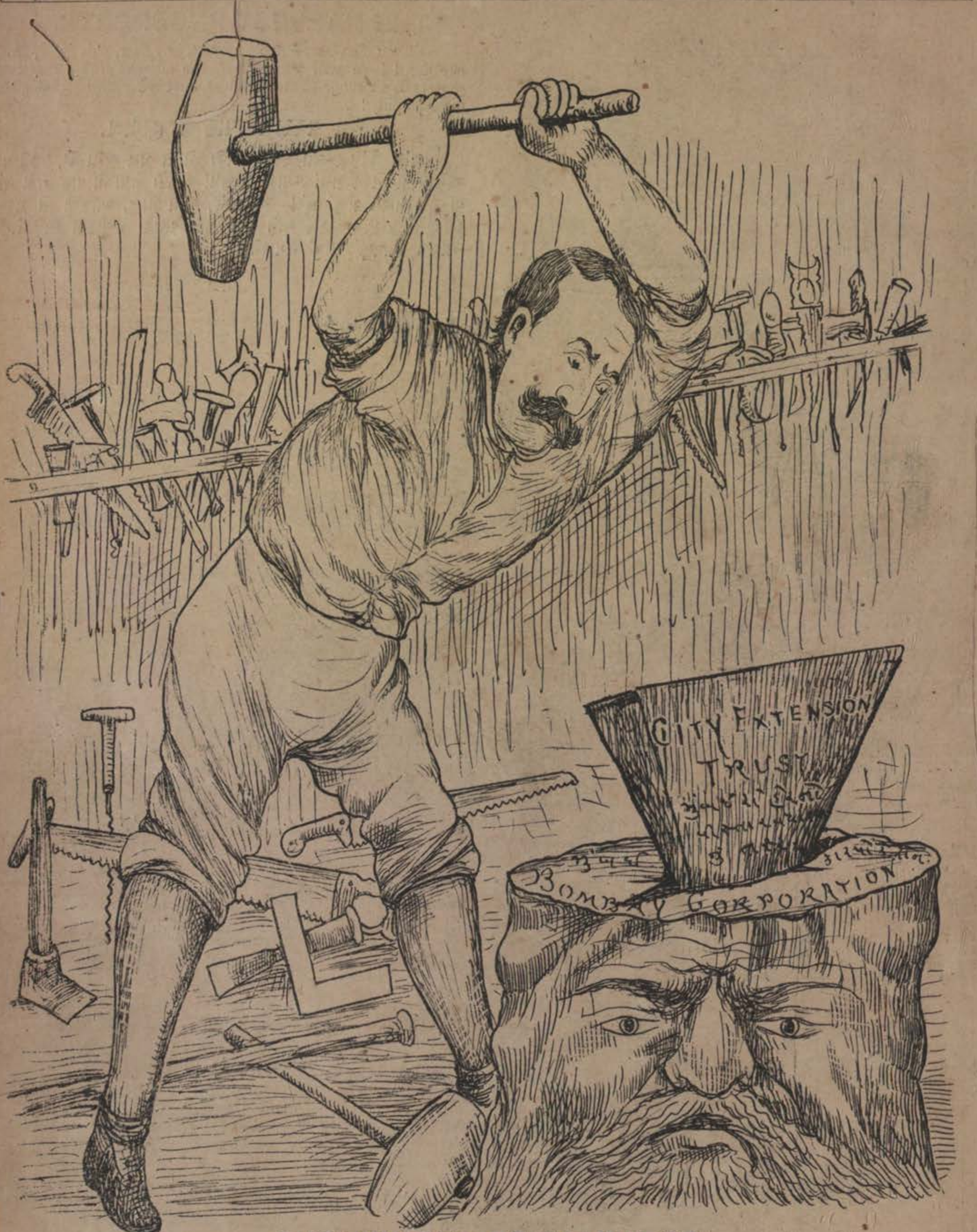
THE HARVEST PROSPECTS.

PUNCH PEASANT—A big harvest, my dear, this year, and one that I hope will wipe off all the miseries of the last two years! Let's congratulate ourselves, and offer thanksgiving to the Almighty!

આ વરસના પાકની હાલત.

પંચ ખેડુત—આ વરસે જબરો મોટો પાક થયો છે, પ્રીયા, અને ગયાં બે વરસનાં આપણાં બધાં સંકટો તેથી ધોવાઈ જશે એવી હું આશા રાખું છું! એ માટે, ચાલ પ્રાણ, આપણે તે પરમ કૃપાળુની પ્રારથના કરયે અને એવો રૂડો દહાડો દેખાડવા માટે તેની આગળ આપણું માથું નમાવ્યે!

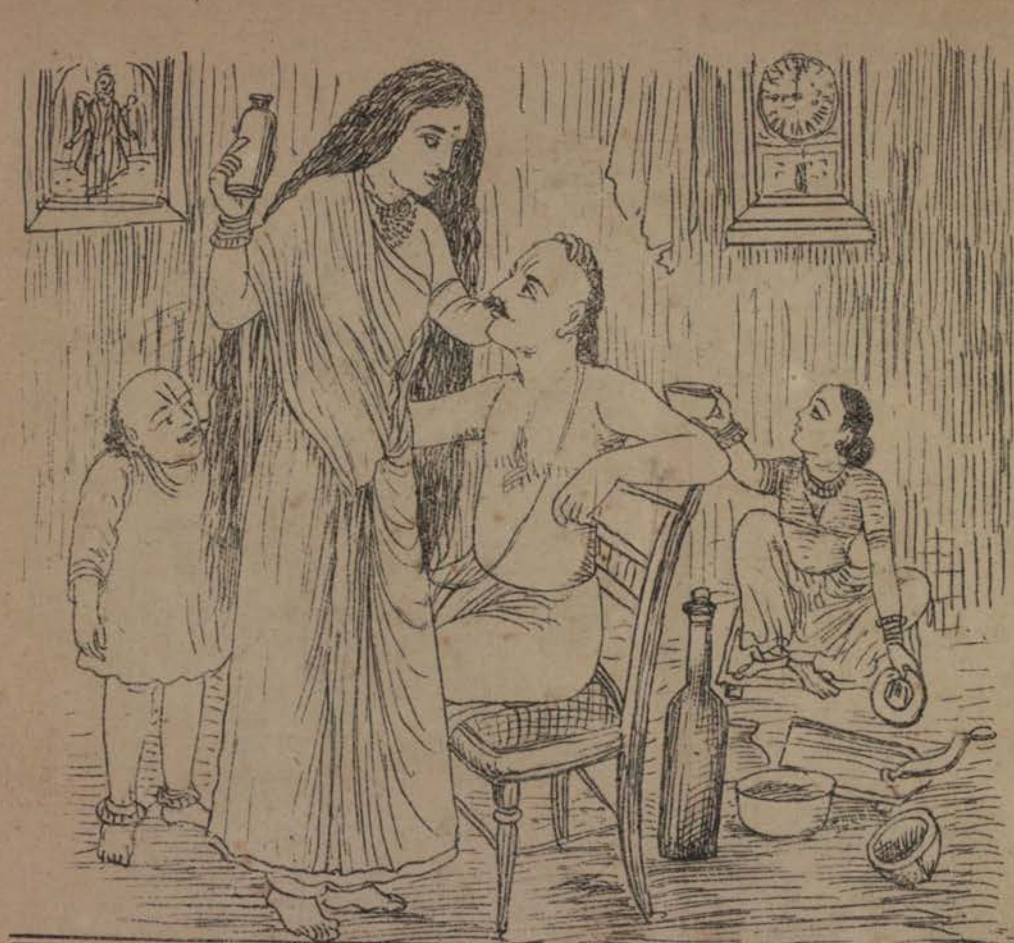

THE THIN END OF THE WEDGE.

[There are not a few persons in Bombay who think that the propounding of the City Extension Trust Scheme is a prelude to the extinction of the Bombay Municipal Corporation, and they express their gratification that the Bombay Government has at last sounded its death-knell. The Corporation at its meeting held on Monday last resolved to approve the scheme.]

લાકડાંનાં ધીમડાંમાં નવી ફાંચડ.

[મુંબઈમાં ઘણા સાહેબો એવા છે જેઓ એમ ધારે છે કે મુંબઈનો વીસ્તાર વધારવા અને સુખશાંતી સુધારવાની યોજના ઉભી કરીને મુંબઈની મયુનીસીપલ કારપોરેશનને મારી નાખવાનાં કામની અછી શુરૂઆત સરકારે કરી છે, અને તેઓ ખુશાલી દેખાડે છે કે કારપોરેશનનાં મોહોતના ઘાંટનો પેહેલો ટકોરો આખરે વગાડવામાં આવયો છે. ગયા સોમવારે કારપોરેશનના મળેલી સભાએ સરકારે ઉભી કરેલી આ યોજના તરફ પસંદગી દેખાડી છે.]

Shamla Bhatani–Your head is as bald as a peeled potato, my love. I wonder if the inside is as bare! Let me try this sweet-smelling vigour on you.

Shamla Bhat–My head is full of love when you are by, duck. And I want nothing sweeter than a kiss from your pearly lips!

શામલા ભટાણી–આ તમારૂં માથું તો નકરૂં જાણે છોલેલો બટાટો હીસે છે! મહી પણ તેવું જ બોડું હશે કે! મને તો લાગે છે કે આ તમે સુગંધી તેલ લગાડો તો ઠીક!

શામલા ભટ–અરે મારા રામલાની મા, તું જ્યારે પાસે ઉભી હોય ત્યારે મારૂં માથું તો પ્રેમથી ભરપુર ને છલછલ થાય છે! અને તે વેળા મને તારા સુગંધી હોટના મીઠાસ સીવાય બીજું કાંઇપણ સુગંધી જોઈતું નથી!

The higher education of women—Learning to walk in boots with the patent "elevators" inside.

WELCOME!

Mr. Punch–Glad to see you again after an absence of two years, my dear! Hope you're prospering!

[The Bombay Art Society has notified that a Fine Arts Exhibition will be held in February next in the Bombay Secretariat Buildings. These are glad tidings for the public who had no such treat last February owing to plague.]

ભલે પધારી!

મી૦ પંચ–બે વરસે તુને પાછી જોઈ મને બેહદ ખુશાલી લાગે છે, મારી ડીયર! આશા રાખું છું કે તું ખુશખુશાલ અને તનદરોસ્તજ હશે.

[આવતા ફેબરવારી માસમાં મુંબઇના સેક્રેટરીએટમાં ચીત્રોનું પ્રદરશન ભરવામાં આવશે એમ મુંબઇની આર્ટ સોસાયટીએ જાહેર કરયું છે. મરકીને લીધે ગયા ફેબરવારીમાં મુંબઇની પ્રજાને એવાં પ્રદરશનની મોજ ભોગવવાને મળી ન હતી, તેથી તે આ શુભ સમાચાર સાંભળી બહુ ખુશજ થશે.]

DOUBTFUL.

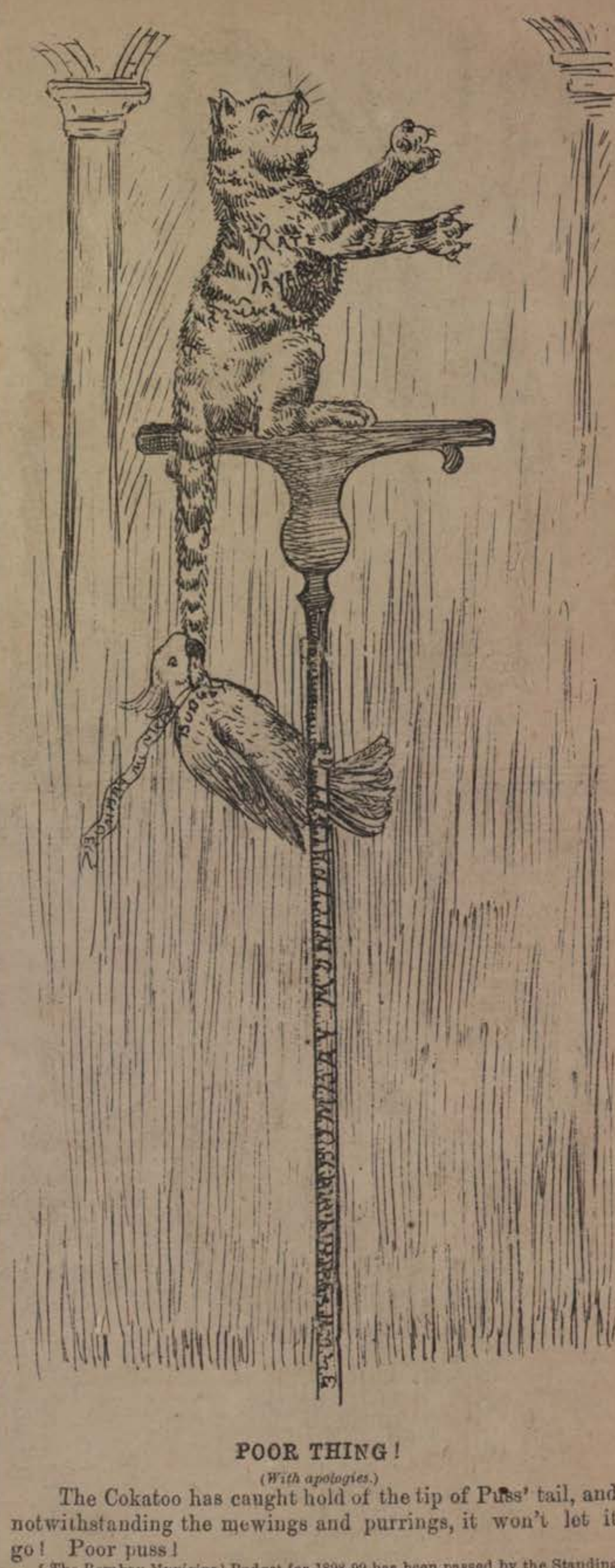
Miss Bombay the Beautiful, after the bitter experience of last year, tries to protect herself against her deadly enemy. Will her device prove successful? Will it keep her immune?

[Six days' compulsory quarantine has been placed in Bombay on all third and second class passengers coming by rail from Poona, Sholapore, Satara, Surat and other parts of the country infected by plague.]

શકભરેલો બચાવ.

ગયા વરસના બહુ કડવા અનુભવ પછી, સુંદર મુંબઈ સુંદરી પોતાના હરડતા કંગાળ ઝેરી વેરી સામે પોતાનો બચાવ કરવાની કોશેશ કરે છે. પણ તેણીની આ હીકમત ફતેહમંદ થશે? અને તેથી તેણી સલામત બચી જશે?

[પુણા, શોલાપોર, સતારા, સુરત અને મરકીથી પીડાતા બીજા ભાગો તરફથી બીજા અને ત્રીજા વરગના જે ઉતારૂઓ મુંબઈ આવે તેમને છ દહાડા સુધી ફરજીયાત કવારનટાઈનમાં રાખવાની સખત બંધી મુંબઈમાં કરવામાં આવી છે.]

POOR THING!

(With apologies.)

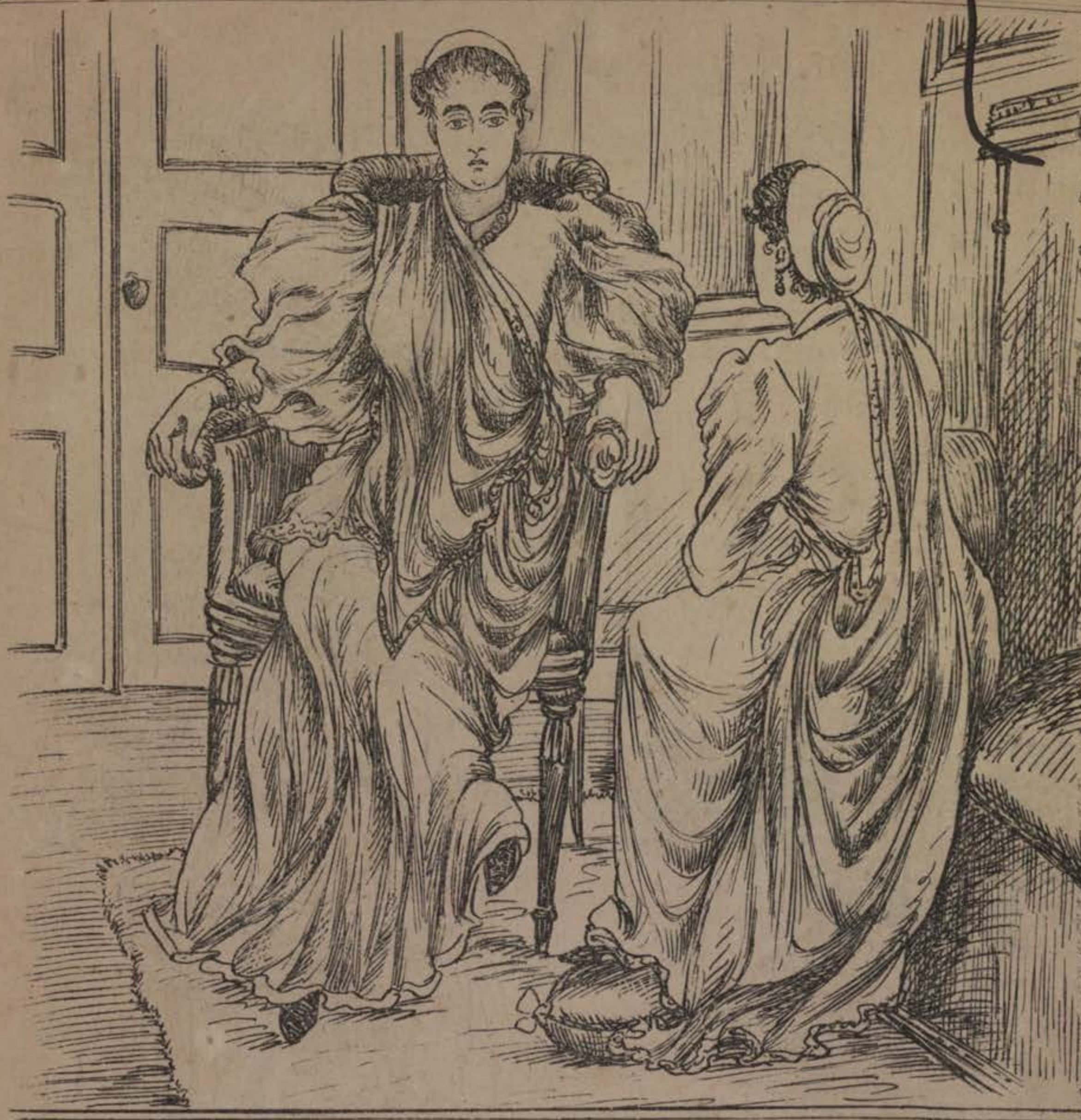
The Cokatoo has caught hold of the tip of Puss' tail, and notwithstanding the mewings and purrings, it won't let it go! Poor puss!

[The Bombay Municipal Budget for 1898-99 has been passed by the Standing Committee, provision being made for increasing the house-rate and town duties.]

ગરીબ બીચારો!

બીલાડાની પુછડીનો છેડો કાકાટઉઆએ પોતાની ચાંચમાં મજબુત પકડયો છે, અને બીલાડો ગમે તેટલી મીઆંઉમીઆંઉં અને ગરરરરર ભરરરરર કરે છે છતાં તે તે છોડતોજ નથી! ગરીબ બીચારો બીલાડો!

[૧૮૯૮-૯૯ નાં વરસના મુંબઈની મયુનીસીપાલીટીના આવક ખરચના અડસટાનું બજેટ સ્ટાનડીંગ કમીટીએ પસાર કરયું છે, જેમાં ઘરવાળાઓ ઉપર નવો કર વધારવામાં અને ટાઉન ડયુટીમાં નવો વધારો કરવામાં આવયો છે.]

THE PREPARATIONS FOR 'XMAS.

MEHEROO-No 'Xmas trip for us this year. We must stay at home.

BHIKHAI-Indeed! And why?

MEHEROO-Strict inspection at the railways, and quarantine.

BHIKHAI-I see. So we're going to be quararnntined at home. But suppose we send an advance 'Xmas box to the inspecting officer; will that make the road clear for us, I wonder?

MEHEROO-H'm-m-m'!

ક્રીસમસ માટેની તઈયારી.

મેહેરૂ-નહીરે, આપે વરસ કંઈ ક્રીસમસપર આપરાથી બાહારગામ જવાસે નહી! આપુને તો ઘેરમાજ પરી રેહીને ઝુરવું પરસે!

ભીખઈ-પણ કાંય, એમ કોંય?

મેહેરૂ-તો જાણતી નહી, સ્ટેશને સ્ટેશન ડાકટરો બધા ને તપાસેસ ને ક્વારનટાઈનમાં રાખેચ તે!

ભીખઈ-હં! પણ તેથી શું આપરે ઘેરમાં રેહીને ક્વારનટાઈનમા પરચે કે? મને તો બરશું ઘેરમાં પરી રેહેવા ગમતુંજ નથી! તું મુંગી મુંગી બાવામે કહે કે એવા તપાસ કરનારને અગાઉથી કંઈ ક્રીસમસની પરજેટ બરજેટ મોકલી આપે! કે પછી આપરે વાસ્તે રસ્તો મોકળો થઈ જાય, ને ક્રીસમસની મોજ કરી આવયે!

મેહેરૂ-અં-અંઅંઅંઅં!

THE GUARDIAN SERPENT;

OR, THE INDIAN TREASURE CHEST IN CHARGE OF THE MONSTER.

[Owing to the heavy expenditure of the Frontier War all other useful works are being starved.]

ધનની પેટીની પાસબાની કરતો નાગ.

હીંદની તીજોરીબી કીયા રાક્ષસના હસ્તકે માં આવી પડી છે!

[સરહદની લડાઈના ભારે ખરચને લીધે સઘળાં ઉપયોગી કામોને ભુખે મારવાં પડે છે.]

REVISED.

Tin-tacks and pins, tin-tacks and pins!
When a man cycles his puncture begins.

Explained.—" 'Ere, I thought you said as 'The Crawler' would win that race in a walk."—"So 'e would: only they *ran* that race, see?"

A XMAS PUDDING.

BOY SANDHURST—Try a bit, my boy.

CIVIC FATHER—Not if I know it. It will never agree with me I'm sure. It sickeus me, to look at it! Bitter, I'll be bound!

[Owing to the recrudescence of the plague, the Bombay Government has been obliged to take stringent measures to save the city from a repetition of the disaster of last year, and hence heavy expenditure is being in curred in the inspection of incoming passengers by rail and sea and in placing hundreds of people in quarantine camps every day.]

ક્રીસમસનું પુડીંગ.

બુચો સેંડહર્સ્ટ—લે બુચા, જરાક લે તો ખરો. જરાક ચાખી તો જો.

શેહેરી બાવા—નહી રે બા, મને એ નહી જોઈયે! મને એ ખાવા ગમતુંજ નથી! બસ તેને જોઉંચ કે મને વામીટ આવેચ! એવું કવરૂ ઝેર છે કે બસ નહી!

[મરકીએ પાછો મજબુત આકારમાં દેખાવ દેવાથી ગયે વરસનાં જેવું આફત આ શેહેર પર વરસે નહી તે માટે મુંબઈ સરકારને સખત ઉપાયો લેવા પડયા છે, અને તેથી રેલવે અને સ્ટીમર મારફતે આવતા ઉતારૂઓની તપાસ કરવા પાછળ અને સેંકડો લોકોને દરરોજ કવારનટાઈનમાં રાખવાનાં અને ખવાડવાપીવાડવાના કામ પાછળ ભારે મોટો ખરચ કરવો પડે છે.]

THE BALANCING OF SCALES,

MR. PUNCH (To the Municipal Commissioner)—Congratulations, my friend! Your skill in balancing the scales is simply wonderful, particularly when I remember how you have to fight against adverse plague-winds!

[The Municipal Budget for 1898-99, prepared by Mr. P. C. H. Snow, the Municipal Commissioner of Bombay, balances the revenue and expenditure evenly.]

ત્રાજવાનું સમતોલ વજન.

મી૦ પંચ—(મયુનીસીપલ કમીશનરને)—તુને મુબારકબાદી આપું છું, મારા દોસ્ત! આ ત્રાજવાને સમતોલ દેખાડવાની તારી ચાલાકી ખચીત હેરતભરેલી છે, અને અકસર કરીને સામા મરકીના પવનનો ફુંક વાટો ચાલે છે તેવા વખતમાં તો તેં ખરેજ હેરત કરી દેખાડી છે!

[૧૮૯૮-૯૯ નું મયુનીસીપલ બજેટ જે કમીશનર મી૦ પી. સી. એચ. સ્નોએ તઈયાર કરયું છે, તેમાં આવક અને ખરચ સમતોલ દેખાડયાં છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Monday, 29th Nov.—A special meeting, to consider and adopt the report of our special committee on that question of the hour, the regeneration of Bombay and the degeneration of ourselves.

'Tis the knell of parting clay. The plague began it. The Government have finished it. Dong, ding, dong! Ding, dong, ding! D o n g! Dong!! Dong—ong—ong—ng—g!!!

"To glorious burial slowly borne,"

and lowered with reverential care. Worth to worth, and saw-dust to saw-dust.

AN ANGELIC TEAR.

REFUSED TO SAY, DIE!

A BURIAL SERVICE FROM JOHN STUART MILL.

Glorious, according to Mr. Roughton, Dr. Bahadurji, and the rest of them, who—tired of life, their hands full of work they can hardly find time to do justice to—were glad of this opportunity of going over to the majority! Inglorious, according to Mr. Seraph and Mr. Dew, microscopical atoms, more tenacious than the lizard's tail, who refused to say, Die. The struggle was fierce, but soon over, and gloriously or ingloriously, the venerable Father was interred, Mr. Seraph dropping an angelic tear while Mr. Dew read the burial service out of John Stuart Mill. (An ugly name, that must have had the effect of a red rag on the Sage of C. P. Street, for wasn't it only the other day that this same Mill and that other reprobate, Milton, with him, were publicly denounced, by the highest authority out of Bedlam, as dangerous characters, unfit for the company of honest men? Mr. Dew

EFFECT OF A RED-RAG!

GLORIOUS ! ! !

might have made a better choice, but he is so indiscreet!) By the side of the Father, reposes a glittering copy of Local Self-Government, the joint offering of Messrs Seraph and Dew, probably contributed in order to nullify Mr. Roughton's suicidal contention that the Corporation hasn't the monopoly of Lord Ripon's benevolent scheme!

Glorious for Dr. Bahadurji. At first, he was himself as unwilling to die as the stoutest of us. But his heart failed him at the last moment. He had felt the city's fevered pulse, and found so many complications—depression, oppression, and congestion—that he had come to the conclusion that the patient was best in Government hands. He would stand by as consulting physician, and share the glory of the cure, while the independent Trust——

Trust it not, said Mr. Dew. Are we such imbeciles that we should let other people's fingers meddle with our pie (anna and rupee)? Can we not do what this precious Trust is going to accomplish, we who have such colossal works to point to as monuments of our skill? Who built our bridges and overbridges? Who reared our palaces? Who turned the liquid wealth of distant lakes into our parched city? Who, but the Civic Father? And must we now, frightened by a shadow, yield him—and the ghost—up as the last great sacrifice to the avenging wrath of the plague-demon?

For thirty years, continued Mr. Dew with unabated warmth, have we attended to the city's best interest, and now our own interest in the city is denied! Mr. Lund says, I'm only wasting time. Perhaps so. He has the key to Time's movements, and he ought to know. But if the intensity of the interest

KICKING THE DYING LION.

THE LAST GREAT SACRIFICE TO THE AVENGING WRATH OF THE PLAGUE-DEMON.

is to be measured by its duration (Dew-ration), we have the upper hand of him. If at any moment he makes up his mind to wind himself up to go, he will go, while we shall abide for ever.

Mr. Dew drew breath. Truer words were never spoken. But words, however true, never yet stayed the hand of death. The cruel majority, always supposed to be in the right, though it may be the right that comes from the might of numbers, struck the fatal blow; and the outside public, always eager to kick the dead lion, declared that the old Father had been weighed in the balance, and found wanting—in everything but money. We'll therefore take his money—and his life.

Kind reader! "If you have tears, prepare to shed them now." With Messrs Seraph and Dew. The

Father's gone. May we hope that, when arrived at the "Gate within the Wall where Peter holds the keys," his jaded soul may be able to cut a better figure than Mr. Kipling's Tomlinson did :—

> "'Stand up, stand up now, Tomlinson, and answer loud and high
> 'The good that ye did for the sake of men or ever ye came to die—
> 'The good that ye did for the sake of men in little earth so lone!'
> And the naked soul of Tomlinson grew white as a rain-washed bone."

લાયકને લાયક માન.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૫૭ મું.]

[કામચલાઉ ચોથા પ્રેસીડેનસી માજીસ્ટ્રેટ તરીકે મી૦ શાપુરજી બી. સ્પેનસરે બહુ અછી રીતે કામ બજાવેલું હોવાથી, તેમને વકીલોની "બાર" તરફથી તેમજ પ્રજા તરફથી મુબારકબાદી આપવામાંઆવી છે.]

મી૦ પંચ–(માજી ચોથા પ્રેસીડનસી મેજીસ્ટ્રેટ મી૦ શાપુર બી. સ્પેનસરને) મારા દોસ્ત, જોકે ટુક વખત સુધી તમો બેંચપર બીરાજ્યા હતા, તોપણ તમોએ તેને શોભાજ આપી છે, અને તેમ કરીને સેવક જેવા હીંદી પંચ પ્રજાના સદાના હીમાયતીને થોડી શોભા લગાડી નથી. તમારી ઇનસાફી ધીરજ, શાંત મન અને અપક્ષપણા સાથ તમારી "બાર" તરફની લાયકી અને સભયતાથી, માજીસ્ટ્રેટની બેંચના એક લાયક સણગાર તરીકેજ તમોએ પોતાને પુરવાર કરયા છે, અને ઘટતા પ્રસંગે તેની ઉપર તમોને પાછા બીરાજમાન થયલા અને તેને પાછા શોભાવતા જોવાનીજ હું આશા રાખું છું.

લેવીમાં જઇ આવ્યા પછી.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૬૦ મું.]

સીલ્લા–ઓવાય, ડીયર, એમ એવા રણમસ થયલા કાંહથી આયા ? લેવીમાં ગીયા તારે તો નાચતા કુદતા નેરમતા ખેલતા ગીયાતા, ને પાછા આયા તારે લેવાયલા લુટાયલા કેમ !

ઠીંગુજી–અરે ખોદાયના સુગરાના કર કે હું પાછો બી આયો, નહી તો આટલો કરચ મઇ જેટલો હોવાથી કોણ જાણે કાંહ ભીરભચરમાં હું ભચરઇ ચંપઇ ગીયો હોતે !

સીલ્લા–ભચરઇ ચંપઇ જાયરે તમારો મદઇ દુસમેન ! પણ–અ–અ–જીભરૂં તમે બરાબર આંગજ નહી લેતા, ને કસરત કરીને જરા ઊંચાજ નહી થતા તે ! હજી બસ નાહાલ્લા કરચ જેટલા ઠીંગણાજ રેહી ગીયા ! કાહરે તમે મોટા થસો !

ઠીંગુજી–હવે થયા કાપીસખાઉમાં !–પણ તુંજ કેહેની કે ઊચો થવા હું તે સું કરૂં ? તારા પગ કાપી લઇને કંઇ મારા પગ સાથે જોરૂં ને લાંબો દેખાઉં ? કેહેની, ખોદાએ એટલો ઠીંગણો ઠચ કીધો, પછી કરૂં તે સું !

સીલ્લા–જા બા, તમે એમ જીભરૂં છેરઇ સું પરોચ !–કેહોની પછી લેવીમાં થયું સું ?

ઠીંગુજી–થયું બધું ! મારી લેવરી થઇ તેજ તો ! લોકોની ભીરભચર એટલી બધી કે મારો તો કંઇ થાગજ લાગો નહીં ! એની ગમથી કોઇ મારો પગ દાબે તો પેલી ગમથી કોઇ પોતાનું હુરીમ ધરીમ જેવું બુટ મારા બુટ પર મુકે, ને મારા અંગોઠાનું આંટણ એવું દુખાય કે મારો દમે દમ નીકળી જાય ! વરી કોઇ અહીંથી કોપરીયું મારે, તો કોઇ તહીંથી મારીને ખીશારે ! કોઇનો અહીંથી ધકો પરે, તો કોઇની તહીંથી ઠોકર લાગે ! ને હું જાણે કંઇ ફુટબાલ હોઉંની, તેમ અહીંથી તાંહ ગબડું ને તાંહથી અહીં ગબરડી ખાઉં ! વરી બે વખત તો મારો ફેંટોબી માથાપરથી ઉડી ગીયો, ને તેની શોધાશોધ કરતાં રખે મારૂં માથું ઉડી જાય તેની મને તો જબરી ફાળ પડી !

સીલ્લા–બલા જાણેરે ! સારૂં થયું કે હું તમારી સાથે નહી આવી ! નહી તો કોણ જાણે મારી કેવી લેવીમાં લેવરી થતે !

ઠીંગુજી–પણ એ કંઇ બઇરાંઓની લેવી નહી ઉતીની ! એ લેવીમાં તો બધા માટીડાનેજ તેરેલા ઉતા !

સીલ્લા–હં ! તારે તો હવે હું બરાબર સમજી કે બઇરાંઓને એ લેવીમાં કાંય નહી તેરતા તે ! મુઇ ભીરભચરમાં બઇરાંઓના વાવટા ઉડે ને ફેસ્તા થાય તેને વરે કેઠા એખલા માટીડાઓનેજ લેવીમાં તેરતા દેખું !

ઠીંગુજી–તે તો બા કોણ જાણે ! પણ એ તો ઠીકજ છે કે વરસમા એક વખતજ "લાયલ્ટી" દેખારવાને વરે એવા ધકેલા ખાવા પરેચ ! બાકી જો એવી ભીરભચરમાં ઘરી ઘરી અટવાવાનું હોયની, તો બધાની "લાયલ્ટી" હાથના આંગલાંનાં નખને રસ્તે ઉડીજ જાય હો !

FUNNY BITS

(From various sources.)

The line to the capital of Rhodesia will henceforth be known as the Wash-awayo Railway. "It won't wash," sundry said of the project, but they are evidently mistaken.

"Men Who have Made the Empire" is the title of a work by Mr. George Griffith. An interesting sequel would be "Men who have *Been* to the Empire." The former paint the map red, the latter paint the town.

Mr. Inkquire : "Where are you going to this fine morning, Miss Jones ?"—Miss Jones : "Shopping."—Mr. Inkquire : "Indeed! What are you going to buy ?"—Miss Jones : "Oh, nothing ! I'm going shopping !"

Brown (to editor of Xmas number of the "Holly Bush Ranger") : "I congratulate you, Smithers, on having produced the most unique and extraordinary number of modern times."—Smithers : "How's that ?"—Brown : "You make absolutely no mention of Klondike, motor-cars, or the new woman."

Elegant Extracts.—In a dentist's window.

A racy question.—Is a fiery horse the best animal to "put a pot on ?"

The supply of coal in London, at present, exceeds the demand. Dear firing will not this year add to the expenses of fuel-tide.

Different views.—The Bishops are complaining that there is a dearth of candidates for orders. Managers of theatres think quite differently.

At the Gallery : She : "Oh, how lovely !"—He (joyfully, thinking she is referring to his picture) : "Do you really like it ?"—She (referring to a dress) : "I never saw anything so lovely." [And in the evening she asked him how it was they had not seen his picture.]

MUNICIPAL NOTES.

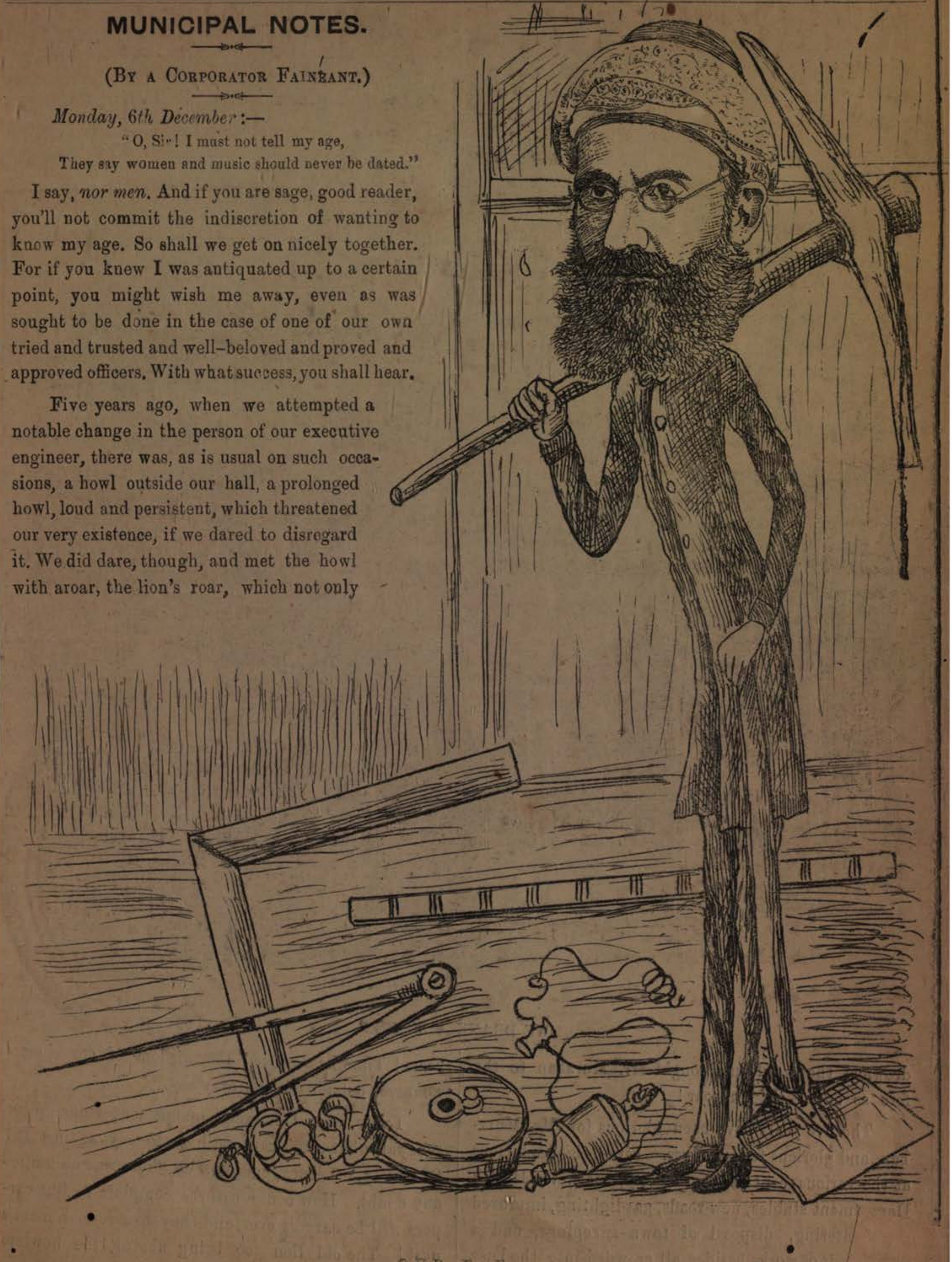
(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Monday, 6th December:—

"O, Sir! I must not tell my age,
They say women and music should never be dated."

I say, *nor men*. And if you are sage, good reader, you'll not commit the indiscretion of wanting to know my age. So shall we get on nicely together. For if you knew I was antiquated up to a certain point, you might wish me away, even as was sought to be done in the case of one of our own tried and trusted and well-beloved and proved and approved officers. With what success, you shall hear.

Five years ago, when we attempted a notable change in the person of our executive engineer, there was, as is usual on such occasions, a howl outside our hall, a prolonged howl, loud and persistent, which threatened our very existence, if we dared to disregard it. We did dare, though, and met the howl with aroar, the lion's roar, which not only

OUR E. E.

WE DRANK A BUMPER.

drowned the howl but brought Mr. Murzban to the fore as our E. E. Hu-roar!

The five years have been glorious for Mr. Murzban, and glorious for ourselves. Fire-brigade stations at the various centres of the city, markets, Health Department stables, new roads, gas-lighting, improved road-watering, disposal of town-sweepings, and a host of minor works besides, all crowded into the busy years! Time has proved the wisdom of our choice, whatever outside carpers may say.

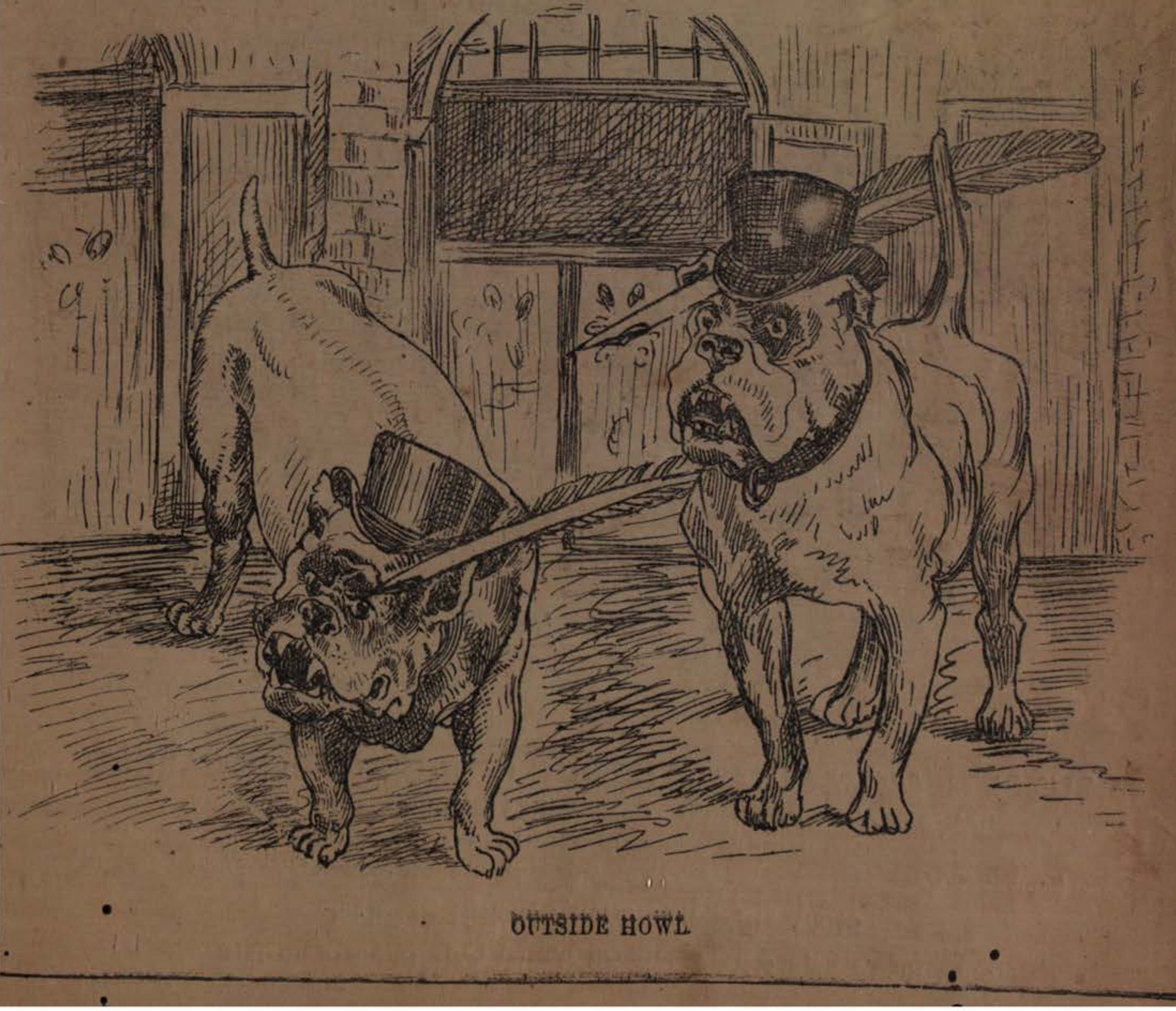
Today, when this same appointment came up for renewal, what could carpers have to say against it? Of ability, efficiency, competency, there was no longer any doubt. How could carpers complain? But carpers will be carpers ever, and they discovered a mare's nest! The old lion too being absent, the howlers

again began their little game, with perhaps better hope of success. The man's all right, they said, but he is too old, he is 60 if he is a day, and according to a Government rule, (which is of course infallible) a man at 55, especially a native, becomes a useless mass of clay, unfit for honest work, and only fit to be relegated to the lumber-room of antiquated humanity!

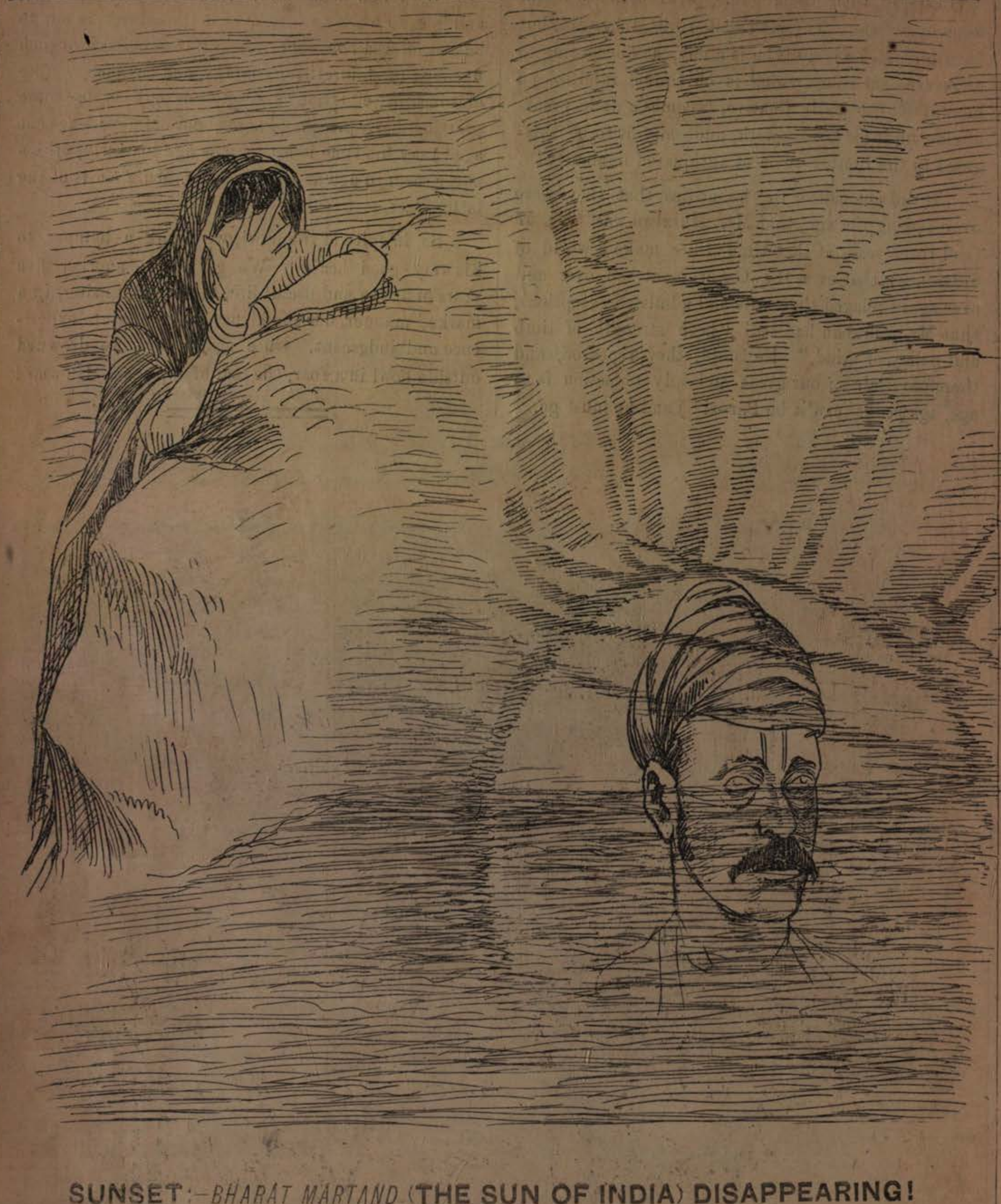
It did not matter to the critics that they were over-stating the age, that Mr. Murzban was only 57 (and three years at that time of life make a world of difference), that even the Government had over and over again relaxed their rule and admitted exceptions, that Mr. Murzban had still "both strength of limb and policy of mind." He is old, they repeated, and therefore useless; our great and only objection is to age, age *per se* (can it be Par-si?) and he must go.

We failed to see why. A man that is up betimes and goes to work and sticks to it till sunset, is not to be cast off as an old shoe. A man that has shown such untiring (and unretiring) energy, and has such a store of it in him yet, is not to be set aside only because some grandmotherly persons, (diamond cut diamond—age cut age!) say his time is up. Some age too early, others never seem to age at all. And Mr. Murzban is of the latter class.

So, in spite of the howl, we drank a bumper to his very good health. We gave him another five years of active and useful life, thus emphasising, in a marked manner, our confidence in his mature experience and judgment. Once again have we drowned outside howl in a roar, the roar of applause. Hu-roar!

OUTSIDE HOWL.

SUNSET:—*BHARAT MARTAND* (THE SUN OF INDIA) DISAPPEARING!

BHARAT MARTAND VEDANTA BHATACHARYA SHIGHRA KAVI PANCHNADI

PANDIT GATOOLALJEE GHANSHYAMJEE.

Born—Samvat 1901. Died—9th Magsur shood, Samvat 1954. (2nd Dec 1897.)

ભારત માર્તંડ (ભરતખંડના સુર્ય) નો અસ્ત!

ભારત માર્તંડ વેદાંત બટાચાય શીઘ્ર કવી પંચનદી પંડીત ગટુલાલજી ઘનશયામજી.

જનમ,—સંવત ૧૯૦૧. મરણ,—સંવત ૧૯૫૪ ના માગસર શુદ ૯

HONOUR TO WHOM, &c.

MR. PUNCH—(To Mr. Shapoor B Spencer, the late acting fourth Presidency Magistrate) You have given a good account of yourself in the short time you have been on the Bench, my friend. Judicially calm, sober, and impartial, steady and judicious, civil and polite to the Bar, you have proved yourself a worthy ornament on the Bench, and I hope to see you again adoring it when the proper time comes.

[Mr. Shapoor B. Spencer has received the ercomiums of the Bar and the public for his conduct as the acting fourth Presidency Magistrate of Bombay.]

લાયકને લાયક માન.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૫૧ મું.]

THE CIVIC FATHER IN HOSPITAL!

Poor man! He is keeping indifferent health, and has been ordered to be kept strictly on short commons!

[Notwithstanding the stringency of quarantine regulations, the deaths from plague are steadily rising in Bombay,—as many as 83 having beed credited to the dire scourge for the week ending Tuesday, the 7th Dec.]

આસ્પીટલમાં પડેલા શેહેરીબાવા !

ગરીબ બીચારા! તેવણુની તબીયત નાદરૂસ્ત ચાલ્યા કરે છે, અને તેથી તેવણુને ઘણાજ સાદા ખોરાકપર રેહેવાની અને પરહેજી રાખવાની મજબુત તાકીદ કરવામાં આવી છે!

[ક્વારન્ટાઈનના સખત જાપતા છતાં મુંબઈમાં મરકીનાં મરણો ધીમે ધીમે વધયાંજ જાય છે. ગઈ તા० ૭ મી ડીસેમ્બર અને મંગળવારે પુરાં થયલાં અઠવાડયાંમાં તેણે ૮૩ જણના ભોગ લીધેલા નોંધવામાં આવયા છે.]

DUCKY AND FROGGY.

DUCKY—Gobble, gobble, I'll gobble you up! FROGGY—Dont you attempt it; you'll find me very tough!

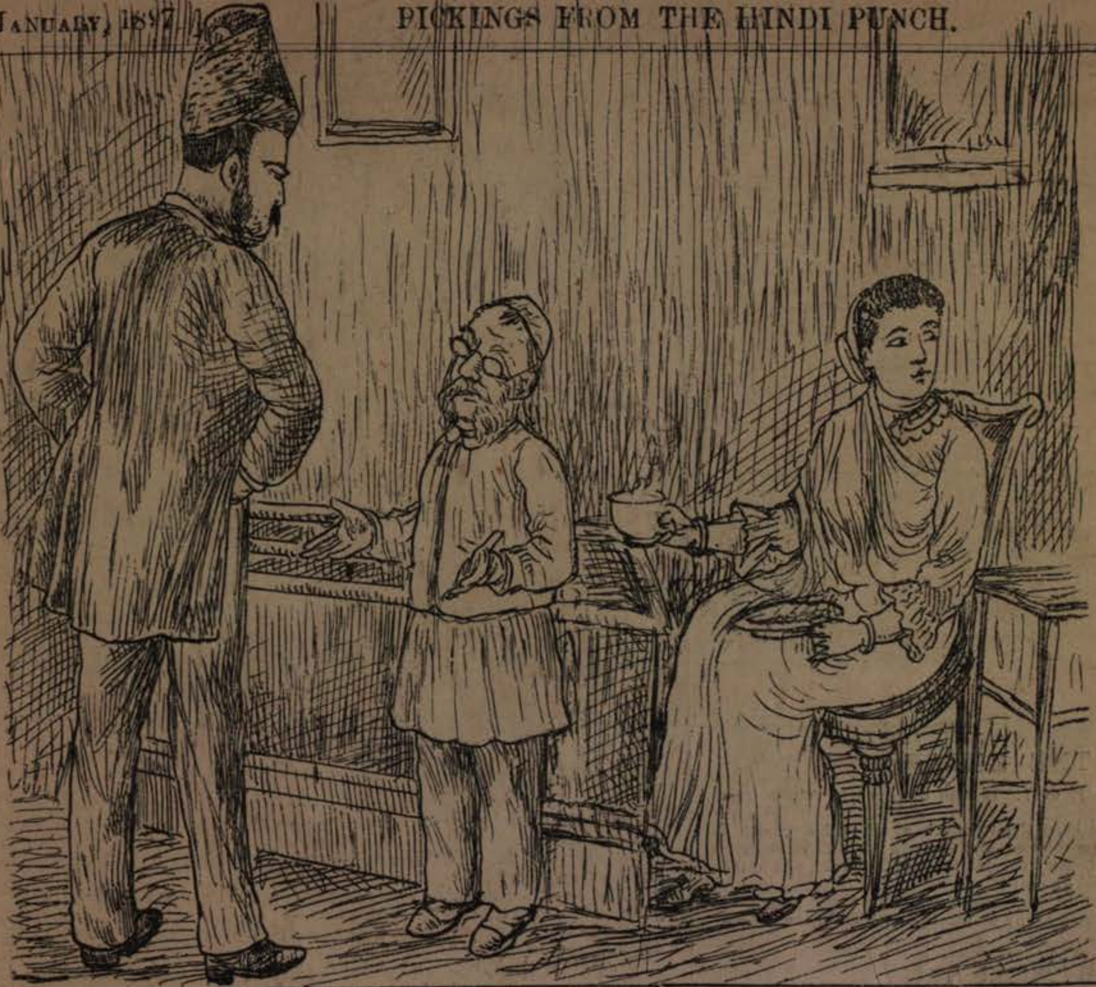
[Exchange has gone down and the market is very depressed, owing to the Secretary of State having offered 40 lacs of Council Bills for sale next Wednesday instead of 20 lacs as previously announced. The gold speculators have immediately come out as buyers and the market has dropped from 1s. 3d. 3-32nds to 1s. 2d. 7-8 ths.]

બટકાજી અને દેડકાજી.

બટકાજી—બટ, બટ, બટ! હું તુંને બટ બટ કરતો ગરપ કરી જાઉં તો હું બટકાજી ખરો!

દેડકાજી—ક્રોક, ક્રોક, ક્રોક! કંઇ એવી કોશેશ બોશેશ કરતા ના, બટકાજી! નહી તો હું તમારે ગળે ખુટી બેસશ, અથવા તમને પેટમાં ઘણો ભારી પડશ!

[આગળ જણાવયા પ્રમાણે વીસ લાખની નહી પણ ચાલીસ લાખની હુંડીઓ આવતા બુધવારે વેચવાનું હીંદુસ્તાન ખાતાંના પ્રધાને જાહેર કીધાથી હુંડીનું બજાર ગગડીને બેસી ગયું છે. સોનાનો સટો કરનારા સટોલીયાઓ તુરતજ ખરીદદાર તરીકે બાહેર આવયા છે, અને બજારમાં હુંડીનો જે ભાવ ૧ શી० ૩)-ા પે० જેટલો હતો તે ગગડીને ૧ શી० ૨ાાા= જેટલો થઈ ગયો છે.]

THE WOES OF THE POOR RUN-AWAYS FROM UP-COUNTRY.

Uncle Khasiba—(Who has been brought down to Bombay from his plague stricken *gaum*) Look here, *beta* Jamsoo, you must let your old kaka go back to his dear, old country. This is no place for me. Too big altogether, and I can do nothing here. If you keep me longer, I'm afraid it will be my death!

Nephew Jamsoo—It will be that to a dead certainty up at your place. There's some chance here and you might well take it.

આહેરગામથી મુંબઈ ના નાસી આવેલાંનાં સંકટો.

કાકા ખસીબા–(જેમને પોતાના ગામમાં મરકી આલ્યાથી મુંબઈ લાવવામાં આવયા છે) અરે ઓરે બેટા જમહેદ, મારીપર વધારે હવે હખતી ના પાર, ને મારો જે તે રહતો કર! કાંય તારા ગરીબ કાકાને નકામો હતાશ ના કરે! મને પાછો મારે ગામ જાવા દે! મને તો આહીં જાણે કરડવા આવે! નીહ કોઈ ઓરખીતું પારખીતું મલે, કે નીહ કંઈ કામ ધંધો મલે! આખો આખો દહાડો એમ પાંજરામાંના પંખેરાની કાંની કેદમેં પડી રહેતાં ને ઝુરયા કરતાં હું તો નહી મરતો મરી જવાનો હો! વાહતે જમહુ દીકરા, હવે મને તું ગામ મોકલી આપ!

ભત્રીજો જમસુ–જેવની કાકા છ, ગામ બામ હમણા ગીયા કે ની તો એમજ સમજજો કે તમે ખચીત ટાકો ઘરી કરવાના! અહીં જો પડી રેહુસો તો કંઈબી જીવવાની આસા રેહુસે. વાસ્તે મુંગામુંગા અહીંજ ગગરી રેહો, નહી તો આકીને ધોસલાં ભાંજશું પરસે!

THE ANGLO-INDIAN EDITOR WHEN BROUGHT TO BOOK.

(Native, Editors, please don't copy!)

The Bengal government be—! What, apologise? Not I. And bend the knee, and eat the humble pie, like the timid nigger? Catch me. I'm made of sterner stuff.

[The Bengal Government flatly contradicted a report, published in the Calcutta *Englishman*, that at a Mahomedan meeting in North Bhangulpore two Afghan Mullahs made incendiary speeches. The *Englishman* sneered at the authorities for daring to contradict its report.]

હીંદી અંગ્રેજી અધીપતીને જયારે ખુણામાં ચાંપવામાં આવે ત્યારે શું કોટક થાય?

(દેશી અધીપતીઓ, ખબરદાર જો તમે તેની નકલ કીધી છે તો!)

"બંગાળાની સરકાર જાય—મા! શું, હું માફ માંગું? હું? કદીબી નહી! પેલા પોચા ડીચકારા 'નીગર' ની માફક હું ગુડણ મરડયે પડું, ને ધુળ લખલખા જોઈને હાથ જોડું? ને મુંડી નીચી કરીને મારૂં ઓકેલું હું જ ચાટી જાઉં? છટ! છટ! હું કંઈ એવો પોચોપચાક નથી! હું તો વધારે સખત બાંધાનો ને મજબુત કાઠીનો બનેલો છઉં!"

[કલકતાનાં "ઈંગલીશમેન" પત્રે એવો રીપોરટ છાપયો હતો કે ઉતર બાગળપોર ખાતે મળેલી મુસલમાનોની એક સભા આગળ બે અફગાન મુલ્લાંઓએ

AFTER THE LEVEE.

Silla.—So sad, so sulky, so crusty, dear! Is this how people return from levees?

Thingoojee—Return! Mercy I've been able to return at all. Such a crush! I was quite lost in it! They walked on me toes, and elbowed me, and jostled me, and tossed me about like a football! My *fenta* was twice off my head, and in the search for it, I feared my head would go too!

Silla—How very kind of you not to have taken me with you! And I so wanted to go! I never could understand why ladies were kept out, but I see now!

લેવીમાં જઈ આવયા પછી.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૫૧ મું.]

Chanda.—Let's sing the ballet-girls' song we heard at the Gaiety in *Karan Ghelo* the other day.

Ganga.—And dance like the dancing girls in, the Durbar of Emperor Allaudin, wont' we, me dear?

Mamma.—No dancing, no singing today! We're in mourning—your uncle's grandmother-in-law's step son died,—and——

Ganga.—Then, suppose, mamma, we only play at beating our chest, as you do. well that be proper?

ચંદા–ચાલ આપણે રમયે, ને "કરણ ઘેલા" માંનું રામસગરોનું ગીત ગાઈયે!

ગંગા–ને અલાઉદ્દીનની દરબારમાં તે લોક જેમ નાચે છે તેમ અમે પણ નાચયે કેની, મા?

મા–આજે કાંઈ રમવું નહી,–નહી ગાવું કે નહી નાચવું! આજે તો સુતક છે–તારા મામાની મમાઈ સાસુનો સાવકો દીકરો આજે ગુજરી ગયો છે, માટે—

ગંગા–તયારે તો, મા, તમારી માફક અમે આજે કુટવા બેસયે તો કેમ? તે ચાલશે કે?

DONE FOR!

[The Orakzais, one of the two clans of the most turbulent tribesmen, have completely submitted, and have now paid up Rs. 75,000 and surrendered 396 rifles, besides restoring a number of rifles taken in various raids.]

આંકો આવી રહયો!

[સરહદ ઉપરના જબરા તોફાની ગણાતા બે તાયફાઓમાંના એક ઓરકઝાઈ તાયફાવાળાઓ સંપુરણ તાબે થયા છે. તેઓએ રૂ ૭૫૦૦૦ નો દંડ ભરયો છે, ૩૯૬ બંદુકો શરણ કરી છે, અને તે ઉપરાંત જુદે જુદે ઠેકાણે લુટ ચલાવીને જે બંદુકો તેઓ ચોરી ગયા હતા તે પણ પાછી આપી છે.]

BUSY WITH HER WORK.

MR. PUNCH—Well, my dear, what are you doing?

MISS I. N. CONGRESS—My annual work, dear Punch. I'm preparing answers for all my traducers who have been so very busy latterly in running me down and covering my supporters with cart-loads of vile abuse and slander.

[The Congress will be held. The Government do not desire to stop it, and all that remains now for us is to send good men and true to Amraoti at Christmas. The coming Session will be the most important ever held, and, we trust, that all those who have the interest of this country at heart will show by their presence and speeches that they recognize the importance of the situation. Educated India, in a few weeks, will have an opportunity of answering her traducers, and, unless we are very much mistaken, she will grasp the opportunity and answer effectively those who have tried to work her grievous harm."—*The Champion.*]

પોતાના કામમાં ગુંતાઈ ગયલી કાનગ્રેસ.

મી૦ પંચ-કેમ, મારી ડીયર, શું કરો છો ?

મીસ કાનગ્રેસ-મારૂં વારસીક કામ, ડીયર પંચ. મને વગોવનારાઓને મારી તરફનો સંપુરણ જવાબ વાળવાની બધી તઈયારીમાં રોકાઈ ગઈ છું. તમે જાણો છો તો ખરા, ડીયર પંચ, કે મને વગોવવા, મારીપર ઝાડેઝાડ તોડી પાડવા અને મારા મદદગારોને ગાડાં ભરીને નીચ ગાળો ભાંડવા તથા તેમની નીચ નાલેસીઓ કરવામાં મારા દુશમનો અને વગોવનારાઓએ હમણા હમણાં કાંઈજ બાકી રાખયું નથી. તેઓ સરવેનાં મોહડાં સદાના બંધ કરવાની તઈયારીમાં હું ગુંતાઇ ગઈ છું, ડીયર પંચ.

[કાનગ્રેસ ભરવામાં આવશે. સરકાર તેને બંધ પાડવા માંગતી નથી, અને હવે આપણે માટે જે કરવાનું રહયું છે તે એટલુંજ કે ક્રીસમસપર ઉમરાવતી ખાતે ખરા ખેરખાહોને મોકલી આપવા. આવતી કાનગ્રેસની બેઠક સરવેથી અગતની થશે, અને અમો ભરૂસો રાખયે છીયે કે આ દેશનું હીત જેઓને હઈડે છે તેઓ પોતાની હાજરીથી અને પોતાનાં ભાષાણોથી દેખાડી આપશે કે તેઓ હાલના વખતની અગત બરાબર પીછાને છે. હીંદનો કેળવાયલો વરગ પોતાને વગોવનારાઓને બરાબર જવાબ આપવાની તક લેશે, અને જે શખસોએ તેને અતયંત નુકસાન કરયું છે, તેઓને બરાબર અસરકારક રીતે જવાબ આપવાની તક તે જવા દેશે નહી એમ અમો ધારયે છીયે.—ચેમપીયન.]

READY FOR THE FINAL STROKE.

[Preparations for the crowning move of the Tirah Expedition are progressing.—*Simla Telegram, Nov.* 23, 1897.]

સેવટનો ફટકો લગાવવાને તઈયાર !

[આફ્રીદીઓ સામે તીરાહ ખાતે મોકલવામાં આવેલાં લશ્કરનું કામ પાર પાડવા માટેની તઈયારીઓ ચાલી રહી છે.—**સીમલાનો તાર,** તા૦ ૨૩ મી નવેમ્બર, ૧૮૯૭.]

A DREAM OF THE NEAR FUTURE.

Bombay the beautiful promises to be herself again, as soon as the new scheme is fairly launched.

નજદીકનાં ભવીષ્યનો એક સ્વપનો.

નવી મુંબઇની નવી યોજના જેવી ચાલુ થઇ કે મુંબઇ સુંદરી પોતાના સુંદર સ્વરૂપમાં ખીલી નીકળવાની કેવી આશા અને ઉમેદ રાખે છે!

FOR IMPROVING THE COMPLEXION.

Miss Sookat.—What a world of recipes for improving the complexion have I used one after another to no purpose? And now I'm trying this last chance. They say, fresh cream is the thing to make the skin as white as milk. But it must be rubbed in nicely.

Miss Tandrost.—Let me advise you. There's nothing like improving the body first. The complexion is bound to follow. Why not try fresh cream internally.

ગોરી ગોરી મડમ થવાનાં ફાંફાં.

સુકટ બાનુ—મરેરે, હુંબી એક હજાર ને એક ફાંફાં મારી રેહી, પણ મારા મોહનાંની ચામરી સુધરતીજ નહી ને રંગમાં કંઈજ ફેરફાર ની પરતો! વરી આએ એક નવું વેહુણું હાથ લાગું છ તે અજમાવી જોઉં છ. કેહે કેહેછે કે સહવારના પાહોરમાં તાજી તાજી કાપેલી મલાઈ જો મોહનાંપર ઘસરીને ચોળે તો ચેહેરાની ચામરી દુધ જેવી ગોરી ગોરી થાય ને ચેહેરો ઘણોજ સરસ ને સોહોવામણો દેખાય.

તનદરાસ્ત બાનુ—જેની, એવાં એવાં ફાંફાં મારવાનાં છોડી દે, ને સોહરાઈ સુકઈને સુકાં ગોરાં જેવી થઈ ગેઈછ તેનો કંઈ ઉપાય કર! પેહેલાં કંઈ હારકાં પર જરા માસ આવે તેમ કર કે પછી પોતાની મેલે ચેહેરો ખીલ્યા કરસે! જો મારૂં માને તો મુંગી મુંગી અરધો અરધો સેર મહલઈનો એમ બગાર કરેચ તેના કરતાં તે જોભરી મર, કે કંઈ લોહી માસ આવે તો કોઈને તારો સોહરાયલો સુકાયલો ચેહેરો જરા જોવાબી ગમે!

SUNBEAMS FROM CUCUMBER.

WIFE—I'm not a fool, h'm—Pheroze-jee!

HUSBAND—No, Ownest own! I see you are not! But I'm one—for having expected better things out of a coquetish family!

કાકરીમાંથી તે વળી સુરજનાં કીરણ નીકળે?

કોકટબઈ-હું કંઈ બેવકુફ ગધેરી નથી હું જીઈઈ! સમજયા કે જીઈઈ, ફીરોઝ! સમજયા કે જીઈઈ!

ગધેરાભાઈ-હા રે, મારી જાન, હા! હું બરાબર જાણુંચ કે તું બેવકુફ ગધેરી નથી, પણ હું ખરેખર બેવકુફનો બાદશાહ ને મોટો ગધેરોજ છેઉં!-કેમકે એક કલાંટ ને કોકટ કુટુંબની છોકરીને પરણી લાયો ને તેને અસરાફનું બચું સમજયો!

A Painful Insinuation.—Butcher: "*Foreign* meat, madam? I'm sure you don't suppose me capable of serving my customers with anything but the best of meat!"—Young housekeeper: "Oh, I don't mean to say you *knew* it was foreign, but I do think they have taken advantage of you at the market!"

THE MUSIC OF THE 'XMAS SEASON.

HEARD FAR AND WIDE ALL OVER THE BOMBAY PRESIDENCY.

"Oh! Fie the music Fie the musician!" Cry the poor!

ક્રીસમસની મોસમનું વાજું.

મુંબઈ ઇલાકાને એક નાકેથી તે બીજે નાકે સુધી સંભળાતું.

"અરે! અહીંથી કહાડોરે એ વાજાંને! ને ધકા મારીને હાંકી કાહાડોરે એ વાજાંવાળાને!" એવોજ સામાનય પોકાર બીચારા ગરીબો પાડે છે!

Alo—That Oojam, and Jadav, and Ambo, and Rookshmani, and Sankli are doing wonders in Visnagar! They are reading lectures before hundreds of Nagar girls! While you, the wife of a shethia and a pleader, what are you doing? Idling at home, eh!

Ali—But I haven't the other girls' good fortune. They've such intelligent husbands to write out their lectures for them!

અલો-અરે આ તું સાંભળે છે કે? પેલી ઉજમ, ને જડાવ, ને અંબા ને રૂક્ષમણી, ને સાંકલી વીસનગર મહીં હેરત કરી રહી છે! તેઓ સેંકડો નાગર સ્ત્રીઓ આગળ નીબંધો વાંચે છે! ને મારા જેવા શેઠીયા ને વકીલની તું બાયડી થઈ શું કરે છે? બસ ઘર મહીં પડી ખીચડોજ ખાયા કરે છે?

અલી-પણ બીજી સ્ત્રીઓ જેવું મારૂં સુભાગય કયાં છે જી! તેમના પતીઓ કેવા હુશીયાર જે પોતાની બાયડીઓ માટે ભાષણો પણ ચરચર ચીત્રી કાઢે છે! ને તમારામાં તો તેમાંનું કાંઈએ મેહું મલે નહીં!

THE COMING ELECTION.

ADOO—What say you, love? I am not going to try the next Municipal Election.

ALOO—And why?

ADOO—Why? The death-knell of the Corporation has already been sounded, and the City Extension Scheme is its executioner! So it's hardly worth while to waste one's energy in riding a dead horse!

આવતી મ્યુનીસીપલ ચુંટણી.

અદુ-તું સું કેહેચ જ... હું તો આવતાં ઇલેકશનમાં મ... કોડ કરુવાની માંડીજ વાળું ...

આલુ-કાંય કાંય, ... કાંય?

અદુ-તો જેની, કારપોરેશનના મોહોતનો ઘાંટ તો વાગીજ ચુકોય! ગવરમેંટે જે નવી મુંબઈની "સ્કીમ" કહારીચ તે "સ્કીમે" કારપોરેશનની અજલ લાવી મુકીચ! પછી એવા મુવેલા ઘોડા પર સવારી કરવાના ફાંફાં મારવા કરતાં કંઈ બીજુંજ કામ કરચે તો સારૂં કેની!

RIGHTLY SERVED!

Bombay Civic Father—You've been showing brass and cheek, eh? And want to heap all the sins of omission and commission on my head, eh, you impudent rascal! Well, not if I know it!

[*Thrashes him and floors him*]

[The Bombay Corporation has rightly challenged the report of the Health Officer dealing with plague-work, and has passed a mild vote of censure on that Officer for his negligence in not recognising the danger of the epidemic in the beginning.]

બરાબર બદલો મળયો!

મુંબઈના શેહેરી બાવા-હેં? તું સું મારી સામે પતરાજી ને સોખાઇ ને નફટાઈ દેખાડેચ? ને મારા માથાં પર બધાં ગફલતી ને બેદરકારીના પાપોનો ટોપલો ચહડાવવા માંગેચ, હું, સોપ નફ્ટ લુચા! વારૂં, હું જોઉં તો ખરો કે તું કેમ ફાવેચ તે!

[મુકકા પર મુકકા લગાવી કહાડીને તેને ભોંય પર નાંખે છે!]

[મરકીને લગતાં કામ બાબેના હેલ્થ આફીસરના રીપોર્ટ સામે મુંબઈની કારપોરેશને પોતાનો મજબુત આવાજ ઉઠાવયો છે, અને મરકીની શુરૂઆતમાં તેનું ભય પીછાનવાને એ અમલદારે કીધેલી ગફલતી માટે તેની સામે એક નરમ ફાનું મત તેણે પસાર કરયું છે.]

NOT A PRIZE BULLOCK!

Poor thing! Only fit for the Pinjrapole!

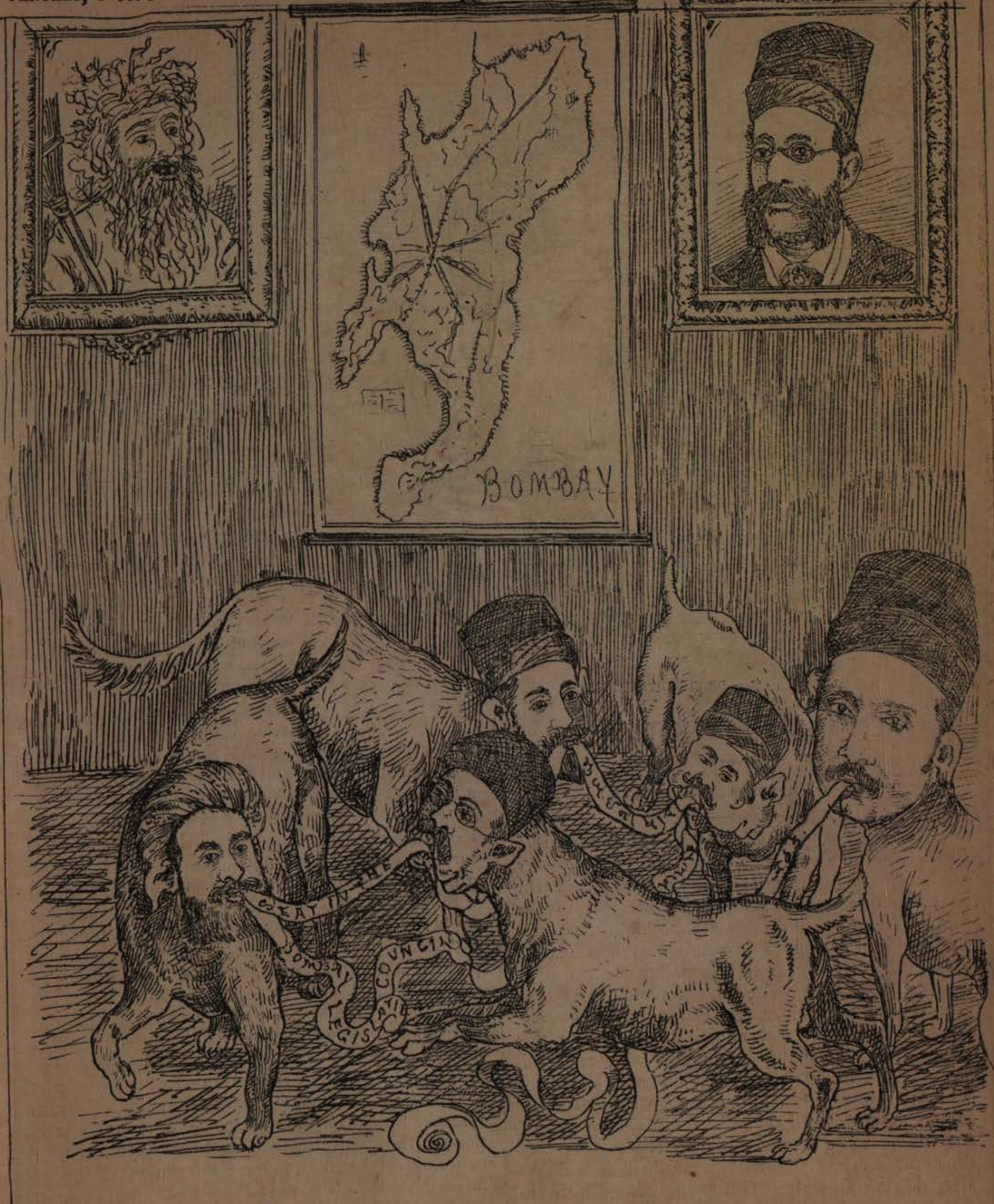
[An exhibition of horned cattle was held at Madhava Baug on Sunday last, under the auspices of the Bombay Cow Protection Society, when prises we[...] for the best animals.
The temperate amendment of Dr. Ismail Jan Mahomed was carried at the Corporation meeting on Monday last instead of Dr. Bahadurjee's proposition condemning wholesale the work of Dr. T. S Weir, the Health Officer of Bombay, during the plague epidemic.]

ઈનામ મેળવવાને રહી ગયલો બળદયો !

ગરીબ બીચારો ! હવે તો એ પાંજરાપોળમાં જવાનેજ લાયક દીસે છે !

[ગયા રવીવારે માધવબાગમાં મુંબઈની ગઉરક્ષક મંડળીએ ગાય ઢોરોનું એક પ્રદરશન ભરયું હતું, જેમાં સારાં જાનવરો માટે ઈનામ આપવામાં આવયાં હતાં.
મુંબઈમાં ચાલેલી મરકી વેળા હેલ્થ આફીસર ડાકટર વેરે બજાવેલાં સઘળાંજ કામને નાપસંદ કરનારી ડાકટર બહાદુરજીની દરખાસ્તને બદલે કારપોરેશને ગયા સોમવારે ડાકટર ઈસ્માયલ જાન મહમદનું નરમ ઠપકો આપનારૂં અમેંડમેંટ પસાર કરયું છે.]

A PULL AND TUG BY THE CIVIC DOGS;

OR, TRYING TO SNATCH AWAY THE PIECE FROM EACH OTHER'S MOUTH.

[Mr. Pherozeshah Merwanjee Mehta having resigned his seat in the Bombay Legislative Council, Mr. Dinshaw Eduljee Wachha, Dr. K. N. Bahadhurjee, Mr. Ebrahim Rahimtulla, Dr. Cowasjee Hormusjee and Mr. Maneckshah Jehangirshah Taleyarkhan have come out as candidates for the vacancy, and are seeking ,the votes of the Corporators.]

શેહેરી કુત્રાઓની ખેંચાખેંચી અને તાણાતાણી.

એકબીજાનાં મોહડાંમાંથી ટુકડો ખુંચવી લેવાની તેઓ કેવી કોશેશ કરે છે.

[મુંબઈની ધારાસભામાંની પોતાની બેઠકનું મી૦ ફીરોઝશાહ મેહેરવાનજી મેહેતાએ રાજીનામું આપયાથી, કારપોરેશન તરફથી ધારાસભામાં જવા માટે મી૦ દીનશા એદલજી વાછા, ડાકટર કે. એન. બહાદુરજી, મી૦ ઈબ્રાહીમ રહીમતુલ્લા, ડાકટર કાવસજી હોરમજી અને મી૦ માણેકશાહ જેહાંગીરશાહ તાલેયારખાંને ઉમેદવારી કરી છે, અને કારપોરેટરોનાં મત તેઓએ મેળવવા માંડયાં છે.]

DR. B.'S BITTER PILL.

they all go to then? With an almost unlimited supply of money, such as we alone can have the heart to give away, and with such large powers conferred by the Act, how comes it that the fight was so unequal, the plague having the whip-hand of him, and he powerless to do more than fiddle with watery lime-wash and impotent disinfectants? How comes it that the city was in a state of unpreparedness amounting to a positive scandal and shame in the eyes of the sanitary world? How comes it that nothing was done to prevent over-crowding, to admit light and air into dark and noisome holes, to save the people from wrack and ruin?

We were all ears. Dr. Bahadurjis' eloquence went deep down into us, right to the spot it was intended to reach, the spot where common sense is supposed to abide in all corporators, except Mr. Roughton and birds of the same feather, whose special sense is not seldom lost upon unsophisticated minds as non-sense. We felt that, the facts being admitted, the conclusion was irresistible. At the same time, we felt that the language employed by Dr. B. was a trifle too strong, and his proposition a trifle too sweeping. We therefore took in hand the pill that he wanted us to administer to our Health Officer, and turning it round and round, we hesitated between using it and throwing it away. Some of us were friends with the H. O., and friendship must outweigh all other considerations; some had the profoundest respect (after themselves) for him, and respect, as the world went, covered a multitude of sins; some had their own hobbies to trot out, and "my hobby" is always so much better than my neighbour's; some thought that the question before us was a mere trifle and would serve no useful purpose, that it was far better to revel in the statistics that they had up their own sleeves—statistics of deaths from the time that Adam's race began to die, clearly proving that, since we hadn't the exclusive privilege of giving up the ghost, it was sheer waste of time to find out through whose fault it was that we were just now overdoing it a bit.

But while we were thus hesitating between yes and no, we were forcibly reminded of an anomaly in our midst, always an anomaly in Bombay but today more of it than ever. Snow, usually so cool and collected, suddenly began to glow with unwonted warmth. And, said our M. C. by way of assisting us to come round, do not let yourselves be fascinated by

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Monday, 6th, Thursday, 9th, and Monday 13th December:—Here's my duty to you, and I expect every one here will do his, fearlessly and manfully, said Dr. Bahadurji in a pungent speech, forcible and to the point. We expect our officers too to do theirs, and you shall hear and judge for yourselves how one of the most highly-placed and responsible of them, with the city's throbbing pulse in his hand, acquitted himself at a trying moment. You shall hear how he juggled with a name, and refused to believe in the plague which, in spite of him, juggled with rats and men. You shall hear how he had only *nine* ambulances (fancy nine of them in the height of the pestilence against forty provided at the fag-end), and no nurses, and not much of a hospital while the city was in the throes of death. And lastly, you shall hear how, after having miserably failed in coping with a dire calamity, he has attempted in his so called historical record—a graphic narration of facts, as his friends say, a glowing fiction, as I say—to make us the scapegoat of his own sins. As if we were the executive, instead of being what we are, only an administrative body, bound to supply the sinews of war. And did we stint them? Our accuser admits that we gave him plentifully of them. Where did

SNOW, USUALLY SO COOL AND COLLECTED, | BEGAN TO GLOW WITH UNWONTED WARMTH.

the false glitter of a speech. Strip it of its fine tone of moral indignation (does moral indignation count for nothing in the Commissioner's eye?) and it becomes commonplace. A good recipe this! Strip the speech of truth, and it becomes falsehood! Strip it of facts, and it becomes fiction! Strip it of strength, and it becomes weakness! Strip it of itself, and it becomes a cipher! So would the tree, stripped of its leaves, look bare, and the hoary mountain, or the equally hoary Municipality, stripped of its snow, snowless!

But Mr. Snow's special pleading was far from convincing. In fact, we were not sure if it wasn't more damning than Dr. B's honest, straightforward attack. Dr. Weir could not predict the plague any more than he could an earthquake! No. But hadn't the plague already made itself felt in Hongkong, and hadn't the rats here already begun to smell the danger and to make us smell it through themselves? Dr. Weir and Mr. Snow had done all that could be done, and what Mr. Acworth himself hadn't done before them (and Mr. A. was not the man to neglect his opportunities), they could not be expected to take in hand! Dr. Weir did not know how an epidemic was to be met! A fine admission this! A Health Officer, and he did not know! When the knowledge could be bought at any book-shop for a song! Was Mr. Snow really defending, or condemning?

This was the question we asked ourselves, as, again taking Dr. B.'s pill in hand, we turned it round and round. If only it was less bitter!

Oh! said another doctor, Dr. Ismail Janmahomed, if that's your trouble, I'll sugar-coat it for you. And he made such a decent looking thing of it, that though the ingredients were essentially the same, it

"I'LL SUGAR-COAT IT FOR YOU."

went down easily enough with the majority of us.

We resolved that though Dr. Weir had shown such commendable zeal in locking the stable-door after the horse had bolted, we should have been much better pleased with him if he had more carefully guarded the door first! We did not frown wholly. But we frowned, and we smiled. A moral victory for Dr. B. and a proof of our own wonderful moral courage which ought to stand us in good stead with our constituents at the ensuing election.

GOING A FISHING.

(THE FAIR :HRIMPER OF BOMBAY.)

(With apologies to Sydney Cowell.)

[A public meeting of the inhabitants of bombay was held on Friday last, at the F. C. Institute, under the auspices of the Bombay Presidency A: so-ciation, when a memorial was adopted praying for a reversal or modification of the Forward Policy and for the defraying by the British Treasury of the entire expenses in-connection with the present as well as future frontier expeditions avowedly taken for the maintenance of British supremacy.]

જાલમાં માછલી પકડવા નીકળેલી મુંબઈની સુંદર સુંદરી.

[ગયા શુક્રવારે ફ. કા. ઈનસ્ટીટયુટમાં પ્રેસીડેનસી એસોસીએશને મુંબઈના રેહેવાસીઓની એક જાહેર સભા બોલાવી હતી, જે વેળા સરહદ વધારવાની રાજનીતી ઉલટાવવા અથવા સુધારવા અને હમણાની તથા ભવીષયની સરહદની ચઢાઈઓનો સઘળો ખરચ ઈંગલંડની તીજોરીમાંથી આ?વાની માંગણી કરવા વીષેની એક અરજી આમની સભાપર મોકલવાનો ઠરાવ કરવામાં આવયો હતો.]

THE SHADOW.

TRAVELLING FROM ONE END OF INDIA TO THE OTHER.

ભયંકર ઓળો,

જે હીંદના એક નાકેથી બીજા નાકા સુધી મુસાફરી કરતો ચાલ્યો છે.

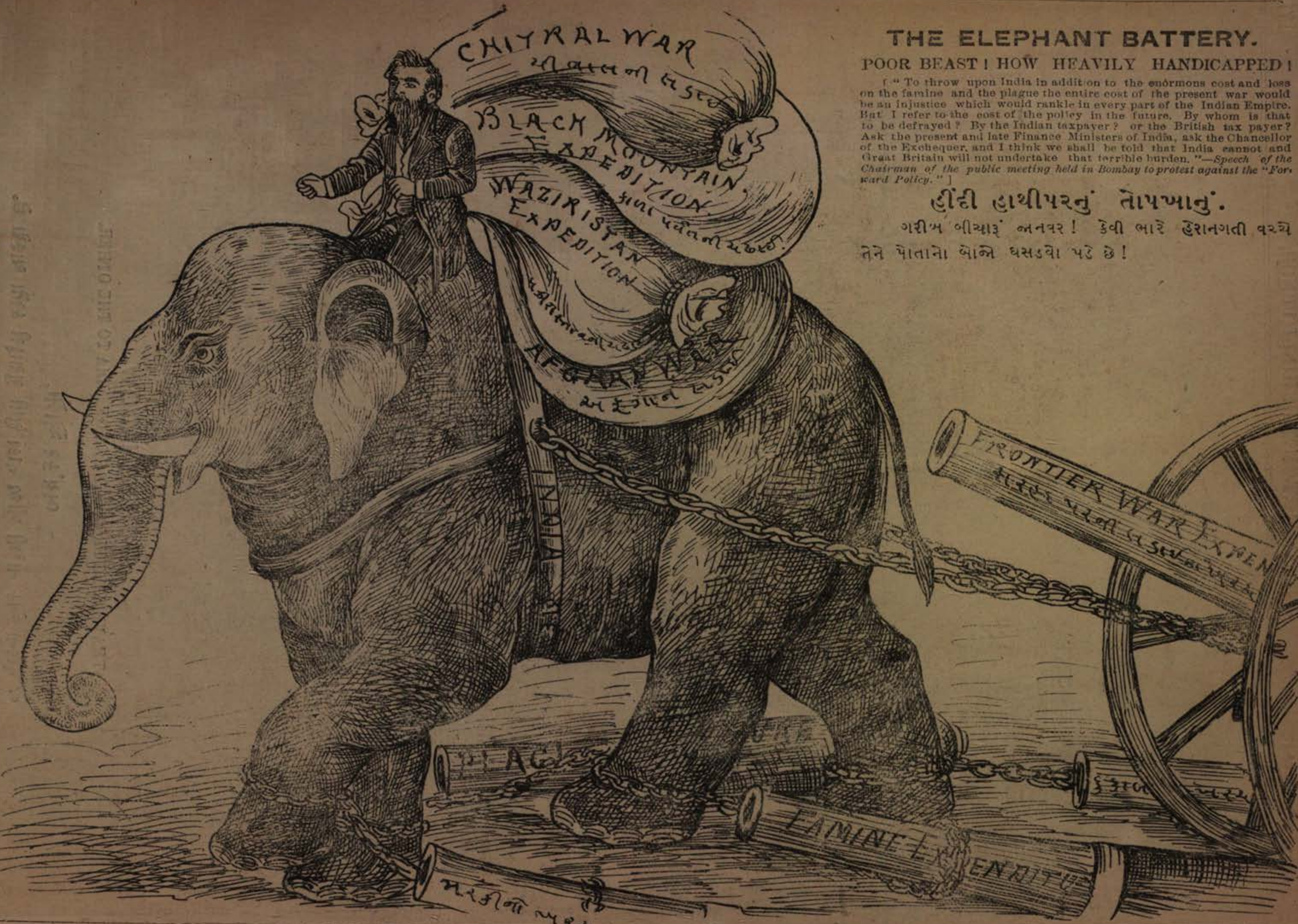
THE ELEPHANT BATTERY.

POOR BEAST! HOW HEAVILY HANDICAPPED!

[" To throw upon India in addition to the enormous cost and loss on the famine and the plague the entire cost of the present war would be an injustice which would rankle in every part of the Indian Empire. But I refer to the cost of the policy in the future. By whom is that to be defrayed? By the Indian taxpayer? or the British tax payer? Ask the present and late Finance Ministers of India, ask the Chancellor of the Exchequer, and I think we shall be told that India cannot and Great Britain will not undertake that terrible burden."—*Speech of the Chairman of the public meeting held in Bombay to protest against the "Forward Policy."*]

હીંદી હાથીપરનું તોપખાનું.

ગરીબ બીચારૂં જનવર! કેવી ભારે હેરાનગતી વચ્ચે તેને પોતાનો બોજો ઘસડવો પડે છે!

DESPAIR!— HIND, DECEMBER, 1897.

At this season of Peace and Goodwill poor Hind is greatly in despair owing to the heavy plague mortality that desolates her home! She has known no peace and no goodwill for two successive Christmas seasons!

નાઉમેદી અને નીરાશી !

હીંદ, ડીસેમબર, ૧૮૯૭.

ખુશાલ ક્રીસમસની આ ખુશખુશાલ મોસનમાં મરકીની જે ખાનાખરાબી ગરીબ બીચારી હીંદનાં ઘરને ઉજડ વેરાન બનાવી નાખતી ચાલી છે, તેથી તે બીચારી નાઉમેદી, અને નીરાશીમાં ગરક ગઈ છે! એ બીચારીએ તો એક પછી એક બે ક્રીસમસની ખુશખુશાલી, શાંતી અને ભાઈબંધીનો ઓળો વટીક જોયો નથી!

DR. MAKHMAR'S FAIR PATIENT.

Patient—(Who gives only one fee to the doctor for calling twice.) And will you come and see me again in the evening, doctor? *Doctor*—(Who knows how to make hay while the sun shines.) I haven't time to call in the evening! I'll be very busy in the dispensary! A host of patients to attend to, besides a round of calls! Will see you in the morning! Sahebjee!

ડાકટર માખમારનું નાજુક ઘરાક.

નાજુક નાજાં—(જે ડાકટરને દરરોજ બે ફેરા ખવાડીને એકજ ફેરાની ફી આપે છે) ને વારૂં ડાકટર, તમે સાંજે પાછા આવીને મને ભ્રા જોઈ જશો કેનો?

ડાકટર—(જેવણ વખત આવવે કેમ તડાકા મારી જવા તે સારી પઠે જાણે છે) મને સાંજના આવવાનો વખત નથી! દવાખાનામાં ઘણુંજ કામ છે! હમણા ઘરાકો ઘણાં ઊભઈ જાયચ ને તે ઉપરાંત લોકોને ઘેરથી તેડાં પર તેડાં આવેચ તે જુદાં. વાસ્તે મારાથી અવાસે નહીં! હું કાલે સવારના આવસ ને તમને જોઈ જવસ! ચાલો સાહેબજી!

THE PUPPIES OF MADAME HIND.

The dog-boy of Madame Hind heartily wishes to see them carried by the Bull, but the Bull seems averse to the burden, and would very much like to be without it!

હીંદ બાનુને કપાળે ચોંટેલાં કુતલીયાં.

હીંદ બાનુનાં કુત્રાંઓની દેખરેખ રાખનાર પોરીયો અંતકરણથી ઇછે છે કે "બુલ"-ડાગ તેમને ઉચકીને ચાલે, પણ બુલને એ બોજો ગમતો નથી, અને તે વગરજ ચાલવાને તે વધારે ઈનતેજાર છે!

MATRIMONY.

(With apologies to Fscal Wilson.)

A picture for the edification of all lip reformers among Bhattias and Banias.

[The rich Bhattia and Bania, on the wrong side of seventy, may marry for the fifth time a girl in her teens, whose happiness is sacrificed at the altar of Mammon.—*Controversy in the Bombay Samachar about widow remarriage among Bhattias and Banias.*]

સીતેર વરસના ઘરડા ઘુવડ પાંચમી બાયડી પરણ્યા પછી.

(ભાઠીયા અને વાણ્યા બહુબોલા સુધારાવાળાઓના અભ્યાસ માટે એક ચીત્ર.)

[સીતેરની ભરતીમાં ભરાઈ ગયલો ઘરડો ભાઠીયો અને વાણીયો પઈસાવાલો પાંચમી વાર પણ નાની ઉમરની સ્ત્રીને પરણવાને પાછળ પડતો નથી, જે સ્ત્રીનાં સઘળાં સુખનો પઈસાના દેવતાને ભોગ આપવામાં આવે છે.—ભાઠીયા અને વાણીયા કોમમાં વીધવા વીવાહ કરવાને લગતી બાબ્ત પર મુંબઈ સમાચારમાં ચાલતી ચરચા.]

THE DOOMED MAIDEN !

WANTED, A MODERN HERCULES TO SAVE THE GIRL FROM THE DEADLY GRIP.

[All human efforts seem to be of no avail in checking plague, which has carried its infection all over the Bombay Presidency.]

જબરી બલાના સપાટામાં સપડાઈ ગયલી ગરીબ બીચારી નારી!

તેણીનાં હાડકે હાડકાંનો ચુરેચુરો કરી નાખવામાં આવે તે આગમજ
તેણીને બચાવવા માટે
જોઈયે છે, એક આ જમાનાનો હરકયુલીસ (બલુદેવ.)

THE EXAM. IN COOKERY.

SHAPUR—And what did you do at the exam. in cookery!

SOONEE—I tried to look every inch a cookey myself—a sort of an expert.

SHAPUR—What, an expert, and you can't even handle an egg! And there's all that money to pay monthly to that Irani's shop for our messing!

SOONEE—Ah! but there was nothing more to do at the exam. than at home. The girls did all the cooking, and we the tasting. Anybody can taste, you know!

રાંધણકળાની પરીક્ષા.

શાપુર—ને તું રાંધણકળાની પરીક્ષામાં જઈને સું ધોરી આવી?

સુની—વરી કરે સું? હું જાણે કેવી એક રાંધવા સીંધવામાં પુરી પાહવરડી હોઉં તેવું બધું મેં ડોળ દેખારયું!

શાપુર—ઓહો! રાંધવા સીંધવામાં તું તો કેવી પુરી પાહવરડી! પેલો પાવરો તો તારી આગળ હઠીજ જાશે! એક ઈંડું ચાર વવાનું બી તો તારૂં ઠેકાણું સજે નહી, તે વરી પુરી પાહવરડી તું કેદારની થઈ ગેઈ, હું? એ તારાં પુરાં પાહવરડાંપણાને લીધે તો દરરોજ પેલા ઈરાની બેહરામના ભટીઆરખાનામાંનું ભાનું ખાવું પરેચ, ને દર મહીને ખોભો ભરીને તેના કપાળમાં ડામ દેનો પરેચ!

સુની—ઓવાય, પણ પરીક્ષામાં ને વરી મોટું સું કરવાનું ઉતું જે! જે ઘેરમાં કરૂં ચ તે તાંહબી કરવાનું ઉતું! બધી છોકરીઓએ રાંધીયું સીંધિયું ને અમે લોકે તે ચાખી જોયું! તેમાં તે સું મોટું જે!

Squire: "How is it you never hunt nowadays, Wuzzler?" Farmer: "Well, us poor farmers has started a new sport these 'ard tames! Stead o' huntin' the fox, we tries keepin' the wolf from the door!"

THE MATRIC RESULT.

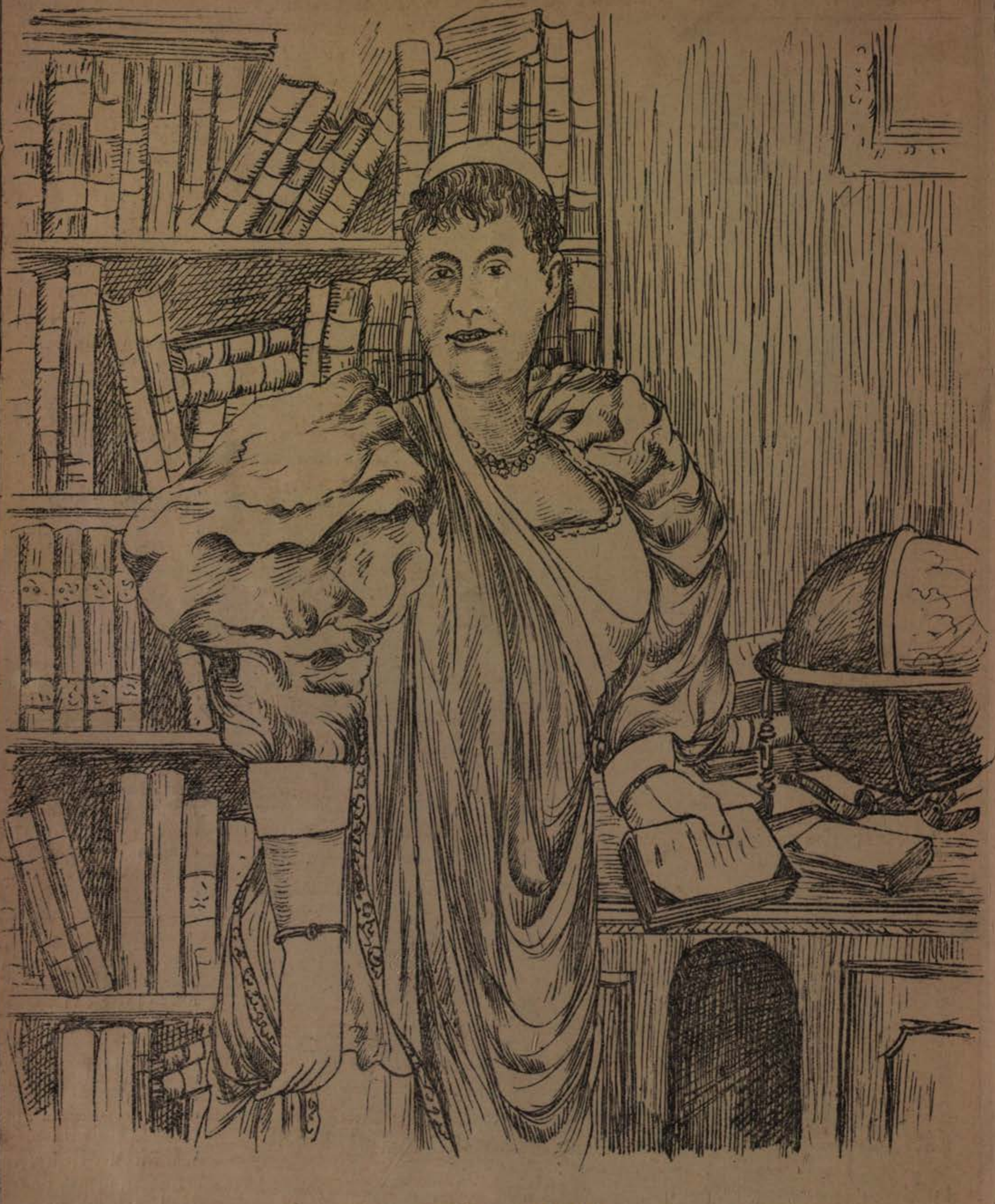
SHANKER—Failed in the Matric! What a misfortune! A whole year lost!

VINA—What can I do. Baba? The new system of writing on blocks of paper quite blocked the way to cribbing! My friend Dinkar could not work for me, and algebra is more than a fellow can do by himself!

મેત્રીકની પરીક્ષાનું પરીણામ.

શંકર—કાં, મેત્રીકમાં ફેલ થાયો! અવે રામ રમ! વળી એક આખું વરસ નકામું જશે!

વીનો—તો બાબા કરૂં શું? આ વરસે તો છુટાં કાગળ લખવા ન આપયાં, પણ બાંધેલા ને પાનાં માંડેલા ચોપડીઓ લખવા આપી! નહીં મહીં થી એક ટુકડો ફડાય ને નહી કાંઈ લખાને કોઈને અપાય! આથી ધાપ મારવાને બનયું નહી, ને દીનકર મારે માટે એલજીબ્રાના દાખલા કરવાનો હતો તેના હાથ બધા બંધાઈ ગયા!

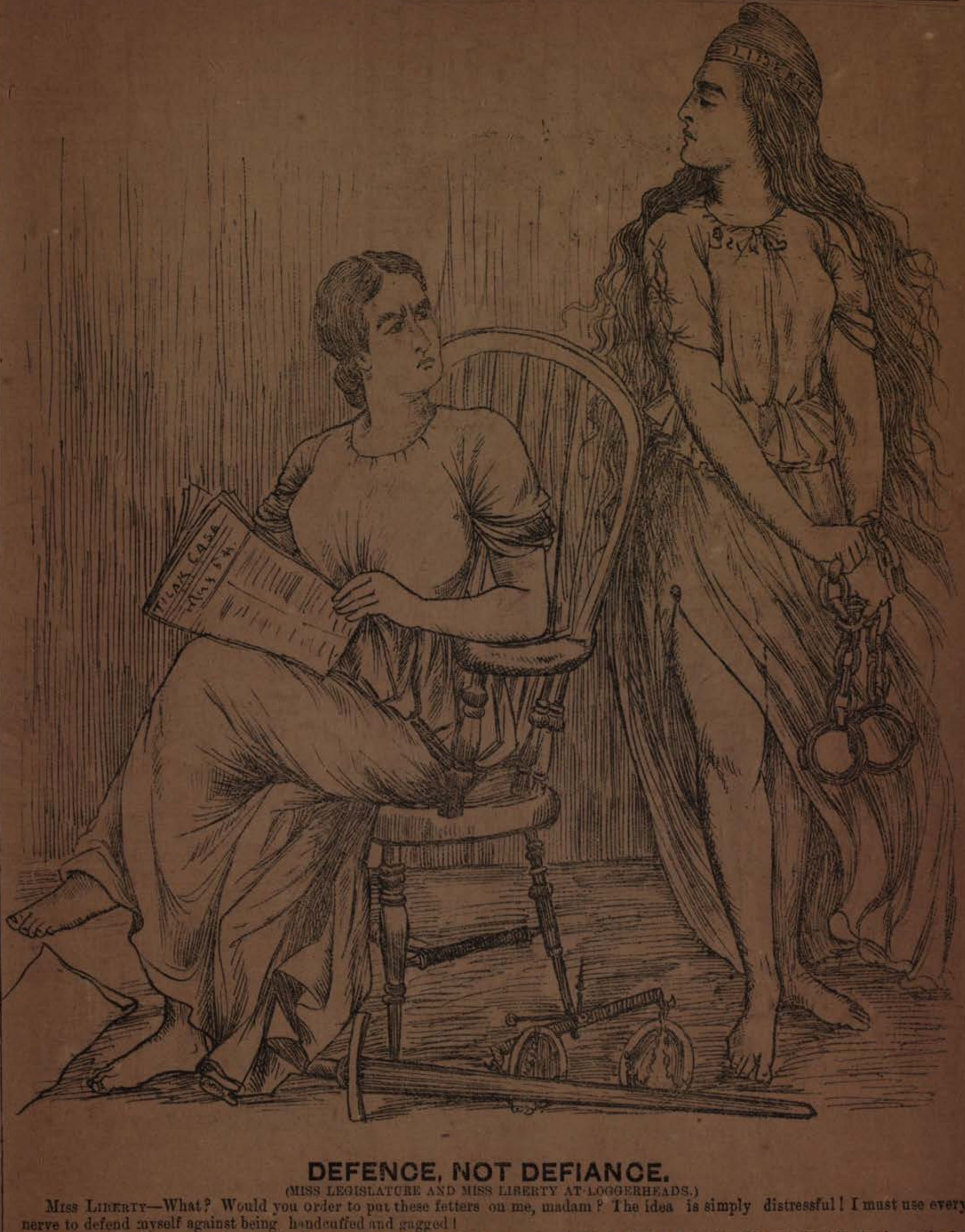

GOOD NEWS.

[The Parsee community has again been forward this year in sending up for the several University Examinations a number of Parsee girl candidates, out of whom a good many have come out successful.]

શુભ સમાચાર.

[પારસી કોમે આ વરસે પણ સઘળી દેશી કોમોમાં આગળ પડીને યુનીવરસીટીની જુદી જુદી પરીક્ષાઓમાં કેટલીક પારસી બાનુ ઉમેદવારોને મોકલી આપી હતી, જેઓમાંની સારી સંખ્યા ફતેહમંદ ઉતરવાને ભાગ્યશાળી થઈ છે.]

DEFENCE, NOT DEFIANCE.

(MISS LEGISLATURE AND MISS LIBERTY AT LOGGERHEADS.)

MISS LIBERTY—What? Would you order to put these fetters on me, madam? The idea is simply distressful! I must use every nerve to defend myself against being handcuffed and gagged!

[The Hon'ble Mr. Chalmers has introduced a Bill in the Viceregal Council, proposing amendments in the law of sedition. The main object in view is to make the existing law more stringent and easily applicable.]

મીસ લેજીસલેચર (કાયદા બાંધનાર) અને મીસ લીબરટી (છુટાપણા) વચે આવી બની !

મીસ લીબરટી—શું, તમે આ બેડી ને સાંકળથી મને બાંધવાનો હોકમ કરવા માગો છો કે, મેડમ ? ખચીત એ ખયાલજ બહુ દુખી કરનારો છે ! મારા હાથ પગે બેડી ઠોકવામાં આવે, અને મારા મોહડે ડુચો દેવામાં આવે તે કામ સામે મારો બચાવ કરવાને મને હવે દરેક તજવીજ કરવી જોઈશે !

[ફીતુરને લગતા હમણાના કાયદાને વધારે સખત કરવા અને ફીતુરી લખાણજ નહી પણ જેથી કોમ કોમ વચે ઉશ્કેરણી થાય એવી કોઈબી ખબરો પ્રગટ કરવા માટે વરતમાનપત્રવાળાઓને સખત સજા કરવા માટેનો કાયદાનો એક ખરડો વાઈસરાયની ધારાસભામાં ગયા મંગળવારે આનરેબલ મી૦ ચામરસે દાખલ કીધોછે.]

ON THE ALERT!

[In discussing the seizure of Kiaochau by Germany and the occupation of Port Arthur by the Russian squadron, the English Press urge vigilance on the part of the Government, and the necessity of safeguarding British interests. The *Times* says that Great Britain cannot remain indifferent to the changes which by their effect upon the Pekin Government and the redistribution of Naval power may seriously affect our commercial supremacy.—*Telegram*]

ખુબ સાવચેતીમાં !

[ચીનમાં જરમનીએ કીઆઉચાઉનો કબજો લીધો છે અને રૂશીયન મનવારોએ પોરટ આરથરનાં બંદરમાં પડાવ નાખયો છે તે વીષે લખતાં ઈંગલંડનાં પત્રો પોતાની સરકારને બહુ સાવચેત અને હુશીયારીમાં રહેવાનો આગ્રહ કરે છે, અને ઈંગલંડના લાભો સાચવવાની કેટલી મોટી અગત છે તે દેખાડે છે. ધી ટાઈમસ કહે છે કે જે ફેરફારો થયા છે તે ઈંગલંડના વેપારી સરવોપરીપણાને બહુ ગંભીર નુકસાન કરનારા થઈ પડશે અને તેટલામાટે તે ફેરફારોના સંબંધમાં ઈંગલંડથી બેદરકાર બેસી રહી શકાવાનું નથી.—તાર.]

WHAT clouds darken the dying year! What troubles, what sorrows, what mishaps! What misrepresentations, what misunderstandings, what misfortunes, what crimes! Nature warring against man, man warring against himself and his better instincts! A fearful struggle, of which unhappily the end yet seems distant.

It was only pestilence last year, with the coming famine casting its lean, lanky shadow before. It has since been Famine, Pestilence, War, Earthquake, and (must we add ? though we don't believe in it) Sedition. One alone sufficient to crush all vitality, but here is a whole battalion of destroying forces. Where is the man that can withstand such a combination ? Where the city that can survive such a visitation ?

The Diamond Jubilee, so replete with jubilations for the rest of the world, even that felicitous event in England's History, has closed for us in lamentation and woe. The dastardly double murder which but too painfully terminated the festivities in honour of the event in the Capital of the Deccan has entailed consequences, immeasurably more far-reaching and calamitous than its thoughtless perpetrator probably ever contemplated. Hastily attributed, in the excitement natural to the hour and the circumstance, to an organised attempt to create ill-will against the established Government (happily too deeply rooted in the people's innermost affections to fear any universal upheaval), but since traced to a solitary mad-man, ambitious of criminal honours, the iniquitous deed has affected institutions and men that would appear to have nothing in common with it, and, where harmony should prevail, has created a breach that we must look to the healing influence of time to close up.

Anglo-Indian writers, and the so-called natives who follow their blind leading, bubbling over with the milk of human kindness for India's " misguided " populace, have not been slow to improve the occasion, airing their time-worn fads, parading their ancient prejudices, paying off old scores, recriminating, reviling and abusing, at the same time that they blow the " penny-trumpet " of their own little fame, and

" Fill all the air with hungry wails—
' Reward us, ere we think or write !
Without your Gold mere Knowledge fails
To sate the swinish appetite ! ' "

The Press has come in for the largest share of their abuse : not the Anglo-Indian Press, for that can do no wrong and is bound moreover (or allowed to run wild) by a special code of ethics that the native may not follow. Nor yet, that section of the Native Press which is less native than Anglo-Indian and which plays second fiddle to Anglo-Indian cries. But the honest Native Press, the faithful servant alike of the people and the Government, whose voice it were a pity to drown. For it is the voice of mediation, of intercession and of prayer. But, say our friends, it is the voice of sedition, there is the taint of it deep down in our blood, and we must be swept off. The sweeping-off has been tried, and it is a strange commentary on the hollowness of the supposed universality of the taint that not more than half-a-dozen obscure prints (with one notable exception, and that exception, we venture to think, has been misunderstood) have been brought up before the bar of justice and punished; prints more indiscreet than disloyal, that might have been left to waste their sweetness or bitterness on the desert air. Against this, we may, with just pride, point to the valorous deeds of our own sons on the battle-field daring the dangers and sharing the glories of war, side by side with their brave comrades from the west, in one common cause.

Comely maiden, that annually descends upon us bathed in smiles and beaming with comfort, cheer us with your glad presence, for you were never more wanted than at this moment. The secret assassin, that has been waylaying you ever since your birth, emboldened by recent events, has renewed his attack in bolder form. But you are less vulnerable than he thinks, and so long as you tread in your accustomed footsteps on the lines of dignified moderation, you may laugh your insidious foe to

scorn. Our rulers themselves recognise your vast potentialities for good and your power of welding the heterogeneous mass of this vast empire into one harmonious whole, working in the cause of order and good government. Long life to the National Congress.

Where impudence, if it can but reach him, would not hesitate to blacken the sun himself, it were madness to expect that India's Grand Old Man should escape the tarnishing brush of calumny. His unblushing critics of today, who were in swaddling-clothes when he was in the full vigour of manhood, forgetting their deep debt of gratitude to him for having placed them in the position to strut and swagger as incarnate wisdom, dare to point the finger of scorn at him, he the pioneer of the very Press that is now turned against him, the pioneer of education, and the pioneer of everything, good and great, that makes for the lifting of a people into civilisation and advancement. Up-startish interlopers, that have rushed in through the door that he was the first to open under difficulties and discouragements that would have cowed his opponents, would have him buried in some obscure village in India, because, forsooth! politics is uncongenial to him. Yes, as uncongenial as flattery is to the sycophant, or titles and honours are to the hunter for place and power.

But there is balm for us. The very excess of the malice that is expended on us defeats its own object. To our detractors, the "modern mountebanks," that would throw mud at us, decrying our very education as a reproach and crime, as though it were education, and not the want of it, that made traitors, as though we could be untrue to the honoured name of Elphinstone, and to the bright galaxy of succeeding sympathetic statesmen who early recognised the need of feeding us with the milk of western civilisation; to all "little men of little souls" that would stand in the way of constitutional progress, we say:

"Go, throng each other's drawing-rooms,
Ye idols of a petty clique:
Strut your brief hour in borrowed plumes,
And make your penny-trumpets squeak:

Deck your dull talk with pilfered shreds
Of learning from a nobler time,
And oil each other's little heads
With mutual Flattery's golden slime:

And when the topmost height ye gain,
And stand in Glory's ether clear,
And grasp the prize of all your pain—
So many hundred pounds a year—

Then let Fame's banner be unfurled!
Sing Pæans for a victory won!
Ye tapers, that would light the world,
And cast a shadow on the Sun—

Who still shall pour His rays sublime,
One crystal flood, from East to West,
When *ye* have burned your little time
And feebly flickered into rest!—"

the Sun, on earth that warms and fertilises the people's heart and mind, the Sun that dispels the mists of doubt and scorches the ghost of sedition :

My Ninth Volume.

LOVE'S AWAKENING (ON THE NEW YEAR'S MORN).

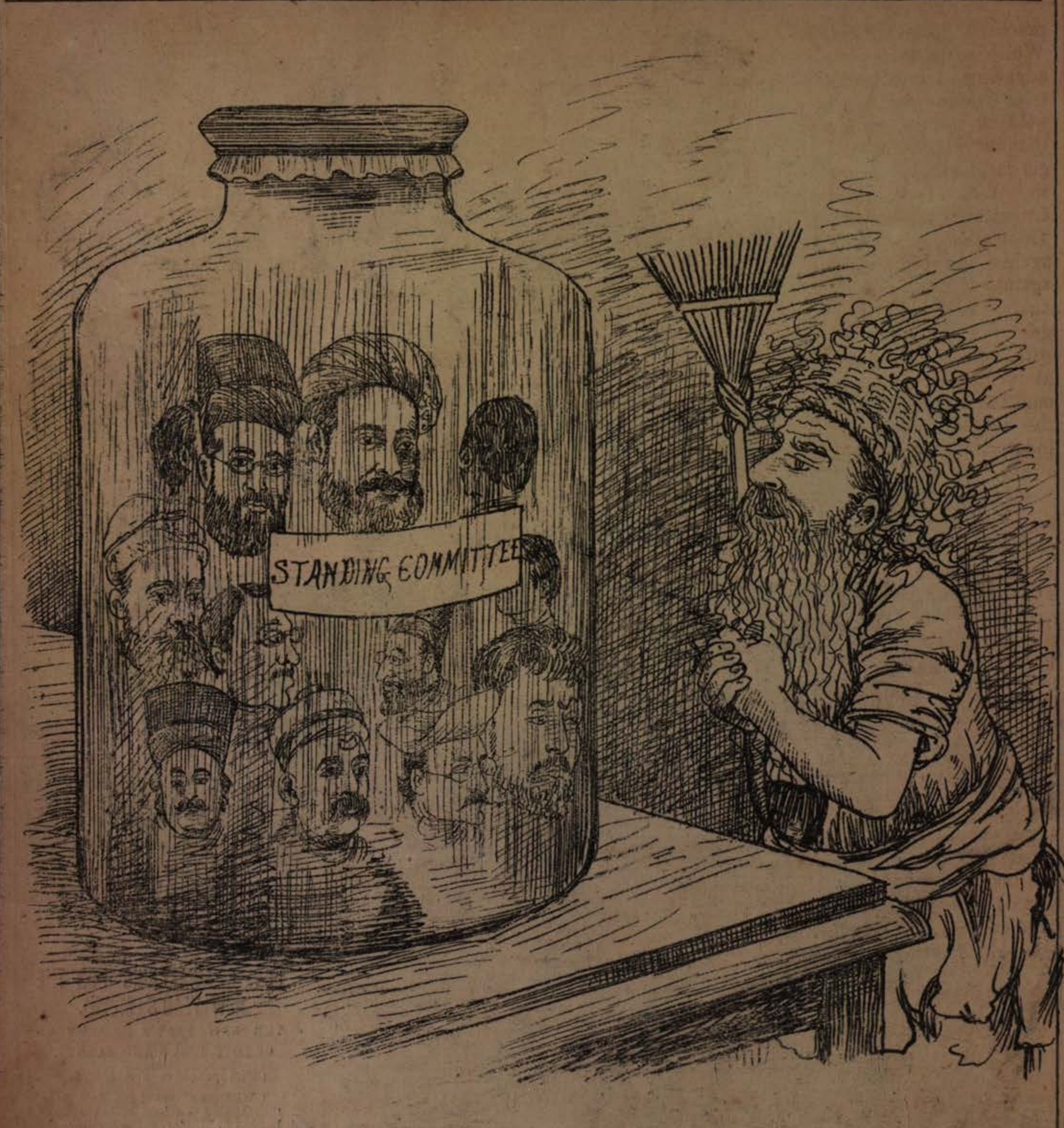
THE NEW YEAR'S MESSENGERS OF LOVE, PEACE AND PLENTY.

(*With apologies to N. A. Laurens.*)

[With the advent of the New Year, the famine has almost ceased in the Bombay Presidency, and better times are in store for the people, as the crops in almost all parts are very good.]

નવાં વરસની સુંદર સવારના પોહોરમાં જાગરૂત થતાંજ મોહોબત, સુખશાંતી અને આબાદાનીની ખુશ વધાઇના પેગામ લઇ આવેલા કાસદોની ગડબડ.

[સને ૧૮૯૮ નાં નવાં વરસની શુરૂઆત સાથ મુંબઈ ઈલાકામાંથી દુકાળનું નેહેસ્ત નામ લગભગ નાબુદ થયું છે, અને લોકો માટે સારા દીવસો જોવાનો વખત હવે નજદીક આવયો છે, કેમકે લગભગ સઘળા ભાગોમાં પાક ઘણો સારો થયો છે.]

THE CONCENTRATED ESSENCE OF THE CORPORATION.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 16*th, Monday,* 20*th, Tuesday,* 21*st, and Thursday,* 23*rd, December.*—It is commonly supposed that we let the people die too easily, and that we pay no heed to them after they are gone. It is generally believed too that the Doctors leave, as soon as Death comes in. Both popular delusions, that these four days' tremendous proceedings ought to be sufficient to dispel. We are very much alive to the necessity of keeping a correct registration of our dead. Only, like everything else about us, the system is faulty to a degree.

For years upon years have persons been going off, without choosing to tell us why. And how could they, or anybody else for them, tell, seeing that they had been denied the luxury of a medical man tolling the bell for them. We asked the Standing Committee—that concentrated essence of the Corporation's scattered wisdom—to suggest a remedy, and it was their report that we spent so much valuable time in tearing with all the energy and warmth of

practised hair-splitters. While some were for adopting it as all-sufficient, there were not wanting others who thought that it did not go far enough. Some were for verbal, others for material, alterations. There were lawyers against lawyers, doctors against doctors, and all against each other. The dead surely never met with any such reception at our hands before, and ought to feel proud of the honour, if they can indulge in any feeling at all.

Mr. Seraph failed to understand why so much enthusiasm should be wasted on dead subjects, when the living claimed and deserved our exclusive attention and care. Far better to keep the living from dying, than compel the dead to answer futile questions concerning their last moments.

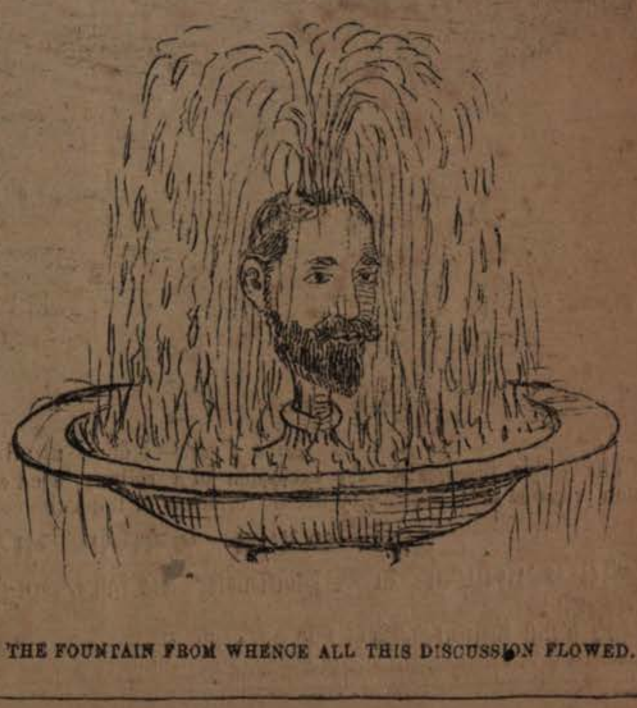
DOCTOR AGAINST DOCTOR!

Dr. Bahadurji, the fountain from whence all this discussion flowed, thought that correct registration, which gave to every case its own proper, learned name, was the secret of life. For, the more we made ourselves familiar with the various disguises in which Death appeared to spirit us away, the better able we should be to cope with, and baffle him. The general impression was that though some of his suggestions were too revolutionary to be adopted without playing ducks and drakes with the people's beliefs and prejudices, his advocacy of a correct system of registration was not to be lightly set aside.

We are, therefore, going the same ground over again in a Special Committee, composed of a few of our choicest spirits. We wish them a merry time of it with the spirit of the dead, and in the hope that their report may not lead to fresh wranglings, we separated, wishing each other the *Compliments of the Season*, and no more *happy returns of the—dead.*

LAWYER AGAINST LAWYER!

THE FOUNTAIN FROM WHENCE ALL THIS DISCUSSION FLOWED.

ELGIN'S 'XMAS TREE FOR THE BOYS OF THE INDIAN PRESS.

Miss Press—I don't at all like the look of it! Nor will my boys, I'm sure.

[The Native Press, with the exception of a solitary noodle here and there, has raised a bitter cry against the New Law of Sedition proposed to be enacted by the Government of India this cold weather.]

હીંદી છાપાના બુચાઓ માટે એલગીનનું ક્રીસમસ ઝાડ.

મીસ છાપાબાઈ—મને તો એ એબલગામણું ઝાડ જોવાજ ગમતું નથી! ને મારી તો ખાતરીજ છે કે મારા બુચાઓનેબી તે કદીબી ગમવાનું નથી!

[આ ચાલુ થંડીની મોસમમાં હીંદી સરકારે ફીતુરને લગતો જે નવો કાયદો અમલમાં આણવાનો ઠરાવ કરયો છે, તે કાયદા સામે આખા દેશી છાપાએ,—અલબતા કોઈ કોઈ બુઢવાડુ અને પગચાટુઓને બાદ કરતાં—સખત અવાજ ઉઠાવયો છે.]

THE JEWELS. (With Apologies.)

THIRTEENTH INDIAN NATIONAL CONGRESS:

AMRAOTI, 27th, 28th AND 29th DECEMBER, 1897.

[The major portion of the subjects discussed and the resolutions passed at the Thirteenth Indian National Congress this year have been very important and exceptional.]

ઝવેરાતની પરખ કરવા બેઠેલી બાનુઓ.

તેરમી હીંદી નેશનલ કાનગ્રેસ : ઉમરાવતી, તા० ૨૭મી, ૨૮મી અને ૨૯મી ડીસેમબર ૧૮૯૭.

[આ વરસની તેરમી હીંદી નેશનલ કાનગ્રેસમાં રજુ [illegible] થએલી બાબતોનો તથા કરવામાં આવેલા ઠરાવોનો મોટો ભાગ ઘણું અસાધારણ અગત્ય ધરાવનારો હતો.]

AFTER THE MATRIC EXAM.

DINAI—I'm going to turn doctor. What will you be?

MEHERI—An empress.

DINAI—Don't humbug. An empress! Perhaps an empress' cook.

MEHERI—The empress of my husband's heart and home, my children's empress, and the empress of my own little world. Now do you understand?

મેત્રીકની પરીક્ષા પછી.

દીનઈ—હું તો ડાકટર થવાની છેઉં. તું શું થવાની છે, મેહેરી?

મેહેરી—હું તો રાજાની રાણી ને શેહેનશાહની શેહેનશાહબાનુ થવાની છેઉં

દીનઈ—હવે જોની એવી હંબગ વાત કરવાની છોરી દે! રાણી ને શેહેનશાહબાનુ તો નહી, પણ કદાચ તે લે કની રાંધણીમાં રાંધનારી બબરચણ થવાની હોય તો કોણ જાણે!

મેહેરી—તે તો તું થજે, પણ હું તો મારા વરનાં છગરની ને તેવણનાં ઘેરની રાણી ને શેહેનશાહબાનુ થવાની, મારાં બચાંઓની શેહેનશાહબાનુ થવાની ને મારાં કુટુંબ કબીલાની નાની દુનીયા પર રાજ કરનારી રાણી થવાની! હવે તું સમજી કે?

BOOT-I-FUL!

(In anticipation of New year Honours Gazette.)

Mrs. Shamla Bhat—What's this? Polishing, love!

Mr. S. B.—Yes, our joint fortunes!

Mrs. S. B.—With your boots!

Mr. S. B.—That's the way, dear. I'll polish the saheb's boots too, and if they don't kick me for my pains, you'll be Lady Shamla Bhatani, the dearly beloved wife of *Sir* Shamla Bhat Potlandas, Knight!

બુટ—પાલ્યાઆલેઈઈઈસ નો બુટ—ઈ—ફુલ ધંધો!

[નવાં વરસનાં માનઅકરામ નાં ગેઝટમાં પોતાનું નામ જોવાની વકીમાં.]

મીસીસ શામલા ભટ—અરે આ તમે શું કરવા બેઠા છે? બુટ પાલીશ કરો છો!

મી૦ શામલા ભટ—હા, બુટ પલીશ કરી ચલકતાં કરૂં છું! ને તારૂં ને મારૂં નસીબ પણ સાથે સાથે ચલકતું બનાવવાનું કામ કરતો આવું છું!

મીસીસ શામલા—પણ બુટ પાલીશ કરવાથી નસીબ કેમ ચલકતું થતું હશે?

મી૦ શામલા—તે મહીજ બધી ખુબી છે ને! મારાં ને તારાં બુટ પાલીશ કરીશ, તો ઓલા સાહેબોનાં પણ બુટ પાલીશ કરતાં આવડશે, ને એ બધી મારી મેહેનતના બદલા મહી જો તેઓ મને બુટ સુધાંની લાત મારી હાંકી કાઢશે નહી. તો તું મારા શામલાની મા લેડી શામલા ભટાણી થઈ બેસશે, ને સર શામલા ભટ પોતથાંદાસ નાઈટ બહાદુરની પ્રીય પ્રીયા તરીકે ગામેગામ ઓળખાશે!

'XMAS PRESENTS.—ક્રીસમસની પરજેટો.

Mrs. Snookson.—What! Is this all for 'Xmas! Why have those native "friends" of yours been so niggardly this year? True to their name, perhaps, the beggars. *Mr. S.*—The poor dogs have suffered sadly, you know. There's famine in the money market, and the plague bacillus has touched their purses Better luck, next time.

મીસીસ સ્નુકસન-શું, ફકત આએ વખતે કંઇ દમ જેવી પરજેટો આવી જ નહી! એમ કેમ વારૂં? તમારા બધા દેશી દોસ્તો આએ વરસ એટલા બધા ભીખારી કેમ થઇ ગીયા? મી૦ સ્નુકસન-એ બીચારા કુત્રાઓ શું કરે! તે લોકપર કંઈ થોડી આફત નથી પરી! પઈસાનાં બજારમાં દુકાળ પડ્યો છે, અને તેઓનાં ગજવાંમાં મરકીના જંતુઓ ભરાયાં છે! વાસ્તે જોઈશું, આવતે વરસ વાત!

THE WIDOW REMARRIAGE QUESTION AMONG BHATTIAS.

Pemli—And why dont you get your widow sister to remarry?

Pemlo—What! remarry! re-m-a-r-r-y, did you say? And send my fathers to the hundredth generation to rot in h—l! The idea! *Pemli*—And if I should die would you think kindly of my fathers too? *Pemlo*—Ah! that's another story We men must remarry, you know, and may, ever so many times!

ભાહીયાઓમાં વીધવા વીવાહની ચરચા.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૯૫મું.]

IN SEARCH OF FOOD ON THE NEW YEAR'S MORN.

The New Year's Day Honours Gazette contains rewards for famine and plague work, says the *Pioneer*. The poor gentleman, who has been braying so long for one, won't he get it at last?

નવાં વરસની સવારના ખોરાકની શોધમાં.

પાયોનીયર જણાવે છે કે નવાં વરસનાં માન અક્રામનાં ગેઝટમાં દુકાળ અને મરકીનાં કામ માટે ઈનામો આપવામાં આવયાં છે. આ ગરીબ બીચારો ગ્રહસ્થ, જે કાંઈ મુદત થઈ તેવાં ઈનામ માટે ભુંકયા કરે છે, તેનો, યાર, આખરે કાંઈ તીકકો નહીં લાગે?

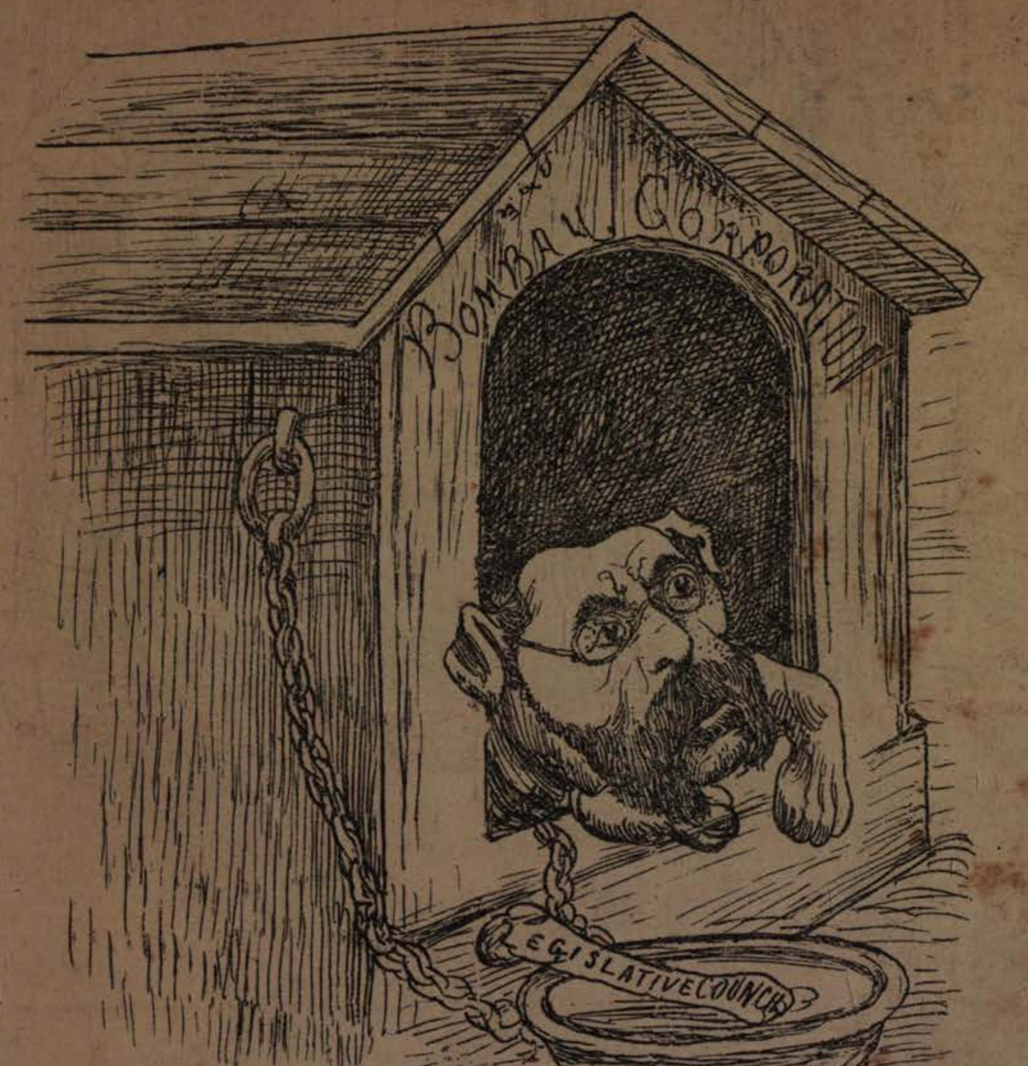
THE MILCH-COW OF URBS PRIMA IN INDIS.

[The Municipal Budget comes on for discussion before the Corporation in the January monthly meeting, when some of the representatives of the ratepayers are expected to show their front on account of the increased rates.]

હીંદુસ્તાનનાં પેહેલાં શેહેરની દુધાળી ગાય.

[જાનેવારી માસની કારપોરેશનની માસીક સભામાં મયુનીસીપલ બજેટ તકરાર માટે રજુ કરવામાં આવનાર છે, જે વેરા વધારવામાં આવેલા છાપ ને લીધે છાપા ભરનારાઓના કેટલાક પ્રતીનીધીઓ પોતાનાં કુલો તરફથી બહુ જ વજહમાર તોડી નાખંનાર કહેવાય છે.]

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

THE FAITHFUL AND TRUE WATCH-DOG OF THE BOMBAY CIVIC FATHER,

who wouldn't part with him for the world, and wouldn't like to have the kennel without him.

[The Municipal Corporation having decided to re-elect Mr. Pherozeshah M. Mehta as its representative in the Bombay Legislative Council, its interests will be in safe hands when the New Bombay scheme comes on for discussion at an early date.]

મી० પંચનાં ફેનસી પોરત્રેટ.

મુંબઈના શેહેરી બાવાનો નીમખહલાલ સાચો વોચ-ડોગ (ચોકીબાન કુત્રો.)

જેનાથી બાવા કદી પણ છુટા પડવા માગતા નથી, અને જેના વગર પીંજરાને ખાલી રાખવાનું તેમને મુદલજ પસંદ નથી.

[મુંબઈની ધારાસભા માટેના પોતાના પ્રતીનીધી તરીકે મી० ફીરોઝશાહ મેરવાનજી મેહેતને પાછા પસંદ કરવાનું કારપોરેશને નકી કરયાથી, નવી મુંબઈને લગતી યોજના ધારાસભા હજુર તકરાર માટે રજુ થશે તે વેળા તેના લાભો તેમના હાથમાં સલામત સચવાવાની જામીનગીરી મળે છે.]

He: "You ought not to wear your hair over your ears. I don't believe you can hear me talking."—She: "Perhaps I don't wish to."

MRS. KARKA BALOO ASSERTS HERSELF!

MRS. KARKA BALOO—No use remaining in Bombay now. Positively dangerous. Don't you see how the plague cases are going up daily and the deaths becoming appallingly numerous? No, not a day longer here.

DR. K. B.—And the dispensary and the army of patients that call morning, noon, and night, whom shall I leave them to?

MRS K. B.—To—— Stuff and nonsense. Here have you been living all these months on my pa's money, and you want to make out as if it was the half-a dozen patients that looked in during that time, that made the mare go. Why you could n't be more proud of them than if they were as numerous as the army on the Frontier Go along. Your concoctions won't go down so easily with me as with them. Leave them to Dr. Makhmar, or better still, to fate, and follow me.

ડાક્ટર કરકાબાલુનાં મીસીસ પોતાનો તોર એકવાર દેખાડી દે છે!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૯૫મું.]

HYGEIA ON THE WAR-PATH!

[" On the other hand, the plague in coming to Bombay brought with it its own antidote. It yielded its secret to Dr. W. M. Haffkine, who has found a prophylactic which reduces almost to nil the fear of infection, and greatly increases the prospect of recovery when attacked. A remarkable benefactor, indeed, improving the sanitation of every civilized city that it visits, and at the same time providing, out of the very poision it exudes, a protective lymph that robs it of half its terroro."—*Bombay Gazette*, Dec. 30, 1897.]

"હાઈજીયા" (સુખશાંતીની દેવી) લડાઈના રસ્તા પર!

["બીજા હાંથ ઉપર મુંબઈમાં મરકી આવી લાગતાં તે પોતાની સાથે પોતાનાં ઝેરનો ઉતાર લેતી આવી છે. પોતાનાં ઝેરનો છુપો ભેદ ડાકટર ડબલ્યુ. એમ. હાફકીન આગળ તેણે ઉઘાડો કરયો છે, જેણે શોધી કહાડેલી મરકી અટકાવવાની રસીથી તેનો ચેપ ઉડવાની ધાસ્તી લગભગ નહી સરખી થઈ જાય છે, અને જો મરકી લાગુ પડે તો તેમાંથી સાહાજા થવાની આશામાં ઘણો વધારો થાય છે. ખરેખર મરકી તો એક નામીચાં પરદુ:ખભંજન, ભલું કરનાર આસામી જેવી નીવડી છે: સુધરેલાં શેહેરની તે મુલાકાત લે છે, તે શેહેરની સુખશાંતીને તે સુધારી નાખે છે, અને તેજ વેળાએ જે ઝેર તે પોતે બાહેર કાહાડે છે તેજ ઝેરમાંથી બચાવ કરનારી એક રસી તે પુરી પાડે છે કે જેથી તેનો ત્રાસ અરધો અરધ તો ઓછો થઈ જાય છે."—મુંબઈ ગેઝટ.]

ભાટીયાઓમાં વીધવા વીવાહની ચરચા.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ર૯૨મું.]

પેમલી–ને આ તમારી રાંડેલી બેહેનને કાં નહી તમે પુનરવીવાહ કરાવતા?

પેમલો–શું ઉઉ બોલીઈઈ! પુનરવીવાહ કરાંઉ! પુ-ન-ર-વી-વા-હ! અને તેમ કરીને મારી એકસો પેઢીના બાપદાદાને નરકે પહોંચાડું, હેંએં! અરે રાંડ શાંઢ, ફરી એવું બોલીશ તો તારો ટોટો ભચડી મેલીશ!

પેમલી–પણ તયારે હું જો મરી જાઉં તો તમો મારી શો પેઢીના બાપદાદાનો વીચાર કરીને ફરી પરણશો નહી ને?

પેમલો–હે, હે હે હે હે! તે તો જુદી વાત છે! અમે પુરૂષોએ તો ફરી પરણવુંજ જોઈયે! ને ખપ પડે તો એકવાર નહી પણ સાત સાત વાર પરણવામાં તેમને તો કાંઈજ બાધ નથી! સમજી, મારી અલી!

ડાકટર કરકાબાલુનાં મીસીસ પોતાનો તોર એકવાર દેખાડી દે છે!

[જુવો ચીત્ર પાનું ર૯૩મું.]

મીસીસ કરકાબાલુ—(છેડાઈ પડીને) બલા જાણે, હવે એક ઘરીબી મારાથી તો મુંબઈમાં થોભાવાનું નથી! કોણ જાણે તમારી આંખેબી દેખાયચ કે નહી! દરરોજ મરકીના કેસો કેમ વધયા જાયચ ને મરણોમાં કેટલો બધો વધારો થાયચ તેનો તમને કંઈ સુધલો બુધલો બરયોચ કે નહીં! હું તો સાફ કેહુંચ કે હવે એક દાહારોબી હું અહીં ઉભી રેહેવાની નથી!

ડાકટર કરકાબાલુ—(રડી પડવા જેવા થઈ જઈને) પણ તારે મારા દવાખાનાનું સું કરૂં ને દરરોજ અભોર બપોર, સવાર સાંજ ને રાત દાહારો બધાં સેંકરો ઘરાકોનું લસકર ઉભઈ જાયચ તે લોકને કોણુની પર છોરી દેઉં ને કાંહ જવા કેહું!

મીસીસ કરકાબાલુ—(વધારે છેડાઇને) જહાનમમાં! વરી બીજે કાંહ?–પણ જોવની એવી બટઈ બટઈ કંઈ મારી આગળ ચલાવતા બલાવતા ના હં, ને એવાં નાલ્યાં કંઇ અહીં ફેંકવા આવતા ના! કેટલા કેટલા મહીના થયા જીભરૂં મારા બાવાને પઈસે પલાયા જાઓચ, ને લાહેરી ને પત્રાજી સાની કરોચ? ને સાનું ડોલ દેખારોચ કે જાણે બધું કમઈ ધમઈને તમેજ તુટી પરતા હોવો, ને તમારાં ઈનમીન ને સારેતીન ઘરાકોથીજ તમારૂં બધું જાણે પુરૂં થતું હોય!

ડા૦ કરકા૦–(ત-ત પ-પ થઈ જઈને) હેંએ, તો–તે–સ–સ–સું–નહી? ત-ત-તે મ–મ–મારાં ઘ–ઘ–ઘરાકો——

મીસીસ કરકા૦–(તરયા પાવ ફેંકીને) હવે તમારી એવી લાંબી લાંબી લભાસ હાંકવાની છોરી દેવો ને મુંગા મુંગા હું કેહુંચ તે સાંભળો! મને બધી ખબર છે કે તમારાં દવાખાનામાં ઘરાકોની કેવી થું વાગેચ તે! (ખુબ ગેરવીને) બધું લશકરને લશકરજ જાણે ઉભઇ જાયચની હં! હેં, હેં, હેં, હેં, હેં, હેં! ઘરાકોનું લશકર! જાણે સરહદ ઉપરનું લશકર તો તેની આગળ હઠીજ જાયની! ખરૂં કે, હં!–અરે જાવ જાવ, મુંગા મુંગા તમારી આબરૂમાં બેસો ને અમસથો તમારો ભેદ ને ભરમ મારા હાથે વેરી ના નાખો! એવાં તમારા કંઇ ધક્કર મક્કર મને દેખારતા ના હં! એવાં તમારા ધુંટાલા પીંડાલા કેની તે તમારા ઘરાકોનાં ગળે ઉતારો! મારા જેવી પોંહોંચેલ બુટીને તે કંઈ ઉતારવા આવતા બાવતા ના, સમજયા કે જીઈઇ! હું કેહુંચ તે મુંગામુંગા હવે કરો, ને વેગી જાવ. તમે તયારે મારી સાથે આવવાની તઈયારી કરો ને ડાકટર માખમારને તયાં ગમે તો તમારાં સારાબે ઘરાકો સોંપી આપો. ને નહી તો જો મારૂં માનો તો બેહતર તો એ કે તે લોકને મુંગા મુંગા પડતાં નાખો કે તે બીચારાં રીબયા કરશે નહી, ને તમારા લોકના કાહાવા ને પરીકાં ને ગોળા ને ગોળીઓ ગલે ઉતારવાના દુખમાંથી છુટાં થસે, તો પોતાની મેળે પોતાનું સુઝયું કરીને સાજાં થઈ જશે!

ઈનસાફ અને વાજબીપણાના કાનુન પર.

[જુવો ચીત્ર, પાનુ ૩૦૨મું.]

[જે કામો સાથ હીંદુસ્તાનના તેમજ શેહેનશાહાતના બીજા ભાગોના સામાનય લાભ સંબંધ ધરાવતા હોય, તે કામોનો ખરચ હીંદુસ્તાનને માથેજ નહી નાખતાં તેમાં ઈંગલંડે પણ પોતાનો વાજબી હીસ્સો આપવો જોઇયે એવો કાનગ્રેસે ઠરાવ કરીને તેની નકલ વેલબી કમીશનના પ્રમુખ પર મોકલી આપી છે.]

હીંદ બાનુ–તું તદન ખરી છે, મારી વહાલી. તેં જે જોઈતું હતું તેજ માગયું છે. તું કહે છે તેમ મારા અને બ્રીટાનયાના એકઠા લાભો માટે જે ખરચ થાય તે મારે માથેજ ચોંટવો નહી જોઇયે, પણ તેણીએ પણ પોતાનો ભાગ તેમાં આપવોજ જોઇયે. પણ મને ફીકર છે કે તેણી તારૂં કદાચજ સાંભળશે!

કાનગ્રેસ બાનુ–પણ તેણે મારૂં સાંભળવુંજ જોઇશે. મારા ચુસ્ત મદદગારો શું કહે છે તે વાંચો ને ગોખો, અને કોઇ પણ નીરજીવ મનશકતીનો માણસબી કહી શકશે કે ઇનસાફ કોણુની બોરદુએ છે. પઇસાની બાબતમાં ઉપર ઉપરથી વાહી કહાડવાના અને હાથતાળી આપવાના દહાડા વહી ગયા છે, અને હવે તો મારાં કેહેવાંને તેઓએ વજન લાગુ પાડવુંજ જોઇશે.

સંસારી કનફરનસ પુરી થયા પછી.

[જુવો ચીત્ર, પાનુ ૩૦૫ મું.]

મી૦ શેંડયા—"બટ ધેન" કાય કરાવ? મી રીફારમર આહે અસા કોણુચયા રીતીની દાખવાવ?

મીસીસ શેંડયા—તર તુમચા બાહેરચા દેખાવ બદલુન ટાકા! ધોતર ફેકુન દયા આણી તયાચે બદલ પાટલુણ ઘાલા, હા ઘાણેરડા પુણેશાહી જોડા ફેકુન દેઉન રૂશીયન લેધરચા બુટ પાયાત ઘાલા! આણી તોંડાંત એક સીગાર ઘેતલી મગ સગળ કામ પાર! તુમચયા બરોબર મીહી ફાંકડી પારસીણ સરખા ડરેસ કરૂન બાહેર પડતે!

વાણીયણીનો પીત્તો આખરે ઉછળી આવ્યો તે ખરો!

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૧૦ મું.]

"હેંએ? પીટયા, મરકીની ઇસ્પીટાલના ફંડ મહી એક ફુટી બદામ તો વધારે આપવાની તને ભીખ લાગી છે, ને સામો જઇને લોકોને હુલકાવે છે ને ઇસ્પીટાલનાં કામ મહી વીઘન પાડે છે! તારા સરખા મખીચુસ કંગાળોને લીધેજ આજ સુધી હું ઇસ્પીટાલ વીના રખડતી રહી છું! અને તે છતાં તું મોટો છાતો કાઢીને ગવંડરને ઘર પારટી મહી ઘુસે છે, લેવી મહી ગવંડર શાએબને શલામ કરવા મરે છે, ને મુફતનાં માનના લાહવા લેવાને તો તને વારજ લાગતી નથી! શરમ છે તારા જેવા મખીચુસ વાણીવાઓને! તારા સરખા મુજી મખીચુસો મને એબ લગાડે છે!"

જંમ કયાં કયાં ભરાતો ફરે છે!

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૧૦ મું.]

હમણા હમણા ઝેરી જંતુઓ બધી ચીજોમાં માલમ પડે છે, અને તેમાં બાકી સાકી રહેલાં હતાં તે આઇસ અને સોડા વાટરમાં તે ભરાઇ બેઠેલાં માલમ પડયાં છે! મરકીની મોહકાનના આ દીવસોમાં ખુને ખુને જંમ ભમતો ફરે છે, અને જે સપાટામાં આવયો તેને લાગલો ગળે ફાંસો નાખીને ઉચકી જાય છે; તેવા વખતમાં, ભાઇઓ અને બાઇઓ, સોડાવાટરની સીસીથી સંભાળમાં રેહેજો! અને બરફ પાણીથી પણ ખુબ સાવચેતી રાખજો!

સરવેથી ઊંચો વીનોલીઆ સાબુ.

ચામડીને મુદલજ
ચચરાવી નાખતો
નથી.

ચામડીને મખબલના
જેવી નરમ અને
સુવાલી કરે છે.

ચેહેરા માટે સરવેથી ઉંચો છે અને બીજો સાબુ એની સરસાઈ કરી શકતો નથી.
સરવેથી નાજુક અને નરમ ચામડીઓ પર વાપરવા માટે તે ખાસ બનાવવામાં આવ્યો છે. વળી તે વાપરવાથી ચામડીઓ પર ચાંથાં પડતાં અટકે છે.

વી નો લી આ ના
હજામતના સાબુઓ.

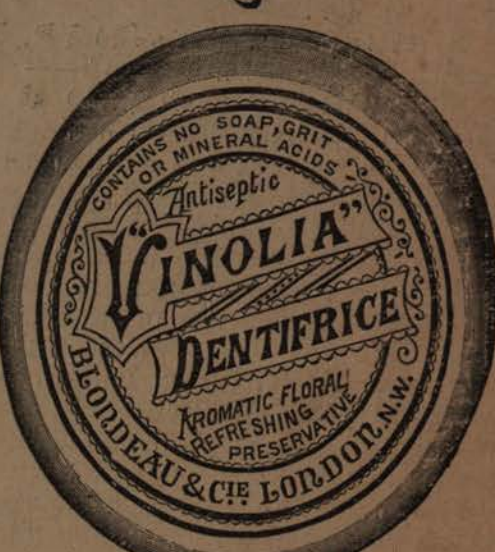
હડપચીની નીચે તેનાથી ચાંથાં પડતાં નથી.

વીનોલીઆ હજામતના સાબુની એકજ લાકડીમાંથી કેટલાંક ગ્યાલન નરમ મલાહી જેવું ફીણ નીકળે છે.

વીનોલીઆ હજામતનાં સાબુની ત્રણ જાતના
(લાકડીઓ)
પ્રેમીયર, ટોઈલેટ, વેસ્ટલ.
વીનોલીઆ હજામતના સાબુના ગોળાઓ
•પ્રેમીયર, ટોઈલેટ, વેસ્ટલ.

વીનોલીઆ દાંતનું મંજન.

દાંતને
હાથીદાંત
જેવા
સફેદ
રાખે છે.

ના૦ ૨.—ધાતુના બાકસમાં.

આ દાંતનું મંજન દાંતને થંડક આપે છે અને મોહડાંને સુગંધી બનાવે છે.
એમાં સેલીસીલીક એસીડ અથવા સફેદી આપનારા અને કોહવાટ લગાડનારા ખાર ("આલકેલી") મુદલજ નથી, તેથી પારા મજબુત અને જોરાવર થાય છે.
એ મંજન બે જાતના દાબડામાં વેચાય છે.

હીંદુસ્તાનમાં દરેક ઠેકાણે વેચવામાં આવે છે.

"HE WOULD DINE AT MY PLACE IN RIGHT HINDU FASHION."

CHOW-CHOW.

A Yankee at a Hindu dinner!

JA'LANDHAR NA'TH writes:—Now I grasp it! That vacant stare of astonishment in the face of my Yankee guest as he looked first at the ample plantain leaf spread out before him and the circular plates of dried leaves in front of my other friends who had been invited to the dinner. The American gentleman was a globe-trotter on his way to "do" the Indian continent and was desirous of studying our manners and customs a bit. He would dine at my place in right Hindu fashion. Accordingly, he had with some difficulty to accommodate himself on the largest flat stool, or "pāāt," which my domestic economy could provide. In the tight pants he was wearing at the time, I have no doubt the poor man must have felt uncomfortable as he squatted there. I whispered into his ears if he would mind changing his dress for ours for a while: it was so very convenient, I said and he would dine with greater ease. He had thought of that, he replied, but that "*sarree*" I had on puzzled him a good deal. He referred to my *dhoti* of course, between which and the "*sadi*" which our women-folk wear, he was unable at first to distinguish clearly. He considered the "*sarree*" and the *dhoti* both artful contrivances of the ingenious Hindu—much like the juggler's folded-paper trick which produced from a saucepan in the kitchen, to every article a civilized man hankered after, up to an umbrella or a crown! Within the short space of time he was with us he had evidently marked the main uses to which the *dhoti* had been put. One or two guests with a bad cold in the head were constantly using one end of it for a handkerchief. Others had used it for a towel, although the genuine article had been provided for the occasion—the towel I mean. He said he was convinced the *dhoti* was a useful article of dress, but he would rather not venture too far in studying the intricacies of the *dhoti's* manifold creases and folds and knots that held it firmly round the waist. The idea of those knots and the tucked up ends over the navel in the fore, and over the vertebral column behind, giving way, was enough not to tempt him further, though he had come so far to learn all about India and to verify some of the startling accounts he had read of our strange manners and customs!

* * *

"WELL, (continues J. N.) there were the primitive flat stools, the primitive plates and cups of leaves laid out on the floor, and there were the viands—varying from the ordinary daily food to the richest dishes a poor Hindu in my position could provide for the edification of my Aryan brother from the far off West. I have heard of Europeans smiling at the first

WOULD YOU HAVE A *DHOTI*?

awkward attempts of an Indian at handling knives and forks. It was very amusing to watch our Yankee guest using his fingers at the meal and studying how we manipulated—from the mixing of *dál*, rice and ghee, the rapid and airy touch-and-go at the *chutnee* to the breaking of the hard *luddoo*. The guest confessed in suitable terms his awkwardness in manipulating Nature's fingers for the purposes of feeding. I remarked that as in course of time the bicycle was destined to supplant the legs, it was natural that habit heredity and European civilization unfitted the fingers for handling food without the aid of forks, knives and spoons. My Yankee friend admired our dexterity in that respect. Let none therefore despise one another for their shortcomings!

***

"I noticed my guest was constantly fidding about the leaf-plates,—feeling its texture, pulling out the pins, and so on. He marked my surprise and confessed he had been imposed upon by the author of ———, who seriously informed the American public in that work that the Hindu in the land of the pagoda tree never dined off the same plate twice—so rich and extravagant they were! He now understood it all.

"No wonder there is such an amount of ignorance about India among the Western nations. As exclaimed above, I grasp it all now! I have lying before me an American novel, "Mynheer Joe," published in 1893, from which let me send you a few extracts. The hero and heroine

USING ONE END OF *DHOTI* FOR A HANDKERCHIEF.

"FEELING ITS TEXTURE."

See life upon the great Bhendy Bazar Road, where porters carry loads, *stately elephants* are occasionally met, bullocks draw native vehicles ; where stride the rich Brahmin, the poor *gwalla*, or cow-herder the *lordly rajah* and his attendants, and the lower grades of Hindoo people, of different castes, each picking his or her way along without touching others, which faculty makes a crowd in India more endurable than in any other place on earth.

In a shop not far away from the above scene, they find in his shop

The Hindoo proprietor, smoking his hubble-bubble nods wearily over his Koran,

Here is something for the Bombay reader :

'All of these sights and many more can be seen around the streets of Bombay. Occasionally an elephant looms up, but these animals are found more in the interior. Of monkeys there is no end. One need not be at all surprised to feel his hat suddenly jerked from his head, and, looking up, see an agile fellow climbing to the top of a house with it. Then the monkey police have to be summoned and various manœuvres resorted to in order to recover the lost headgear.'

One more extract before I close. The writer of the book, or his hero, had never before seen such life as "Bombay presents."

Think of the rough sketches I've alreadly drawn—the weird Towers of Silence, that wonderful burial-place of the Brahmins.

***

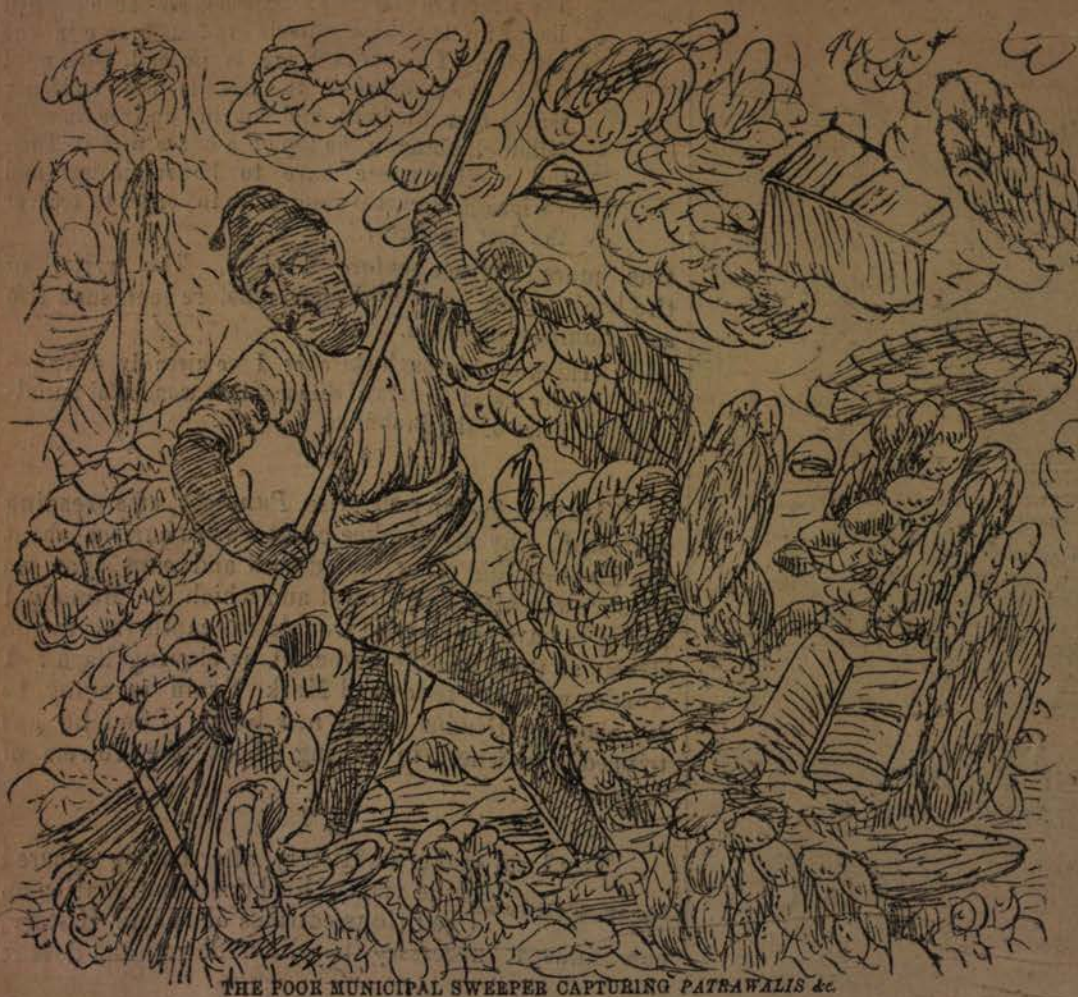
"CAN one feel any surprise, *Punchoba*, after reading such stuff, why my Yankee guest was so curious about the plantain and other leaf dishes and cups that we throw away after every meal and which the Municipal sweepers have so much trouble in capturing in the streets as they fly about when it is blowing hard ? I wonder what the renowned Mark Twain is going to say about us Hindus in his new book. I find he has tripped somewhere in writing about the Towers of Silence."

***

Poor Fellows! THE local maker of History, after having poured the vials of his honest indignation on seditious editions of Indian History, now finds it necessary to climb down, and does it

"USING HIS FINGERS AT THE MEAL."

THE POOR MUNICIPAL SWEEPER CAPTURING *PATRAWALIS &c.*

Female Amenities.—Mrs. Aylesbury : "Do tell me what bit you used to use—as I can't hold this horse I bought at your sale?"—Mrs Quorn : "I really don't remember—as, when I used to ride it, it was such a slug I was compelled to use a cutting whip to make it go."

Must Draw the Line Somewhere—Excited backer (at cross-country meeting, to well-known "bookie"): Look here, what'll you lay me *Oyster shell?*"—W. B. (with dignity) : "You'll excuse me, sir but I'm looking on to-day as a *gentleman!*" [E. B. collapses.]

Friendly.—Hilda : "Pretty girls are scarce nowadays, dear, aren't they?"—Audrey (looking straight at Hilda) : "Yes, that's just what I was thinking as you spoke."

most handsomely by taking down with him the "celebrated writer" in the London *Times*. The local celebrity says in effect that Anglo-Indian, and English, journalists and writers were "misled by Mr. Pugh's tactics," that the books referred to by that learned counsel at Mr. Tilak's trial were "never sold at the Government Central Book Depot," and that the persons actually *sold* were the journalists and writers themselves!!! At the bar of Public Opinion!!! What a sell!!! And how very cruel of Mr. Pugh to resort to such misleading tactics!!!

FUNNY BITS.

(From various sources.)

Wake Up.—It is announced that Mr Gooday will be the new general manager of the Brighton Railway. Travellers on the line might say that hitherto Goodnight would have been more appropriate for the sleepy railway of sleepy Sussex. Unless they remarked that the trip from Portsmouth to Hastings, or even from Victoria to Brighton after 4.30 p. m. was a good day's journey. Good, eh? Only they are always too miserably tired even to make bad puns.

Advice by a bankrupt : What to do with your creditors.—*Do* them.

Seasonable dish for a sportsman.—A plate o'fox-tail soup.

Horrible Predicament.— nt (on mettlesome hireling): "'Elp 'Elp! Somebody stop 'im! 'E's going to jump, and I can't!"

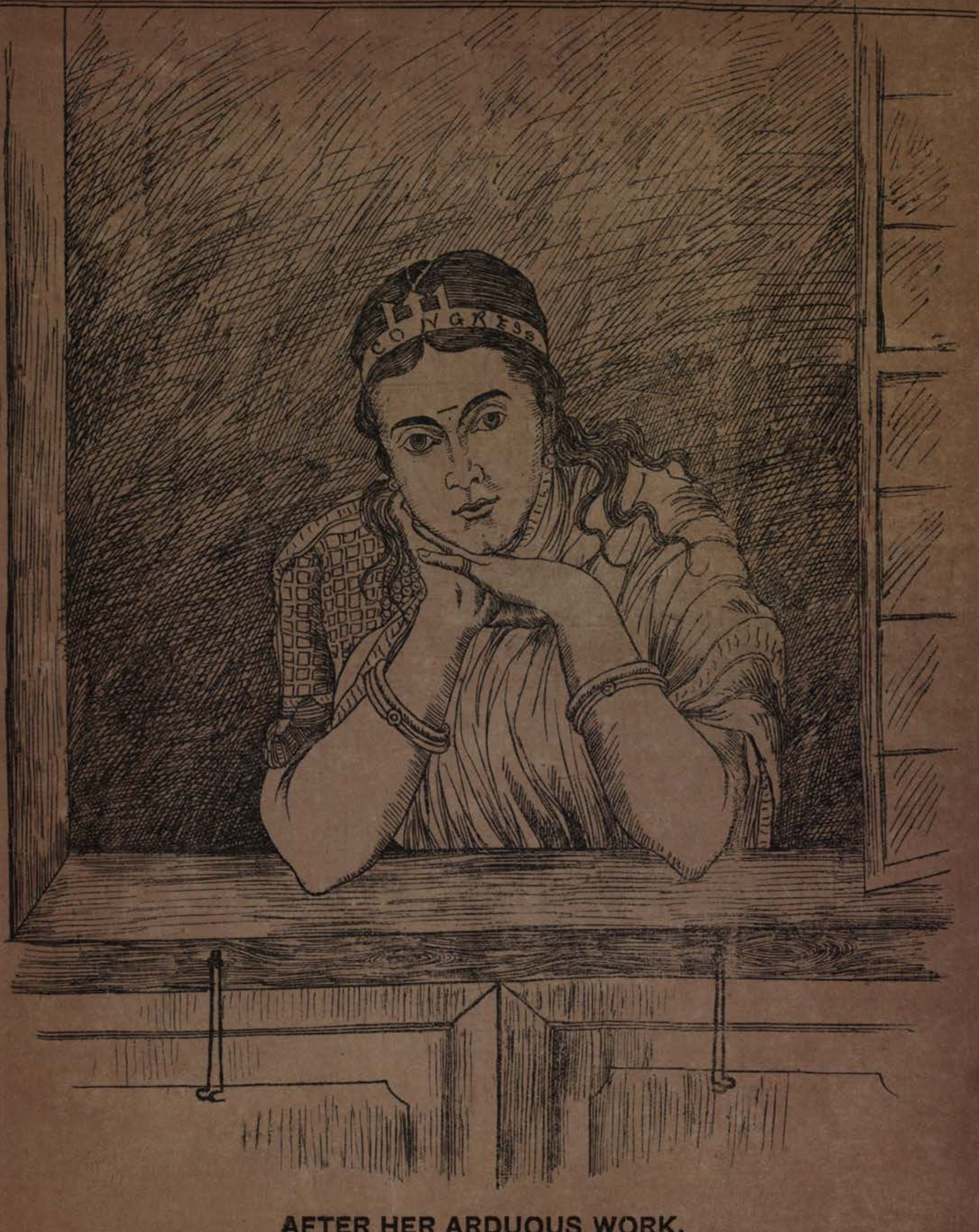
The Hunt Ball.—"Ah, yes, I wkno him," observed the intelligent foreigner ; "ze great national game of feet-balls which all ze Engleesh ladies play on ze links."

Something Worth Knowing.—In case of serious fires in London, it appears from the recent inquiry, the water supply will always be sufficient as long as the Fire Brigade has Command o' Wells.

"Oh, please, 'm, th noo paarson's called to see you."—"Very well, Mary. I hope you've shewn him in, and asked him to sit down?"—"Oh, yes, 'm, ah've *loosed 'im into the drawing-room!*"

At the Celestial Restaurant.—Customer (indignantly): "Hi! waiter, what do you call this soup?"—Waiter (meekly) : "I not know, sir but ze padrone tell me to describe 'im cockstail!

Quite an Insult.—Grandmamma (to the boys, arrived for a week's visit) : "So, my dears, as that nast old leather football of Uncle Frank's is too dangerous for you, I have made this nice new worsted one for you to play with instead."

AFTER HER ARDUOUS WORK.

A MEMO FROM MR. PUNCH:—Brava! Brave girl! you have again done nobly! you've outlived thirteen years of foul slander and unblushing calumny, and today, in spite of your detractors you shine like the Sun in the heavens, to whom no mud can stick.

પોતાનું ભારી મેહેનતનું કામ બજાવી રહયા પછી.

મી૦ પંચ તરફની એક નોંધ :—શાબાશ! બહાદુર બેટી, શાબાશ! એકવાર ફરીથી તેં તારૂં કામ ઉમદાપણે બજાવીને પાર પાડયું છે! તેર તેર વરસ સુધી તારી સામે ચલાવવામાં આવેલી ગલીચ નાલેસી અને બેશરમપણે તારી કરવામાં આવેલી નીચ નીંદા છતાં તું સુરખરૂ અને જીવતી જાગતી રહી છે, અને તુને વગોવનારા નીંદાખોરોનાં ગમે તેટલાં ફાંફાં છતાં આજે તું આકાશમાં પ્રકાશતા સુરયની માફક પ્રકાશી રહી છે, જે સુરય સામે ગમે તેટલો કાદવ કે ધુળ ઉડાડવામાં આવે છતાં તેને કદી પણ તે વળગતો નથી.

FOR JUSTICE AND FAIR PLAY.

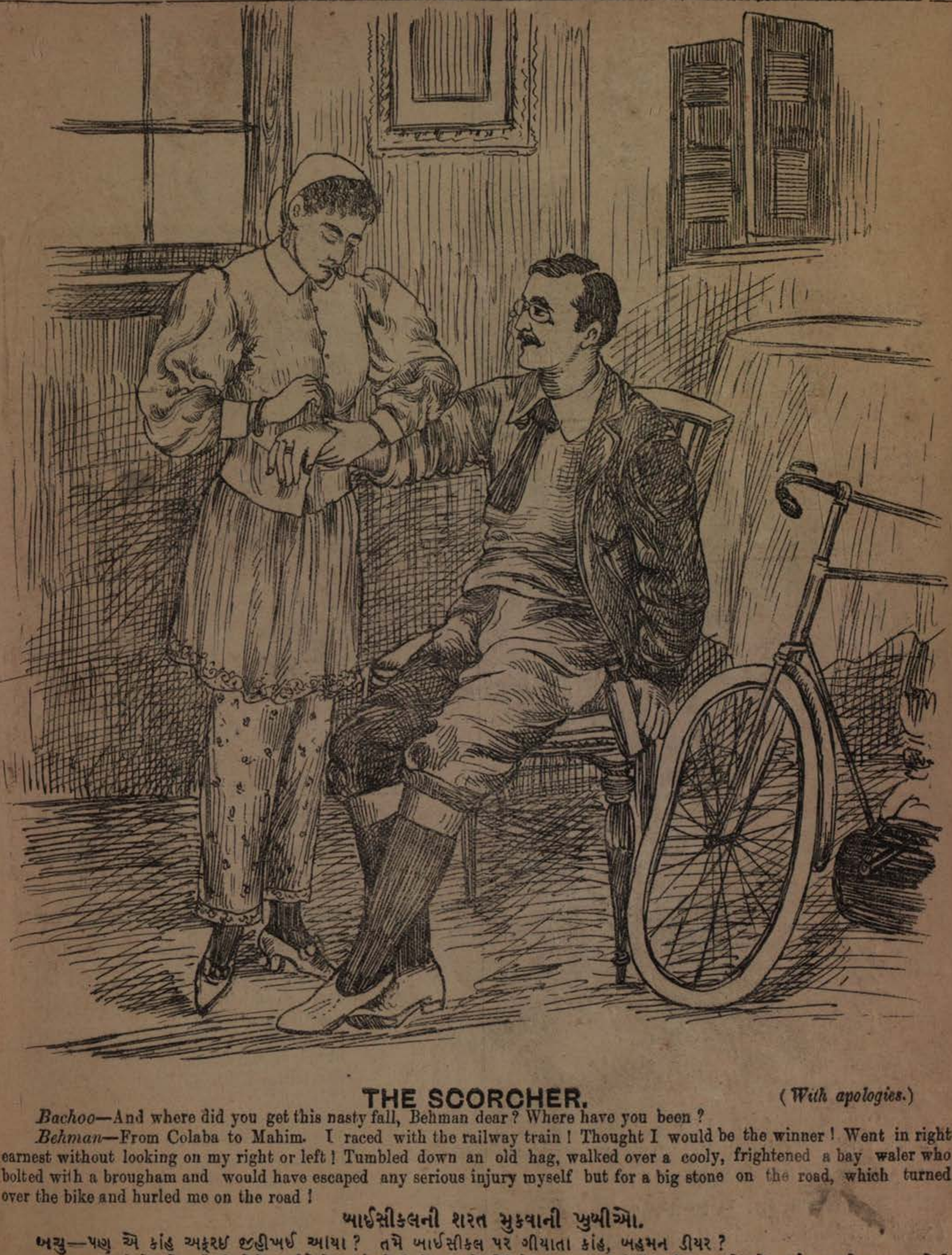
Lady Hind.—Quite right, my dear. It is as it should be. Mother Britannia, as you say, must share with me the burden of all expenses incurred in our joint interests. But I'm afraid she'll hardly hear you!

Lady Congress.—Oh, but she must. Read and study what my staunch supporters say, and the meanest ability cannot fail to see which way justice lies. The days of financial juggling have passed away, and my representation must carry weight.

[The I. N. Congress has passed a resolution, a copy of which is to be sent to the Chairman of the Welby Commission, praying among other things that as regards apportionment of charges, the Imperial Treasury might bear a fair proportion af all expenditure incurred in the common interests of India and the rest of the Empire.]

ઈનસાફ અને વાજબીપણાના કાનુન પર.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૨૯૫મું.]

THE SCORCHER.

(With apologies.)

Bachoo—And where did you get this nasty fall, Behman dear? Where have you been?

Behman—From Colaba to Mahim. I raced with the railway train! Thought I would be the winner! Went in right earnest without looking on my right or left! Tumbled down an old hag, walked over a cooly, frightened a bay waler who bolted with a brougham and would have escaped any serious injury myself but for a big stone on the road, which turned over the bike and hurled me on the road!

બાઈસીકલની શરત મુકવાની ખુબીઓ.

બચુ—પણ એ કાંહ અફરઈ જહીખઈ આયા? તમે બાઈસીકલ પર ગીયાતા કાંહ, બહમન ડીયર?

બહમન—હું તો કોલાબેથી મેહેમ ગીયોતો. રેલવેની ત્રેન સાથે મેં તો સરત મુકીતી! હું સમજયો કે હુંજ જીતી જવસ, તેથી નહી આએ કે નહી પેલી બાજુએ જોયું ને યાહોમ બસ પઈડું ગગડાવયો ગીયો! એક બુઢી ડોસીને આંચકો લાગો તેથી તે તુટી પરી ને એક હેલકરીને ઠોકર લાગી તેથી તે ઘોસબોરડું થઈ ગીયો! વચમાં વરી એક ઘોરો જે ભડકીયો તે બુરૂમ લેઇનેજ નાઠો! અરે હું તો સહીસલામતજ હારકાં પાસરાં લેઇને આવતે રે, પણ નખોડ જાય તે, શરત લગાવવાની ઝુમમાં ને ઝુમમાં વચમાં એક મોટો પથર પરે લો ઉતો તે પર નજર નાખવાની કાંઈ સુધબુધ રેહીજ નહી, જેથી બાઈસીકલ ઊંધી વરી ગેઇ ને હું આરીયા થઈને ઊંધે મસ્તક પરયો!

ONWARD!

(A new Year's Prize Picture for presentation to the dear ones among Parsee Girls who move with the times.)

બસ આગળ અને આગળજ!

(પારસી છોકરીઓમાં જે મીસીસ પંચની લાડકવાઇઓ હાલના વખતની સાથે સાથે ચાલીને પોતાનાં મનને ખીલવવા અને વધારવાની કોશેશ ચલાવે છે તેઓને ભેટ આપવા માટેનું નવાં વરસનું એક પ્રાઇઝ પીક્ચર.)

THE PRETTY LITTLE CHIRUB THAT SITS UP ALOFT.

પંચના પનોતા પોથાપર ઉંચે ચહડી બેઠેલો પનોતો પુત!

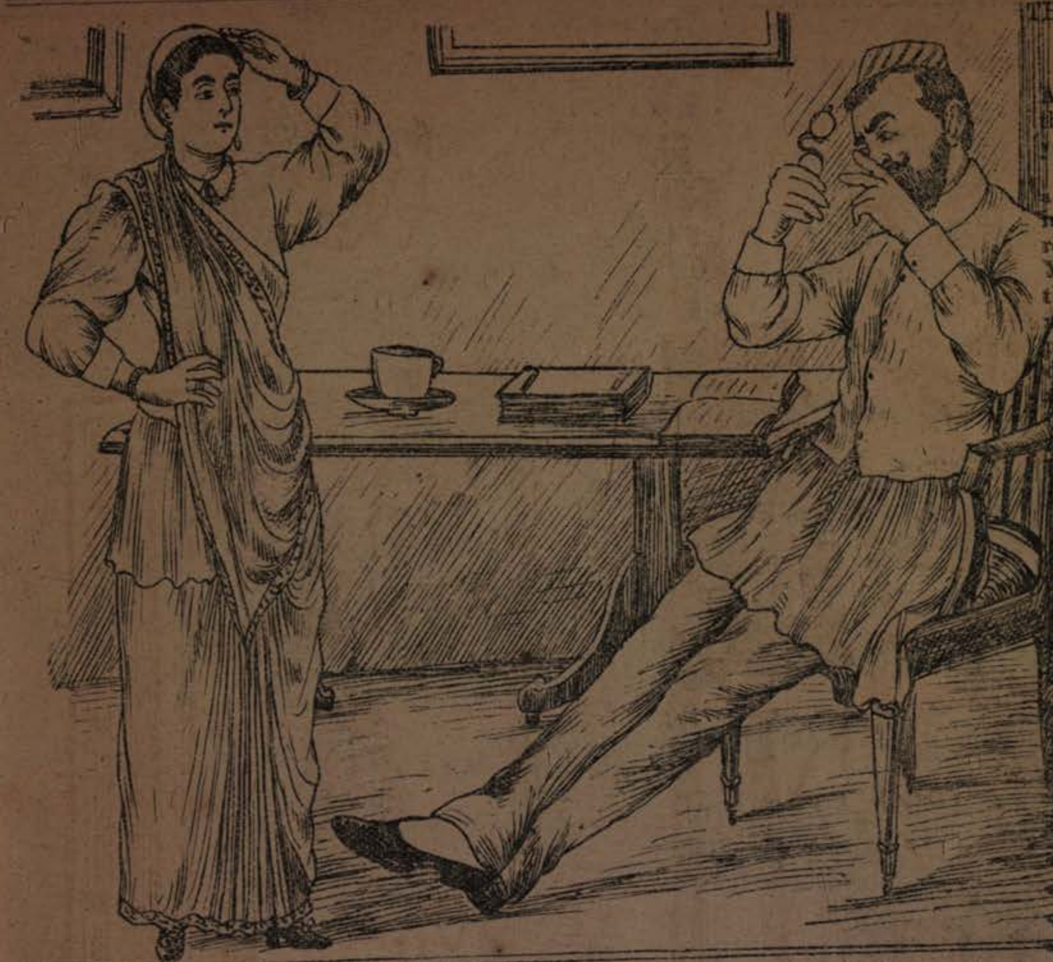
"સુખી રેહેજે ને બધાંને સુખી કરજે, દીકરા!"

Motor Car-Acrostics.

(By an Old Whip.)

Jerking and jolting,
Bursting and bolting,
Smelling and steaming,
Shrieking and screaming.
Snorting and shaking,
Quivering, quaking,
Skidding and slipping,
Twisting and tripping.
Bumping and bounding,
Puffing and pounding,
Rolling and rumbling,
Thumping and tumbling,
Such I've a notion,
Motor-car motion.

The line to the capital of Rhodesia will henceforth be known as the Wash-awayo Railway. "It won't wash," sundry said of the project, but they are evidently mistaken.

THE QUARANTINE RESTRICTIONS IN ANAND.

PEELOO—Shall we go to Allahabad to my pa's, away from the plague, dear? Just make up your mind.

PESI—Yes, if we could go in a balloon. As it is, there's Anand in the way, and the quarantine restrictions there are so strict. You've to take off all your things, and dress like the primitive Hindu, and then take a plunge in Phenyle Water. I can bare many things, but this beats all. The scanty dress, and the douche, and the waiting in the open till you're dry, would rather bring on plague. HERE, there's just a chance of escape.

આનંદમાં કુવારનટાઈનનો જાપટો.

પીલુ-ને પછી આપરે મારા બાપને ઘેર અમદાવાદ જઇયે કેની, ડીયર? મરકીની મેહકાન તો વધતી જાય છે, એટલે પછી અમથા મનમાં દગદગીયા સું કામ કરીય?

પેસી-હા, જો એકાદ બલુનમાં બેસીને અમદાવાદ ઉડી જવાતું હોત તો બચીત જતે. પણ રેલવેમાં જવાનું છે, ને વચમાં આનંદ જેવાં સ્ટેશનપર કવારનટાઇનનું હકતેખાન વટાવવાનું છે, એટલે પછી નાચાર છેઉં. જોની, આનંદમાં બધાં કપડાં કહાડીને પોતયાંદાસ ફીહતું પોતયું બાંધવાનું, ને ફીનાઈલના પાણીમાં ઝબકોરાવાનું! હું ઘણી ઘણી હેરતભરેલી ચીજો કરવાને શકતીવાન છેઉં, પણ આએ પોતયાં ને ફીનાઇલના પાણી આગળ લાઇલાજ થઇ જાઉં છું! પોતયું પેહેરવું, ઝબકોરાવું, અને ઠારમાં થથરવું તેથી તો નહી મરકીની મરકી થાય! વાસ્તે હું તો હજી અહીંજ પરી રેહેવસ! તેમાંજ હજી તારો ને મારો કંઇબી બચાવ છે! સમજી કે, પીલુ ડીયર?

AFTER THE SOCIAL CONFERENCE.

MR. SHENDIA—What then is to be done? How show that I'm a reformer?

MRS. S.—Change the outside. Cast off the DHOTI, and put on pants instead, and let the wretched Poona shoes make way for Russian-leather boots. Add a cigar and you'll pass muster. To keep you company, I'll dress like the Parsi belle.

["It is not the outward form but the inward form, the thought and the idea which determines the outward form, that has to be changed if real reformation is desired."—*Mr. Justice Ranade at the Social Conference*."]

સંસારી કનફુરનસ પુરી થયા પછી.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૯૫ મું.]

NO NEED FOR FINANCIAL AID!

HIND.—All stuff and nonsense, m'am, to suppose that I'm in no need of financial help. I was never more so, I assure you, and I beg you'll stand by me. BRITANNIA.—With pleasure. But are things really so bad as you say? And really now, has it come to this that you can't pay your way? If so, why not sell a portion of your concern? It will bring you in a good round sum, and take such a load off my shoulders. Just think.

[There has been a project in the air to base or sell off some of the Indian State Railways to some capitalists in England, which will enable the Indian Government to dispense with any financial aid from the British Treasury.]

પઈસાની મદદની તો કાંઈ જરૂરજ નથી!

હીંદ—એ શું ઢોંગધતુરાને ધુળ ધમાસા! મને પઈસાની મદદની કંઈ જરૂરજ નથી, એ તમને કેહ્યુંજ કોણે! કોઈબી વખતે જો મને મદદ જોઈતી હોય તો તે આ વખતેજ છે, ને હું માગી લેઉં છું કે તમો મેહેરબાની કરીને મારી બાજુમાં ઉભાં રહો.

બ્રીટાનયા—મોટી ખુશી સાથે, પણ શું ખરેખર તમારી હાલત એટલી ખરાબ થઈ ગઈ છે? ને શું તમારાથી તમારૂં પોતાનું ફોડી લઈ શકાતું નથી? તો તમારી માલમીલકત વેચીસાટી કાંય નહી નાખતાં? તમને તેથી અછો તડાકો પડી જશે ને વળી મારાં માથાપરનો ભાર ઓછો થશે તે જુદો. જુવો વીચાર કરી જોવો.

[હીંદુસ્તાનની સરકારની કેટલીક રેલવેઓ ઈંગલંડમાંના કેટલાક નાણાવટીઓને વેચી નાખવાનો વીચાર ચાલે છે, કે જેથી ઈંગલંડની તીજોરીમાંથી પઈસાની મદદ માગવાના હીંદી સરકારને જરૂર નહી પડે.]

STONE FOR BREAD!

The Indian Taxpayer—I want bread, saheb! I didn't ask for stone!
["The Indian peasant asks for bread, and we give him a Scientific Frontier."—LONDON STAR.]

રોટલાને બદલો પથરો!

હીંદી કર ભરનાર-સાહેબ, મને રોટલો જોઇયે છે! મેં કાંઈ પથરો માંગયો નથી! પેટમાં તે ચાંપીને શું કરૂં?

["હીંદી ખેડુત પેટ ભરવા માટે રોટલો માગે છે, તયારે આપણે તેને 'વીદવતાભરી' (!) સરહદ આપયે છીયે."—લનડન સ્ટાર.]

KILLED (?);
OR, IS IT ONLY A FEINT?

["Peace is not yet even in sight. The Afridis do not acknowledge themselve beaten. They possibly think that they have got the better of Sir William Lockhart. It is hinted in some quarters that the Government of India are of the same opinion."—*Bombay Gazette.*]

ખરેખર થાર મુવો છે કે માત્ર ઢોંગ કરે છે?

["સુલેહ હજી આપણી નજર સામે પણ દેખાતી નથી. પોતે હારી ગયા છે એમ આફ્રીદીઓ કબુલ કરતા નથી. તેઓ એમ કદાચ સમજતા હશે કે સર વીલીયમ લાકહારટ સામે તેઓ વધારે લાભ અને કામ કહાડી ગયા છે. કેટલેક ઠેકાણેથી એવી વાત પણ કહાડવામાં આવી છે કે હીંદી સરકાર પણ એવુંજ મત ધરાવે છે."—મુંબઈ ગેઝટ.]

AH ME!

[Several places in Gujerat are completely in Plague's grasp, the mortality being very appalling in Surat, Baroda and Palanpur.]

"Last year I was hopeful and happy, but alas! I am now crushed under the weight of Death and Sorrow!"

અરે! આફ્ત!

[ગુજરાતમાં કેટલેક ઠેકાણે મરકીએ મજબુત પડાવ નાખયો છે, અને સુરત, વડોદરા તથા પાલણપુરમાં મરકીનાં મરણોની ખરાબી ત્રાસદાયક થઈ પડી છે.]

"ગયે વરસ હું આશાવંત અને સુખી સુખીયારી હતી, પણ અફસોસ! હું હમણા મોહોત અને માહેતમના બોજા તળે તદન કચડાઇ ચાલી છું!"

The Festive Season.—Visitor to the district (who has missed his way): "Can you tell me, my good man, if I shall pass the Red Lion Inn along this road?"—The village toper: "Oi wouldn't like to be saying wut a gen'leman loike ye wud be doin'; but Oi'm parfect sartin Oi shouldn't!"

We do not wish to make any rude drunk kind remarks, but most of our postmen, policemen, &c, seem to look upon Christmas as a legitimate occasion for getting tips—see?

A RIDE IN THE CITY OF BOMBAY.

A PICTURE FOR THE COMING BOMBAY ART EXHIBITION IN FEBRUARY NEXT TO BE HELD IN THE COUNCIL HALL, SECRETARIAT.

(Drawn by a sceptical Corporator for the edification of the City Fathers.)

મુંબઈ શેહેરમાં ફરવા નીકળેલી એક સ્વારી.

આવતા ફેબરવારી માસમાં મુંબઇના સેકરેટરીએટના કાઉનસીલ હૅાલમાં ભરવામાંઆવનારાં ચીત્રોનાં પ્રદરશન માટે એક ચીત્ર.

(શેહેરીબાવાઓના ખાસ અભયાસ માટે એક સંકાશીલ ભેજાંના કારપોરેટરે ચીત્રી કહાડેલું.)

HISTORY REPEATS ITSELF.

Bombay—I am again in sorrow and despair! My children are dying fast! My people are flying away in all directions! My trade and industry are threatened with dislocation! And once more last year's terrors are being enacted with double force and vengeance! What am I to do, doctor, in such a dire calamity?

Doctor Sandhurst—Keep your door locked, and allow none to enter your house! That's all the remedy I can suggest!

[No human efforts seem to check the plague in bombay! The most rigorous measures of quarantine and segregation are being enforced, but to no avail!]

ગયે વરસના ઈતીહાસના બનાવ આ વરસે પાછા બને છે.

મુંબઈ—હું પાછી દલગીરી અને નાઉમેદીમાં ગરક જાઉં છું! મારાં બચ્ચાંઓ ટપોટપ મરયાં જાય છે! મારાં લોકો અહીંતહીં પાછા નાહાસભાગ કરવા પડયા છે! મારો વેપાર ને મારો ઉદયોગ પાછો ભાગી પડવાની ધાસ્તીમાં આવી પડયો છે! અને એકવાર ફરીથી ગયે વરસની ભયભરેલી હાલત બેવડાં જોર સાથ ફાટી નીકળી છે! ડાકટર સાહેબ, કેહોની, એવી ભયંકર આફતમાં હવે હું શું કરૂં?

ડાકટર સેંડહરસ્ટ—તમારો દરવાજો બંધ કરીને બેસો, ને કોઈનેબી તમારા ઘરમાં દાખલ થવા દેઓ ના! એજ એકલો ઉપાય હું સુચવી શકું છું!

[માણસની કોશેશ અને મેહેનત જે કાંઈ કરી શકે તે સઘળું કરવા છતાં મુંબઈમાં મરકી પાછી ફાટી નીકળતાં અટકી નથી. કવારનટાઈન અને સેગ્રીગેશનનાં સખતમાં સખત ઉપાયો અમલમાં મેલવામાં આવયા છે, પણ તેથી કાંઈ પણ ફાયદો થયલો જણાયો નથી!]

THE RIDE OF SANKRANTI.

MAKAR SANKRANTI: INDIA, 12TH AND 13TH JANUARY, 1898.

[The Sun enters this day the sign of Capricorn. The Spirit of the phenomenon—*Sankranti*—selects every year a new vehicle for a ride on this Earth, and the creature so chosen, and its species, have a had time of it.—*Hindu Mythology.*]

સંક્રાંતીની સ્વારી.

મકરસંક્રાંતી: હીંદ, તા૦ ૧૨ અને ૧૩મી જાનેવારી, ૧૮૯૮.

[આ તારીખે સુરેજ મકર રાસીમાં દાખલ થાય છે, એ કુદરતી બનાવની દેવી-સંક્રાંતી-દર વરસે આ દુનયામાં ફરવા માટે પોતા માટે નવું વહાન પસંદ કરે છે, અને તે પશુને તેણી તે કામ માટે ચુંટી કહાડે છે તેની ઉપર આફત વરસવી જોઈએ, એવું હીંદુ જોતીશો માને છે.]

"EACH THINKING HIMSELF BRIGHTER THAN HIS NEIGHBOUR."

" THE WOULD-BE LIONS FLED."

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 6th January.—Did Mr. Leo think this was the month of April that he went and perpetrated a cruel hoax, and made such fools of some of us? And was he so badly off for a hearty laugh to cheer the solitude of his distant home that he sought to raise it at our expense? But in justice to him, the fault is not so much his as ours, not so much on that side as on this. Boys will

THE BOMBAY LIONS.
(WITH APOLOGIES.)

the breach with credentials of age, experience, and learning; and votes began to pour upon them. Two of them were really good, if Mr. Leo were not available: of the others, the less said the better. I should have preferred them to have staid at home. But really now, I have no right to quarrel with men for thinking highly of themselves. They will continue to do so, while men are men,

" And, where great Plato paced
serene,
Or Newton paused with
wistful eye,
Rush to the chace with hoofs
unclean
And Babel-clamour of the
sty ! "

It was a Babel clamour, the clamour for votes, which became so unseemly that some of the City's best friends flashed a message to Mr. Leo to know if he would be re-elected. Yes, he would, and the Council's revised arrangement coming in pat, he was again put forward, and all the would-be lions fled. All but one, and he refused to yield, as second to none, not even to his leader. Young ardent hopeful, intelligent, there was excuse for him, and he thought he could out-roar the lion himself. His supporters too, though there was not much love lost between them, hated him less, because they hated Mr. Leo more, and would not neglect this opportunity of killing the "*Indispensable,*" and showing the outside world that, so long as they were on the Corporation, there would be no dearth of sterling men. They would even offer themselves, if their innate modesty (which is never absent save when they are rating their betters) did not forbid it.

be boys—including the bearded ones who are entering that delightful stage for the second time—and will be attracted towards glittering baubles, whether they come in the questionable shape of a Khan-Bahadurship, or in the more dignified one of a seat in the Legislative Council.

It appears that Mr. Leo did not feel sufficiently strong to return to his work by the time that the great Regeneration Scheme—born of the plague and destined to be its death—would come on the *tapis* of the Council Hall. It was not right that when such momentous questions came to be considered, the Corporation (itself, like the plague, in the throes of dissolution) should remain personally unrepresented. Mr. Leo therefore generously resigned, to make room for another. The popular delusion that the famous seventy-two had only *one* bright man among them, to serve and glorify them, was quickly dispelled, for some four or five of the brightest—each thinking himself brighter than his neighbour—rushed towards

And so they set to work, in right earnest, with shafts and spears and bows and arrows and venomed darts, displaying an enthusiasm only equalled by that which attended the " Hunting of the Snark " :

" They sought it with thimbles, they sought it with care
They pursued it with forks and hope ;
They threatened its life with a railway-share ;
They charmed it with smiles and soap "

But the smiles vanished, and the soap would'nt wash, for at the eleventh hour, that is to say, at three o'clock today, after the Hon'ble Dr. Bhalchandra had

"THE FAMOUS SEVENTY-TWO HAVE ONLY *ONE* BRIGHT MAN AMONG THEM, TO SERVE AND GLORIFY THEM."

done gilding refined gold, and after Mr. Roughton had handsomely cried ditto, the hero of the hour, Dr. Bahadurjee, very graciously said that he would stand aside and make room for Mr. Leo. How very kind! He never meant to measure strength with the lion, he yielded to none in respect and admiration and enthusiasm &c. &c., but he was only fighting for a principle, for the outraged dignity of the house, for the dignity and rights and privileges of himself and his colleagues; and this fight he would continue another day! Bravo!

Time enough, when that day comes. For the moment, it is the "Indispensable" again! Good luck to him. May our ardent members learn the wisdom that comes from experience, and our fossils recognise the necessity of keeping in the background! As I sat listening to Dr. Bahadurjee's kind and gracious withdrawal, followed by a bluster (which was probably thrown in to keep his supporters, *poor* fellows, in countenance), I said to myself:—

"So have I heard on inky Irwell's shore,
Another Lion give a louder roar,
Aud the first lion thought the last a bore."

પંડીત ગટુલાલજી સ્મારક ફંડ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૩૮ મું.]

[સવરગવાસી પંડીત ગટુલાલજીની યાદગારીનું ફંડ ઉભું કરવા માટે માધવબાગમાં જાહેર સભા ભરી ગુજરાતી હીંદુઓએ તડાકા અને ધડાકા તો ખુબ ચળાવયા છે. પણ જેટલો મોહડેનો ભકતીભાવ તેઓએ દેખાડયો છે તેટલોજ ગજવાંમાંથી પઈસા કહાડી આપીને તેઓ ભાવ દેખાડે એવાં ચીનહો તો કસાં દીસતાં નથી.]

બાઈ ગુજરાતી-(પંડીત ગટુલાલજીની યાદગારીના ફંડ બાલકને) જો જે હો મારા લાડકલા, જીવતો રેહીને મોટો થજે ને મારાં હઈડાં હરખાવજે હો ! જો મને કાંઈ અધવચે દગો દેતો નહી હં ! હમણુાથીજ તું તો દીવાસળી સરખો પોચો પચાક ને ભાજીનાં પાણી જેવો નબળો ને કુમળો દેખાય છે. પણ મને ઉમેદ છે ઓલા ગઉરક્ષકવાળાઓ તને સ્વચછ તાજું દુધ સારી પઠે પીવા આપીને તારામાં તાકાત ને પુષ્ટી લાવવાને પાછળ નહી રેહેશે ! પછે તો કોણ જાણે.

FUNNY BITS.

(From various sources.)

Not a Military Man.—General dealer.

"My hair is getting quite grey, and will remain so as long as I live."—"Well, you know, dear, you can always make it remain blond as long as you dye!"

Honoured in the Breach?—Aunt Agatha: "I think it such a pity when old customs die out. Now, the old custom of kissing under the mistletoe, that's entirely gone out, hasn't it, Violet?"—Violet: "Oh, why—of course—how should I know? Of course it has, auntie. What a stupid question to ask!"

Majestaetsbeleidigung.— The brave editor of our German contemporary, *Kladderadatsch*, is accused of this monstrous offence, and will probably be punished with barbarous severity by the sacred Kaiser. What a pity there is not also the offence of *Majestaetsbeleidigung*, for which some punishment could be awarded to this Imperial buffoon!

"A girl who sings so early in the morning must have a sweet disposition."—"Not necessarily. She may have a grudge against somebody in the neighbourhood."

The word of command for Commander Wells.— "Cease fire!"

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Monday and Thursday, 10th and 13th January :— " Phenomenally rich, " no more. Only nominally so. The golden boast of enthusiasts has vanished like a dream, and we are as poor as a church mouse. Alas for the fickleness of sfortune ! A prince yesterday, a beggar today ! Yesterday, wrapped in currency notes, today, clothed in rags !

A doleful budget in the midst of doleful faces : the result of the fearful ravages of the plague which is eating into our pocket, making the hole deeper and deeper every day. If our executive officers had only remembered the ancient wisdom concerning a stitch in time, we should have saved—not nine, but ninety lacs ! And see what the lack of that wisdom has brought us to. We are now reaping the inevitable penalty. But where's the use of crying over spilt milk ?

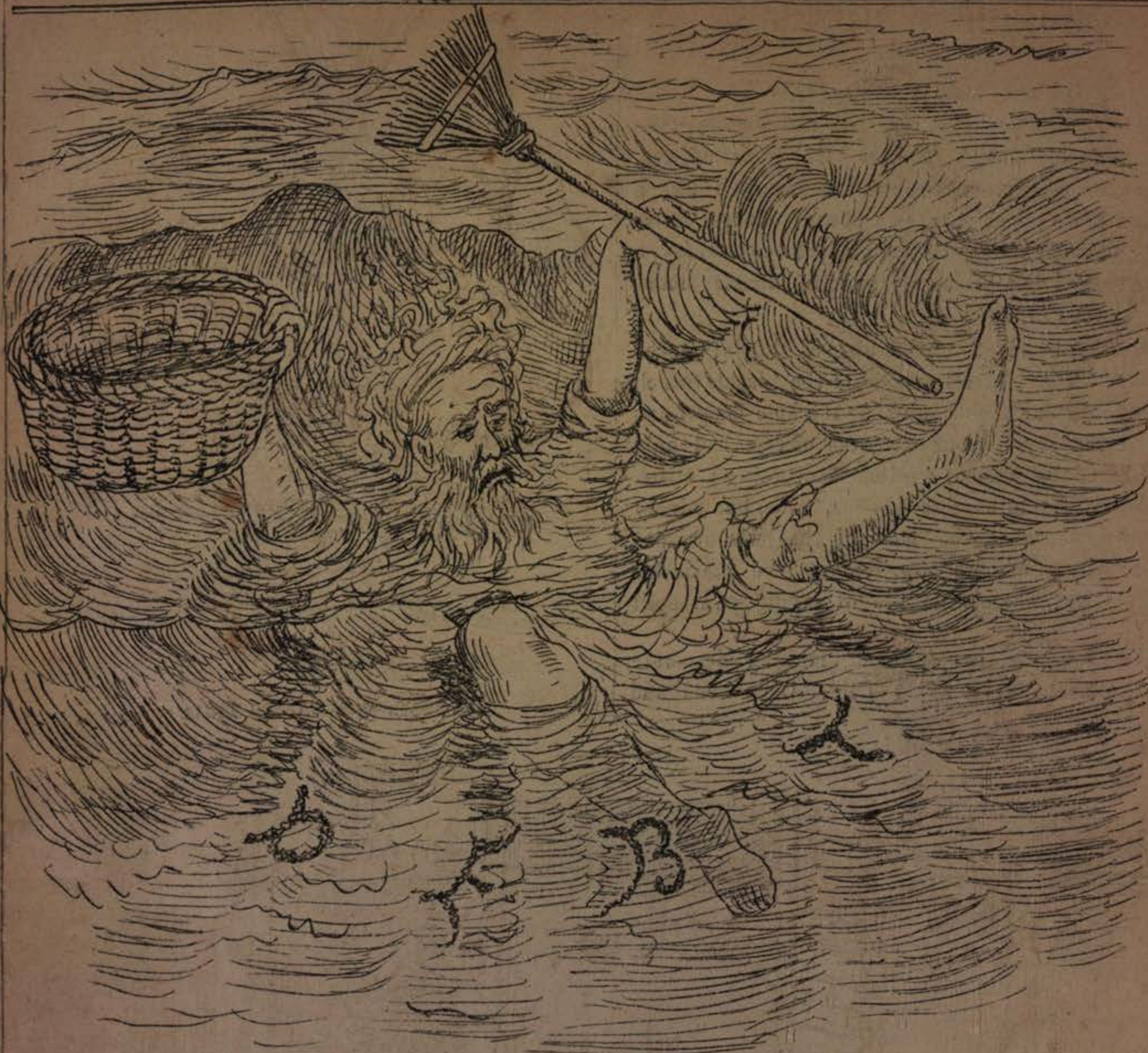
Here we are, hat in hand, making desperate efforts to meet our growing debt. Over head and

"AS POOR AS A CHURCH MOUSE."

"CRYING OVER SPILT MILK."

"STRUGGLING TO COME OUT OF THE WATER BEFORE WE ARE DROWNED,"

ears in it already, we are struggling, if possible, to come out of the water before we are drowned. Oh! Pity the sorrows of the poor Civic Father! He was not always like this, having known better days.

Try and make up all you can out of the Landlord, very properly suggested Mr. Snow; but the house-owning interest is very strong in the Corporation and was up in arms in an instant. They would not be ground down, come what might, not they, the poor, over-taxed house-owners. (As if they ever bore any enhanced burden themselves! As if they never shifted it on to that convenient scapegoat, the patient, unresisting, unmurmuring tenant! But "home-keeping youths have ever homely wits.") No, the house-tax must not be raised!

What then? What a question? What then? Are we so hard up for resources that, if the landlord refuse to be bled, we should sit with folded hands and cry, what then? Are there not the necessaries of life, grain and fire-wood and ghee, to tax? And won't they yield us a goodly sum? Think of the fat that gathers round the ghee-consuming animal, and say if it is not almost a mercy to him to ask him to yield up a little of his superfluous grease for our wheel?

Possibly, but the yield will be so uncertain and so variable. For every corpulent man that you see, how many lean, hungry, starving beggars do you come across in this vale of tears? And just think of the inequity of the imposition! Think of the poor on whom it will sit like an incubus, while to the rich it will be lighter than a feather!

Think of the poor! A catch-phrase of platform-oratory. Think of ourselves first. Think of the poor indeed! Do the poor think of us? Who is it that

"TRY AND MAKE UP ALL YOU CAN OUT OF THE LANDLORD."

"THE PATIENT SCAPE-GOAT."

has brought on the source of all evil—plague—but the thoughtless poor? And the less thought of him (except at election-times) the better. Who, but the obstinate poor, is nursing and keeping it up? As Corporators, as justices of the peace, as "leading" citizens (blind leading the blind!) we have asked him over and over again to take in the prophylactic serum, and so extinguish the plague—or it may be, himself—in an instant. But doesn't he doggedly set himself against the "only salvation" that's available, calling us faddists and impudently asking us for figures? It is not sufficient for this fastidious beggar that A, B and C have been inoculated and have escaped, but he must confront us with D, E and F, some rotten individuals "tainted" with the original sin, who have perversely succumbed in order to discredit inoculation. No, no, the poor deserves no consideration at our hands. Tax him by all means, if we cannot inoculate him, and if necessary, à la Gilbert, at the "point of the bayonet," that is to say, our broomstick! After all, if he must gorge himself with grain and fatten on ghee, let him pay for the luxury! He needn't eat, unless he likes!

Dr. Bahadurji and Mr. Dew were for letting grain &c. alone. But this was against the grain, and they were unheeded, for the poor man was evidently unrepresented at the Corporation. The former tried to turn us from our purpose by tempting us with butter, but we would have no interference with this article, so much more essential to us than ghee to the poor, being wanted at all hours of the day for home and outside consumption, in drawing-rooms, evening parties, public entertainments, and all other functions where rank and power and influence meet to smile and be smiled upon.

FUNNY BITS.

(From various sources.)

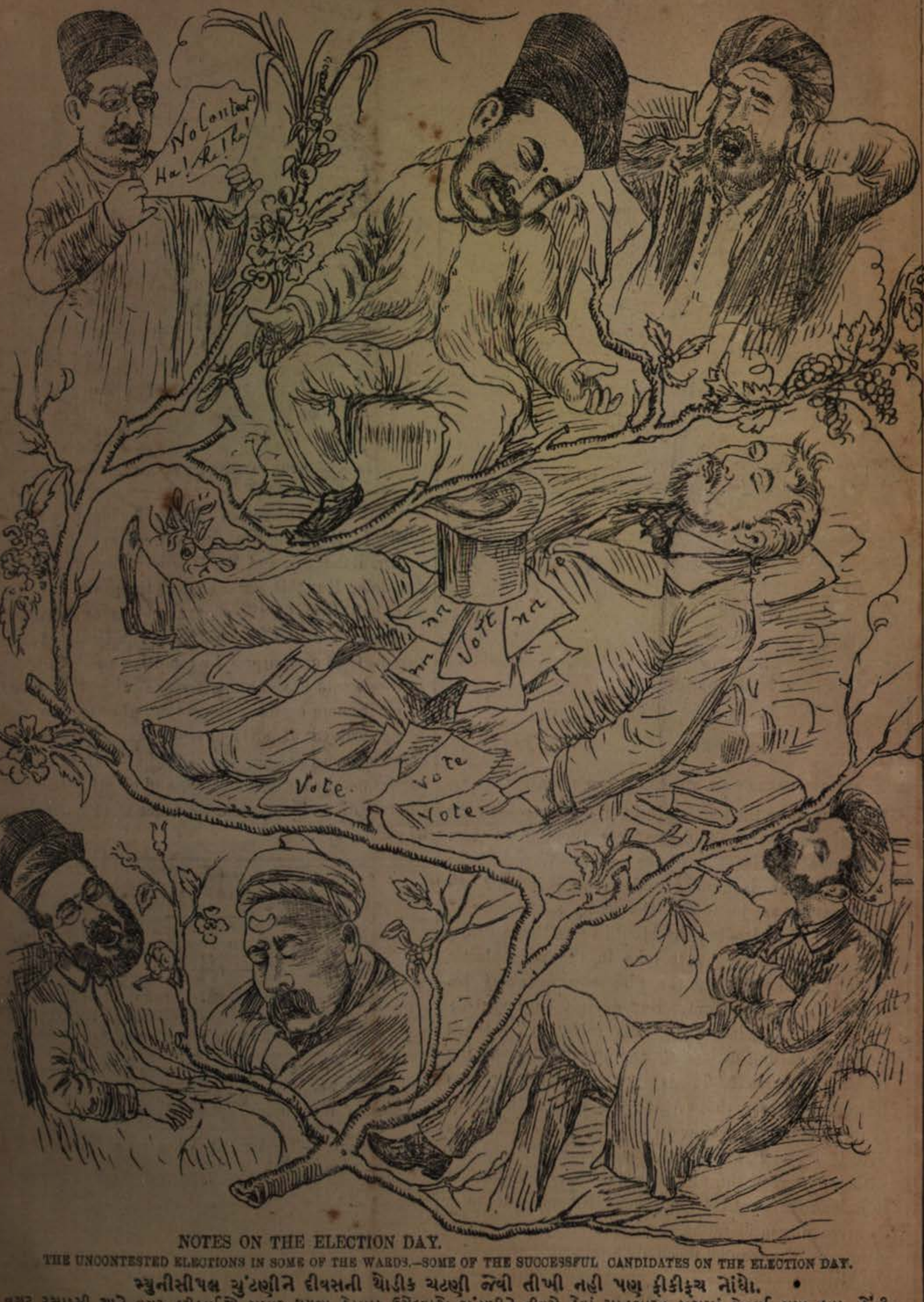
Smithson (reading from a newspaper): "Here's another 'Scene at a Theatre.'"—Robinson: 'Well, isn't that the proper place for it?"

Billy: "Goin' to 'ave any treats on Christmas Day, Sally?"—Sally: "Yus. I think feyther's harrang to 'ave a day out o' the workus."

Geography.—Teacher: "What is a mountain?"—Johnny: "A pimple on the face of the earth."—Teacher: "What is a volcano?"—Johnny: "A boil."

Gravitation.—Inquirer: "Is Dobson's case of much gravity, doctor?"—Doctor: "Yes, he fell thirty feet"

Naturally.—Tom: "If I cut myself while shaving I bleed like a pig."—Dick: "Well, that's natural, I suppose."

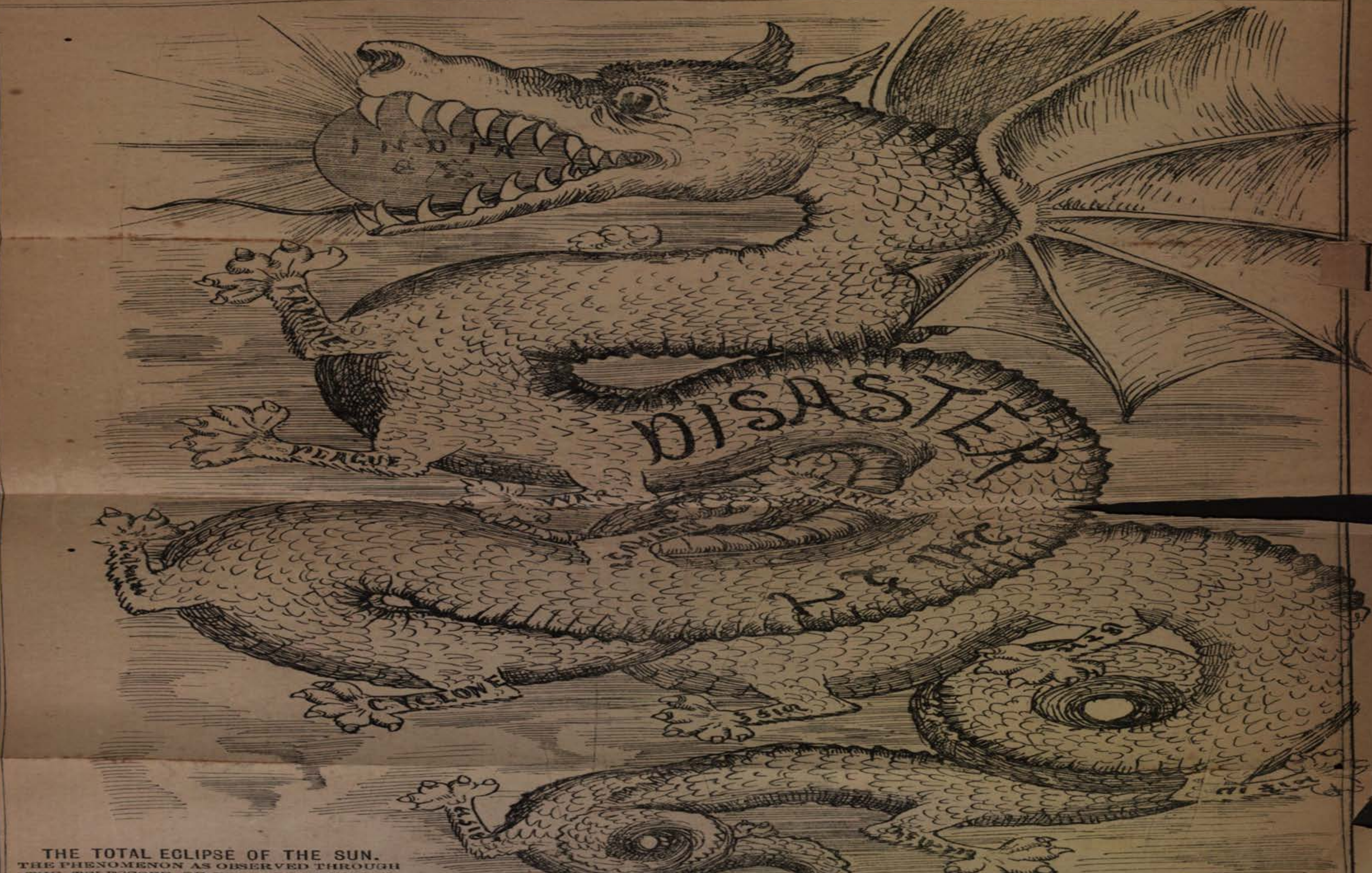

NOTES ON THE ELECTION DAY.

THE UNCONTESTED ELECTIONS IN SOME OF THE WARDS.—SOME OF THE SUCCESSFUL CANDIDATES ON THE ELECTION DAY.

મ્યુનીસીપલ ચુંટણીને દીવસની થોડીક ચટણી જેવી તીખી નહી પણ ફીકીફચ નોંધો.

વગર રસાકસી અને વગર હરીફાઈએ પસાર થયલા કેટલાક ઉમેદવારો ચુંટણીને દીવસે કેવાં માહભારત કામમાં રોકાઈ ગયા હતા, હેં ?

THE TOTAL ECLIPSE OF THE SUN.
THE PHENOMENON AS OBSERVED THROUGH THE TELESCOPE OF THE GREAT INDIAN ASTRONOMER ROYAL SIR HINDI PUNCH.
INDIA : SATURDAY, 22ND JANUARY, 1898.

ગઈ કાલનું ખગ્રાસ સુર્ય ગ્રહણ.
હીંદના મહાન ખગોળવેતા સર હીંદી પંચની દુરબીનમાંથી ગઈ કાલે આકાશ ઉપર કેવો ચમતકાર દેખાયો હતો.
હીંદ : શનીવાર, તા૦ ૨૨ મી જાનેવારી, ૧૮૯૮.

INDIA: JANUARY, 1898.

["It is now obvious that the Tirah expedition has practically come to an end, leaving things very much as they were when it began .... It cannot be said, it is not even pretended, that the object with which the costly and hazardous military operations, designed to lift the purdah of the tribes, were undertaken with such enviable confidence has been attained...... Another expedition in the spring to harry the tribes when putting in the seed for the next year's crops, is already discussed......but it would be very burdensome to the Indian treasury."—*Bombay Gazette.*]

હીંદ: જાનેવારી, ૧૮૯૮.

[તીરાહ ખાતે લઈ જવામાં આવેલી ચડાઈનો ખરેખરો છેડો આવ્યો છે એમ દેખાય છે ખરૂં, પણ તે ચડાઈ શુરૂ થાય તે વખતે જે સ્થીતીમાં મામલો હતો તેવીજ સ્થીતીમાં લગભગ તેને છોડવામાં આવ્યો છે...... અદેખાઈ કરવા જોગ વીશ્વાસ સાથ આ ભારે ખરચની ખુવારી ખુવારીભરેલા અને જોખમભરેલા લડાઈનાં કામ તાયફાઓને ઢાંકી રાખનારો પરદો ઉંચકી નાખવાની નેમથી માથે ઉઠાવવામાં આવ્યાં હતાં, તે નેમ તેઓએ પાર પાડી છે એમ કહેવાશે નહી અને તેમ કહેવાનો ડોળ ઘાલવામાં પણ આવતું નથી. . . . . જ્યારે તાયફાવાળાઓ આવતાં વરસના પાક માટે ખેતરોમાં વાવણી કરતા હોય તે વેળા તેમને પાછા હેરાન કરવા માટે વસંત રૂતુમાં એક બીજી ચડાઈ લઈ જવાની વાત ચાલે છે, ... પણ તે હીંદી તીજોરીપર ભારે બોજો નાખનારજ થઈ પડશે."—મુંબઈ ગેઝટ.]

THE INFURIATED BULL;

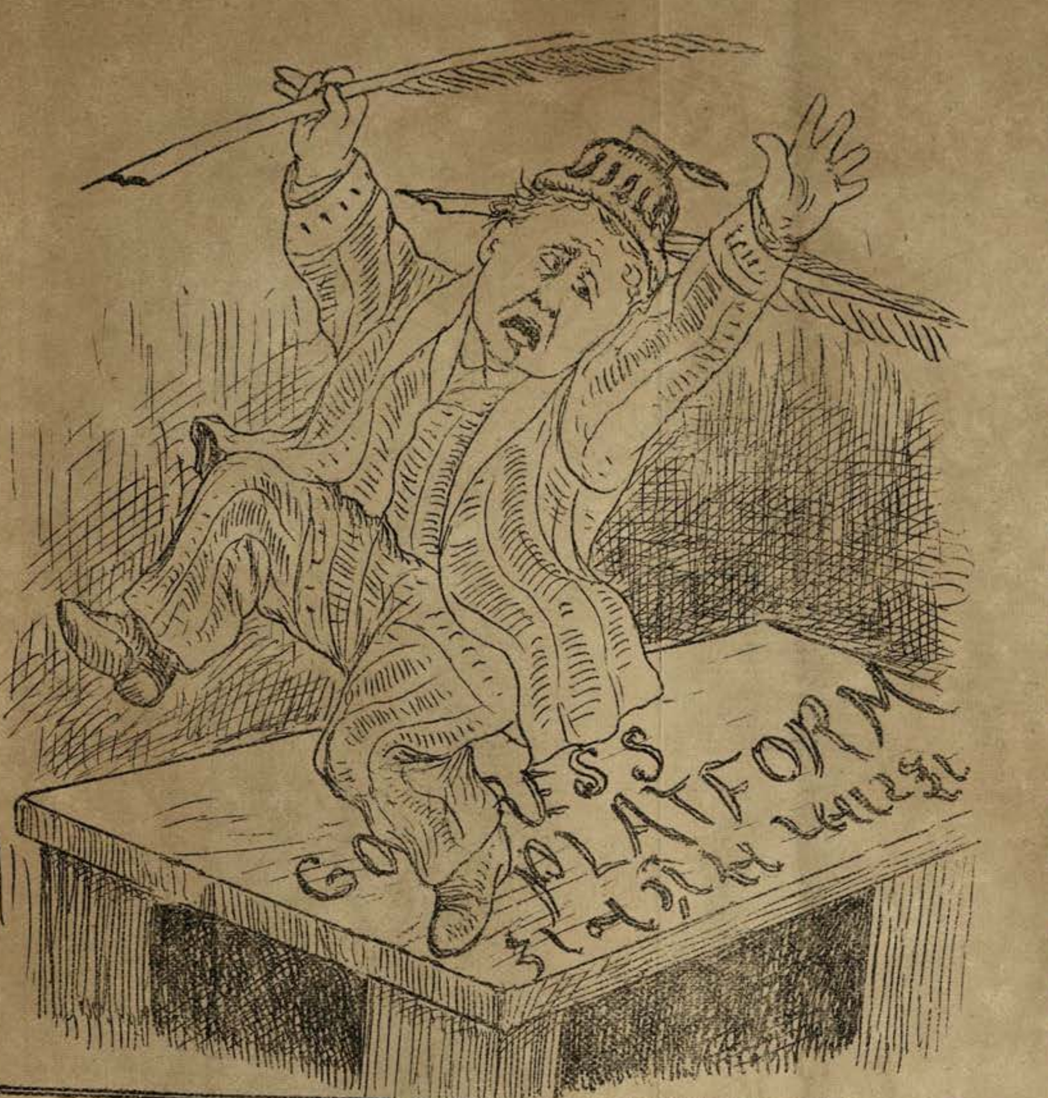
OR, GIVING THE DEVIL HIS DUE.

[Almost every day some new quarantine rule is promulgated in Bombay and the strictest regulations are beeing enforced to keep out the Plague Demon.]

ભારે જોશ પર ચહડેલો ગોધો;

અથવા, નાપાક શેતાનને તેને લાયકનો આપવામાં આવતો બદલો.

[લગભગ દરરોજ કવારનટાઇનને લગતો એકેકો નવો કાનુન મુંબઈમાં બાહેર પાડવામાં આવે છે, અને મરકીને મારી હઠાવવા માટે સખતમાં સખત કાનુનો ને અમલમાં મેલવામાં કશું બાકી રાખવામાં નથી આવતું.]

DOWN WITH THE CONGRESS PLATFORM!

"Curse it! I dance the d—l's own dance over it, just to pull it down. But it withstands all my immense weight and strength, D—n it!"

[Notwithstanding the keen opposition and enmity of the Anglo-Indian Press, the Congress paves its way very suc cessfully.]

"કાનગ્રેસનો પ્લાટફારમ કરરર ભુઉઉસ થઇ જાયરે!"

"અરે એનું નખોદ જાયરે એ તું! હું શેતાનની માફક એનીપર કુદકા ને ભુસ્કા મારીને એને કરરર ભુસ કરી નાખવા માંગું છું, પણ મારા ભારે વજન અને બળ છતાં એ નખોડનો ગીયો માંચડો તો જરાકબી હાલતો કે ખીસતો નથી! અરેએએએએ!"

[હીંદી અંગ્રેજી છાપાની સખત વીરૂધાઈ અને દુશમની છતાં, હીંદી કાનગ્રેસ પોતાનો રસ્તો ફતેમંદીથી કાપયું જાય છે.]

The Mild Weather.—Cruel schoolboy (t o unfortunate ironmonger, loaded up with skates) : "Have you got any good skates?"—Ironmonger (eagerly) : "Yes, sir, hundreds of pairs."—C. S. (edging to door) : "Then fit out an expedition to the North Pole. They tell me the ice there is in prime condition!" [Dodges the discharge of a tin-kettle and escapes in triumph.]

OH! BA-BA-RE-E-E-E

Civic Father—Robbed; And in broad daylight, of a king's ransom! Ah me!

[The plague expenditure in Bombay out of the Municipal Funds will be 21½ lacs of rupees up to the end of the official year.]

ઓ બા-બા—રેએએએએએ!

શેહેરીબાવા-લુટાઇ ચાલ્યો! અરે ધોળે દીવસે લુટાઇ ચાલ્યો! ધોબીના ગાંસડા જેવડો મારી દોલતનો મોટો ગાંસડો લુટીને આ બદમાશ ચાલ્યો! અરે મારી સરજત!

[મુંબઈની મયુનીસીપાલીટીનાં નાણાંમાંથી મરકી માટે સાડી એકવીસ લાખ રૂપયાનો ખરચ વરસની આખેરી સુધીમાં થવાની ગણતરી કરવામાં આવી છે.]

A CHRISTMAS BOX.

At the end of the year—and on the ear—from the head of the Government to the Native Press.

એક ક્રીસમસ બૉક્ષ.

ગયાં વરસની આખેરીએ હીંદી સરકારના વડા તરફથી દેશી છાપાને કોઠાંપર મળેલી એક "ક્રીસમસ બૉક્ષ" (મુક્કા) ની ભેટ.

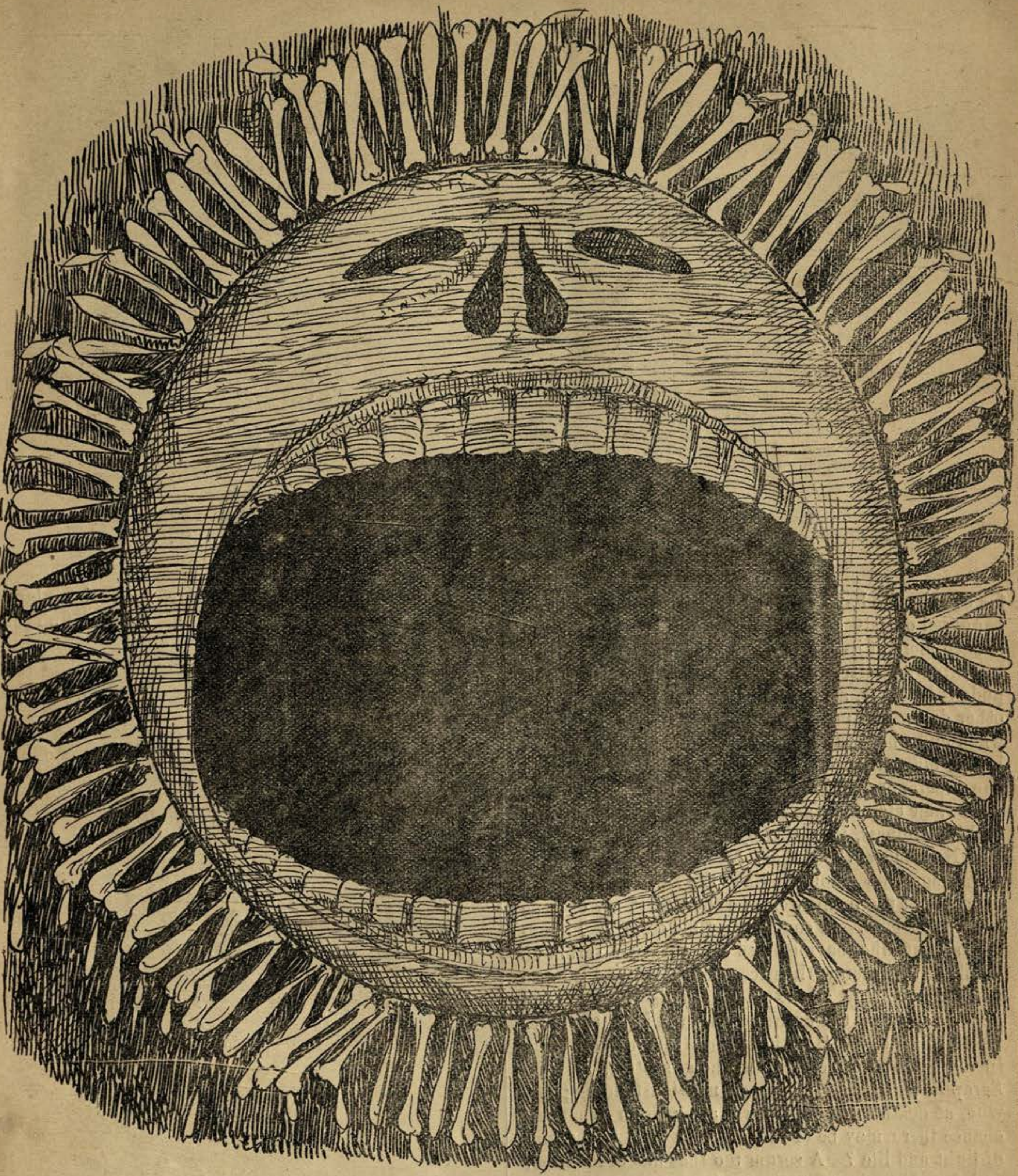
RETIRE?

"Retire, and go into oblivion, eh? Do I look like it? Do I look old and haggard and worn-out? Retire! I rather think that those, who revile me, will have to retire in very shame, like the base slanderers that they are."

[" With each revolving year, it (the Indian National Congress) acquires new strength, new energy, and new enthusiasm, which contribute not a little towards that steady onward progress, despite all obstacles and obstructions, despite ignorant abuse and unmeasured calumny."—*Kaiser-i-Hind.*]

"શું હું ખુને પડું?"

"શું હું ખુને પડું? અને અંધકારમાં ગરક જાઉં, હં? નહી, નહી, કેહોની, હું તેવી હાલતમાં જવા જેવી લાગું છું ખરી કે? ને હું ઘરડીખખ અને ફીટાઈ ગયલી દેખાઉં છું બી ખરી કે? હાહાહાહાહા! હું ખુને પડું, હં! આહાહાહા! હું તો ધારૂં છું કે જેઓ મારી સામે કાદવ ઉડારે છે તેઓનેજ પોતાનાં મોહડે માથે નામોશીની ધુળ ભરીને, નીચ નીંદાખોરોની માફક ખરેખર તો ખુને પડવું પડશે!"

THE PHENOMENON IN BOMBAY—"ITS CORONA IS A CROWN OF BONES, BLURRED BY BLINDING TEARS."

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Thursday, 20th January :—Baffled at every point. The plague is defying us still. We have white-washed, and phenyled, and fumigated. We have condemned, altered, burned and destroyed. We have turned off water, and turned it on again. We have covered our streets with slush and mud, and we have left them to revel in clouds of dust. We have climbed down from our lofty height, yielding up our purse and ourselves to the Government and their Committee. We have haffkined ourselves, till the blind believer in the preventive serum has come to fancy that he has quaffed the cup of immortality and will endure

"THE DROWNING MAN CATCHING AT THE FOAM."

for ever! We have yersined ourselves, and we have beggared ourselves. All to no purpose. The plague is once more at its murderous work, devouring us with unabated appetite. Like the moon, that, with impudent boldness, attempted to swallow the sun the other day; but unlike her, in that it does not know when and where to stop, and its corona is a crown of bones, blurred by blinding tears. The plague, like the superannuated human plagues that torment us with their eternal buzzing, is no respecter of persons, and its boldness, like theirs, is boundless.

No wonder then that, being so much at a disadvantage, we should, like the drowning man catching at the foam, welcome the tiniest ray of hope with eager eyes. It comes this time from a Florentine savant who, having tried his curative serum on monkeys and men with success, offers to send it on to us on our paying all expenses. This is fair and generous. And the curative serum before the preventive any day. Healthy persons may object to the introduction of poison into their system, all Mr. Seraph's persuasive pleadings notwithstanding; but who, at death's door, will turn away from whatever chance there may be of turning back into the realm of light and life? A serum too that has been tried, and found to be efficacious. On monkeys and on men, though the double trial was hardly necessary. We would have taken the monkey alone at his word, for what's good for him must perforce be good for his lineal descendant. But this comes with a two-fold guarantee, and we snatched at it with eyes closed. It was Yersin last year. It is Lustig now.

But, said the well-meaning Dr. Bahadurji, let us proceed with caution. We have had the serum from Haffkine, we have had it from Yersin, with not very satisfactory results, and the former had to give it up as it took longer time to prepare than the plague takes to kill, and run its course. Let us find out

"LET US PROCEED WITH CAUTION."

what quantity we are likely to have at once, and how soon our stock can be replenished. For if we can't get

all we want during the natural life-time of the plague' it will be money thrown away.

Weighty words of wisdom. But they had no weight with us and we would not wait. We could brook no delay—not even a few hours' or a couple of days' delay—we who dawdled over the plague in its early stages for months; we who refused even to recognise it by its right name; we who allowed our care for the city to give place to care for self; we who deserted our posts and fled for our own dear lives when we should have remained to counsel and encourage and console; we who, after the plague was over, went to sleep in fancied security and took no steps to meet the recrudescence which we were warned to expect! We could brook not a moment's delay. We who, like the nasty cusses that we were, at one time used to wait till the brook should pass by! But we've changed all that now, and the Hon'ble Dr. Bhalchandra, whose idea of the value of time would appear to have altered since his elevation, took us to task for having "wasted" the couple of hours that we took in weighing Dr. Bahadurji's words. Contradictory as it may sound, the plague, whatever it may be doing outside the House, has inoculated us with new life and fresh energy, and it now only remains to hope that Dr. Bahadurji may prove to be a false prophet, and the new serum the true elixir.

"TOOK US TO TASK."

I ought to have mentioned last week, in justice to ourselves, that we are not going to fleece the poor man exclusively for the means of replenishing our empty coffers. We have resolved to tax the fast, easy-going, well-to-do cyclist too, and this despite Mr. Seraph's plea in his favour that he must be allowed to roam over our highways and byelanes free of charge, because forsooth his occupation is conducive to health! The deuce take it! Not the health of the town, but the cyclist's own more precious health! A rum plea, born perhaps of the intoxication caused by the deep draughts of the plague se-rum that Mr. Seraph has quaffed! How would Mr. S. like a huge gymnasium set up for the benefit of the city's health, where people would be free to develop nerve and muscle at our expense? Where was Mr. S. when we taxed the poor man's grain and ghee and firewood? Did he think eating less conducive to health than cycling, that he allowed the

CARRYING COALS TO NEWCASTLE.—SERAPH MAKING HIS IMMORTALITY DOUBLY SURE.

poor man to be robbed of the necessaries of life in order that the biker may indulge his luxury and skim the earth as freely as the bird skims the air? But he only glides, says his apologist, glides like a ghost, and does not wear the road.

No, nor does he tear it, though he goes at a tearing pace, frightening old women and nervous men, and all but running over them if he doesn't drive them into the gutter. And he not only rings his bell and blows his horn, but, in order the better to exercise his lungs and so gather health and strength as he goes, carries an extra trumpet, like the fireman's alarm, with which he awakens the sleeping echoes of the silent night! And he goes up and down the same limited ground a hundred times (for though his wheel is tyred, he evidently is not) performing gymnastics to the wonder of the gaping crowd, carrying an extra passenger (not seldom a baby!) on a bike intended only for one, and letting the governor govern itself while he sits, arms akimbo, looking around him to see if he is admired!

Well, if he must hunger for admiration, let him pay for his appetite, even as the poor man pays for his. He will have but a scanty meal at the best, the poor poor, but it will take more than a couple of rupees every quarter to upset the cyclist, bent as he is upon overdoing the municipal roads, and knowing, no more than the plague, when and where to stop! But (notwithstanding our respect for Mr. Seraph) we've done it at last. The *biker* is bit, though it is a mere flea-bite yet.

Melodies and Airs.—Now that the winter has begun judicious concert-goers have got out their fur caps, fur coats, furrugs, woollen comforters, foot-warmers, and other necessaries. Provided with these it is often possible to spend an hour comfortably in an ordinary concert hall. It is rumoured that an enterprising inventor is about to produce a Patent Draught-proof Shelter, something like a gigantic glass extinguisher, each shelter to cover one person in the audience. The air for the lungs, and the air for the ears, would be admitted through a small tube warmed by hot water.

No Quarter.—"What the *juice* is the matter with you?" asked the fig of the orange. "Oh, I'm being *squeezed* to death!" said the orange ap-*peel*-ingly. "Pretty *close quarters*!" remarked the fig.

A Sumptuous Repast.—First street arab: "What did yer 'ave for yer Christmas dinner, Billy?"—Second ditto: "Baked 'taturs."—First ditto (scornfully): "Honly baked 'taturs? Why, us 'ad baked 'taturs an' biled 'uns arterwards!

"Who is that nice-looking girl over there?"—"Thats' my daughter."—"Indeed! Not a *bit* like you!"

THE BIKER OF BOMBAY.

AS DEAF AS A POST!

Britannia—I am now posting my letters at very cheap rates, my dear Hind. *Hind*—Thank your postmen, m'am, for this kindness. I wish my postmen would copy their example and deliver *my* letters, newspapers and parcels too at cheap rates. But for the moment, they seem to be as deaf as a post!

["A recent review of the postal reforms introduced in England on the Jubilee Day recorded, amongst other things, the reduction of the postage on inland letters not exceeding four ounces in weight to one penny. Previous to that the penny stamp only franked letters not exceeding one ounce in weight, letters exceeding one ounce but not exceeding two being charged 1½d., and those exceeding two ounces but not exceeding four ounces being charged 2d., and so on, every additional two ounces being charged at the rate of a half penny * * * * * * * * * A home correspondent, who has been long in India and may be in the country again, writes to us asking why the Post Office in India cannot take at least one leaf out of the English Postmaster General's book."—*Times of India*, 25th January, 1898.]

હીંદના પોસ્ટમેનના કાન બેહેરા છે!

બ્રીટાનયા—હવે તો હું મારાં કાગળપત્રો ઘણાં સસ્તામાં પોસ્ટ કરૂં છું, વહાલી હીંદ.

હીંદ—તે મેહેરબાની માટે તારા પોસ્ટમેનનોજ ઉપકાર માન, બેહેન. હું ઇચ્છું છું કે મારા પોસ્ટમેનો તેઓના દાખલાની નકલ કરે ને મારાં કાગળો, વરતમાનપત્રો ને પારસલો સસ્તામાં લઈ જવાની કંઈ સારી બુધી દેખાડે! પણ હાલ તુરત તો તે લોક કાન બેહેરા કરીનેજ બેઠા છે!

AFFLICTED HIND!

Thoroughly upset by Famine, Plague and Earthquake, and by the fear of another famine!

[The crop prospects in the Deccan and Madras are very ominous, and grave fears are entertained of another famine.]

દુખી હીંદ!

દુકાળ, મરકી અને ધરતીકંપની આફતોથી તેણી તદનજ હેરાન અને સરગરદાન થઈ ગઈ છે, અને હવે નવેસરથી મરકી તો તેણીને પાયમાલ કરે છે, પણ સાથે બીજા દુકાળની ધાસ્તી પણ તેણીનાં હાડેહાડ ધુજાવે છે!

[દખણ અને મદરાસ ઈલાકામાં પાકની હાલત બહુ ગંભીર થઈ પડી છે, અને તયાં બીજી વાર દુકાળ પડવાની ગંભીર ધાસ્તી રાખવામાં આવે છે.]

THE WIDOW REMARRIAGE QUESTION.

Child widow—Oh, papa! Pity my lot! Read what the paper says, and take me out of the miseries of widowhood!

A Bhathia Shethjee—Ch-ch-ch-ch-ch-ch! W h a t s this? A crusade against the orthodox who marry half-a-dozen times at their w i l l, while their widowed daughters and sisters are kept in life-long misery! First rate! If it goes on like this, I'm afraid there'll be an open rebellion against the orthodox one of these days!

[The BOMBAY SAMACHAR, in a series of articles, has championed the cause of the poor Hindu widow with well-reasoned, well-balanced, sobar and moderate arguments.]

વીધવા વીવાહનો સવાલ.

બાળ વીધવા—અરે બાપા! મારી પર દયા નહી કરો! જુવો આ "મુંબઈ સમાચાર" વાચો, ને આ મારી કંગાળ સ્થીતીમાંથી મને બાહેર કાઢો!

ભાટીયા શેઠજી—ચ-ચ-ચ-ચ-ચ-ચ! આ શું? જે અસલી વીચારના ધરમાંધો પોતે મરજી પડે તો છ છ વાર ફરી ફરીને પરણે છે, ને પોતાની વીધવા પુત્રીઓ અને બેહેનોને જન્મ સુધી કંગાળ અવસ્થામાં સબડતી રેહેવા દે છે, તેમનાં મોઢાં કાળાં કરવાનું આ તો ભારે મોટું યુદ્ધ જાગેલું દેખાય છે! જો આ જમનું એમ ચાલ્યું ગયું તો, મને લાગે છે કે, ધરમાંધો ને અસલા વીચારનાઓ સામે કોઈ દીવસે જ બરો બળવો જાગશે!

[હીંદુ વીધવાઓને પુનર લગન કરવા દેવાના તરફેનમાં બહુ તકરારથી ભરેલી, વજનદાર અને શાંત તથા મધયમ વીચાર દરશાવનારી કેટલીક બાબતો મુંબઈ સમાચારમાં પ્રગટ કરવામા આવે છે, અને અતયાર સુધીમાં સમજુ હીંદુઓનું તેણે બહુ ધયાન ખેંચયું છે.]

THE POLICEMAN IN CHARGE!

"I guard this door, and none shall enter here!"

ચોકી પોહોરા પર ઉભેલો પોલીસમેન!

"હું આ દરવાજો સંભાળું છું, ને કોણી મગદુર કે કોઈ તેમાં દાખલ થાય!"

DR. KARKA BALOO'S WAYS.

Doctor Karka Baloo—(To his cousin) Now don't be a cross silly girl! Let me inoculate you! You'll be immune, and the plague won't touch you!

Cousin Kookee—But why don't you inoculate yourself and your wife and sisters first before asking me?

Dr. K. B.—Er-er-you see we are all plague-proof! Living in the very centre of plague! And-er-er-hence there's no reason for us to be in-oculated!

ડાકટર કરકાબાલુના ઢોંગધતુરા તો જુવો.

ડાકટર કરકાબાલુ-(પોતાની માસીની છોકરીને) જો હવે એવી હઠીલી ને ગાંડી ઘેલી ના થા! મુંગી મુંગી મને રસી મુકવા દે, કે દર રોજના મરકીના ધુજારા ધરાકા માંથી છુટી થાય, ને પછી જાંહ ગમે તાંહ ફરી હરી શકે!

કુકી-પણ મને મુકવા આગ મજ પેહેલાં તું જ કાંય નહી રસી મુકાવતો? ને તારી બઇરીને ને બેહેનોને કાંય નહી તું મુકતો વારૂં?

ડા૦ કરકા૦-તે-તો-અ-અ-જોની-અ-અમે લોક તો મરકીને બી ખાઈ જઈયે તેવાં થઈ રેહયાં ચ! મરકીનાં ખુદ ધામની વચો વચ અમે રહીયેચ, એટલે-અ-અ-પછી અમે લોકને રસી મુકવાની જરૂરજ શું રેહે! ખુદ અમો લોકને તો જોઇનેજ મરકી ના હાસી જાય!

"*Bai Gujarati*—I hope you'll grow a chubby child, and won't disappoint me by an untimely collapse! At present you look very lean and weak, and show signs of extreme debility. I'll see if I can't get the cow-protectors to supply you with copious draughts of pure fresh milk to give you strength and vigour."

[After an exuberance of oratory at Madhava Baug, the Gujarati Hindus started a fund to keep the memory of the late Pandit Gatulaljee, which hardly shows any signs of ascending to a decent figure, proportionate to their lip-reverence for the deceased.]

પંડીત ગટુલાલજી સ્મારક ફંડ કેવું થશે?

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૩૭ મું.]

INOCULATION *VS.* QUARANTINE.

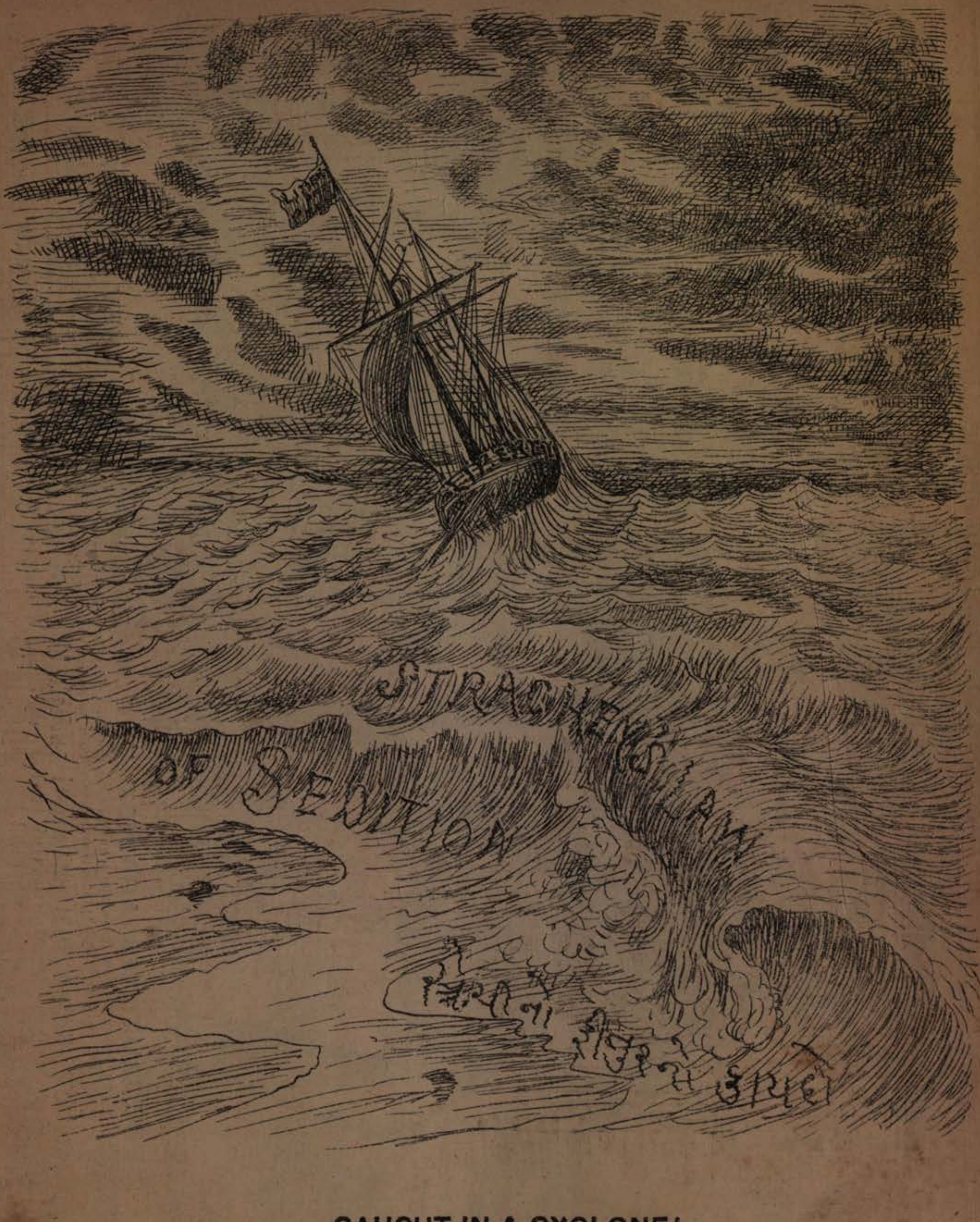
Mrs. Shendiarao—And so you've abandoned the idea of inoculation for us?

Mr. S.—Yes, where's the use? They'l' quarantine us, all the same! We'd better runaway and remain in the Segregation Camp for ten days, than introduce plague germs into our system!

રસીયાંચી રસી ટોંચઉન દયાવી આણી કવારેનટાઈનચ્યા કઈદેંત પડાવેં!

મીસીસ શેંડયારાવ-તર આપણ રસી ટોંચણ્યાચા વીચાર તહકુબ ઠેવીલા કાય?

મી૦ શેંડયા-હા, તહકુબ ન ઠેઉ તર કાય કરૂં? રસી ટોંચઊં કી ન ટોંચઊં પણ કવારેંનટાઇનચ્યા કઇદેંત પડાવયાચેંચ! તર સીસ્ટમ મદી પ્લેગ જરમ્સ દાખલ કરણ્યાચેં જોખીમ દયાવે ત્યાપેક્ષાં અજ્જુન મુંબઈતુન પળુન જાઊન દાહા દીવસ સેગ્રીગેશન કાંપાંત રાહાવેં તોજ બરા!

CAUGHT IN A CYCLONE!

[The discussion in the Press that followed the law of sedition as laid down by Mr. Justice Strachey in the Tilak Case, has led the Government of India to make it more stringent, and to curtail the liberty of the Press and of public speakers all over India. The Bombay Presidency Association convened a public meeting of the inhabitants of Bombay yesterday at the F. C. Institute, when a memorial against the New Law of Sedition was adopted.]

ભારે તોફાનમાં સપડાઈ ગયલું બારકસ!

[તીલક કેસમાં ફીતુરના કાયદાને લગતી જે સમજ મી॰ જસ્ટીસ સ્ટ્રેચીએ આપી હતી, તે ઉપરથી છાપામાં ભારે ચરચા ચાલી રહી હતી. તેનું પરીણામ એ આ વધું છે કે હીંદી સરકારે છાપાનું અને જાહેર બોલનારાઓનું છુટાપણું કાપી કહાડવા માટે ફીતુરના કાયદાને વધારે સખ્ત કરવાનો ઠરાવ કીધે છે. આ ઠરાવ સામે અને નવા બાંધવામાં આવતા ફીતુરના કાયદા સામે સરકારને એક અરજી કરવાને ગઈ કાલે અત્રેની પ્રેસીડેનસી એસોસીએશને મુંબઈના રેહેવાસીઓની એક જાહેર સભા ફ. કા. ઈનસ્ટીટ્યુટમાં બોલાવી હતી.]

PRECAUTIONS AGAINST THE MARAUDER!—WILL THEY AVAIL?

[“The decision of the Plague Committee to discontinue quarantine upon all arrivals in Bombay from all districts will take no one by surprise. With a hundred and twenty fresh cases in Bombay every day it is useless to quarantine arrivals from up-country to prevent the importation of the disease.”—BOMBAY GAZETTE, Jan. 27.]

ખુની વાટપાડા સામે ગોઠવવામાં આવેલી ટોપ અને બંદુક—તેથી કાંઈ પણ વળશે ?

આ કંગાળ ખુની વાટપાડા સામે ટોપ અને બંદુકો ગોઠવવામાં આવી છે, પણ તે છતાં તે મજબુતમાં મજબુત કીલ્લેબંદી પણ તોડીને તેની દીવાલ કુદાવી જાય છે અને શેહેરો અને ગામોમાં દાખલ થઈ પોતાનું લુટ અને ખુનનું કામ ચલાવે છે !

[દરેક ઠેકાણેથી આવનારા લોકોને મુંબઈમાં કવારનટાઈનમાં રાખવાનું કામ બંધ પાડવાનો પલેગ કમીટીએ કરેલો ઠરાવ કોઈને પણ અગરતીમાં નાખશે નહી. મુંબઈમાં જ્યાં દરરોજ ૧૨૦ મરકીના નવા કેસ થાય છે તયાં બાહારગામથી આવનારાઓને, તેમની મારફતે એ રોગ દાખલ થતો અટકાવવા માટે, કવારનટાઈનમાં રાખવા તદનજ નકામું છે.”—મુંબઈ ગેઝેટ, ૨૭ મી જાનેવારી.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 27th, and Monday, 31st January:—The short delay, counselled by Dr. Bahadurji and which we would not put up with of our own free will, we have after all been obliged to submit to through sheer necessity. Professor Lustig has wired from Florence to say that he has no serum ready, and that it will be four weeks before he can prepare us a supply. This will take us into the middle of March, when the plague will probably have marched off, satiated with its ravages, and the serum have ceased to be of use. On the other hand, who can say, with any degree of certainty, that Bombay will so soon, if ever, be free, and the Municipal Commissioner has wisely ordered the supply, whenever it may come. For better late than never, and as the sage of Cowasjee Patel Street very sapiently remarked, the mere knowledge that a serum is on the way will inspire the people with confidence! Faith works wonders. Faith in the prophylactic serum makes mortals immortal. Faith

"ENAMOURED!"

in the preventive serum, even at a distance, arms the most nervous with triple steel and enables him to defy

See-see-rum is coming!
Hark! the little bee is humming!
See! Death is in the sky!
If you live, you shall not die!

death. Faith acts like magic,

> " . . . faith that sees the ring of light
> Round Nature's last eclipse."

So with stedfast faith let us hope that before the serum comes we may have ceased to want it, or if we are still in need of it when it comes, it may prove to be, not our "forlorn hope" (as Mr. Seraph, with all his faith in it, calls his prophylactic) but our salvation. Three lusty cheers for Lustig! Three times three groans for the plague and all kindred plagues, whether in the Hall or out of it!

Clothed with Mr. Kabraji's faith, we shall escape infection or death even without the serum! Very scientific this. If the C. P. Sage were a Faraday, (far be the day) science would be in a nice way indeed!

> See-see-rum is coming!
> Hark, the little bee is humming!
> See! Death is in the sky!
> If you live, you shall not die!!

One of the benefits of the plague (for even this scourge, apparently such an unmitigated evil, is calculated to leave lasting benefits behind) will be the much-needed, long-desired, eagerly-sought-for re-organisation of the Health Department, when it *is* reorganised. I say, when it is reorganised, advisedly, for there is no knowing when it may be. We have been two years at it, with two committees—our own and the Standing—casting and recasting it ever so

SANITATION AT SEA-RUM

many times, and now when we have finally made up our minds after two days of almost unnecessary and purposeless and pointless wrangling (relieved only by Prof. Muller's personalities and by Sir George Cotton's ruling that they were not) we are not going to take the new scheme in hand until the Plague Committee has ceased to exist! An event that may happen any time between now and Doomsday, if one may judge from the unpleasant fact staring us in the face that the plague is enamoured of our fair city and looks as if it had come to stay! Another body of men might have thought that it was never too soon to begin a good thing, but we are notorious for delays, even in life-and-death questions, and we are going to

wait till the plague is over to bring into play the very organisation that is calculated to kill it!

I am not going to weary the reader with the mysteries attaching to Divisional Officers, Deputy Health Officers, and Health Inspectors, mysteries that puzzled even such an authority as Dr. Sanitation and that might well appal the lay mind. Suffice it to say that the scheme comes to us well considered and highly recommended. The gist of it is division of labour, which, rightly carried out, is just the thing wanted to ensure efficiency. We have been crying for it, like Pears' Baby, ever so long, and won't be happy till we get it.

It has long been a scandal that, unmindful of the city's growing dimensions, we have left the management of the most vital part of us to only one man, and that man, in spite of the Commissioner's special pleading, by no means the most capable! The new scheme is going to wipe off the scandal, and while leaving General Health still in charge until he goes, will divide his work between four responsible and skilled officers, who will look after the city, itself divided into four wards. A forward arrangement, suited to the troublous times. We shall thus have

"Throughout the trembling city placed a guard,
Dealing an equal share to every *ward*—

and of each officer it will be said that he is the "best *ward* of our honour," and future generations shall say:

MOPPING OFF.

" . . . It was a hand that *warded* us
From thousand dangers."

But, said Dr. Master (Bomaster No. 2), we have seven deputy health officers already. Why not divide the city into seven wards, placing each in charge of one of them, or of any other duly qualified medical or sanitary individual.

Mr. Seraph cried ditto, saying he believed in number seven (we thought he only believed in the serum, but here's something else he believes in!) though why he should believe in number seven any more than in number one he did not explain, and I'll not attempt to find out. Can it be that he believes in seven, because it rhymes with heaven?

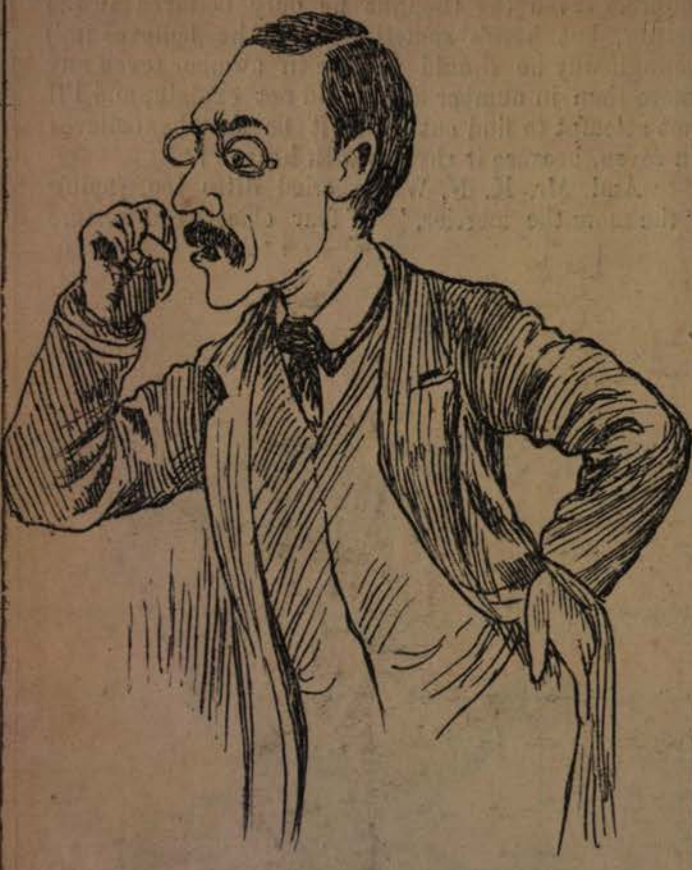
And Mr. K. N. Wadia cried ditto too, saying "the more the merrier." If four officers can restore

No. 1 TO No. 7 :—"AFTER YOU."

lost health, seven ought to ensure immortality! The more the merrier, certainly at the festive board, or at our Table when we speechify as we did these two days, but for thorough business, a large number may become cumbersome by its very diffuseness, and Mr. Wadia probably forgot what "too many cooks" are proverbially supposed to do.

It was a war of words between four and seven! A fiercely contested war between Dr. Master and his supporters on the one hand, and on the other, the larger part of us. But, said Prof. Muller, beware how you decide, gentlemen. We have weighed the merits of four and seven, and though usually the majority is right, here it is the minority, that is, four. My eye is on you, gentlemen, and my eye is the world's eye. My eye! Be careful how you decide, for as you decide, you'll either rise or fall in my estimation! "Awake, arise, or be for ever fallen!"

"MY EYE IS ON YOU."

And, said Mr. Dew, those who differ from me are labouring under a delusion. I'm free to confess that, at the first day's meeting, I shared it too. But the interval of 96 hours, I devoted wholly to cogitation (excepting just 40 winks spent in the service of "tired nature's sweet restorer") and to the study of the "literature of England" and of the doings of bumbledom (I beg pardon, I mean, the London County Council)! I tell you to vote for No. 4, I, who only lately saw how they manage these things in "English Towns." This was Prof. Muller's "my eye" in a more dignified and authoritative fashion.

And the Commissioner said, No. 4 is the thing, gentlemen. The seven deputies are very estimable beings, and very amiable, and up to their business to a certain point. But if we want to regain our last position in the eye (eye again !) of the civilised world, it is not the deputies we must look to, who cannot say *bo* to a goose and who certainly cannot exercise any controlling power over their subordinates. We want men of other grit, clever, experienced, capable, and above all masterful, which Dr. Master's deputies are far from being.

So urged, we stood out for No. 4, and we are going to give the scheme a thorough trial for 3 years, after which if it wants amending, we'll amend. Amen!

Train up a Child, &c.—Mrs. Hunt (a popular and prosperous pauper): "Now, Albert, what'll yer sy when I like yer into the kind lidy's drorin'-room ?"—Albert (a proficient pupil): "Oh ! all right, I know—put on beautiful lorst look and sy: 'Oh ! muvver, is this 'eaven ?'"

Vegetable-Animal Life.—Young Larkins (reading from paper a description of Osborne House): "'The grounds abound with conifers.' What the dickens are conifers, father ?"—Old Larkins: "Eh ! (thinking.) Conies—con—— (Suddenly.) Of course, they're rabbit-skins, you young dunderhead !"

"BO!"

The vicar: "Been drinking again, Swipely ?"—Swipely: "Noshir ! Pol m'honour, shir ! Itsh thish lovely shpring-like weather makesh me feel like inn'shent boy again !"

THE NEW YEAR.

Welcome the smiling New Year with a kiss,
As yet the bright youngster's done nothing amiss;
So welcome him warmly, and hope he'll be rather,
More kind to us all than his surly old father.

Play-giarisms.—Adaptations from Continental dramatists.

The song of the Christmas tout.—"Then yule remember me."

She: "What is vivisection, love ?"—He: "Society small talk, my dear."

Mitigating Circumstances.—Sangazur, senior: "Look here, what's all this nonsense I hear about your wanting to marry an actress ?"—Sangazur, junior: "It's quite true, sir. But—er—you can have no conception how *very poorly* she acts !"

DR. MAKHMAR'S PROSPECTS.

Dr. Makhmar.—No fear, love, now that we've made ourselves plague-proof after so many hesitations. We're now among the immortals!

Mrs. M.—Who knows? The inoculated have been known to die too, for one reason or another, and there's reason enough here. So many dead rats in the neighbouring house! Let's off to matheran, dear.

Dr. M.—And leave this golden opportunity of making hay? No, no. Even the plague may tire at last, and who can say with certainty that there'll be a recrudescence next year!

ડાક્ટર માખમાર ની આશા અને ઊમેદ.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૫૨ મું.]

THE BHATTIA PLAGUE HOSPITAL.

Thakarani.—If I'm stricken, what will you do?

Thakar.—Take you to our hospital, so neat and nice and well managed.

Thakarani.—To the hospital! Take me to the hospital! Never! Better take me to Sonapur first, and burn me, alive or dead! That's better than going to the hospital! A saving of time, you know!

Thakar.—Oh, no! There's a chance in the hospital, however remote, while there's none at Sonapur. Better take that chance. And let me try it too, if I'm down.

ભાઠીયાઓ માટેની મરકીની ઇસ્પીટાલ.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૫૧ મું.]

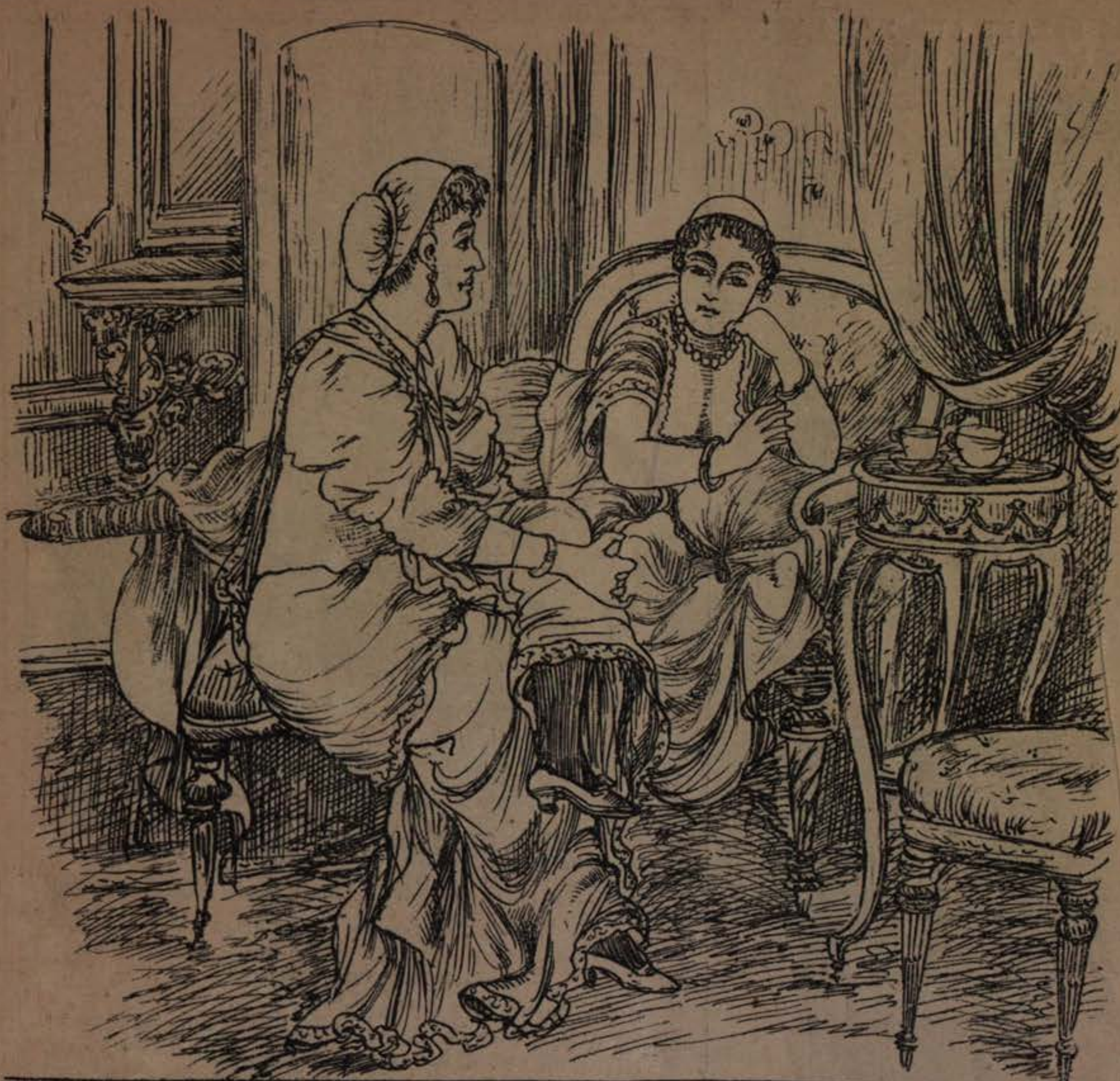

THE GAIETIES AT GOVERNMENT HOUSE.—THE BALL OF THE SEASON.

[The new Bombay Scheme has been hatched and has taken shape in the form of a Bill, which has been published with a Statement of Objects and Reasons over the signature of H. E. the Governor.]

સરકારી મેહેલમાં નાચરંગ-આ મોસમનો "બોલ."

[નવી મુંબઈ બાંધવાની યોજના નક્કી કરવામાં આવી છે, અને તે અમલમાં આણવા માટેનો કાયદાનો ખરડો બાહેર પાડવામાં આવયો છે. આ કાયદો બાંધવા માટે શું શું કારણો છે અને તેના સંબંધમાં કેવી નેમ રાખવામાં આવી છે તેને લગતી વીગત નામદાર ગવરનરની શહી સાથ પ્રગટ કરવામાં આવી છે.]

PARSEE NURSES.

Meher—Four Parsee ladies as nurses in the plague hospital! what possessed them, I wander, to go and risk their lives in that reckless way? Are there not nurses enough for your money?

Jar—There are not. But ever if there were, what then? The work is noble, and the self-sacrifice is beyond praise. All honour to the brave girls, and shame to the "lords of the creation" who keep back! Easy enough to win applause in easy times, but a moment like this is the true test of disinterested efforts in the cause of suffering humanity.

Meher—Well, I never!

Jar—I wish were not nervous. I would go too. Honour again to those that have gone. Brave girls! Ministering angels!

પારસી આસ્પીટલમાં પારસી બાનુઓ "નર્સ" તરીકે.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૫૧ મું.]

NO ADMISSION WITHOUT PERMISSION.

Bombay, the beautiful(?)—What! You won't allow me into your house! That's rich! Do you know who I am, Miss?

Miss Bandora—Oh yes, well enough. But you shant impose upon me with your hollow prestige again! you went in and out at pleasure last year, bringing funeral marches and wailings and lamentations in your train But you shant repeat the mischief, I'm determined. So you must do your ten days outside, before you get a footing here, do you hear, ma'am?

[The Bandora Municipality has imposed quarantine on all arrivals from plague infected places, including Bombay.]

રજા વગર અંદર દાખલ થવાય નહી!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૫૧ મું.]

MISS INDIAN PRESS SPEAKS OUT HER MIND.

હીંદી છાપાબાઈ પોતાનું મત નોંધે છે.

MISS INDIAN PRESS.—They are going to gag my mouth, and hand-cuff me! And tarnish my fair fame and name! But-but-they'll soon find out their mistake and rue the day when they thought of shutting me up!

[The Indian Press—both native and Anglo-Indian—have with one voice condemened the new Law of Sedition which the Government of India have in an evil hour thought of enacting to gag the Press of India.

હીંદી છાપાબાઈ—આહા! મારે મોહડે ડુચો મારવા અને મારા હાથે બેડી ઠોકવા પેલાઓ માંગે છે! અને તેમ કરીને મારાં સુંદર નામ અને ફીરતી પર કલંક ચહડાવવાનીજ તેઓની વેત્રણ છે! પણ—પણ—તે કામમાં તેઓને પોતાની ભુલ સાફ માલમ પડી આવયા વગર રહેશેજ નહીં. અને મારી જીભ અને હાથ ચાલતા બંધ પાડવાનો જે અભાગયે દીવસે તેઓએ મનસુબો કીધો હશે તે દીવસને તેઓ હજારો હજાર કહુવાજ દેશે!

THE QUESTION OF THE DAY.

Sherene—Have you had yourself inculated? *Tehmi*—Yes, twice. Have you?
Sherene—Oh yes! Four times! *Tehmi*—Four times! Why so?
Sherene.—Twice last year, and twice this week! And if the plague rages with a fury we shall go in for it again!
Tehmi—Oh! well, you can't have too much of a good thing! And if you take it in so often, you can hardly die, you know!

મરકીની મોસમનો સવાલ.

શીરીન—કેમ પછી તું "ઈનઓકયુલેટ" થઈ કે?
તેહેમી—હા, અમે લોક તો "ટુવાઇસ ઈનઓકયુલેટ" થઈ આયા? તુંબી થઇ કે?
શીરીન—ઓ યસ! મેં તો ચાર વખત રસી મુકાવી! બે વખત ગયે વરસ, ને બે વખત આએ "વીક"માં! ને જો પલેગ એમજ "ફ્રીયુરી"માં "રેજ" કરયા કરસે તો અમે લોક તો ફરીથીબી "સીરમ" લેઇસું!
તેહેમી—ઓહો! તુને તો કેહો "સીરમ"નો સવાદ ખુબ લાગોચ! ને પછી શું,—જાણે એમ વારેઘડીએ ઈનઓકયુલેટ થયા કરસે એટલે કોઇ દાહાડે—જાણે તું મરવાનીજ નહી કે, હં!

CRUSHED.

[The Plague Committee intend to make a new demand on the resources of the Municipality in view of the Bombay Government having directed laying out camps on a very large scale outside the city of Bombay for the use of the residents of the plague infected localities.]

કચડધાન!

[મરકીવાળા લતાના રેહેવાસીઓને છાવણીઓમાં જઈને રેહેવાનું અને તે માટે મોટા પાયાપર મુંબઈ શેહેરની બાહેર છાવણીઓ નાખવાને સરકારે પલેગ કમીટીને હોકમ કરયાથી, મયુનીસીપાલીટી પાસેથી નાણાંની એક મોટી નવી રકમ માંગવાની કમીટી ધારણા રાખે છે.]

HONOUR TO WHOM, &C.

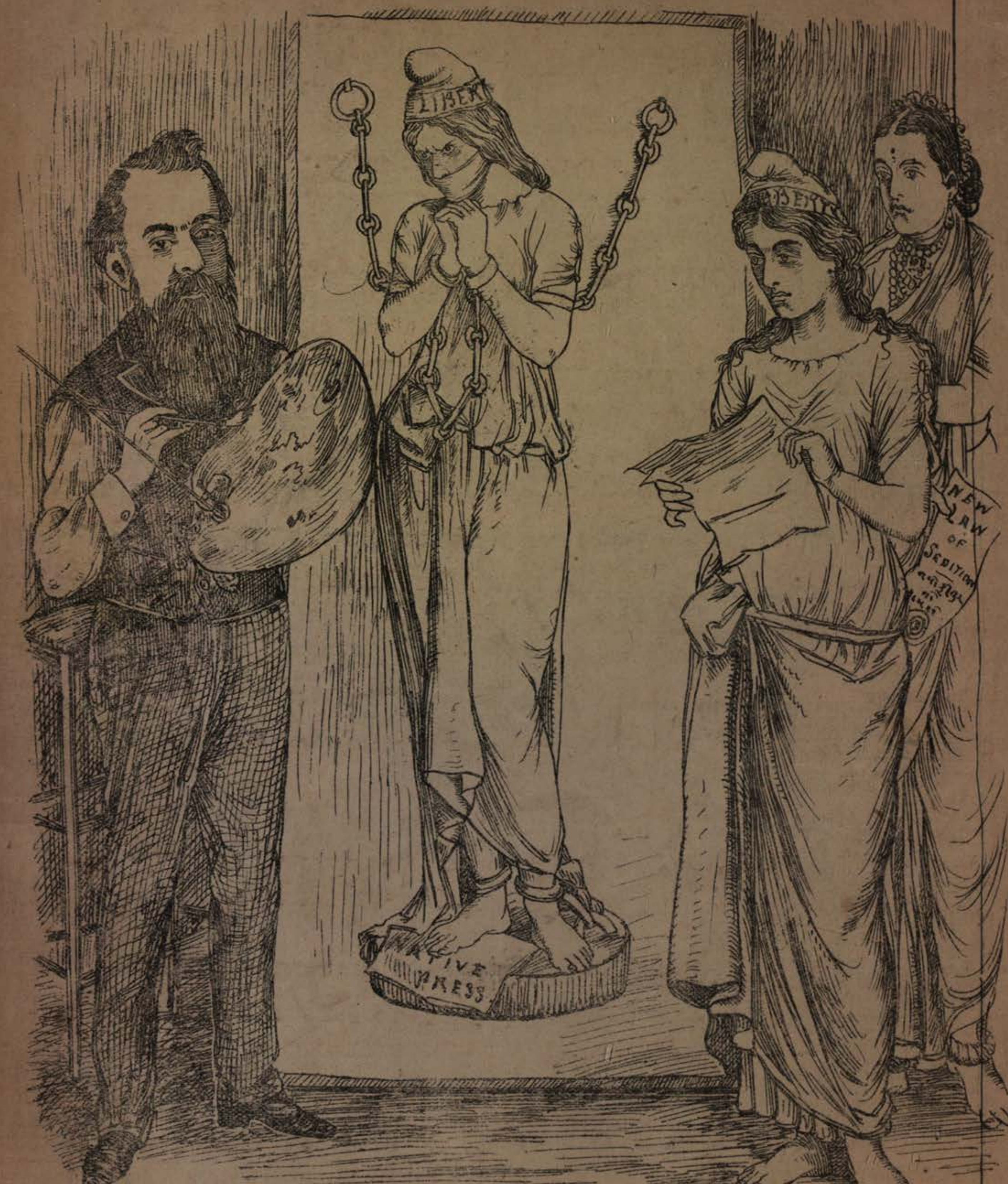
BRITANNIA.—You have given a good account of yourself, my man! Always bold, brave, loyal to the core, and faithful to the salt you eat. You're my delight, and the delight of my people

[The splendid behaviour of the native troops of all ranks in the recent Frontier War has been the subject of admiration in England, and a fund for the support of the wives and children of those who fell on the battle-field has been started there.]

લાયકને લાયક માન.

બ્રીટાન્યા--વાહ મારા બહાદુર સીપાહ બચ્ચા, સરહદની લડાઈમાં તારી બહાદુરીને છાજતું જ કામ તેં બજાવ્યું છે! તારા જેવા સદાન બહાદુર, હીમતવાન, વફાદાર અને નીમકહલાલ સીપાહ બચ્ચાને માટે જેટલી મને તેટલીજ મારી પ્રજાને ભારે મગરૂરી અને ખુશાલી લાગે છે!

[સરહદ ઉપર ચાલતી લડાઈમાં દેશી લશકરે જે ઉમદા વરતણુક દેખાડી છે તેથી ઈંગલંડમાં ભારે ખુશાલી ફેલાઈ છે, અને લડાઈના મેદાનમાં મારયાં ગયલા બાંહદુર સીપાહોની વીધવાઓ અને બચ્ચાંઓને મદદ કરવા માટે તયાં એક ફંડ ઉભું કરવામાં આવયું છે.]

THE ARTIST'S LATEST FOR THE CALCUTTA FINE ARTS EXHIBITION.

MISS LIBERTY.—What this gagged and fettered nonentity like me! Not a bit. I'm afraid, Mr. Artist, you've mis-taken me altogether. I should be as free as the air. Needless to say that I don't like your work, and you'll find that the public won't like it either.

[The report of the Select Committee on the New Law of Sedition, curtailing the liberty of the Press and of public speakers, has been presented to the Supreme Legislative Council. The Hon'ble Ananda Charlu attaches a note of dissent to the report, stating amongst other criticisms that the wording of Section 124 A as it is left, cannot fail to prove most hurtful to public interests by spreading a sense of uncertainty and virtually stifling all frank discussion of public questions.]

કલકત્તાનાં ચીત્રોના પ્રદરશન માટે તઈયાર કરવામાં આવેલો હીંદી સરકારના ચીતારાની હુનરમંદીનો નમુનો.

મીસ લીબરટી-(છુટામણું) શું આએ મારી સબી? આ મોહડે પાટો બાંધેલો, હાથે પગે બેડી ઠોકેલી ને સાંકળે સીકડેલી મને ચીતારી છે? શું મારી એવી સુરત છે? અને શું હું એવી દેખાઉં છું? ચ-ચ-ચ-ચચ! મુદલજ નહી. મી૦ આરટીસ્ટ, મને ભય છે કે તમે મારૂં ચીત્ર ચીતારતા તદનજ ભુલથાપ ખાઈ ગયા છો. જેવી હવા છુટથી ફરે હરે છે તેવીજ હું પણ છું પણ મને તેવી છુટથી ફરહર કરનારી દેખાડવાને બદલે તમે તો મને એવી કદરબીહામણી ચીતારી છે કે તમારૂં કામ મને મુદલજ પસંદ પડતું નથી, અને હું ધારૂં છું કે લોકોને પણ તે કદી પસંદ આવવાનુંજ નથી.

ડાકટર માખમારની આશા અને ઉમેદ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૪૫મું.]

ડા૦ માખમાર–જોની હવે તો કંઈજ ધાસ્તી નથી. આપરે હજાર હીલ્લાં બાહાંનાં કહારી કહારીને આખરે રસી મુકાવી, એટલે પછી હવે આપુને કંઈ ધાર ખાવાની નથી. એમજ સમજ કે મરકી સામે તો આપુને જાણે અમર પાટોજ મલી ગીયોચ !

મીસીસ માખમાર–પણ તેનો ભરોસો કોણુને છે ? કેહુ કે હુંજે રસી મુકાવનારાંબી કોઈ કોઈ મરી જાયચ, પછી આપરો તે સું ભરોસો ! જોતા નહીં, પાસેનાં ઘેરમાંથી દરરોજ ધરોધર ઉંદર નીકલેચ તે ! તેથી મારો તો જીવ બધો ઉગઈ સુકઈજ જાયચ, ને રસી બસી ઉપરથી બધો વીશ્વાસ જતો રેહેચ ! તમે તારે મુંગા મુંગા ચાલો, આપરે માથેરાન જતાં રહીયે !

ડા૦ માખમાર–ને પછી હમણા દરરોજ બોભે બોભે રૂપયા કમાઈયેચ તે જતા મુકયે કે ? જો પેલા કેહે તેમ કારી ચઉદસ ને આતવાર કંઈ ઘરી ઘરી સાથે આવતા નથી હં ! હમણાની તક કંઈ આવતે વરસ પાછી આવે એવો ભરોસો નથી ! કોણુને ખબર, મરકીબી કદાચ આખરે કંટાળીને નાબુદ થઈ જસે ! ને આવતે વરસ તે પાછી નહી આવી તો પછી મને પાછી માખજ મારવી પરસે !

ભાઠીયાઓ માટેની મરકીના ઇસ્પીટાલ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૪૫મું.]

ઠકરાણી–ને જો મને ગાંઠીયો તાવ ચઢયો તો પછે તમે શું કરશો ?

ઠકર–વળી શું કરીશ ?–તને આપણી ઇશપીટાલ મહી લઈ જઇશ ! તયાં બહુ ઠીક સારવાર થાય છે ને બધી મેનીજ બહુ સારી છે.

ઠકરાણી–ઈશપીટાલ મહી મને લઇ જશો ! અરે ઇશપીટાલ મહી ! ના, ના, ના ! તે કરતાં તો પેહેલાં મને સુનાપોરજ લઈ જજો, ને તયાંજ જીવતી કે મુવેલી બાળી આવજો ! હજી ઈશપીટાલ મહી જવા કરતાં સુનાપોર જવું ભલું ! તેથી વખતનો વખત બચશે, ને વળી–

ઠકર–અરે ગાંડી, ઈશપીટાલ મહી જઈશ તો બચવાનો કાંઇ પણ ઇલાજ થશે; પણ સુનાપોર જઈશ તો અગનીદાહ થયા વીના છુટકોજ ન રેહેવાનો ! માટે ગાંઠીયો તાવ ચઢયો તો પેહેલાં તાબડતોબ ઇશપીટાલમાંજ તને લઇ જઇશ. ને જો પરમેશ્વર ન કરે ને મને પણ તે આવયો હોય તો વગર ઢીલે તયાંજ મને લઇ જજે હો ! નહી તો તને ચાંલ્લો ને ચુડો ભાંગીને બેસવું પડશે સમજી કે, મારા લખુની મા !

પારસી આસ્પીટલમાં પારસી બાનુઓ "નર્સ" તરીકે.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૪૭મું.]

મેહેર–જોયું કે ? કેહે કેહેજે ચાર પારસી બઇરીઓ મરકીની પારસી ઇસ્પીટાલમાં "નરસ" નું કામ કરવા ગેઇચ. મરેરે, એ લોકના જીવ કેમ ચાલ્યા હોસે કે ચાલી ચલાવીને જીવને જોખમમાં નાખવા ગેઇ ! તે લોકને બદલે કોઇને પઇસા આપીને કાંય નહી રાખી હોસે ?

જર–પણ પઇસા ખરચતાંબી નરસ મળેચ કાંહ ? ને એમ કરતાં મળેબી, તોબી "નરસ" ના જેવું ફરેસ્તાઇ કામ કોણુને ઘેર છે ? એવું કામ કરનારીઓને ધન છે ! તેઓની જેહેમત ને મેહેનતને ધન છે !, તેઓના પરગજુ ને જાતી ભોગ આપવાના ઉમદા ખવાસને ધન છે ! ને જે બહાદુર છોકરીઓ પારસી આસ્પીટલમાં નરસનું કામ કરવાને હીમતથી બાહેર પડી છે તેમની છાતીને ધન છે ! તેમની માતાના દુધને ધન છે ! તેમના ભરતાર અને બાપ ભાઇઓની સારી સમજ અને ભલી લાગણીને ધન છે ! જે પારસી શેઠીયાઓ અને આગેવાનો હાલના આફતના વખતમાં ચુડા પેહેરીને બેઠા છે, ને જે કેટલાક ડાકટરો પારસીઓને કામે લાગવાને બદલે નાહાસતા ભરાતા ફરે છે, તેઓએ તો આ બહાદુર છોકરીઓના દાખલા આગળ પોતાનાં સર શરમથી નીચાં કરવાં જોઇયે છે.

મેહેર–ઓ મરેરે જર, એ તું સું આજે એમ લાંબું લાંબું ભાસાણ ભુરુવા મંડી ગેઇચ ?

જર–ખચીત, શેઠીયાઓ ને આગેવાનો ને બીજા સીખેલાઓ જયારે સસતી કીરતી લેવાની હોયચ તારે છાતા કહારીને બાહાર પરેચ, પણ આવાં ભારે આફતના વખતે બીચારાં ગરીબોને મદદ કરવાને બદલે તેઓ ભરાતા સંતાતા ફરે તારે તે લોક પર જેટલીબી હેફ નાખયે તેટલી થોરી છે ! ગરીબોની ખરી દાઝ રાખનારાંઓ, દુખી દરદીઓની સારવારમાં ખરાં પરગજુપણે બીનસ્વારથી મેહેનત કરનારાંઓ કોણ છે, તેની ખરી પરખ આવા આફતને વખતેજ થઇ જાય છે.

મેહેર–પણ બલા જાણે, મને તો મરકીનાં દાચાંમાં જઇને એવું કામ કરતાં ધ્રુજરાં ને લખલખાં ચહરી આવયા વગર રેહેજ નહી !

જર–ને મનેબી ધ્રુજરાં લાગેચ, નહી તો હુંબી ખચીત "નરસ" થવા જતે. તોબી જે બહાદુર બાનુઓ નરસ થઇને ગઇ છે તેઓની ઉપરથી સાત વખત આપરે બધીઓ ઓવરઇ પોવરઇ જઇયે તોબી થોરૂં છે ! એવું ફરેસ્તાઇ કામ બજાવનારી હીમતવાન બાનુઓને તો જેટલું માન આપયે, જેટલી શાબાશી આપયે, તેટલું થોડુંજ છે.

રજા વગર અંદર દાખલ થવાય નહી !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૪૭મું.]

[મરકીવાળા ભાગોમાંથી આવનારાઓ ઉપર વાંદરા મયુનીસીપાલીટીએ દસ દીવસનું કવારનટાઇન નાખયું છે.–ખબર.]

સુંદર (?) મુંબઈ—(મીસ બેનડોરાને) હેંએ, શું કેહેચ ? તારા ઘેરમાં મને દાખલ થવા નહી દેવાની ? એટલે, તું જાણેચ હું કોણ છેઉં તે ?

મીસ બેનડોરા--હા, હું સારી પેઠે તુને ઓલખુંચ કે તું કોણ છે તે ? પણ મેહેરબાની કરીને તારી પોતાની મોટાઇ વીશેની ભટાઇ તો તું મારી આગળ હવે ચલાવવાનું માંડીજ વાલજે હં ! ગીયે વરસ તું તારી મરજીમાં જેમ આવયું તેમ મારે ઘેર આવી ને ગેઇ, ને ગેઇ ને આવી, ને તેના બદલામાં મારે ત્યાં માહેતમના મરશીઆ, રામ બોલો ભાઇ રામનાં ગીત, ને "દેડ મારચના" રાગડા સીવાય બીજું કંઇજ સંભલાયું નહી. પણ આએ વરસ હું કંઈ તેમ થવા દેવાનીજ નથી. વાસ્તે તું મુંગી મુંગી મારા ઘેરની બાહેર દસ દાહારા બેસીને તપ કર, ને પછી અહીં પગ મુકજે. સમજી કે ?

Misunderstood.—Farmer Korny : "I want you to learn my darter the pianner. She don't know a note of moosic, but she plays wonderful."—Professor : "By ear, of course ?"—Farmer Korney (indignantly) : "No, no; with 'er 'ands !"

She : "Do you think that Adam really loved Eve ?"—He : "Certainly ! You see, there were no other women around !"

S. ROSE & CO.,

BOMBAY.

TALKING MACHINES,

Which will Sing, Talk, Recite Laugh or Cry, will reproduce performances of the best Military Bands, and those of the Stars of the Musical Profession in all parts of the world. By means of these wonderful instruments, one may have a good London Music Hall Entertainment or Concert in one's own home, to which two or three hundred auditors may listen, without using ear tubes.

THE GRAPHOPHONE

AND

EDISON'S PHONOGRAPH.

S. ROSE & Co. have a Stock of these Machines on hand with a large collection of Records, Blanks and all kinds of fittings for the same.

S. ROSE & CO.,

FORT, BOMBAY.

BRITISH TEA FOR CHINA.

CHINA—Oh! T'ank ye, Mosoo Bull! Gently, please! Don't force it down me throat!

[England has offered China a loan of £ 16,000,000, in view of gaining a more firm foothold there, as Germany and Russia have been very busy extending their influence and interests. China has been reluctant to accept the British offer.]

ચીના ચાઉ માટે વેલાતી ચાહે.

ચીના ચાઉ—ઓ! તમારો ઘણોજ ઉપકાર થયો, મોંસુ બુલ! જરા આસ્તે, બાવા આસ્તે! મારે ગળે એ જબરીથી ઉતારો ના!

[જરમની અને રૂશયાએ ચીનમાં પોતાના લાભ અને વગજગ વધારવા માંડયાથી ઈંગલંડે તયાં પોતાનો પગદંડો વધારે મજબુત કરવા માટે ચીનને એક કરોડ સાઠ લાખ પાઊંડની એક રકમ ઉછીની આપવાની માંગણી કરી છે, પણ ચીન તે સ્વીકારવાને બહુ આનાકાની દેખાડે છે.]

"NEW LIGHTS FOR OLD ONES!"

(A PAGE FROM THE ARABIAN NIGHTS.)

"Will you change your old light for this new one, m'am?"

"New light! I see! You're very kind, but I had rather not. New light! No LIGHT matter.

[The changes made by the Select Committee in the New Law of Sedition have given very little satisfaction.]

"જુનું ફાનસ આપી નવું ફાનસ બદલી લેઓ!"

[અરેબીયન નાઈતસમાંની અલાદીનની વારતામાંનું એક પાનું.]

"બાઈ સાહેબ, તમારૂં જુનું ફાનસ આપી આ નવું ફાનસ લેશો?"

"નવું ફાનસ! ઓહો! નવું ફાનસ! તમે ઘણાજ મેહેરબાન છેઓ, સાહેબ, પણ મને તમારૂં નવું ફાનસ જોઈતું નથી!"

[શીતુરને લગતા નવા કાયદામાં જે કેટલાક ફેરફારો સીલેક્ટ કમીટીએ કરયા છે, તેથી હીંદી પ્રજાને થોડોજ સંતોષ મળયો છે.]

THE PARSEE FEVER HOSPITAL.

Shiavus—What a hue and cry there is against the Parsi Hospital!

Sherene—Mismanagement, high-handedness, hot-headedness, disregard for Parsi feelings Parsi manners, and Parsee customs! People not free to choose their own doctors! Their own mode of cure! Their own food! Their own death! Visitors not allowed except at stated hours! and—

Shiavus—You might, while you're about it, add that patient are killed and made away with, for I've heard that said, and believed too. The times are unsettled, and I'm afraid that some people's brains are only taking after the times. You can't please all parties and accommodate all tastes in a large establishment, and there must be some discipline, or—

Sherene—Well, if the rumours are false, why don't the Punchayet set the public mind at ease!

મરકીની પારસી આસ્પીટલને નામે ચાલતો ખોટો ખરો હાય સોસારો.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૩૬૩મું.]

A PUBLIC SCANDAL.

CIVIC FATHER—I must cart away this refuse! It stinks horribly and is a source of great nuisance!

[The malpractices observed at the recent Municipal Election have attracted attention, and a change in the rules for election is considered necessary.]

એક જાહેર નાલેસી.

શેહેરીબાવા—આએ બધો વાસ મારતો કચરો મારે અહીંથી કહાડી નાખી તેનાં ગાડાં ભરી મોકલી દેવો જોઇશે! તે ઘણોજ વાસ મારે છે, અને એક જબરી પીડા સમાન થઈ પડયો છે!

[મયુનીસીપલ ચુંટણી વેળા ચાલેલી કેટલીક ગેરરીતીઓ તરફ બહુ ધયાન ખેંચાયું છે અને ચુંટણીને લગતા કાનુનોમાં ફેરફાર કરવાની કેટલી બધી જરૂર છે તે તે ઉપરથી જણાઈ આવયું છે.]

"Ah! yes," said Mrs. Blunderbuss, "that nasty football is a dangerous game. Gave my poor son haricot veins."

OH! WHAT A FALLING OFF WAS THERE!

Binai—Dolee dear! *Do take off that hideous beard, will you?* They say, long and bushy hairs breed plague germs; if so, how fearfully tainted you must be, and if the plague—committee came to know of it, they might take you to the hospital. Don't tell me that it covers a multitude of facial defects, that it gives you an imposing look, and that people credit you with wisdom. If you have any wisdom, it will shine all the better on a clean-shaved face.

[And Dolee, acting on his wife's advice, leaves his beard and wisdom at the hair-cutter's, and cuts a sorry figure at home.]

અરરરરર! આએ શું મોહોકાન! (ઝારૂ જેવું ડાહારૂં રાખયા બાદ અને તે પાછું કહાડી_નાખયા પછી દોલીબાની થયલી સીકલ.)

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૬૩મું.]

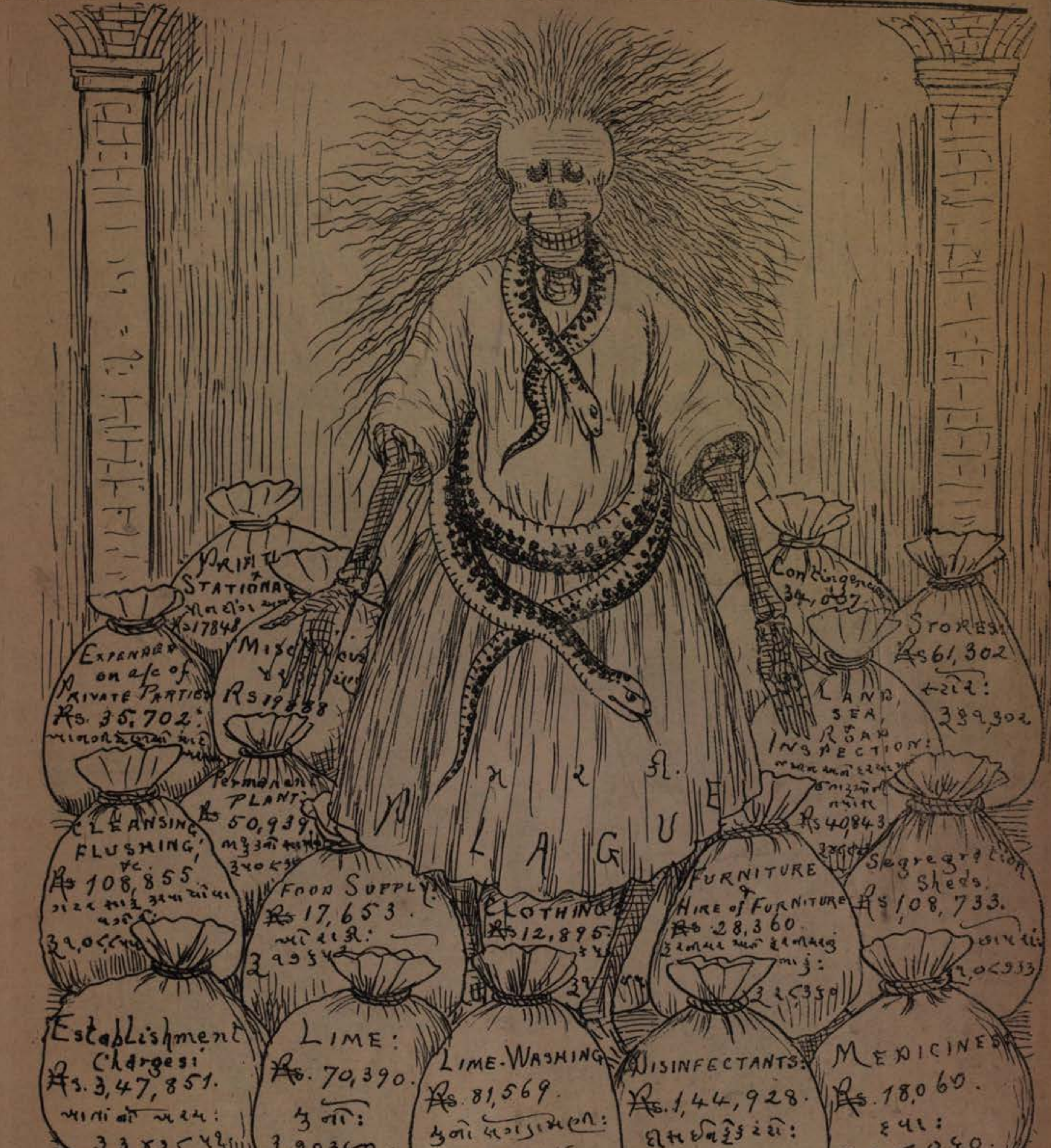

HUNTING THE PLAGUE-RAT.

[For the sixteen seats on the Bombay Municipal Corporation allotted to the Justices of the Peace twenty five gentlemen put themselves forward as candidates, and the election on Monday last resulted in the return of ten Parsees, three Europeans, two Hindus, and one Mahomedan.]

મરકીમાં ઊંદરની પુઠે લાગેલા બીલાડા.

[સુલેહના અમલદારો તરફના કારપોરેશન માટેના સોળ અધીકારીઓની જગ્યા માટે પચીસ ઉમેદવારો આ વેળાએ બાહેર પડયા હતા, જેઓમાંથી દસ પારસી, ત્રણ યુરોપીયનો, બે હીંદુ અને એક મુસલમાનને ગયા મંગળવારે પસંદ કરવામાં આવયા છે.]

THE GOURMAND.

THE MONSTER BUBO—Ha, ha, ha, ha! How happy I am with all these dainties, supplied to me, at my word of command, frome the kitchen-house of that old fool, the Civic Father! Fools make feasts, &c.

[From the statement of accounts supplied to the Bombay Municipal Corporation by the Plague Committee it appears that up to 28th August, 1897, the Committee has spent Rs. 12,50,000 for suppressing the plague in Bombay, and most probably a like sum would be spent by the end of March next.]

જબરો હેવી ધાઈખોરો !

રાક્ષસ બયુબો—આહ, હા, હા, હા, હા! આએ બધાં સ્વાદીષ્ટ ભોજન જોઈ મને કેવી ખુશાલી લાગે છે! પેલા બુઢા બુબખ શેહેરીબાવાનાં બાવરચીખાનાંમાંથી મારા હોકમનો એક બોલ નીકળતાંજ બધી ચીજો કેવી મારા પગ આગળ આવીને પડે છે! ખચીત, ખચીત, મુરખાઓ ભોજન કરે, અને ડાહયાઓ જમે! આહાહાહાહાહા!

[પલેગ કમીટીએ મુંબઈની કારપોરેશન હજુર રજુ કરેલા હીસાબ ઉપરથી માલમ પડે છે કે, મુંબઈમાં મરકીને દાબી દેવા માટે ગયા આગસ્ટ ૧૮૯૭ સુધી તેણે સાડા બાર લાખ રૂપયાનો ખરચ કીધો છે, અને આવતા મારચની આખેરી સુધીમાં બીજી એટલીજ મોટી રકમ એજ કામ પાછળ ઘણું કરીને ખરચાઈ ચુકવાન વકી રાખવામાં આવે છે.]

A MOMENTOUS QUESTION—WHAT WILL THE EGG PRODUCE?

[Another campaign in the Afridi country will start in March next. "Lord Elgin has, unfortunately, surrendered to the military clique who directed the administration of Lord Lansdowne. These men have set themselves for the last ten years to the work of gradually advancing to meet Russia more than half way. Lord Beaconsfield's "scientific frontier," once the object of so much and so well merited ridicule, has been revived. The Government appear to be unteachable, and the whole subject will have to be brought before the country as one of urgent importance. For whatever else the forward policy may produce, it will assuredly lead to the insolvency of India. The insolvency of India means that the British tax-payer must come to her support, and therefore he has the most direct interest in the schemes of men like Sir George White, who aim like another Alexander, at the conquest of Asia."—The *Speaker*.]

એક ભારે અગતનો સવાલ—ઈંડાંમાંથી શું નીકળશે?

[આફ્રીદીઓના મુલકમાં આવતા મારચ માસમાં એક બીજી ચઢાઈ મોકલવામાં આવનાર છે. ઈંગ્લંડનું "ધી સ્પીકર" પત્ર લખે છે કે, સરહદ આગળ વધારવાની રાજનીતીથી કાંઈ નહી તો હીંદુસ્તાન નાદાર હાલતમાં આવી જશે, અને તેની નાદાર હાલત થઈ તો અંગ્રેજ કર ભરનારે તેને મદદ કરવીજ પડશે, માટે સર જયોરજ વાહીટ જેવા જે અમલદારો બીજા સીકંદરની માફક એશીયા ખંડ જીતી લેવા તલપે છે, તેઓની યોજનાઓમાં અંગ્રેજ કર ભરનાર પણ સીધોજ લાભ ધરાવે છે.]

CHOW-CHOW.

Justice avenged.

THE murders of the Jubilee night have been avenged at last. Damodar Chapekar, the self-confessed murderer, has been sentenced to death by the Sessions Judge of

JUSTICE AVENGED.

Poona, and so far justice has taken its right course. Will the detractors of the educated native in the English and Anglo-Indian papers now make an amende honorable to him? In the first heat of the dark tragedy they showed passions and prejudices and hatred against the poor native, and made themselves supremely ridiculous. The wildest rumours and the most extravagant falsehoods were circulated with a set design and purpose, and the poor educated native was depicted as the incarnation of sedition, treason, and murder. But the trial of Damodar Chapekar has thrown a flood of light on their misguided and prejudiced brains. And now that there is a calm and a lull after the storm, it is to be hoped that wiser counsels will prevail and the detractors of the poor native will show more robust sense and take a dispassionate view of him and his works.

* *
*

DEATH'S RECORD.

ONOUR TO WHOM, &c.

The record of Death.

THE ravages of the plague during the last week have been very appalling. It claimed 2067 victims during the week ending on Tuesday last, and the day following the number of deaths went up to 348—a record figure, never before surpassed during the last epidemic! People are dying in shoals every week, and the only hope of salvation is now centred in Haffkine's prophylactic, and the regeneration scheme prepared by H. E. the Governor's own hands. All the measures of the plague committee and the lavish expenditure of money from the coffers of the Civic Father have all along the line proved futile, and the fell destroyer is going on resolutely with his work of killing people in the nasty, stinking hot-beds of uncleanliness of this once much-belauded city. They tried to keep the people packed like sardines in the city by putting quarantine restrictions of the strictest kind; even the suburbs were closed; and the Malabar Hill locality was jealously guarded and quarantined against the inroads of people from other wards of the city. But all this to no avail! Whether quarantine or no quarantine, the foul disease increases in virulence every day, and notwithstanding all the prophets of good omen, the poor doomed citizens of *urbs prima in indis* have a very dark outlook before them!

* * *

Honour to whom &c.

ALL honour to Mr. Nowrosji Maneckjee Wadia, C. I. E., the scion of a noble Parsee family, for having come to the rescue of the poor Parsee in the nick of time, when plague and death are working a great havoc in the penetralia where he abides. Mr. Wadia has offered to bear the whole expense of a separate ward in the Modykhana Hospital for the poor Parsees, who may be stricken down with the fell disease that is desolating Parsee homes to an extent never before witnessed in the annals of Parseedom. The charitable spirit and sympathetic feeling evinced by Mr. Wadia are laudable, and Mr. *Punch* heartily thanks him in the name of the poor Parsee who at this moment is in the most pitiable and deplorable condition, thirsting for sympathy and consolation in exceptionally trying times.

* * *

Wanted, tact.

THE PARSEE FEVER HOSPITAL has been hacked and hewed in the public prints, and the Parsee gentlemen who write to the *Bombay Samachar* very frankly expose the sins of omission and commission of the Trustees of the Parsee Punchayet Funds, who are solely responsible to the community for the proper management of the hospital. The culpable negligence of the Trustees in

remaining silent so long and allowing the seeds of bitter hatred and aversion against the hospital being

THE POOR PARSEE HOSPITAL.

sowed in the minds of the half-educated, illiterate, poor Parsee, has worked a mischief beyond the expectations of those who always prided in the good sense, education &c. &c. of the community. Will the trustees take a leaf out of the book of bitter experience that is taught them, and try to uproot the reluctance and repugnance of the poor to go to the hospital by bringing to their aid a vast amount of tact in which unfortunately the management of the hospital lacks !

* * *

Inoculaton on the brain.

JUDGING from the number of inoculation stations that are daily multiplying in the city, it seems that Mr. Haffkine's prophylactic serum is on the brain of the poor Civic Father, who finds himself entirely

ON THE BRAIN.

at sea as to the safest means of ejecting the foul intruder that has invaded his hearth and home, and

(*Continued on page* 363.)

FISHING; OR, BOMBAY THE BEAUTIFUL (!) IN HOPES AND EXPECTATIONS.

[The City Improvement Trust Bill comes on for discassion before the Bombay Legislative Council tomorrow.]

ગલ નાખવાની તઈયારીમાં : સુંદર (!) મુંબઈ સુંદરીની ઉમેદો અને આશાઓ.

[મુંબઈ શેહેરનો વીસ્તાર વધારવા અને સુખશાંતી સુધારવાને લગતો કાયદાનો ખરડો આવતી કાલે મુંબઇની ધારા સભાં હજુર પેહેલી વાર રજુ કરવામાં આવનાર છે.]

deprived him of a mint of money, to say nothing of the number of precious lives lost during the last eighteen months. The Civic Father thinks of himself becoming immune by the prophylactic. and would have the people take in large doses of the serum. Better to have a reed to lean upon in the darkest hour of distress and misery, though it may be a broken one! When everybody is at sea as to the best means of checking the plague, when Yersin is supposed to have failed and Lusting is not expected to be ready with his plague-destroying elixir till the end of March, it is safe to seek salvation in the only serum available. Hope for the best, and for the millenium!

મરકીની પારસી આસ્પીટલને નામે ચાલતો ખોટો ખરો હાય સોસારો.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૫૫ મું.]

શીયાવસ-એ આએ સું પીરા? પારસી આસ્પીટલને નામના એ સું બધા રોદરા ચાલેચ?

શીરીન-કેહેજે બધી મીસમેનેજમેંટ ચાલેચ, બધું હાઇ હેંડેડ કામ થાયચ, માથાં ફેરવીને લોકો સાથે વાત કરવામાં આવેચ, ને પારસી ફીલીંગની ને પારસીઓની રીતીભાતીની કોઇ કંઇ દરકાર કરતું નથી! વલી કોઇ કોઇને તો પોતાનાજ ડાકટરો ભાવેચ, ને તેનીજ પાસે ત્રીટમેંટ લેવા માંગેચ! ને કેટલાકને તો પોતાંનાં સગાંવાહાલાં પાસેનાં પાસે જોઇયેચ!

શીયાવસ-ને વરી એમબી કાંય નહી કેહેતી કે તાંહ તો પારસી દરદીઓનાં ખુનબી થાયચ! મેં તો એમબી બોલતાં કેટલાક લોકને સાંભળયા, ને વરી કેટલાક અક્કલના ઓઠમીરો તે વાત માનેચબી!

શીરીન-પણ એવા અક્કલના ઓઠમીરોને બરાબર સમજ પારનાર ને તેઓ સાથે ભેંસનું કલેજું રાખીને કામ લેનાર કોઇ જોઇયે કેની? બધાજ કંઇ તમારા ને પંચાતના શેઠીયાઓ જેવા સમજુ ને ડાહયા છે? આફતના વખતમાં સમજુઓ ને અક્કલમંદોબી કમસમજ ને બેવકુફ થઇ જાયચ, તો પછી ખરેખરા કમઅકલો ને બેવકુફોનાં ભેજાંજ જતાં રેહે તેમાં નવાઇ શાની? હું તો જોઉંચ કે આસ્પીટલ મેનેજ કરનારાઓમાં "તેકટ" ના ઘણાજ વાંધા અને વાખા છે!

શીયાવસ-એ તો, ડીયર, વખત એવો "અનસેટલ્ડ" છે કે તેની સાથે કેઠલાકોનાં "બ્રેન" બી તદન "અનહીંજ" થઇ ગીયાંચ. આસ્પીટલમાં બધાને તે કેમ રાજી કરાય ને બધાનીજ "કનવીનીયનસ" ને બધાનાજ "ટેસ્ટ" પ્રમાણે કેમ કામ લેવાય? કંઇબી "દીસીપલીન" તો જોઇયે.

શીરીન-વાત તો ખરી; પણ તારે બીચારાં આફતનાં મારેલાં, ત્રાસી ગયલાં ગરીબ લોકોને જરા કાનસોલેશન મલે, તેઓને જરા સધીયારો મલે, એવી "સીમપઠી" દેખારીને તેઓ સાથ કામ લેવું જોઇયે. પણ હરવાયારે આપરા પંચાતના શેઠીયાઓ! આપરા મી૦ પંચ કેહેચ તેમ તેઓ તો જુના ખખ થઇ ગયલાં ભેજાંવાળી બુઢીયાં બીબીઓજ છે!

શીયાવસ-એવું બધું છે તો ખરૂં, પણ તેથી એવી ખોટી અફવાઓ ચાલવી જોઇયે?

શીરીન-પણ તારે તમારી એ બુઢીયાં બીબીઓને પુછોની કે આટલા આટલા દાહારા વેર મોહોનાં પર બુરખો નાખીને ઘેરના ખુનામાં ભરઇ સાના રહયા? આટલીબધી ધગલેઘેર "રયુમરસ" ચાલી, તો તે તદનજ "ફૉલ્સ" છે એમ કેહેવા તેઓ બાહેર કાંય નહી પરયા, ને ખરો ખોલાસો કરીને બીચારાં હેભતાઇ ગયલાં લોકોને સમજાવી કાંય નહી લીધાં? આટલા આટલા દાહારાવેર લોકોમાં એવી ખોટી અફવાઓ ચાલવા શાની દીધી? ને બધી ખરાબી પુરેપુરી થઇ ચુકી, લોકો તદનજ ભેજાંથી જતાં રહયાં, એકેક ઘેરમાં પાંચ પાંચ કેસીસ છુપાવવામાં આયા, ને આસ્પીટલ સામે દીવસોના દીવસો સુધી ખરી કે ખોટી રીતે હાય સોસારા ચાલ્યા કીધા, તાંહસુધી બધાંઓ સુઇ રહયા, એના જેવું શરમભરેલું, એના જેવું બેદરકારીભરેલું, એના જેવું ગફલતીભરેલું બીજું શું હોય?

શીયાવસ-વાત તો ખરી, પણ બા આપરા પારસીઓથી હાથ જોરયા! જરા તનખુ ઓછું પરયું તો બસ થઇજ ચુકું! બધું ભુલી જઇને ધુલધાની ને વા પાણી કરવાને છેલે પાટલે બેસી જવાજ બસ માંગેચ.

શીરીન-પણ જારે તમે એટલુંબધું જાણોચ, તારે તો પંચાતના શેઠીયાઓની વધારે ફરજ હતી કે એક દાહારોબી ચુપ નહી બેસે ને જેવી કચકચ થવા માંડી કે તુરતાતુરત તેનો ઉપાય કરવા નીકલી પરે! પણ એ ભલાં માણસો બીચારા એવા ખખરી રહયા છે, એટલાબધા ઘરડા ખખ થઇ ગયા છે કે, એ લોકનાં ભેજાંથી પારસીઓની રાહબરી કીયે દાહાડે બરાબર થઇ છે કે હવે થવાની ઉતી! જારે એ લોકનાંજ ભેજાં મજબુત ને પાહવરડાં હોતે તારે પછી ગરીબ પારસીઓને ભેજાંથી જવા દેતેબી? પણ બધી મોહકાન એ લોકની! બીચારા એર વદ ફદલાદીન તે કેટલું વહીતરૂં કરે ને કાંહ પુરા પરે! તે બીચારા તો ઘણુંબી ઇછે કે કંઇ સારૂંજ કરૂં, પણ આ ખર કરો પણ તેવણ નોકર પરયા! વાસ્તે હવે તો જે થયું તે થયું સમજીને, જે બગાડો થયો છે તે સુધારવા મંડી જાય તો સારૂં, ને જે ગરીબ પારસીઓ ભેજાં વગરના થઇ ગયા છે તેઓને કાંઇ રાહ પર લાવવાની ગોઠવણ થાય તો ઠીક.

અરરંર! આએ શું મોહકાન!

[જુવો ચીત્ર, પાનુ ૩૫૬ મું.]

દેખાવ પેહલો.

દીનઈ-દોલી ડીયર, તમારૂં એવું એબલગામણુ ને કદરબીહામણું ઝારૂ જેવું દાહારૂં કહારી નાખો તો ઘણું સારૂં. કેવા તમે તેથી એબીયલ લાગોચ. કોઇ તો કેહેચ કે એવા ઝાંખરા જેવા લાંબા બાલમાં મરકીનાં જંતુ ભરઇ બેસેચ. તેથી મને તો બીક લાગેચ કે તમારી દુસમેન મદઇને કોણ જાણે સું થસે! વાસ્તે તમે મુંગા મુગાં મારૂં માનો તો એ બોરાવી નાખો, નહી તો પલેગ કમીટીવારા જાણસે બાણસે તો ઇસ્પીટાલમાં ઘસરી જવા આવસે!

દોલી-અરે પણ એમ દાહારી રાખીય તેમાં તો બધી મોહનાંની હજાર એબ ધંકઇ ગેઇચ! જોની, તેથી મોહનું કેવું મજેહનું લાગેચ, ને કેવો ડાહયો દોહરો ને વરીઆવના વોહોરા જેવો લાગુંચ!

દીનઈ-એ બધી વાત માંડી વારો મરી જાઊં. તમે ડાહયા દોહોરા છેઓ તો તમારૂં ડહાપણ ઓર વધારે મજેહનાં સાફ ઝાખરાં દાખરાં વગરનાં મોહનાંપર સોભી નીકળશે! વાસ્તે મુંગા મુંગા જઇને દાહારૂં કત્રાવી આવો!

દોલી–જો તું બજીદજ થાયચ તો ઠીક છે, જાઉંચ ટામને તાંહ ને કત્રાવી આઉંચ !

દેખાવ બીજો.

દીનઈ–ઓ માયરે ! એ કોણ આવીને ઉભુંચ ?

દોલી–(દહાડી કહડાવી નાખી, બોડા બચક થઈ અને છોલેલા પટેટા જેવું મોહડું લઈને) કેમ ડીયર, એમ ગભરાયચ કાંય ? એ તો હું દોલી છેઉં ?

દીનઈ–ઓ માય ! એ તમારી સીકલ સું એવી ફેરવઈ ગઈ ! હું તો બીધી કે કોઈ મુવો પારકો માટીડો મારા ઓરડામાં ભરઈ જાયચ ! મેં તો તમને ઓરખયાબી નહી ! એ સું બધા એબલગામણા જેવા થઈને આયા !

દોર્લી– તો તારા કેહેવા પરમાણે કામ કીધું, બીજુ સું !

દીનઈ–(સુગઈ સુગઈને અને નાકનાં ટીચકાં પર ટીચકાં ચહડાવીને) બરવારે તમે ! એ સુ બધી મોહકાણ વાળીને આયા ! હજી ઝાંખરા જેવી દાહારી સાથે વધારે સારા લાગતા તા ને સોભતાતા ! જાવ જાવ, મુંગા મુંગા દાહારીજ રખાવો!

સઉ સારૂં જેનું સેવટ સારૂં.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૬૬ મું.]

સુનઈ–તારે આખરે આપરા શેઠીયાઓ જાગયા ખરા હં.

શાપુર–તો જાગે નહી તો કરે સું ?

સુનઈ–પારસીઓને અલાહેદા રેહવાને માટે ઝુફરાં ધુમધોકાર બાંધયા જાયચ ને વળી નવી ઈસ્પીટાલ બાંધેચ તે જુદી.

શાપુર–હા, ને તે ઈસ્પીટાલમાં દરદીનાં એકેક સગાં વાહાલાંને રેહેવા દેસે, ને વળી જેને પસંદ પડે તે પોતાના ડાકટરની દવા કરાવસે.

સુનઈ–કેવું મજેહનું. ભલાં માણુસોએ પેહેલે ધરથીજ પરેલની ઈસ્પીટાલમાંબી એવો રવઈયો રાખયો હોતે તો આટલો બધો ખલભલાટ ને આટલી બધી ચાવાચાવી થતે નહી.

શાપુર–પણ પેહેલે નહી ને છેલ્લેબી કીધું, તે માટે શુકરાનાં કરનાં. કાંઈ પણ મુદ્દલજ નહી થતે તેનાં કરતાં એટલુંબી મોડેથી થયું તે ગનીમત છે.

સુનઈ–પણ એ તો પેલાઓએ માથાં ફેરવીને વાત કીધી, ને જાહેરમાં બધો ધુજારો ને ધરાકો થયો તેથી એવું પરીણામ આવયું. બાકી તમારા શેઠીયાઓ કંઈ જાગતે બાગતે નહી, ને કોણ જાણે કાંહ હજી સુઈ રહેલાજ હોતે !

શાપુર–એ તો જે થયું તે ઠીકજ છે. એ તો સઉ સારૂં જેનું સેવટ સારૂં.

સસ્તી કીરતી.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૬૬ મું.]

પેમલો–અરે આ તું શાંભળે છે કે ? મારો પણ વીચાર સસતામાં માન ખાટી જવાનો થાય છે.

પેમલી–તે કેમ વારૂ ?

પેમલો–આ આપણી નાતની મરકીની ઈશપીટાલ છેને, તે મહી મારો પણ વીચાર છે કે બે પોત્યાં, ને ચાર અંબોટીયાં મોકલી આપું.

પેમલી–પણ તેથી કીરતી તે કેમ મળવાની હતી ? ઉલટા ફોકટના પઈશા જશે ને–

પેમલો–અરે તું મુંઢ તે મુંઢજ. જોને બે પોત્યાં ને ચાર અંબોટીયાંની પોંહોંચ મારે નામે વરતમાનપત્રોમાં છપાશે, ને મારા નામના ઢોલ તાશા વાગી રેહેશે !

પેમલી–પણ કોઈએ તેમ કાંઈ કરયું છે જે તમે આમ ફાંફાં મારવા નીકળી પડયા છો ?

પેમલો–તો ઓલા કપોળોની ઈશપીટાલનો હેવાલ વાંચને ! કોઈએ મલમલ આલી છે, તો કોઈએ ખાટલા આલયા છે, ને કોઈએ પોત્યાં આલયાં છે, ને તે માટે તેમના ઢોલ તાશા વાગી રહયા છે !

પેમલી–એમ છે કે ? ત્યારે તો તમે આ પોત્યાં ને અંબોત્યાંના લાંબા ખરચમાં શું કરવા જાઓ છો ? બે રૂપયાનાં બે પોત્યાં ને છ રૂપયાનાં ચાર અંબોત્યાં આવશે ને આઠ રૂપયાની રૂમડી ઉઠશે. તે કરતાં આઠ આના મહીજ કામ કરોને ? મારૂં માનો તો આપણી નાતના દરદીઓને પીવાનાં પાણીનાં બે માટલાં મોકલી આલો. માત્ર અડધા રૂપયાનો ખરચ થશે ને તેટલાં મહી આખા ગામમાં તમારી વાખવાખી ચાલી રેહેશે !

પેમલો–વાહરે મારી અલીઈઈ ! તું તો બહુજ હુશીયાર !

આપણા બહુબોલા સુધારાવાળા.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૬૬ મું.]

પ્રેમકોર–આ મારા વરને જો ! કેવા મોટા સુધારાવાળા છે ! સુધારા વીષે કેવા કેવા તડાકા મારે છે ! ને અઘરણીના વરા ને વરઘોડાને કેવા વખોડી કાઢે છે !

જયકોર–ને મારા તે કયાં ઓછા છે ! એઓ તો મરણ પામેલાં પાછળ નાતવરા કરવાને હસી કાઢે છે, ને તે સામે મોઢેથી બહુ રાતા પીળા થઈ જાય છે !

પ્રેમકોર–પણ મેં તો મારા વરની કુંચી મારા હાથમાં રાખી છેને ! તે મરડવાનીજ ખોટા ! ભલે એઓ ઘરની બાહેર ગમે તેટલા તડાકા મારે, પણ મેં તો એમની પાસ અઘરણીની નાત કરાવી !

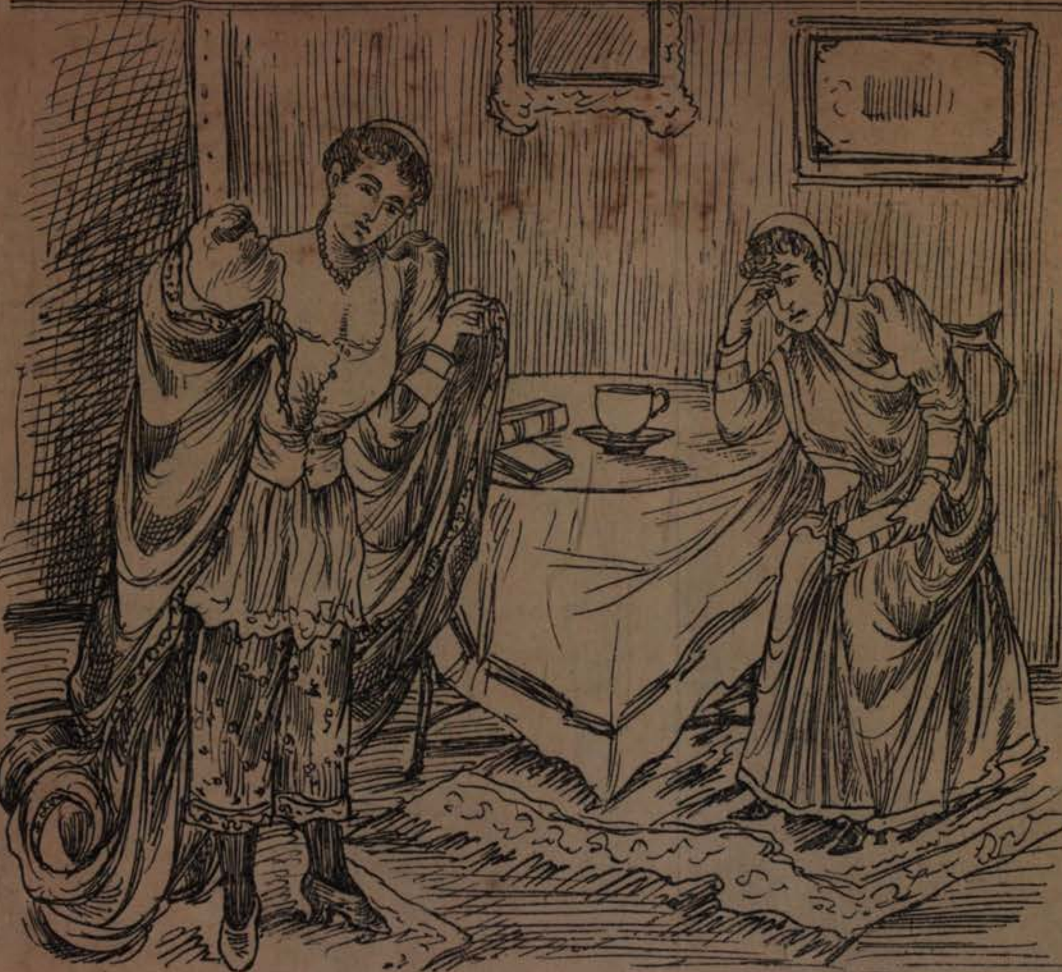
જકોર–એંહેંહેંહેં ? શું કહયું ? અઘરણીનો વરો કરાવયો ?

પ્રેમકોર–તો કરાવે નહી તો શું કરે ? વળી એઓ પાસેજ અહીંથી તહીંથી ઘરેઘરનાં ઘરેણાં મંગાવયાં.

જયકોર–ને ઘેણ રાણીને ગામમાં ફુલેકે ચઢાવી કે ?

પ્રેમકોર–તો ચઢાવે નહી તો ! જયારે અમારે ઘર કાંઈ કારય આવે છે ત્યારે એઓની શી મગદુર કે મારા વીચારથી જરાએ ઉલટા જાય ! તે વેળા તો એઓ પોતાના વીચાર બાજુએ મેળી મારા વીચાર પ્રમાણેજ વરતે છે ! ભલે એઓ ઘરની બાહેર ગમે તેવા તડાકા મારેને ! પણ ઘર મહી આપણા કહયાસરના રહીને આપણા બધા રીવાજોને તાબે થઈ ચાલે એટલે પતયું !

જયકોર–ખરૂં બેહેન. ને હું પણ મારા વરને એમજ ચલાઉં છું તો ! હું તેમને કહું છું કે ભલે તમે બાહેર તડાકા મારો; ભલે બાહેર ગમે તે બોલો અને કહો; પણ તે પ્રમાણે ચાલવાની વાત કરી છે તો ખબરદાર. એઓ બાહેર બોલે તે આખું ગામ જાણે ને છાપાવાળા વાખવાખી કરે. પણ ઘરમહી તેથી ઉલટુંજ કરયે તે કોણ જોવા આવે છે ? ને કોણ તે માટે ખાસડાં મારે છે જે તેની વાત ?

AT AHMEDABAD:

(AFTER A BITTER EXPERIENCE IN THE ANAND QUARANTINE CAMP.)

PEELEE—Our home in plaguy Bombay would have been a thousand times better than the wretched shed of the Anand quarantine camp.

MA'KI—Undoubtedly! How we valued the certificate of the Bombay Plague Committee! And yet it turns out to be only waste-paper! If we had known that the committee are so little honoured out of Bombay, we wouldn't have stirred an inch from home!

અમદાવાદમાં.

(આનંદની કવારનટાઈનની છાવણીમાં કડવો અનુભવ મેળવી આવયા પછી.)

પીલી—આનંદની કવારનટાઈન કેંપનાં કંગાળ છાપરાં કરતાં મુંબઈનું આપરૂં ઘેર હજી હજાર દરજ્જે સરસ થઈ પડતે! મુંબઈમાં મરકી ઉતી તો શું થયું, પણ હજી વાહાંજ પરી રેહયાં હોતે તો ઠીક થતે!

મકી—ખચીત! આપરી કમબખતી લાગીતી તે મુંબઈની પલેગ કમીટીની સરટીફીકેટપર ભરૂસો મુકયો! આપરે તો ધારયું કે. જા, સરટીફીકેટ છે એટલે કોઈ આપુને પુછનાર પરછનાર નીકલસેજ નહી. પણ આનંદમાં તો તેને કચરાની ટોપલીને લાયકનીજ ગણવામાં આવી! જો એવી ખબર હોતે કેની કે પલેગ કમીટીને મુંબઈની બાહાર કોઈ ગણકારતુંજ નથી, તો પછી આપરે ઘેરમાંથી પગ બાહાર કાહારતેજ સું કરવા.

THE TORTOISE.

(Not at all in a hurry to move, notwithstanding all goadings.)

[The Bhattia widow remarriage questions has been very much discussed in the *Bombay Samachar*, but the orthodox portion of the community seems not the least inclined to allow the much-wished for reform.]

કાચબો.

(ગમે તેટલા તેને ગોદા મારીને આગળ ચલાવવાની પેરવી કરવામાં આવી છે, પણ તે હાલ ચાલવાને સેહેજ પણ ઉતાવળમાં પડેલો દેખાતો નથી.)

[ભાટીયાઓમાં પુનરવીવાહ દાખલ કરવાને લગતો સવાલ મુંબઈ સમાચારમાં બહુ ચરચાયો છે, પણ એ જોઈતો સુધારો પોતાની નાતમાં કરવા દેવાને અસલ વીચાર ધરાવનારો નાતનો ભાગ મુદલજ રાજી દીસતો નથી.]

ALL'S WELL, &c.

Soonai—So our Shethias have at last awakened from their lethargy, and are laying out sheds for the poor and having another hospital on popular lines.

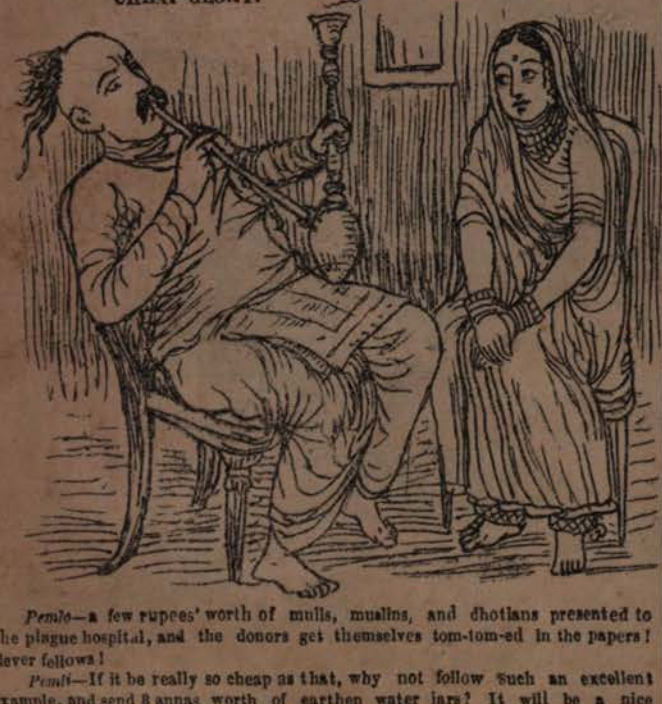
Shapoor—Yes. And that speaks highly to their credit.

Soonai—Well, at any rate it speaks highly to the credit of those young spirits who bestirred the Shethias and roused them from their deep slumber!

સઉ સારૂં જેનું સેવટ સારૂં.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૬૪મું.]

CHEAP GLORY.

Pemlo—a few rupees' worth of mulls, muslins, and dhotians presented to the plague hospital, and the donors get themselves tom-tom-ed in the papers! clever fellows!

Pemli—If it be really so cheap as that, why not follow such an excellent example, and send 8 annas worth of earthen water jars? It will be a nice investment!

સસ્તી કીરતી.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૩૬૪મું.]

OUR LIP-REFORMERS.

Premkore—Look at my husband! Such an ardent reformer! Such a tall talker on the platform! So vigorous a denouncer of this, that and the other caste-custom! And yet when it is our turn to act, I make him follow my views in direct opposition to his! What matters how he prates outside, so long as he obeys our old "prejudices," as he calls them, at home.

Jayakore—That's right. Better to preach than to practise. Everybody hears you on the platform and the papers report you with commendation! But very few know what happens within doors! So you save both reputation and conscience!

આપણા બહુ બોહોળા સુધારાવાળા.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૬૪મું.]

AGONY!

THE EFFECTS OF PLAGUE AND FAMINE ON THE POOR MAID OF MAHARASTRA.

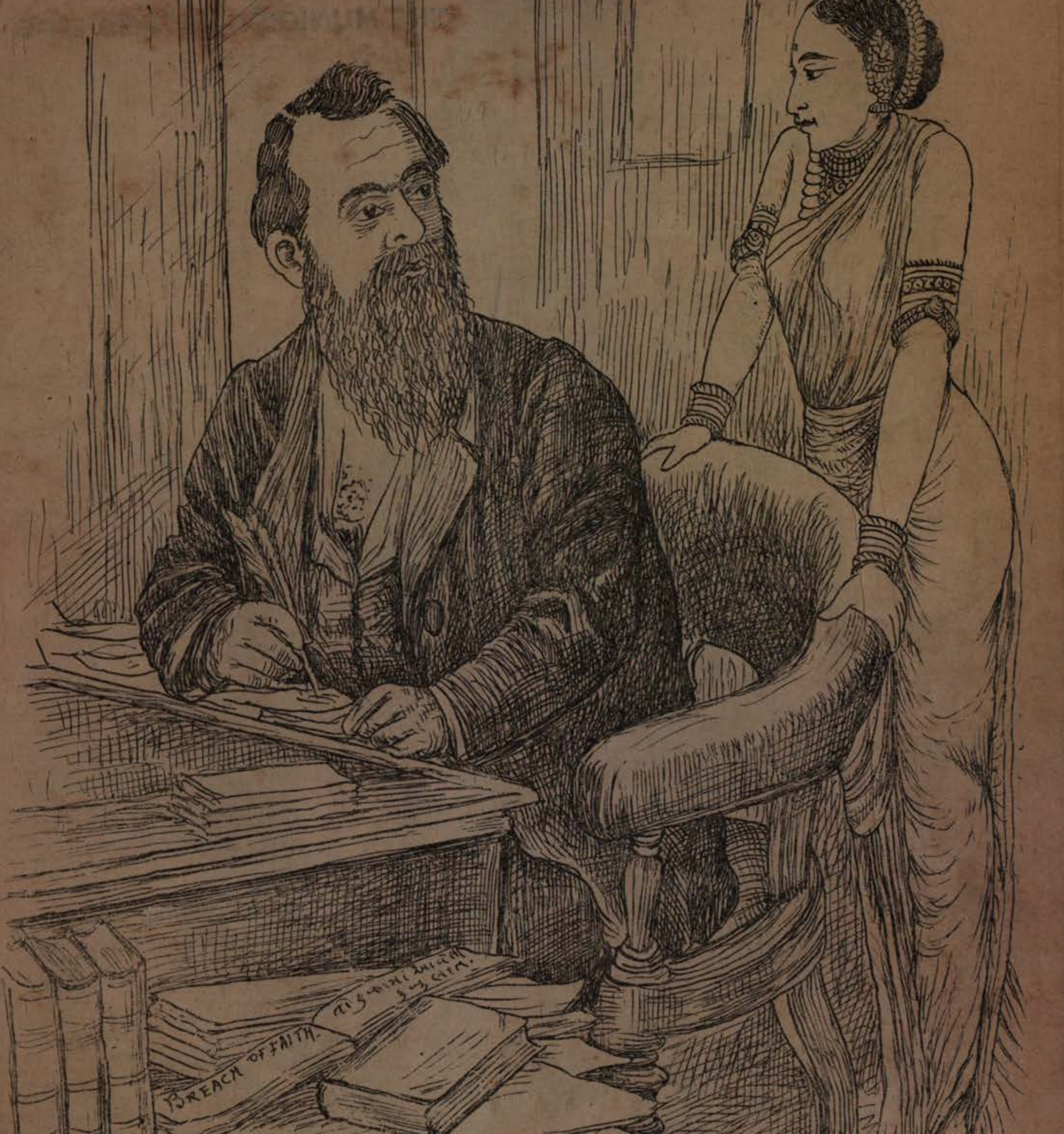
[The gloomy outlook in the Deccan has not yet changed, the horrors of another famine threatening it in the face.]

દુઃખમાં ગરક!

મહારાષ્ટ્રની ગરીબ બીચારી છોડી ઉપર મરકી અને દુકાળે કીધેલી અસર.

[દખણ ઉપરનું સીહા વાદળ હજી ઉગલી ગયું નથી. બીજો દુકાળ હજી તેને ડોળા ઘુરકતો ઉભો છે.]

THE BREACH OF FAITH.

LADY HIND—And may I know what the breach of faith, committed with the Border Tribes, has cost me? L-RD ELG-N—Well, m'am, I can't exactly state the figure. All I can vouch for at present is that if Hicks Beach and the other Ministers at home keep their word and don't commit a breach of faith with you, you won't have to pay more than a few millions!

[With reference to the expenditure incurred by recent military operations Sir M. Hicks-Beach (the Chancellor of the Exchequer) made a sort of promise that England will contribute as almost everybody here wishes her to do so. He says that if in the judgment of her Majesty's Ministers the financial condition of India requires it they will not hesitate to ask the British Parliament to come to the aid of India. "But, of course, in their interest no less than in our own, we are bound to institute a complete and thorough examination into the financial prospects of the coming year—which, I am thankful to say, as compared with the last are very good before we impose any such burden upon the taxpayers of this country."—*London Correspondent of the Bombay Gazette.*]

તોડવામાં આવેલું વચન.

હીંદબાઈ—ને સરહદના તાયફાઓ સાથ તોડવામાં આવેલાં વચનને લીધે મને લડાઈનો કેટલો ખરચ થયો છે તે મેહેરબાની કરીને જણાવશો?

લાર્ડ એલગીન—બાઈસાહેબ, પુરેપુરો આંકડો હું હમણા આપી શકતો નથી. હું હમણા તો એટલુંજ કહી શકું છું કે હીકસબીચ ને ઈંગલંડના બીજા પ્રધા નો પોતાનો બોલ પાળે અને તમારી સાથ વચન તોડવાની વાત નહી કરે તો, તમોને થોડાક કરોડ કરતાં વધારે આપવા પડશે નહી!

[ઈંગલંડના તીજોરી ખાતાના પ્રધાને કબુલાત આપી હતી કે, હીંદુસ્તાનને હમણા કરવા પડતા લડાઈના ખરચમાં ઈંગલંડ પોતાનો હીસ્સો આપશે. તે જણાવે છે કે નામદાર મહારાણીનાં પ્રધાનોના વીચારમાં જો એમ આવશે કે હીંદની નાણાં સંબંધી હાલત એવી છે કે તેને મદદ કરવી જોઈયે, તો તેઓ તે માટે પારલામેંટને અરજ કરવાને આનાકાની કરશે નહીં.]

THE MUNICIPAL STAND-PIPE.

(A PEEP IN THE NEAR FUTURE)

[The City Improvement Bill was on Monday last read a first time and referred to a Select Committee. The financial clause in the Bill is of such a complicated nature that a contention has been loudly raised in some quarters that it is the money of the Municipality which is to be taken for the purposes of the Bill]

Up to now, whenever the pipe has been tapped, there has been a plentiful supply of water, and the girl, from past experience, may safely hope to fill her water-vessel to the brim.

મ્યુનીસીપાલીટીનો નળ.

[મુંબઈ શેહેર સુધારવા અને તેનો વીસ્તાર વધારવાનો કાયદાનો ખરડો ગયા સોમવારે પેહેલીવાર વાંચવામા આવયો હતો. એ ખરડામાં નાણાં સંબંધી બાબ તને લગતી ગોઠવણ એટલી તો ગુંચવાડા ભરેલી રાખવામાં આવી છે કે, માત્ર મયુનીસીપાલીટીના પઈસા આ ખરડાની નેમ પાર પાડવા માટે લેવામાં આવનાર છે, એવી તકરાર કેટલેક ઠેકાણે ઉઠાવવામાં આવી છે.]

હમણા સુધીમાં તો જ્યારેબી નળ છોડવામાં આવયો છે તયારે તેમાંથી ધડધડાટ પાણી મળયું છે, 'અને આગળ મળેલા અનુભવ ઉપરથી પણીયારણ પોતાનો હાંડો છલાછલ ભરવાનીજ આશા રાખે છે.

GRACEFUL (!) ORNAMENTS FOR MY LADY OF THE PRESS.

MISS LEGISLATURE—You shall have to put those ornaments on, my lady, whether you like them or not! They have been specially forged for you!

[The New Law of Sedition was passed in the Viceregal Council on Friday last. Mr. Romesh Chunder Dutt, the retired Indian Civilian, utters the following warning words against the repressive policy in India :—"To discredit or repress them (the educated classes) would be to allow opportunities to wilder spirits who are kept down by the influence of the educated classes. It would be exchanging criticism which we hear, and methods of work which we see, for less educated and less legitimate criticism which we shall not hear, and darker methods of work which we shall not see. * * * * Sections of English politicians and of the English Press which are seeking to discredit and repress the movements of the educated, loyal and intelligent communities of India, are playing into the hands of England's enemies."

દેશી છાપાબાઈ માટેનાં સુંદર (!) દાગીના.

મીસ લેજીસલેચર—તમને પસંદ પડે કે નહી પડે, પણ એ દાગીના તમોને પેહેરવાંજ જોઈશે, બાનુ! તમારે માટે તો એ ખાસ બનાવવામાં આવયાં છે!

[વાઈસરાયની ધારાસભામાંથી ગઈ પરમ દને ફીતુરને લગતો નવો કાયદો પસાર કરવામાં આવયો છે. આગલા હીંદી સીવીલીયન મી૦ રોમેશચંદર દત લખે છે કે, કેળવાયલા દેશીઓને વગોવવા અથવા તેમને દાબી દેવાથી વધારે ઉછાછળા અને ઝનુની વીચારવાળાઓને તક આપવા બરાબર થશે, કેમકે તેમને કેળવાયલા વરગના વગલાગથીજ દાબમાં રાખી શકાયા છે. જે અંગ્રેજ રાજદવારીઓ અને અંગ્રેજી વરતમાનપત્રો માહેલા કેટલાકો હીંદુસ્તાનની કેળવાયલી, વફાદાર

BUSY IN THE FIELD;
OR, HIND AT HER ANNUAL WORK.

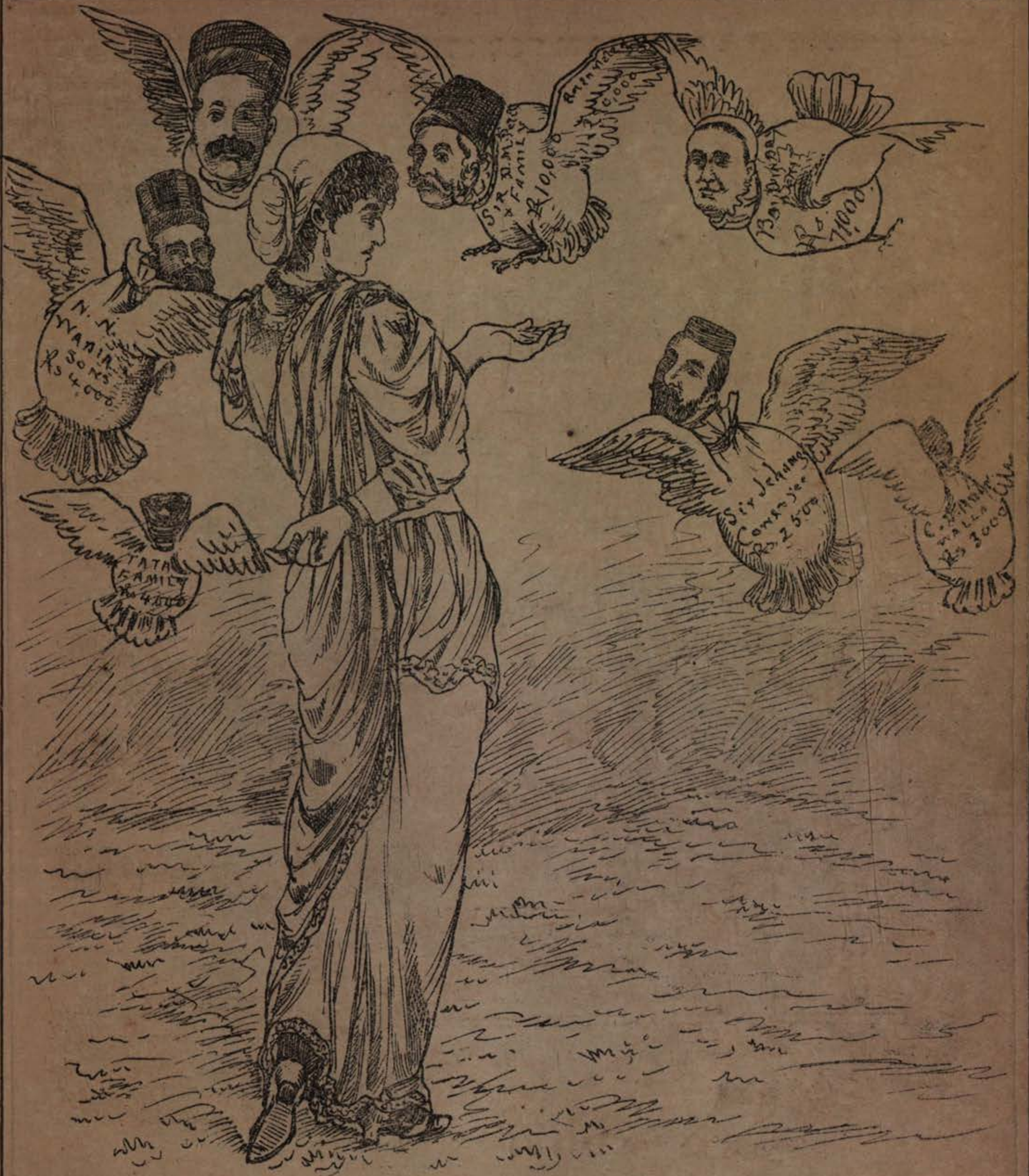
["The success of the thirteenth (Indian National) Congress is not confined to India. It is no exaggeration to say that there is at last a marked change for the better in the tone of the criticisms which in this country (England) have been passed upon its proceedings."—*India*, January 7.

"It may be that our subjects, being trained in Western education, may crave for Western institutions. I know not whether such a day will ever arrive. When it does arrive it will be the proudest day in the annals of England."—*Lord Macaulay, in the House of Commons on the occasion of the enactment of the Charter Act.*]

પોતાના વારસીક ખેતીના કામમાં ઉમંગી બની ગયલી હીંદ.

[તેરમી નેશનલ કાનગ્રેસની ફતેહ માત્ર હીંદુસ્તાનમાંજ જોવામાં આવી નથી. તેના કામકાજ ઉપર આ (ઈંગલંડ) દેશમાં જે પ્રકારની ટીકા કરવામાં આવતી રહી છે તેમાં સારો સુધારો થયલો આ વરસે જોવામાં આવયો છે એમ કેહેવું સહરાગાત ભરેલું નથી.—" ઈંડયા, " તા૦ ૭ મી જાનેવારી.

આપણી રઈયતનાં લોકોને પશ્ચીમની કેળવણી આપવામાં આવયાથી તેઓ પશ્ચીમનાં જેવાં રાજદવારી લાભ, સુધારા અને વધારાનાં ખાતાંઓ મેળવવા માટે ઈછા ધરાવે એ બનવા જોગ છે. એવો દાહાડો કોઈ કાળે પણ આવશે કે નહી તે હું જાણતો નથી. પણ જ્યારે તે આવશે ત્યારે તે ઈંગલંડની તવારીખમાં સરવેથી મગરૂરીભરેલો દીવસ ગણાશે.—લાર્ડ મેકાલે.]

THE PETS OF MISS PARSEE BANOO.

[More than forty-five thousand rupees have been subscribed to the Parsee Relief Fund, started about ten days ago under the auspices of the Trustees of the Parsee Panchayat Funds.]

મીસ પારસી બાનુનાં પ્યારાં પક્ષીઓ.

[પારસી પંચાયતના ટ્રસ્ટીઓ હસ્તક ઉભાં કરવામાં આવેલાં પારસી સંકટ નીવારણ ફંડમાં દસ દીવસની મુદત અંદર પીસ્તાલીસ હજારથી વધુ રૂપયા ભરાઈ ગયા છે.]

"THE OFFSPRING OF THE PLAGUE, PROMISING SON OF A BAD MOTHER."

MUNICIPAL NOTES.

(By a Corporator Fainéant.)

Thursday, 10th February :—Regeneration Bill, the offspring of the plague, promising son of a bad mother, is disposed, like most promising youths, to be frolicsome, and is taxing our powers to the utmost. So taxing them in fact, that against his taxing, our taxing of the poor weighs as lightly as a feather!

Days beforehand, it had been pre-arranged that we should meet today to discuss this Bill, that is,

mentally dissect him to find out whether he is good, bad, or indifferent: if good, whether he can't be better, if bad or indifferent, in what respect and whether he is incorrigible or amenable to reason and capable of improvement. His name gives ground for hope, for he is called Improvement Bill, and Reclamation Bill too. And yet, now that he came under our knife, our tongue rather, the tongue refused to do its office, glib as it is on ordinary occasions, and we got funky over the business. Here was Bill before us, his wisdom-tooth cut (not

OPPOSED THE MOTION TOOTH AND NAIL.

REVOLTED!

a moment too soon, if after Prof. Haffkine, he is to be our regenerator), and we wanted to cut him!

For when Mr. Ibrahim Rahimtoo(th)la wanted us to resolve ourselves into a committee of the whole house, Messrs. Roughton, Gas and Co. revolted in a body and opposed the motion tooth and nail. They would much rather resolve themselves into a dew! Why not a small committee of the Corporation, to discuss and report at leisure? There was time enough, and to spare. Bills were not condemned, or approved and passed, in a day. This particular Bill had yet to go through the Legislative Council, then through a select committee, and it might be a month, it might be months, before he is finally reported upon. Surely our committee is not likely to take years, and we ought to be quite in time.

But the House did not share Mr. Roughton's faith in our committees, which were notorious for delays, and it was just possible that if we left Bill with a committee, Bill might be left *to* shift for himself, and we, left out without any participation in the making of him. Sir George Cotton, therefore, waved his magic wand, and forthwith was effected the wonderful transformation, seen by the C. P. sage but once before, a *committee of the whole house!* We thus found ourselves suddenly committed to Bill's cause, and we flattered ourselves that we should go through the business of the day.

We might have done some business too, if Mr. Roughton had but allowed it. But he would not let us proceed. If we took Bill by the feet, he said we ought to begin with the head, and when we felt the head to see what there was in it—bran or brain—he proposed that we should divide him! And one man wanted us to quote chapter, another verse, a third called out for section, a fourth for division!

WAVED HIS MAGIC WAND.

And so on to the end of the chapter! It was confusion worse confounded! Altogether so bad, that Sir George Cotton failed to see the common—or uncommon—sense of Mr. Roughton's opposition!

But Mr. Roughton was not to be daunted by a mere taunt. It appeared that he alone knew the "right" way of proceeding with Bill. And he said, the preamble was the thing! Let us preambulate Mr. Bill to see how he goes, and what it is exactly that we should expect of him, and if he is on the side of the people or the police!

We took Prof. Muller's advice not to mind the pre-amble, but to proceed with the pre-liminary! And our luminary, Dr. Gas, held up what looked like a light through the darkness. We seemed to be taking a step forward when he remarked that, whatever leaning Bill may have towards the Police, he would not allow any military connections, neither the general Commanding the District nor the Commander-in-Chief.

This fired Mr. Roughton's ardour, and he stood by Gas-light alone, with a rush-light of his own. If Bill must have military connections, let it be the Executive Engineer of the Military Works Department.

I care not about connections, if Bill himself is sound. But I admit, says Dr. Bahadurjee, that I haven't had time yet even to feel his pulse.

We all felt that we had only a superficial acquaintance with Bill, and we were glad of a week's time to make ourselves more intimate with him. In the meantime, he has had an audience of His Excellency, and if he has the sense to contrast our ignorant and rough handling of him with the courteous treatment he experienced in the Council-Hall, the comparison, I am afraid, would not make him love us. Though it is quite possible, we may end by loving him. Today, to borrow Mr. Roughton's expressive phrase, we were like a flock of sheep without the shepherd, and the natural result was: "Much cry and little wool"!

Most Embarrassing.—Lady (hiding behind bush, to Mr. Spoodle, who has captured her horse) : "Oh, thank you so much! But I hope to goodness you have found my skirt as well!" [Nice position for Mr. Spoodle, who is very bashful, and has seen nothing of the garment.]

"O Woman! in Our Hours of Ease."—Miss Cœrulea Cackleton (who has insisted upon joining the whist party, and already revoked twice) : "Now, my dear Major, if you could only see my hand! I've no trumps, and no picture cards! Don't you think we'd better give them the game?" [And the Major, with a fist full of good things, only relieved his feelings by swearing to himself.]

Makes all the Difference.—Englishman : "Is it true that you Scotch folk think more of Burns's birthday than of Christmas?"—Scot : "Aye, mon, because, ye ken, the warst o' a Christmas fou' is that it's ower like an ordinary fou'. It's far frae the exheelarating feelin' and subleemity o' soul a body feels in gettin' blin' drunk to the everlasting honour and glory o' Robbie Burrns."

THE CONSULTATION OF SURGEONS.

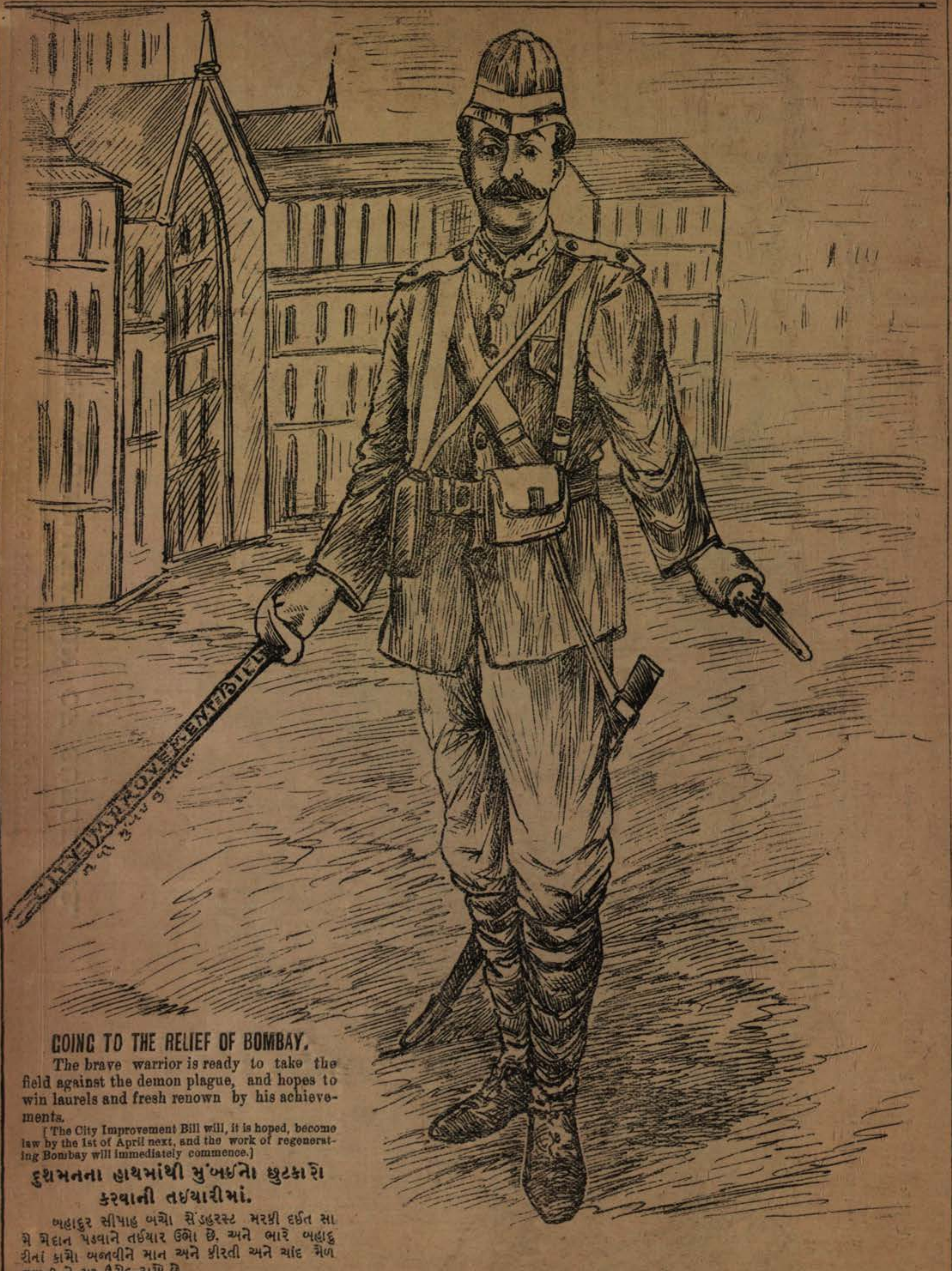
DOCTOR PUNCH—I am for amputation, Dr. Bull. The mortifying limb must be removed to give the patient ease, quiet and peace of mind.

["The Despatch of the Secretary of State on the Frontier question has now been published. Its warning against the extension of administrative control over independent tribal territory is a matter for congratulation, in view of the heavy loss in blood and treasure incurred by the Forward Policy as it has been applied since last June."—*Bombay Gazette*.]

ડાકટરોની મસલત.

ડાકટર પંચ—હું તો વાહાડકાપ કરવાની તરફેણમાં છું, ડાકટર બુલ. એ દરદીને આરામ, શાંતી અને મનની નીરાંત આપવા માટે એવા દુખ દેયા કરનારા સાંધાને દુર કરી નાખવાનીજ જરૂર છે.

[સરહદને લગતા સવાલ ઉપર હીંદુસ્તાન ખાતાનાં પ્રધાન તરફનો ડીસ્પાચ હમણાજ બાહેર પાડવામાં આવશે છે. ગયા જુન માસથી સરહદ આગળ વધારવાની રાજનીતીને લીધે જે કીમતી જાનો અને પઈસાની ભારે ખુવારી થઈ છે તે તરફ જોતાં, સ્વતંત્ર તાયફાવાળાઓના મુલકોને હીંદી સરકારની હકુમત તલે લાવવા સામે તેમાં આપવામાં આવેલી ચેતવણી મુબારકબાદી લેવા જોગ છે.—મુંબઈ ગેઝેટ.]

GOING TO THE RELIEF OF BOMBAY.

The brave warrior is ready to take the field against the demon plague, and hopes to win laurels and fresh renown by his achievements.

[The City Improvement Bill will, it is hoped, become law by the 1st of April next, and the work of regenerating Bombay will immediately commence.]

દુશ્મનના હાથમાંથી મુંબઈનો છુટકારો કરવાની તઇયારીમાં.

બહાદુર સીપાહ બચ્ચો સેંડહરસ્ટ મરકી દઈત સામે મેદાન પકવાને તઈયાર ઉભો છે. અને ભારે બહાદુરીનાં કામો બજાવીને માન અને કીરતી અને ચાંદ મેળવવાની તે પુર ઉમેદ રાખે છે.

[મુંબઈ શેહેરને સુધારવાનો કાયદો આવતી તા૦ ૧લી એપ્રીલથી અમલમાં આવશે એવી વકી છે, અને તે પછી તેને લગતું કામ તાબડતોબ ચાલુ કરવામાં આવશે.]

THE MISERIES OF PLAGUE.

NAOROJ—Curse the plague! The marwarees have again bolted, and I'm without clients, that is, without work and consequently without money. The courts as quiet as a grave-yard. If you had only taken to nursing, you might have made something on your own account and so helped pot-boiling.

NAJAN—And if you had only been a doctor instead of a lawyer, there would have been no anxiety at all. A prophylactic station, if nothing else, would have helped us on.

મરકીની મોહકાનો.

નવરોજ–એનું નખોદ જાયરે એની મરકીનું! નખોદની ગેઇંતી મોહકાનમાં વળી પાછા બધા મારવાડાઓ ધંધોધાપો છોડીને નાહાસી ગીયા, અને તેથી નહી મલે કોઈ કુલો, ને નહી મલે કામકાજ ને નહી મલે કમાણી! બધી કોરટો સુમસામ થઈ ગેઇચ ને જાણે ખાવા કરડવા આવેચ! અરે એવે વખતે શું કરૂં તેની સમજ નહી પરતી! તું જો એકાદ નરસનું કામબી સીખી હોતે, તો હાલના કરકાકરકીના વખતમાં થોડું ઘણુંબી કુટી કહાડી શકાતે, ને તેથી કંઈ નહી તો ચુહુલાપર ઓરવાના ચોખા ને દાર તો આવતે!

નાજાં–ને તમે એવો ભુખરીબારસ વકીલનો ધંધો સીખવાને બદલે ડાકટર થયા હોતે તો પછી હમણાના વખતમાં તો મુદલજ ફકર ચંતા રેહતેજ નહી! કંઈ નહી તો લોકોને રસી મુકવાનુંજ એકાદ થોબડુ કાહાડીને હમણા જો તમે બેઠા હોતે તો ઘેરમાં ઓરવાનાં તો સાંસા નહીજ પરતે!

FOAM AND FROTH.

[A sad feature of the Parsee meeting held the other day to start a Parsee Relief Fund, Sir Jamsetjee Jeejeebhoy presiding, was that some of the speakers foamed and fumed because a few afflicted Parsees had dared speak out loud and strong against the absence of tact and sympathy found in the management of the Parsee Fever Hospital started by the Trustees with the funds supplied by the Parsees.]

ફીણ ફીણ ઉભઈ ગયું!

સોડાવાટરની બાટલીનો બુચ ઉડી ગયો અને ફીણ બધું સરરરરરરર કરતું ઉભઈ ગયું!

[પારસી સંકટ નીવારણ ફંડ ઉભું કરવાને સર જમસેદજી જીજીભાઈનાં પ્રમુખપણા હેઠળ મળેલી સભામાં એક નાપસંદ દેખાવ એ થયો હતો કે કેટલાક બોલનારાઓ ઉસકેરાઈને ફીણ ફીણ થઈ ગયા હતા, કારણકે કેટલાક દુઃખી થયલા પારસીઓએ પારસી પંચાયતના ટ્રસ્ટીઓ કેટલાક પારસીઓને પઈસે ચાલતી મરકીની ઈસ્પીટલનાં કારોબારમાં કુનેહ અને દીલસોજીની દેખાયલી ગેરહાજરી સામે ઘણી સખત ફરયાદ જાહેરમાં કરવાની હીમત દેખાડી છે.]

IN WANT AND DISTRESS!

(AN APPEAL TO THE CHARITABLE.)

[The plague has made desolate many homes, in many instances the bread-winners of families having been cut off Mr. P. C. H. Snow, the Municipal Commissioner, has started a fund to give relief to the widow and the orphan.]

દુખ અને સંકટમાં ગીરફતાર !

(સખીઓનાં દીલગુરદાને એક અરજ.)

[મરકીએ મુંબઈમાં ઘણાં કુટુંબોને પાયામાલ કરી નાખ્યાં છે, અને ઘણા દાખલાઓમાં તો કુટુંબોને પાળનારા રળનારા કમાનારાઓજ તેના ભોગ થઈ ચાલ્યા ગયા છે. આથી ઘણી અનાથ વીધવાઓ અને નીરાધાર બાળકો બહુ સંકટમાં આવી પડયાં છે, જેમને મદદ પોહોંચાડવાને આપણા મયુનીસીપલ કમીશનર મી૦ સ્નોએ એક ફંડ ઉભું કીધું છે.]

AN OLD ADAGE REVERSED:

THE *SWORD* IS MIGHTIER THAN THE PEN.

(A tale without words.)

એક ઉલટાઈ ગયલી અસલી કેહેવત :

કલમ કરતાં તલવાર વધારે બળવાન છે.

(શબ્દો વીનાની એક વારતા.)

THE MUSINGS OF THE INDIAN PRESS.

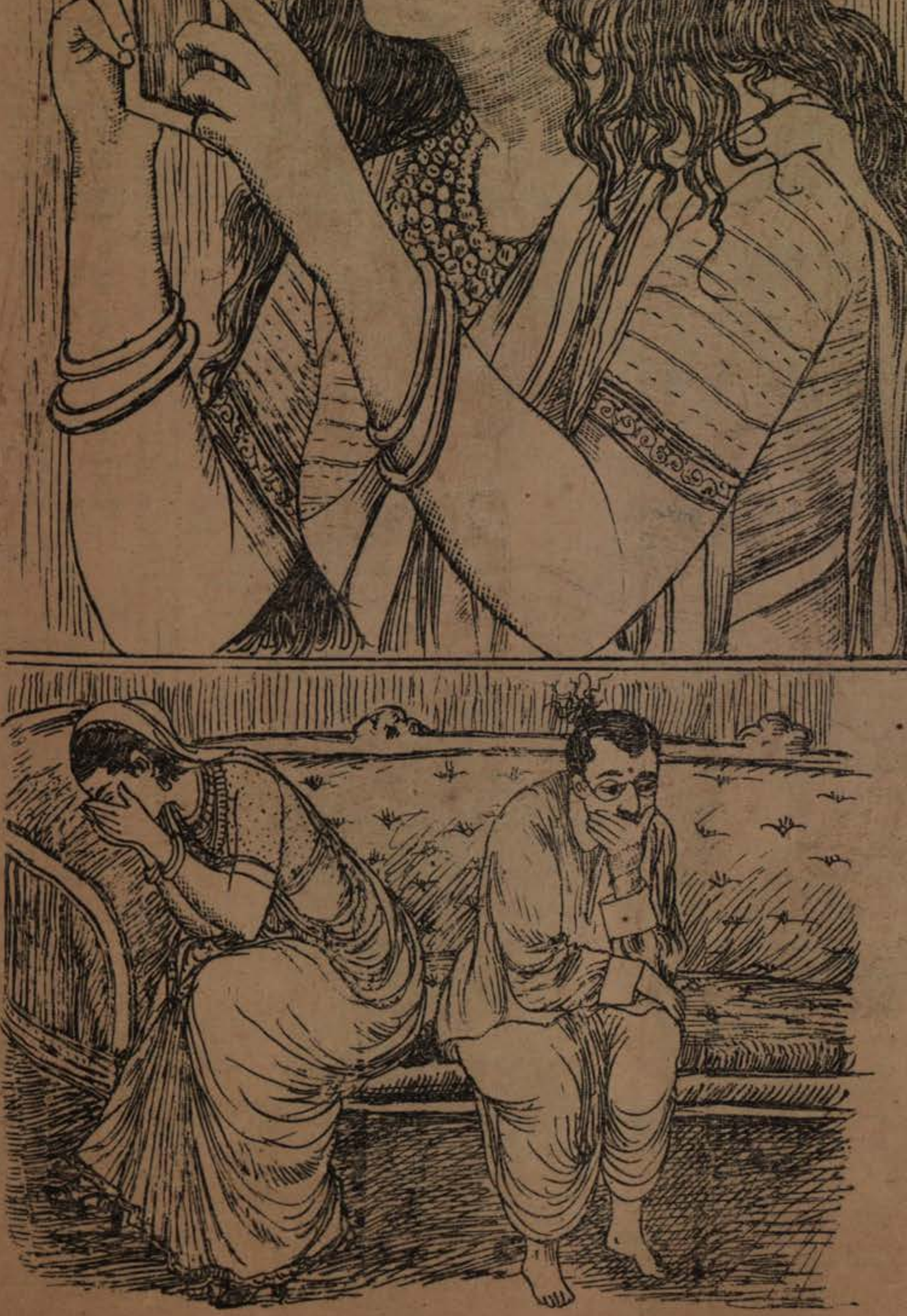
"Really now, am I so hideous as they would paint me? Or is it their heated imagination that is at the bottom of this retrograde measure? Time will show."

[The Indian Press, with a solitary exception here and there, unanimously condemns the recent legislation passed by the Viceregal Council to curb its legitimate liberty.]

હીંદી છાપાના મનના ઉભરા.

નહી નહી, શું પેલાઓ મને ચીતારવા માંગે છે તેવીજ હું બદસીકલ ને કદર બીહામણી છું ? કે ફકત તેઓનાં ઉસકેરાયલાં ભેજાંના ફાંટાથીજ તેઓએ મને દાબવાનું કામ બજાવ્યું છે ? એ તો વખત પોતાની મેળે બધું આપોઆપ દેખાડી આપશે.

[હીંદી છાપો જે છુટાપણું ભોગવે છે તેપર અંકુશ મેળનારો જે કાયદો વાઈસરૉયની ધારાસભામાં પસાર કરવામાં આવયો છે, તે સામે કોઈ કોઈ સીવાય સઘળાં હીંદી પત્રોએ એકે આવાજે પોતાની નાપસંદગી દેખાડી છે.]

THE MISERIES OF QUARANTINE.

Mr. and Mrs. Poniadas and children arranged one fine day to decamp, and were taking the steamer for Bhownuggur, dressed to look as fashionable as possible, when one of the little ones showed 100 and was forthwith ordered off to the segregation camp. A week's delay, and Mr. and Mrs. return home, hurling anathemas at the doctor.

કવારનટાઈનની મોહોકાનો.

મી૦ અને મીસીસ પોણીયાદાસે એક દીવસ મુંબઈથી ભાવનગર વંજો માપવાનો ઠરાવ કરયો, અને પોતે બનીઠનીને ફાંકડા જાંગલા ને જાંગલી થઈ ગયા અને છોકરાંઓને જાંગલા ને મઢેમનાં બુચાંઓ બનાવી નાખયાં. તેમ બનીઠનીને તેઓ બંદરપર સ્ટીમરપર ચઢી બેસવા ગયાં, પણ તે અગાઉ તેમની વઈદક તપાસ કરતાં તેમની એક નાની પોરકીને ૧૦૦ ડીગ્રીનો તાવ નીકળયો ! હાય ! હાય ! " લેકર જાવ, બચેકુ સેગ્રીગેશન કેમપમેં ! " એવો હોકમ થયો, જે સાંભળતાંજ શા૦ પોણીયાં ને તેમની અલીના હોશકોશ લેવાઈ ગયા ! આઠ દીવસ તેઓ રખડી પડયાથી ધકેલા ખાતાં ઉદાસ અને દલગીર ચેહેરે તેઓ પાછાં ઘરે ફરયાં, જયાં આવતાં અલી પોણીઆથી તો દુસ્કે દુસ્કે રડીજ પડાયું અને શા૦ પોણુયા ગરીબ બીચારા ડાકટરને એક કરોડ શાલ ખામરી ઓઢાડવા બેઠા !

ENTHUSIASTIC WORKERS.

Pouring a copious supply into the Parsee quarters. No niggardliness in their ways and means.

[The thanks of the Parsee Community are due to Mr. Nowrojee Nusserwanjee Wadia, one of the Trustees of the Parsee Punchayat Funds, and to Shams-ul-Ulema Erved Jivanjee Jamshedjee Mody, the Secretary of the Funds, for the energetic and thorough business-like way in which they have gone to work in affording relief to the poor Parsees, whose hearths and homes have been so ruthlessly invaded by the plague demon. The Parsee Relief Fund started about three weeks ago has gone up to rupees sixty thousand.]

ઉલટમંદ કામ બજાવનારાઓ.

પારસીઓના લતાઓમાં છુટથી ધુમધોકાર પાણી તેઓ સીપયા જાય છે. તેમના કામકાજમાં સેહેજપણ બખીલાઈ દેખાતી નથી. શાબાસ એવા ઉલટમંદ કામ બજાવનારાઓને!

[જે બીચારાં ગરીબ પારસીઓમાં ઘરબાર અને કુટુંબોને મરકી દઈતે વેરાન અને પાયામાલ કરી નાખ્યાં છે તેમને મદદ આપવાનાં સંબંધમાં ભારે ઉલટ અને કુનેહ સાથ પારસી પંચાયત ફંડના એક ટ્રસ્ટી શેઠ નવરોજી નસરવાનજી વાડયા અને સેક્રેટરી શમસ-ઉલ-ઓલમા એરવદ જીવનજી જમશેદજી મોદી કામ બજાવે છે, જે માટે પારસી કોમના ઉપકારને તેઓ પાત્ર થયા છે. ત્રણ અઠવાડયાંની વાત ઉપર જે "પારસી સંકટ નીવારણ ફંડ" ઉભું કરવામાં આવયું હતું, તે સાઠ હજાર રૂપયાના આંકડા ઉપર ચહડયું છે.]

MUNICIPAL NOTES.

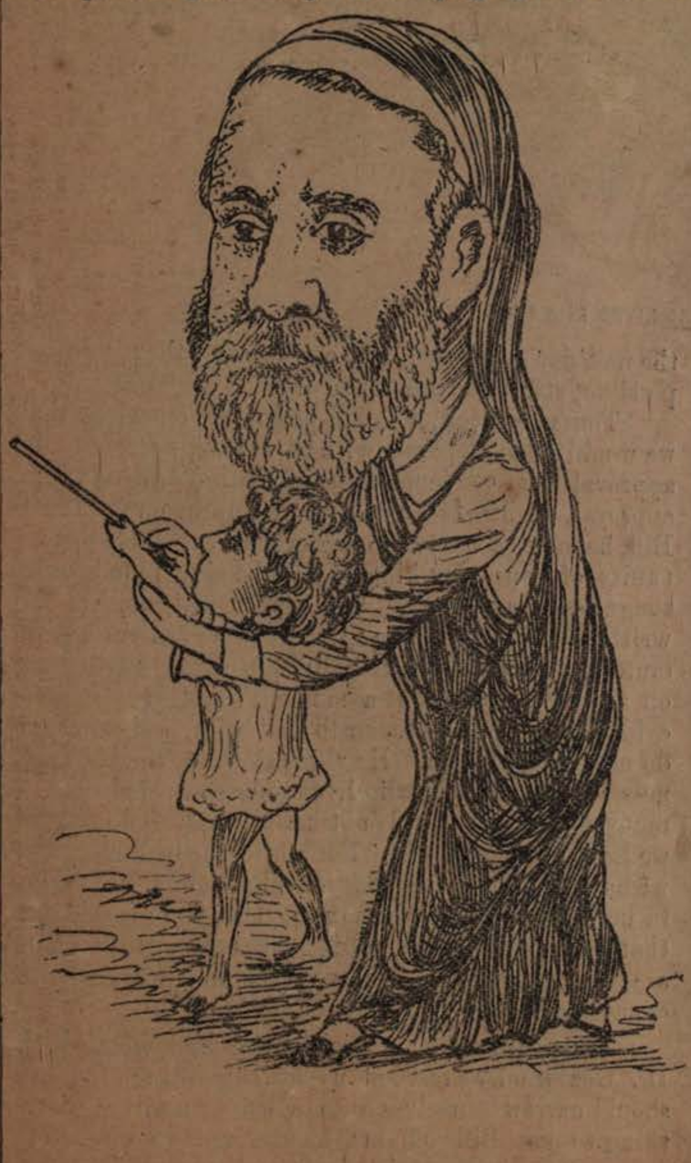
(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Monday, 14th February :—Miscellaneous business, and as varying in interest as miscellaneous. Among other matters—some of them purely formal—we sanctioned the establishment of telephonic communication between the Sonapur Burning Ground and our offices, doubtless for facilitating intercourse between the living and the dead. This will perhaps explain how news from our plague-stricken city has lately contrived to reach the moon, and why we have been so flooded with oceans of ancient wisdom from Socrates and Solon! Shades of the mighty, what humbug is perpetrated in your names!

We reappointed Mr. Kabraji as a member of the Joint Schools Committee. A very good appointment, for who can be better fitted than the C. P. Sage to teach the young idea how to shoot (? itself)—and old India to suck eggs? Eggscellent, i'faith! My congratulations to this grandmotherly fixture!

It was only the other day that, amongst other compensating advantages of the plague, the Government bestowed upon us Mr. Du Boulay as aide-de-camp to the M. C. But if the M. C. needs assistance at this trying moment, the P. C., that is, the Plague Committee, needs it more, and Mr. Du Boulay is off on plague duty. This was objected to by Messrs. Dew and others as breaking the "staff" on which they had been leaning, and in consequence making cripples of them. But Dr. Cow-horn silenced them by preaching the doctrine of resignation. The Government gave, and the Government has taken away, and Messrs. Dew and Co. must learn to walk without crutches.

In view of the injurious effects of the present epidemic on the lives of the people and on their "commerical, industrial, and professional interests,'

"TEACHING THE YOUNG IDEA HOW TO SHOOT."

LEARNING TO WALK WITHOUT CRUTCHES.

LIKE THE OLD LADY WHO LIVED IN A SHOE.

Mr. Roughton thought it high time that the city's existing insanitary conditions were removed at once, and he requested the M. C. to report within a month when the Tardeo Flats will cease to be burdened with sweepings, and what has been done with the sewerage, and the sub-soil water, and the drains. This is a welcome awakening, and shows what we are capable of achieving, on paper, at any rate, when thoroughly aroused.

The Health Officer has been pointing out for years that our health is declining, said Mr. Roughton, and he would like to know why the Corporation's decisions have been so long allowed to remain on paper only. Why, indeed! Can the reason be that Mr. Roughton himself did not wake up earlier? He further asked why orders, that could be issued in ten minutes, should take ten months for producing tangible results? Ten months, or ten years, I may well ask Mr. R. in turn? He "asked," and he "could not understand," and he "wondered." The city too asks, and cannot understand, and wonders; the city that has been ruined by our masterly inactivity!

Thursday, 17th February:—The wonderful Committee of the whole House again. But it was destined not to be even a seven-days' wonder. My readers will have seen how useless and unfruitful were the first day's proceedings, and today, they were, if possible, still more unsatisfactory.

Thursday week, we had promised ourselves that we would come prepared with "written speeches" in approval or condemnation of *Bill* (probably, in approval, for his full name being Improvement Trust Bill, he may be trusted to neglect no reasonable opportunity of improving himself), and today found us as tongue-tied as before. We were equal neither to written nor to extempore speeches, not even our known orators, who can be trusted to spin yarns yards long on any given subject at a moment's notice! Bill is evidently a tough customer to deal with, and we could do nothing with him. He reduced us to the helplessness of the old lady who lived in a shoe, and had so many children, she did not know what to do. Tho' we have not her excuse. For while she had an army, we have but one little brat on our hands, our arms rather. Nor are we quite so poor, though it is possible that we may find ourselves beggars before Bill's wants are fully satisfied, his ways being apparently so expensive!

It was altogether a stick-in-the-mud, from which Dr. Gas kindly rescued us by suggesting that we should narrow ourselves into a sub committee. Anything to get Bill off our hands, and we cheerfully assented to the proporal, leaving it to a few chosen names to report within a week! Exactly what we

should have done on the first day, but did not do and only did today after a week's delay when we found ourselves "done" Here's a case of "more energy wanted," that Mr. Roughton might make the subject of some future motion. Our executive officers have our example for their dilatoriness. Like master, like man!

So Bill is now in the hands of a few choice spirits, one the choicest of them all, a name to conjure with, a towering personality, one whom, in our sorest hour of trouble, we missed so much, but who has now happily returned among us, with renewed health and vigour, to cheer and comfort us with his presence and charm us with his eloquence With him, have returned to us the strength and confidence that we seemed to have lost for ever. Three cheers for Leo,

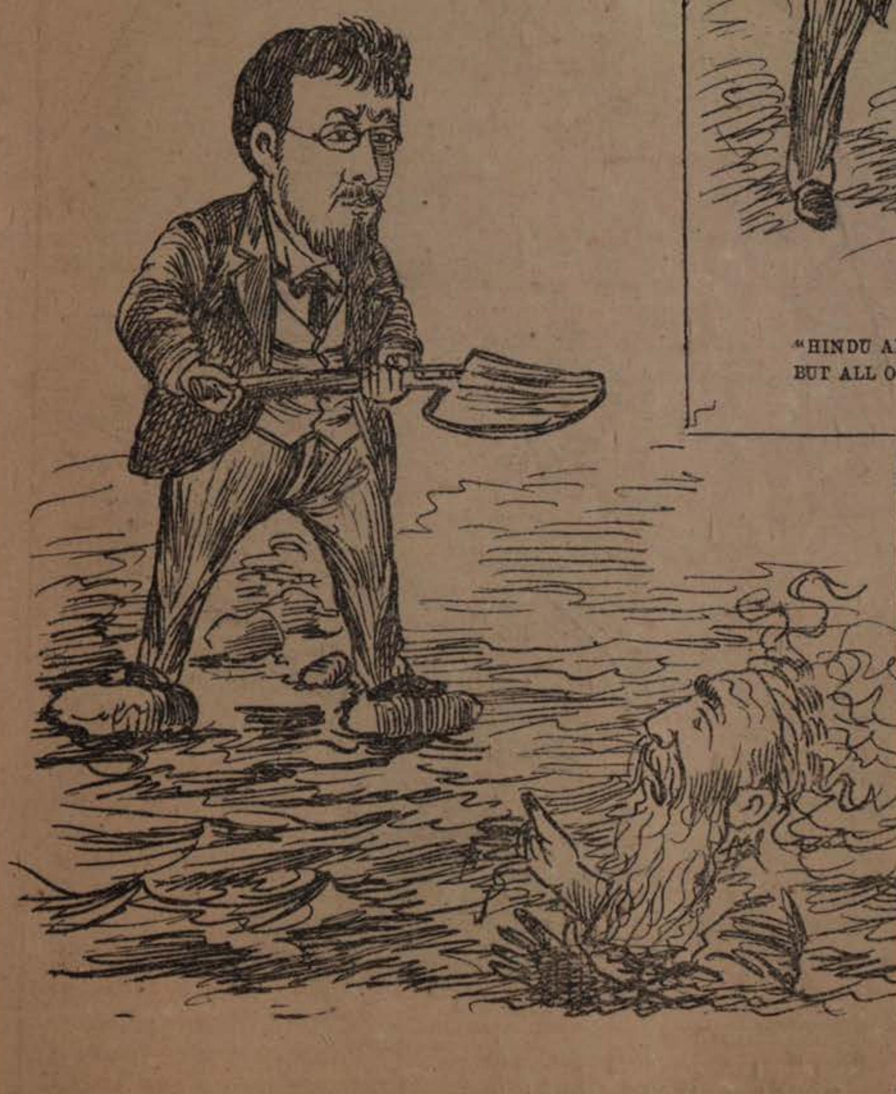
"Hindu and Moslem and Parsi are we,
But all of us Parsis in our welcome of thee,
[Mehta!"

Bill is in safe hands. Let us hope that he will take the poor in hand, and find him lighter, more

"HINDU AND MOSLEM & PARSI ARE WE,
BUT ALL OF US PARSIS IN OUR WEL-COME OF THEE,
MEHTA!"

ventilated, and tidier dwellings. Let us hope also that he will teach him habits of cleanliness, and, above all, prevent him from fouling the streets, as he now does at will, without regard to sanitation or decency. Let us hope that Bill will teach the municipality too a few lessons, especially in road-watering, which just now appears to be extremely unequal. A profusion here, nothing there! Here an indication of water on the brain, there of dust! The authorities ought surely to be prevented from compelling the people to devour volumes of dust (a totally different thing from dusty volumes), and with dust, the bacilli that are said to thrive in it, which are not exactly the worms that abide in books!

DR. GAS TO THE RESCUE.

Monday, 21st February:—Another lac to the plague-demon. Twenty-

one lacs voted away already, and we are none the better for the waste. A fearful drain, almost as bad as our drains!

We considered the report of our committee on the registration question. We were all agreed that the registration, especially of deaths, was faulty to a degree, and that there was no satisfactory way of accounting for the abnormally large numbers that are daily going over to the majority. The question is, to find out what, and how many other, causes, besides plague, tend to destroy life—a vital question, of which the solution still defies us. Dr. Bahadurji proposed what appeared like a remedy, but others thought that it was worse than the complaint. What then?

No special meeting on Thursday, 24th, as pre-arranged. Bill is not ready to appear before us, and we have allowed him another week. But we shall be late, said Mr. Dew. There's no help for it, answered the President, and we doubtless said to ourselves, better late than never. Though this appears to me to be a case in which the reverse would apply: Better never than late, unless H. E. will be pleased to wait!

THE RULE OF THREE:

New School (running against Old School): Dear me, who would have thought of seeing *you* again?

O. S.: Well, what is the latest parrots' cry?

N. S. (sharply): That I am better than you in every particular. And that's a truth, and *not* a parrot's cry.

O. S. (sardonically): Glad to hear it! How *are* you better?

N. S.: Why, can't you see that during the last twenty years I have advanced in everything—dress, furniture, and drama?

O. S. (surprised): Have you? Well, but your last dollar that twenty years hence the Future will say the same about you.

N. S.: Oh, nonsense; the Present is the best possible time.

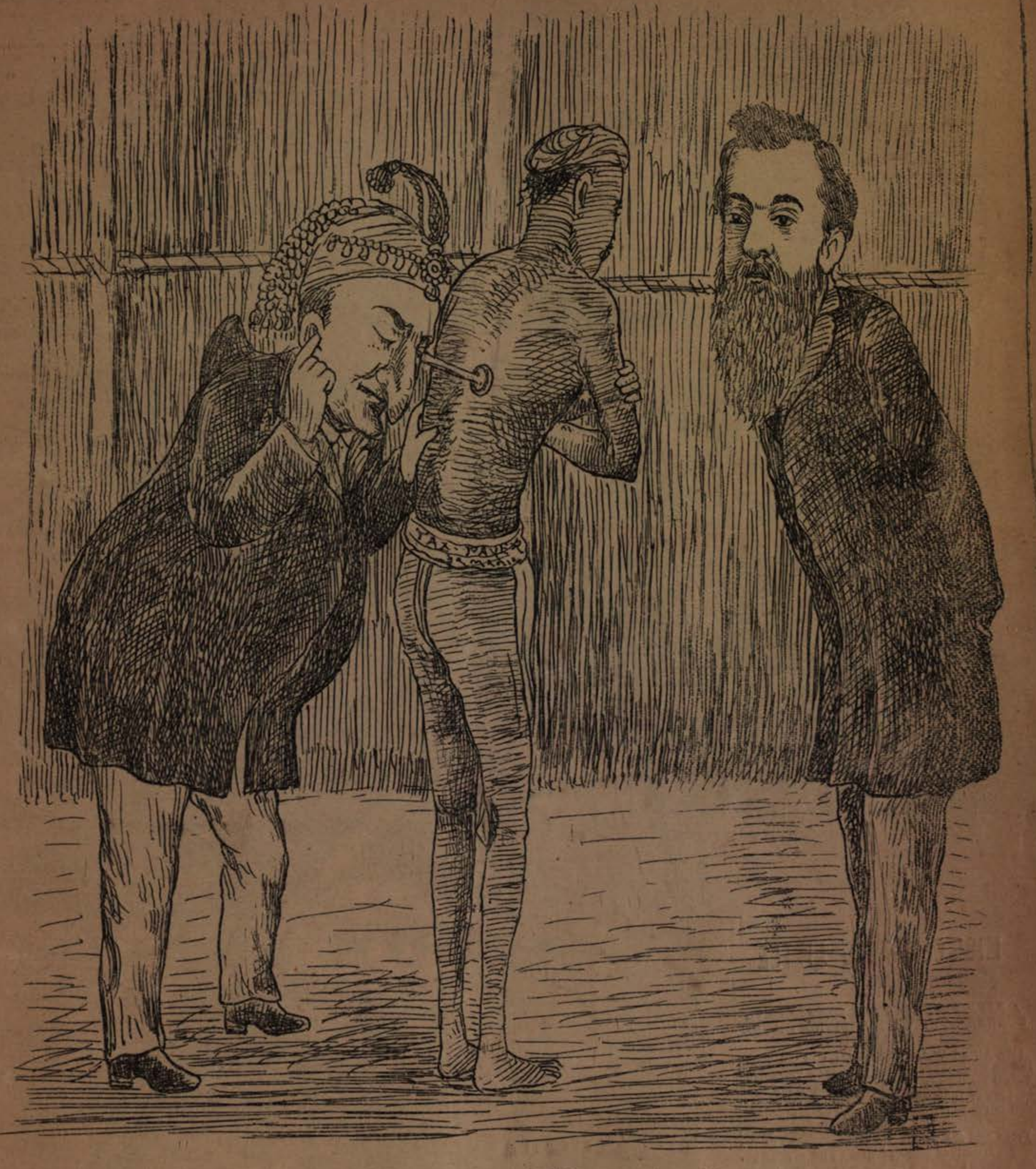
O. S.: So was the Past.

N. S. (cheerfully): Then let the Future look after itself. [And it will!]

Little Tompkins: "That fellow Brown tried to stuff me up with some of his traveller's tales the other day. Talked about his trip to Italy, and the waving fields of macaroni; but he didn't catch me, you know. They *don't* wave!"

MORE! AND YET MORE!

WHAT THE DOCTOR SAYS.

DOCTOR PUNCH—He is losing ground, sir! The sounds are too bad! Complete case of tuburcular pthisis! He won't stand any more drawing off blood, I assure you! If by any mischance, he throws up blood again, rest assured he will succumb!

[Sir Charles Pritchard, Sir Anthony MacDonell, and Sir James Westland have protested against the Forward Policy of the Government of India, and have made a Minute of Dissent, in which they say, "The need for a policy of unaggressive watchfulness on the frontiers is indicated as much by the feeling of unrest which is perceptible in India as by the overwhelming need for economy in all branches of expenditure. No expenditure would be more distasteful to the public in this country, or in our opinion more unjustifiable, than expenditure incurred in attempts to subjugate those independent frontier tribes."]

ડાકટરનું શું મત છે.

ડાકટર પંચ—સાહેબ, આએ બીચારો દરદી વધારે ગગડતો જાય છે! એનાં ફેફસાંનાં આવાજ ઘણાજ ખરાબ છે! સંપુરણ ખહીથી એ ખવાઇ ચાલ્યો છે! એનાં શરીરમાંથી વધારે લોહી નીકળ્યું તો તે એનાથી હવે કદી પણ ખમી શકાવાનું નથી, અને અગરજો કાંઇ ખરાબ સંજોગે એ એકવાર ફરીથી લોહી ઓકયો તો એમજ માનજો કે એનો આંકો આવી રહયો!

[હીંદી સરકારની સરહદ આગળ વધારવાની રાજનીતી સામે સર ચારલ્સ પ્રીચરડ, સર એનટની મેકડાનલ અને સર જેમ્સ વેસ્ટલેંડે પ્રાટેસ્ટ કરયો છે, અને સરકારનાં મતથી જુદા પડી એક જુદી મીનીટ તેઓએ લખી છે, જેમાં તેઓ જણાવે છે કે, સરહદ આગળના સ્વતંત્ર તાયફાઓને તાબે કરવા માટે જેબી ખરચ કરવામાં આવે તેનાં કરતાં બીજો કોઈ પણ ખરચ આ દેશની પ્રજાને વધારે નાપસંદ અથવા અમારા મત મુજબ વધારે ગેરવાજબી હોઈ શકે નહી.]

MISS CONGRESS' LITTLE GAME!

A REFRESHING DOUCHE FOR ALL CNTI-CONGRESSMEN WITH SEDITION ON THC BRAIN!

[Mr. Alfred Webb, the President of the Tenth Indian National Congress, has sent a "message" to all the friends of the Congress and the well-wishers of India exhorting them to take heart and not to be frightened by the recent crusade levelled against the rights and liberties of the Press and the public. He says:—"They are the worst friends of peace, progress, and a good understanding between nations, classes, and creeds, who could seek to numb the thoughts and chill the free expression of opinion of the thoughtful and the independent-minded."]

મીસ કાનગ્રેસની નાની સરખી મોજ!

કાનગ્રેસના વીરૂધ પક્ષી જે સાહેબોના ભેજા' ઉપર ફીતુર ભમ્યા કરે છે તેમને થંડા પાડવા માટે નું થંડું અઘોળ!

[દસમી હીંદી નેશનલ કાનગ્રેસનાં પ્રમુખ મી० આલફ્રેદ વેબે કાનગ્રેસના મીત્રો અને હીંદના સઘળા હીતેચછુઓ જોગ એક સંદેશો કહાવયો છે, જેમાં તેમને હીમત રાખવાને અને છાપા અને પ્રજાના છુટાપણા સામે જે લડત ચલાવવામાં આવે છે તેથી ગભરાઈ નહી જવાને તેણે આગ્રહ કરયો છે.]

INOCULATION.

Meheri—Why don't you get yourself inoculated again?

Rati—Thank you. I had rather not. Better the plague in earnest than this sembiance of it.

Meheri—This is only a fool's talk. Just see how people are veering round to inoculation, even those who haven't tried it themselves.

Rati—I would call *that* a fool's part. But speaking for myself, the pain in the arm, the swelling, the sleepless night, the raving, and a thousand and one other discomforts scare me away! I say again, the plague first.

Meheri—And I say, ten thousand discomforts from inoculation, rather than death from plague.

રસી મેલાવવા સામે રતીના રોદરા.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૩૯૪મું.]

THE OBSTINATE PIG.

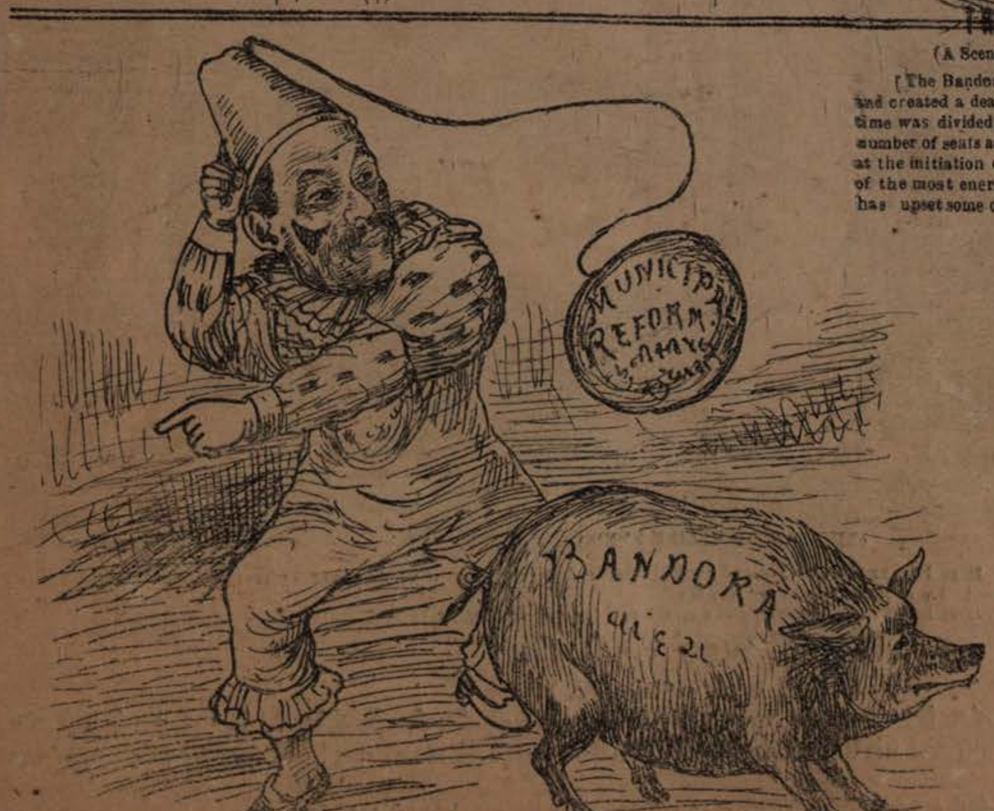
(A Scene from the Bandora Municipal Circus.)

[The Bandora Municipal Elections came off on Friday last, and created a deal of excitement in the suburb, which for the first time was divided into separate wards, each ward having a limited number of seats assigned to it. This Municipal Reform introduced at the initiation of Mr. Anandrao Ramkrishna Talcher:ar, one of the most energetic and intelligent Commissioners of Bandora, has upset some of the residents averso to such innovations.]

હઠીલું ડુક્કર.

(વાંદરાના મયુનીસીપલ સરકસમાનો એક દેખાવ.)

[વાંદરાની મયુનીસીપલ ચુંટણી, ગઈ પરમ દને કેટલીક ઉશ્કેરણી અને રસાકસી વચે પસાર થઈ છે. એ કસબાને જુદા જુદા વીભાગોમાં વેંહેંચી નાખીને તે વીભાગોમાંથી કેટલા કેટલા મયુનીસીપલ કમીશનરો પસંદ કરવા તેને લગતી યોજના થોડુંક પરજ પસાર કરવામાં આવી હતી. તે યોજનાને અનુસારીને ગઈ પરમ દને ચુંટણીનું કામ ચલાવવામાં આવ્યું હતું. પણ આ મયુનીસીપલ સુધારો, જે હસ્તીમાં લાવવાનુ માન વાંદરાના એક બાહોશ અને ઉદ્યમંદ મયુનીસીપલ કમીશનર મી૰ આનંદરાવ રામક્રીશ્ના તાલચેરકરને ઘટે છે, તેણે વાંદરના કેટલાક રેહેવાસીઓને તળેઉપર કરી નાખ્યા છે, કેમકે તે બાપડાઓને એવા નવા નવા ફેરફારો નાપસંદ છે, અને તે જોતાંજ તેઓનાં નાકનાં ટીચકાં ઉંચેચડી જાય છે!]

MISS PARSEE BANOO'S JEWEL.

MR. PARSEEBHOY—What a pretty jewel! MISS PARSEE BANOO—Yes, and worth thousands, and I am sure it will be valued by lacs as time advances.
MR. PARSEEBHOY—Oh! Such a precious stone! I wish it had been found long ago!

[The Parsee Relief Fund, started about a month ago, has now reached Rs. 75,000.]

મીસ પારસી બાનુનું કીમતી નંગ.

(પારસી સંકટ નીવારણ ફંડ.)

મી૦ પારસીભાઈ—કેવું કીમતી નંગ છે! મીસ પારસીબાનુ—હા, હજારોની કીંમતનો એ હીરો છે, ને મારી ખાત્રી છે કે જેમ જેમ વખત જશે તેમ તેમ એની કીંમત લાખોથી થવા માંડશે. મી૦ પારસીભાઈ—આહારે એ કીંમતી નંગ! એ ઘણું અગાઉનું મળી ગયું હતે તો કેવું ઠીક થતે!

[એક મહીનાની વાત પર ઉભું કરવામાં આવેલું પારસી સંકટ નીવારણ ફંડ પોણા લાખ રૂપયાની રકમ ઉપર ચહડયું છે.]

INOCULATION.

Meheri—Why don't you get yourself inoculated again?

Rati—Thank you. I had rather not. Better the plague in earnest than this semblance of it.

Meheri—This is only a fool's talk. Just see how people are veering round to inoculation, even those who haven't tried it themselves.

Rati—I would call *that* a fool's part. But speaking for myself, the pain in the arm, the swelling, the sleepless night, the raving, and a thousand and one other discomforts scare me away! I say again, the plague first.

Meheri—And I say, ten thousand discomforts from inoculation, rather than death from plague.

રસી મેલાવવા સામે રતીના રોદરા.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૩૯૪મું.]

THE OBSTINATE PIG.

(A Scene from the Bandora Municipal Circus.)

[The Bandora Municipal Elections came off on Friday last, and created a deal of excitement in the suburb, which for the first time was divided into separate wards, each ward having a limited number of seats assigned to it. This Municipal Reform introduced at the initiation of Mr. Anandrao Ramkrishna Talcher:ar, one of the most energetic and intelligent Commissioners of Bandora, has upset some of the residents averse to such innovations.]

હઠીલું ડુક્કર.

(વાંદરાના મયુનીસીપલ સરકસમાંનો એક દેખાવ.)

[વાંદરાની મયુનીસીપલ ચુંટણી, ગ
ઈ પરમ દને કેટલીક ઉશકેરાણી અને રે
સાકસી વચે પસાર થઈ છે. એ કસબા
ને જુદા જુદા વીભાગોમાં વેંહુંચી ના
ખીને તે વીભાગોમાંથી કેટલા કેટલા મયુ
નીસીપલ કમીશનરો પસંદ કરવા તેને લ
ગતી યોજના થોડુંક પરજ પસાર કરવા
માં આવી હતી. તે યોજનાને અનુસરી
ને ગઈ પરમ દને ચુંટણીનું કામ ચલા
વવામાં આવયું હતું. પણ આ મયુની
સીપલ સુધારો, જે હસ્તીમાં લાવવાનું
માન વાંદરાના એક બાહોશ અને ઉલ
મંદ મયુનીસીપલ કમીશનર મી૦ આનં
દરાવ રામકીશણા તાલચેરકરને ઘટે છે, તે
ણે વાંદરાના કેટલાક રેહેવાસીઓને તળે
ઉપર કરી નાખયા છે, કેમકે તે બાપડા
ઓને એવા નવા નવા ફેરફારો નાપસંદ
છે, અને તે જોતાંજ તેઓનાં નાકનાં ટી
ચકાં ઉંચેચહડી જાય છે!]

MISS PARSEE BANOO'S JEWEL.

(THE PARSEE RELIEF FUND.) (With Apologies)

MR. PARSEEBHOY—What a pretty jewel! MISS PARSEE BANOO—Yes, and worth thousands, and I am sure it will be valued by lacs as time advances.
MR. PARSEEBHOY—Oh! Such a precious stone! I wish it had been found long ago!

[The Parsee Relief Fund, started about a month ago, has now reached Rs. 75,000.]

મીસ પારસી બાનુનું કીમતી નંગ.

(પારસી સંકટ નીવારણ ફંડ.)

મી૰ પારસીભાઈ—કેવું કીંમતી નંગ છે! મીસ પારસીબાનુ—હા, હજારોની કીંમતનો એ હીરો છે, ને મારી ખાત્રી છે કે જેમ જેમ વખત જશે તેમ તેમ એની કીંમત લાખોથી થવા માંડશે. મી૰ પારસીભાઈ—આહારે એ કીંમતી નંગ! એ ઘણું અગાઉનું મળી ગયું હતે તો કેવું ઠીક થતે!

[એક મહીનાની વાત પર ઉભું કરવામાં આવેલું પારસી સંકટ નીવારણ ફંડ પોણા લાખ રૂપયાની રકમ ઉપર ચઢડયું છે.]

THE MISERIES OF PLAGUE.

KAVAS—(An LL.B.) I'm thinking of going out of Bombay.

KOOMLEE—And your office-work, dear?

KAVAS—Will take care of itself, what there is left of it. The plague has attacked my work and killed it outright. And now I'm only "killing flies," with an occasional turn at killing time. Though THAT is hard to kill. The more you kill of it, the more does it hang on you! Hang it all, I'm fairly tired of having nothing to do.

KOOMLEE—Nothing to do? If that's all, come into the kitchen, dear, and I'll find you work. You can clean the pots, while I'll keep them boiling.

મરકીની મોહોકાણો.

કાવસ-(એક એલ એલ બી.) હું તો મુંબઈથી બાહાર જવાનો હવે વીચાર કરૂંચ.

કુમલી-ને પછી તમારી આફીસનાં કામનું શું કરસો, ડીયર?

કાવસ-તે પોતાની મેલે થયા કરસે. વળી કામ બચ્યુંચ સું જે કરવાનું હોય. એનું નખોદ જાય મરકીનું તે, મારા કામકાજનેબી મરકી થઈ ને તે બધું પાયમાલ થઈ ગીયું! ને હવે બેઠા બેઠા માખ મારવી પરેચ, ને વખતને કેમ ગાળવો તેનાં એક હજાર ને એક કોટક કરવાં પરેચ! જહાનમમાં જાય બધું! હવે તો કામકાજ વગર બેસી રેહેતાં એવો કંટાલો આવેચ કે બસ નહીં.

કુમલી-પણ તારે જીભરૂં જો તમને કામકાજ કંઈ જ નહીં હોય તો મને કેહોની, હું તમને સોંપું. આવોની મારી સાથે રંધાણીમાં રાણ પેલી સાવીત્રી ધોરાવારીબી નાહાસી ગેર્યચ ને વાસણ ઉજારનારૂં કોઈજ નથી. વાસ્તે હું રંધુંસીધું તેટલાં તમે જીભરૂં વાસણકુસણ કરી ના ખજોની મરૂં!

OFF!

THE PRETTY LITTLE WEAPON TO CHASE AWAY THE DEMON.

[At a meeting of the Justices of the Peace, held in the Durbar Room, Town Hall, the Hon'ble Mr. Justice Badroodeen Tyebjee presiding, it was most emphatically said that Professor Haffkine's prophylactic, which has so far proved efficacious in giving immunity from plague for a time, ought to receive direct encouragement from the authorities, who seem very apathetic about it.]

નીકળ!

કેંગાળ દઈતને નહસાડવા માટેની સુંદર નાનકડી મળી.

[મી० જસ્ટીસ બદરૂદીન તઈયબજીનાં પ્રમુખપણા હેઠળ ટાઉન હાલના દરબાર રૂમમાં મુંબઈના સુલેહના અમલદારોની એક સભા ગયા બુધવારે મળી હતી. તે વેળા પ્રોફેસર હાફકીનની મરકીનો હુમલો અટકાવનારી રસી, જે હમણા સુધી સારી અસર કરનારી જણાઈ છે, તેને સતાવાળાઓ તરફથી સીધું ઉત્તેજન મળવું જોઈયે એવું મત અમુક આકારમાં ઉચ્ચારવામાં આવ્યું હતું, અને તે બાબત સરકારના બેદરકાર ઉપર પાધરી લઈ જવાનો ઠરાવ કરવામાં અવયો હતો.]

A TROUBLESOME AND NOISY BRAT.

ભારે મેહેનત આપનારૂં અને ઘોંઘાટ મચાવી રહેલું પોરીયું.

THE MISERIES OF QUARANTINE

Keval—Let's bolt to Lanauli. *Kamla*—And if we're quarantined at Kalyan It will be a bolt from the blue, then, won't it? *Keval*—We'll try to avoid it We'll dress up like Parsee swells, travel first-class, and blind everybody, including the plague doctor. He's only human, you know, and it won't be difficult to throw dust in his eyes. We'll pass, never fear.

કવારનટાઈનનાં ફોટફો. [વધુ માટે જુવો પાનું ૪૦૫મું.]

THE BUSY HOUSEWIFE.

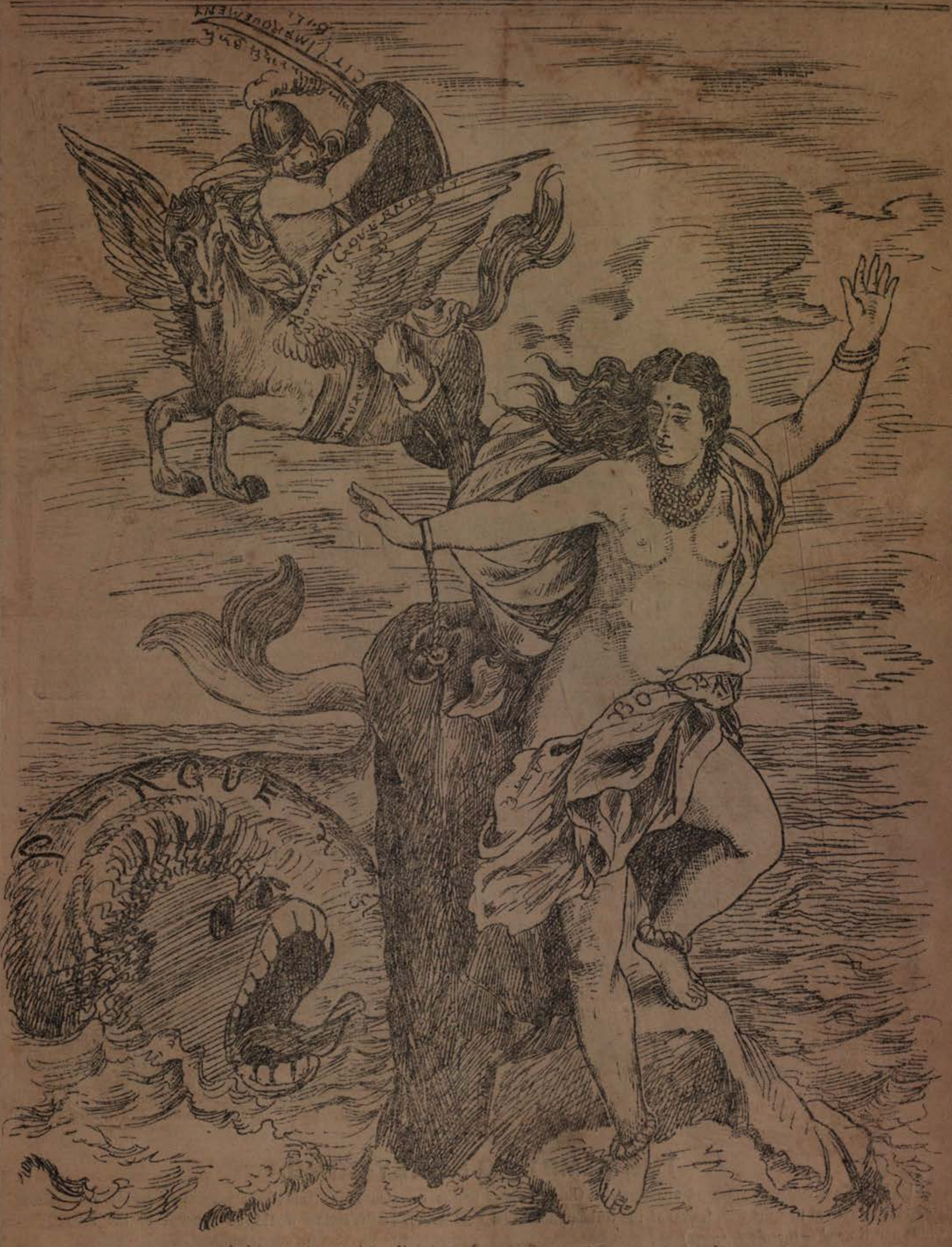
"I must grind, grind, grind, grind the live long day! Grind even if the stone becomes a bit too heavy to move!"

[The quarantine regulations imposed at Anand for the safety of Gujerat and Kathiawad, seem very hard to some easy-going people unaccustomed to live in jowli sheds.]

ઉમંગી ઘરધણીયાણી.

"બસ દળું, દળું અને દળુંજ, આખો દીવસ બસ દળયાજ કરૂં! ઘંટીનું પઈ ઘસડવાને ભારી થઈ પડે, તોપણ બસ હું તો દળવાનીજ!

[ગુજરાત અને કાઠયાવાડની સલામતીને ખાતર આનંદમાં જે કવારનટાઈન નાખવામાં આવયું છે, તે કેટલાક સારી રીતે રેહેનારા લોકો, જેમને કોઈ દીવસે પણ ઝાવલીનાં ઝુપડાંમાં રેહેવાની ટેવ હોતી નથી, તેમને બહુ ભારી થઈ પડયું છે.]

THE DELIVERANCE OF ANDROMEDA.

(A PEEP IN THE NEAR FUTURE OF BOMBAY THE BEAUTIFUL.)

(WITH APOLOGIES TO DU GUIDE.)

ઍનડ્રૉમીડાનો છુટકારો.

[મુંબઇ સુંદરીનાં નજદીકનાં ભવીષ્યમાં એક ડોકયું.]

THE TEMPTING HONEY-COMB.

[" The *Times'* Peking correspondent states that China in reply to the representations made by Japan has informed the latter that Russia has declared that the withdrawal of the Russian fleet from Port Arthur in the spring would be opposed to the interests of China and Korea."—*Reuter's Telegram.*]

રીંછને મનભાવતો મધપુડો.

[ધી ટાઈમસનો પેકીંગ ખાતેનો ખબરપત્રી જણાવે છે કે, પોરટ આરથરના બંદરમાં જઈ પડેલી રૂશયન મનવારોના સંબંધમાં જેપાને ચીનનું ધયાન ખેંચવાથી, ચીને એવો જવાબ તેને વાળયો છે કે, વસંત રૂતુમાં પોરટ આરથરમાંથી રૂશયન કાફલાને કહાડી લેવાથી ચીન અને કોરીયાના લાભોને નુકશાન થશે એમ રૂશયાએ જણાવયાથી એ કાફલો તયાંજ પડયો રહેશે.—તાર.]

CHOW-CHOW.

JÁLANDHAR NATH discourses :—It is a sound advice which H. E. Lord Sandhurst gave to the Indian student world in his recent Convocation address. They should mind their studies and not meddle with politics and public affairs. What, by the by, is it that drives these misguided youths to this dangerous ground like moths to the flame? A *vaidya* friend of mine, who has made a special study of this distemper, tells me it is all due to Dyspepsia of the Brain induced by the regimen prescribed by those who have the feeding of the intellect of the rising generation. The intellectual teeth have no time to give "the thirty bites" to the morsel thrust into the skull with astonishing rapidity. The dyspeptics, I am told, are an irritable and awfully discontented lot, and discontent is a malady which feeds on politics. If all this be true, it strikes me that Justice Ranade's recently discovered remedy to feed the brain slowly to admit of the food being properly assimilated, is the safest cure for Intellectual Dyspepsia which breeds Discontent—the gourmand for Politics. Justice Ranade's cure is a *Rámbann*—infallible—cure as far as I can see and it is being tried with success in the Western world. Dyspepsia, however, is a disorder which finds the largest employment for physicians, and it may perhaps take long before they let slip from their hands such a profitable source of income. Till this distemper of cram is cured we cannot expect intellectual giants in this country.

Intellectual dyspepsia.

***

JÁLANDHAR NATH speculates : Yes, the eclipse of the sun was a grand sight in that it was a rare phenomenon. You have often asked me, *Punchoba*, what pleasure do I derive from gazing at stars at night. I will tell you ; because I am not an ox or an ass with eyes perpetually fixed earthwards. I can raise up my head to look heavenward and possess a soul to admire the glittering orbs set in the dark firmament. The blazing constellations in their varied shapes and sizes have a poetry for me. True, it does not pay in a worldly sense ; but it is a pursuit of innocent pleasure to me—a luxury I revel in which costs me nothing. Those who have no desire for such a pursuit, though they may drive a coach and four, are no better than the horses that drag their soulless bodies. . . . . . I likened the sun, when completely masked, and casting a momentary gloom all around us,to a great and good man overtaken by sudden adversity or by death. Then it is that we miss his genial warmth, his influence and his power for helping humanity : then it is that a hundred telescopes and other instruments of research and discovery are directed towards the darkened object—now discerned only by its corona. That is the supreme moment to find out all the good and bad points of the worthy. Those who dare not gaze, without being blinded, at the blazing orb, watch for the moment of its adversity to pry into secrets not fathomable before. So with a powerful personality not approachable whilst in its glory, but easily accessible to vulgar curiosity or for the shafts of malice, when in distress. This rare eclipse, visible in India, came in as a fit complement to the terrible disasters through which this country has been passing. The chinks in the tatty wall of my hermitage cast a hundred round and clear images of the sun on the floor, picturesquely focussing the various shapes the waning orb was assuming till my hut was darkened and a hundred bright crescents dotted the ground. I peeped out and looked at Sol in adversity, and lo! what did I behold? As if the dreaded Rahu was not enough, there was the Preceptor—the revered Sage of the powerful demons, the great Shukrácharya himself close to the Sun! I have often admired Jupiter (Brihaspati), the Preceptor of the gods; but he was nowhere to be found in this hour of trial and tribulation of his heavenly pupil. So are the great often forsaken in the time of need when persecution is keen. The wicked Asur, who was goading poor Surya, had his *guru* close by, and Shukra (the planet Venus) was indeed in his glory! There is a moral involved in all this, which must be obvious to all but dense minds!

The Eclipse.

***

JÁLANDHAR NATH writes : Sir Nathaniel Massey, a great and able man, a conspicuous figure once in Anglo-Indian society both at Calcutta and Simla, is said to have given as his deliberate opinion, in one of his prophetic moods, that there was nothing good to be found in India. Sir Nathaniel, so the story goes, was gently rebuked by a lady present for the deprecating tone in which he had spoken of fair Hind. "But surely," she argued, "you will admit that the flowers here are charming?" "No," he replied, "they are the only things in the country which do not smell!" Sir M. E. Grant Duff, who records this anecdote, thus comments on that great man's remarks: "A more unfair imputation was never made, for Indian gardens are full of very delightful perfume plants." I am not quite sure that Sir Nathaniel was wrong, at least, in this particular respect, for we are not told what else he had said of India from his experience. I verily believe, even the heavenly Pàrijatak flower has lost its perfume in this country—whatever optimists may say to the contrary. It may be that the powerful odours to which my olfactory nerves have become partial by long familiarity, have warped my judgment. The Parijatak flower for its exquisite perfume was once a bone of contention between Rukhmini and Satyabhama, the favourite queens of Shri Krishna. It has lost its aroma since. The prevalent "odours" of India have their strong points and attractions, whatever Hygeia may urge against them in her prejudice. At any rate, the grim Sanitary Inspector General, now on his tour through this country these last two years, knows best how to appreciate the odours to which my nostrils have become accustomed and to which, I dare say, sir Nathaniel's olfactory sense was no stranger.

Indian Flowers and Indian "odours."

THIS grim Sanitary Reformer is in no great hurry to leave us. Such is the attraction which "odours" possess. All perfume is neutralized where strong odours pervade. No, our flowers do not smell. Only yesterday, at a festive gathering an English lady was presented with a bouquet of blooming roses. With precipitate haste the host proceeded to sprinkle rose water from a *gulabdani* over the flowers. She tried to shelter the floral present from the shower, but it was too late: the bouquet was thoroughly douched! The lady looked surprised. If in the sultry weather your heated brow had been so cooled you would have felt refreshed and grateful: but to bathe blooming roses with rose water was like gilding refined gold. This is how it would strike the common herd. These dense folks cannot see, as Sir Nathaniel saw long ago, that Indian flowers (parijatak and rose included) have no smell. Hence the rose water from Persia to stimulate our flora to action!

*
* *

Satan's Invisible World Displayed.

JALANDHAR NATH proceeds:-"Have you read Mr. Stead's latest annual-"Satan's Invisible World Displayed?" Do reda it. Not that you have no knowledge of *Shaitan's* doings in our midst, but it is some consolation to us weak mortals to know that the Great Enemy's exploits in other parts of the world are on a higher and terrible scale than ours.

*
* *

IT is wrong perhaps to have such consolation; but you cannot help feeling it so long as Envy lurks in our midst. I have a hazy notion that Envy does good sometimes, though the element of *shaitan* makes up the bulk of it. We cannot escape from His Evil Majesty in this world. Poor Hind is no stranger to his baneful influence, and yet, *Punchoba*, it may do us all good to read of Satan's work in New York City. People out here are often rough on the police of this country. Consult the mass of evidence tendered before the Lexow Committee—put in a nutshell by the magic hand of the author of "Modern Babylon," and you will admit that the Indian policeman is a saint compared with his prototype in the Land of Freedom and Liberty! One passage from the annual for some idea of Satan's reign in New York:—

> "The Police-Court judge seems in many cases to have been the pivot on which the whole horrible system of oppression revolved. It would need the pen of a Zola to describe adequately these shambles of the poor. There was the headquarters of the foul crew that flourished on perjury and grew fat upon using the forms of the law to frustrate its aims. It was the paradise of the professional bondsman, the blackmailer and all the human vermin that thrive upon the misfortunes of their fellows The worst lawbreakers of the precinct stood inside the rail beside the judge, browbeat and bullied the unfortunate accused and practised every kind of extortion with impunity. The blackguard lawyer, hand-and-glove with the bandit policeman, found an even more detestable scoundrel than themselves upon the bench. The fiercest invectives of Juvenal would be too weak to do justice to these sinks of iniquity, in which honesty was a byword, innocence a laughing-stock, and the law merely a convenient pretext for levying blackmail."

All is not gold that glitters.

*
* *

THE highest wisdom is to compare your lot not with those placed above you but with those in a lower sphere, and the fate of the citizen in the land of democracy has something soothing in it for us here.

રસી મેલાવવા સામે રતીના રોદરા.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૮૭મું.]

મેહેરી–ને હવે તું બીજીવાર રસી કાહારે મેલાવાની, રતી? જલદીથી મેલાવી દેની કે પીરા ને પંચાતી પતી જાય!

રતી–બીજીવાર મેલાવી દેઉં! હું તો મરી જાઉં તો હવે બીજીવાર રસીનું નામજ લેવાની નહીં! બલા જાણેરે રસી મેલાવાને!

મેહેરી–એ શું ગાંડું ઘેલું બકેચ?

રતી–ગાંડું ઘેલું સાનું બકે? એ તો જે મેલાવે તેનેજ ખબર પરે! હજી મરકી થાય તે પરવરે પણ મરકીના જેવી તાપ આવે તે નહી પરવરે! ઓ માય રે! તેનાથી હાથ જોરયા! હું તો બસ તેનાથી તોબાજ બોલી.

મેહેરી–જોની એમ છેકજ કાંગલીકુંગલી થતી ના હં! આખું ગામ રસી મુકાવેચ તેને કંઇ થતું નથી ને તુનેજ બધું થઇ આવેચ કે! જો કંઇ લાહેરીબાહેરી કરતી ના હં. મુંગી મુંગી હું કેહુંચ તેમ કરી નાખ, ને બીજીવાર રસી મેલાવી દે. જોતી નહી, ભલભલાઓ હવે ઇનઓક્યુલેશનની તરફ ઢળવા માંડયાચ તે! ને જે લોકે પોતે રસી નથી મેલાવી તે લોકબી તેની તરફેનમાં કેવી કેવી વાતો કરેચ તે જાણેચ કેની?

રતી–તે તો જે બેવકુફ હોય તે એવી વાત કરે. પોતે મેલાવે નહી, પોતે અલગાના અલગા ફરયા કરે, પોતે નાહાસતા ભરાતા ફરે, ને બીજાને તેની ભલામણ કરે તે લોકને હું તો સરવેથી મોટા બેવકુફ ગણુંચ!

મેહેરી–હારે, બધા બેવકુફ ને ડાહપણનો દરયો તો તું એખલીજ! જા જા, અમસથી કોઇની સુજે અટવઇ ના મર ને મુંગી મુંગી બીજી વખત મુકાવી ને પરવારી જા, કે પછી દર રોજના ધુજારા ધરાકામાંથી છુટકો થાય.

રતી–નહીરે, એકવાર રસી મેલાવીને હું તો એવી ધરઇ ગેઇચ કે બસ નહી! બલા જાણે, એવો સેહેતા જીવપર સંતાપ કોણ ખેંચે? મારાથી તો એવું દુખ ખમાતાં ખમાતું નથી. હાથ તો એવો નીપરઇ પરેચ ને બાજુ તો એવી અકસી આવેચ કે જેનું નામ. નહી એમ હાથ થાય કે નહી તેમ થાય. ને માથાંનાં ને કમરના કટકા થઇ જાય તે જુદા. ધુર નાખી તે બધાંની સાથે લગાર ઉંઘ આવતી હોય તો. પણ તેનું તો નામજ નહી મલે. આખી રાત જરાકબી આંખસે આંખ લાગેજ નહી, ને ડોરા તો નકરા જાણે થંડાં પાણીએ ધોઇ મુકયા હોય તેવા. ત્યારે પછી આખી રાત બેસીને પેહેરીયાં કોણ ગણ્યા કરે ને કાંસીયાં ને કરાંસીયાં કોણ કરે? બલા જાણે મારી એવી જીવપર જબરી કરવાને. હજી તેના કરતાં તો મરકીનું મોહોત પરવરે પણ એવું એક હજારને એક દુખ નહી ખમાય!

મેહેરી–અરે હરવઇરે તું! તારૂં ભેજુંજ હમણાં જતું રેહયુંચ તે તું કદી સમજવાનીજ નહી! હું તો કેહુંચ કે હનું એવાં કરોડ દુખ ખમવાનાં પરવરે પણ મરકીથી મરી જવાજી તો કદીબી નહી પરવરે!

THE PARTITION.

[Germany has claimed Kiao-Chau, and Russia has asked for a lease of Port Arthur and Talienwan from China. It is probable that France may find the occupation of the Island of Hainan necessary to her security in Tongking, and En gland may hoist the Union Jack at Chusan.]

ટુકડા કરવાનાં તલપયાં !

[જરમનીએ ચીન પાસેથી કીઆઓચાઉ ઓકાવ્યું છે, અને રૂશીયાએ પોર્ટ આરથર અને તાલીએનવાનનો નવાણું વરસ સુધી પોતાને કબજે આપવાની દેતની પાસે નરમ ઘી જેવી માંગણી કરી છે. હવે બાકી ફ્રાનસ અને ઈંગલંડ રહયાં છે, જેઓમાંથી પહેલાને કદાચ હેનાનનો ટાપુ પોતાના લાભ માટે બહુ અગતને ખારી, અને પાછલાંને ચુસાન ઉપર પોતાનો વાવટો ફરફર ઉડતો કરવાની જરૂર જણાશે.]

SUNSET (?)—AN OMINOUS DREAM!

(INDIAN TRADE AND COMMERCE DURING THE PLAGUE CALAMITY.)

[The ravages of plague on Indian Trade and Commerce have been very dreadful, Bombay, the chief centre, having been thrown in a woeful plight these two years. The *Bombay Gazette* of the 11th March says, that the needless shackles under the name of quarantine have paralysed business and threatened the whole country with commercial ruin.]

સુરયાસ્ત (?)—એક અશુભસુચક સ્વપનો!

(મરકીની આફત દરમયાન હીંદનો વેપાર અને ધંધો.)

[હીંદના વેપાર અને ધંધા ઉપર મરકીએ ભારે ખાનાખરાબી ભરેલી અસર નીપજાવી છે, અને બબે વરસ થયાં તેનું મધ્યબીંદુ ગણાતું મુંબઈ શેહેર ભારે ખુવારીમાં ગરક થઇ ગયું છે. ગઈ તા૦ ૧૧ મી મારચનું મુંબઈ ગેઝેટ જણાવે છે કે, કવારનટાઈનને નામે જે બીનજરૂરની બંધીઓ નાખવામાં આવી છે, તેથી કામધંધો તદન ખરાબ થઈ ગયો છે, અને આખા દેશના વેપારનું નખોદ વળવાનો ભય ઉભો થયો છે.]

THE TERRORS OF THE PLAGUE SEARCH-PARTIES.

Alo—And if the search-party comes, what will you do, Ali? You wod't allow them to take me away?

Ali—Not if I can prevent it. But how?

Alo—Lock me up in your trunk. Or put me in the lumber-room, and pile up a couple of khandies of firewood to screen me. That'll put the inquisitive beggars off the scent!

મરકીના દરદી શોધવા નીકળતી ટોળકીઓના નામના શેહરા.

અલો—ને જો ઓલાઓ ઘર મહી શોધ કરવા આવયા, તો પછે તું શું કરશો, અલી? તેઓ મને ઉપાડી જાય તો જવા દેશે કે?

અલી—ના, જો મારાંથી બને તો ન જવા દેઉં. પણ તેનો કાંઈ ઉપાય દેખાડો ને?

અલો—તો તું આમ કરને, મને તારી તરંક મહી બંધ કરી દેને। અને નહી તો ઓલા માલયાપર મને સંતાડી રાખ, ને બે ખાંડી લાકડાં મંગાવી તે તયાં સીંચી દે કે મને કોઇ જોયજ નહી! શોણના તપાસ કરવા આવનારા તેથી આંધળાજ થઈ જશે!

THE INOCULATION CONTROVERSY.

Dinai—Where are you going to, Jiloo?

Jiloo—To the inoculation station to get myself inoculated a second time. Will you go too?

Dinai—No, thank you. I would rather not.

Jiloo—And pray, why? Where's the harm in being inoculated?

Dinai—Harm or no harm, I wouldn't venture unlesst he Governor and his staff and all the Bombay doctors and their wives and children are inoculated! Let the big folks and the doctors themselves set the example and I'll follow suit!

રસી મેલાવવાની તકરાર.

દીનઈ—તું કાંહ જાયચ, જીલુ?

જીલુ—બીજીવાર રસી મેલાવા જાઉંચ. ચાલની તુંબી મેલાવા આવની?

દીનઈ—નહી રે બા, હું તો રસી મેલાવાનીજ નહી.

જીલુ—પણ કાંય વારૂં? તેમાં અરચન શું છે?

દીનઈ—અરચન હોય કે નહી હોય, પણ જાંહસુધી ગવરનર ને તેનો બધો સ્ટાફ, ને મુંબઈના બધા ડાકટરો ને તે લોકનાં બઈરાં છોકરાં રસી મુકાવે નહી તાંહસુધી હું તો મરી જાઉં તો કદી મુકાવાનીજ નહી! એ બધા મોટા મોટાઓને ને ડાકટરોને કેહો કે પેહેલાં લોકોને દાખલો આપે, ને પછી તું મને કેહેવા આવ!

BARRED!

"No, I won't open the door, clamour as loud as they may! The plague-demon must bolt, or the passage should remain bolted!"

[The *Bombay Gazette* of 11th March says:—" It ought not to be beyond the wit of man to devise means of delivering the trade of the country from the needless shackles that under the name of quarantine have paralysed business and threatened the whole country with commercial ruin. Everyone knows that quarantine is a farce for those who are willing to go to the trouble and experience of evading it.]

દરવાજા બંધ!

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૪૦૫ મું.]

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

THE INDIAN EDITOR.

(After the passing of the New Law of Sedition)

મી० પંચના ફેનસી પોરટ્રેટ.

એક હીંદી અધીપતી.

(નવો શીતુરનો કાયદો પસાર થયા પછી.)

John Bull (to Peace): "Where are you going?" —Peace: "Into your workshops once more, John."—J. B. "Bless you; mind you stay there."

ON THE AFTERNOON OF THE MADANPOORA RIOT.

Thakarani—Why so early? *Thakar*—Come for my dress, my native dress, my *potian* and *angarkha* and *pugree*! This European costume won't do to-day. There's death in it!

મદનપુરામાં થયલાં હુલડની બપોરે.

ઠકરાંણી—કેમ, આજ કાંઈ વેહેલા પાછા આવયા? ઠકર—મારાં લુગડાં બદલવા આવયોછું, મારૂં પોતયું કયાં છે, ને અંગરખો ને પાઘડી કયાં છે, તે લાવ? આજ આ યુરોપીયનનો કોટપાટલુન ને ટોપી પેહેરવાનું પાલવે એમ નથી! એ જો પેહેરીને ગામમાં ફરયો તો મુવો ઠાર! તને સહવાર પડતાં ચુડો ભાંગવો પડશે!

THE BULL GOING FOR THE BIKER.

"Want to have the run of the road, eh? Well, not unless you pay for it!"

[The Bombay Corporation having resolved to tax bicycles from the coming official year, the Cycle Club has protested on the ground that biking being an essentially healthy exercise, the tax can only be regarded as being aimed at the health of the city.]

બાઇકર પર બલદનો ધસારો.

"શું તુને રસ્તાપર દોડવાનું જોઈયે છે. હં ? તો મુક તેને માટે પઈસા, નહી તો એક ઈંચબી તુને આગળ ધસવા દેવશ નહી!"

[આવતે વરસથી બાઈસીકલો પર કર નાખવાનો મુંબઈની કારપોરેશને ઠરાવ કરયાથી. સાઇકલ કલ્બે તે સામે પ્રાટેસ્ટ કીધો છે, અને એવો વાંધો દરશાવયો છે કે બાઈસીકલ પર ફરવાનું માત્ર શરીરને કસરત અને તનદરોસ્તી આપનારૂં હોવાથી તેની ઉપર કર નાખવો તે મુંબઈ શેહેરની તનદરોસ્તી પર કર નાખવા બરાબર છે.]

ON THE DAY OF THE PLAGUE-RIOT.

This is not a betrothed pair brooding over their first tiff, or a married couple at the fag-end of the honey-moon. It's old Solee, with his wife Seeltee, skulking and sulking at the Back Bay, because they can't go into the streets, biking as usual in English costume! For fear of being taken for Europeans and roughly handled by a brutal mob! The most harmless dress has its dangers at times, and it is not always safe to pose as Europeans!

અદનપુરામાં થયલાં મરકીનાં હુલડને દીવસે.

આ કંઈ નવું અદરાયલું અને પેહેલીજવાર એકબીજા સાચ રૂસઇ બેઠેલું જોડું નથી, અથવા પરણ્યા પછીના પેહેલા મહીનાની આખેરીએ એકબીજાથી કંટાળી ગયલાં ધણી ધણીયાંણીનાં એ કાંઈ કોઠાં નથી. એ તો આપણા જુના દોસ્ત સોલી પોતાના ધણીયાંણી સીલ્લીની સાથે બેકબે પર કુજરાયલાં અને ધુકરાયલાં મોહડું હવા ખુરવા બેઠા છે, કેમકે રાબેતા મુજબ અંગ્રેજી પોશાક પેહેરીને બાઈસીકલ પર મોજ મારવા માટે તેઓથી મોહોલ્લે મોહોલ્લે ફરવા જઈ શકાયું નથી! તેમને પેટમાં મોટો ધસકો પડયો છે કે રખે તેઓને કીસ્ટાંઉ સમજીને બદમાશો તેમનો સારી પેઠે ગુન કોઠલો કરી મુકે! બા નીરદોપમાં નીરદોષ પોશાકબી કોઈવાર બહુ ધાસ્તીભરયો થઇ પડે છે, અને યુરોપીયનોના દીકરાનું ડોળ ઘાલીને ફરવાનુંબી કોઈવાર હાડકાંપાંસરાને ભારી પડી જાય છે!

THE BIRD IN THE CAGE.

BRITANNIA—Fine bird this. HIND—Yes, and one that gladdens both ear and eye! But I'm afraid the consequences of this confinement will be simply deplorable! The bird will soon lose its sweet voice, and will sing no more. What it wants is the pure air of freedom in its native woods. Deprive it of that, and you deprive it of life itself!

[The *Review of Reviews*, edited by the redoubtable Mr. W. T. Stead, has condemned in the most unmistakeable language the recent legislation to curb the liberty of the Indian Press.]

પાંજરાંમાં કેદ પડેલું પંખેરૂં.

બ્રીટાનયા—કેવું સુંદર પક્ષી છે. હીંદ—હા, એ આંખ અને કાન બંનેને ખુશ કરનારૂં છે! પણ મને ભય છે કે તેને આ રીતે પાંજરાંમાં કેદ કરવાનું પરીણામ ઘણુંજ આફસોસ કરવા જોગ આવશે! ગરીબ બીચારા પંખેરાનો મીઠો મધુર આવાજ જતો રેહેશે, અને તે સુંદર મીઠું ગાયન ગાતું બંધ પડશે. તેને તો તેના જંગલમાં સ્વછ છુટાપણાની હવામાં ઉડવાનું જોઈયે છે. તે ખુંચવી લીધું કે જાણે તેની જીંદગીજ ખુંચવી લીધી એમ સમજવું!

[જાણીતા બાહોશ લખનાર મી૰ ડબલ્યુ. ટી. સ્ટેડના અધીપતીપણા હેઠળ ચાલતાં "રીવયુ આફ રીવયુઝ" ચોપાનયાંમાં હીંદી છાપાના છુટાપણાને દાબમાં રાખવાને બાંધવામાં આવેલા છેલ્લા કાયદા સામે ઘણીજ અચુક ભાષામાં નાપસંદગી બતાવવામાં આવી છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday and Friday, 3rd and 4th March:—Wonderful transformation scenes—the corporation, the committee of the whole house, the corporation again—with the rapidity of dissolving views! Typical of our own views, which dissolve as quickly as resolved! And the genial President, lending himself to the fun of the situation, went through the farce of taking the chair, and leaving it, and rounding it to take it again, with the gravity of a judge and the silence of the grave!

I'll take Baby Bill first, the wonderful infant phenomenon, full of splendid promises and apparently capable of brilliant performances. My readers perhaps think that we met him, as he deserved to be met, with open arms. No fear. On the second day, we had not the courage to face him, and though sent for and telephoned for in all directions, we were only conspi-

"HIS GENERAL GET-UP AND APPEARANCE DELIGHTED US BEYOND MEASURE."

cuous by our absence! For full forty minutes! And there was no quorum, this 'rum being more wanted for business than se-rum for plague.

But everything—even a quorum—comes to the President that waits. And our weighty chief had his tardy reward at last. For of the 72 zealous corporators that guard the city's interests, 20 came in hot haste, an hour behind the time, to receive Bill with due honours!

And it cannot be denied that he was in trim to be received. Our special committee had taken special care of him, and had sent him up for our approval,

"Fresh in his new apparel, proud and young."

So struck were we with his *parure* that, on Mr. Leo's recommendation, we looked at him para by para, and his general get-up and appearance delighted us beyond measure.

We've thus taken Bill's measure, and to his credit be it said, the infant prodigy rose to the full height of the occasion. Tho' the same cannot be said of us, for in proportion as he rose, we fell—fell from 72 to 20! And even this miserable twenty, it took us forty minutes to call together! Just two minutes to each corporator—perhaps a fair enough average for ordinary occasions, when we take into account the corporator's tendency to write minutes as long as hours!

Ye corporators, the city's bores, that guard, or are supposed to guard, our native shores and stores against the murderous encroachment of plague and the unceasing demands of plague-committees, how comes it that ye were asleep when the trumpet sounded the call of duty? Ye that hover around influence and power: that roll untiringly on your rubber tyres to big functions, to evening entertainments and mutual-adulation-meetings; that pant after empty honours as the hart panteth after the water-brook or the poor after light and air; that fill the Hall to overflowing when municipal loaves and fishes are under distribution when a merited censure is to be outvoted, an undeserved eulogy is to be bestowed, or a bust thrust upon an unwilling people; how better were ye employed that ye could not spare an hour to wait on Bill, than whom a more promising youth never came among us, to reclaim, regenerate, and rebuild, to introduce the sun's own rays into our hearts (and homes), and fresh air into our lungs? Is this your idea of duty? This your way of serving the people that confide in you and entrust their most vital interests to your keeping? Go to the Jubilee knight, ye sluggards, learn his ways and be wise. See how he wastes himself, in a distant land, in rough and "*tough services*" on behalf of the "*teeming millions he represents*" (? ? ? ! ! !) Or, if this be too far-fetched a joke for any but green ones to swallow, look nearer home and see how the ants conduct themselves. How they came out of their ante-chambers in myriads the other day, to swarm round a certain "reader," (crier of his own wares) entranced by the soul-stirring and ant-drawing music of his voice! Any amount of quorum here. Antiquorum and antiquities! An anti-climax, in fact. No ante-cedent notice had been sent out to them, as to you, of the rich treat in store, and yet they found out and knew what was good for them, better than you do: those tiny insects, hardly visible to the unassisted eye, from whom so much intelligence could not well be expected! Aunty readhing, while the ants are seething! They know what's good for them, and what's ant-agonistic to their interests, better than you do, you whom Bill's brilliant promises could not draw, nor your own Till's slowly dying music!

SEE, HOW HE WASTES HIMSELF (? ? ? ! ! !)

But, your apathy notwithstanding, we have contrived to send Bill forth on his mission of love with our twenty-fold blessing. Our Till stands over till another day, when, let us hope, you will come out strong, like the ants.

And here's a bit of comfort for you, you who love both ante-and-post-prandial luxuries more than life itself! The patent Punkah will soon wave overhead. Tho' at one time, there was just a fear that it might not be hung after all. We only wanted a few hundreds for the machinery that will make it go, and Professor O. Muller, advocating economy and coolie-labour, divided us equally on the momentous question. Here was an impasse! But the tactful President waved his hand, as though in imitation of the machine-driven Punkah; cried, *Oh! Muller!*; and the Punkah-motion was passed!

Perhaps at no distant date, we may have the C. P. Sage's fancy-chairs too, if they are still available and nobody else has taken a fancy to them; and then, if only tea and coffee, and whiskey and soda, were thrown in, we should have such a combination of home—and creature—comforts as would ensure us a quorum for all time! Quorum, and custos rotulorum! Or rum, custards and rolls!

FUNNY BITS.

(*From various sources.*)

A Thoughtful Man.—Hounds running hard. The handy line of gates having come to an end, Mr. Pulker and his wife arrive at a stiff boundary fence.—Mr. Pulker: "Goodness gracious, Jane! Do you know it's after four? We must be starting for home, or you'll miss that mothers' meeting at five. What a confounded nuisance!"

Irish.—Pat: "Oi'm ashamed fur people to see me in these old clothes, Moike."—Mike: "Well, can't yez shut yer oyes whin yez meet anywan?"

"THE CITY'S BORES."

"DIVIDED US EQUALLY."

"Fugaces Annos!"—Quite an impossibility—"to *fix* a day."

A Free Translation.—"Lucas, A., *non lucendo*"—Lucas, Associate, is not such a shining light as Lucas, R.A.

Miss Smith: "We've just come from Tannhäuser, doctor."—The doctor (very deaf): "Indeed? I hope you had better weather than we've been having!"

Not the Pleasantest Way of Putting It.—Invalid: "Oh, doctor, I'm afraid I'm pretty well at death's door!—Doctor: "Don't you worry, my dear sir—we'll *pull you through!*"

A Revival.—Cock-fighting, according to the *Pall Mall Gazette*, is coming into fashion again. "Henny" cocks are general favourites. "Well," says 'Arry, "wot's the good o' trainin' up speshal cocks if *henny* sort 'll do?"

"Has Master Johnnie come home from school yet, Jane?"—"Yes, mum."—"Have you seen him?"—"No, mum."—"Then how do you know he has come home?"—"The cat's hiding behind the stove, mum."

"Do not trust him, gentle maiden," sang the publican, when a "stone-broke" asked the barmaid for credit.

The Song for an Egyptologist.—"Is yer mummy always wid yer?"

Query: Do the jam *sandwich* girls carry *deal* boards? It's not O.(a)K., whatever it is.

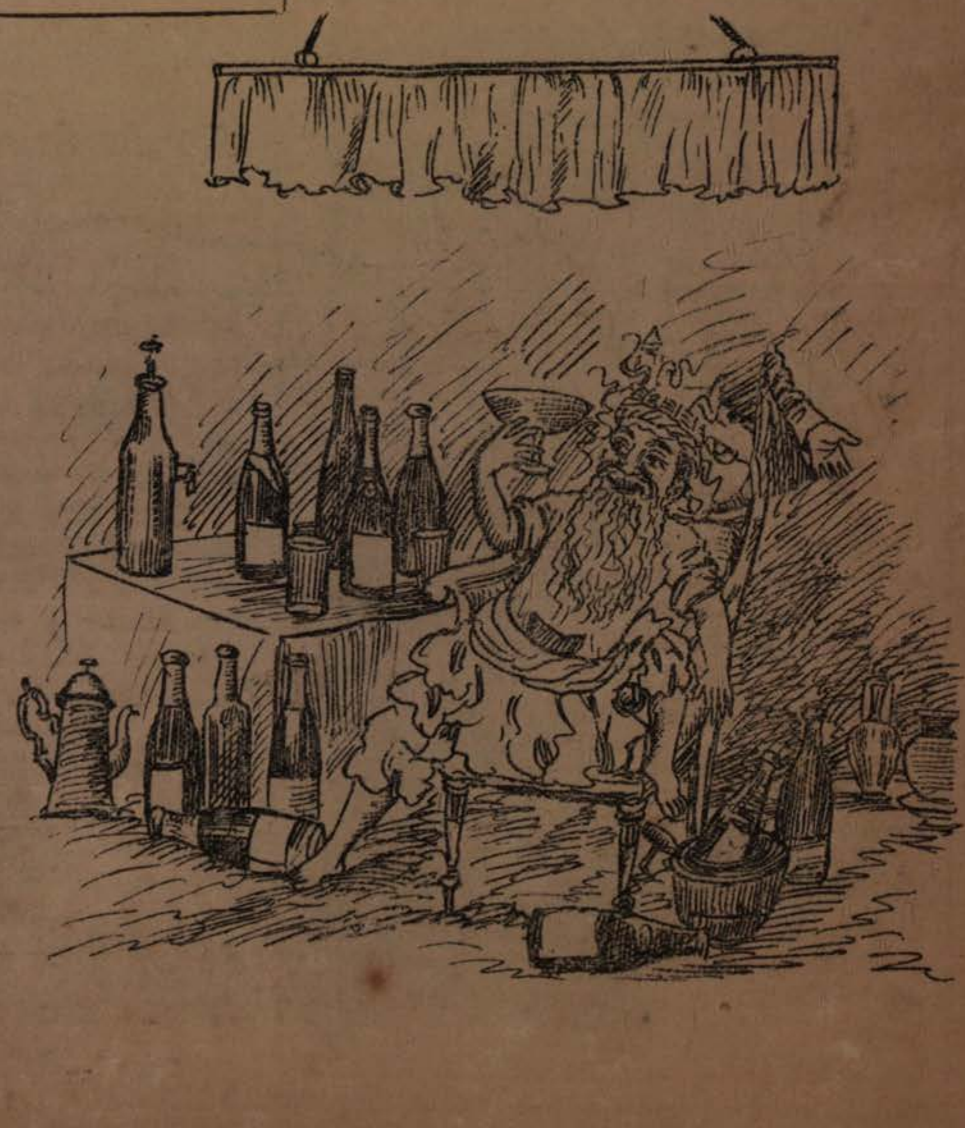
He: "Woman is a delusion."—She: "And man is always hugging some delusion or other."

Europa: What's the matter, my little boy?"-Grete: "Boo-o! I have been to the Concert and I can't find my governor."

Husband: "My friend hardly recognised you today."—Wife: "That's strange, for I wore the same hat you bought for me three years ago"

Some of the incidents in connection with the Dreyfus agitation are very interesting, but at the same time there is a good deal of dry fuss.

"What! begging again! Didn't I tell you not to ask me for any more money?"—"It's the fault of my secretary, sir. He ain't struck your name off my visiting list."

THE CIVIC FATHER IN EXELSIS

ક્વારનટાઈનનાં કોટકો.

[જુવો ચીત્ર, પાનુ ૩૯૦મું,]

કેવળ–ચાલ આપણે લેનોલી નાહાસી જઇયે ? હવે તો મરકીનો ત્રાસ નથી ખમી શકાતો.

કમળા–ને પછે કલયાણમાં કોરેનટેનમેં ખોશી ઘાલયાં તો ? પછે કયાં નાહાસશો ?

કેવળ–પણ કોરેનટીનમાં બેસવું ન પડે તેવી તજવીજ રાખયે તો પછે કેમ ? તું મડમડી થઇ જા, હું જાંગલો બની જઇશ, ને ઓળા રોણુના પારષુડીયાઓ જેવો ભપકો કરીને ફરષ્ટ કલાશ મહીં આપણુ બેસીશું તો બધા રોણુનાઓ આંધળા થઇ જશે, ને રોણુનો ડાકટર પણુ આપણુને પારખી કાઢી શકશે નહી ! તેની આંખ મહી ધુળ છાંટતાં કીયાં વાર લાગવાની હતી જે ! તે તો એમજ સમજશે કે આ કોઇ રોંચા પોત્યાંઓ નથી પણુ કોઇ મોટા શ્રીમંત ચલેજાવબલેજાવ છે. ને એમ સમજી રોણુનો આપણુને પાસ કરી દેશે ! સમજી મારી વહાલકડી !

કમળા–ઠીક ત્યારે હેંડો. કરો તઇયારી. મારે માટે બુટ ઇશટાકરા લઇ આવો, ને હાથ મહી ધરવાને એક સફેદ હાથી દાંતનો ને ઝાલર ને ફુમતાંનો પંખો લાવવાને ભુલશો ના ! વળી એકાદ પોલકું જોઇશે, તે મડમડીઓ પેહેરે છે તેવા ઘાટનું તુરત બનાવી આલવા ઓલા કલ્યાણુને કેહેતા આવજો !

દરવાજા બંધ !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૯૮મું.]

"નહી, હું દરવાજો નથી ઉઘાડવાનો, પછી પેલાઓ ગમે તેટલી બુમ કાં નહી પાડે ! મરકી દઇતે યાતો નાહાસવું જોઇયે, અથવા તો દરવાજો બંધ રહેવો જોઇયે ! "

[ગઇ તા૦ ૧૧ મી મારચના અંકમાં મુંબઈ ગેઝટ લખે છે કે " ક્વારેનટાઇનને નામે જે બીનજરૂરની બંધીઓ મેલવામાં આવી છે, અને જેથી કામધંધાની ખરાબી થઈ ગઈ છે અને આખા દેશનાં વેપારનું નખોડ વળવાનો ભય ઉભો થયો છે, તે બંધીઓમાંથી દેશના વેપારનો છુટકો કરવા માટેના ઉપાયો યોજવાનું કામ માણુસની બુધીની બાહેર તો હોવું નહી જોઇયે. દરેક જણુ જાણે છે કે ક્વારનટાઈન એક એવો ફારસ છે કે જેઓ તે ઉડાવવાની મેહેનત અને અજમાયસ લેવાને રાજી હોય તેઓ તેમ કરી શકે એમ છે.]

મરકીના કારોબારમાં નવો ફેરફાર–ડાકટર કરકાબાલુના ઘટીચકર નસીબમાં નવો ફેરફાર.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૧૦મું.]

મીસીસ કરકાબાલુ–કાંય ડીયર, કંઇ આજે ઘણાજ ઉગાઇ સુગાઇ ગયલા જેવા દેખાઓાય ? સું છે, કંઇ ઘણી થાક બાક લાગીચ, કે કંઇ મદઇ માય મમઇના જીવને કાંઇ ગમતું નથી ? કંઇ ધુકરાયલા ને કુજરાયલા, કંઇ ઉદાસ ને ગમગીન કેમ છેઓ ?

ડાકટર કરકા–(ઘણાજ ઉદાસપણે) અરે તું બોલજ ના ! હું છેક ઉંચે બેઠેલો ઉતો તે, એકદમ હેઠે ગબડી પરયોચ !

મીસીસ–ઓવાય, તો મદઇના કંઇ હારકાં પાસરાંને નુકસાન બુકસાન થયું કે સું ?

ડાકટર–હારકાં પાસરાંનો બધો ખુરદો થઇ ગીયો ! ધંધાધાપાનો ને પઇસા ટકાનો બધો ખુરદો થઇ ગીયો ! ને હવે કરકાબાલુ થઇનેજ બેસવું પરસે !

મીસીસ–એ તમે એ સું બેણુકોટક પારોચ ! સીધી સીધી વાત કરોની ? જીભરૂં તમારો ધંધોધાપો સાનો જતો રેહેતોતો ? હજી મરકી કાંહ નાપેદા પડીચ કે મરકીના ડાકટરનો કામધંધો બંધ પરે !

ડાકટર–આહ ! વાતજ તે છેની ! મરકી ચાલેચ, છતાં મને મરકીના ડાકટર તરીકે પેંડો મળવાનો ! નખોડ જાય લોકોનું તે, તેઓએ હડતાલ પાડી, ને મારા પેટપર લાત પરી ! સરકારે ઉપરથી તે હેઠે સુધી મરકીનાં બધા જુના કાયદા કાનુનો ઝાટકી કહારયાચ, ને બધો નવો કારભાર ને નવી રૂઢીઓ દાખલ કીધીચ. તેમાં સરવેથી મોટી મોહાકાન એ થઇચ કે ઘેરેઘેરની તપાસ કરવાની બંધ પારીચ !

મીસીસ–હેંએ ? શું કેહોચ ?

ડાકટર–હા, ઘેરેઘેરની તપાસ બંધ પારીચ, ને મરકીનાં દરદીઓ શોધવા નીકળવાની બધી વાત માંડી વારીચ ! હાય ! હાય ! કેવી મહીનાઓાને મહીનાઓ થયા અમે મજાહ કરતાતા, ને શેહેરીબાવાને પઇસે કેવી મોજ મારતાતા ને રાતામાતા થઇને ફરતાતા !

મીસીસ–પણુ એમ કરવાનું કંઇ કારણુ ? સરકારને વરી એ સું ભુત ભરઇ આયો ?

ડાકટર–કારણુ એજ કે આટલો આટલો ખરચ થાય ને પરીણુામ ત્યારે તો કંઇજ નહીં ! દરરોજ ખાંડી મુંડીના ડાકટરો ને માણુસો મોહોલ્લે મોહોલ્લે ફરેહરે ને તપાસ કરે, ને શોધી કહારે ત્યારે તો કેલી આંઠ ઉંઠ ઓટલો જેટલા દરદીઓ ! ને દરરોજ સો ઉપર દરદીઓ છુપઇ રહે !

મીસીસ–પણુ તારે તમે બરાબર મેહેનત કરતે કેની ?

ડાકટર–મેહેનત ? મેહેનત ?–તો મેહેનત નહી તો હજામત કીધી કે ? દરરોજ બબે કલાકવેર મોહોલ્લે મોહોલ્લે દોડયા, પાંચ પંદર ઘેર તપાસ્યાં, ઓારડાઓમાં ડોકયાં કીધાં, હસી હસીને વાત કીધી, " કેમ છેઓ માય," ને "કેમ છેઓ બા, " ના સવાલો પુછયા, ને તરેહવાર ટોલટપા ને હસવાના ભાવ પારીને હેઠે ઉતરયા, તે સું થોરી મેહેનત કે ? અરે એવ મેહેનત કરતાં તો બધો જીવજહમોર નીકળી ગીયો ને બધા ઘસાઇ પીસાઇને પીસટાં જેવા થઇ ગીયા ! ને તે છતાં હજી તો પુછેચ કે તમે મેહેનત કાંય નહી કીધી !

મીસીસ–પણુ તારે તમેજ મને કેહોની કે એટલી બધી મેહેનત કીધી છતાં સરકારે એવો અપજસ સાનો આપયો ?

ડાકટર–તે તો કોણુ જાણે. પણુ એટલીજ મેહેનત કરીને અમે લોક નથી બેઠા હું ! બધો જીવ જહમોર કહાડીને આખા આંબા દાહારા અમે જે ગધેરાં વહીતરૂં કીધું તેના મસાલેદાર રીપોર્ટ લખી મોકલતાં અમારા હાથ ને ભેજાં બેઉ સાથે ઘસાઇ ગીયાંચ તે જુદાં ! અને એવી પથર જેવી મેહેનત કરીને જયારે અમે લોકોની સેવા બજાવીચ, તારે લોકોબી કેવાં નગુણાં થયાં કે અમારાજ પેટપર લાત મુકવાની વાત કરવા નીકલી પડયાં, ને ઘેરેઘેરની તપાસ બંધ કરાવી ! અરે ! અરે ! અરે ! ને ગવરનરબી એવા ભલા માણુસ પોચા થઇ ગીયા કે લોકોએ જે માગયું તે આપીબી દીધું ! ને તેથી, ડીયર મારી, હવે મને પેંડો મલશે ને પાછા ભુખે મરવાના ને વાખા પડવાના દાહાડા ચાલશે ! પછી હું આજે કુજરાયલો ને ધુકરાયલો, ઉદાસ ને ગમગીન દેખાંઉ, તેમાં કંઇ નવાઇ છે વારૂં ?

મીસીસ–મરેરે મરે, લોકોબી મુવાં અહીંજ કાંહ મરવાનાં બાકી રેહયાંતાં !

માણકના મોતી મરકીના સ્પેશીયલ કનસ્ટેબલ થયા!

[જુવો ચીત્ર પાનું ૪૨૧ મું.]

મની–પણ કાં તું એટલી ઉદાસ કેમ? છે શું તે કાંઇ કહેશે? મોતીસાહ સાથ વધેરયું છે કે શું? બોલને?

માણક–શું બોલું! મારા શામલાના બાપા ઘેલા ગાંડા થઈ ગયા છે! દોડતા કે જઇને મરકીના ઇશપીશેલ કનપટેબલ થઇ આવયા!

મની–નહી, નહી? શો નસીબનો ઉદય! શામલાના બાપા ઇશપેશીલ કનયટેબલ! આહાહાહા! એ તો ગવંડર શાએબે પોતે ખીતાબ આલયો છે! વાહ! કેવું ઊંચું માન! અરે એવું માન મેળવવાને તો લોકો મરી ફીટે છે મરી!

માણક–હા, ને તેમાં મરી પણ જાય છે તો! મારા શામલાના બાપા મરકીને શોધવા જતાં પોતેજ તેના સપાટામાં આવી ગયા તો! પછે શું? તેઓજ મરશે નહી પણ મને સાથે મારયા જશે! હું જીવતાં જીવત મરી જઇશ!

મની–અરે અભાગણી! એવાં મોહોતે કોણ મરે! એવાં મોહોતે મરે તેનાં તો છાપે છાપે ગીત ગવાય ને ઠેઠ ગવંડરથી તે કોનશીલદારો સુધાં તેની બાયડીપર દીલાસા પત્રો મોકલે તે જુદાં! એવું માન તો જેના ભાગયમાં હોય તેજ ખાટે હો!

મરકીના દહાડામાં ગરીબ બીચારા મી૦ બ્રીફલેસને ભોગવવી પડતી હેરાનગતી.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૨૧ મું.]

મીસીસ બ્રીફલેસ–હવે કેમ કરૂં. મુવાઓ તો બસ ધીર ખાતાજ નહી. બસ ઉઘરાણીપર ઉઘરાણી કરયાજ કરેચ. કોઇબી બીલવાળો મુવો પટપટારો કરયા વગર તો ઘેરમાંથી હેઠે ઉતરતોજ નહી. વાયદા કરતાંબી હવે તો સરમ લાગેચ! ને મુવાઓને વાયદાબી તે કેટલા કરયા કરૂં ને કાંહ સુધી થોભાઉં! મારા કેશ બાકસમાં તો એક પઇબી હવે બાકી રેહી નથી, પછી હવે કરૂં તે સું તે કંઇ કેહેસો, ડીયર મારા?

મી૦ બ્રીફલેસ–એ બધા ભીખારડાઓને જરા સમજાવીને કેહેની કે થોરા દાહારા થોબી જાઓ. ચોમાસાં સુધી એ લોકને જરા ધીરજ ધરવા કેહે. તેટલાં, મારા લવ, મરકીબી બેસી જસે, ને ધરોધર બ્રીફના પોઠાપર પોઠાબી આવી લાગસે, તો પછી વરસાદની સાથે પઇસાનીબી આપરે ઘેર રેલછેલ જ થઇ ગેઇ એમ જાણ!

મીસીસ બ્રીફલેસ–પણ એવા ઢોંગધતુરા હવે કંઇ ચાલતા નથીની! મુવાઓને ગીયે વરસબી એમજ કેહી કેહીને વાહી કાહરીયાતા, તેથી આએ વરસ તો એ મુવાઓ એવા ચગોર થયાચ કે બસ બારણાં ખણીજ ખાયચ! ને એવા ધાસા ને તકાજા કરેચ કે બસ નહી! બે ચાર મુવાઓ તો દમબી ભરાવી ગીયાચ કે જો પઇસા નહી ચુકવસો તો સ્માલ કાઝમાં હવે ફરયાદી માંડસું!

મી૦ બ્રીફલેસ–અં હં! તારે તો તે લોકને ગરમીમાં કોરટો બંધ થાય તાંહ સુધી થંડા મીઠા રાખવા જોઇસે! આવતે મહીનેથી કોર્ટ બંધ થસે તેટલાં તે લોક સાથ મીઠી મીઠી વાત કરી, પસવારી પતાવી કે સમજાવી સુઝાવીને કામ લેવું પડસે! કે કોર્ટમાં દોડી જાય નહી ને કેસો બેસો કાહારે નહીં!

મીસીસ બ્રીફલેસ–પણ પછી શું?

મી૦ બ્રીફલેસ–પછી કોર્ટ બંધ થઇને પાછી ઉઘરસે તેટલાં આપુનેબી જરા દમ ખાવાનો વખત મળસે, મરકીબી પુરી થસે, નાહાસી ગયલા મારવારીઓબી પાછા આવસે, બ્રીફોનીબી હાર ચાલસે, ને ડીયર મારી, તારો કેશ બાકસબી છલછલ થઇ જસે!

FUNNY BITS.

(*From various sources.*)

What's in a name?—"Ikey" Moses is no longer fashionable; it is Klondikey Moses now.

It does not follow that a playwright is in quest of employment because he's on the look out for a good "situation."

The old question of the treatment of habitual inebriates has again been raised. Evidently the best way of treating them is not to treat them.

A young ensign was visited one day by a fashionable relation, who was much disgusted at the smallness of the sitting-room. "Good heavens! Charles, how much longer do you intend to stay in this nutshell?" inquired the visitor. "Oh, until I become a colonel," was the reply.

Softly: "Yes, I was b-b-orn with a s-s-s-ilver s-s-poon in my m-m-m-mouth."—Kitty: "Oh, Mr. Softly, is that why you stutter?"

Direful Damage.—Loose horse, with habit skirt, bolting amongst hounds.—M. F. H. (in his agony) "Will *nobody* stop that confounded *clothes-horse*?"

"Be it true as your nevvy bain't a-goin' to marry that Miss Giles after all?"—"Well, you see, I 'vised 'un to gie up matrimony, an' take to a trade."

Keeper: "Yes, sir, the water's in grand order, but the fush are no up yet. Noo wad be a fine time tae gie some o' yer London frien's a day or twa's fishing!"

For Architects.—Q.: Why should the House of Lords always uphold the decisions of the Ecclesiastical Courts o r A.: Because it is only natural that the Court of Arches should be supported by its *Piers*.

Artistic Sympathy.—Susan: "Lor, Miss Ella. I wonder you've the 'eart to play, and you just in your blacks f— your poor uncle!"—Miss Ella: "Don't be silly, Susan! Can't you see I'm only playing on the *black-notes*!"

Plain English.—John Bull: "'Scuse me, m'soo! What are you doing on my ground?"—French explorer: "Mon cher, je n'y suis pas." (Aside.) "Mais, j'y reste!!"—John Bull: "You mayn't be there. *But out you go*!!"

A Too-Feebble Expletive.—MacSymon: "I saw you were carrying for the Professor yesterday, Sandy. How does he play?"—Sandy: "Eh, you man 'll never be a gowffer. Div ye ken what he says when he foozles a ba'?"—MacSymon: "No. What does he say?"—Sandy: "'*Tut-tut*!'"

BABY BILL OF BOMBAY.

BOMBAY—How do you like him, PUNCH dear? Don't you think he is born with a silver spoon in his mouth? MR. PUNCH—Well, I don't know about silver spoons, my dear, but he doesn't look like a SPOON himself. Very promising child, if well looked after and well-fed out of a gold spoon, if you like. Nurse him nicely, and you may hope for the best.

[The City Improvement Bill comes for second reading before the Bombay Legislative Council on the 28th March.]

મુંબઈનો નવો બુચો.

મુંબઈ—કેમ, પંચ ડીયર, તમને એ કેવો લાગે છે? તમને ગમે છેની? એ પનોતો પુત પાળણામાંથીજ દેખાય છેની? હું કહોની, એ જનમતાં વારજ પોતાના મોહોડાંમાં રૂપાનો ચમચો સાથેજ લેઈને આવયો છે કેની? પંચ—તે તો કોણ જાણે, ડીયર. રૂપાંના ચમચાની વાત તો હું કંઈ જાણતો નથી, પણ જો એની સારી રીતે બરદાસ્ત લેશે ને એને રૂપાંને બદલે ગમે તો સુનાના ચમચાથી દુધ પાઈને ઉધારશે, તો મને લાગે છે કે એ નામ કહાડશે. એને અછી રીતે સંભાળથી દુધ પા ને પછી સારાં સુંદર પરીણામનીજ આશા રાખજે.

[નવી મુંબઈને લગતો કાયદાનો ખરડો બીજીવાર વાંચીને પસાર કરવા માટે તા૰ ૨૮ મી મારચે ધારાસભામાં રજુ કરવામાં આવનાર છે.]

THE (CHINESE) BEAUTY AND THE BEAST; OR, THE SWEETS OF CHINA FOR THE BEAR OF RUSSIA.

[Reuter's special correspondent visiting China telegraphs that there is every sign that the Russians are all powerful in North China and that the native Chinese naval officers are quite subservient to them.—REUTER'S TELEGRAM.]

ખુબસુરત ચીની હેવાન પર મોહીત!—અથવા, રૂશયન રીછ માટે ચીનઈ સાકર.

[ચીનની મુલાકાતે નીકળેલો રોઇટરનો ખાસ ખબરપત્રી જણાવે છે કે, ઉતર ચીનમાં રૂશયનો સરવેથી બળવાન થઈ પડયા છે, અને ચીનઈ સરકારના દરયાઇ કાફલાના અમલદારો તેમની મરજી અને હુકમ પ્રમાણેજ ચાલે છે.—તાર.]

AT MATHERAN.

Hillee—How did you manage the plague authorities at Kalyan?

Homee—Oh! They were all politeness and civility! My first-class ticket, my European dress, and my fair face were my passports! And I passed on!

Hillee—Strange! Some Banias travelled first class too, but were stopped! Poor fellows!

Homee—No wonder! First-class travelling alone doesn't serve. The dirty *potlans* were still in evedence, and gave evidence against them. The beggars!

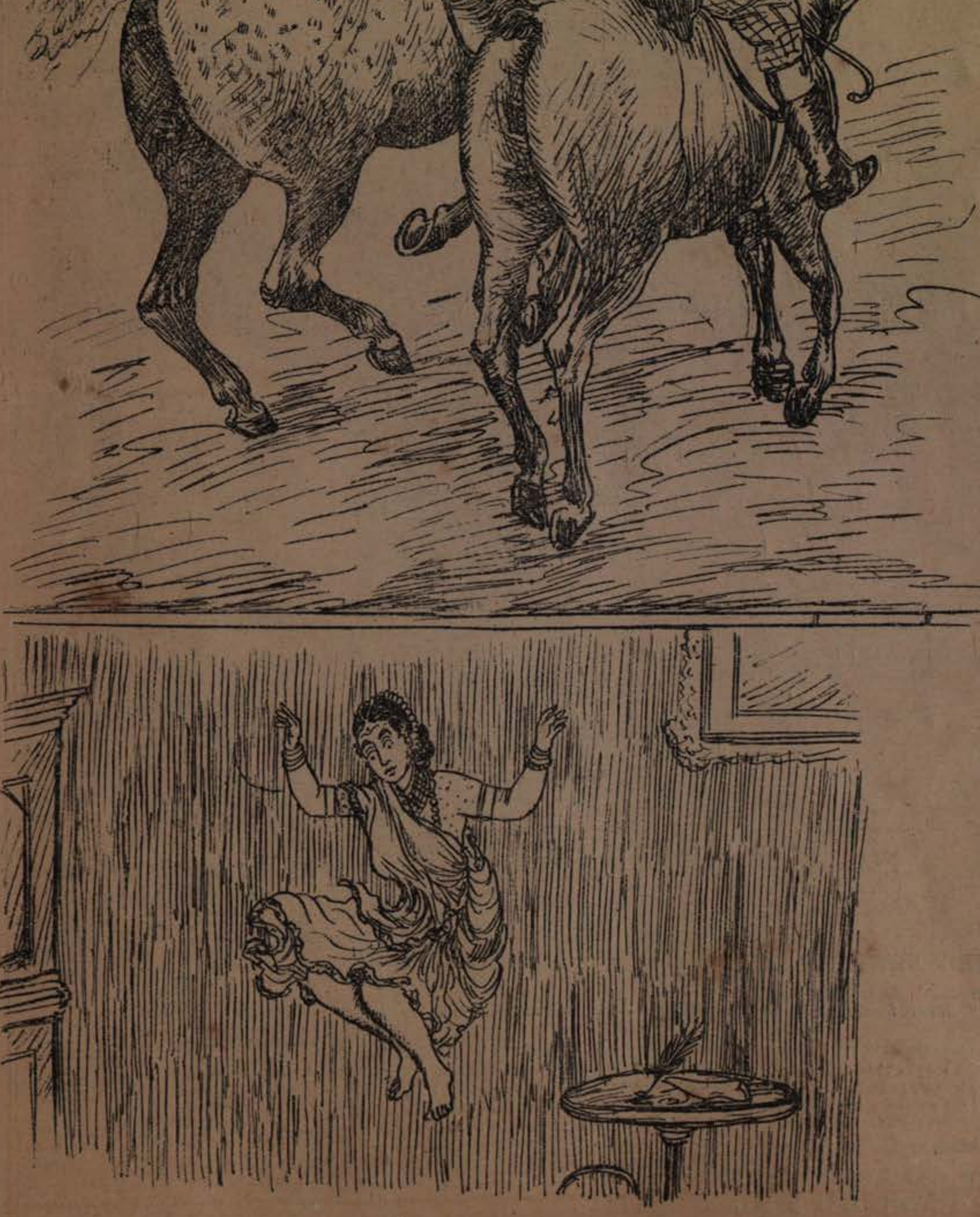
માથેરાનની સીતળ
ટેકરી પર.

હીલ્લી—ને કલ્યાણીની પલેગ
અકોરીટી સાથે તમારો પાટલો કે
મ ફાવ્યો હોમી?

હોમી—અરે તે લોક તો મને જો
તાંજ એવા "પોલાઈટ" ને "સી
વીલ" થઈ ગયા કે બસ નહી! મા
રી ફરસ્ટ કલાસની ટીકીટ, મારો
યુરોપીયન દરેસ, ને મારો અંગ્રેજ
જેવો ચેહરો જોઈને તે લોક તો તા
ટજ થઈ ગીયા, ને ગુપચુપ હું પાસ
થયો!

હીલ્લી—કેવું "ચેંજ"! કેહજે
કેટલાક વાણીયાઓબી ફરસ્ટ કલા
સમાં આયાતા, પણ તે લોકને તો
અટકાવયા, તેથી તે બીચારાને પા
છું મુંબઈ જવું પરયું!

હોમી—પણ અટકાવે નહી તો
સું કરે! એખલી કંઈ ફરસ્ટ કલા
સની ટીકીટજ જોઈને બધાને પાસ
કરતા નથીની! તેની સાથે દરેસનો
બી ભપકો જોઈયે! પણ એ નખો
ડનાં ગીયાઓ તો એવાં વાસ માર
તાં પોતયાં પેહેરીને બેઠા હોસે! ર
હજાર જુ ભરેલી ને કોપરેલથી ઝઝ
રતી ચોટલી કહાડીને તપાસ કરાવ
વા ઊભા હોસે! પછી તે લોક પાસ
નહી થાય તેમાં નવાઈ સાની!

DELIGHTED.

HOORAY! HOO-RAY! A ray of comfort from a kind and sympathetic Government at last! And the people are bathed in the sunlight of hope! Erewhile sinking under the crushing weight of despair, now buoyant and radiant!

[The new plague measures adopted by the Government have given great satisfaction to the native public of Bombay.]

હરખના ઉછાળા.

હુરરેએએ! હુરરેએએ! આ
ખરે માયાળુ અને મેહેરબાન સર
કારે મુંબઈની દેશી પ્રજાને દીલા
સો આપી તેની તરફ દીલસોજી દે
ખાડી! અને તેથી લોકોને કેવી ન
વી આશા, નવી ઉમેદ આવી છે!
જે લોકો નાઉમેદીમાં ગરક ગયાં
હતાં, જેઓ મરકીને લગતાં પોતા
નાં દુખોની કાંઈ પણ દાદ લાગે તે
માટે તદનજ હાથ ધોઈને નાચાર
બેઠાં હતાં, તેઓ હમણાં ખુશાલી
માં ગરક ગયાં છે અને હરખનાં ઉ
છાલા મારે છે! હુરરેએએ! મા
યાળુ અને દીલસોજ સરકાર માટે
ત્રાણવાર પીટપીટ હુરરેએએ!

[મુંબઈ સરકારે મરકીને દાબી
દેવાને લગતા નવા ઉપાયો લઈને
લોકોને ખમવી પડતી પુષ્કલ હેરા
નગતી દુર કરવાનું જે કામ બજાવ
યું છે તેથી દેશી પ્રજામાં ભારે સંતો
ષ ફેલાયો છે.]

THE NEW DEPARTURE.

MRS. KARKA BALOO—Why so sad, dear? So downcast?

DOCTOR K. B.—Cast down indeed! Thrown from my lofty position! Fallen! I'm without work and without money! My occupation's gone!

MRS. K. B.—No poetising here! Talk sense, will you? The plague's not gone yet! Why should you?

Dr. K. B.—Ah! Don't you know? They've gone and made a sweeping change. No more house-to-house business, no more search parties! Oh! how we fattened for months upon months on the Civic Father's bounty! A mere sinecure! A couple of hours in the streets, a few houses searched, a spicy report of our doings, and there the matter ended! But the nasty people didu't see what was good for them—for, us, I mean—and so we're off! Ah! the old starving days again, my love! If that's not euough to make a fellow sad!

મરકીના કારોબારમાં નવો ફેરફાર—ડાકટર કરકાબાલુનાં ઘટીચકર નસીબમાં નવો ફેરફાર.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૩ મું.]

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

SIR M. M. BHOWNUGREE,

The Jubilee Knight of Bethnal Green and the representative (according to a local authority) of the "*teeming millions of India*" (???!!!???)

Bethnal Green! Pooh! a sorry span!
In me behold all India's man!
From Patel Street to Simla's end
The trumpet squeaks to India's Friend!

મી० પંચના ફેન્સી પોરટ્રેટ.

સર એમ. એમ. ભાવનગરી,

બેથનાલ ગ્રીનના જુબીલી નાઈટ, અને હીંદુસ્તાનની કીડીની માફક ઉભરાઈ જતી કરોડો માણસોની પ્રજા તરફના પ્રતીનીધી (???!!!???)

AFTER THE RIOTS.

MAMMA MEHER—Papa went out biking, and had a nasty fall.

BOOCHEE BACHOO—Nothing serious, I hope,

M. M.—No. He must thank his legs for it. If they hadn't worked at lightning speed, the mob that pursued him would have made mince-meat of him! They took him for a GORA!

B.B.—No wonder! Koomlee, our next-door neighbour, whenever she sees papa in European dress, calls him the saheb's BOOTLAIR!

હુલ્લડ થયા પછી.

માયજી મેહેર–તારા બાવા બાઈસીકલ પર બેસીને બાહાર ગીયા ને બીચારા પરી ગીયા.

બુચી બચુ–પણ કંઈ બાવાને ઘણું વાગું તો નથીની, માયજી?

માયજી–નહી. એતો સારૂં થયું કે એવણે ખુબ જોરથી વીજલીની માફક પગ ચલાવયા, નહી તો કોણ જાણે મુવા બદમાશોએ મદઈની બોટી બોટી કરી નાખતે. મુવાઓ તો એવણને ગોરા ગોરા અંગ્રેજ સમજ્યા!

બુચી–હારે માયજી, કેહાં બધાંજ એવણને એમ સમજેચ. તે દહારે આપરી પાસેની કુમલીબી એવણને અંગ્રેજી દરેસમાં જોઈને બોલી કે જોયો કે આએ સાહેબનો બુટલેર ચાલ્યો તે!

THE MISERIES OF PLAGUE.

Rama—I heard you were taken to the segregation camp.

Seeta—Oh, yes. I had only been to see my brother's wife who was ill. Had been there for an hour or so, when the plague-doctor came, ordered the patient to the hospital, and the rest of us to the segregation camp. Very aggravating this, for me especially, who was only a visitor. I protested, but the doctor was deaf.

Rama—The idiot! And then?

Seeta—Oh! the usual thing! my husband had to do a lot of things—you know what—and it was twelve hours before I was let off!

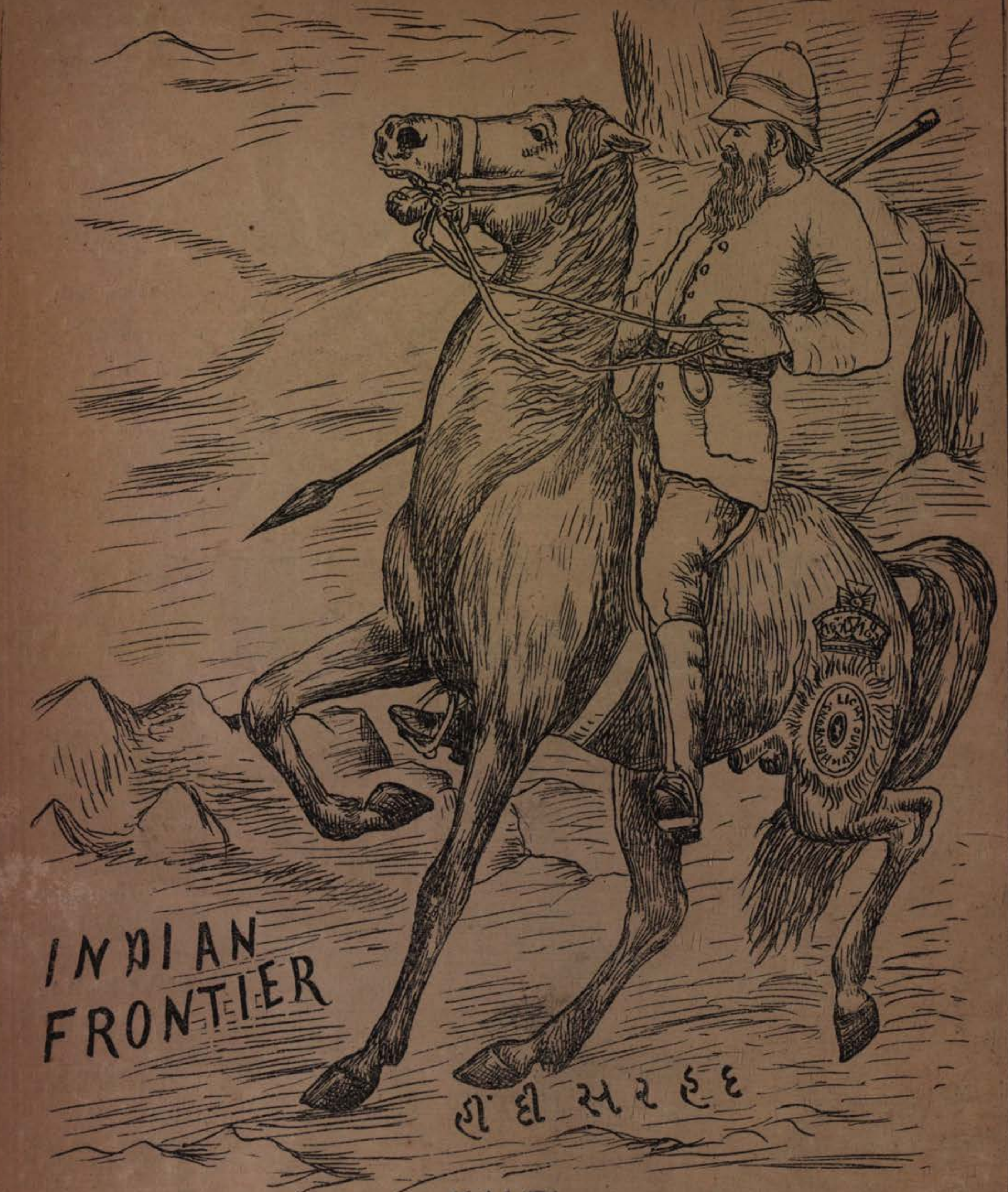
મરકીની મોહકાંનો.

રમા–મેં તો સાંભળયું કે તુને બી સેગ્રીગેશન કેંપમાં લેઈ ગયા હતા?

સીતા–હા, ખરી વાત. હું મારા ભાઈની બાયડી આજારી હતી તેને જોવા ગઈ, તયાં એક કલાક બેઠી તેટલાં પલેગ ડાકટર આવયો, તેણે તેને ઈસ્પીટાલમાં મોકલી આપી. ને અમે બધાંઓને સેગ્રીગેશન કેંપ મોકલી દેવાનો હોકમ કીધો! હું તો ફકત મળવા ગયલી હતી, તે માટે મેં ઘણુંબી સમજાવીને કેહયું, પણ ડાકટર તો બસ કાનમાં રૂના ડુચા ઘાસીનેજ બેઠો!

રમા–કેવો બેવકુફ! ને પછી શું કીધું?

સીતા–કરે શું? મારા વરને એક હજાર ને એક ખેલુંકોતક કરવાં પડયાં. તયારે છેક બાર કલાક વેર કેદ પડયા પછી મારો છુટકારો થયો!

HALT!

L-rd Elg-n—To go beyond, or not to go, that is the question. The better plan, I think, would be to stop. Or-or-it might prove troublesome!

[An Anglo-Indian paper says:—"No one now talks of the permanent occupation of the Tirah or of garrisoning it with the troops at present stationed at Peshawar and Rawal Pindi."]

ઊભા રહો!

લાર્ડ એલગીન—અહીંથી આગળ જવું કે નહી જવું? હું ધારૂંછું કે અહીંજ થોભીને ઊભા રહી જવુંજ વધારે ઠીક પડશે, નહી તો નવી જંજાળ ને નવી મેહેનત ઊભી થશે!

[એક હીંદી અંગ્રેજી પત્ર જણાવે છે કે,તીરાહાન્તે જાથુકનો કબજો લેવાની અથવા પેશાવર અને રાવલપીંડી ખાતે રાખેલાં લશકરને તયાં મોકલીને તેની સંભાળ લેવાની હવે કોઈ પણ વાત કરતું નથી.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 10*th March*:—Money makes the mare go. Money makes the plague-demon to stay. To stay, and eat us out of house and home. He thrusts a bold hand into our money-box, (no highwayman bolder), and he sucks our life-blood (no leech ever sucked better).

This suction having latterly assumed most alarming proportions, and our consequent depletion and final dissolution appearing to be near at hand—or heart—, four wise men of the Standing Committee, finding that they stood committed to matters they could no longer wink at, requisitioned us, for the first time in the history of the municipal life of the city, for an "urgency" meeting, and we had assembled to-day in consequence to weigh the pros and cons of

A BOLD ONE.

the momentous question : the question namely of the respective positions of the Municipality and the Plague-Committee.

THE SUCTION.

But by an irony of fate, the so-called "urgency" meeting was not to be. The plague-demon, in resentment of our foolhardiness in questioning his ways and means, had, only the day before, called in, to his aid, another demon, scarcely less terrible than himself, the demon of mischief, to stop our tongues. And we became speechless, for we felt that we were suddenly face to face with one of those occasions when, if speech is silver, silence is gold. We were agreed that in view of what had happened, with the city still in the throes of unwonted excitement, it would be the height of imprudence to discuss matters responsible, however distantly and indirectly, for the deplorable deeds of bloodshed that had taken place. And the "urgency" meeting at once became a misnomer, and giving place to the superior urgency of the situation, stood adjourned.

By another irony of fate, the plague-demon, with a view doubtless to mock our ineffectual efforts to resist his encroachments, chose this identical day for a further demand upon our purse, not the "trash"

THE TWIN DEMONS.

LIKE HIS IMPUDENCE!

that Cassio's was, and which is at once our weak, and our strong, point. Our strong point, because until the epidemic got scent of our treasury and came to knock the pleasing delusion out of our heads, we cherished the belief that we were masters of inexhaustible riches; our weak point, because we are more powerless to hold and have our own than the meanest citizen.

Another lac and a half, said the Demon in his most lackadaisical manner, before you resolve yourselves into an urgency meeting, and then you may abuse me to your heart's content.

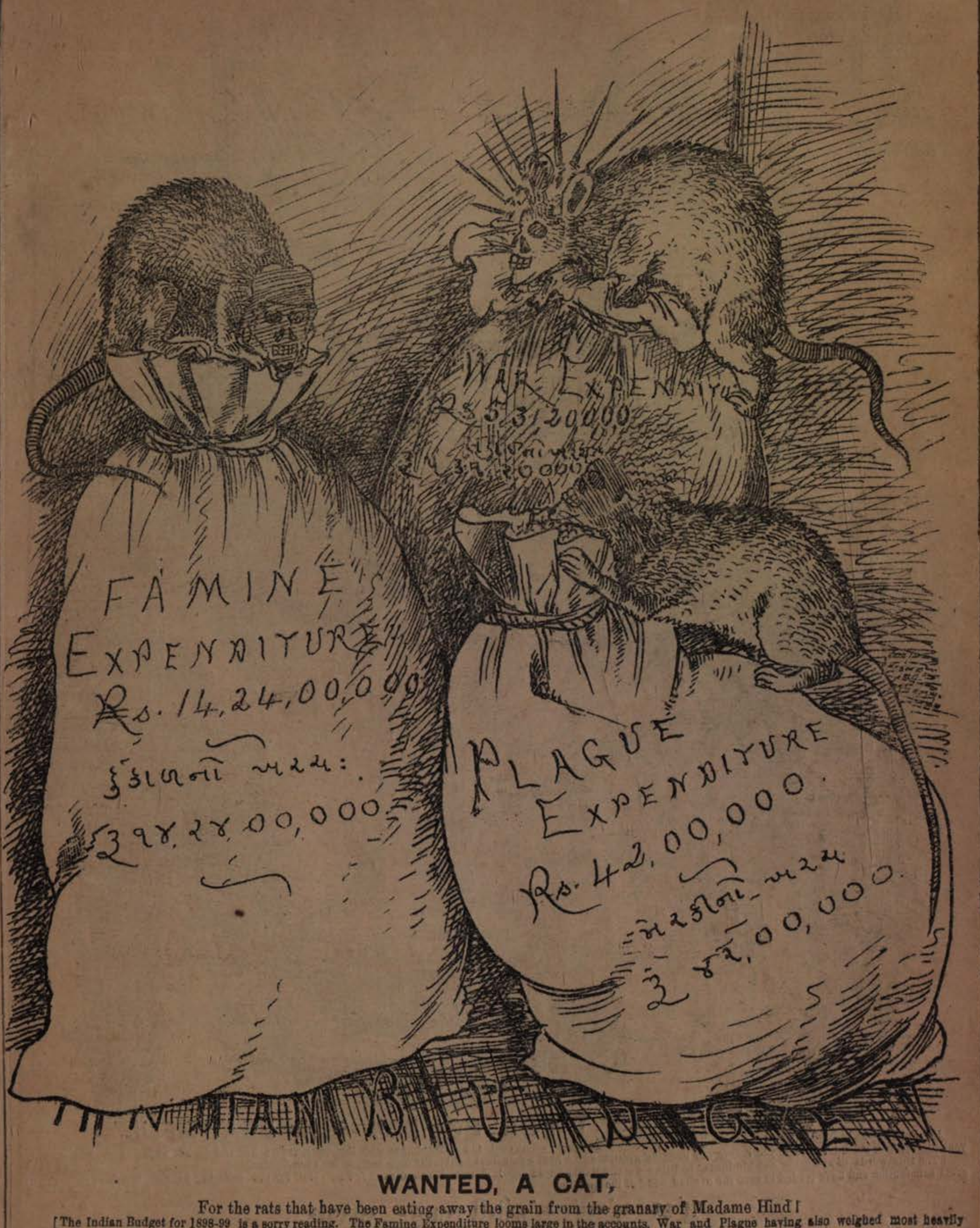
Upon this, he snapped his fingers at us, and Dr. Bhalchandra, who brought him in, tipped us a wink that he was an ugly customer and would take no refusal. Nor were we going to refuse, for we felt we couldn't well withhold the sinews of war. For the hundredth time we gave, not however with mute shruggings of the shoulders as before, but with a roar. For wasn't Leo among us, and didn't he, shaking his mane, roar with all his might and main? Loud enough to frighten Mr. Seraph who, having got up a quiet demonstration of his own for the "urgency" business, feared the lion might out-roar him.

And he was out-roared. For Leo roared in spite of him, took in fact the "wind out of his sail." Which was indeed a "sell." Leo wanted to know, what we're all dying to know, where all the money, voted by us to the Plague-Committee, has gone to? A matter of 20 lacs, which is no laughing matter! And we're going to ask for a detailed account of every pie spent out of our larder, and I expect the Plague-Committee will have to do more, before we're satisfied, than merely sing the old refrain:

"Plague's the way the money goes,
Pop goes the weasel!"

MIGHT AND *MANE*.

WANTED, A CAT,

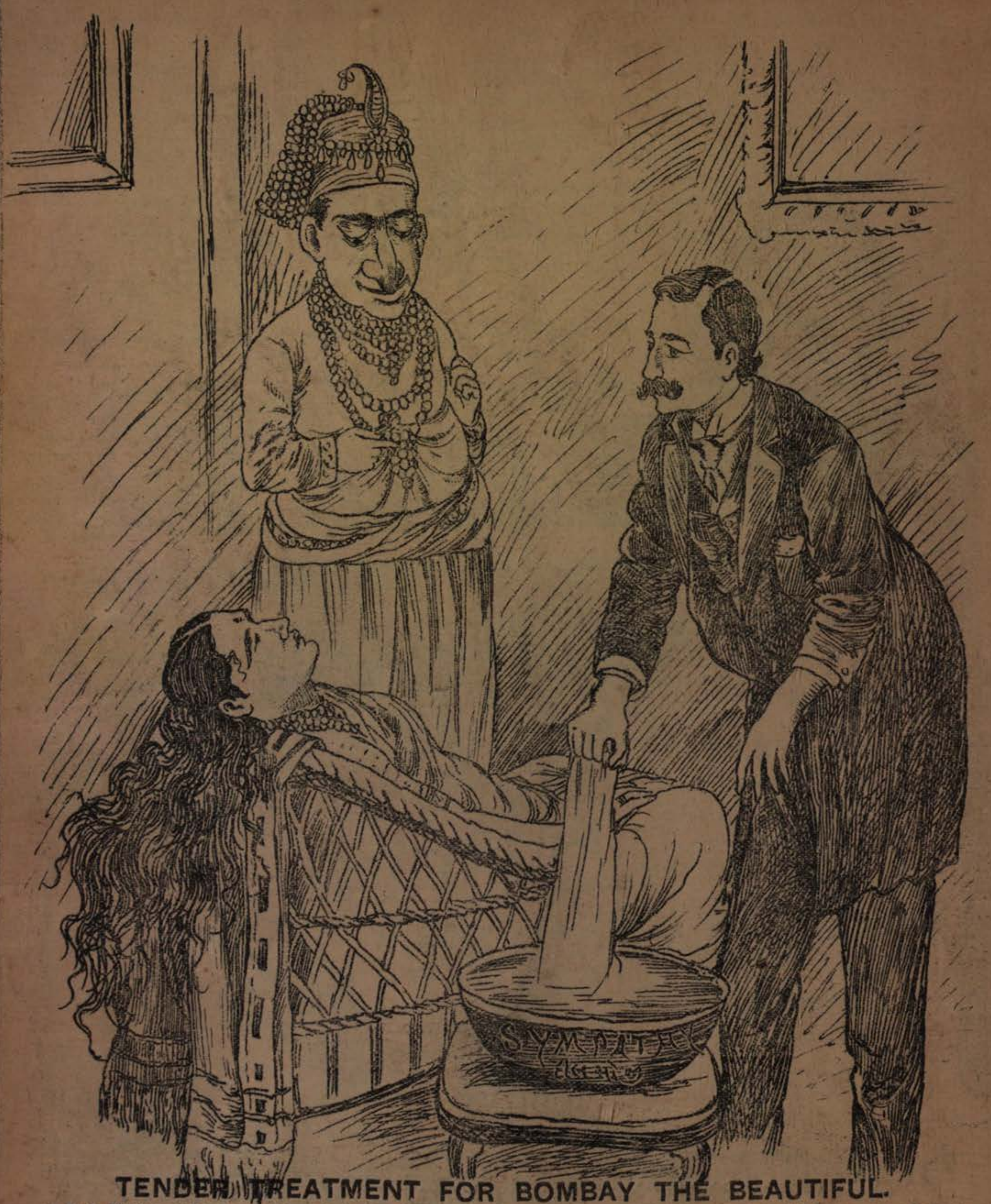
For the rats that have been eating away the grain from the granary of Madame Hind!

[The Indian Budget for 1898-99 is a sorry reading. The Famine Expenditure looms large in the accounts, War and Plague having also weighed most heavily on the Indian Exchequer.]

જોઈયે છે, એક બીલાડી,

બાઈ હીંદના કોઠારમાંનો અનાજ ખાઈ જનારા ઉંદરોનો ઘાન વાળવા માટે!

[૧૮૯૮-૯૯ નાં વરસ માટેનું હીંદી બજેટ બહુ દલગીરીભરેલું વાંચણ થઈ પડે છે. બજેટમાં આપવામાં આવેલા હીસાબમાં દુકાળના ખરચનો આંકડો બહુ જબરો માલમ પડે છે, તેમજ લડાઈ અને મરકીએ પણ હીંદી તીજોરીપર નાનો સુનો દરોરો પાડેલો જણાતો નથી.]

TENDER TREATMENT FOR BOMBAY THE BEAUTIFUL.

Mr. Punch—The budmash Bubo has struck her on the head—and heart; —but your tender treatment will, I'm sure, revive her and do her immense good. Continue your kind offices, good doctor, and you'll earn our undying gratitude! A cold water treatment is the only remedy for such distempers.

[The true words of sympathy and kindness, befitting a statesman, uttered by H. E. the Governor at the Town Hall for the suffering poor of Bombay, have given great satisfaction and have tended to ease the excited mind of the public.]

સુંદર મુંબઈ સુંદરીની નાજુક સારવાર.

મી૦ પંચ—બદમાશ બ્યુબોએ એ ગરીબ બીચારીના માથાં પર—અને તેણીનાં દીલ પર—જબરો ફટકો મારયો છે; પણ તમારી નાજુક સારવારથી, મારી ખાત્રી છે કે, એ જલદીથીજ હુશીયાર થશે અને એને ઘણોજ ફાયદો માલમ પડશે. તમારી ભલી અને માયાળુ સારવાર ચાલુ રાખો, મારા ભલા ડાકટર સાહેબ, અને અમારો જાન, અમારાં અંતઃકરણ, તમારી પર સદકે છે! એવા દુઃખદરદોમાં થંડાં પાણીથી સારવાર કરવાનોજ ઉપાય ઘણો કારગત લાગે છે.

[મુંબઈનાં દુખ અને આફતમાં ગીરફતાર ગરીબો માટે એક ખરા બાહોશ રાજદ્વારીને છાજતા જે દીલસોજી અને માયાના શબ્દો નામદાર ગવરનર લારડ સેંડહર્સ્ટે ટાઉન હાલમાં ઉચારયા હતા, તેથી સઘળે ઠેકાણે ભારે સંતોષ ફેલાયો છે, અને પ્રજાનાં ઉસ્કેરાયલાં મનને તેથી ઘણી ધીરજ અને શાંતી મળી છે.]

THE PLAGUE IN POONA.

MR. PUNCH—Poona, my love, how fares it with you?

MISS POONA—Coming out of my troubles gradually, dear PUNCHOBA. The plague has just left.

MR. P.—Good, very good. That's a plague gone. Hope your other plagues will go too, and you be yourself again, as stainless as before the Jubilee night!

MISS P.—Ah! That night! And the dark stain it has left on me! Would that were wiped off!

MR. P.—Time for everything. Even the sun is clouded now and again. Let's hope for the best. A clear conscience will shine at last.

પુણામાં મરકી.

મી૰ પંચ-કેમ પુણાબાઇ, કેવી ખબર અંતર?

પુણાબાઇ-ખબરમાં તો એજ, પંચોબા. કે ધીમે ધીમે આફતમાંથી બાહેર નીકળું છું. આ મરકી હમણાંજ મને છોડી ગઇ છે.

મી૰ પંચ-ઠીક, ઠીક. એક મરકી ગઇ ને પીડા પતી! આશા રાખું છું કે તને પીડા કરનારી બીજી મરકીઓ પણ તને જલદીથીજ છોડી જશે, ને જુબીલીની રાત આગમજ જેવી તું નીશકલંક હતી તેવીજ પાછી થશે!

પુણાબાઇ-હાઆ! તે કાલી કંગાળ રાત! તેના કાળા ડાઘ હજી મને ચોંટી રહયા છે! અરે તે કયારે ધોવાઇ જશે!

મી૰ પંચ-વખતનું કામ વખત કરશે! તું જાણે તો છે કે સુરજબી અવારનવાર વાદળથી ધંકાઇ જાય છે! માટે નીરાશ નહી થા! તારૂં સ્વચછ અંતકરણ સુરયની માફકજ પ્રકાશી નીકળશે!

HARD UP!

SEERA—Is brother Pesi going to take us to Mahableshwar?

MRS. PESI—Oh, no! He says it's no use now. We've been sufficiently HAFFKINED to escape the plague, and we must stay where we are, if only to test the serum! It would be foolish to spend money, even if one had it. But he hasn't. Money's so tight just now, and there isn't a Marwaree in the bazaar to lend even at a thousand per cent.!

કરકા ડાંસ!

સીરા-પછી પેસી આપુ લોકને મહાબલેશ્વર લેઇ જાયચ કે નહીં?

મીસીસ પેસી-નહી રે, મહાબલેશ્વર કાંહુ લેઇ જાય! એવણ તો કેહતાતા કે અગે તન તન વખત તમે લોકને હાફકીનની રસી મુકીચ એટલે તમને કંઈ વારબાર ખાવાની નથી ને મરકી લાગવાની નથી! વાસ્તે મુંગા મુંગા મુંબઈમાંજ પરી રેહો!

સીરા-વાહ. એ ખાસ્સી ભઇની તાલ! કેહ દોહરીયાનાં વાંધા હોસે તેથી એવાં હીલાં બાહાના કહારેચ કે!

મીસીસ પેસી-તેવી ખરીજ વાત તો! હમણાના કરકા કરકીના વખતમાં તો જે બેવકુફ હોય તેજ પોતાના પઇસા ઉડારી નાખે! ને બીચારા પેસી તો કેહને નાણાં બજારમાં પઇસાની એટલી તાણ છે કે બસ નહી! ને કોઈ મુવો છુટતો મારવાડી શોધેલો જડતો નથી ને એક હજાર ટકેથી વયાજે કોઈ ધીરતુ નથી!

SITTING TIGHT!

Civic Father—Was ever father burdened like this before? Oh the baseness of it! Generosity like mine ought to make ingratitude itself less exacting! But some persons never have enough! The more you give, the more they want!

[The Standing Committee have again voted a lac of rupees to the Plague Committee, bringing the total Plague Expenditure to nearly twenty-five lacs!]

બાવાની ખાંધપર મજબુત ચહડી બેઠેલી બલા.

શેહેરી બાવા—અરે એનું નખોદ જાય રે એનું! એવો તો બીજો કોઈ બ્હાડેખી કોઈ બાવાને માથે પડયો હશે નહી! આ કેવી નીમખહરામ છે, કે જેમ જેમ હું એની તરફ ખુલ્લા દીલનો થાઉં છું તેમ તેમ એ વધારે ને વધારે મારે માથે ચહડી બેસવાજ માંગે છે! બસ એને તો આપ આપ અને આપજ! બીજું કંઈજ નહી! ને ગમે તેટલું લેવા છતાંબી એ ધરાતી નથી!

[પલેગ કમીટીને બીજા એક લાખ રૂપયા આપવાની સ્ટેનડીંગ કમીટીએ ભલામણ કીધી છે, જે રકમ સાથે લગભગ પચીસ લાખ ઉપર મરકીનો ખરચ થયો છે!]

THE MISERIES OF PLAGUE

Ayah—No, Baijee, I can't stay a day longer. I'm sorry, but I must go. All my people have run away, and if I die.—

Mistress—Oh, we'll manage all that, never fear.

Ayah—But you can't prevent me from dying, nor can you carry me to Sonapur! That's a weal (or woe) that you can't put your shoulders to!

મરકીની મોહકાનો.

આયા—નહી બાઈજી, મારાથી તો હવે એક દાહાડોબી મુંબઈમાં નહી રેહુ વાશે. હું તો બસ ગામ જવાનીજ. મારા બધા જાતવાળા નાહાસી ગીયેલા, પછી હું મરકીમાં મરી જાઉં તો—

બાઈ—અરે તું કંઈ ગભરાના, અમે બધુ તે વખતે ઠીક કરશું.

આયા—પણ તેથી મને મરી જતી તમે કેમ અટકાવવાનાં હતાં જી? ને હું મુઈ તો કાંઈ તમે મને ઉચકીને સુનાપોર લઈ જવાના હતાં? તમારાથી કાંઈ મારી કરકઠીને આંધ મારી રોકાવાનીજ નથી! પછી હું અહીં રેહીને શું કરૂં?

THE MISERIES OF OUR BRIEFLESS DURING THE PLAGUE.

Mrs. B.—So many calls during the day from impatient duns, and I without a pie in my cash-box! What shall I do, dear?

Mr. B.—Tell the beggars to wait, love! Everything comes to him that waits! Only till the monsoon sets in! The plague will then set, for ever perhaps, and briefs will begin to pour!

Mrs. B—That won't bear repeating! We said the same thing last year, and here we're again! And I'm afraid we shall soon have to be in the Small Causes Court! You can plead then without a brief. At any rate, the struggle will be brief, and soon over!

Mr B.—I have a trick up my sleeve to match that, never fear. I'll put the fellows off till the summer vacation, and so prevent th-ir obtaining summary justice. It will give us time, and time's money doncher know?

મરકીના દાહ્ડામાં આપણા બીચારા બ્રીફલેસને ભોગવવી પડતી હાડમારી.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૦૬મું.]

THE SPECIAL PLAGUE CONSTABLES.

Mani—Why so sad?

Manek—Reason enough. My Shamla's father has gone mad! Gone and has himself been made a special constable!

Mani—What luck! Shamla's father a "S. C.!" Why that's a title conferred by the Governor Saheb himself, and it's a rare honour. People die for that, you know!

Manek—Yes, and die in consequence too! What if my dear one catches the plague, while he's looking for it! It will not be his death alone, but mine too.

Mani—A noble death! He will be sung in the papers and you'll receive letters of condolence from the Governor downwards! If that doesn't satisfy you, you must be hard to please!

માણેકના મોતી મરકીના દરદી શોધનારા સ્પેશીયલ કનસટે બલ થયા.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૦૬મું.]

HIND'S GOODI PADWA.

(SHAK 1820, VILAMBNAM SAMVATSARE: 23RD MARCH, 1898.)

Poor Hind, hoisting the New Year's Flag against heavy odds?

હીંદનો ગુદી પડવો.

શાકે ૧૮૨૦ વીલંબનામ સંવતસરે: તા૦ ૨૩ મી મારચ, ૧૮૯૮.

ગરીબ બીચારી હીંદ! ત્રીમુખી રાક્ષસ તરફની ભારે ખેંચાખેંચી અને તાણાતાણી વચે તે બીચારીને ચઈત્રી નવાં વરસની ગુદી (વાવટો) ચહડાવતાં કેવાં વીટંબાણાં પડે છે,

THE SAVIOURS OF POONA.

MR. PUNCH—A people's gratitude is yours, Colonel Creagh and Dr. Reade. You have with masterful tact, Bountiful resources, and overwhelming energy saved poor Poona from the clutches of the Demon Bubo! Ah! How I wish you had appeared on the scene earlier,—before the fateful Jubilee night! And how I wish poor Bombay had been fortunate enough to secure such a sympathetic head and heart to relieve her of the dreadful calamities she has been suffering from these two years!

[Colonel Creagh and Dr. Reade, in charge of the plague operations in Poona, have been feted and feasted by the grateful citizens of Poona for their masterly services in stamping out the plague from the city with the co-operation of the people.]

પુનાને બચાવનારા બહાદુરો.

મી૦ પંચ—આહા, મારા દોસ્તો, આખી પુણાની પ્રજા તરફથી આ તુરો તમોને અરપણ કરવાની હું રજા લઉં છું તમે કરનલ ક્રે અને ડાકટર રીડ જેવા ભલા અને દીલસોજ અમલદારોની જબરી કુનેહ, જબરાં સાધનો અને અતડદ બાહેશી અને ચાલાકીથી કંગાળ મરકી દઇતના પંજામાંથી ગરીબડી પુણાનો છુટકો થયો છે, તે માટે તે તમોને પોતાનાં ખરાં અંતઃકરણના આભારથી વવાવી લે છે! આહ! હું કેવું ઇછું છું કે પેલી સીહા જુબીલીની રાત આગમચ તમોએ ગરીબડી પુણાને તમારાં દરશન દીધાં હોત! અને હું કેવું ઇછું છું કે, ગરીબડી મુંબઇ બણે વરસ થયાં જે ભયંકર આફતો ખમે છે, તેમાંથી તેનો છુટકો કરવાને તમારા જેવાં ભલાં મન અને દીલસોજ દીલનો લાભ મેળવવાને તે ભાગયશાળી થઇ હોત!

[પુણામાં મરકી દાબી દેવાનું કામ બજાવનારા ભલા અમલદારો કરનલ ક્રે અને ડાકટર રીડે પુણાના શેહેરીઓની મદદ લઇને મરકીને મારી હઠાડીને પુણા શેહેરની જે માહભારત સેવાઓ બજાવી છે, તે માટે પુણાની ઉપકારી પ્રજાએ તેમના માનમાં મેળાવડાઓ કરી તેમને માનપાનથી વધાવી લીધા છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Monday, 14th March :—Order is happily restored to our unfortunate city. Not by any means the easy thing that the restoration of order is in the Hall, where a word, often a mere sign, from the chair suffices. Though in the city, too, kind and sympathetic words from kind and sympathetic hearts have completed what arms and ammunition began.

The rioters struck, were struck in turn, and, in another sense, struck again. Poor, deluded wretches, misunderstanding and misunderstood. Oppressed by Nature's direst calamities—famine and plague—for months and years that, to the weary and impatient soul, struggling to be free, seemed like centuries: reduced to the helplessness of despair by the stringency of measures at once ill-suited to their habits and admittedly incapable of yielding adequate results; they rose in an evil hour to translate their hitherto mute, and (as they thought) unregarded appeal into unconstitutional force. Fools! It was the very weakness and impotence of desperation!

"Thousands of breasts beat horrid hope,"

hope destined, as bound, to be defeated;

"Thousands of eyeballs, lit with hell,
Burnt one way all—"

and in the end burnt themselves out!

THE HEAD OF THE GOVERNMENT.

With the mob, rose the army of Anglo-Indian screechers and scribblers whose business, for years past, has been to create ill-will not only between the subject-races, but between them and the rulers: mischief-makers who bring the honoured name of Englishmen into ridicule. And one person said, apply the cat; another advocated summary justice; a third scented political discontent; a fourth (and this, strange to say, was an "*Englishwoman*!" or pretended to be one) asked that the natives should be cut off by a *cordon*, and a policy of indifference adopted: a policy of *laissez faire—laissez mourir*, rather; a fifth (yet again a woman, an "*Irishwoman*"!) going one better than the rest of the tribe, counselled her countrymen to let the native have a "full dose of the poison," and to take away all "western inventions like the telegraphs, mills, railways and telephones," together with all their "property" (!) and retire into a paradise on earth, an *El Dorado*, where, (where, oh! where?) there would be no "*risk of cholera or plague*" and where "gratitude and respect" would not be unknown; a sixth—but the "*Scotchwoman*" has not yet appeared on the scene, and for the moment, the hysterics are in abeyance. Is it not about time that some persons' goose-quills were cut off? Goose quills, as reckless in their aim as the missiles of the mob, and more mischievous.

Fortunately, we are not at the mercy of such extremists. The sympathetic head of the Government first, (tried by a series of troubles, any one of which would excuse "loss of head," and yet "keeping" it with commendable coolness), and his right hand after, have not been slow to recognise the desirability of redressing grievances with kindness, even while suppressing lawlessness with firmness! A harmonious blending of strength with justice, that the goose-quill-drivers cannot appreciate. Or will not, for they can't shut their eyes to the magic effect of kind words, dropping like manna straight into the people's hearts and turning the tumultuous sea of excited passions into the placid lake of calm order! Oh for a closer touch with the people, to frustrate the designs of interested mischief-makers!

But enough of riots and strikes. They had almost knocked the business of the day out of my head. Here it is.

The wind being favourable, the sails full, and the waters smooth, Captain Serumphicus launched his prophylactic bark on the sea of Corporate Wisdom. There being no disturbing element near at hand, and the Captain being an expert, the bark glided along swimmingly! An A 1 business, classed 100

years (or at any rate, the natural life-time of the plague) and duly registered at Lloyd's, *i.e.*, in the Captain's loyal heart !

To drop the metaphor, Mr. Seraph, in his sweetest manner, narrated how he had the honour of being the very first to take in the serum, and how the serum in turn had the honour not to take him in. How we had done well in founding inoculation-stations, but hadn't done enough in that direction (the stations being still far below the number of tippling-houses in the city). How we should have itinerant teachers, like the peripatetics of old, to go from street to street and door to door singing the praises of this new Elixir of Life to the ignorant masses. How we should approach the Government, after the manner of the Chamber of Commerce, and that other body of *commères*, the Justices who, from having been only good for attesting signatures, have suddenly risen to the dignity of special constables. How the Government had taken up an untenable position, for they must either recognise Professor Haffkine, or send him about his business (no middle course being possible! or visible to Mr. Seraph's optics), and they hadn't done either. How the Indian Medical Service grudged the learned Professor his success, because he was a foreigner, just as the medical class in England had opposed Dr. Jenner for the same reason, namely that Dr. J. was a foreigner (?!)

To take up the metaphor again, the first adverse wind came from the direction of the chair as soon as Captain S. proceeded to explain the composition of his bark, whether vegetable or mineral, wood, iron, or composite. He had the sense to see the danger and steer away, only to face the rock of *Hard Facts*, from which Dr. Bahadurji warned him off: Don't tell me that you've passed the experimental stage. You must weather many a storm before you can claim that distinction. Your bark may be all that it is said to be, and I don't object to people trusting themselves to it, if they like. But at their own risk and peril only, and I shant allow the Corporation to do more than it has done to give you a "local habitation and a name."

Hullo, Captain, shouted Leo from the Isle of *Common Sense*, you're risking your bark in going so fast. It's a long way to Government House. Leave that, and the Chamber, and the Justices' Boudoir alone, and we'll, if you like, take you and your bark for what they're worth.

For what they're worth! This was "the most unkindest *gale* of all," the roar of the coming tempest, and the Captain discreetly put back to shore. All the same, he deserves credit for having stood so long on the "burning deck," almost alone, with only Dr. Sanitation and one or two others to cheer him up at a distance. He has been acting beyond question with the best of motives, the motive of serving suffering humanity according to his lights.

A greater humanitarian, the C. P. Sage, moved by the undying regard for the masses which is his most distinguishing trait, moved for a report on the measures adopted for disinfecting plague-stricken houses. At a time when it is so necessary to disinfect not only human habitations but also human hearts, the Sage's proposition came so 'andy that we passed it at once. Only regretting that we haven't a reader of sufficient elocutionary force to drag the "bold, bad bacillus" bodily from his lurking-place, even as the ants were coaxed out of their chambers in "teeming millions" the other day, by the irresistible magic of words! Oh for a charmer to sing the murderous plague-germ into stupor and the eternal sleep of death!!

Satisfied.—"£500 is a good bit out of your pocket for libelling Mowdray, old man."—"No doubt; but the libel was worth the money."

What is the difference between an officer service and a man of note?—One is ordered to the front, and the other comes to the front.

CHARMING THE PLAGUE

(*How charming!!*)

HIND'S FAVOURITE TAR.

REAR ADMIRAL SIR JOHN HEXT, K. C. I. E., A. D. C., *LATE DIRECTOR OF THE ROYAL INDIAN MARINE.*

[The *Indian Spectator* thus writes of Sir John Hext, who left India last month:—"For the heavy subsidy India paid (over £1,60,000) to the Admiralty for naval services in defending the country, he has had the courage, at the risk of offending the Royal Navy to which he belongs, to fight hard to get an equivalent in the shape of better warships, and in other ways, to reduce India's contributions to the Royal Navy. His evidence before the Finance Commission in India and the Royal Commission in England shows how manfully Sir J. Hext has protested against the financial injustice to India. Personally, Sir John was affable and accessible. He worked with rare tact, and was justly popular."]

હીંદનો માનીતો સેલર.

રોયલ ઇનડીયન મરીનના માજી ડાઈરેકટર રીયર એડમીરલ સર જાન હેક્ષટ, કે. સી. આઈ. ઈ., એ. ડી. સી.

[હીંદુસ્તાન તરફથી ઈંગલંડના દરઆવરધી ખાતાંને સોળ લાખ પાઉંડનું વરસાણ આપવામાં આવે છે તેના પ્રમાણમાં તેનાં બંદરો વગેરેના બચાવ માટે સારી મનવારો મેળવવા તેમજ હીંદુસ્તાન ઉપરના બોજા ઓછા કરાવવાને સર જાન હેક્ષટે થોડી લડત ચલાવી નથી.]

Born, 30th July, 1840. Died, 29th March, 1898.

In Memoriam.

THE brain works, and the brain ceases to work. The heart beats, and the heart is still. The dividing line is thin, and the pleasu
that abides on this side of it often glides in a moment into the intense pain that lives on the other: a transition of the bittere
that we are now passing through. The awful shadow of sudden death is upon us, without preparation and without warning, a
we are in the presence of a great personal calamity. He to whom we turned for advice and direction in many an hour of indecision a
trouble; whose voice, full of encouragement and caution, cheered us in our labour of love, at the same time that it warned us
the rock on which even honest criticism is apt at times to split: our guide and friend, our instructor and sympathiser, has pass
away. Himself a journalist of no mean order; possessed of sound judgment, broad and liberal views, and cosmopolitan sympathie
the true and staunch friend of the people in every sense of the word; earnest and sincere; of fearless independence th
hesitated not to speak, and speak outright, when silence would have been treasonous to the cause he ever had at heart; gauging pub
questions on their own merits, without the taint of personal prejudice or the vice of idol-worship; modest and retiring, almost to a fau
Mr. Maneckjee Barjorjee Minocherhomjee, has left a name that will not die—an auto-biography of himself in the columns to which
devoted a life-time, however brief, with a singleness of aim and an honesty of purpose rare among publicists, and as desirable as ra
For obvious reasons, we will not dwell upon the question of his services to native journalism or of his own proper place in the ran
of native journalists. The few friends who knew him in the privacy of his home, and the wide circle of acquaintances to whom
was only known through his writings, will decide that question for themselves, and decide it, we feel sure, in one way. For our pa
we turn, in our natural impatience at his sudden removal and in the perplexity of our forlorn helplessness to which time alone c
reconcile us, to the monument that he has reared to himself; we turn to it to place on it the floral wreath of our tearful gratitu
and to take to ourselves the consolation that, "though lost to sight," he still abides with us in spirit: the only consolation that
have it in our power to offer—and we offer it in the sincerity of our stricken heart—to the inheritors of his name, who, even w
mourning their irreparable loss, may strive to follow his example, and live as he lived and died.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, March 24th:—The twice-adjourned, much longed-for "urgency meeting," came on at last. We met in *Advercity*, the *Capital* of Poverty, and a capital meeting it was. We kept our countenances admirably, though we could not keep our money. And though sunk to the lowest depth that it is possible for a municipality, not actually built on sand, to reach, we better succeeded in drawing comfort from our humiliation of the past two years than most people do in extracting sunbeams from cucumber!

Prof. Muller, who led the way, took us over ground already familiar to my readers, pointing out the plague-spots with the stern impartiality of the truthful historian, without fear or favour. Some persons, whose shoes I shouldn't like to be in myself, were handled roughly, and the learned professor did not hesitate to call a spade a spade. He patted us on the back for what we had done, and hit hard at certain persons who fancied they could do things ever so much better than we, but had only succeeded in bungling hopelessly. His marshalling of the figures that were to fight his battle, was a sight to see, a manœuvre of which any general might be proud! And the figures themselves! "*Teeming millions*," whose representatives we have the honour to be; not the "dumb millions" that some greenhorns pretend

"A PLAGUE COMMITTEE SET OVER OUR HEAD."

to [father and patronise, but sweet-tongued like marriage bells, jingling, though for the moment somewhat harsh and out of tune!

LOCAL HERCULES.

When the plague, said Prof. Muller, first woke us from sleep, the comfortable sleep of security, (we admit the sleep at once, for who does not sleep and doesn't Homer himself sometimes nod?) we went in for it with such determined will and energy as to lay it low in six months at an expenditure of only four lacs! Wasn't this in itself a labour that Hercules him-

self would have loved to perform, a labour worthy of unstinted praise? But for praise we only got abuse, and so much of it that we were summarily set aside,

"YES, OUR H. O. TO WHOM JUSTICE SHALL BE DONE WHEN HISTORY SHALL SPEAK THROUGH MY MOUTH."

and a plague-committee set over our heads to finish our (and the summer's) work, and to cry: lo! We've done it! We cried too, to think that we had been doubly robbed, robbed of our just meed of praise and of our tin, for our lacs had doubled in the plague-committee's hands!

Then came the recrudescence, the expected recrudescence that was certain to come, and the committee were as unprepared to meet and combat it as we were in the first instance. But without our excuse. For except in De Foe's harrowing account, what acquaintance had we with epidemics? On the other hand, the committee had already gone through a previous experience, and what had they to show for their labours? What but uncontrolled and reckless expenditure (out of another person's purse!) and inadequate results? 25 lacs of hard coin (teeming millions ruined beyond redemption!) and the plague as rampant as ever!

Therefore, Gentlemen, concluded Prof. Muller, let us be unanimous in asking the Government to leave the plague in our hands, and we'll yet deal it its death-blow. For their satisfaction, and because the necessity is an imperial—and an imperious—one, they may give us one of their trusted officers to assist, counsel, superintend, and check; and we'll welcome him with open arms.

Yes, cried Dr. Bahadurji, we're heart and soul with the Professor. Yes, echoed Leo, and just look at the beautiful effect of contrasts: how the failure of one party becomes the success of another; how the inadequacy of the plague-committee tends to glorify our own earlier efforts, the efforts of an able commissioner backed by an equally able Health officer! (Who is the more flattered of the two?) Yes, our Health officer, to whom justice shall be done when history shall speak through my mouth!

I looked in the direction of the C. P. Sage to know if he would speak; the subject of "teeming millions" being so congenial to him. But he seemed lost in thought, apparently pleased with the idea that he, even he, had a share in the guardianship of "teeming millions," the millions of the Municipality!

The magic effect of three persuasive speakers pleading for unanimity is seen in a moment. General Health, our back-bone and the bone of contention, is for the moment forgotten. We set aside our differences, our dislikes, our hatred of each other. "The wolf dwells with the lamb, the leopard lies down with the kid, the calf, the lion, and the fatling together, and Muller, the faithful shepherd, leads them."

Monday, 28th March:—Our special committee brought in for approval the representation to Government drafted on the lines laid down at the last meeting. Unhappily, there were two dissentients. The bone of contention had stuck in Dr. Bahadurji's throat, and he was opposed to all attempts at whitewashing our dark spots. Mr. Dew, History's mouthpiece, thought that some matters in the representation were not "historically" correct, and suggested that we should ask the Government to appoint a special officer

LOST IN THOUGHT.

of "known sympathy with the people" to act with us. Mr. Dew was sure that the Government knew their duty, though that shouldn't prevent us from teaching it to them.

We contrived to restore harmony by thrusting Dr. B's bone down, and satisfying Mr. Dew's historic conscience and his regard for the people. And once more, unanimity reigned supreme!

For the last time in our civic existence. It's all up with us. We've laid down our arms, some for good, others until another opportunity, others again to re-enter the field for a fresh campaign on All-Fools' Day. We haven't all been fools, and we're content to leave our name and character in the people's hands. The people are not likely to forget us, for we have both served them, and served them out. But to make assurance double sure, it has occurred to Mr. Seraph to preserve us in a photo-group! Not all the 72 have seen the wisdom of this course, and there are some evidently who would prefer to be out of the group, being convinced that it would be more desirable to fade out of the people's recollection as quickly as possible. Though their virtues are mostly negative, they consider themselves ill-suited to Mr. De Lair's "negative." All the same, for those who like it, Mr. Seraph's idea is superb, an idea *en l'air*! Perhaps (if this bit of personal vanity be pardoned) somewhat superfluous, for haven't I raised, to our shining lights in these imperishable columns, busts more enduring than monumental brass?

THE BONE OF CONTENTION.

True Sympathy—Mr. Thompson (who has been pouring out all his troubles to his fair companion): "Ah, I often wish I had been a soldier. Then I should have gone to the front, and my friends would say: 'Poor old Thompson's gone!'"—Mrs. Lavishall: "But, surely, it's not too late to enlist?"

Cautious—Mrs. Dresser: "What do you think of my new hat, John?"—Mr. D.: "I'll tell you when I see the bill for it."

THE PLAGUE PASSES.

NAVAJ—Now don't forget, Naoroj dear, to obtain passes for us. My sister's wedding comes off the day after tomorrow, and we must leave by tonight's train.

NAOROJ—Give up the idea, or wire your mother to postpone the wedding. The passes don't always pass, and if ours are treated as waste-paper, we shall be quarantined, and then we'll have to enjoy the wedding at a distance!

મરકીમાં મુસાફરી કરવાની પાસો.

નવાજ—જોજો હં, નવરોજ ડીયર, વરી તમે વીસરી બીસરી આવતા ના હં. આજે આપરે વરે જરૂર પાસ લેઇને આવજો. મારી બેહેનનાં લગન પરમ દાહારે છે, ને આજે રાતની ત્રેનમાં તો આપરે જવું જ જોઈએ.

નવરોજ—તું જવાનો વીચાર મુંગી મુંગી માંડી વાર, ને નહી તો તારી માયને તાર કર કે લગન થોરા દાહારા મુલતવી રાખે! પાસ હોવા છતાં કેટલીક વખત પાસ થવાતું નથી, અને જો આપરી પાસેની પાસનેબી કચરાની પેટીનો હવાલો મળયો તો તું ને ને મને કવારનટાઈનમાં ધકેલા ખાવા પરસે, ને સાથે લાગાં તાંહ દુર બેઠાં બેઠાંજ તારી બેહેનનાં લગનબી ખાવા પરસે!

THE CLOUDED HORIZON.

MRS. JOHN BULL—The sky has a nasty look! The clouds are gathering thick and fast! And I'm a fraid there are signs of a coming storm! Well, I must be prepared to meet it!

[Her Majesty's ships Centurim, Alacrity and Archer, besides four torpedo destroyers, have left Hongkong, bound northward.—*Reuter's Telegram, London, March* 31.]

ઘેરાયલું વાદળ.

મીસીસ જાન બુલ—આકાસનો દેખાવ ઘણો ખરાબ છે! જબરાં વાદળાં ઘેરાઈ આવયાં છે! અને મને ધાસ્તી લાગે છે કે એકાદ તોફાન ઉઠયા વગર રેહેશે નહી! એવી વેળાએ અલબતાં મારે તઈયાર રેહેવું જોઈયે!

[નામદાર મહારાણીની મનવારો "સેનચુરીયન", "એલેક્રોટી" અને "આરચર" ઉપરાંત ટોરપીડોનો નાશ કરનારાં ચાર બારકસો હાંગકાંગથી ઉપડીને ચીનની ઉતર તરફ ગયાં છે.—રોઈટરનો તાર, લનડન, તા૦ ૩૧ મી મારચ.]

WOEFUL PLIGHT.

"Oh! Merciful Providence! Be propitions, and free me and mine from the heavy calamity that weighe us down!"

[The change that has been recently made in the plague administration has certainly done no harm. * * * Whether the change in our prospects is due to luck or management, the fact remains that the unexpected is occurring, and that there is little or no fear of any further plague recrudescence for the present.—*Times of India.*]

દુખદાયક આફતમાં !

"ઓ! રેહેમ દીલ પરવર! રેહેમી થા અને જે ભારે આફતથી હું અને મારાં બચાંઓ હેરાન અને સરગરદાન થઇ ગયાં છીયે તેમાંથી હવે છોડવ!"

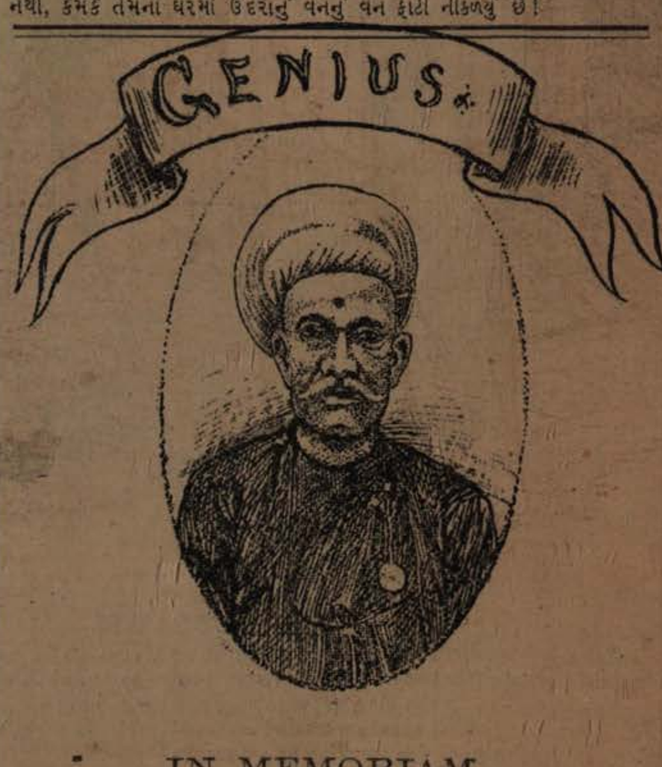

A TRAGICE DRAMA IN REAL LIFE.

Poor Ratoo and Dinoo in an awful state of mind, with the house invaded by an army of rats!

ખરી જીંદગીમાંનો એક કરૂણારસીક નાટક.

ગરીબ બીચારી રતુ અને દીનુનાં મનનો ગભરાટ વરણવી શકાય એવો નથી, કેમકે તેમનાં ઘરમાં ઉંદરોનું વનનું વન ફાટી નીકળ્યું છે!

IN MEMORIAM.

KAVI DALPATRAM DAHAYABHAI, C. I. E., THE BARD OF GUJERAT.

Born, 1820. Died, 25th March, 1898.

ભલાની ભલી યાદમાં.

ગુજરાતના મહાન કવી દલપતરામ ડાહ્યાભાઈ, સી. આઈ. ઈ.

જનમ, ૧૮૨૦. મરણ, તા૦ ૨૫ મી મારચ,૧૮૯૮.

THE MISERIES OF PLAGUE.

Mr. Shendia—Here we are. What do you think of this dress as a blind at the Station. The plague-authorities ought surely to pass us now.

rs. —Oh! Shri Krishna! What a get-up! Why, you like like one of the fellows in the Holi Varghodà', or a clown at the circus!

મરકીની મોહકાનો.

મી૦ શેંડીયા—કેમ કેવો ભપકો છે હં! હવે તું શું ધારેચ? આ દરેસથી રેલવે સ્ટેશનવાળા આંધળા થઈ જશે કેની? ને પલેગ અઠોરીટીઓ આપણને પાસ કરી દેશે કેની? હું તો ધારૂં છું કે તેઓ જરૂર આપણને પાસ કરશે!

મીસીસ શેંડીયા—ઓ! શ્રી કૃષ્ણ! એ શું પેહેરી આવયા! પેલા હોલીના વરઘોડામાં સોઆંગ લઈને નીકળે છે તેવા તમે તો લાગો છો! હાહાહાહાહા! નકરા જાણે સરકસમાંના કલાઉન! હાહાહાહા!

FUNNY BITS.

(From various sources.)

Ikey: "Mine business vas burnt to de groundt last night, and nod a sign to shew how id happened."—Mo.: "How did you manage it?"

There are stories one often comes across which positively take one's breath away. The fourth storey, in a liftless building, is one of this sort.

Well Turned.—He: "Who is that disreputable, ugly old fellow there?"—She (haughtily): "That is my husband, sir!"—He (cooly): "How true it is that homely men always secure the handsomest wives!"

First R. A.: "If you want to get fine skies, my boy, you ought to go to Poland. That's the place for skies!"—Second R. A.: "Quite right! There's Dubroski, Canioski, Krowsinski, and, above all, cask-o'-whisk-ski!"

Even the most hardened of bachelors, at times, feel there is something wanting. It is just the same with many married men, though. Before they have been married very long *they* notice there is something wanting—money.

At the Opera—She: "You don't understand German, do you, Mr. Binks?"—Little Binks: "No—er—not much."—She: "I wondered at your applauding so vigorously when the principal actor said he was too indisposed to continue."

An essay on man.—When the wife asks for a cheque for a new bonnet.

Reciprocity.—Mamma: "Come here, Gerald; are you sorry now that you were such a naughty boy?"—Gerald: "Yes, mammy, I am. Are you sorry you whipped me?"

Fat and Forty—She: "Miss Grimleith has got quite the look of a new woman, hasn't she?"—He: "Yes, but don't you think the look of newness a little worn away?"

"A wife is the dearest thing in the world," remarked the married man. "That is encouraging," replied the engaged bachelor. "You misunderstand me. The dressmaker has just sent me in her bill."

THE SEE-SAW.

The urchins are enjoying themselves immensely. Hope they won't lose their balance and topple down.

[The debate on the Indian Budget Estimates for 1898-99 took place in the Imperial Legislative Council on Monday, the 28th March. The Income and Expenditure are put down at figures which will, it is estimated, leave a surplus of Rs. 89,00,000 at the end of the year.]

હીચકાપર મોજ મારનારાં પોરીયાં.

પોરીયાં પેટભરતી મોજ કરવા પડયાં છે. ઉમેદ છે કે તેઓ પોતાનું સમતોળપણું ખોહી દઇને આરયાં થઈ નહી જશે!

[૧૮૯૮–૯૯ નાં વરસના હીંદી બજેટના અડસટાઓ ઉપરની તકરાર વડી ધારાસભામાં સોમવાર તા૦ ૨૮ મી મારચે નીકળી હતી. આવક અને ખરચના આંકડા એવા બનાવવામાં આવયા છે કે જેથી વરસની આખેરીએ રૂ ૮૯,૦૦,૦૦૦ ની ફાજલ રેહેશે એવો અડસટો કરવામાં આવયો છે.]

A SUGGESTION—WINDING UP THE MONTH'S BUSINESS.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Monday, 4th April:—

" Come, take up your hats, and away let us run
To refreshments, whiskey and soda, and fun,
Corporator Seraph has summoned the crew,
And the camera's only waiting for you."

The Camera's search-light (*X*ellent ray!) has found us out, and we're fixed before our *Xit*! That's it! Photo'd for all time, *i.e.* until a photo lasts, and not so much for this generation who, while the plague lingers in the memory, will have reason to remember us, as for the next, who, when they hear of its ravages, might wish to look on the representatives of our "teeming millions" that are supposed to have nursed it into murderous activity, and eased us of our *embarras de richesses*. Happy they who can pass unscathed through the fierce fire of public criticism!

No quorum was wanted here, and yet there was one any number of times over. Corporators had dropped in from all sides, even our dummies and ornamentals usually conspicuous by their absence. Small blame to them for coming to this function. They knew, none so well as they, that no grateful people will ever raise statue or bust to them. Better then a photo, however evanescent, than unremembered dust!

They came, glad of an opportunity of figuring, if only *negatively*, with our suns and moons, our seraphs and cherubs, our lions and leopards, our wolves, lambs, and cows. They came and took the front seats, not caring whether their betters had been accommodated or not. Leo himself had to wait for a seat, and lesser lights, including your humble servant, had to fall back! The picture of retiring worth waiting on obtrusive impudence!

After the camera, refreshments! Tea, coffee, and ardent spirits, and the Spirit of gentle music stealing over our souls! Some time back, when the *punkah* was brought in, I ventured to suggest that creature comforts might also be provided with advantage. Well, they have been, thanks to Mr. Seraph, once in a way, and if his idea of a conversazione to wind up the month's business assumes shape, it will add a charm to civic honour that will make it doubly worth striving for!

Our first meeting of the New Corporation that came into existence, appropriately enough, on All-Fools' Day. All Fools? Why not? Aren't we all fools whenever we get the chance of indulging in a little folly? New and yet old! To the brand-new members, all I can say just now is: Go in, and win if you can. To the tried ones, who have been weighed in the balance and found—either wanting or up to the standard—I say: Persevere, and if possible go "one better." Yes, one better. Who so perfect, but he may make himself more perfect? Even Leo, our doughty champion, the hero of many a tough fight in Council and in Hall, even he does not come up to the standard adopted in certain quarters! Would you believe it (?) he "*dabbles in politics!!*" What a shame!!! If he left that pastime alone, he would be a jewel of priceless worth! Strange that a man of such vast and varied experience should not realise, any more than the "grand old man" of India, that "*political dabbling*" is only fit for greener minds!

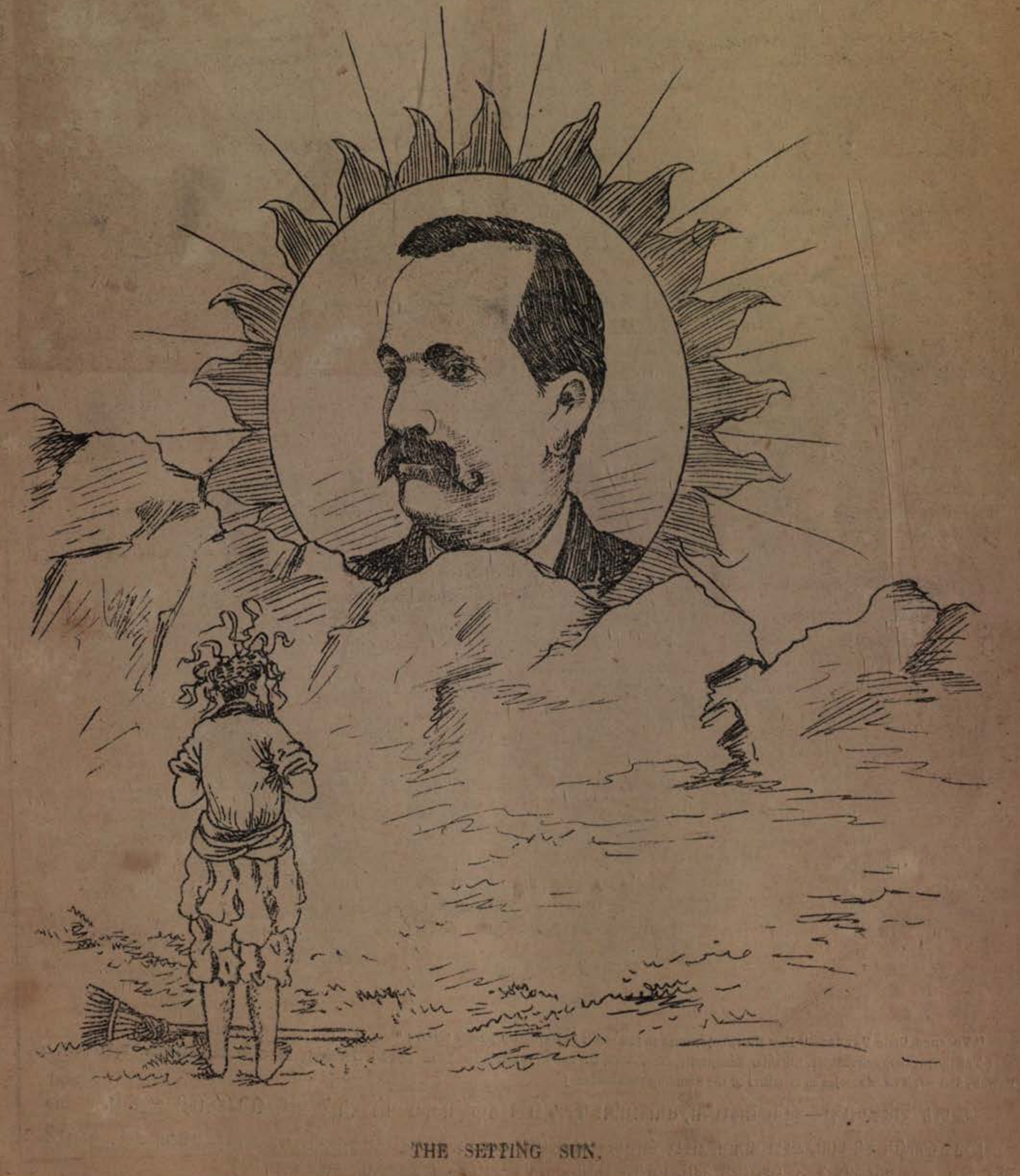
THE RISING (BHAL) *CHANDRA.*

I bow to the rising sun, moon rather, Dr. Bhal-*Chandra*, our new chief. No less a man than Leo vouched for him, and he had brought with him his own credentials too, credentials earned in our service in the Hall and elsewhere. I hope he'll shine like the moon, but with a full and steady, not inconstant, light, and that when he leaves the chair he may leave it as much a "*bed of roses*" as it is possible for a chair to be, that is not exactly of the pattern sighed for by the C. P. Sage.

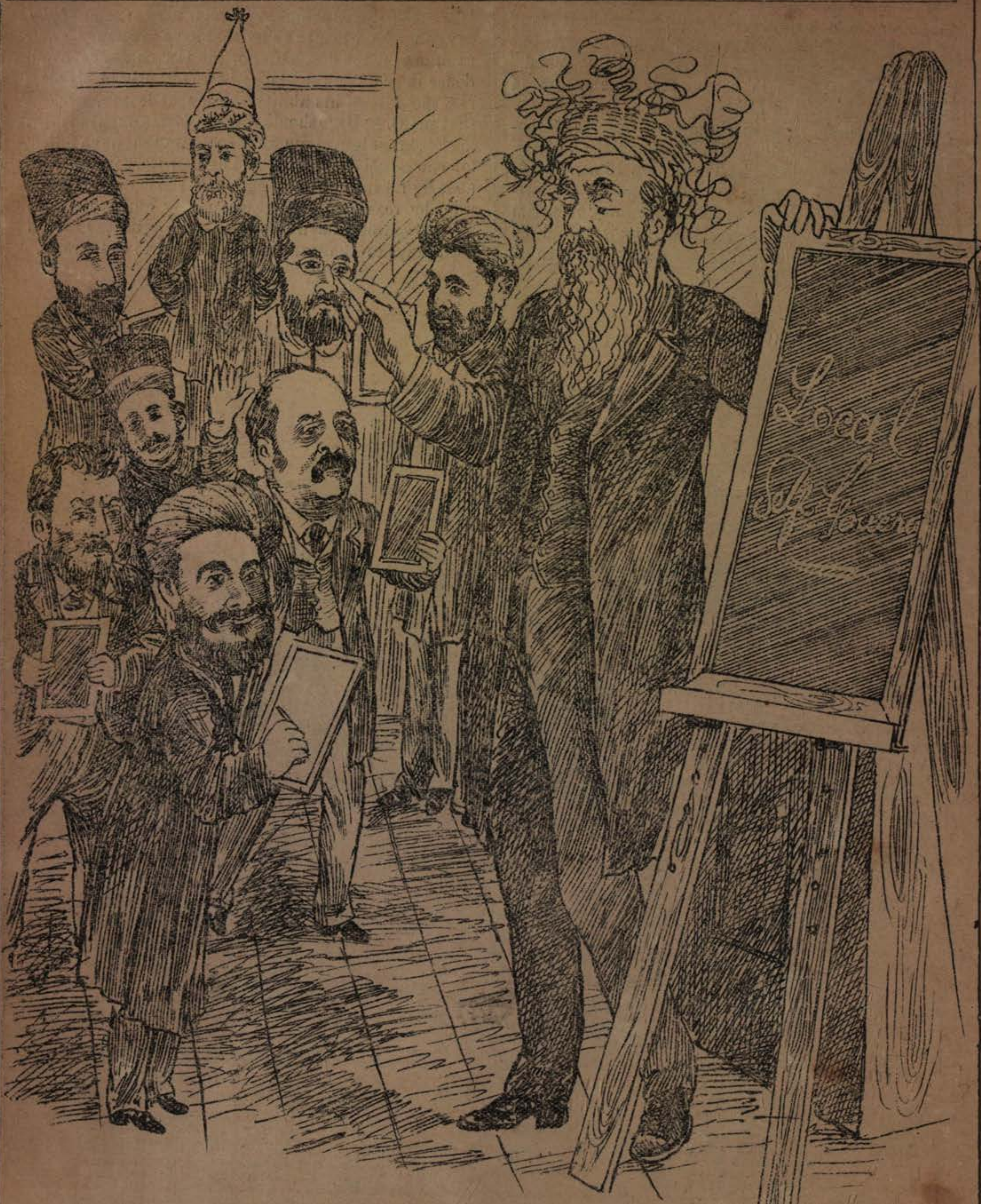
I bow to the setting sun, old King Cotton of Cottonopolis, our retiring chief. It was again Leo that spoke for him, and he too had his own glorious record to vouch for him. It has been said, as a reproach to us, that Englishmen do not sufficiently identify themselves with the Corporation which is only a talking-machine, and they are too busy to talk! But who so busy as King Cotton, spinning yarn and yarns from "early morn to dewy eve?" And in his reign, didn't we both talk and work, talk when he

smiled and work when he frowned? Wonderful man! Always "so smiling" that it was a puzzle, to find out the corner where he kept his frown, and "so genial" that it was inconceivable he could ever be arbitrary! *Le Roi est mort, vive le Roi!*

A new Standing Committee too; like the Corporation, both new and old. Hot blood chasing and outstripping stagnant blood! There were 16 candidates for 8 seats, and no wonder, for the chairs are comfortable, not cheerless, veritable "beds of roses," if chairs can be beds, and worth money. So that it would be no joke, or rather, it would be a standing joke, to be left out of the running—a regular case of *casus belly*. My congratulations to those that have come in. Their rank is as much a measure of the Corporation's confidence in them as the place of a school-boy in his class is a measure of his ability. For that reason, I regret that the C. P. Sage should stand last. He ought to learn his lessons better. I am sorry for those that have failed, for one especially, a long and earnest worker, a prominent figure in my Notes, one of the people's friends, who, by reason of intelligence, energy and experience, was as well fitted as the best to win. But the race is not always to the swift, nor the battle to the strong.

THE SETTING SUN.

"TEACHER CIVIC FATHER—"Now then, boys, some of you ought to learn your lessons better!"

[The Corporation selected Mr. Ebrahim Rahimtulla, Dr. Viegas, Dr. Ismail Jan Mahomed, Dr. Cowasji Hormusji, Mr. G. W. Roughton, Dr. Bahadhurji, Dr. N. N Katrak, and Mr. K. N. Kabrajee as members of the Standing Committee.]

શીક્ષક શેહેરીબાવા—જુવો છોકરાઓ, તમારામાંના કેટલાકોએ હજી પોતાના પાઠ વધારે સારી રીતે કરવાની જરૂર છે.

[મીο ઈબ્રાહીમ રહીમતુલા, ડાકટર વીગાસ, ડાકટર ઈસમાયલ જાનમહુમદ, ડાક્ટર કાવસજી હોરમસજી, મીο જી. ડબલયુ. રાફટન, ડાકટર બહાદુરજી, ડાકટર એન. એન. કાત્રક અને મીο કે. ન. કાબરાજીને નવી સ્ટાનડીંગ કમીટીના મેમબરો તરીકે નવી કારપોરેશને પસંદ કરયા છે.]

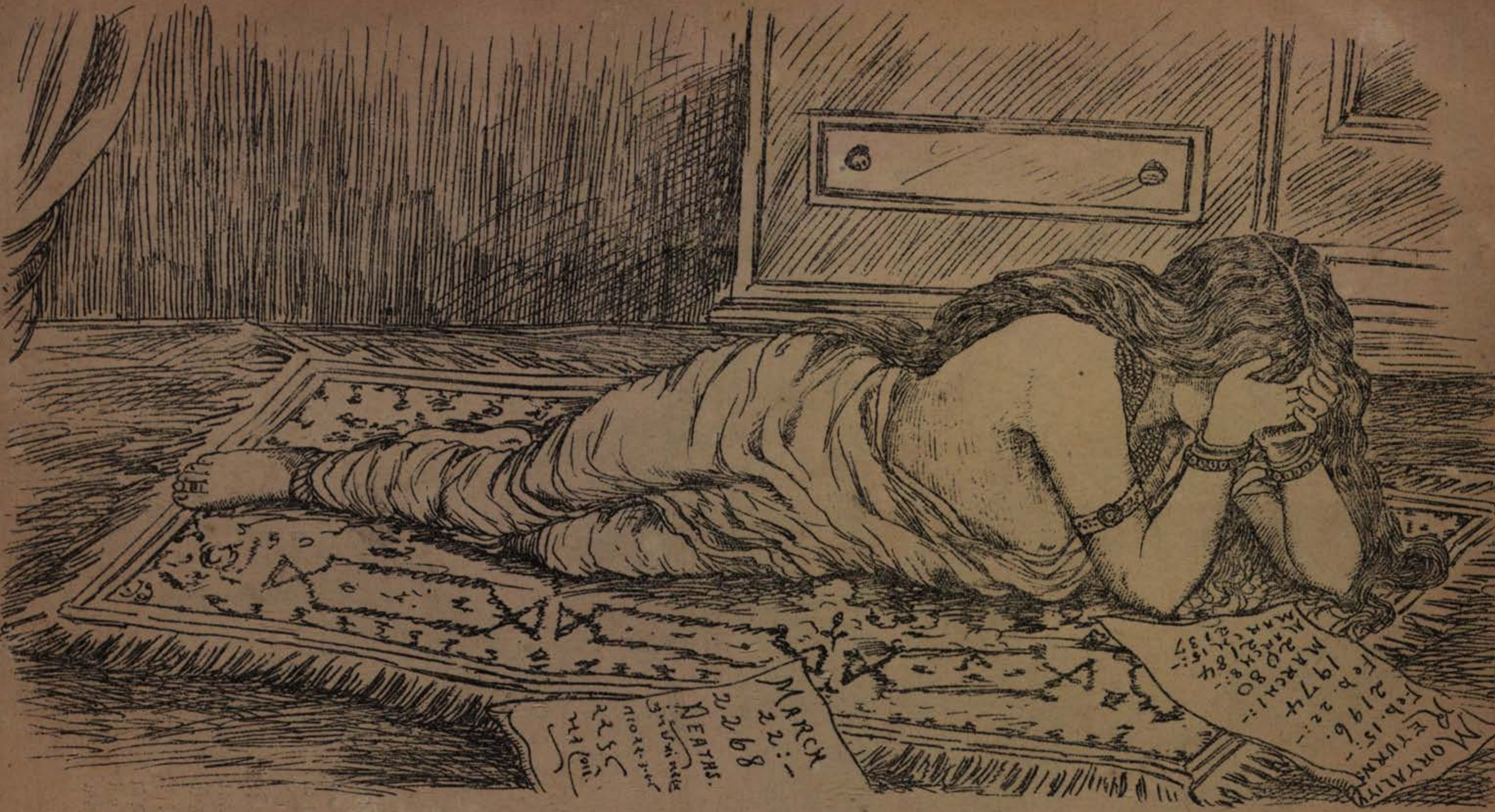

NOT YET PUT OUT!

[Quarantine and segregation have failed to check the plague.]

પાણીનો જબરો મારો ચાલવા છતાં બીચારા બંબાવાળાઓની કેવી મશકરી થાય છે!

[ક્વારેનટાઈન તથા લોકોને જુદા રાખવાની ગોઠવણ છતાં મરકીનો ફેલાવો થતો અટક્યો નથી.]

HEAVILY AFFLICTED!

[After weeks of heavy mortality, there has been a marked decrease in the number of deaths since April,]

ભારે દુઃખમાં ગીરફતાર!

[અઠવાડયાઓ સુધી મુંબઈમાં થતાં મરણોનો આંકડો ઉંચી ટોંચે રહેવા પછી ચાલુ એપરેલ માસની શરૂઆતથી મરણોની સંખ્યામાં જાણવાજોગ ઘટાડો થવા લાગયો છે.]

THE TITLE-HUNT—MR. LUMBKARAN D-ASS IN THE FIELD.

(A sketch by our artist in anticipation of the race for titles and honours on the Queen's birthday.)

એતાબનો શેકાર કરવા નીકળેલા શા૦ લંબકરણદાસ!

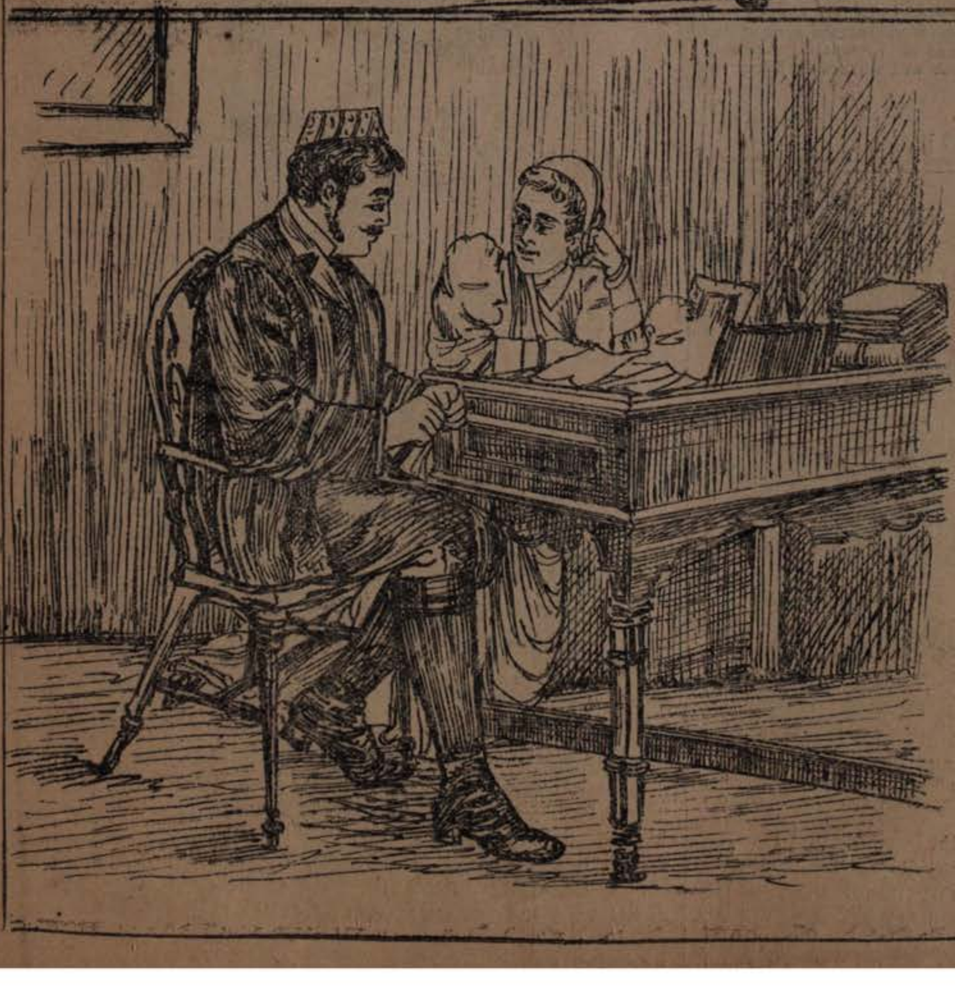
(મહારાણીની વરસગાંઠને દીવસે ખેતાબો અને માનઅકામો વેંહેંચવામાં આવે તે આગમજ કેવી શરત ચાલવાની વકી છે તેનો અમારા આરટીસ્ટ તરફનો એક ચીતાર.)

Archie was arrayed for the Covent Garden ball, "Guess what I'm meant for ?" he asked. "Why," said his sister (oh, those sisters !) "a gentleman of the period—in disguise —I should say ! "

Latest telegram from Abyssinia and Turkey.—"*Negus* suits England a d m i r a b ly, but the *Port(e)* thoroughly disagrees with Russia."

"You are a glum chap—always discontented and hankering after something. I don't believe you'll be happy in heaven."—"Oh, yes I will ! The streets there are paved with gold !"

Gorgon-zola is not *the* cheese in Paris.

Soonee—They say, a matter of 25000 rupees has been paid to the funds of the Parsi lying-in hospital.

Solee—(Living on h i s wife's money)—Noble, isn't it?

Soonee—Yes; suppose I follow suit, and will away some of my money too in the same direction.

Solee—But charity beyings at home, love, and you can't find a nobler object elsewhere.

સુની-તમે આએ વાત જાણી કે, ડીયર? કેહે જે પારસી સુવાવડખાનાના ફંડમાં પચીસ હજારની નાદર રકમનો હમણાજ ઉમેરો થયો તે?

સોલી-(બઈરીના પઈસાપર ગુજરો કરનાર) હા, લવ. કેવું ઉમદા કામ! ધન છે એવી સખાવત કરનારને.

સુની-તમે શું ધારોચ, સોલ, હુંબી એમજ કરવા માંગુચ ને મારાં વીલમાં ફરમાવી જાઉંચ કે મારા બાપનો મને જે ફાળો મલ્યોચ તે બધો સુવાવડખાનાને આપવો?

સોલી-(ગભરાઈને) નહીરે લવ, એ શું વાત કરેચ? સખાવત તો ઘેરથી સરૂ થવી જોઇયે તે તું જાણતી નથી કે? અને તે કરતાં વધારે ઉમદા જગા સખાવત કરવાને તુંને કાંહ મલવાની ઉતી જે?

Peelee—Are we going to have our usual Easter trip to Matheran after all? I thought you were hard up. *Pesi*—So I was, but the Marwarees are down again, you know, and have obliged me with a small loan at 33 percent! I've passed three blank receipts which the beggars can fill up at will, while we're filling up the time on the hill!

ઇસ્ટરની મોજ.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૩ મું.]

THE MISERIES OF QUARANTINE.

Poor Shamlabhat! His missus has been carried to the quarantine camp, having been on a flying visit to a plague-stricken relative; and now he and the brats miss her badly!

કવારનટાઇનના કોટક.

ગરીબ બીચારા શામલાભટ? અલી શામલા ભટાણી પોતાની મરકીથી પીડાતી નણદને જોવા ગઈ, અને તયાંથી તેને કવારનટાઈનની છાવણીમાં લઈ જવામાં આવી! શામલા ભટ વહુના પાછા ફરવાની રાહ ઉપર રાહ જોય છે; પણ વહુ જયારે કવારનટાઈનના ઝુપડાંમાં નીરાંતે ઉંઘ કાહડે છે, તયારે બીચારા શામલાભટ રડતાં પોરયાંઓને મુગાં રાખવાને ફેઉ મારી આમથી તેમ આખી રાત ફેરા ખાય છે! ગરીબ બીચારા ભટ!

THE PET (?)

Civic Father—So, so, I must carry this urchin on my shoulders, whether I like it or not, must I? And feed and nurse it out of my means, eh? Which means——but I'm supposed to be *civil* as well as civic, and let it have its little way, the precious dear!

[There has been a deal of heart burning amongst some of the City Fathers on account of the City Improvement Scheme having been entrusted to a separate Trust.]

શેહેરીબાવાની ખાંધે ચહડી બેઠેલું પોરયું.

શેહેરીબાવા-(મનમાં) આ પોરયું મારી ખાંધ ઉપર ચહડી બેઠું છે; તેને, મને ગમે કે નહી ગમે, તોપણ એમ ખાંધ પર બેસાડીને મારે લાડ લડાવવોજ પડશે. અને વલી એમ લાડ લડાવવો પડશે એટલુંજ નહી, પણ મારે પઈસે ખવાડી પીવાડી રાતુંમાતું કરવું પડશે! એમ ખાઈ પી મસ્ત બનીને તે મારી ગરદનપરનો બોજો વધારશે! પણ મારે તો તે લઈ ચલાવવુંજ જોઈશે! હું શેહેરનો મોટા બાવા થયો એટલે નાના પોરયાં એમ ગરદનપર ચહડી લાડ કરે તે મારે મુગે મોહોડે ખમયા વીના કાંઈ મારો છુટકો છે?

[નવી મુંબઈને લગતી યોજના એક નવાજ મંડળને સોપવામાં આવયાથી મયુનીસીપલ કારપોરેશનના કેટલાક સભાસદો વચેનો ખલભલાત હજી નરમ પડયો નથી.]

ઇસ્ટરની મોજ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૪૪ મું.]

પીલી–કેમ ડીયર, આપરે આએ વરસબી ઇસ્ટરના તેહેવારમાં માથેરાન ઉતરી પડવાના કેની? હું તો ધારતીતી કે હમણા મરકીની મોહોકાનમાં ખીસાં ખાલી થઈ ગીયાંચ તેથી તમે વીચાર માંડી વારયો હોસે !

પેસી–હુંબી પેહેલાં એમજ ધારતોતો, લવ; પણ મારવારીઆને ખોદા સલામત રાખે તે, તેઓ પાછા મુંબઈ આવતા જાયચ, ને મેં એક જણને શોધી કહારીને તેની પાસે હ[ ]તરત તો તેત્રીસ ટકે થોરા પઇસા કહરાવયાચ ! પછી આપેચ કોણ ને લેચ કોણ ! વરી નખોડના ગીયાએ ત્રણ કોરી ચીઠીઓ લખાવી લીધીચ તે જુદી ! મારો વાહાલો તો તેમાં ૩૦ ને બદલે ૩૦૦ કે ૩૦૦૦ નો આંકરોબી ભરી મુકશે, તો તેના હાથને આંકરાં આવવાનાંજ નથી ! પણ અહીં તેને દોહોરયું તોલવાનુંજ કોણ છે જે તેની જરાકબી વમાસન કરયે !

મરકીમાં લગનસરા

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૫૫ મું.]

અલો–આ મરકીને હું શું કહું ! નખોદ જાય એનું ને જહાણુમ જાય કવારનટીનના કાયદા ! આ હું તો મરવા પડયો છું ! મારી બેહેન જેવી બેહેનનાં અમદાવાદમાં લગન નીકળયાં છે, ને ત્યાં આપણાથી જવાશે નહીં શું જુલમ છે !

અલી–પણ આપણે માટે પાસ મંગાવોને ? પાસ મળે તો પછે કાલને કાલ ચાલતાં થીએ !

અલો–હા, પાસ મળી હોત તો પછે દુખજ શેનું હતું ! પણ તેનાંજ વાંધા છેને ! એતો ઓલાઓ કહે છે કે લગનમાં જવાનું તે કાંઇ કામ ધંધાસર જવાનું ન ગણાય, ને તેથી પાસ ન અપાય !

અલી–શું કહયું ? લગનમાં જવાનું તે કામ ન ગણાય ? ઠીક, ઠીક.કાલ ઉઠીને તો કેહેશો કે લગન કરવાનું પણ લોકોને કામજ શું છે જે ! અરે, અરે ! શો કલ્યુગ આવયો છે ! પણ જો એમ પાસ ન મળતી હોય તો પછે કામ ધંધાના વેપારી તરીકેની પાસ મેળવી દીઓને !

અલો–પણ વેપારીમાં કોણે ગણાઉં ? તને, તારાં પોરીયાંઓને, તારી માને ને તારી બેનોને કે ? ને તમે લોક શેના વેપારી ? પલેગ અઠોરીટીને ઠગીને પાસ મેળવવાનો ધંધો કરનારાં વેપારીઓ ? હેંએ, કહેને ?

આરીસામાં સુંદર ચેહેરાનો પડછાયો.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૫૬ મું.]

[અલેકઝાંડરા સ્કુલના ઇનામના છેલ્લા મેળાવડા વેળા વાંચવામાં આવેલા રીપોર્ટ ઉપરથી માલમ પડે છે કે એ સ્કુલ આગળ વધારોજ કરતી જાય છે.]

મી૦ પંચ તરફની તાજેકલમ–જો, મારી ડીયર તારો પોતાનો ચેહેરો જો કેવી તું સુંદર, ખુબસુરત અને તનદરોસ્ત દેખાય છે ! જેમ તારૂં તન તેમજ તારૂં મન એકસરખી રીતે ખીલતું જાય છે ! સાબાશ મારી ડીયર, સાબાશ ! હમેશાં આગળજ વધવાનું ધયાનમાં રાખજે, અને મછી તું દરરોજ વધારે ને વધારે સોહામણી ને સુંદર ને તનદરોસ્ત થતી જશે ! ખોદા તુને જીવતી રાખે !

એક અરજ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૫૯ મું.]

બ્રાહમીણી–હવે ચાંપેકરને ફાંસી તો દીધા, પછી ઈંગ્રેજ બહાદુર મને ઇનસાફ કરશે ? ને હું નીરદોષ પુરવાર થઈ છું એમ કબુલ કરી મારે માથેનો કલંક દુર કરી નાખશે ?

મરાઠણી–સબુરી પકડ, બેહેન, સબુરી પકડ. આશા મોટી ચીજ છે. અંગ્રેજી ઇનસાફ કાંઇ માત્ર નામનો નથી, પણ તે અચુક અને ખરેખરો છે. વાસ્તે ધીરજ પકડ; વખત આવવે દરેક ચીજ સીધી થઇ જશે ને તારા ને મારા માથાપરનો વધારાની પોલીસના દંડનો બોજો આપોઆપ નીકલી જશે !

[જયુબીલીની રાત્રે પુણા ખાતે કરવામાં આવેલાં ખુન માત્ર એ કજ કરપીન શખસનાં હાથે થયાં હતાં એ બીના પુરવાર થયા પછી, મુંબઇ સમાચાર નામદાર સરકારને અરજ કરે છે કે તેણે પુણા શેહેર ઉપર વધારાની પાલીસ ફોજનો નાખેલો દંડ હવે કહાડી નાખવો.]

FUNNY BITS.

(From various sources.)

Notes of Travel.—Irish emigrant (emerging from the steerage, feebly): "Where's the sails? What is it makes the ship go along?"—Fellow passenger: "This ain't no sailing ship. This is a steamship, this is. Fifteen thousand horse-power."—Irish emigrant: "Fifteen thousand horses! Think of that, now! And where's the *shtablin'* ?"

"Home, Sweet Home!"—Husband (to wife, just returned from Continental trip): "Now, dear, isn't it delightful, after the bustle and racket of those foreign hotels, to be back in the perfect tranquillity of our own home, and——" —Cook and Co. (entering hurriedly): "Kitchin chimney mblazin', mum! Better 'ave in the fire engings quick, a-um!"

After Dinner.—Host (seeing Arthur Balfour drinking sherry): "Port, Arthur—port!"—Balfour: "Why, ah, why (Wei-hai-wei)? Do you think I should have *Chusan* (chosen) better?"

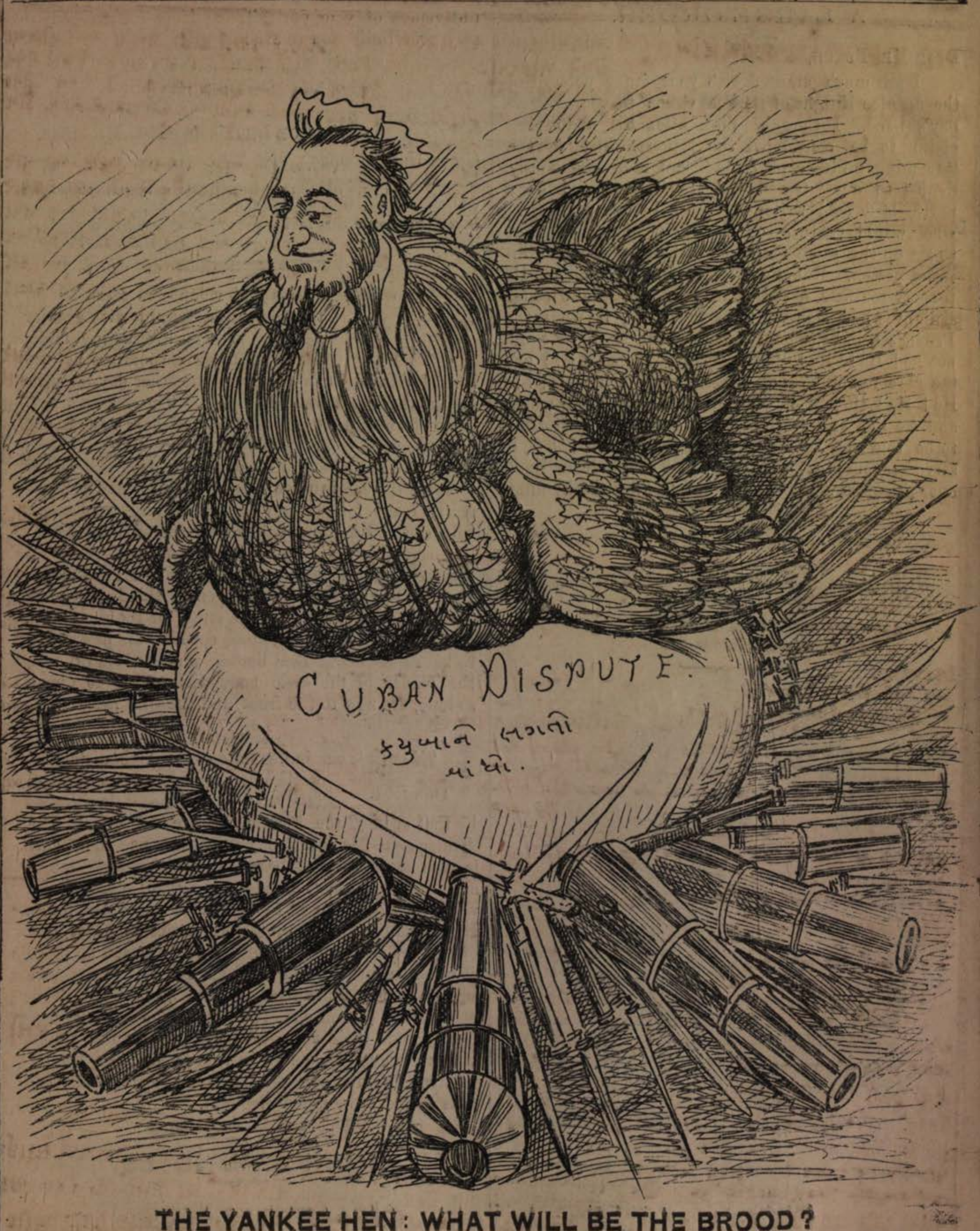
"Wot oh, Bill! Where 'ave yer been this last three months?"—"Where 'ave I been? Wot a question to arst! I should 'a thort you'd 'a spotted that from me git-up. I've jurst come back from Kolondike!"

A Fresh Start.—Kaiser: "You got my wire about your success in Egypt, John?"—Mr. B.: "Thank you very much; so kind of you. But *Facta non Verba*, your Imperial Majesty. How about acting together in China?"

A PARADISE for whist-players and massage patients should be found (judging by the name) in "the Rubber Estates of Para."

Nice of Russia.—Out of compliment to the Leader of the House of Commons, the Czar proposes to rename Port Arthur "Port Arthur-Balfour"

"Last, but not least."—"Why do you call him a good jockey? He never rides a winner."—"That just proves it. He can finish last on the best horse in the race!"

THE YANKEE HEN: WHAT WILL BE THE BROOD?

[The Cuban dispute has reached a critical state, and war between the Unitod States and Spain seems almost inevitable.]

સેવણ બેઠેલી અમેરીકન મરઘી: તે કેવાં પીલાં કહાડશે?

[ક્યુબાને લગતો વાંધો બહુ બારીક ટોંચ ઉપર ચ્હડી ગયો છે, અને અમેરીકાના યુનાઈટેડ સ્ટેટસ તથા સ્પેન વચ્ચે લડાઈ ઉઠે એવો મામલો બહુ અણીની ધીક ઉપર આવી ગયો છે.]

A LARGE ORDER.

DEAR MR. PUNCH,

I was much amused with your fancy portrait of the Jubilee Knight of Bethnal Green in your yesterday's issue. I thought that, after his undoubted claim to be considered the representative of the "teeming millions of India" had been strenuously denied to our "Grand Old Man," he would be a particularly bold writer (or shall I say, wronger?) who would venture on the preposterous attempt to set up the same claim on behalf of a much inferior person. But the attempt has been made, its preposterousness notwithstanding, and the Jubilee Knight (whom Hansard loves to report) is what the People's Knight (whom India loves to support) could not be! Ha! Ha! "Member for India" (?!) and the "representative of her teeming millions" (?!) Ha! Ha! Ha! Well, well, this is a changeful world, and we live and learn! It is certainly comforting to be told that India has one solitary friend left, to serve her (out) in her extremity! Though it is small enough comfort at the best, and looking to the diminutiveness of your portrait, one feels constrained to pity poor India, and to ask:

> "Shrine of the Mighty! Can it be
> That this is all remains to thee?"

Yours, &c.

ONE OF INDIA'S TEEMING MILLIONS.

Green Hall, Moonday, 21st March (Hare).

*** Owing probably to the disturbance among the planets, of which astrologers have been telling us, the above letter, coming from the moon, appears to have been considerably delayed in transit. Ed. H. P.

HANDSARD'S PET!

The Hon. Mr. Mehta's Tea-party.

AT no siege perhaps did volunteers yearning for the V. C. rush forward with greater alacrity to win everlasting fame, than did those corporators at the Hon'ble Mr. Mehta's tea party the other day for seats on the City Improvement Board. The leader's estimate of worth in each instance was set at naught and his selection contemptuously thrown to the winds. Every one was a hero in his own estimation and wished to enter the competition lists. With so many brave spirits ready for the fray and scrambling for honour, who can now doubt about the success of the Scheme! The scramble for power and honour at this private meeting was an edifying sight! If the Corporation ever felt slighted by the creation of this independent Trust, this should remove the sting, for the reputation of that civic body for business capacity is now going to be re-deemed. Real heroes, whose strength even the leader of the civic body was unable to guage so long, are now to the front, and the City is safe!

*
* *

Bandora.

"MAHIM is our buffer state,—our Afghanistan,"—wrote a correspondent from Bandora lately. "When once it is invaded by that enemy, the Plague, we are not safe." The "buffer-state" is getting it hot just now and the enemy is once more in that beautiful health-resort—reconnoitering at present. Bandora is a small place—and a very quiet one it used to be in the good old times. It is different now. Irrepressible critics have got hold of her and the poor City elders are allowed no peace of mind, or rather such of them as are earnest men working under difficulties, who feel keenly the shafts of criticism in and out of season. These critics evidently pitch their notes too high and expect results which are often looked for in vain from richer Municipalities. The critics forget that even the goad sometimes fails to move the jaded elephant.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Sunday, 10th April:—At first sight it would appear as though the poor, plague-bitten, grief-eaten, over-worked corporator was being worked to death! Not a moment's rest, you would say, not even on a Sunday! But read on, kind reader, and you'll discover that the

weary soul is finding relief at last. Tea-party succeeds tea-party in charming succession! We had one last week. Today there was another, quite a family gathering, no outsiders admitted, reporters rigidly excluded, and not in our accustomed Hall but in Leo's own stronghold—the charming retreat to which he betakes himself for a little needed rest after his tough labours in the field.

It was a happy blending of pleasure with business! The choicest Lipton washing down a friendly talk on the question of the Corporation's representation on the City Improvement Trust. Four of us were wanted; which of us shall go? The proceedings were of course private, *in camera*, though the camera was not Mr. Seraph's; but not being particularly pledged to secrecy, I shall disclose as much of them as I safely can without convulsing the universe.

While we were partaking of tea, our genial host, quite a host in himself, treated us to a charming discourse on the value of unanimity in deciding the question before us. Unanimi*ty*—a kind of tea to which we are but little accustomed! It must not be supposed, *because we drank of the "cup that cheers but* not inebriates" without wrangling, that we took the dessert which followed also in peaceful silence. It soon became the apple of discord—the question of seats—until almost every one present thought himself ever so much better qualified than the rest of us to represent us on the Trust.

Leo proposed and we disposed. Sterling names were placed before us in glittering array:—Mr. Dew, the quiet lamb though such a terror to bulls; Mr. Sayani, the intrepid "platform" orator; Mr. Roughton, rough and ready; and Dr. Bhalchandra, the brilliant moon that shall light us through our darkest spots; a galaxy of which any city in the world may be proud, representing all that is good and noble in the several communities to which the names belong. But if these were good, there were not wanting others who, in their own estimation at any rate, were very much better; and Dr. Bahadurji pitted himself against the first, (which is to be pitied!) Mr. E. Rehimtoola backed by Mr. B. Kur, challenged the second, Dr. Gas was rough on the third, and Mr. Kalabhai—the "honourable member for Surat"—shook his own patent improvement scheme at the fourth, threatening to eclipse him with its dark and impenetrable shadow! A sight akin to that presented by "the hungry man with a potato—too hot to hold, too precious to drop—flinging it from hand to hand with a face oddly divided between pain and wistfulness." Very honourable, healthy rivalry too, though for the moment it landed us in a pretty pass—an *impasse* rather, from which it wanted all Leo's admirable tact to rescue us. Don't commit yourselves for the moment, gentlemen, to this individual or that, if you don't want to. The Trust can wait till November and you have plenty of time to fight it out among yourselves.

"TOO HOT TO HOLD, TOO PRECIOUS TO DROP."

We thanked our host for his tea, and though we regretted that we could not give back the unanimity that he wanted, we anointed ourselves with the "flattering unction" that we had done our duty; leaving Leo to fire at us his parting salute:—

"We've ploughed our land, we've sown our seed,
We've made all neat and gay;
So take a bit, and leave a bit,
Away, birds, away!"

THE RIVALS—*TO TRUST OR NOT TO TRUST.*

PAPA AT THE CLUB.

"Mumy dear, why did papa say he would not return home from the club tonight?"

"There's a big nautch party there, dear, and pa is so fond of dancing and singing."

"And is papa also going to dance and sing, mumy dear?"

"No, dear!"

[Ah! If mumy dear were only to peep at the Club in the small hours of the morning, she would witness a scene at once edifying and amusing that will furnish matter, for a hundred curtain lectures!]

પપા કલ્બમાં સીધારયા.

"માયધી, બાવાધીએ એમ તાંય તેહેયું હોથે ઘે હું આધે રાતના તલબમાંથી ઘેર નથી આવવાનો?"

"જોની દીકરી, આજે કેની તે બાવાની કલ્બમાં મોટો નાચ છે, ને બાવાને નાચવાનું ને ગાવાનું ઘણું ગમેચ, તેથી તેવણ તાહાંજ રેહેવાના છે."

"તારે શું બાવાધીબી તલબમાં પોતે નાતવાના ને ધાવાના શે તે?"

"નહી, દીકરી."

[આહ! જો માયજી ફક્ત મરચા બોલવાની આગમજ બાવાની કલબમાં સેહેજ ડોકયું કરે, તો તેવણના ડોળા ઉઘડી જાય, સુધ ઉઘડી જાય, ને ભેજું તર થઈ જાય એવો દેખાવ તેમની નજરે પડયા વીના નહી રહે. અને તે દેખાવ ઉપરથી કંઈ નહી તો એકસો રાત સુધી દરરોજ એકેકી વાએજ પોતાના ધણીને કહી સંભળાવવાનો ખોરાક તેવણને મલી આવે તે જુદો.

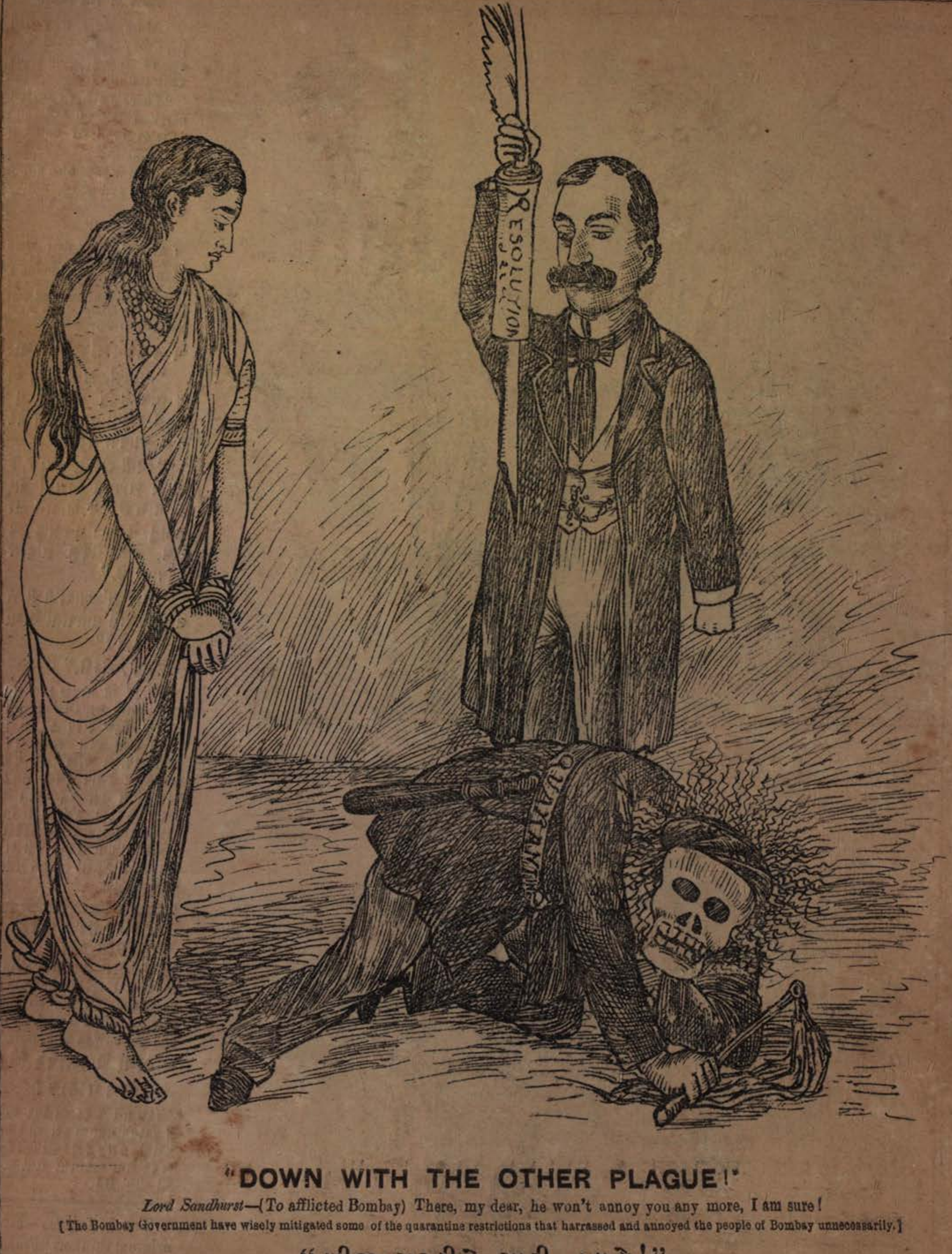
A CUT OFF THE PIG-TAIL.

[Wei-Hai-Wei has been ceded to England by China as a counterpoise to the cession of Port Arthur and Talienwan to Russia.]

ચીનાની ચોટલીપર એક જબરો કાપ!

[રૂશયાને પોરટ આરથર અને તાલ્યાનવાનનાં બંદરો ચીને આપયાથી, ઈંગલંડે વેઈ-હાઈ-વેઈનું બંદર તેના બદલામાં તેની પાસેથી લીધું છે.]

The Difference—First original thinker: "France is a lunatic asylum."—Second and more original thinker: "No. There are no keepers."

"DOWN WITH THE OTHER PLAGUE!"

Lord Sandhurst—(To afflicted Bombay) There, my dear, he won't annoy you any more, I am sure!

[The Bombay Government have wisely mitigated some of the quarantine restrictions that harrassed and annoyed the people of Bombay unnecessarily.]

"બીજી મરકીને મારી હઠાડો!"

લાૅર્ડ સેંડહર્સ્ટ-(દુખી થયલી મુંબઈને) લે મારી વાહાલી, હવે એ તુંને ઘણો હેરાન નહી કરશે!

[કુવારનટાઈનને લગતા, કેટલાક જાપતા જેથી લોકોને નાહકની અગવડ અને હેરાનગતી થતી હતી, તે ડાહપણ વાપરીને મુંબઈ સરકારે ઓછા કરી નાખયા છે.]

THE MISERIES OF PLAGUE PASSES.

Jari—Returned so soon! I thought you were going to Surat.

Jamshed—So I was. Yes, Su-rat. But the keen scented plague-doctor at Bandra smelt a rat, and wanted to give me a week's quarantine.

Jari—What, with your pass?

Jamshed—Oh! that wouldn't pass. It was *six days* old, and the doctor couldn't say what might or might not have happened in that interval! Even four seconds are not to be trusted! The germs breed so suddenly and so fast! and the doctors are so knowing!

મરકીની પાસનાં કોટકો.

જરી—ઓવાય આટલા વારેમાં પાછા આયા? તમે તો છભરૂં સુરત સીધારયાતા ને એમ સું!

જમશેદ—હા, સુરત જવા નીકળયો તો ખરો પણ વાંદરાના ડાકટરે મારી સુરત જોઈનેજ કેહયું કે બા તમે હેઠે ઉતરો ને મુંગા મુંગા એક અઠવાડયું કવારનટાઈનમાં રેહેવો.

જરી—પણ કાંય, એમ કાંમ, તમે છભરૂં પાસ લેઈને ગીયા તે છતાં તમને ઉતારી સાના પારવા નીકળયો! એ ધરી પુરેરે એએએ!

જમશેદ—તે કેહેજ પાસ કંઈ ચાલે બાલે નહીં! તે છ દહારાની છેક જુની ઉતી, ને એટલા વખતમાં તો કોણ જાણે મરકીનાં બીયાં તમે કાંહ કાંહ ફરી હરીને દીલમાં પચાવી બેઠા હોસો! વાસ્તે કાહારો આઠ દાહારા કવારનટાઈનમાં, નહી તો ચાલયા જાઓ પાછા મુંબઈ!

THE MARRIAGE SEASON DURING THE PLAGUE.

Alo.—D-n the plague! Hang the quarantine rules! There's my sister's wedding at Ahmedabad, but we can't join!

Ali.—But can't you obtain passes for us?

Alo.—I wish I could! But they say attending a wedding isn't business pure and simple, and therefore no passes!

Ali.—Going to a wedding is no business eh? They'll say next that people have no business to marry! That's rich. But why not apply for passes as traders?

Alo.—Funny traders! Yourself, and your brats, and your mother and sisters! Traders in what? Shall I say, trades on the credulity of the plague authorities?

મરકીમાં લગનસરા.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૪૭ મું.]

MISS KARACHI IN TERROR!

"Dead rats! Then am I dead indeed!"

[While the plague is declining in Bombay, there is a recrudescence of it in Karachi, and it is greatly feared that if not checked in time it will rage during the monsoon and cause great mischief.]

કરાંચીબાઈ ભારે ભય અને ગભરાટમાં!

"આ શું ? મુવેલા ઊંદર! ત્યારે તો ખચીત હું મુઈ!"

[જ્યારે મુંબઈમાં મરકી ઓાછી થવા લાગી છે, તયારે કરાંચીમાં તે પાછી ફાટી નીકળી છે, અને જો વખતસર તેપર અટકાવ નહી પડયો તો ચોમાસાંમાં તે ભારે ખરાબી કરશે એવો ભય રાખવામાં આવે છે.]

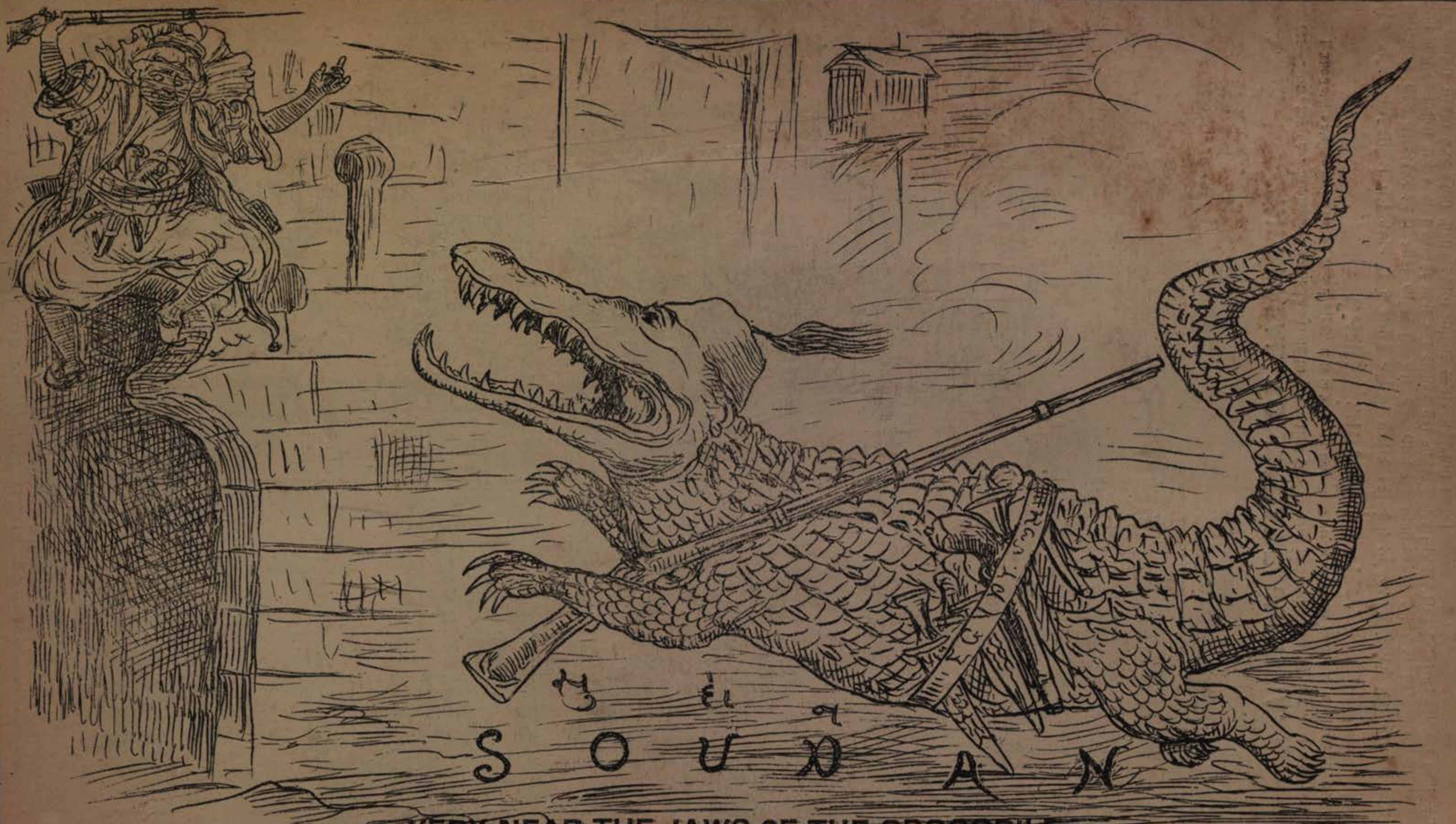
A NICE REFLECTION.

P. S. BY MR. PUNCH.—Look at yourself. How lovely and healthy! Body and mind keeping pace together! Good, very good. Onward, and yet onward, my dear, and you'll grow handsomer and healthier daily. Bless you!

[The report read at the annual prize-distribution of the Alexandra Native Girls English Institution the other day showed the onward progress of the school.]

આરસીમાં સુંદર પડછાયો.

[વધુ માટે જુવો સફો ૪૪૭ મો.]

VERY NEAR THE JAWS OF THE CROCODILE.

[The Egyptian troops, after capturing Metemeh have fought a very big battle at Atbara with the Soudanese, in which the latter lost 2000 men. An advance on Khartoum, the capital of the Soudan, will be made next July, where the Khalifa has encomped with an army of fifty-thousand men.]

સુસવાટના દાચાંની નજદીકમાં!

[ઈજીપતનાં લશકરે મેતામેહનો કબજો લીધા પછી અતબારા ખાતે સુદાનીઝ લશકર સાથે એક જબરી લડાઈ તેણે કરી છે, જેમાં બે હજાર સુદાનીઝો મારયા ગયલા જણાવવામાં આવે છે. સુદાનનાં રાજધાની શેહેર ખારતુમ, જયાં ખલીફાએ પચાસ હજાર માણસોનું લશકર તઈયાર રાખેલું કેહેવાય છે, તયાં આવતા જુલાઈ માસમાં ધસારો લઈ જવાનું નકી કરવામાં આવયું છે.]

AN APPEAL TO MADAME JUSTITIA.

MR. PUNCH—Now, my dear Madame, now is the time to prove that you're both just and merciful, that you can save as well as strike.

[The Jubilee night murders having been avenged, it is to be hoped that the Government will be pleased to reconsider Mr. Tilak's case.]

ઈનસાફ દેવીને એક અરજ.

મી૦ પંચ-બાઇ સાહેબ, હવે વખત છે કે જ્યારે તમોએ પુરવાર કરી દેખાડવું જોઈયે કે તમે જેમ ઈનસાફી તેમ દયાળુ છો, અને જેમ તમે તમારી તેજી તલવારથી ફટકો મારી જાણો છો તેમ તેજ તલવારથી બચાવ પણ કરી શકો છો.

[પુણા ખાતે જુબીલીની રાત્રે કરવામાં આવેલાં ખુનો માટે દામોદર હરી ચાંપેકરને ગયા સોમવારે ફાંસી દેવામાં આવયા પછી એવી આશા રાખવામાં આવે છે કે, મી૦ તીલકના મુકદમા ઉપર ફરીથી વીચાર કરવાને નામદાર સરકાર મેહેરબાની કરશે.]

BRUIN'S BREAKFAST.

[The cession of Port Arthur and Talienwen to Russia by China has greatly exercised the minds of the people and Press in England.]

રીછરાયનો નાસ્તો.

[ચીને પોર્ટ આરથર અને તાલીએનવેનનો કબજો રૂશયાને આપ્યાથી ઈંગ્લંડની પ્રજા અને છાપાનાં ભેજાં બહુ ઉસકેરાઇ ગયાં છે.]

A DREAM OF THE FUTURE.

BOMBAY THE BEAUTIFUL—Ha! it befits me so nicely! I am sure I'll look very comely and beautiful with it!

[The New Bombay Scheme Bill having passed, the scheme comes into operation from November next.]

ભવીષ્યનો એક સ્વપનો.

મુંબઈ સુંદરી—હાઆ! મારૂં માથું કેવું સુંદર શોભે છે! ખરચીતજ આ નવાં આભુશણથી મારો ચેહેરો ઘણોજ બીશ જશે અને મારી ખુબસુરતી ઘણીજ વધશે, તેમાં ફેર નહીં!

[નવી મુંબઈને લગતું બીલ પસાર થયા પછી તેને લગતી યોજના આવતા નવેમબર માસથી અમલમાં મેલવામાં આવશે.]

TIT FOR TAT.

Mrs. Doctor—And what's your husband doing now? Vegetating, I suppose!

Mrs. Barrister—Oh yes! and yours? Catching and killing flies as usual, eh!

સેરને માથે સવા શેર.

મીસીસ ડાકટર–ને તારો વર હમણા મરકીના વખતમાં શું પીરેચ? હું તો ધારૂંચ કે ખાઈ પીને પાલ્યાની માફક આખો દાહડો અરડાઈ રેહે તો હોસે!

મીસીસ બારીસ્ટર–હાસ્તો! ને તારો વર શું બધું ઉંધું વારેચ? બીચારો દવાખાનામાં પર ચો પરચો પોતાનો હંમેસનો માખ મારવાનો ધંધો ચલાવતો હોસે, ખરૂં કે!

May: "Do you know that Belle's going to a hospital to learn nursing?" —Mabel: "Why? Is she going to marry an invalid?"

AN APPEAL.

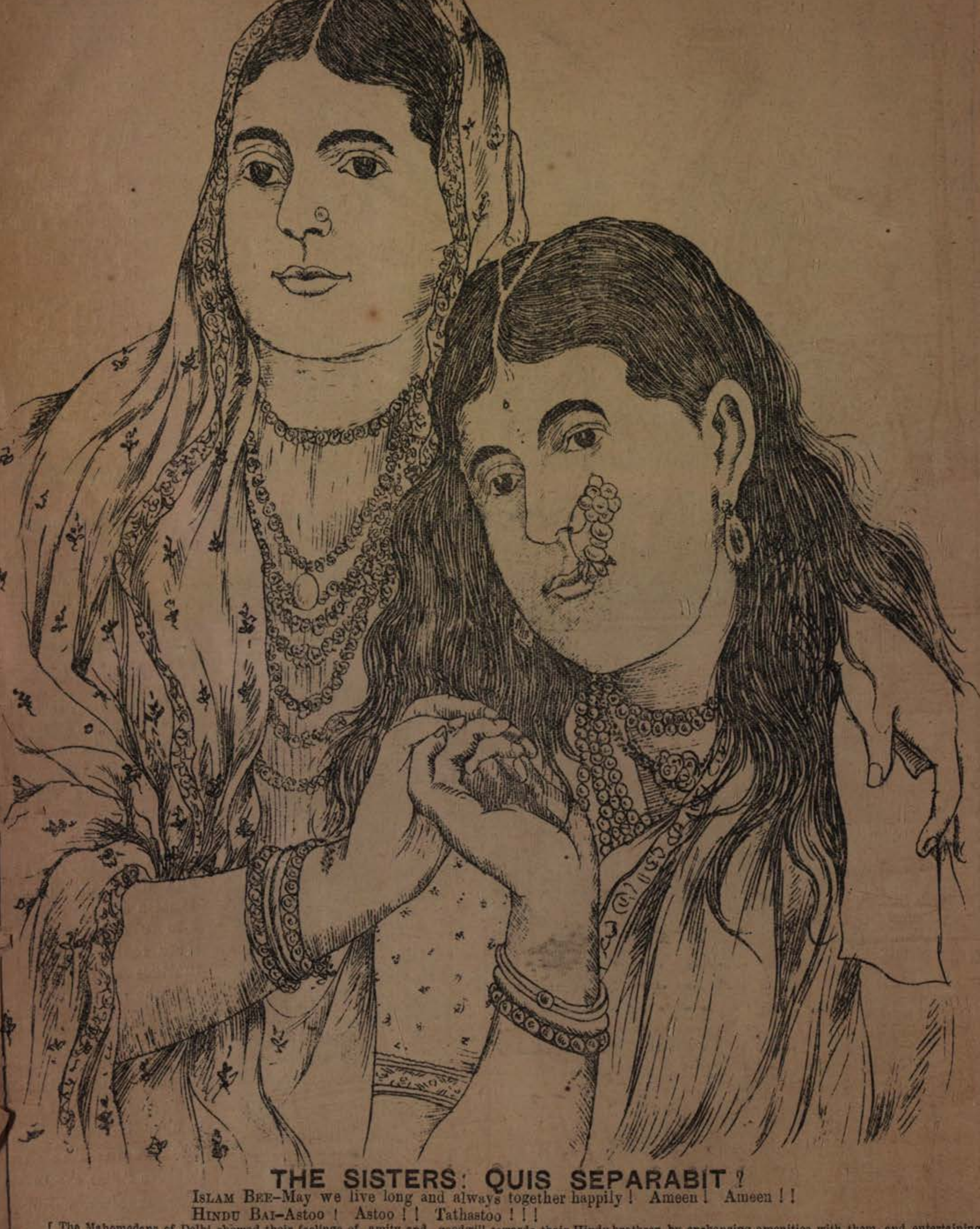
Brahmini—Now that Chapekar has been hanged, will the *Engrez* Bahadoor do justice to me whom events have proved to be innocent?

Marathani—Wait and hope, my dear. British Justice is not a mere name, but a stern reality, and all matters will be put straight before long, the punitive police included!

[The *Bombay Samachar* appeals to the Bombay Government to withdraw the Poona Punitive Police, the Jubilee murders having been proved to have been the work of a single individual.]

એક અરજ.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૪૯૭ મું.]

THE SISTERS: QUIS SEPARABIT?

ISLAM BEE—May we live long and always together happily! Ameen! Ameen!!
HINDU BAI—Astoo! Astoo!! Tathastoo!!!

[The Mahomedans of Delhi showed their feelings of amity and goodwill towards their Hindu brethren by exchanging amenities with them and entertaining them during the last Holi holidays; the Hindus reciprocating on the occasion of the fair of Nizamudeen held at Delhi the other day.]

બે બેહેનો : કોણ તેમને છુટી પાડે?

ઇસલામબી—અલ્લાની રેહેમથી આપણે સદા સુખમાં સાથેજ લાંબી જીંદગી ગુજારયે, તે આપણું ચાહતું આમીન થાઓ!
હીંદુબાઇ—અસ્તુ! અસ્તુ! તથાસ્તુ!

(દીલ્લીના મેહોમેદનોએ ગઈ હોલીના તેહેવાર ઉપર પોતાના હીંદુ ભાઈઓ તરફ માન અને મોહબતની લાગણી બતાવી હતી અને તેમને ખાનપાનથી નવાજ્યા હતા; અને નીઝામુદીનના ઓરસના અવસર ઉપર પોતાના મેહોમેદન બીરાદરો તરફ તેવીજ ભલી લાગણી દરશાવવાને હીંદુ ભાઈઓ પાછળ પડયા હતા નહી.)

AT THE SCANDAL POINT, BOMBAY.

Behram—Hallo, Bacheo is it you? I thought it was a Goanese girl biking. The head-gear and saree don't go well together.

Bachoo—Ah! A case of blindness! Sorry for you. Hadn't you better change your specs?

મહાલક્ષ્મીની સ્કેનડલ પોઈંટ આગળ.

બેહેરામ—હલ્લો, બચ્ચું, એ તું છે કે? હું તો સમજયો હતો કે કોઈ ફરંગણ ગોટલી બાઈ સીકલપર ફરવા નીકળી હોસે! તારૂં ભલું થાય રે તારૂં! તારી સારી સાથે આ ગોટલીની ટોપી તુંને મુદલજ સોભતી નથી! તેથી તો તું એવી કદર બીહામણી લાગેચ કે કોઈ દુરથી તો એચ જ સમજે કે તું પારસન નહી પણ કોઈ ગોવેગરી હોસે!

બચુ—અરરરર, એલું બધું! તારે તો ભલો માણસ તારી આંખ છે કુજ બગરી ગયલી દેખાયચ! તું મુંગો મુંગો આંખની તપાસ કરાવ ને તારો ચશમો બદલી નખ! નહી તો જલદીથી અંધાપો આવી જસે તો ઓજજા!

MR. SHENDIARAO ON INDIANS.

Mr. Shendiarao (fresh from England)—So sorry! I was born in India!

Mrs. S.—Indeed! And why?

Mr. S.—Oh! the Indians are a nasty, miserable, puny, paltry race! Look at the Englishman! What pluck, what courage, what spirit, what grit! The wretched Indian has no "g in him.

Mrs. S.—Go along, idiot, you copied the Englishman's dre Why can't you copy his w too?

હીંદીઓપર મી૦ શેંડીયારાવ

મી૦ શેંડીયારાવ—(તરતન વેલાતથી આવેલા) મી ફાર દીલગીર આહેં ફ્રી મી ઈનડયા મધે "બોરન" ઝાલા!

મીસીસ શેંડીયા—કાં બરેં, અસેં કાં?

મી૦ શેંડીયા—તો ઈનડીયન લોક મોઠે વાહીટ મીઝરેબલ લોક આહેત! ઈંગલીશમેનલા બઘા કાય તયાચ્યા "પલક," કાય તયાચ "કરેજ," કાય તયાચ્યા "સ્પીરીટ. અને કાય તયાચી "ગ્રીટ"! આલા "રેચેડ" ઈનડીયન મધે તસા કાય નહી આહે!

મીસીસ શેંડીયા—અહો, ગુપચુપ રહા! નાહીતર કોણી સમજતીલ કી હા મોટા "ઈડીયટ" આહે! તુમી ઈંગરેજ બહાદુરચા દરેસ આંગલા "કોપી" કેલા આહે, પરંતુ તયાચી રીતીભાતી કાં નાહીં "કોપી" કરીત!

AFTER INOCULATION.

રસી મુકાવયા પછી.

Jar—I am so giddy !! Wish you hadn't forced the serum on me.

Jangoo—Then you should have wired to your ma to postpone your sister's wedding! No serum, no wedding. It's the haffkinised alone that pass the Anand quarantine camp!

જર-મરેરે મને તો ફેર આવેચ. રસી મુકાવવાનો મારીપર તમે કાંય નકામો જુલમ કીથો હોસે! મેંબી તમારૂં માનીને સેહેતા જીવને નાહેક સંતાપમાં નાખયો!

જાંગુ-તો રસી નહી મુકાવવાની ઉતી તો તારી માયને તાર કરવોતો કે તારી બેહેનનો લગન મુલતવી રાખે! તું જાણિય કેની કે જે લોકે હાફકીનની રસી મુકાવી હોય તેજ લોકો આનંદનાં કવારનટાઈનમાંથી પસાર થયાય! વાસ્તે જો રસી નહી મુકાવવાની ઉતી તો પછી તારે લગન ખાવાનોબી માંડી વાળવાં ઉતાં!

"OH! I AM STARVING!"

[The Indian Government having refused to bear any cost of the plague operations in Bombay,' no provision has been made in the Provincial Budget for the same.]

"ઓ! હું ભુખે મરૂં છું!"

[મુંબઈમાં મરકીને મારી હઠાડવા માટે કરવામાં આવેલા ખરચમાં કસો પણ ભાગ આપવાને હીંદી સરકારે ના પાડયાથી, મુંબઈ સરકારનાં બજેટમાં તે વીષે કશો પણ બંદોબસ્ત કરવામાં આવયો નથી.]

AT MATHERAN.

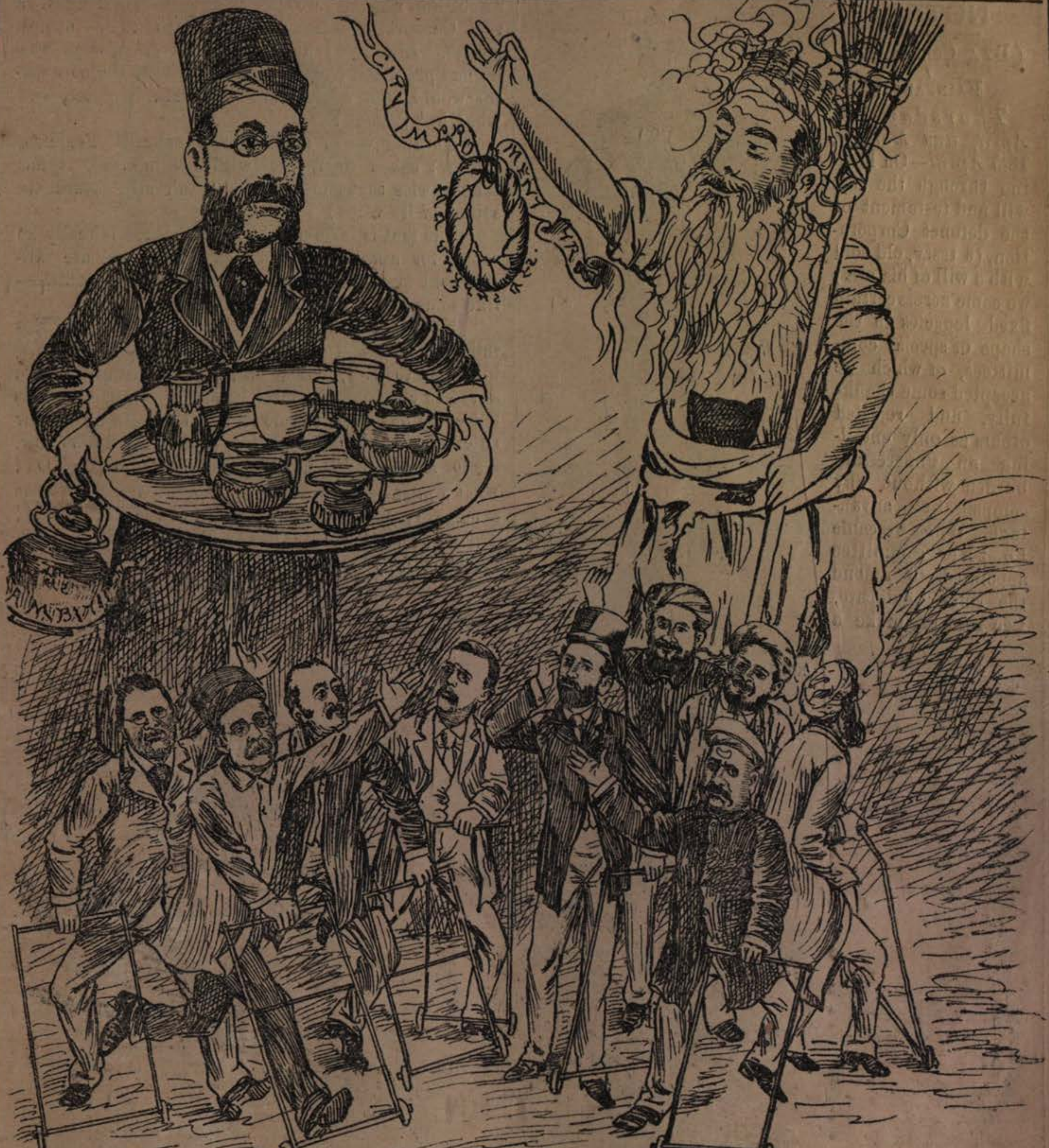
PEMLO—Can't bear these expenses any longor! Rs. 150 for a little room that you can get for five in Bombay! Pack up, Ali, and let's pack off,

PEMLI—But just think of the consequences, dear. If I die of the plague, a second marriage will be so expensive, and the chances are that you may not get a suitable girl! Better face the ills we have than fly to others we know not of!

માથેરાનમાં પેમલો ને પેમલી.

પેમલો-ના, ના, ના! હવે વધુ વખત મારાથી આ માથેરાનનો ખરચ ઉપાડી શકાવાનોજ નહીં! જે કોટડીનાં મુંબઈમાં પાંચ રૂપયા ન આપયે, તેનાં અહીં દોઢસો આલતાં મારો તો નાકે પ્રાણ આવે છે! માટે, અલી, તું ગાંસડાં પોટલાં બાંધી દે, કે આપણે મુંબઈ ચાલતા થઈયે!

પેમલી-પણ પછે પરીણામ શાં આવશે તેનો કાંઈ વીચાર કરયો? એમ સમજો કે હું મરકીમાં મરી ગઈ તો? પછે બીજીવારનાં લગનનો ખરચ તમારાથી કેમ ઉપાડી શકાશે? ને વળી આપણી નાતમાં છોકરીઓનો ભારે દુકાળ ચાલે છે, એટલે તેમને લાયક છોકરી ન મળી તો પછે શું કરશો? માટે બીજાં અજાણ્યાં દુખમાં પડો તે કરતાં હજી અહીંજ પડીને થોડું દુખ સેહેવોને!

THE EXHILARATING TEA AND THE COMPETITION DRILL.

CHORUS—Give me the silver *toda*, Father!

[There are about nine candidates for the four seats on the City Improvement Trust, allotted to the Bombay Municipal Corporation, At a tea-party given to the Corporators at the bungalow of the Hon'ble Mr. P. M. Mehta the other day, the names of Messrs. Wacha, Roughton, Sayani and Bhalchandra were suggested, but the rival candidates wouldn't hear of them.]

ભેજાંને તર કરનારી ચાહે પીને રૂપેરી તોડો મેળવવાને ઉમેદવાર થયલા બુચાઓ.

બુચાઓનો કોરસ-બાવાજી, એ રૂપેરી તોડો મનેજ આપો!

[મુંબઈનો વીસ્તાર વધારવા તથા સુખશાંતી સુધારવા માટેના સીટી ઈમપરૂવમેંટ ટ્રસ્ટ ઉપર કારપોરેશનને ચાર પ્રતીનીધીઓ મોકલવાનો હક આપવામાં આવયો છે, જે ચાર બેઠકો માટે નવ ઉમેદવારો બાહેર પડયા છે. આનરેબલ મી૦ મેહેતાના બંગલામાં ચાહે પીવા માટે કારપોરેટરોનો એક મેળાવડો કરવામાં આવયો હતો, જે વેળા મેશરસ વાછા, રાઉટન, સાયાની, અને ભાલચંદરનાં નામો તે બેઠકો માટે સુચવવામાં આવયાં હતાં, પણ બીજા હરીફ ઉમેદવારો તેની સામે થયા હતા.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 14th April, and Monday, 18th April:—On looking through the last will and testament of the defunct Corporation, (a testy, old soul with a will of his own) we came across certain fixed legacies in the shape of special committees, of which we accepted some thankfully, and rejected others as only entailing an unnecessary burden without any compensating advantage. When we came to the committee appointed to amend the rules of debate, Leo rose to make a personal explanation. We strained our ears to catch his flowing words, some ears—the longest in the Corporation—being strained to their utmost length. Like the true prophet that he always was, he had predicted from the very first that the committee would and could serve no useful purpose, and what had it done?

NOTHING WORTH MENTIONING.

Nothing worth mentioning, answered Professor Muller; asked to report within 4 months, it had taken twice that time and we hadn't still heard the sound of its voice!

The fact is, resumed Leo, that there is really no room for amending. The existing rules are all-sufficient for a tactful and masterful President like—like some that we've known.

Not at all, said the C. P. Sage, rising to his fullest height and glad of an opportunity of showing his teeth to Leo, not at all; I've kept millions—of ants—in check by the mere charm of words, but it is not every one that can do it, and I maintain that our rules admit of being amended, if one only knows how. As for Mr. Mehta, I never agreed with him (Oh! Oh! What a misfortune!), and don't agree even now (what a calamity!), and will not agree to the end of time! There! (That's it, Mr. Sage, always make a clean breast of it!)

"And if you run with all your might,
He runs with all his mane."

A bolt from the blue, that would have surely killed an inferior animal, even one a trifle bigger

"IT WOULD TEND TO DISCOURAGE INVENTIVE GENIUS."

than an ant. By Leo's invulnerable side, it fell as harmless as a pea-shooter. As he willed, so was it ordered. The committee for revising the rules of debate was not re-appointed, and the Sage learnt (for even Sages are not above learning, though possibly above correction) that

"The lion is a beast to fight,
He leaps along the plain,
And if you run with all your might,
He runs with all his mane."

This fact is so patent, even to the meanest understanding, that when we came to the question of municipal servants and their patents, it was again Leo that guided us, and we resolved with him that in our opinion it was undesirable (scandalous, some of us would have said, but Leo, though he has a giant's strength,

"HAD WE STOPPED BUSINESS?"

does not use it like a giant) for municipal officers to be in any way interested in patents connected with the working of their department. A very sensible resolution, considering that municipal officers are but human, and we adopted it without caring to ascertain which side the Sage was leaning to, and in spite of Mr. Roughton's opposition, who said that it would tend to discourage inventive genius and that the public at large would in the end be losers. Rather that misfortune, we thought, than an inducement to our officers to push their own patents unduly, for our officers are but men, though doubtless the very best of men.

"WE PAY, PAY, AND PAY THROUGH THE NOSE."

Another demand from the Plague-Committee, and as it related to tuneful millions, I shall, with the reader's permission, put it in music:

"Now gents municipal, we come to implore you
To be sure and remember, when we before you
Of expenses the usual estimates lay,
'Tis your glorious privilege always to pay."

A nice *privilege*, but must we always go on exercising it, asked Dr. De Silva in sylvan simplicity!

Think of the *glory* of it, my dear sir, replied Leo, and be thankful.

Too bad. How long, O Plague, wilt thou fleece us like this? We pay, and pay, and pay, through the nose, heaven only knows how, and yet, as Dr. Bahadurji complained, somebody had kindly wired to England that we had stopped payment! Very well-meant, indeed!

The way of the world, my good sir, said Leo. 'Tis ever thus. The rankest ingratitude often follows the noblest act! And disinterested services are not

THE LOOKING-GLASS OF BANOO ISLAMBEE.

[Aspersions were hurled in the English and the Bombay Anglo-Indian Press against the Mahomedan leaders of India, who were alleged to have excited the recent riots in Bombay. The Anjuman-i Islam of Bombay deserves the thanks of the community for having protested against such aspersions, and fully vindicated the loyalty of the Mahomedans towards the British raj.]

બાનુ ઈસ્લામબીની બીલોરી આરસી.

[મુંબઈમાં થયલાં છેલ્લાં કમભાયગ હુલડની ઉસકેરણી હીંદુસ્તાનના બીજા ભાગોમાં વસ્તા મુસલમાન આગેવાનોએ કરી હતી, એવા તોહમત ઈંગલંડના અને મુંબઈનાં હીંદી અંગ્રેજી પત્રોમાં તેમની સામે મેલવામાં આવ્યાં હતાં. આ તોહમતો સામે મુંબઈની અનજુમને ઈસલામે પ્રાટેસ્ટ કરયો હતો અને બ્રીટીશ રાજ તરફ મેહોમેદન ભાઈઓ કેટલા બધા વફાદાર છે તે ઘણા અચુક આકારમાં દેખાડ્યું હતું. એવી તરફી લેવા માટે મુંબઈની અનજુમન આખા દેશની ઈસલામી કોમના માન અને ઉપકારને લાયક થઈ છે.]

seldom run down through dense ignorance, or worse still, base malice. The fact is nobody understands us, we're such an enigma! Our very composition is a mystery to outsiders!

But the longest lane has a turning, and we appear to have come to it at last. The Government meet us on friendly ground. But of this, more another day.

How to effectually Silence an Enemy.—Why, with a "dum-dum" bullet, of course.

Suggestion for the Universities.—To confer on distinguished astronomers "hororary degrees."

In the Movement.—Athleta: "I want to see one of those Wagner cycles people are talking about, and, if I like it, I'll subscribe."

"How to Keep Books," by "A Practical Man."—Don't lend them.

Cutting.—Author: "Do you know, after the proofs have passed through my hands, I never read my own books." —Critic: "Well, you're a sensible man!"

At the Law Courts.—Society lady: "How I should love to be a fashionable solicitor!" —He: "Why?"—S. L.: "Because you must hear such a lovely lot of scandal on the Q. T."

Knowledge Puffeth Up.—First lady (slightly mixed): "P'raps yer kin tell me wot's the meanin' of mythology?" —Second ditto (ditto): "In course I kin. It's knowin' all abart the hatmosphere!"

Homeward Bound.—First inebriate: "What (hic) shall yer say t'yer missish, ole chap."—Second inebriate: "Not a (hic) word."—First inebriate: "Why not?"—Second inebriate: "Sha n't ave a chance!"

An uncomfortable town to be in.—Dett-(debt)-ingen.

CHOW-CHOW.

India the liver of England.

OUR SHENDIA RAO from Poona asks:—Is India the liver of England? I dreamt so last night. Dreams, they say, are foolish and fanciful in the main, but I have sometimes, in my own career, found them remarkably wise, veracious, substantial—throwing a flood of light upon obscure and unintelligible epochs in my life when years after I have scanned my diary and read therein the brief records of these so-called "shadows" of my restless brain. I was enjoying the luxury of being 'coddled' in the bosom of my family and was in the hands of my friend, a worthy Hakim, who had been treating me for *liver*,—the monster organ which in a lordly fashion bestrides that bottomless pouch, (the पैट or पोंट) to fill which we are all shaking this world to its foundations,—yes, it was the giant liver within me that was ailing. I wish it was the lungs, the stomach, the heart, the spleen or any gear in the complex machinery of my system; but the liver of all organs I dread—not so much for its sake as for my own good reputation. The wicked world has somehow come to regard this part of the human machinery as the most perfect and all its eccentricities and vagabondism are attributed to that ego or self for whose benefit the organ exists. Let the liver be slightly enlarged, and straightway the ego is blamed for misbehaviour! It could not have always been so on this planet. This is decidedly the wicked and malicious invention of the perverted genius of the modern civilized (?) world. Does the

DREAMING.

" NOTHING WRONG WITH THE LUNG."

in a whisper into his ear through a small tube which he applied to my chest. I was pondering upon this message, while the dear mother of my children was fomenting both the suffering liver and the affectionate, sympathetic and vicarious lung or whatever it be. Under the soothing influence of this soft "coddling" I fell asleep and dreamt a dream . . . . Yes, India, England, Liver, Lung, Sympathy, Hind and Britannia locked up in warm embrace,—all these fancies figured in my dream. . . . . . I awoke refreshed. Both liver and lung were smiling and in good humour that morning—thanks to my Hakim: may his shadow never grow less!

*
* *

A surprise was in store for me as I took up a local weekly fresh from the printer's hands. You, *Punchoba*, are aware of the new Press Law in India which is looked upon with grave anxiety. If I remember aright, I saw, not long since in your inimitable volume, the distressing picture of the sword of Damocles hanging over your devoted head—the sword of sedition or Press Law! Yes, a surprise it was to me. Simultaneously, as it were,—and a rare coincidence it is—the minds of English journalists happen to be equally agitated upon the question of the freedom of the Press. I read as follows:—

"A deputation from the Newspaper Society and the Institute "of Journalists in London waited upon the Lord Chancellor to

innocent babe at the mother's breast misbehave when its erratic liver chooses to inflame and to torture the poor mite of an ego?

*
* *

But I am straying! Let it pass: *honi soit qui mal, y pense!* My liver, my poor liver, was suffering and in sympathy with it the summit or peak of the right lobe of my lung, or something under the right shoulder blade, was weeping and shedding tears in true vicarious spirit. Hakimji said there was nothing wrong with the lung. He was positive about it: the good physician had actually heard the organ say so

"LOCKED UP IN WARM EMBRACE."

THE FREEDOM OF THE PRESS.

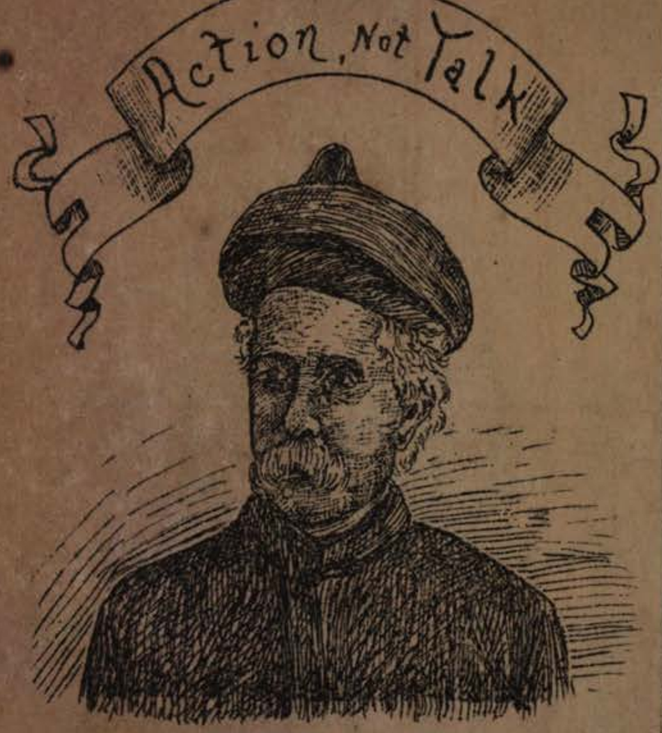
"press upon him the desirability of placing the law of libel on "a sure and sound basis.........The words in which the *Thunderer* "sums up the question are significant: 'It is of deep interest "also to the whole nation, which has developed and desires to "uphold the Freedom of the Press. The liberty of public dis- "cussion is no longer an object of jealousy on the part either of "the Executive or of the Imperial Legislature. But it is unfairly "hampered, as the members of the deputation urged, **by the** opera- "tion of the existing law of libel which works in a **way that** was "never contemplated either by parliament or by the **judiciary.'**"

Now tell me, good soul, was there nothing prophetic or significant in my dream? **Is not England feeling** vicariously for India as my lung lately did for my suffering liver? A good physician and good nursing are needed just now both for the English Lung and the Indian Liver!

* * *

The late Dr. Atmaram Pandurang.

THE VENERABLE DR. ATMARAM PANDURANG, one of the very few links connecting the old and the young of progressive India in the Western Presidency, has passed away serenely. Although a man of varied activities, his silent work in life lay mainly in the

"*THE VENERABLE* Dr. *ATMARAM PANDURANG.*"

field of Social Reform. A man of indomitable courage he was, who did not pin his faith entirely to cut and dried schemes of religious and social reforms in the shape of Associations and platform resolutions, but who throughout the noiseless tenor of his way, worked on some serious problems, undaunted by the obloquy which ignorance and prejudice never failed to gather in force against all true reformers. Like lip reformers, he weighed not the consequences of his acts, fully believing that all pioneers in a good cause, in the transition state of a society, have to pay the penalty of martyrs, and that experiments often prove failures. He was not a social vivisectionist safely experimenting on other lives. If this *Aryavarta* was once great and glorious it was because those times produced men,—earnest *protestants*—who in the face of great odds fought strenuously against existing abuses and who were ready to offer themselves as sacrifices for the cause they had espoused. In a small way, the worthy, whose loss we deplore today, was, according to his lights, no less a *protestant*. The name of Dr. Atmaram Pandurang should be ever green in the memory of all lovers of Social Progress in this country and his life should teach Young India the difference between Talk and Action!

* * *

COLLECTING HIS THOUGHTS.

The Civic Father and the Plague.

AFTER all, a parent's care and nursing cannot compare with those of friends and strangers. The Civic Father may have been stunned by the suddenness of the shock and his children taken in hand by others. Over-anxiety about the welfare and safety of a large family in the face of a strange and unheard of calamity, may well paralyze for a time the efforts of the fondest parent. The Civic Father has now had time to collect his thoughts and to consider the situation coolly. He has spared no expense to rid his family of the scourge. Giants like Jatasoor have fought hard for him, and other giants are still waging war against the enemy of his house. He has gathered experience and wisdom, and would now direct the campaign himself, take up the protective shield, keep the vigil and nurse his ailing family himself. Mr. *Punch* wishes the Civic Father every success and a speedy deliverance from the fiend who has so long afflicted the city.

Brown: "Glad to hear, old boy, that you have come into a large landed property."—Smith: "Sorry to tell you that it is groundless."

HONOUR TO WHOM HONOUR, &C.

Mr. Punch (*to nurse in plague hospital*)—A thousand thanks, in the name of my *Praja*, for your noble work! And yet uttered thanks are no measure of the depth of my gratitude for your devotion and my admiration of your self-sacrifice. If ever there is "a divinity that stirs within us," it is when you are working, heart and soul, in the cause of suffering humanity. May my Indian girls, so eager to imitate your race in external fashions and frivolities, imitate your brighter and more lasting qualities, your inner grace and love, and learn to face grave emergencies with the unflinching courage which is your most distinguishing trait.

લાયકને લાયક માન.

મી૦ પંચ-(મરકીની આસ્પીટલ મધેની નર્સને)—તારાં ઉમદા કામ માટે મારી પંચ પ્રજા તરફથી તારો હજારાન હજાર ઉપકાર માનું છું! હું ઈછું છું કે જે મારી હીંદી બેહેનો તારી અંગ્રેજ બેનપણીઓના બાહેરના ભપકા અને ફેશનની નકલ કરવાને હંમેશાં તત્પર રહે છે, તેઓ તારા ઉમદા પ્રકાશીત સદ્‌ગુણોની નકલ કરવા લાગે, તારાં અંતરની ખરી માયા મોહબતની નકલ કરતાં શીખે, અને ગંભીર બારીક સાંટકોની સામે થવામાં જે અજબ દ્રઢ હીંમત તું બતાવે છે, તે તારાં લક્ષણ તેઓમાં ઉતરે!

MY I!

"Yes, gentlemen, what *I* was saying from he beginning has happened! What *I* predicted has been verified [illegible] has com

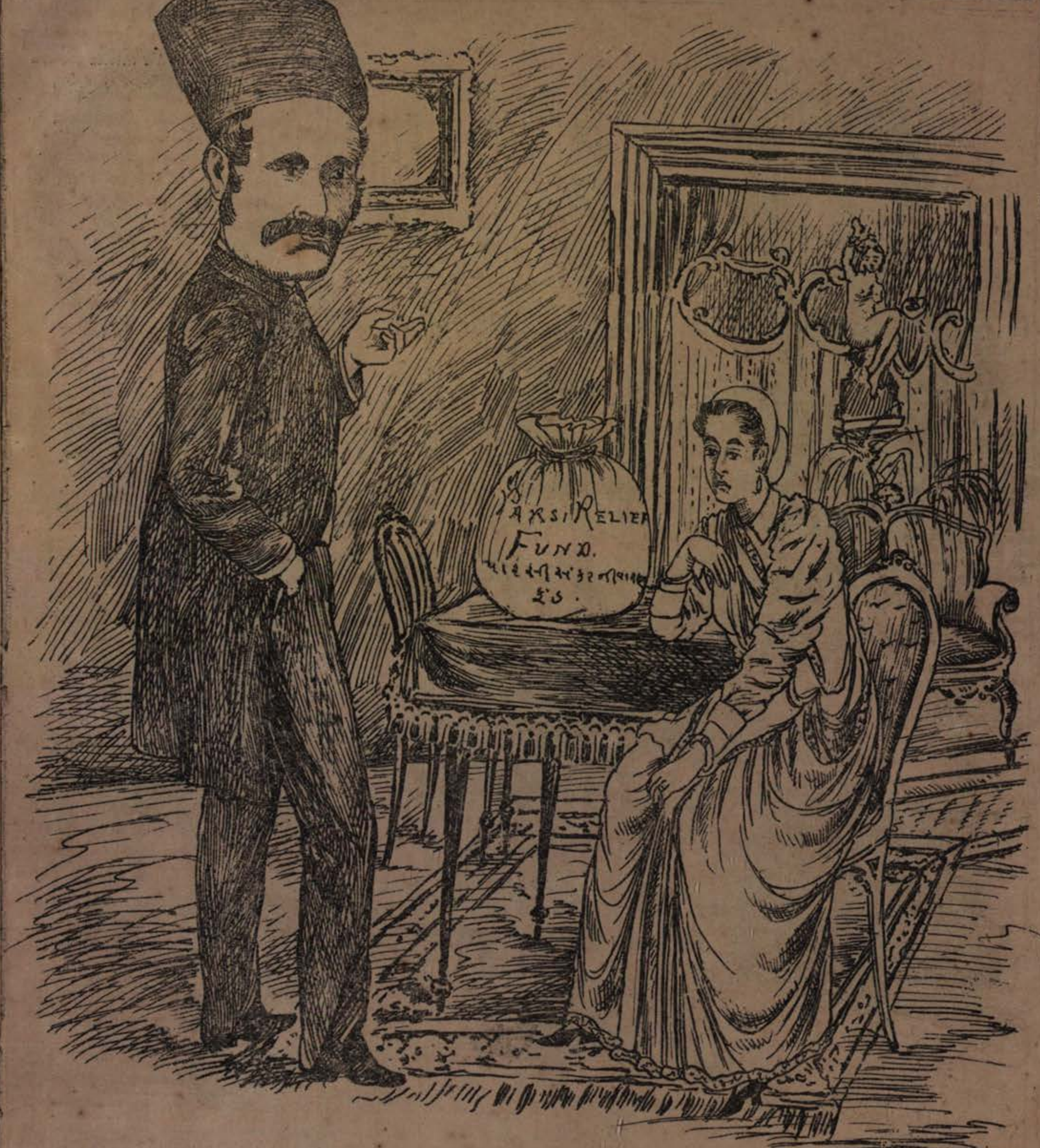
to pass! And still they take me as a false prophet! So true is it that a prophet is never honoured in his own country!!!"

[Dr. T. S. Weir, the Health Officer of Bombay, delivered a lecture on plague the other day in the Sassoon Mechanics Institute.]

હું અને હુંજ!

"હા, ગ્રહસ્થો, હા, હું જે પેહેલે ઘરથી કેહેતો હતો, તેજ બન્યું છે! મેં જે આગાહી કીધી હતી તેજ ખરી પડી છે! મેં જે બનાવ બનવાનાં જણાવયા હતા તેજ બનયા છે! અને તે છતાં, ગ્રહસ્થો, ઘણાઓ મને ખોટો વરતારો કરનાર તરીકે હસી કહાડે છે! અને ખરૂં છે, ગ્રહસ્થો કે, કીયા પીર પેગમબરોને ખુદ પોતાનાજ દેશમાં માન મરતબો મળયો છે, જે મને મળે!

[સાસુન મીકેનીકસ ઈનસ્ટીટયુટમાં મુંબાઈના હેલ્થ આફીસર ડાકટર ટી. એસ. વેર મરકીપે એક ભાષણ આપયુ હતુ.]

A WORD FOR THE POOR PARSEE.

SIR J. J.—Here's what we've done for the poor. A lac and ten thousand, and we believe there's more where that comes from.

MISS PARSEE BANOO—A lac and ten thousand thanks. But if, as you say, there is more, get it by all means and build the poor Parsee suitable, Senitary, well-ventilated dwellings. Pull him out of the dark whole where he now rusts and rots, an easy prey to epidemics, and you'll earn our lasting gratitude.

ગરીબ પારસી માટે એક બોલ.

સર જા૦ જી૦—ગરીબ પારસી માટે અમે શું કીધું છે તેનો સઘળો ભરમ આ કોઠલીમાં છે, બાનુ. એક લાખ ને દસ હજારની નોટના કટકા એમાં ભરેલા છે, અને હું ધારૂં છું કે હજી બીજા ઘણા એમાં ભરાશે.

પારસી બાનુ—તે માટે એક લાખ ને દસ હજાર વખત તમારો ઉપકાર માનું છું. અને તમો સાહેબ કહો છો તેમ જો હજી બીજા ઘણા નોટના કટકા એમાં ભરાવાના હોય તો બેલાસક તે તેમાં ભરો, અને ગરીબ પારસી માટે સુખશાંતીભરેલાં ને હવાની આવજાવાળાં મકાનો બાંધો. તે બીચારો જે અંધારા ગારમાં સબડે છે અને ત્યાં મરકી જેવા પલીદ રોગનો જલદીથીજ ભોગ થઈ પડે છે, તેમાંથી તેને બાહેર ખેંચી કહાડો, અને મારા હંમેશના દુવા અને આશીરવાદ મેળવો.

BLOWING HIS OWN TRUMPET.

MRS. BRIEFLESS—What are you doing now, love?

MR. B.—I'm writing out a full report of the case in which I last appeared, Those provoking beggars—the reporters—have published the barest outline, leaving me quite in the background. Well, if they won't tom-tom me, I must tom-tom myself. Nothsng like letting world see how brilliant I am! Such a clever hand at conducting cases!!

પોતાનું રણસીંગડું પોતેજ ફુકવું.

મીસીસ બ્રીફલેસ—લવ, તમે એ સું લખવા બેઠાચ?

મી૦ બ્રીફલેસ—જે છેલ્લા કેસમાં હું હાજર થયો હતો તેનો હું ફુલ રીપોરટ લખી કહાડું'ચ, ડીયર. પેલા ભીખારડા રીપોરટરોએ ફક્ત તે કેસનો સેજસાજ રીપોરટ લીધોચ, ને તેમાં મારૂં નામ ને મારાં ભાષણપર તો એકેવગોજ છેકો મુકયોચ! નખોડના ગીયાઓએ એમ મારૂં નામ ટોમ-ટોમ કીધું નથી, એટલે પછી મારા હાથે મને મારા ઢોલતાસા વગાડવા પડેચ! તું જાણેચ કેની કે એમ રીપોરટ જરા મસાલેદાર આવે તોજ લોકોબી જાણે કે મારા ભેજાંમાંબી શું શું ગવેર ભરેલાં છે! ને કેસ ચલાવવામાં હું કેવો હુશીયાર ને પાહવરડો છેઊં તે! તેની તે લોકને એક વખત બરાબર ખબર પડી જાય તો પછી આપરો બેહેરો પાર! પછી તો આપરેજ તાંહ બધા વહડકણા કડકણાઓ દોરી આવસે!

Question for an English cricketer. "Does you're mother know you're out?"

Fire-water is not the water pumped by firemen.

To a burglar a safe distance means the inch or so between the outside and the inside of a safe.

Accompanies Him-Barber: "Your hair comes out, sir."—Facetious customer: "Yes, it's obliged to when I leave home!"

Russia's opportunity in the East has the accent on the port.

"Look before you leap" is an out-of-date proverb for a man with a mad dog at his heels.

Maud: "I would yield my heart only under pressure," and then he put his arm round her, and she yielded.

There is a f'rtune awaiting the distiller who can invent a whisky that smells like coffee when your wife kisses you.

When a thin man meets a fat man on the 'bus stairs, and they argue as to which shall give way, the fat man's arguments carry weight.

A Regular stunner.—A policeman's *baton*.

The seamy side, strange to say, means prosperity to coal-owners.

A Pronouncement.—For John Bull: Nile.—For others: Nihil.

Frequently by-elections result in one of the candidates being sold.

An Ecclesiastically Strict M. F. H.—One who never will allow any "meet" during Lent.

Time—2 a. m.—Dr: Choler (down speaking-tube) "What is it?"—Voice from below: "The first of April

"IGNORANCE IS MY BLISS!"

"There is a heap of dead rats here in the lumber room! Enough to infect and kill an army!"

"Oh! If they are dead, surely they can do no harm! Make room for my brother behind the firewood there! If he is going to die after all, far better here than in the plague hospital where people die without fail, and those that don't die are killed!

અજ્ઞાનપણું અને હેમકાઈ.

"આ અહીં માલ્યા પર તો મુવેલા ઊંદરોનો ઢગનો ઢગ પડેલો છે! એક આખું લશકરનું લશકર પાયામાલ થઈ જાય એટલા બધા એ ઊંદરો છે!"

"પણ એ મુવેલા છે એટલે સી હરકત કરવાના હતા જે!" લાકડાંના ઢગની પ છવાડે મારા ભાઈ માટે જગયા જલદી કરી દીઓ! એ જો મરવાનો હશે તો બેહેતર કે અહીંજ મરે! મરકીની ઈસ્પીટાલમાં એને લઈ ગયા તો તયાં એ જરૂર મરી જાતા નો, ને જો ન મરસે તો તયાં એને મારી નાખસે!!!"

DANCE, DOGGIE, DANCE!

At the word of command the Civic Dog is generally ready to dance a go round dance; but sometimes he becomes obstinate, and whines and grow ls his master!

નાચરે, કુતલ્યાં, નાચ!

એક ટુકારો નીકળતાંજ શેહેરી કુતલ્યું નાચવા કુદવા મંડી જાય છે, પણ કેટલીક વાર તે હઠીલું બની પોતાના શેઠ સામે ઘુરવા ને ભોંસવા બેસે છે!

THE SWEET LITTLE THING.

Fond Mother.—Oh! the dearest and sweetest cherub in all the world!

[The City Improvement Bill has received the encomiums of the Press and the Public.]

મીઠું મધ!

હરખે હરખા ઈગયલી માતા—આહા! આખી દુન્યામાં એવું મધુરીયું ને વહાલું ને મીઠું મધ કોઈએ જોયું કે જાણ્યું બી હશે કે!

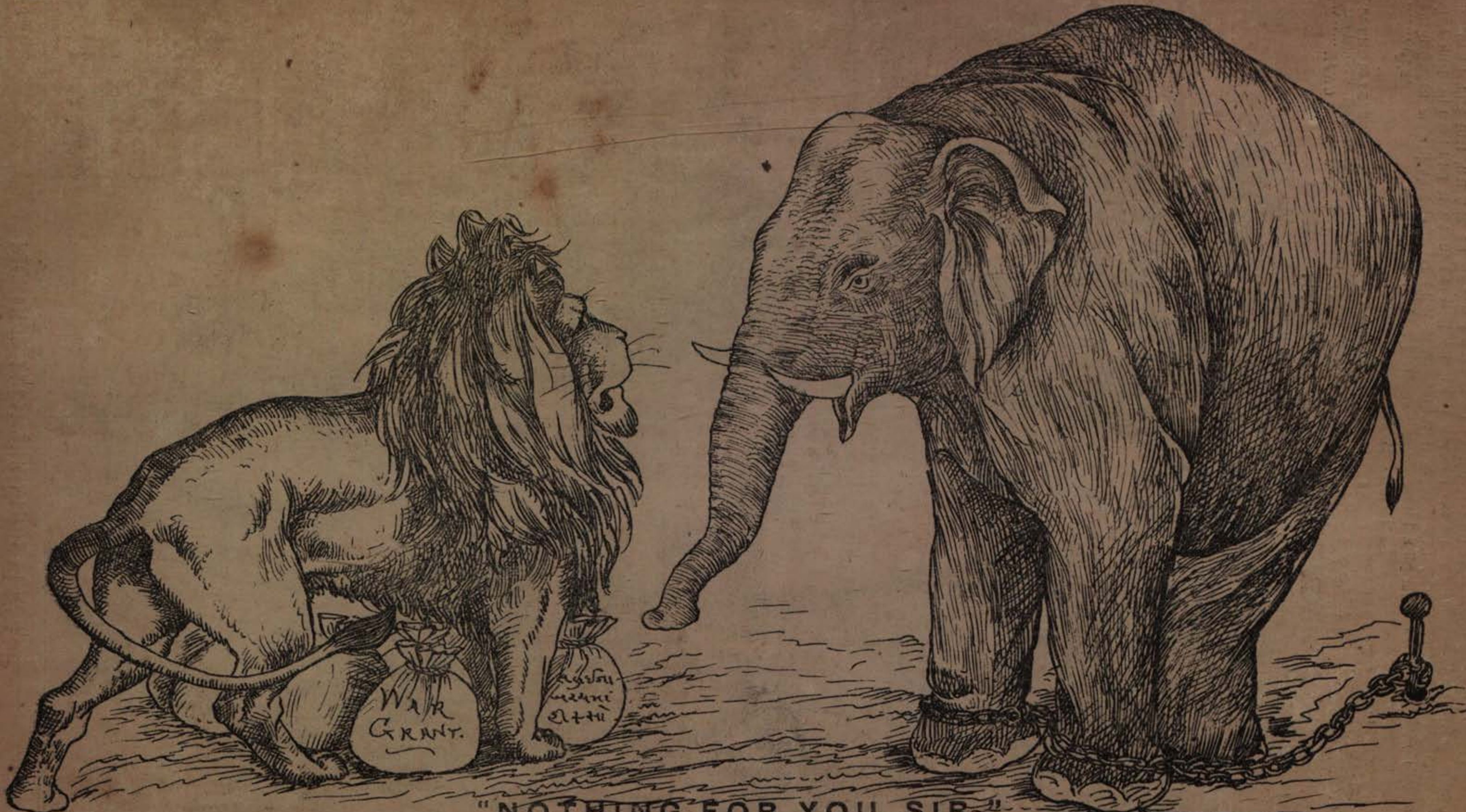
[મુંબઈનો વીસ્તાર વધારવાને લગતા કાયદા માટે છાપા અને પ્રજાએ બહુજ વખાણ ગાયાં છે.]

A REHEARSAL, MR. AND MRS. SHAMLA BHAT POTIANDASS Rehearsing their parts at home before their departure for their gaum. Trying the positions best calculated to throw dust in the eyes of the plague authorities at the railway station!

એક રીહરસલ.

મી૦ અને મીસીસ શામલા ભટ પોતયાંદાસ પોતાને ગામ ઉપડી જવા આગમજ ઘરુ આગલ એક નાટકનો ભાગ ભજવી જોયછે, અને રેલવે સ્ટેશનપરના મરકીના સતાવાલાઓની આંખયોમાં કેવી ફલા વાપરવાથી ધુલ છાંટી શકાશે તે માટેનો ફારસ નકી કરે છે!

"NOTHING FOR YOU, SIR"

LEO—Now then, you old hulking brute, none of your tricks. These dainties are not for you, no not the smallest morsel!

[It has been finally decided that England shall not contribute anything towards the Frontier War expenditure, though there has been a surplus of £ 3,678,000 in the British Budget Statement, and that poor India shall bear the whole burden.]

"તારે માટે એક બદામબી નહી !"

લીયો-ચાલ રે એઇ, એમ તારી સુંઢ લંબાવી લંબાવીને ફાંફાં ના માર ! આ બધાં મીઠાનો કંઇ તારે વાસ્તે નથી ! તુંને તો એમાંથી એક ટુકડો પણ મળશે નહી !

[જો કે ઈંગલંડની તીજોરીમાં ૩,૬૭૮,૦૦૦ પાઉંડની ફાજલ વધી છે, છતાં સરહદ્દ ઉપરની લડાઈના ખરચમાં ઈંગલંડ એક પાઈ પણ આપવી નહી એ નક્કી થયું છે, અને ગરીબડાં હીંદુસ્તાનનેજ માથે તેનો આખો બોજો પડશે.]

IN THE GARDEN OF ADEN.

EVE.........*HIND* SERPENT.........*UNITED STATES* THE FORBIDDEN FRUIT.........*THE OPENING OF THE MINTS.*

[The United States made a proposal for the reopening of the Indian Mints, but the Government of India stoutly opposed it. The Indian Currency Question will be enquired into by a Committee in England, before which fresh currency proposals of the Indian Government will be placed.]

ઈદનના બાગમાં.

ઈવ.........હીંદ. સરપ.........યુનાઈટેડ સ્ટેટસ. ખાવાને મનાઈ કીધેલું ફળ.........હીંદી ટંકશાળો પાછી ઉઘાડવાનું કામ.

[રૂપાંનો ઉપયોગ ચલણમાં વધારવાના હેતુથી રૂપાંના સીક્કા છુટથી પાડવા માટે હીંદી ટંકશાળો પાછી ઉઘાડવાની અમેરીકન સરકારે કરેલી માંગણી હીંદી સરકારનાં વીરૂધ મતને લીધે ઈંગલંડની સરકારે નાકબુલ રાખી હતી પણ તે પછી હીંદી ચલણ ની અને તેના ઉપર આધાર રાખના વેપારની સ્થીતી વધારે બગડતી ચાલ્યાથી, ચલણને વધારે સારા પાયા ઉપર કેમ મેલવું તેની તપાસ ચલાવવાને હીંદી સરકારની અરજ ઉપરથી એક કમીટી ઈંગલંડમાં નેમવા પ્રધાને ઠરાવયું છે.]

ફેશનની ગોલામડી.

[જુઓ ચીત્ર, પાનું ૪૮૩ મું.]

શેતો પટીમાંની ઈવનીંગ પારટી માટે આ જમાનાની પારસી છોકરીએ ગયા ગુરૂવારની સહવારથીજ દરેસ કરવા માંડયો. ઓ કેવો તે યાદગાર દીવસ! સહવારથીજ તેણીનું ભેજું તે પારટીમાંજ ભરાઈ રહયું હતું. બાલ કેવા રાખું? સેંહેંતો કેવો પાડું? સારી કેહી પેહેરૂં? કલર કેવો કરૂં? માથુંબાનું કેવું બાંધું? બુટ કીયાં પેહેરૂં? એવા એવા વીચારમાં ને વાચારમાં દસ હજાર વખત તેણીએ બાલ હોરીને પાછા ખોલી નાખયા; પચીસ વખત માથુંબાનું બાંધીને પાછું છોડયું, અને વળી પાછું બાંધયું; સારી ને ઈજારના ગાંસડાપર ગાસડા છોડયા અને એક પેહેરીને બીજી અને બીજી કહાડીને ત્રીજી એમ તપાસી જોઈ અને તે તપાસમાં ને તપાસમાં પારટીમાં જવાનો વખત પુરો થયો તોપણ દરેસ કરવાનો છેડો આવી રહયો નહી! તેણી પોતાના મનના સનગાર કરતાં તનના સનગારને વધારે ઉંચો સમજે છે, અને તેટલા માટે ભેજાંમાં તો માત્ર ભુસુંજ ભરેલું રાખયું છે! અને તે પણ એટલા હદ સુધી કે જે મેહેલમાં તેણી મોજ કરવા જાય છે તેનું નામ પણ બોલતાં આવડતું નથી! તેણી તેને શાટુ પીટીટને નામે ઓળખે છે!

પેણામાંથી નીક[illegible]ચુહુલામાં પડયા.

[જુવો ચીત્ર, પાનુ[illegible]મું.]

રતી–(પોતાના કાકાનો દીકરો કલ[illegible] જાય છે તેને વળાવતાં) મરેરે કેવું કઢંગું! હજી તો કરાંચીથી આયા તેને પુરા પાધરા સાત દાહારા થયા નથી, તેટલાં વરી પાછા ચાલયા! મરકીને લીધે તાંહથી બે મહીનાની રજા લેઈને આયા ને હવે લાગલા કલકતે દોરોચ! સું તમારા સીનોરોનોબી મુવાઓનો જુલમ છે! મુવા જરા તો કેડે ઠર પરીને રેહેવા દેય!

રૂસ્તીમ–તો સું કરયે, ચાકરી કરયા વગર કંઈ છુટકો છે!

રતી–પણ બલા જાણે, એવી તે ચાકરી કરવાની હોય? મુવાં એક મોહોતનાં દાચાંમાંથી છુટવા જેમ તેમ કરાંચીથી મુંબઈ નાહાસી આયા, તારે વરી મુવાઓ કલકતે મોકલાને બીજાં મોહોતનાં દાચાંમાં ધકેલવા નીકરયાચ!

રૂસ્તીમ–પણ તારે કરવું કેંમ? મને તો અરજંટ તાર આયોચ કે બધું કામ પરતું મુકીને તાબરતોબ કલકતે ઉપરી જાઓ, કાંયકે તાંહની બ્રાંચ આફીસમાં મરકીને લીધે બધી નાહાસાનાહાસ પરીચ!

રતી–પણ મુવાઓએ કરાંચીથીજ કાંય નહી કોઈને મોકલ્યો! છેક મુંબઈ વેર સાનો તાર કરવા નીકરી પરયા હોસે!

રૂસ્તીમ–એ તો જે આગલનો આગલ હોય ને જે સપાટામાં આયો તે ખરો!

રતી–પણ રૂસ્તીમ, તમે તારે તાર કરીને પાછું ના કાંય નહી કેહેવારતા કે તમારાથી કંઈ જવાસેજ નહી!

રૂસ્તીમ–પણ જો જવા ના કેહેવારૂંય તો મને એકદમ ચાકરીપરથી કાહારી મુકસે, તેનું કેમ! ને જો જાઊંય તો, કોણને ખબર કે જીવતો પાછો આવસ કે નહી તે!

રતી–(જમીનપર સપાટ ઘસડીને) વરી એવી અવર વાણી બોલયા કે! મરેની તમારી મદઈ મમઈ બપઈ! જાબા, એવુ સું બોલોય!

રૂસ્તીમ–જો રતી, બે બલાઓ એ તો સાંમે ઉભેલી છે. એક તો એ કે સીનોરને સાફ લખીને કેહેવારવું કે હું કંઈ જ તો નથી, ને પછી ચાકરી ખોહીને ભુખે મરવું; ને બીજી તો એ કે યાહોમ કલકતે ઉપરી જવું ને મોહોતની બસ સાંખે થવું! અને હું ધારૂંચ કે તાંહ જઈને મોહોતની સાંમે થાંઊં તેજ સારૂ!

રતી–તારી હીમતને તો ધન છે, રૂસ્તીમ! પણ મદઈનું કાંઈ નસીબજ હમણા પાધરૂં લાગતું નથી! કરાંચીની મરકીની મોહકાનમાં નાહાસી આયા તો કલકતાની મોહકાન નવમા ઘરાની માફક નરવા નીકરી પરી! મરેરે મરે! મુવું પેણામાંથી નીકરીને ચુહુલામાં પરવા જેવું એ તો થયું!

રૂસ્તીમ–એમ છે તો ખરૂં! પણ કરસું સું! ચાલ સાહેબજી. કાગજ પતર લખતી રેહેજે ને બુચાંઓની ખબર અંતર પુછાવયા કરજે!

ગરીબ બીચારો.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૮૬ મું.]

અમારો પંચી રીપોરટર, જે એક આગેવાન શેહેરી અને મી૦ પંચના જેવોજ આ જમાનાનો દીપતો દીવો છે, તે અમોને લખી જણાવે છે કે તેને તાપ આવી છે અને કદાચ તે મરકીનુંબી રૂપ લઈ લે, તેથી થોડા વખત સુધી તેનાથી કામપર હાજર થઈ શકાશે નહીં! પણ મી૦ પંચી રીપોરટરનો આ માત્ર ઢોંગધતુરોજ છે, અને જે ઢોંગધતુરા અમારા પત્રમાં તે ઘુસાડે છે તેને તે આબાદ મળતોજ આવે છે, કેમકે એ પંચી ભાઈએ રખે તેવણુને મરકી ઘેરે તે માટે ત્રણ ત્રણવાર તો હાફકીનની રસી મુકાવી છે, અને તે પછી માથેરાનની સીતલ ટેકરીપર તેવણે ગોટલી મારીને પોતાનાં પેટની સારી પઠે બરદાસ્તલેવા અને તકેદારી રાખવા માંડી છે! અરે! સોખાઈની કંઈ હદ છે!

ભવીષ્યનો સવાલ: હીંદની નીરધન સ્થીતી.

[જુઓ ચીત્ર પાનું ૪૯૨ મું.]

આબે દયુબવાનો ઓળો–નેક બખત! એ બીના ઉપર વીચાર કર. એક સદીની વાત ઉપર એજ વીચારે મને પણ મેહેનત આપી હતી.

[૧૭૯૨ થી ૧૮૨૩ સુધીનાં વરસોની હીંદુસ્તાનની સ્થીતીના હેવાલની બાબતમાં સત્તા તરીકે લેખાનારૂં આબે દયુબવાએ "હીંદુ રીતભાત રેવાજ અને ક્રીયાઓ" વીષેનાં પોતાનાં પુસ્તકમાં આ પ્રમાણે લખયું હતું:– "મારાં મત પ્રમાણે ઘણીજ ચીંતા રાખવા
"નું કારણ દેશની નીરધન સ્થીતીનું છે–અને વળી તેવી સ્થીતી
"ઉપરાંત અહીંની પ્રજા અસાધારણ સુસ્ત છે. પ્રજા ઉપર ગેરઈ
"નસાફ કે જુલમ નહીં ગુજારવા માટે સરકારે વાજબી નીશ્ચય ક
"રયો છે, પણ સવાલ એ છે કે કારોબાર ચલાવવાનો ભારે ખર
"ચ આ બોહોળાં શેહેનશાહતની અંદરથીજ ઉભો કરવાની જોગ
"વાઈ હમેશાં તે ધરાવશે કે કેમ? પણ સરકારની સરજત નક્કી
"કરવાનું કામ આ ખેરેઈશ્વરના પોતાના હાથમાં છે!"]

CHAT-O-O-O!

Of *Château Petit* the wonders who shall narrate,
Who of the myriads that saw it, small and great?
But though all are agreed 'twas a fairy sight,
The name puts people in a sorry plight;
Some say *Shattoo*, others call it *Shaito*,
And the gaping Frenchman asks: Is it my lingo?

APROPOS OF THE RELEASE OF THE NATU BROTHERS.

(*Overheard at the Cercle Litteraire.*)

"Tu as lu les nouvelles, n'as-tu pas?"

"Ah! vous voulez dire Natu frères. Mais ou."

આ ચીત્ર જુવો અને આ પણ જુવો.

[જુઓ ચીત્ર, પાનું ૪૯૬ મું.]

ચીત્ર પહેલું.

રાજેશ્રી રાજયમાન શ્રી વઈદરાજ શામલ્લાભટ પોણીયાદાષે મરકી દરમયાન્ પ્રજાની બહુ બહુ સેવા બજાવી કાઢી છે. તેઓએ પોતાની એજમતી ગોળીઓથી કેટલા કેટલાઓને સાજા કરયા તેની ડીંગ તેઓ તરફથી બહુ બહુ મારવામાં આવી છે, પણ તે ગોળી ખાઈને કેટલાઓ સુનાપોર ચાલયા ગયા તેનો હીસાબ આજ સુધી તેમની તરફથી રજુ કરવામાં આવયો નથી. પણ તે સાથ તેમના મીત્રો અને વખાણનારાઓને શું કામ છે? તેઓ તો તેમને છાપરે ચઢાવવા પડયા છે, અને તેથી તેમના માનમાં પાનસુપારીના મેળાવડા કરી તેમની કીરતીના ઢોલ તાશા વગાડવા તેઓ મંડયા છે. અને એટલુંજ કરીને તેઓ થાકયા નથી શ્રી વઈદરાજની ઉતકરૂષ્ટ સેવાઓનો બદલો તેમને નામદાર સરકાર તરફથી મળે એવા હેતુથી તેઓ તેમને ખેતાબ અને ચાંદની ચલકતી ચાઈ ચાઈ અપાવવાના કામપર મચયા છે અને તે માટે તેઓએ વગલ્લાગ ચલાવવાને કાંઈએ બાકી રાખયું નથી. રાજેશ્રી રાજયમાન શ્રી વઈદરાજ શામલાભટ માટે સરકાર દરબારે વગલાગની ઠેસી લગાડવાને તેઓએ ઓલા સીનોર સાહેબની અને પેલા શેઠજી સાહેબજીની ભરભલામણની ચીઠીઓ મેળવી છે. અને ઓલા હાઉસવાલાના ને પેલા બેંકવાલ્લાના તેઓએ પગપાણી કરવાને કસો મના રાખી નથી. અને તેનું પરીણામ જોઈ લીઓ. રાજેશ્રી રાજયમાન શ્રી વઈદરાજ શામલાભટ પોણીયાદાષના પગ આગલ ભલ્લામણની ચીઠીઓનો ઢગ ને ઢગ આવી પડયો છે. તેમાં કોઈએ તેમને રાવ બહાદુર કરવાની, તો કોઈએ તેમને મહામહોપાધ્યા બનાવવાની સુચના કરી છે, અને કોઈ અક્કલના ઓમીર શેઠજીએ તો તેમને સી.

ચીત્ર બીજું.

પણ અફસોસ! રાજેશ્રી રાજ્યમાન શ્રી વઈદરાજ શામલાભટ પોણીયાદાષના આનંદ અને હરખમાં થોડાજ વખતમાં જબરૂં મોટું ભંગાણ પડી ગયું! ભરભલામણની ચીઠીઓ લઈ તથા વગલ્લાગની ઠેસીઓ લગાડનારા મીત્રોની સાથે જઈ તેઓ આ શાહેબને બંગલે રખડયા ને પેલા શાહેબની મઢેમ શાહેબની મુલાકાતે ગયા; અને નામદાર મહારાણીની વરસગાંઠને દીવસે તેમનું નામ માનઅકરામનાં "ધીઆજીટ" માં આવે એમ કરવા માટે તેઓએ ખુશામદ અને ચાપલુશી, કાલાવાલા અને બુટ પાલીશ કરવામાં કાંઈ બાકીજ રાખયું નહી. તેઓએ એક મઢેમ શાએબના શુ અને સ્લીપરને ઝાટકી ઝુટકીને પાલાશ કરી; બીજા શાએબના બુટની બીલ્લાકીંગ અને બરશ વડે ખુબ ચલક કાઢી અને તેમને આરશી જેવાં પ્રકાશીત કરયાં; અને ત્રીજા મોટા મુરબી શેઠને ઘરે દરરોજના દસ દસ ધકેલા ખાવા માંડયા, અને તેમને હાથ પોતાનો બેહેડો પાર પાડવા માટે તેમની દાઢીમાં હાથ ઘાલવા, અને તેમની આગળ હાથ જોડીને ઉભા રેહેવાને ડાઈજ બાકીજ રાખયું નહીં. અને એવી રીતે દીવસો, અઠવાડયાંઓ, પખવાડયાંઓ અને મહીનાઓ સુધી તેઓએ ઘરેઘર, બંગલેબંગલે, આફીસે આફીસ, પેહેડીએ પેહેડી અને દુકાને દુકાન ધકેલાપર ધકેલા ખાધા, અને તેમ કરી જોડા પર જોડા ફાડી નાખયા. જોડાની એક જોડી ઘસાઈને તેના તલ્યે તલ્યાં નીકળી ગયાં, તયારે તેઓએ બીજી જોડી લીધી. તેના પણ તેવાજ હાલ થયા, ત્યારે તેઓએ ત્રીજી જોડ અને તેની પાછળ ચોથી, પાંચમી અને છઠી જોડ ફાડી. અને તોપણ રાજેશ્રી રાજયમાન શ્રી વઈદરાજ શામળાભટ પોણીયાદાષને ખુશાલીના

આઈ. ઈ. નો ચાંદ આપી દેવાનેજ ઓરંગો લગાવી દીધો છે! આ બધી ચીઠીઓ જોઈને રાજેશ્રી રાજયમાન વઈદરાજના હઈડાં હરખે હરખાઈ ગયાં છે! તેમના આનંદનો પાર નથી. તેમનું કાલજું ખુશાલીથા થડક થડક ઉડે છે અને તેમની છાતી હરખમાં ઉછાલા મારીને અધ ગજ બાહેર નીકલી આવી છે! અધધધધધધધ! તેમનાથી હસાઈ હસાઈ જાય છે, અને તેમની અલી શામલી ભટાણી તો તેમને બલઈયાં લઈને તેમનીપરથી દીવસમાં દોઢસો વાર વારી જાય છે! ઓહોહોહોહો! શામલાભટ પોતે કેવા નામીચા નર છે તે ઉપર આ ચીઠીઓનો ઢગ જોઈને તેઓ બહુ ખુશ વીર કરે છે, અને તેઓ વી[illegible] આ જગતનું જીવતર નથી[illegible]મ કાંઈ તેઓ માને છે! [illegible]ને તેથી તેઓ ધારે છે [illegible] મદાર મહારાણી શ્રી [illegible]ના નો સરખો નહી, પણ સરનાઈટ અને બારોનેટને જ ખેતાબ પોતાની વરસ ગાંઠને દીવસે તેમને આલી દેયા વીના રેહેશેજ નહી! અધધધધધધ!

સમાચાર કેઠેથી પણ મલ્યા નહી! એક શાએબે એક રીતે ઉડાવયા; બીજાએ બીજી રીતે વાહી કાઢયા; ત્રીજાએ તેમને કોહું દીધા વીના દાદર પરથી હેઠે ઉતારયા; અને ચોથાએ તો તેમની મુલાકાતે લેવા ના પાડી! હાય! હાય! પુર ઉલટ અને ઉમેદમાં આવેલા વઈદરાજ શ્રી શોમલાભટના જીવ ઉપર આ કેવો સંતાપ! તેઓ નાસીપાસી અને નીરાસીમાં ગરક ગયા. અને જયારે સરવથી માટે ખાંચરેથી તેમને માટે લખાઈ આવયું કે, "ભાઈશાબ, કાંઈ આશામાં રેહેશો ના! લુગડાં ઉતારી આ સમાચાર વાંચજો. તમારૂં કાંઈ પણ વળે એમ નથી!" તયારે તો તેઓએ પોતાના મોટા દાદા [illegible]જરી ગયા તે દીવસે પણ ન[illegible]હશે એવી પોક મુકી! [illegible]હુંહુંહુઉઉ! હુહુહુહુહુહુહુહુઉઉ! હાય! હાય! આ શો સીતમ! આ શો ગજબ! ગરીબ બીચારા રાજેશ્રી રાજયમાન વઈદયરાજ ઉપર આ કેવી આફત! તેઓ તે દી કેવા હરખમાં હતા અને આજ કેવી માહેતમમાં આવી પડયા છે! ઓઈ! ઓઈ! ઓઈ! ઓઈ! ઓઈ! પણ વઈદયરાજ શામલાભટ, શું કરશો! કુટો તમારૂં કપાલ, અને તમારા ફુટેલાં નસીબને બધો દોષ દીઓ! બાકી તમારા મીત્રોએ તો તમારે માટે વગલાગની ઠેસ ચલાવવામાં કાંઈએ બાકી રાખી ન હતી હો!

Why Not?—There is a "Worshipful Company of Wyre Drawers," of which a Bishop (Mr. James "of that ilk") is Master. Surely some well-known Parliamentary agent might start "The Worshipful Company of Wire-pullers," and himself (no name mentioned at present) become the first chairman.

End of the Century Infants.—Julia (aged nine): "I see that William no longer plays with you. You must take care not to jilt too many lovers."—Helen (aged eight): "Do not worry, my dear. Long ago I decided never to marry."

Diogenes Sought him.—Lady Asturs (who is ancient, ugly, and fat): "Dear Mr. Araye, will you paint one of your lovely portraits of me?"—Mr. Araye: "Alas, Lady Asturs, it is quite impossible!"

CHOW-CHOW.

The Plague. A MAN-EATER having once tasted human blood is slow in leaving the haunts of men: so is it with plague hovering round the scene of its former onslaught. This insatiable beast of prey is once more prowling about Karachi

"STALKING DEFIANTLY."

and committing havoc. Punjaub is writhing under its grasp. It has eluded all barriers, precautionary measures and traps laid for keeping it out of the City of Palaces and is now stalking defiantly the great Metropolis. To its savage fierceness and heedlessness the beast seems to add the cunning of the fox and is thus the despair of all intrepid Nimrods. Well may Dr. Weir the Health-Officer of Bombay, exclaim, with true oriental faith in Destiny, and in the words of Seneca:—

> "Fate drives on: yield we to fate,
> No carking cares will mend our state."

It is the plague that drives us on and we must yield to plague.

***

THOSE who have no faith in *nassib* seek safety in flight—may the dread spectre be the plague or the "carking cares of life." It has been so from time immemorial, but even this avenue is closed to the believers by the thorny hedges of Quarantine and Segregation. "No exile, no retreat from the temptations and ills of life"—says modern civilization. "Fight the enemy; face the ills bravely; be proof against temptations; the days of asceticism and flight from the woes of the world are past"—echoes the Spirit of Modern Commerce. The "hoary past," with its experience of many long forgotten plagues, is learning new lessons. The "hoary" is the present

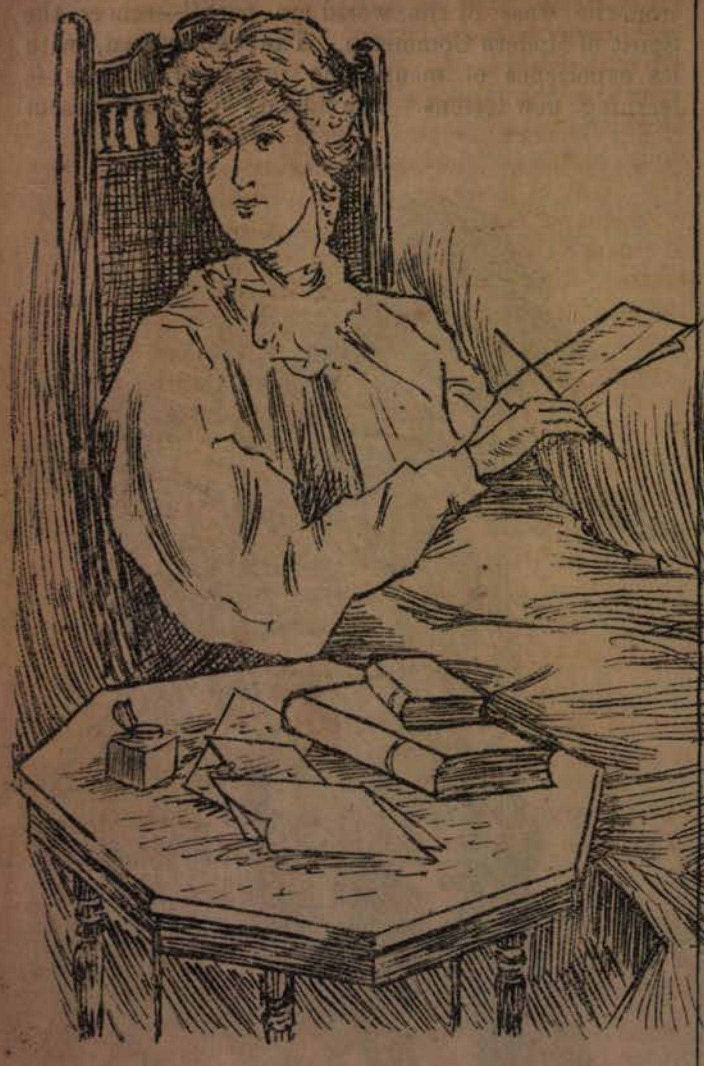

"WRITHING UNDER THE GRASP."

with its accumulated wisdom of ages; and not the past: let this complacent thought be our solace!

***

A Postal Scare-crow at Bandora. ADA, from Pali Hill, asks: "What have the good folks of Bandora done that the Post Office should horrify them by the sight of that hideous ghost of a letter-

"I SHALL TRY TO RECONCILE MYSELF WITH THE HIDEOUS SIGHT."

box in a public place? Facing the pretty railway station out here, they have put up, under the shade of a tree, a dilapidated old cylindrical box mounted on a tripod—the whole thing reeling and toppling over. To intensify the horror, a rag is tied round its head, over the opening, giving the leaning pillar the appearance of a drunkard with battered jaw bones gasping for breath. It is awful! This scare-crow under the tree has been haunting me these several nights and is making life miserable in this place. Is it meant to serve any useful purpose? If so, I shall try to reconcile myself to the hideous sight." Mr. *Punch* would advise his fair correspondent to endure the sight and to be tolerant in the interests of the public good. The ghostly pillar is set up as a charm to avert the evil eye from the picturesque little railway station of her lovely town. It is an oriental practice. Has she never seen old shoes hanging between bunches of mangoes on trees, in this season? Has she ever witnessed an old and torn umbrella exhibited on a pole, scaring away all evil from the door of a Hindu bride? Let her ask her Ayah what those lamp-black smearings on the cheeks

"THE GHOSTLY PILLAR."

of that Dhoby's baby are for. They are all meant to avert the blighting influence of the evil eye!

* * *

The troubles of J. Ps.

IT has been truly said that knowledge entereth by suffering. Some of those who at first inveighed bitterly against the plague authorities for their system of deposits and guarantee bonds to prevent people smuggling from infected into uncontaminated areas, are now resorting to similar measures for self protection. Mr. *Punch* has had heaps of letters describing the agony of the writers who witnessed men depositing their turbans, rings or watches; women their noserings, bracelets or anklets, and children their earrings or waistbands, all in their intense anxiety to enter for a while the protected town to see their ailing kinsfolks or friends. Apawn-broker's shop, they all wrote, was a less distressing sight. With tearsin their eyes, these correspondents appear to have seen many a poor father or mother in the quest of their children go back disappointed in the absence of anything valuable to deposit, or of any kind-hearted stranger to stand surety for them. Mr. *Punch* can well realize what the agony of the actual sufferers must have been. Things, it appears, have altered latterly. J. P's and leaders of communities now stand guarantee for the good faith of people going on business to uninfected places. Their letters are freely accepted by the authorities, and these sureties have justly risen in popular estimation. But, alas! these good folks have also their troubles. The honour of issuing the passports implies the penalty and disgrace of withdrawal of the power if the bearers of the talismanic documents break faith and misbehave. A strict man and a very good soul, who had often before commisserated the poor, and hailed with joy the new system, now bitterly complains about the

ingratitude of mankind in general. His confidence has been abused, his passports sullied, and his good reputation in danger of shipwreck. He hopes, however, to tide over his difficulties, but to safeguard his reputation he has, this week, started on his own account, the system of taking cash deposits for his *open sesame* chits! Talk of the miseries of the poor in these times of Segregation and Quarantine! Even powerful J. P.s and leaders of society have their sorrows,—and theirs is greater for few pity them. Mr. *Punch*, however, is willing to accord them his hearty sympathy.

***

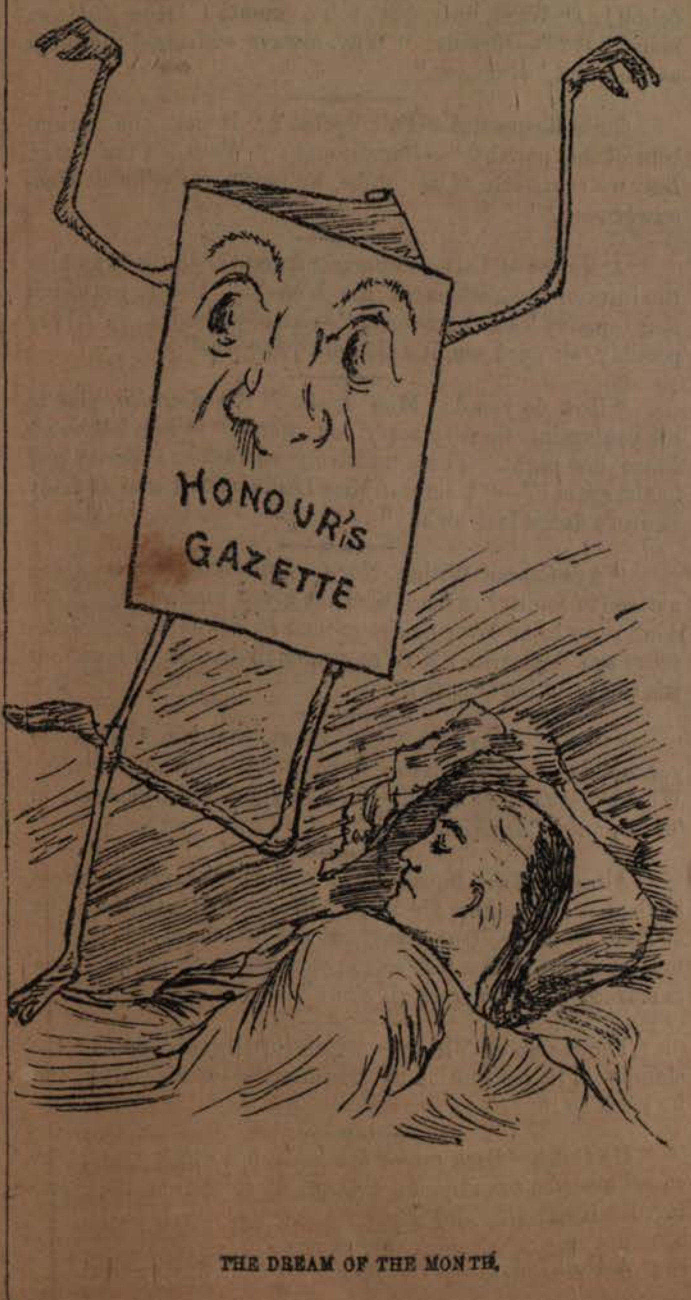
The Queen's Birth Day Honours.

WE are once more in steaming hot, enervating May—a month tolerated by the rich who migrate to the cool heights of Mahableshwar and Matheran—a month hated by their less fortunate brethren sweating for their bread below. It is a month to sleep and to dream: here, again, in the region of dreams the easier classes have an advantage during this month over their fellows, for they have all a supremely attractive subject to dream of. The dream of the month is the Queen's Birth-Day Gazette. What bright visions of hope soothe the slumbers of ambitious aspirants during the nights of this month! The List of Honours, though shrinking fast latterly, is expansive enough for the aspirants in dreamland, to roam about freely. The garden blooms with radiant flowers of titles and honorific distinctions, and the happy dreamer is dazed and faints with joy in the midst of the perfumed maze. Nature tempers the wind to the shorn lamb, or, as Horace puts it, "Providence that prepares the gale gives us also a great coat and a carriage." Here in the Honours' Gazette, is seen man's effort and in the dream nature's provision, to make life worth living to those who have no call to work physically for their bread, or no brains to work mentally for the enlightenment of their countrymen. Blessed month of May and thrice blessed the Birth Day Gazette that infuses joy into so many hearts!

***

A Plea for Marriage.

DR. Robson Roose in his interesting book entitled- "Waste and Repair in Modern Life," writes: "A well-known French *savant*, Dr. Bertillon, states that a bacheler of 25 is not a better life than a married man of 45;

THE DREAM OF THE MONTH.

THE MUCH-MARRIED MAN OF THIS COUNTRY.

and he attributes the difference in favour of married people to the fact that they take more care of themselves, and lead more regular lives, than those who have no such tie." This is perhaps incontestable;

AN INTERESTING RACE.

but he adds : "It must, however, be remembered that the mere fact of marrying indicates superior vitality and vigour, and the ranks of the unmarried are largely filled by the physically unfit." Is it really so with the much married people of this country? If so, take heart, ye patriots of India and be not deterred by the hue and cry of the social reformers against early marriages, for your system must conserve admirably the vitality and vigour of the nation, when they are nourished so early in life by that quickening system!

* * *

Leo and Pendulum. So Leo and Pendulum are both in the running for seats in the Viceregal Legislative Council. The race must be interesting. The roar and the leaps and bounds of the one are matters of notoriety duly inscribed on the rolls of Fame. The performance of Pendulum, again is not altogether unknown to the public. There should be something in the new feat of the latter, for the venture is a bold one. Pendulum returns this time fresh from a higher altitude and has undoubtedly acquired a high amount of momentum which should carry him a great way in his vibrations!

The Reader : "Here is an account of a Russian prince who has 4,000 hounds in his kennels."—The bearer : "They ought to crown him with bays."

FUNNY BITS.

(From various sources.)

Places where Eton boys naturally lay their stock in.—The "sock" shops.

The End of "Lent" (with acknowledgments to a certain Parliamentary Committee).—The abolition of Usury.

Easter Monday.—'Arry : "do you pass any pubs on the way to Broadstairs, cabby?"—Cabby : "Yes. Lots."—'Arry : "Well, *don't!*"

From Our Own Irrepressible One (still dodging custody): Q. Why is a daily paper like a lamb? A. Because it is always folded.

Implementary.—A contemporary heads an article, "Ho! for Klondike." we sould have thought that "spade shovel for Klondike" would have been more appropriate.

Outside the County Court.—Jenkins (to Jorkins, a debtor): "What, only five bob a month! How *did* you manage it?"—Jorkins: "Why, always addressed the judge as 'my lord,' of course."

Quite Respectful.—Fair cyclist: "Is that the incumbent of this parish?"—Parishioner: "Well, 'e's the *Vicar.* But, wotever some of us thinks, we never calls 'im a *Hencumbrance!*"

A Matter of Taste.—Vulgar parvenu (who is watching the interior decorations of his house): "Don't you think that tapestry 'eats the rooms?"—Artistic decorator: "Very possibly, sir; you see, it's Gobblin (Gobelin)."

"How do you do, Miss Leslie? So *awfully* glad to see you again. So *very* sorry you weren't at lady Brown's dance last night. There positively was not one pretty girl in the room!"—"I am *not* Miss Leslie. But I *was* at Lady Brown's dance last night!"

"Age Cannot Wither, Nor Custom Stale!"—Returned native (to country carrier, who has given him a lift): "We don't seem to be covering the ground so fast as we did twelve years ago."—Carrier: "Ye're wrang there, Mr. Broom, for it's the same bit beastie!"

"Caste."—'Arriet: "Oh, 'Arry, that iver I shud see yer walkin' abart on Easter Monday wif a donah like that! Why, she's no clars at all—she's on'y got *three feathers* in 'er 'at, an' 'oliday time too!"

Alfred and the Buns.—Fona mother (discovering Alfred at the hot cross buns): "Well, Alfred, what's the meaning of *this*?"—Alfred (surprised, but not abashed): "Oh, goo' morning, mar. I was jes' seeing whether each uv the buns is marked with the cross all right."

The Stamp of Virtue.—"Each one to his post!" the stamp said in recognition of attachment to the letter, and he stuck to it.

He Got his Back up.—"I have a beautiful figure," the camel asserted proudly, but a sceptical voice from the crowd cried "Hump!"

A Docks ology.—Prisoner's statement during trial.

POOR BABY.

HIND—Ah, Mr. PUNCH! Four long months of wearing anxious watching, but still no change! A curse, ever since his birth, and health, wealth and peace would appear to have left my house for ever! And yet he looks bright enough, as radiant as ever—

MR. PUNCH—There's hope in that, my dear, and we all live on hope. Don't fret, and you may yet see him make ample amends for his early misdeeds.

ગરીબ બીચારૂં બાળ!

હીંદ—આહ! મી૦ પંચ! ચાર ચાર મહીના થયાં સારા દહાડાની રાહ જોતાં જોતાં હું થાકી ગઈ છું, પણ કાંઈજ ઠેકાણું દીસતું નથી! જે દીવસથી આ બાળકે જનમ લીધો છે તે દીવસથી મારા ઘરપર જાણે શ્રાપ બેઠા છે, અને સુખ, સંતોષ, આરોગયતા, સુલેહ શાંતી અને દોલત જાણે મારાં ઘરમાંથી હંમેશન માટે નાહાસી ગયાં છે! અને તે છતા આ બાળકનો ચેહેરો હજી જાણે ચળકતો, સોહામણો જ દેખાય છે—

મી૦ પંચ—તે ઉપરથી જ તું આશા હજી સારી રાખ! આશા તું છોડી ના દે! આપણ સરવ આશા ઉપર તો જીવયે છીયે! માટે તું ખીજવાઈ ના જા. કોણે ખબર, હજી વખત છે તેટલાં આ સોહામણાં બાળકનાં પગલાં તારા ઘરમાં પનોતાં થઈ પડયાં તો પછી તું શું કેહેશે!

FASHION'S SLAVE.

The Parsee girl of the period dressing for the evening party at Chateau Petit. The live-long day! Begins thinking of it from early morning, adds paint here and rouge there, approves this dress and rejects that, combs and powders and patches up and hasn't quite finished until almost the hour of departure! "'Tis the mind that makes the body rich," Not a bit of it. Here it is all body! Not a particle of mind! And so illiterate, she can't even speak correctly of the palace she's going to. She calls it *Shatoo Petit*!!!

ફેશનની ગોલા મડી.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૭૭ મું.]

Generally found out.—Gilded youth, when they are called upon by duns.

A PICTURE OF SADNESS.

Hind—Ah ! I've suffered immensely within these two years ! In body, in mind and in purse ! And, they say, the coming year is worse still. Worse than this ! Merciful Providence, spare me and mine, and may the prophets of evil prove to be false !

ઉદાસીનું એક ચીત્ર.

હીંદ–આહ ! આ બે વરસમાં મેં બહુ ભારી દુખો ખમયાં છે ! તન મન અને ધનથી હું દુખી થઇ ગઇ છું ! અને હજી જાણે કાંઇ બાકી રહયું હોય તેમ પેલાઓ કહે છે કે આવતું વરસ તો આનાં કરતાં પણ હજી વધારે ખરાબ આવશે ! ઓ દીનદયાળ દાતા, મને ને મારાં બચ્ચાંઓને બચાવ, અને અશુભ આગાહી કરનારા જોશીઓને ખોટા પાડ !

BEHIND THE SCENES

DOLEE—You seem to be lost in dreamland, Dinoo. A penny for your thoughts

DINOO—Oh! I'm only wondering if they'll land me to the seventh heaven if I play in public.

DOLEE—Don't worry. I'll take good care of that. You just mind the bow, and I'll make the public bow to you. With brothers Ratan and Bejun in the gallery, I'll raise such a clatter that the whole house shall ring with applause! And, a word in your ear, I've friends in the Papers!!

પરદા પછવાડે.

દોલી—ઓહો, દીનું, એ તું આંખ વીચીને સાના સવપના જોયચ! બોલની વારૂં, તેં સું સપનો જોયો! તે તો કેહે!

દીનુ—એ તો હું મનમાં ને મનમાં એમ વીચાર કરૂંચ કે હું જો જાહેરમાં ગાવાબજાવવા નીકળું તો કોઈ મને સાતમે આસમાને ચહરાવવા નીકરસે કે નહી!

દોલી—તો તેને વાસ્તે મુઝવાયચ સાની! હું કેવો છેઉં. બાવની, તું કેહેતી હોય તો હું પોતે તુને સાતમે આસમાને લગારી આપું! તું તારે મુંગી મુંગી વાયોલીનપર "બો" ઘસરયા કરજે, ને બધા લોકો તારી આગળ ઘસરઈ આવે તેમ હું કરસ. આપરા રતન ને બેજનની સાથે હું ગેલરીમાં બેસીને અવારનવાર તાલીપર તાલી પારી તથા પગપર પગ અફારીને એવી ગરબર ને ઘોંઘાટ કરી મુકસ કે બધું હાઉસ તુને તાલીઓ વધાવી લેવા વગર રેહેસેજ નહી! ને એમ કરતાં તુને પેપરવારાઓનો મસકો જોઈતો હોય તો મને કેહેજેની. પેપરવારાઓ મારા ઘણા દોસતદારો છે!

If footballers would *strike*, what should we do for *matches*?

So Obliging of Her.—He: "She asked me which I liked best—fair or dark hair?"—She: "That's so like Ethel, always so anxious to please."

No branch of her Majesty's cavalry appears to be noted for taciturnity, but there can be no doubt that the most boisterous regiments are the *Huzzas*.

Force of Habit.—Physician (to patient who has had both legs amputated): "Bless you, never fear, we'll have you on your feet again in a couple of weeks."

Easter Monday Joke.—Jones: "Look at that chap beating his sheep-dog with his stick; I wonder why he is doing tha?"—Brown: "Oh! it's because it's *bangcollie-day*, don't you know."

Open to Reason.—Lady (arranging preliminaries): "Oh, and you will be expected to attend prayers regularly morning and evening."—Cook (resignedly): "Well, 'm, I suppose there's something to put up with in *every* family."

That Gourmand—Man—It was at a natural history lesson in a large school in the Highlands. The mistress put the following question to the children: "To what class do animals who eat each other belong?" "Carnivorous," was the ready response. "And to what class do those that eat grass belong?" "Herbivorous," came promptly enough from a good number. "Now, what do we call the animals who eat both?" This was a poser, but an inspiration came to one little lassie. Casting a look of conscious superiority at her class-mates, she proudly replied: "Please, ma'am—Greedy Beasts!"

"A good name is better than riches, my son."—"All right, dad; then oblige me by putting your name on this bill, and I won't ask you for any more cash this quarter."

NOT MUCH TO CHOOSE.

Rati (Saying good-bye to her cousin)—How odd! You came away from Karachi to avoid the plague, on two months' leave too, and now they want you to leave for Calcutta!

Rustin—Duty, or whatever else yaw like to call it, above everything. If I don't go, there is certain dismissal; if I do, probable death. One of two evils:—to stay here and starve, or go and face death. And I think I'll face death!

Rati—Brave fellow! But in very bad luck. Karachi was bad, Calcutta will probabby be worse, and from the frying-pan into the fire, is not a happy release.

આગમાંથી નીકળીને ચુલાામાં પડયા !

[વધુ માટે જુવો પાનું ૬૩ મું.]

POOR FELLOW!

Our own Reporter, with a capital R, a "leading citizen," and, after us, the most brilliant light of the age, writes us to say that he is down with fever which may rise to the dignity of plague, and that he can't attend to work for some time! But it's a fib, like most of the things he contrives to put into our paper, and here he is, the little rogue, haffkined three times and gorging and swilling on Matheran's lofty heights! The height of impudence!

ગરીબ બીચારો !

[વધુ માટે જુવો પાનુ ૧૩ મું.]

BOBBY IN GOOD HUMOUR.

The Bombay Bobby—Ah! My little man! I like you immensely! You've been so very good to me!

[In the City Improvement Trust Scheme, provision has been made for suitably housing the Bombay Police.]

મુંબઈનો પોલીસમેન ખુશ મીજાસમાં.

પોલીસમેન—આહ, મારાં બુચકલાં! મને તો તું એવું ગમેછ કે બસ નહી! તારાં પગલાંએ મારૂં તો હવે દલદર જાણે ફીટી ગીયું! હમણાં સુધી તો હું ઘેરબાર વગર રખડતો રઝળતો હતો, પણ હવે તારી બરકતથી, મને રેહેવા અને સુવાનું તો ખચીતજ સુખ થશે!

[મુંબઈનો વીસ્તાર વધારવાની યોજનામાં મુંબઈની પોલીસને રેહેવા માટેનાં મકાનો બાંધવાને લગતો બંદોબસ્ત કરવામાં આવ્યો છે.]

THE BULL AND THE POODLE.

BULL.—Gr-r-r-r ! He said he was going to pounce upon nothing ! But the temptation proves too strong for him !

[In reply to the British representations France said that it had no intention to follow in the footsteps of Germany and Russia and seize any of the Chinese Ports. But within a few days it took Kwangchiawan, and has thus virtually seized the island of Hainan.]

બ્રાટીશ "બુલ" કુત્રો અને ફરેંચ કુતલીયું.

બુલ—ગર-ર-ર-ર-ર-ર ! એ આ શું ! એ કુતલયું મને તો એમ કેહેતું હતું કે હું તો કોઈ ચીજપરબી તરાપ મારશ નહી ! પણ હું જોઉં છું કે એનાથી લાલચને અટકાવી શકાતીજ નથી ! મારી તરાપને કહાડયો ઉંદરનો ઘાન !

[ઈંગલંડની સરકારે પુછાવયાથી ફ્રેંચ સરકારે એવો જવાબ વાળયો હતો કે જરમની અને રૂશયાને પગલે ચાલવાનો અને ચીનનું કોઈ પણ બંદર હાથ કરવાનો ઈરાદો તે રાખતી નથી પણ આવો જવાબ વાળવા પછી થોડેજ દીવસે કવાગચીઆનવાનનું બંદર તેણે મેળવયું હતું, અને તે રીતે હેનાનના ટાપુને તેણે લગભગ પોતાના કાબુ હેઠળ મેળવયો છે.]

ગુંગડીયો સરપ-ચીનાઇ પક્ષીઓને વશ કરી લેવાની તેની અજબ શકતી.

THE RATTLE-SNAKE—ITS POWER OF CHARMING THE CHINESE BIRDS.

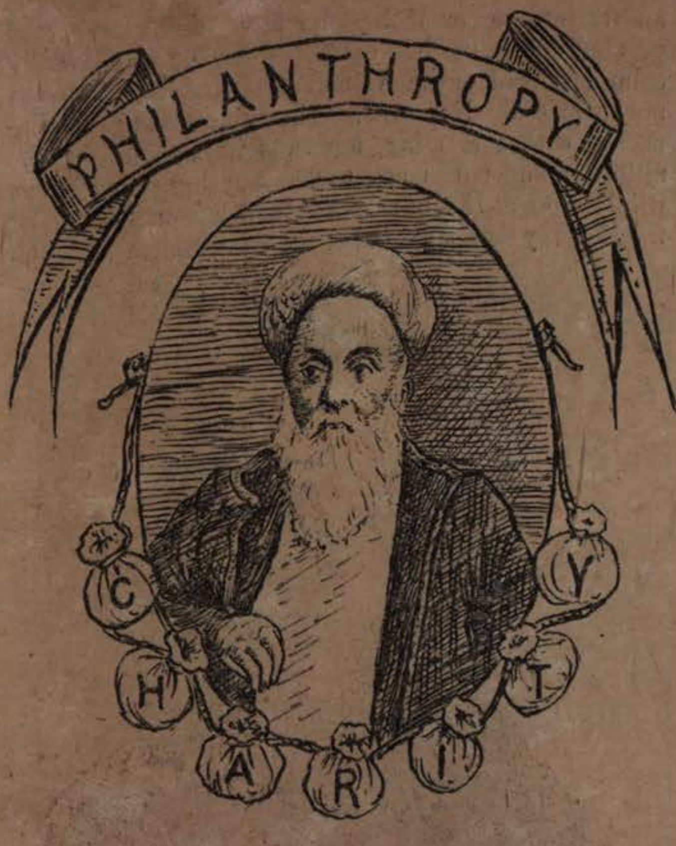
[The rattle-snake uses its power on birds in such a marvellous way that they become quite unable to move away from him and fall an easy prey to his deadly jaws.]

[Russia exercises such an enormous influence over China on account of the great services it rendered to the latter during the Chinese-Japanese War when it forced Japan to abandon the *Liaotung Peninsula*, that China has gladly ceded *two* of its best ports to Russia.]

ગુંગડીયો સરપ-ચીનાઇ પક્ષીઓને વશ કરી લેવાની તેની અજબ શકતી.

[ગુંગડીયો સરપ પક્ષીઓ વશ કરી લેવાની એવી ચમતકારી શકતી ધરાવે છે કે તેઓ તેની આગળથી ખસી જવાને તદન અશકત બને છે અને તે કારણે તેમને પોતાનાં વીકાળ ડાચાંમાં હોમાવી દેવાને તેને સેહેલાઇ થાય છે.]

[ચીન અને જેપાન વચેની છેલી લડાઈ વેળાએ જેપાને છતેલો લીઆઓતંગનો દવીપકલપ છોડી દેવાની ફરજ તેને પાડી એટલી કીમતી સેવા રૂશયાએ ચીનને બજાવી હતી કે, તે હવે ચીન ઉપર હદ બાહેરનો મોટો લાગવગ ધરાવે છે, અને ચીને તેને પોતાની રાજીખુશીથી પોતાનાં બે નામીચાં બંદરો આપી દઈ, તે મોટો દવીપકલપ તેના કાબુ હેઠળ મેલવા જેવું કરયું છે.]

IN MEMORIAM.

MR. MAHOMEDBHOY ROWJEE, J. P.,

THE KHOJA PHILANTHROPIST.

BORN, 1830. DIED, 2nd MAY, 1898.

ભલાની ભલી યાદમાં.

પરગજુ સખી ખોજા નર મી૦ મહમદભાઈ રવજી, જે. પી.

જનમ, ૧૮૩૦. મરણ, તા૦ ૨ જી મે, ૧૮૯૮.

MUNICIPAL NOTES.

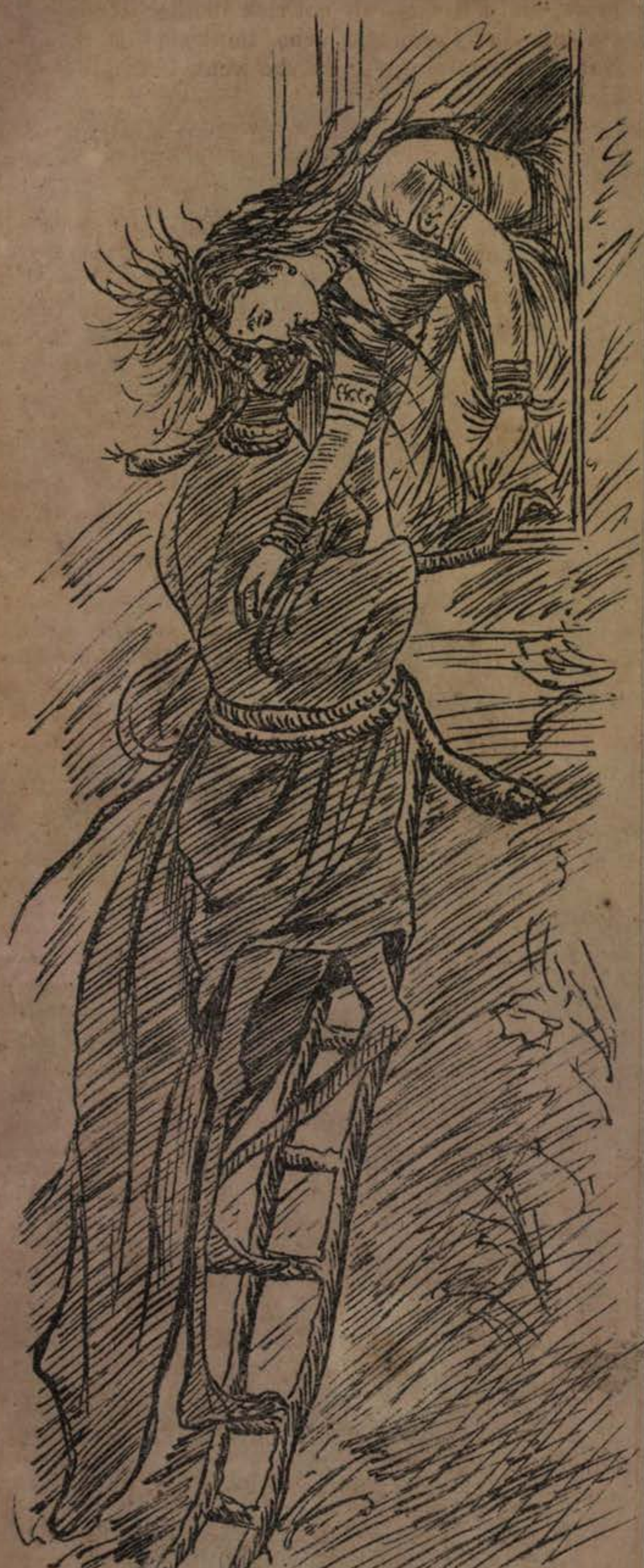
(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 5th May—Rioting and striking, or threats to riot and strike, appear to be the order—the disorder, rather—of the day. As if the plague were not enough of an evil *per se*, on the Parsi, Hindu and Mussulman exercising equally baneful and blighting influences, the people themselves must add to the terror of the situation by ill-advised acts of lawlessness, amounting in some cases even to cold-blooded murder of innocent and harmless wayfarers. Calcutta, the capital of India, to which that bold globe-trotter, the Plague Microbe, had hitherto not dared to go or was only abiding its time to go, is now writhing in his murderous grasp, and the people, instead of making common cause against him, are warring against each other. So that it may be said that the whole of India, from end to end, is affected more or less, and yet a certain class of Anglo-Indians, backed by their hangers-on among the natives, persistently cry that we are dis-affected!

Yet another grant to the plague-committee! Heaven grant it may be the last! The fiend is now reaching his vanishing point, but, Romeo-like, loth to tear himself away from this fair Juliet of whom he has become enamoured. Good-bye, he says, and goes

THE BOLD GLOBE-TROTTER.

LOTH TO TEAR HIMSELF AWAY.

or seems to go, and yet returns again and again to say good-bye !

"Good-bye, good-bye, parting is such sweet sorrow,
That I shall say good-bye till it be morrow."

Sir George Cotton was indignant. Not at the plague, not at riots and strikes, not at the unceasing drain on our resources, but at a railway crossing, and an over-bridge or rather its absence. Leo saw, and pointed out to us, hot drops of fire on the usually calm forehead of the valiant Knight. And Leo was not surprised. Nor am I. The subject being one connected with a crossing, how was it possible for the mildest-mannered man to be anything but cross, wildly cross at the unpardonable delay on the part of the Railway Company and of the Government ? Though

SIR GEORGE COTTON INDIGNANT.

both the Railway and the Government might justly plead in self-defence that as it was a question of an over-bridge, they had naturally overlooked it. I'll make a nursery business of it :

There was an old Lady called Municipality who had eight lacs of babies, and she could not keep them from running into danger because there was no over-

bridge at a certain railway crossing. So she went to the Railway Co., and she said,—

> "Railway, Railway, build an over-bridge, for without it my children are in constant danger."

"THERE WAS AN OLD LADY CALLED MUNICIPALITY."

Then the Railway Co. said to her, "He who runs may read. But, though we run, we reck not your rede. We are under Government orders." So she went to the Government, and she said,—

> "Government, Government, stop the railway; the railway won't build an over-bridge; and without it my children are in constant danger."

Then the Government said to her, "We have deputed the City Trust to look after you; if it does not exactly build an over-bridge, it will construct a road miles away, and a road anywhere is as good as a bridge where it is wanted." So she went to the City Trust, and she said,—

> "City Trust, City Trust, take the place of Government; the Government won't stop the Railway; the Railway won't build an over-bridge; &c. &c."

Then a shrill, small voice from the womb of time, cried, "I am yet unborn. Try Sir George Cotton." So she went to Sir George Cotton, and she said,—

> "Sir George, Sir George, wake up the Trust; the Trust won't take the place of Government; the Government won't stop the Railway; &c. &c."

"I'LL ROAR NO MORE."

But Sir George, speechless with indignation, only pointed in the direction of Leo. So she went to Leo, and she said,—

> "Leo, Leo, roar at Sir George; Sir George won't wake up the Trust; &c. &c. &c."

Then Leo said to her, "I have roared at individuals and corporate bodies, at Municipalities and Governments, till I've roared myself hoarse. I'll roar no more, and I'll certainly not risk another storm in the tea-cup. Let those roar, who think they can. Mr. Kabraji, for instance." So she went to Mr. Kabraji, and she said,—

> "Sage, Sage, fire off a column of nursery wisdom at Leo; Leo won't roar at Sir George; Sir George won't wake up the Trust; &c. &c. &c."

CAN I ROAR ?

But Mr. Kabraji, such a valiant Knight of the Pen, so clever at hurling anathemas at that "embodiment and travesty (goodness gracious! *embodiment and travesty!!* Isn't it treason to murder the Queen's English?) of sedition and treason," the Congress, dared not approach Leo, but feebly muttered something about a proverb, as ancient as himself, and about a Bishop abridging his life for want of a bridge. So she went to Bishop— — and she said,—

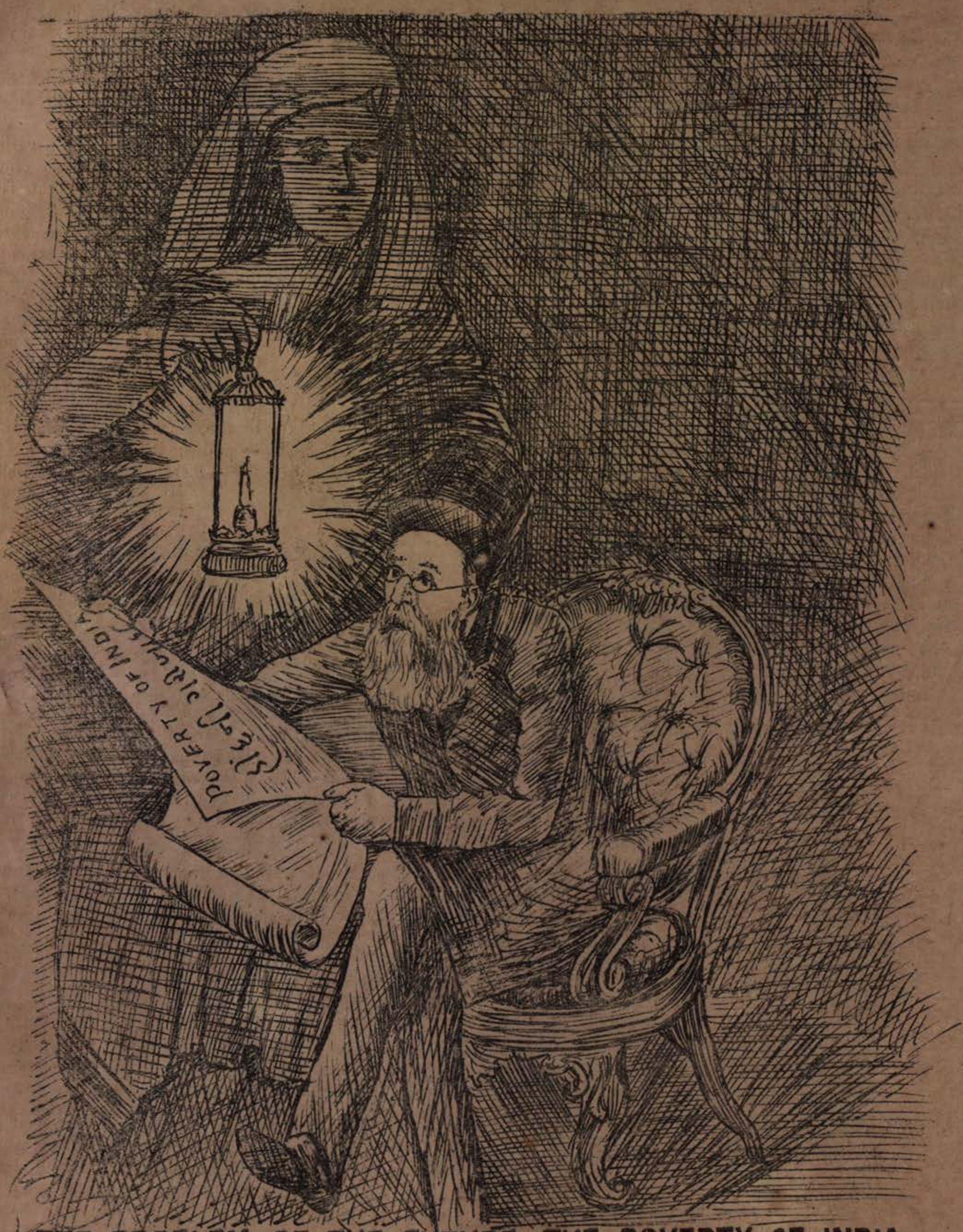
> "Bishop, Bishop, die to oblige Mr. Kabraji; Mr. Kabraji won't fire at Leo; Leo won't roar at Sir George; &c. &c. &c."

But the Bishop only opened wide his eyes, and said, "Do you see any green here? Ask Mr. Vacha to help you." So she went to Mr. Vacha, and she said,—

> "Mr. Dew, Mr. Dew, do kill Bishop— ; the Bishop won't die to oblige Mr. Kabraji; Mr. Kabraji won't fire at Leo; Leo won't roar at Sir George; Sir George won't wake up the Trust; the Trust won't take the place of Government; the Government won't stop the Railway; the Railway won't build an over-bridge; and without it my children are in constant danger."

Then Mr. Dew said to her, "Go to the Press and agitate. You have its sympathy. But perhaps, as you are pressed for time, you wouldn't like to go to the Press. The Press is so dilatory, and is besides so fickle." He then propounded her a problem: "If it took 40 years, and forty-times forty tons of agitation to build the bridge at Byculla, how many years and tons will it take to build a bridge at the Churney-Road Crossing? Solve me that, and while you are solving, churn, churn, churn, and you will get the butter of safety for your children at last."

Weighty words which so impressed the poor old lady with their wisdom, that she forthwith set about solving the problem with the assistance of a committee, and if the committee, like the Railway Sleepers, do not go to sleep over the question, there may be an over-bridge some time before the next century sinks into the sleep of death!

THE PROBLEM OF THE FUTURE : THE POVERTY OF INDIA.

SHADE OF ABBE DUBOIS—Ponder on it, good soul ! The same thought troubled me a century ago !

[Abbe Dubois, a trustworthy authority on the state of India from 1792 to 1823, thus wrote in his " Hindu Manners, Customs and Ceremonies :—" It is the poverty of the country which in my opinion gives most cause for apprehension—a poverty which is accompanied by the most extraordinary supineness on the part of the people themselves. The question is, will the Government, which is rightly determined to be neitherunjust nor oppressive, be able always to find within the borders of this immense empire means sufficient to enable it to meet the heavy expenses of the administr ation ? But after all, God alone can foretell the destiny of Goveraments !"]

ભવીષ્યનો સવાલ : હીંદની નીરધન સ્થીતી.

આબે દયુબવાનો ઓળો—નેક બખત ! એ બીના ઉપર વીચાર કર. એક સદીની વાત ઉપર એજ વીચારે મને પણ મેહેનત આપી હતી !

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૭૭ મું.]

AFTER THE FAIR.

Heera—Didn't you go to the wedding at *Chateau Petit* ?

Gulestan.—Oh yes, and my husband too.

Heera.—Indeed ! But you weren't in the Papers ! And I don't see the fun of going to a splendid gathering without letting the public know you were there ! It's labour wasted, you know.

Gulestan.— But my husband wouldn't stoop to coaxing the reporters to put him in. Nor would I. Tho' hob-a-nobbing glass to glass, often a mere smile, suffices. We gave willing place to the mushrooms—the *Shamji Bhamjees*—of society who call themselves leading citizens.

તમાશો પુરો થયા પછી.

હીરા–ને તું "શાતો પીટીટ"માં લગન ખાવા ગેઇતી કે, ગુલેસ્તાન ?

ગુલેસ્તાન–હાસ્તો વરી, હું બી ગેઇતી ને મારા વરબી સાથે આયાતા.

હીરા–અંહં ! ને તે છતાં તમારાં લોકનાં નામ તો પેપરોમાં નહી મળે ! બલા જાણે, એવા મોટા મેલાવરામાં આપરે જઇયે, ને તાંહ દાર દોધીમાં અતવઇ જતાં હોઇયે તેમ દેખઇયે, તે સું કામનું ! કોઇ આપરો ભાવ નહી પુછે તો સમજ્યાં; પણ જાણે કે આપરેબી એવા મેલાવરાને માન આપવા ગીયાંતાં એમ બાહાર નાં લોકોને દેખારવા આપરાં નામ બી તો પેપરોમાં આવવાં જોઇયે કેની ? ને તેમ નહી થાય તો પછી તાંહ ગએલું કામનું જ સું ! એ તો બધી મેહેનત બરબાદ જવા જેવું !

ગુલેસ્તાન–પણ મારા વર તો રીપોરટરોને કોહું જ આપતા નથીની ! ને ગમે તે થાય પણ બીજાઓની માફક પોતાનું નામ લેવા મોહોને ચહરીને તે લોકને કદી કેહેતાજ નહી તે ! ને બલા જાણે મારી, એવી હલકાઇપર ઉતરવાને ! હું જાણુંચ કે જરા દુરથી ને દુરથી એ લોકને હસી હસીને ડોકું કરશે, કે સલામતી લેતી વખતે જરા તે લોકની આસેપાસે જોઇને હસશે, તો આ પરૂં કામ થઇ જાય. પણ મારા ગોદરેજને તો એવાં ફાંફાં મારવા ગમતાંજ નહી, તેથી આજ કાલના આગેવાન શેઠયાઓમાં ખપનારા સામજી ભામજીઓને તેવણે આગેવાનમાં ખપવા દીધા, ને હું ને તેવણ બાજુમાં જ રેહી ગીયાં !

When the British fleet was at Hongkong, a merchant ship was seen coming over the bar with her ensign upside down. The ships in the harbour at once lowered lifeboats and raced to be first to give assistance to the supposed sinking ship. When the first boat got within hailing distance they saw the skipper clapping his hand and shouting, "Go it ! Come on ! Well pulled !" The officer in charge then said, "What is the matter, captain ?" 'Northing the matter," said a skipper. "Then, why have you got your ensign upside down ?" The skipper glanced aloft at his colours, "It's that boy Joe again," he cried, in disgust. "I thought it was a regatta."

POOR, DEAR OLD FATHER!

BOMBAY THE BEAUTIFUL—Now, good, old Father, study the figures and be wise! Turn a new leaf, and, in future, mind you do my bidding. Don't be deaf to what I say, but supply my wants with a good grace. You'll never find them anything like so costly. My most pressing needs will never come to that, I assure you.

[The Bombay Plague Cemmittee ceases from the 1st of June next, and a Sanitary Board, with the Municipal Commissioner as chairman, will be formed to look after plague-work.]

ગરીબ બીચારા બાવા!

મું બઈ સુંદરી-હવે, બુઢા બાવા, એ આંકડાનો બરાબર અભયાસ કરીને પછી કંઈ ડાહપણવાળા થાઓ! મુંગા મુંગા હવે તમારી જીંદગીનો નવોજ સફો ઉઠલાવો, અને ભવીષમાં હું જે ફરમાઉં તેજ બજાવો. હું જે કહું તે સામે કાન બેહેરા ના રાખો; પણ મારી હાજતો હસ્તે મહોડે પુરી પાડો. તમને તે હાજતો આ મરકી કમીટીના જેટલી ખરચાળુ તો કદી પણ માલમ પડશેજ નહીં. મારી બહુજ ભારીમાં ભારી અગતની હાજતોનો ખરચ આવા મોટા આંકડાપર કદાપી નહીં ચહડશે, તેના તો હું તમને ખાત્રીજ આપું છું.

[આવતી તા૦ ૧ લી જુનથી મુંબઈની પલેગ કમીટી બંધ થાય છે, અને તેને બદલે મરકીનું કામ બજાવવાને એક સેનીટરી બોરડ નેમવામાં આવશે, જેના પ્રમુખ તરીકે મયુનીસીપલ કમીશનર કામ બજાવશે.]

OUR LIP REFORMERS.

(*A study from life at Back Bay.*)

He is a bold reformer on the platform, but dares not translate his words into action for fear of the scandal -"ongering public.

" Ali dear! Re-ally now, we can't afford to let people know we're man and wife. Walk on briskly, will you, while I follow leisurely like a perfect stranger, and then we shall be safe! With so many prying eyes on us, we can't well go together! At home, it's a different thing!"

આપણા બહુબોલા સુધારાવાળા.

(બેકબે ઉપરનો એક ચીતાર.)

મી૦ સુધારાલાલ બહુબોલારામ સુધારાના માચડાપર ઉભા રહીને સુધારાને નામે બહુ બહુ તડાકા મારવામાં ભારે કુશળ છે, પણ જેવું બોલવું તેવું કરવું એ નીયમને તેઓ પોતાના સંબંધમાં તો ઊંચેજ રાખે છે, કેમકે તેઓ બીહે છે કે રખે જાહેરમાં પોતાના ઘરનો સુધારો તેઓ દેખાડે તો તેમની નાતના લોકો તેમની નીંદા અને નાલેશી ચલાવી તેમને અને તેમની અલીને હુપી ખાય!

"ઓ અલી મારી! ઓ મારા પેમલાની મા! આ તું સાંભળે છે કે? તું જરા આગળ આગળ હીંડી જા! ઝડપ ઝડપથી પગલાં ઉંચકી દે! મારે લોકોને આમ જાહેરમાં નથી દેખાડવું કે તું મારી અલી છે ને હું તારો અલાઓ છું! ને આપણે સુધારાવાળા જાંગલા જાંગલી છીએ! માટે તું જરા ઉતાવળે આગળ હીંડ! હું ધીમે ધીમે તારી બહુ પાછળ ચાલુ છું, ને જાણે હું તારો અલીઓ નહી પણ કોઇ પારકો પુરૂષ હોઊં તેમ જગને દેખાડવા માંગું છું! નહી તો લોકો તને ને મને હુપી ખાશે, નીંદક જીભલાઓ તારી ને મારી સામે ચપચપ કાતરની માફક બહુ બહુ ચાલશે, ને તને ને મને કુવો તળાવ કરવો પડશે અથવા ઝેરનો ફાકો મારી સુવું પડશે! દરયે કીનારે બહુ બહુ લોકોની આવજા થાય, ત્યાં તું ને હું સાથે કેમે કરીને હીંડી શકયે! એ કાંઇ ઘર નથી! ઘરની વાત તો જુદી! ત્યાં તો ગમે તે કરયે તે બધું પસાર થાય! પણ રસ્તા મહી લોકોને દાખવયે કે હું ને તું ભાયડો ને બાયડી છીયે તો મારૂં તો મોહોતજ થઇ જાય હો! માટે હીંડ, મારા પેમલાની મા, જરા તું જોરમાં આગળ હીંડ!"

RATI'S RATIOCINATION.

RATI.—To bike or not to bike! To dress like this or otherwise! A sari and a Spanish terai! A sad mixture! Half-and-half! Why not dress like an English girl right up? But then, shall I be English, Goanese, Madrasee, or Eurasian? Ay, there's the rub! Bike, I love thee, but never more be machine of mine! Till I can dress rationally and decently.

રતીના મનમાં ભમતા ભુતો.

રતી—હું બાઈસીકલપર બેસીને ફરૂં કે નહી ફરૂં! ને દરેસ આવો કરૂં કે બીજો! દીલમાં સારી પેહેરૂંચ ને માથે સ્પેનીશ તીરાઈ મુકુંચ તો એવી એબલગામણી લાગુંચ કે બસ નહીં! ને એવો ભેળમભેળની જાત્રાનો દરેસ કરૂં તેના કરતાં હજી અંગ્રેજ મડમનો દરેસ કાંય નહી કરીને બાઈસીકલપર ફરૂં? પણ તેમ કરસ તો હું અંગ્રેજ મડમમાં ખપસ, કે મને કોઈ ગોએનીસ, અથવા મદરાસી આયામાં ગણી કાહારસે, તેની મને તો ફીકર લાગેચ? ને રખે કોઈ મને હાફકાસમાંબી ખપાવી કાહારે! બલા જાણેરે બાઈસીકલપર બેસવાનાં એવાં કોટકને! તે પર બેસવાનાં ફાંફા મારૂં, તે અગાઉ બરાબર દરેસ કરતાં સીખું તો સારૂં, નહી તો મરે ગામમાં બધો હુરીયો હુરીયો થસે!

"IN THE GLASS DARKLY."

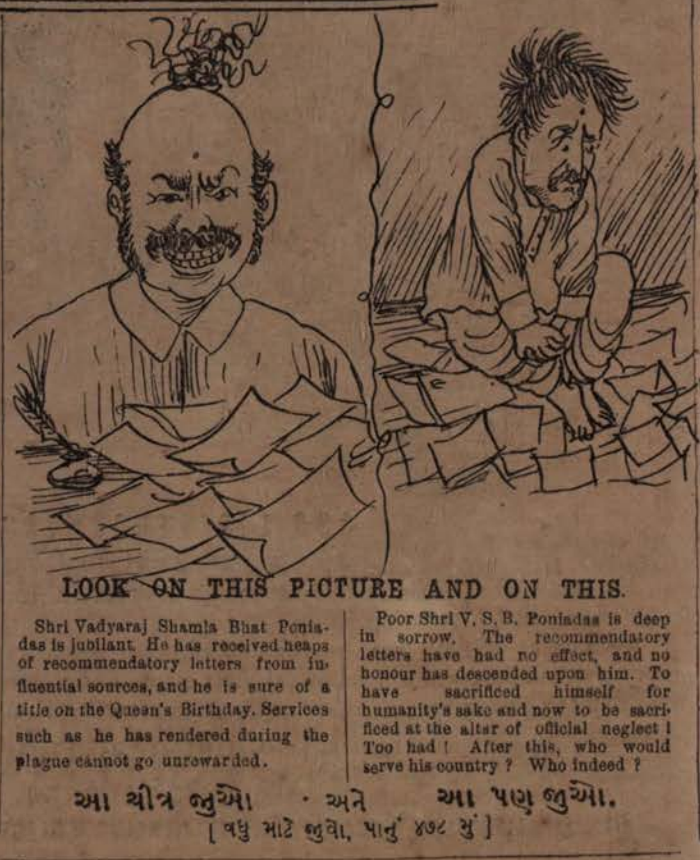
To cool himself in this hot, steaming May, Shendiarao pours out a cooling drink, and—

"Al-lack-a-lacka! Aga-a-a-maji see! What's this? Death's head in the glass!"

ગરમીમાં થંડા થનારાઓ માટે.

આ ઉકલતી ગરમીના મે મહીનાના બફારામાં થંડા થવા માટે અમારા શેંડીયારાવ થંડાં પીણાથી ગલાસ ભરે છે, અને તેટલાં અંદર મોહોતનો ઓળો જોઈને ગગરાય છે!—

"અલ-લ ક-અ-લકઅ! અગ-અ-અ-માજી આઈ! હી કાય? હી ગલાસ મદી તો 'ડેડ'યા 'હેડ' દીસ્તો!"

LOOK ON THIS PICTURE AND ON THIS.

Shri Vadyaraj Shamla Bhat Poniadas is jubilant. He has received heaps of recommendatory letters from influential sources, and he is sure of a title on the Queen's Birthday. Services such as he has rendered during the plague cannot go unrewarded.

Poor Shri V. S. B. Poniadas is deep in sorrow. The recommendatory letters have had no effect, and no honour has descended upon him. To have sacrificed himself for humanity's sake and now to be sacrificed at the altar of official neglect! Too bad! After this, who would serve his country? Who indeed?

આ ચીત્ર જુઓ · અને આ પણ જુઓ.

[વધુ માટે જુવો, પાનું ૪૭૮ મું]

UNDER THE AUCTIONEER'S HAMMER.

CRIER.—Going, going for a mere song! Awfully cheap! A wonderful bargain! Now then, once! T-w-i-ce!! Th-r-r-r-r-r-ice !!!

HIND.—But who is he crying to? There's nobody here to bid. And my opinion is that nobody will ever think of buying the huge hulking beast. Why, he would eat a fellow out of house and home! Let him go for nothing, Mr. Bull, and that's as much as he is worth.

[The debate in England on the Forward Frontier Policy has resulted in discouraging the Indian Government sending a fresh expedition to the Afridi country in the Spring.]

લીલાંઉવાળાની હથોડી તળે હીંદબાઈના ઘરનો સફેદ હાથી.

ક્રાયર–જાય છે, જાય છે, સસ્તામાં જાય છે! ઘણોજ સસ્તો સોદો! એકવાર! બે–એ–એ–એ–એ વાર! આ ત્રણ વા–આ–આ–આ–આ–ર!

હીંદ–પણ બાપુ, કોણની આગળ તું એ લીલાંઉ કરે છે? એને ખરીદવાને અહીં મુવું જીવતું છે કોણ? ને હું તો નહી ધારતી કે આવા જ ખરા સફેદ હાથીને કોઈબી ખરીદવા નીકળે! જે એને પાળવા લે તે બીચારાની તો એનું હોજરૂં ભરતાં ભરતાં ખાલ ઘસાઈજ જવાની! મી॰ બુલ, એને મુફતમાંજ છોડી દેવા કહેોની, કે પીડા પતે!

[સરહદ આગળ વધારવાની રાજનીતીને લગતી બાબદ વીષે ઈંગલંડમાં ચાલેલી તકરારનું એક પરીણામ એ આવયું છે કે, વસંત રૂતુમાં આફ્રીદીઓના મુલકમાં નવી ચઢાઈ મોકલવાનાં કામથી હીંદી સરકારને પાછળ હઠવું પડયું છે.]

GROWLING AND ROARING!—FROM A RESPECTABLE DISTANCE!

[The *Times* Peking correspondent states that the southern portion of Talienwan will be exclusively used as a naval base, and not be opened to foreign merchant ships. The *Times* commenting upon this and the flagrant repudiation of the positive assurances given by Count Muravieff, as shown in the Blue Book, says that British statesmen must hereafter refuse to trust to Russian assurances.—*Reuter's Telegram.*]

સીંહનું બરાડવું અને રીછનુ ઘુરકવું!—અગ્યતાં આબરૂઈઝતભરેલા તફાવત ઉપરથીજ!

[ધી ટાઈમસનો પીકીન ખાતેનો ખબરપત્રી જણાવે છે કે રૂશીયાએ ચીન પાસેથી પડાવી લીધેલાં તાલીયાનવાનના બંદરનો દક્ષીણ ભાગ પરદેશી વેપારી વાહાણો માટે ખુલ્લો નહી રાખતાં તે રૂશીયન કાફલાના કામ માટેજ સદનતર અલાહેદો રાખવામાં આવશે. ધી ટાઈમસ આ બાબત ઉપર ટીકા કરતાં જણાવે છે કે, રૂશીયાના પ્રદેશ ખાતાંના પ્રધાન કાઉંટ મુરેવીફે એ બાબતમાં જે મજબુત ખાત્રીઓ આપી હતી તેમનો ભંગ કરવા જેવું આ કામ હોવાથી, ઈંગલંડના પ્રધાનોએ રૂશીયા તરફથી આપવામાં આવતી કબુલાતોપર વીશ્વાસ મેલવાને હવેથી સાફ ના પાડવું.—રોઈટરનો તાર.]

WITH prayer on his lips and calm contentment in his heart, his mind full of the peace that comes of the consciousness of duty done, one of England's greatest Statesmen has just passed away. The end, for which the world had been preparing for weeks past, has come slowly, and, to our deep regret, somewhat painfully, and the sturdy feller of his own native oak, whom death itself seemed hardly able to conquer, has himself been felled at last. A name to conjure with: honoured and respected alike by friends and foes: a household word not only in civilised Europe but also in many a distant Indian home: a towering personality on whose lips hung the destinies of the world: a speaker of rare eloquence gifted with the power to invest even the dry bones of statistics with the charm of romance: honest, earnest, and true: a ripe scholar to whom books were a source of never-failing delight: a typical Christian, sincere and God-fearing, unstained by narrow intolerance of alien faiths: a patriot, in the strictest sense of the word, burning with unquenchable love of his country and his people, yet not without kinship and kindly sympathy with the world besides: Mr. W. E Gladstone—England's glory and pride—is no more. But if the resplendent sun is set, the light, he has left behind him, lingers and will endure till time endures. The golden threads of his long and useful life are closely interwoven with the social, political, literary, religious, and moral history of England of the last sixty years, and the influence he has exercised, the power he has wielded, and the mark he has left, will be permanent and wide-spread. However much opinions may be divided on party questions, England cannot but acknowledge with one voice the deep debt of gratitude she owes to the deceased statesman for services which it has been given to few men to render and which fewer still have been able to perform with such stedfast devotion and purpose. England's loss is heavy. India's, if possible, heavier still. For India, so poor in men of sterling worth, so destitute of genuine supporters and friends, cannot afford at any time, still less in her hour of necessity and trouble, to lose a statesman of broad sympathies and liberal views. India remembers with gratitude that to the man who now lies, stiff and cold, amidst sorrowing relatives and friends, she owes a Northbrook and a Ripon, and owes, among other blessings, the priceless boon of a free Press, once clogged with unnecessary and unworthy fetters. India, steeped with England in mourning, sends forth her condolence to the bereaved ones at Hawarden, to the venerable lady, the life-long companion of the noblest of England's sons, and to the bearers of his great and honoured name. And India prays that they may realise that, having cheered their existence with his genial presence, he has passed, in the fulness of time and covered with undying glory, from the bosom of his family into the bosom of the God he so truly and dearly loved.

STEEPED IN MOURNING.

AFTER FOUR HUNDRED YEARS !

(THE QUARCENTENARY OF THE DISCOVERY OF THE CAPE ROUTE TO INDIA BY VASCO DA GAMA : INDIA, 17th MAY, 1898.)

Shade of Vasco Da Gama.—Yes, 'tis four centuries since I first threw open thy closed gates to the Western World! Thou wert amazingly charming then, and though sorely stricken of late, yet how sweet and lovely still even in adversity! May Peace and Prosperity abide with thee, Glorious Hind! Thou art in good hands.

આર સો વરસ પછી!

(યુરોપથી હીંદુસ્તાન આવવાના મારગની વાસ્કો ડા ગામાએ કીધેલી શોધની આરસોમી વરસગાંઠ : હીંદ, તા૦ ૧૭ મી મે, ૧૮૯૮.)

વાસ્કો ડા ગામાનો ઓલો-હા, તારા બંધ દરવાજા મેં પશ્ચીમની દુનયાને માટે ખુલ્લા કીધા તેને આજે ચાર સદીઓ પુરી થઈ! તે વેળા તું અદભુત સુંદર હતી, અને જો કે હમણા તું ઉપરાઆપરી સંકટો પડવાથી બહુ દુખી થઈ ગઈ છે, છતાં દુખમાં પણ તું કેવી મીઠી મધુરી અને સુંદર દેખાય છે! સુલેહ અને આબાદીનો સદા તારી સાથેજ વાસો રેહજો, કીરતીવંત હીંદ! ખચીત, તું સારા હાથોમાં પડેલી છે.

A VERY TIGHT GRIP!

THE BLACKGUARDLY RUFFIAN IN CALCUTTA.

[Calcutta is in the grip of the plague, its death-rate increasing surely and steadily.]

બહુ જબરા સપાટામાં!

કલકતામાં એક જબરો બદમાશ!

[કલકતા શેહેર મરકીના સપાટામાં સપડાવા માંડ્યું છે, અને તેનાં દરરોજનાં મરણને આંકડો ધીમે ધીમે ઉંચે ચહડવા લાગો છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A COROPRATOR FAINÉANT.)

Monday, 9th May:—"A rat! A rat! My fortune for a rat!" cries ruined Bombay in the agony of despair. In sound, like the historic cry for a horse, but how different the circumstances and the motive! The horse was wanted to serve a useful purpose; the rat is wanted in order that he may be served rightly, as is his desert.

The rat is in it. The baffled doctors, including our own dear General Health, have at last succeeded in tracing the murderous plague-microbe to his source, that is, as far back as he will let himself be traced by mortal man, and it appears that he comes to us on the back of a rat. Put the beggar on horse-back, and he'll ride to the d—l; put the microbe on a rat, and he'll play the d—l with mankind!

Therefore, says General Health, destroy the rat, exterminate him, sweep him off the surface of the earth, and you nullify the microbe! Rather a large order, for rats are plentiful and quick at multiplication (which is more than can be said of many a plodding school-boy), but there it is, and if the worthy doctor is to be believed, our only salvation lies in the rat's destruction! He has evidently smelt a rat, and he gives us timely warning. Timely! It looks like locking the stable-door after the horse has bolted, but better late than never, for the third year of the plague even now looms black and ominous, and if it is only a rat, best make short work of him at once. And so cut this horrible tale short.

To the unthinking reader, it might appear strange, almost incredible, that such a puny, paltry, loathesome, contemptible creature should be such a terror to creation's lord! But the lower the creature in the scale of life, the more insidious he is! See how the bold warrior, who seeks "danger in the cannon's mouth," shelters himself behind mosquito-curtains!

Rats have always been the bane of mankind. Whether "land rats or water rats, land thieves or water thieves," they come sneaking into our houses, fatten on our bounty, and then repay our hospitality with foul ingratitude! We believe worthy Dr. Weir, and we'll be-ware, we who have some very painful experiences of political rats as potent mischief-makers! They are the same all the world over, and their race is accursed!

We can't be too "rough" on them. "Rough-on-rats," come to our rescue! All the traps in the world, the vilest engines of torture ever invented by man's avenging ingenuity, assist us! Dr. Weir so counsels us, and we're going to turn rat-catchers! Let the rats tremble if they can! Even the mild Hindu, full of the milk of human kindness, who shrinks from taking

THE RIDE TO DESTRUCTION.

life, who sugars road-sides and the trees' base in order that the meanest insect may not feel the pangs of hunger, even he would gladly make common cause with us, for he, poor man, has suffered most. Out of sheer gratitude, if the rat had that virtue in him, he might have spared the Hindu, for the Hindu has often enough spared him. And oftener than desirable. But he is an unmitigated ingrate, and the Hindu may well shake his fist at him. After the manner of the stout Englishman in *Punch*, who, chased by an infuriated bull, contrived to escape with his life, and shaking his fist at his pursuer exclaimed in the bitter irony of impotent rage :—" You ungrateful beast! And me a veg'tarian allmelife!"

War to the bitter end, says Dr. Weir! But how? How exterminate a fast-breeding race? Will "reading" do it? If so, will the C. P. Sage, who so lately proved his consummate skill at ant-charming, kindly extend the sphere of his magnetic influence and gather together all the city's rats in one convenient spot, so that, while he is leading, we may be dealing—death-blows at the common foe?

Will General Health himself kindly show us the way? Will he teach us how to kill the rat? And will he guarantee that, the rat being destroyed, the plague-microbe will come to us no more? Is he sure that the microbe is such a poor "conveyancer" that he will find no other means of getting at us?

Weighty questions on which I would have called for a report if the fate of another report, over which Dr. Bahadurji shed tears of bitter disappointment, had not deterred me. Asked towards the end of last year to give us his opinion on the *Cholera* Microbe (we shouldn't be the First City in India, if we hadn't the honour of the acquaintance of more microbes than one!), the Health Officer only comes to us now after the lapse of some nine months with vague and evasive answers to the questions put to him, indulging freely in "rigmarole statements" and "philosophical dissertations" that have no more bearing on cholera than on plague. This made Dr. Bahadurji so choleric that he refused to accept Leo's kind assurance that philosophising was a favourite pastime with doctors, and wanted us to ask the H. O. to see the cholera microbe again. But we are tired of microbes and we declined to follow Dr. B.'s lead.

After all, isn't one microbe enough at a time, the plague microbe too of all others? And where is the rule compelling a man to answer questions put to him, especially when the questions happen to be inconvenient or such as are best answered by evasion. Just now, the Health Officer will find that he is in very good company, for hasn't Lord Salisbury himself declined to answer questions based on the wild utterances of an ambitious statesman? On the ground that the statesman's speech is not before his lordship, though all the civilised world is electrified by it! There's diplomacy for you! After this, our H. O. may well say that the cholera microbe is not before him!

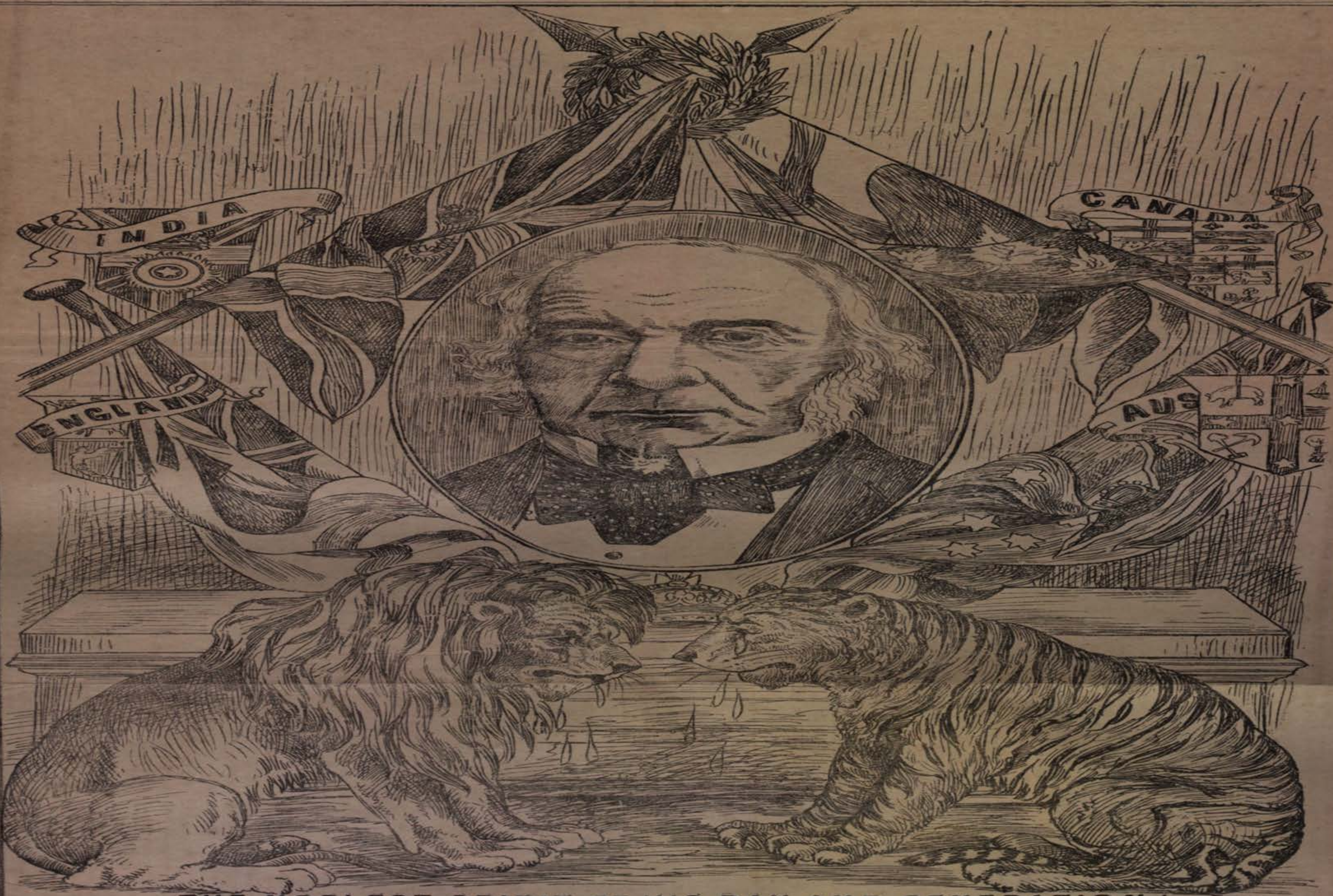
FUNNY BITS.

(From various sources.)

La Haute Finance.—A well-known magistrate of one of the home counties was prevented by illness from presiding at the Bench for over six months, but the day following his return to duty a friend met him, and, noticing that he looked in a very happy frame of mind, accosted him thus: "Why, how is it that you look so beaming my friend?" "Ah, my dear boy," jocularly replied his worship, "I've just done a good stroke of business." "Indeed? That's good." "Good isn't the word for it! Why, I actually saved my impoverished country over £200 by my first day's work." "How so?" "Well, my very first case yesterday I let out on bail. The fellow was certain to get two years' hard, and I have just heard that he left the country late last night. You see, I have saved his keep for two years and snared the bail. *Voila*!"

A little Too Strong.—"Talk about Samson and Sandow! I know a man whol ifts more than both of 'em put together." —"You don't say so? I wonder I have'nt heard of him. But perhaps he's never performed in public?"—"Oh, yes, he has, more than once."—"Then he ought to be able to get splendid engagements."—"The last he got was for six months. You see, they call it shop-lifting!"

How It's Done.—Scene : Dealer's yard. Customer going out to try horse.—Friend of Dealer : "Hello, Sam! What's up? Never heard you stammer like that over a price before!"—Dealer : "Well, yer see, George, when I dun know'em, I jis says, Hun-un-un-undered—gives me time to see how they takes it, and if it don't surprise 'em too much, I jis claps on as much of another 'under'd as I thinks they'll swaller!"

THE NOBLEST SPIRIT OF HIS DAY AND GENERATION!

THE RIGHT HON'BLE WILLIAM EWART GLADSTONE.

The ends he aimed at were his country's, his God's, and truth's.

Born, 29th December, 1809. *Died, 19th May, 1898.*

"I cannot tell you what I think of the nobleness of the inheritance that has descended upon us, of the sacredness of the duty of maintaining it. I will not condescend to make it part of controversial politics. It is a part of my flesh and blood, of my heart and soul. For these ends I have laboured through my youth and manhood till my hairs are grey. In that faith and practice I have lived, in that faith and practice I will die."—*From Mr. Gladstone's speech at Edinburgh.*]

આ જમાનાનો સર્વથી નામીચો મહાત્મા !

જનમ, તા૦ ૨૯ મી ડીસેમ્બર, ૧૮૦૯. રાઈટ આનરેબલ વીલીઅમ ઈવાર્ટ ગ્લાડસ્ટન. મરણ, તા૦ ૧૯ મી મે, ૧૮૯૮.

જે કામો બજાવવા તરફ તેણે પોતાની નેમ રાંખી હતી તે પોતાના દેશનાં, પોતાના ખોદાના, અને સચાઈનાં કામો હતાં.

THE CONSULTATION.

DR. LEO.—Serious! British medicines alone can save him, if anything can.
PHYSICIAN RUSS.—Nothing can, unless it be my treatment. He must trust implicitly to me.

[England and Russia are trying their best to get superiority in China.]

ડાક્ટરોની મસલેહત.

ડાક્ટર લીયો—હાલત ઘણી ગંભીર દેખાય છે! જો એ કસાંથીબી બચે તો અંગ્રેજી દવાઓ લીધાથીજ બચશે એમ હું તો ધારૂં છું.
ફીઝીશીયન રૂસ—હું તો નહી ધારતો કે મારી દવા લીધા વગર એની હાલત સુધરે. એણે તો મારી ઉપરજ સંપુરણ ઇતબાર રાખીને મારીજ દવા કરવી જોઈયે.

[ચીનમાં પોત પોતાના લાભ માટે ચહડયાતાપણું મેળવવાને ઈંગલંડ અને રૂશીયા એકબીજા સાથે ખુબ હરીફાઈ ચલાવે છે.]

THE SACRIFICE.

POOR THING!!!

[In the House of Commons last night, in reply to a question, Lord George Hamilton said that he declined to advise the Crown to disallow the amendments passed by the Indian Legislative Council to the Indian Penal Code, the Criminal Procedure Code, and the Post Office Acts.—*Reuter's Telegram, London, May 18th.*]

કેવો ભોગ!

ગરીબ બીચારો વાછરડો !

[ગઈ રાતના આમની સભામાં એક સવાલનો જવાબ આપતાં હીંદુસ્તાન ખાતાનાં પ્રધાન લારડ જ્યોરજ હેમીલટને જણાવ્યું કે હીંદી સરકારની ધારા સભાએ પીનલ કોડ, ફોજદારી વહીવટના કાયદા અને પોસ્ટ આફીસના કાયદામાં જે સુધારા કરયા છે તે રદ કરવાની નામદાર મહારાણીને સલાહ આપવાને હું ના પાડું છું.—રોઈટરનો તાર, લનડન, તા૦ ૧૮ મી મે.]

THE DEARTH OF VICTORIAS ON WEDNESDAY LAST.

RATOO—How long must I wait, Peeloos dear? The boy hasn't yet returned. Is there a dearth of victorias, I wonder? Oh! The grilling heat! A little longer, and I shall be in a cold sweat, my dress will be ruined, and paint and powder will lose all their charm. Just run up yourself, like a dear boy!

PEELOOS—I would gladly, love, but it won't hurry up the victoriawallas a bit. They have taken a holiday to-day, and I daresay are asking a rupee for a drive from Dhobi Talao to the Fort!

ગયા બુધવારે પડેલો વીકટોરીયાનો દુકાળ.

રતુ–ઓવાય પીલસ ડીયર. મરેરે હું એમ તે કેટલો બધો વખત વેર ઓટી થયા કરૂં? મુવો બોય કાહારનો ગારી લેવા ગીયોચ તે કોણ જાણે કાંહ દટાઈ રહયોચ! સું થયું, આજે કંઈ વીકટોરીયાઓનો દુકાળ બુકાળ પરી ગીયોચ કે સું! બલા જાણે ગરમીનેબી! તે મને એવી ભુજી નાખેચ કે બસ નહી! બધો ડીલમાં પસીનો ફુટવા માંડયોચ, ને જરા વધારે વખત લાગસે તો બધો કપરાંમાંથી બાહાર ફુટી નીકલસે! ને પછી બધા દરેસનું સતયાનાસ! ને મોહોનાંપર ચોપરેલા પાઉડર ને પેનટની ખુબી બધી ધોવાઈ જસે! વાસ્તે જેવ ડાહયા થઈને નહી તો તમે ગારી લેવા જરા દોરી જાવ!

પીલુસ-અરે હું તો ઓય ખુશીથી દોરી જાઉંરે, મારા જાન! પણ તેથી કંઈ વીકટોરીયાવાળા દોરતા કે અહીં થોરાજ આવવાના છે! એ નખોડના ગીયાઓએ તો આજે છુટી લીધીચ, ને તેથી મને તો લાગેચ કે કોઈ છુટો ફ્વાયો ઈસ્ટાંડ પર ઉભો હોસે તે ધોબીતલાવથી કોટમાં જવાનો આખો રૂપયો માંગતો હોસે!

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

THE MASTER OF THE CELESTIAL EMPIRE.

A beggar and a bankrupt, always under the horror of receiving knocks from mailed fists!

મી૦ પંચનો ફેનસી પોરટ્રેટ.

આકાશી શેહેનશાહાતનો ધણી.

એક ભીખારી અને નાદાર, અને બખતરવાળી મુકીનો સ્વાદ ચાખવાની સદાની ધાસ્તીમાં!

POONA: MAY. 1898.

MISS POONA.—When, Oh when, shall I be myse'f again! Not a moment's rest since the dark deed of the Jubil-e night! But now that its perpetrator has paid for it by his life, will not the Government do me the justice to own that I have all along been innocent?

[The Natu Brothers, who were imprisoned after the Jubilee night murders, without trial under an old Regulation, have been released on pa' ole by the Bombay Government. It is to be hoped the Government will do the citizens of Poona full justice by withdrawing the punitive police.]

પુણા: મે, ૧૮૯૮.

મીસ પુણા—ઓ ક્યારે, ઓ ક્યારે હું મારી અસલ હાલત ઉપર આવી જઇશ! જ્યુબીલીની રાતનાં મહા પાતકી કામ પછી મેં એક પલની પણ આસાએશ અને નીરાંત જોઈ નથી! પણ તે પાતકી કામ કરનારે પોતાના તે પાપી કામનો બદલો ફાંસીને લાકડે લટકીને જયારે આપ્યો છે, તયારે હું સદાની નીરદોષજ છું એમ કબુલ કરીને સરકાર માબાપ મને ઘટતો ઇનસાફ નહી કરે?

[જ્યુબીલીની રાતે પુણામાં થયલાં બે અંગ્રેજોનાં ખુન પછી નાતુ ભાઇઓને એક જુના કાયદા મારફતે પકડીને વગર તપાસે કેદ કરવામાં આવયા હતા, તેમને હમણા મુંબઈ સરકારે ચોકસ શરતે છોડયા છે. પુણા શેહેર ઉપર જે વધારાની પોલીસ ફોજનો દંડ નાખવામાં આવયો છે તે હવે કહાડી નાખીને નામદાર સરકાર પુણાના શેહેરીઓને સંપુરણ ઈનસાફ કરશે એવી આશા રાખવામાં આવે છે.

OH! THE PITY OF IT!

[Out of rupees thirty lacs spent by the Bombay Plague Committee the Government only contribute a sum under three lacs, the major burden being borne by the Bombay Municipality.]

અરે! કોણુ દયા કરે!

[મુંબઈની પલેગ કમીટીએ ખરચેલા ત્રીસ લાખ રૂપયામાંથી મુંબઈ સરકારે પોતાના ફાળા તરીકે ત્રણ લાખની અંદરની એક રકમ આપી છે, જ્યારે બાકીનો સઘળો જબરો બોજો મુંબઈની મયુનીસીપાલીટીને માથે ઉઠાવવો પડયો છે.]

CHOW-CHOW.

POOR CALCUTTA! In the tight grip of the Fiend Plague she writhes and wriggles at this hour. His deadly

In the throes of Death!

POOR CALCUTTA!

arms are wound round her, and she feels the cold embrace of Death. To throw him off she has been trying her mental, physical and monetary strength to the full, but the Fates seem averse and unrelenting! The more she writhes and wriggles, the more does the grasp tighten, and she finds herself hopelessly entangled. The outlook, as it is, seems fearful for the poor Bengalee girl, and her fate seems to be sealed. In this dire hour of agony and distress she turns her eyes heavenwards for mercy and protection.

* * *

So the friends of Mr. H. W. Barrow, the late Municipal Secretary, in the Standing Committee have voted him a purse of Rs. 15,000! And that too for a work on the Municipal History of Bombay which was valued at Rs. 2,000 only some fifteen months ago! Mr. Barrow, they say, was no doubt a clerk, but he was no common clerk, and as such was entitled to their appreciation of his services. They had no reason to try their own pockets while somebody else's was handy, the poor Civic Father's to boot,—once phenomenally rich, but now on the verge of insolvency, thanks to the Plague Committee and the plague. So they put their hands in it and ease it of a cool 15,000! They would have gone up to 50,000 in the exuberance of their feelings, but they are nothing if not considerate, and as mindful of other people's belongings as of their own! Words cannot measure the depth of our gratitude to them for their thoughtful care of the assets of the would-be-insolvent Civic Father of Bombay! Though there are not wanting awfully stupid persons who regard this voting of the purse to Mr. Barrow as nothing short of a downright scandalous pilfering of the ratepayers' money. We would, however, advise Dr. Bahadurjee and others not to mind the ravings and revilings of such people but to give a finishing touch to the business by getting it passed in the Corporation—of course all unforeseen accidents excepted—at the earliest opporuntity, with a flourish

A scandalous Municipal job.

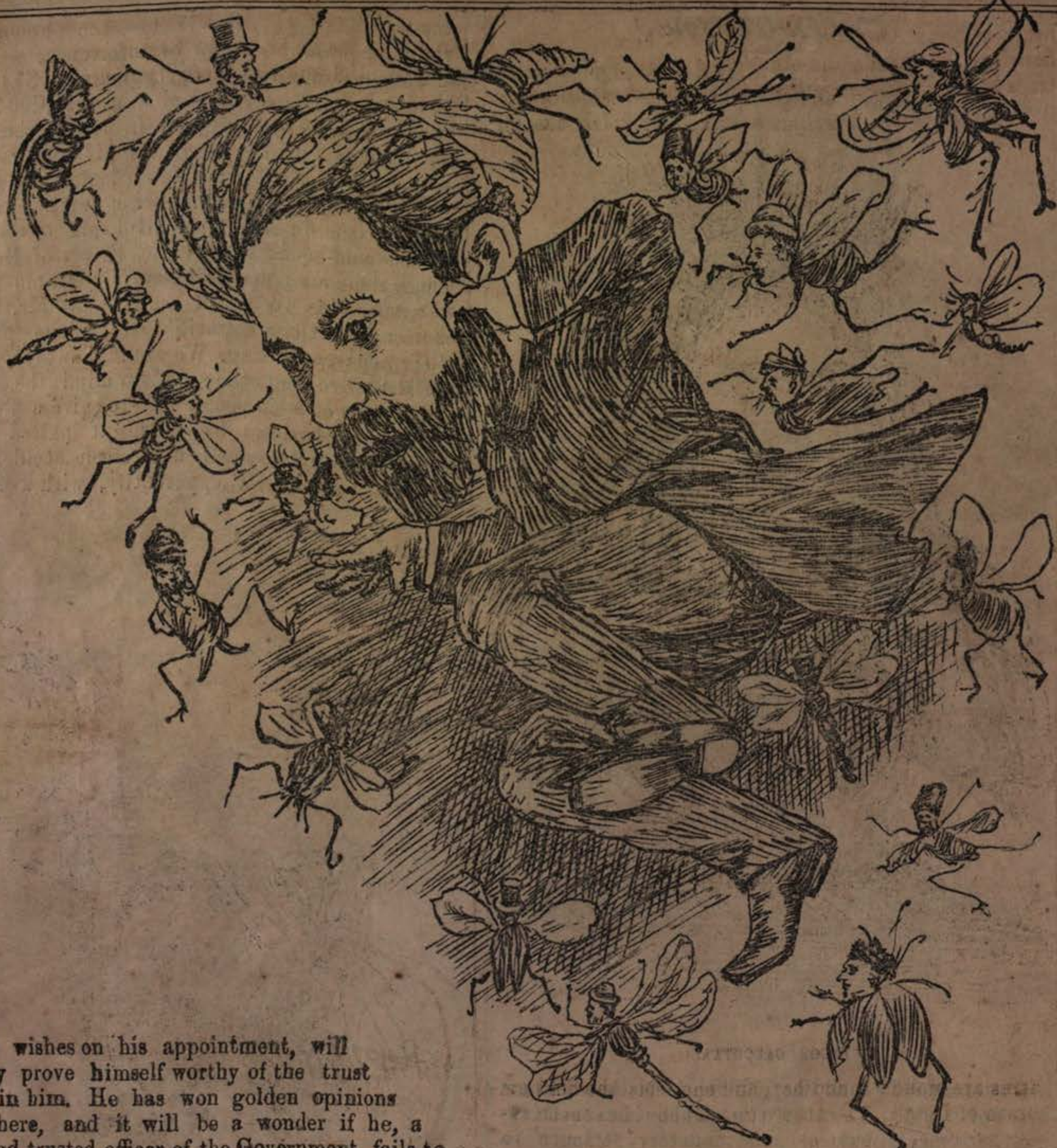
THE EX-MUNICIPAL SECRETARY IN ECSTACY!

of trumpets in honour of the most uncommon clerk the city ever had.

* * *

THE unseemly scramble for the post of Municipal Secretary has ended, and the Standing Committee has made a happy choice. Mr. Merwanji Nusserwanji Wadia, who has

The Choicest Selection.

our best wishes on his appointment, will certainly prove himself worthy of the trust reposed in him. He has won golden opinions every where, and it will be a wonder if he, a tried and trusted officer of the Government, fails to win municipal applause!

* * *

Pestered! PITY the woes of a poor member of the Standing Committee! Dr. Ismail Jan Mahomed, poor man, was pestered to death by the touts and friends of the 83 candidates, who, like so many flies round a lump of sugar, had gathered round the much-coveted post of the Municipal Secretary. They would have him vote their own way. Dick, Tom or Harry! Until the latest moment, the poor doctor had no rest. If he had only given his tormentors a piece of his own mind and told them that he would stand no nonsense and so sent them about their business! A bitter pill is the only remedy. But the good doctor seldom uses it, however efficacious. His pill is sugar-coated, and sugar never yet killed pests.

* * *

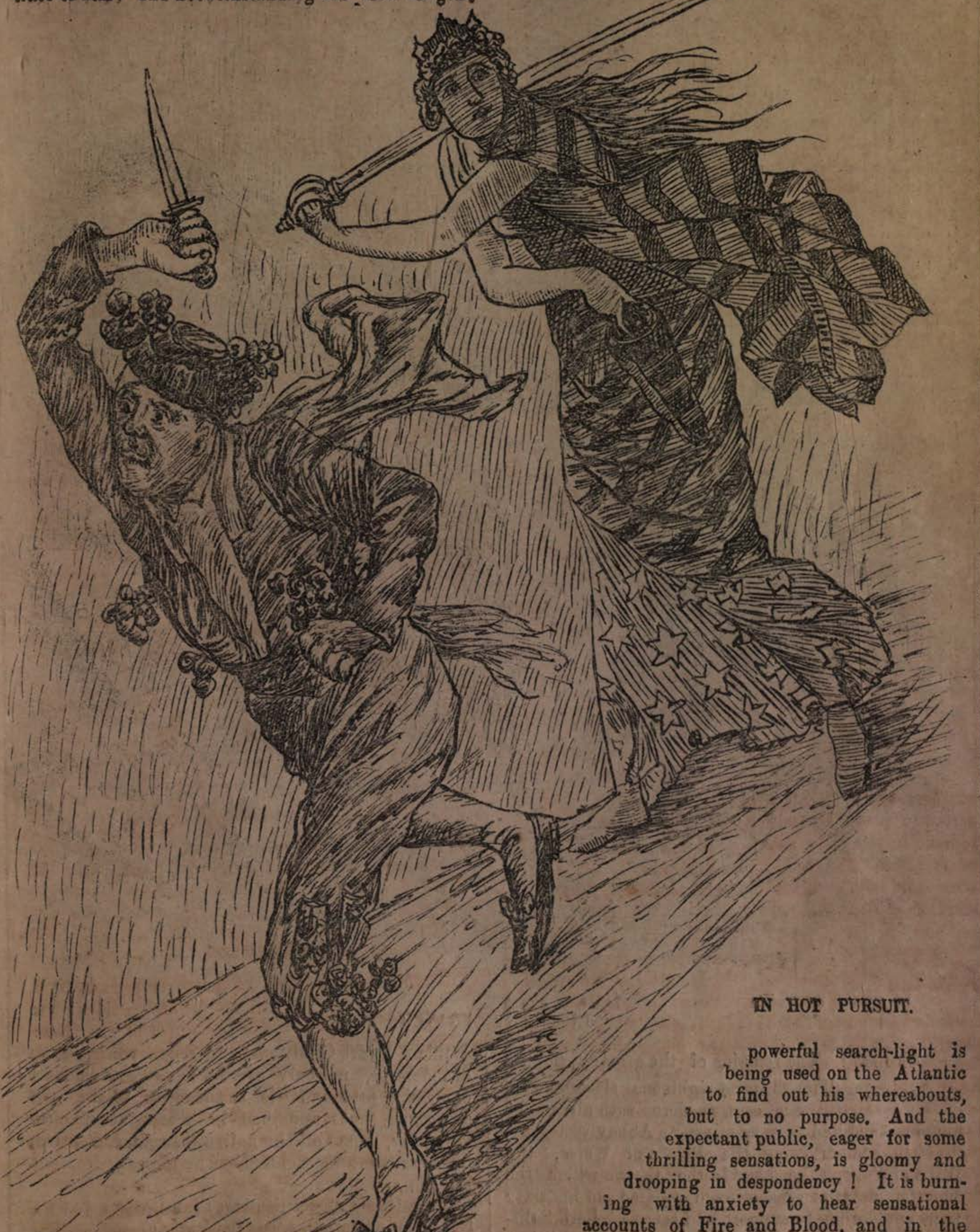
PESTERED!

Bon-a-Fighty. THERE is a good deal of controversy going on in the papers as to the comparative merits of the members of the Bombay Plague Committee. Among other things, it is claimed by the admirers of Mr. James that he is its *back-bone*. This is warmly disputed by others, who forget that their opposition will only serve to establish Mr. James as a bone, that is, the bone of contention, if not the back-bone of the Committee.

* * *

The Chase. MISS COLUMBIA'S pursuit in search of the Spaniard has so far proved unavailing. She found him in a tight corner in Manilla and gave him a sound thrashing. But that was a month ago. After that event nothing has been

heard of him. One day they say he is hemmed in at Santiago de Cuba; the other day they find not a trace of him; and notwithstanding the most diligent search it seems he has so far been fortunate in evading Miss Columbia's keen pursuit. The most

IN HOT PURSUIT.

powerful search-light is being used on the Atlantic to find out his whereabouts, but to no purpose. And the expectant public, eager for some thrilling sensations, is gloomy and drooping in despondency! It is burning with anxiety to hear sensational accounts of Fire and Blood, and in the absence of any genuine news the Yankee journalist, with his usual foresight and enterprise, is busy spinning spurious yarns for *selling* purposes!

IN SILENT PRAYER.

Mr. Gladstone's Funeral.

AT LAST! The remains of the greatest, noblest and most righteous statesman of the century were with all public honours deposited in Westminster Abbey yesterday, the poll-bearers being the Prince of Wales, the Duke of York, (the heirs to the throne which the departed statesman made it the religion of his sixty years' public life to support and serve), Lord Salisbury, Lord Rosebery, Mr. Arthur Balfour, Sir William Harcourt and the Archbishop of Canterbury. India has passed the day in silent prayer for the soul of William Ewart Gladstone, and Bombay, after a week of indolence, not only wired a message of condolence expressing profound grief at the death of the veteran statesman, but remained in sorrowful mourning yesterday, some of the native bazaars and places of business being kept closed. The message from Bombay ran as follows:—

Presidency Association begs to participate in the profound and universal grief at the death of the great Englishman who was revered and admired throughout India for the nobility and righteousness of principles which unbendingly governed his long and memorable public career.

MUSIC AT HOME.

Example is contagious. Ever since the day she saw Parsi girls playing violin in public, she has fallen in violent love with the instrument, but the instrument does not reciprocate, and discord is the only music it makes. And now there is discord between her and her new "Moosic—Master," Senor Concecson from the "Land of fiddlers, cooks and priests." He has been trying to teach her how to keep time, but she, to whom hours are only minutes when she is dressing, can no more do that than he can keep his temper. He thinks she has no head for music, and probably he is right. There's very little of it visible through her ringlets! He tells her flatly that she is only fit for the "*boberchee khana*," though there too if she did not keep time the "*rotee*" would be burnt to cinders. "Time!" she says, "what has time got to do with music? Any time will suit me. But probably this is your grog-hour, and it doesn't suit you. Call some other time. And mind, you finish your work in *boberchee khana* first!",

ઘરમાં મ્યુઝીક શીખવાનાં કોટકો.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૫૨૧ મું.]

GONE FOR WOOL, &C.

MRS. SHAMLA BHATANI—So many mangoes, and so costly! At seventy rupees per hundred! To the saheb and the MADHAM saheb! And no return!

MR. SHAMLA BHAT—Return! Mangoes don't return! A man-go is made to go! And yet I admit I had hop's that I should be a Rao Bahadoor at least! But perhaps even a Rao Bahadoorship costs more, We must find out the exact price, dear, and invest again, Nothing like trying,

બકરૂં આપીને ઉંટરૂં કાઢી જવાય કે?

મીસીસ શામલા ભટાણી-સીતેર રૂપીએ સો વાળી આવડી મોંઘી ને આટલી બધી કેરીઓ તમે ઓલા તમારા શાએબને અને તેની મઢેમને માટે મોકલી, ને બદલો શો મેલવ્યો વારૂં? તેમ કરવે કાંઈ તમારૂં વળ્યું?

મી૦ શામલાભટ-વળી વળે શું! કેરી તો શાહેબને પરજેંટ મોકલી, ને હું ધારતો કે કાંઈ નહી તો તેના બદલામાં મને રાવ બહાધુર તો જરૂરજ કરાવશે! પણ તેમાંનું કાંઈએ મળે નહી! મને લાગે છે કે એટલી કેરીથી કાંઇ રાવ બહાધુર થવાતું ન હશે! તે માટે કાંઈ વધારેજ કીમત આપવી પડતી હશે. માટે કાંઈ નહી, જોઈશું, આવતે વરસ વધારે પ્રયત્ન કરીશું ને કામ કેમ કાઢવું તે શીખીશું!

EARLY MORNING ROSES—ON THE QUEEN'S BIRTH-DAY.

(With apologies.)

The Birthday Honours' Gazette, issued last week, has disappointed not a few of the title-hunters and honour-seekers! Poor souls! In anxious waiting for a whole year, encouraged by false hopes from false friends!

મહારાણીની વરસગાંઠને દીવસે સહવારના પોહોરમાં તો ઉલાં મઘમઘતાં ગુલાબ.

ગયે અઠવાડયે બહાર પાડવામાં આવેલાં માન અકામનાં ગેઝટે ચાંદની ચલકતી ચાઇ ચાઇ પર મરી ફીટનારા કાંઇ થોડાઓને નાસીપાસ અને નાઉમેદ કીધા નથી! ગરીબ બીચારા! આખાં આખાં વરસ સુધી તેઓ ઇનતેજારીમાં કેવા સબડયા કીધા, અને તેમના બેવફા દોસ્તોએ તેમને ખોટી ખોટી આશાઓ આપીને કેવા તેમને ઉમેદમાં ને ઉમેદમાં લટકતા રાખયા! અને સેવટ ત્યારે તો નાસીપાસી અને નાઉમેદી સીવાય બીજું કસું જ નહીં!

A STITCH IN TIME.

BOMBAY THE BEAUTIFUL.—Take warning from my example, my dear sister, and be on the alert against the fiend Plague, or rest assured he will ruin you in the eyes of the civilized world!

[The Plague is making slow but sure progress in Calcutta.]

વખતસર ચેતજે!

મુંબાઈ સુંદરી—મારી પ્રીય બેહેન, મારા દાખલા ઉપરથી ચેતીને ચાલજે, અને પેલા કંગાલ મરકી દઈત સામે ખુબ હુશીયારીમાં રેહેજે, નહી તો યાદ રાખજે કે આખી સુધરેલી દુન્યાની નજરમાં તે તને પાયમાલ કરી નાખશે!

[મરકીએ કલકતામાં ધીમો પણ મજબુત પગપેસારો કરવા માંડયો છે.]

THE DERBY SWEEP.

Jiji.—There's no help for it, love. We must stay where we are.

Jai.—But you promised me a week at least at Matheran.

Jiji.—A promise built on sand, dear, and swept away. No wire for me from Calcutta! And my ten-rupee-note is gone! A clean sweep, and no mistake.

દરબીની સોરતી.

જીજી—શું કરશું બઈ. કંઈ ઉપાયજ નથી. આપુને તો હવે અહીંજ પરીને જેમ તેમ ગરમીના દાહારા પુરા કરવા પરસે!

જાઈ—પણ તમે તો મને કેહેતાતાની કે કંઈ નહી તો આઠ દાહારા તો જરૂર આપરે માથેરાન જઈ આવશું!

જીજી—હા, પણ તારે તો હું મોટી મોટી આસામાં ઉતોની! હું તો ધારતોતો કે દરબીની સોરતીનો તરાક્રો પરી જસે ને આપરે મોજ મારવા ઉતરી પરશું! પણ કાલે આખી રાત જાગી જાગીને વાર જોઈ, ને કહારે કલકતેથી તાર આવે તેને વરે ડોરા પર ડોરા તાણ્યા કીધા, પણ કંઈજ વળયું નહીં! સહવાર પરી તોબી તાર તો મલેજ નહીં! ઉલટી મારી દશ રૂપયાની નોટની નોટ ચાલી ગેઈ ને તું ને હું મોજ કરવાનાં રેહી ગીયાં!

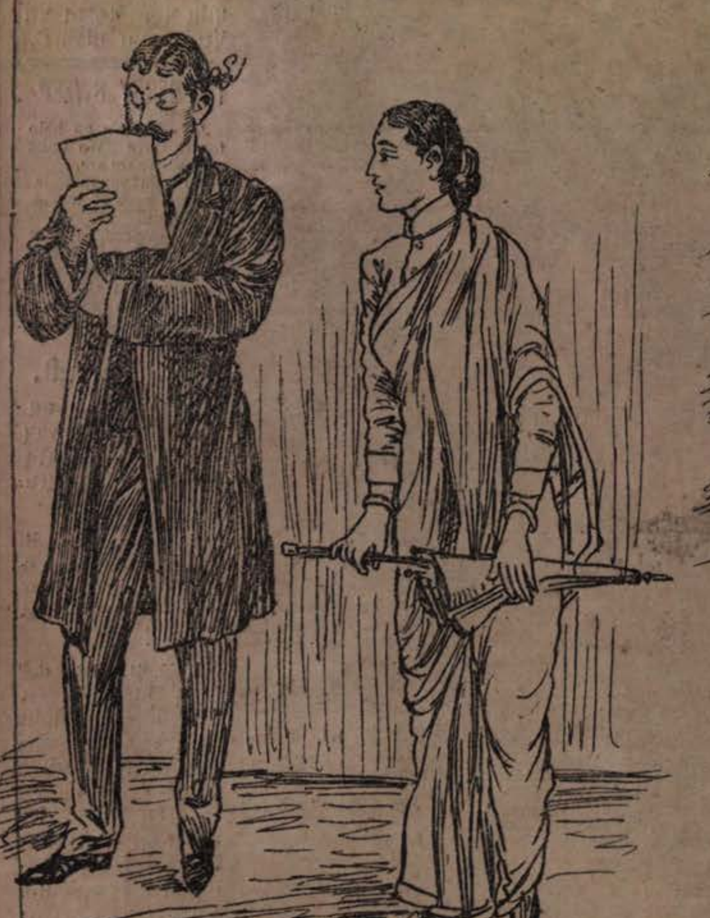
THE GAE-KWAREE *GAE* IN A FURY.

[Plague has only just ceased doing havoc in the Baroda State.]

ગાય-કવારી ગાય ખુબ તાણમાં!

[વડોદરાનાં રાજ્યમાં મરકી મોહોકાન વાળતી હમણાજ બંધ પડી છે.]

A "BAHADUR" ANY WAY.

MR. SHENDIARAO—Good news at last! I'm now a Rao Bahadur! Congratulate me, my love.

MRS. S.—Only a RAO Bahadur! Such services too!

MR. S.—We must be content, dear. A Rao or a Knight, what does it matter, so long as there is a BAHADUR at the end. And do you know what even this little title cost me? You may well say "services." Our servant himself isn't half so servile!

કોઈ પણ રીતે "બહાધુર" તો થયા!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૨૧ મું.]

HIND : MAY, 1898.

"They say the Plague Fiend will harras me in every nook and corner of my home! Oh! God of Mercy! Save me from this fearful doom!"

હીંદ : મે, ૧૮૯૮.

"આહ! બધાઓ કહે છે કે મારા ઘરના ખુનેખુને ભરાઈને મરકી દઈત મને હેરાન અને સરગરદાન કરશે! ઓ દીન દયાલ! ઓ કરૂણાસાગર! આવી ભયંકર સરજતમાંથી મને ઉગાર!"

TO THE EYRIE.

[The Hon'ble Mr. Pherozshah Merwanjee Mehta will probably be elected as the Bombay representative to the Viceregal Legislative Council.]

શેકારી પક્ષી પોતાનાં લાયક રેહેઠાણ તરફ ઉડવાની તઈયારીમાં.

[નામદાર વાઈસરાયની ધારા સભામાં મુંબઈ તરફના પ્રતીનીધી તરીકે આનરેબલ મી૦ ફીરોઝશાહ મેહેરવાનજી મેહેતાને ઘણાખરા ચુંટી કહાડવામાં આવનાર છે.]

THE SPANISH BULL IN EXTREMIS.

MANILLA: MAY, 1898.

[The American Squadron under Admiral Dewey has vanquished the Spanish Squadron in the Bay of Manilla.]

સ્પેનીશ ઘોઘો જબરા સપાટામાં.

મેનીલા : મે, ૧૮૯૮.

[એડમીરલ દ્યુઇની સરદારી હેઠળના અમેરીકન કાફલાએ મેનીલાના અખાતમાં સ્પેનના કાફલાનો નાશ કરયો છે.]

ઘરમાં મ્યુઝીક શીખવાનાં કોટકો.

[જુઓ ચીત્ર, પાનું ૫૧૫ મું.]

જે દહાડેની અમારી વીલ્લુ પારસી છોકરીઓને જાહેરમાં વાયોલીન વગાડતી જોઈ આવી છે તે દહાડેની તે વાયોલીન ઉપર મોહી પડી છે, અને તે વગાડવાનું શીખવાપરજ મરી ફીટવા લાગી છે. પણ માઠા ભાયગે વાયોલીન ઉપર વીલ્લુનો જેટલો ચાહ છે તેટલો ચાહ વાયોલીનનો તેણી ઉપર હોય એમ દીસ્તું નથી; અને તેથી જ્યારે બંને એકમેક સાથ વાત કરવા બેસે છે, ત્યારે બેસુરો અને બેતાલો આવાજજ નીકળે છે. અને વાયોલીન સાથેજ વીલ્લુને એવો વાંધો ચાલે છે એમ નથી. તેણીના બાવાએ રાખેલા નવા " મુઝીક માસ્તર" સીનોર કોંસેસાંઉંની સાથે પણ તેણીને તાલ અને સુર માટે વાંધાપર વાંધા ચાલે છે, અને સીનોર સાહેબે ગોવાનું પાણી ઘણું ઘણું પીધેલું હોવાથી તેઓ વારંવાર એવા ફતાંઉ અને એંટાલ ફરંગ ગોટલા થઈ બેસે છે કે તેમનું માથું જરા જરામાં ફરી જાય છે અને વીલ્લુ સાથે પાંચ મીનીટમાં પચાસ વખત તેઓ વાવીઝોડું લઈ રહે છે! સીનોર કોંસેસાંઉં વીલ્લુને સમજ પાડે છે કે, "હીંઈ! તુમ બોરાબર ટેંઈમ રખોરે! તુમ ટોઈમ બોરાબર નહી રખતા હય!" પણ વીલ્લુ પુછી પુછીને એ પુછે છે કે, " એ મુવાને ટાઈમની સાથે સું દરકાર છે! હું મારા ગમે તેટલો ટાઈમ લેઉં ને ગમે તે ટાઈમ રાખું તેમાં એ મુવાને સાની પંચાત પડીચ !" અને ખરેખર બાનુ વીલ્લુ, જે દરેસ કરવાપર કલાકના કલાકો કહાડે છે અને તેને માત્ર થોડીક મીનીટજ માને છે, તે બીચારીને ટાઈમની અગત અને કીમતની કદર હોયજ કયાંથી? અને એવી હાલત વચે સીનોર કોંસેસાંઉં વીલ્લુબાઈને સમજ પાડે છે કે, "હાઈ, તુમેરા મુઝીકકા મોસ્તક કીધર હએ રે! તુમ બોજાનેકા છોર દેઓ રે!" અને ખરેખર વીલ્લુના બાલનાં ગુંછરાં અને ભુંછરાંમાંથી તેણીનું મસ્તક તો સેહેજ પણ દેખાતુંજ નથી, અને તેથી "તુમારા મોસ્તક કીધર હએ રે!" એવો સવાલ કરવામાં સીનોર સાહેબ કોંસેસાંઉં ખોટા લાગતા નથી! અને એવી તડ ને ફડ વાત કરવા પછી વાત વધી પડી છે.

"એ મુવો મનમાં ચાહે સું પી મરતો હોસે!" વીલ્લુ મનમાં બબડે છે! "મુવો આજે કંઈ ધીચી બીચી આયોચકે સું !"

"તુમ દેખો રે," સાડી સાતસોમી વખત "ટાઈમ"ની સમજ વીલ્લુનાં બોથડ ભેજાંમાં ઠસાવવાની કોશેશ કરયા પછી સીનોર કોંસેસાંઉં છેક છેલ્લે પાટલે બેસીને બોલ્યા; "તુમ દેખો રે, તુમકુ મુઝીક કોભી નહી આએંગા! તુમ ઓ વાયોલીન બોજાનેકા છોર દેઓ, ઓર બોબરચીખોંનેમેં જા કર બેઠો, ઓર ઉધર તુમ રોટી બોનાવ! ઓર સુનો, ઉધર બોબોરચીખોંનેમેંબી તુમ બોરાબર ટોઈમ નહી રોખેગા તો સબ રોટી કાલા કોલસા હો જોયગા! સો તુમ ટોઈમ બોરાબર રખો!"

"આ તું મરેરે મુગો કોટકનો પારતો! કુવો તો જાણે દેવલમા ભાસણ કરવા ઉભોચ!" વીલ્લુ મનમાં ને મનમાંજ ફફડવા લાગી. "એ મુવાને આજે કોણ જાણે સું રોગ ભરાયોચ તે જારનો આયોચ તારનો બસ મુવો તો વાવાંજોરૂં લેતોજ આયોચ! મરેરે મુવો એ વાયોલીનનો સીખવતો! હું તો નહી ધારતી કે પાંચ વરસેબી એમ તો ડો સી, ડી, ઈ, એફ, બી મને પુરી પાધરી વજારતાં આવરસે!"

"તુમ દેખો, તુમ બોબરચીખોંનેમેં જાઓ! વાયોલીન છોર દેઓ; ઓર રોટી બોનાનેકુ બેઠો!" સીનોર કોંસેસાંઉંએ નવેસરથી પોતાનો ખળભળાટ કહાડયો.

અને અહીં વીલ્લુબાનુનાં પાકીને પોરો થઈ આવયાથી તેવણ ઉખડયાં. તેવણે જોયું કે મુવો સીનોર કોંસેસાંઉં તો આજે છેકજ અતેરૂં કરે છે, તેથી તેવણે પોતાનો બધો ભેજાંમાંનો ધુમાડો તેનીપર ખાલી કરી નાખયો, અને અરધી ગુજરાતી અને અરધી ભાગી તુટી હીંદુસ્તાની અને અંગ્રેજીમાં સીનોરને ઝારીઝુરી કાહરતાં તેવણ ખભરી ઉઠયાં કે,

"દેખો, તુમ અમારે પાસ ટાઈમ બાઈમકી કુચ બાત મત કરો! તુમકુ બરાબર સીખાનેકુ આતા હોયગા તો સીખાઓ, નહીતો ઇધરસી ચાલતી પકરો! ટાઈમ ટાઈમ કીયા કરતા હય! કુચ તુમ મેડ બેડ હય! લ્યુનેટીક એસાઇલમમેં કોલાબે જાનેકુ તુમ મંગતા હય કે 'તુમ ટોઈમ રખો, તુમ બોરોબર ટોઈમ રખો' એસા બકબક કરતા હય! દેખો આજ તો તુમ ચલે જાવ. અબી તુમકુ દારૂકા પીઠામેં જાનેકા ટાઈમ હોતા હોયગા! સો બોહોત અચછા, તુમ આજ જાવ, ઓર દુસરા ટાઈમકુ આવ! ઓર ભુખા મત આવ! તુમારા બોબરચીખાનામેં જાવ ઓર કરી ચાવલ ખાવ, ઓર પીછે આવ કે તુમારા મસ્તક જરા બરાબર ઠેકાણે રહેગા! સુના?"

અને એ રીતે વીલ્લુ બાનુનાં મયુઝીક માસ્તરનાં કોટકનો હાલ તુરત તો છેડો આવયો.

કોઈ પણ રીતે "બહાધુર" તો થયા!

[જુવો ચીત્ર, પાનુ ૫૧૮ મું.]

મી૦ શેંડીયારાવ–અહો, હેં કાય! સીમલ્યાચા તેલેગ્રામ! વેરી ગુડ! વેરી ગુડ! કસી ગુડ નીયુઝ આહે! આખેર મી રાવ બહાદુર ઝાલોં હો! અગેઓ માજી ડીયર, તું મલા "કોનગ્રેચુલેટ" કર!

મીસીસ શેંડીયા–ફકત રાવ બહાદુરચા ટાઈટલ! ત્યાત કાય મોઠે! મી તો અસી "હોપસ" મધયેં હોતયેં કી તુમી નાઈટ બહાદુર જરૂરજ વહાલ! તુમચી "સરવીસીસ" કાય લાહાનસાન નાહી આહે! બટ આઈ થીંક યોર સાહેબાલા તુમચા કાહીજ "એપ્રીસીએશન" આહેજ નાહી!

મી૦ શેંડીયા–નોનસનસ, ડીયર! ડોંટ ટોક લાઈક ધેટ! અસેં સાંગુજ નકો! જે કાંઈ મીલાલેં આહેં તયા વરજ આપલ્યાલ્યા કનટેંટ રાહીલા પાહીજે! રાવ ઝાલા કે નાઈટ ઝાલા, તયાંત કાય મોઠેં! દોગી સારખાજ આહે, સો લોંગ ધેર ઇઝ એ બહાદુર એટ ધી એંડ! આણી ડુ યુ નો હી ઇટકાસા લાહન લીટલ ટાઈટલચયા સાઠીં મલા કાય કાય કસ્ટ દેઆલા પડલી આહે તો! યુ સે કે મી ગ્રેટ સરવીસીસ રનડર કેલી આહે! પણ રાવ બહાદુર હોણયા સાઠી મલા જી ગોલામગીરી કરાયલા પડલી આહે તયા જવલ આપલા નોકર એસુ બાનકોટી તુઝી જો કાહી ગોલામગીરી કરીત અસતો તી કાહીંજ બીસાદ મધયેં નાહીં! મગ રાવ બહાદુરજ ઠીક આહે, અસેં સમઝુન રેંદ ફેસ કરૂન ફીરાવાં, તોજ ચાંગલા!

મીસીસ શેંડીયા–પણ તુમી નાઈટ બહાદુર ઝાલા અસતા તર આઈ ઉડ હેવ બીન નોન એઝ લેડી શેંડીયારાવ! મજા તો ટાઈટલ ગેલા!

Turf Query.—When the legal authorities shall have finally decided what is a place within the meaning of the Act, will they make illegal all "place betting"?

Precaution.—Donal': "A'm sayin', Tam, what for dae ye tak' yir dram a' at ae mouthfu'?"—Tam (gravely): "Eh, Donal', man, a ance had ma gless knockit ower!"

FUNNY BITS.

(From various sources.)

Know-bodies.—The writers of "personal paragraphs."

The clock is an emblem of labour (modern style). It strikes.

The Political Double Almond.—A question of Philippines.

The real Hook of Holland, waiting for a great catch.—Young Queen Wilhelmina.

May 7th. "Lord Rosebery born." This should be observed as the real "Primrose Day."

During the Recent Wet Weather.—Mr. Tompkins: "As usual, drip, drip, drip."—Mrs. Tompkins: "Well, I rather like it. There's something of a poet laureate about the sound."

Mr. Forthort (reading paper): "Well, here's bread up again a halfpenny a loaf. I don't know what we shall do!" Mrs. Forthort (suddenly inspired): "Why, live on biscuits, of course!" [Domestic economy immediately established.]

The One Thing Needful.—Squire Mayfly (just arrived at his pet piece of water): "Ah, glorious time o' year! Most inspiriting! Everything bursting into renewed life! Ought to have a thundering *good kill* to-day!"

She (romantic): "How pleasant to find a lovely place like this, without a sign of a building for miles around!"—He (prosaic): "Ha! Well, yes; but just *one* little pub wouldn't spoil it!"

Natural!—Bill (to Jim, who has trod on his toe): "You are an awkward fellow. I do believe you step on your own feet!"—Jim (a realist): "Every step I take I step on my own feet."

The Point of View.—Johnny (aged ten years, on his first interview with his brother, aged one day): "No, I can't say I think *he* is up to much. I don't like his points I must say I would have preferred a *pup*."

Bill's Opinion.—Bill: "Well, look'ere, mate, if Spain and Amurriky *does* come ter blows, you mark my words, Spain'll be like a stick o'their own liquorice—bound to be licked!"

The Dangers of Beauty.—I asked my venerable friend how it was that he was cross-eyed. "It is a story," was the answer. "I was in the country, one winter, staying at a friend's house for the Christmas season. There was enough snow for capital sleighing. One day it devolved on me to take two girls, who were guests in the house, for a drive We went in a sleigh made for one horse, with only one seat. I sat in the middle, and drove. The girl on my right was a splendid blonde, tall, statuesque, with a face like that of an angel. The girl on my left was a dainty, *petite*, mischievous brunette, lovely as a houri. Between the charms of the two of them I was quite distracted. I couldn't take my eyes off them. In fact, I kept an eye on each, and that is why I am cross-eyed now."

Seasonable vegetable and early marriages—Spring onions and spring unions.

Plantation Song (addressed by Miss Columbia to Mr. John Bull).—"I want you, my honey, yes, I do!"

Conundrum for Sir H-nry Th-mps-n.—When does a traveller become a strict vegetarian?—When he dines *en route*.

The sky may look down on the world, but it gets very blue itself sometimes.

Maud: "Alice sings like a nightingale."—Ethel: "Or like a gale in the night!"

He: "What does your father see in me to object to?"—She: "He doesn't see anything, that is why he objects."

"It is selfish of you, Johnny, to play at ships when I have not got one."—"You can play too; you can be the storm, and blow."

"Well," said the Governor of Manila, "if this is a Pacific squadron, Heaven preserve us from their quarrelsome one!"

She: "I shall never marry again, but I think I shall adopt some orphan instead."—The rejected: "Dear lady, how fortunate! I am an orphan."

IN THE LOOKING GLASS.

When pensive woman thinks a lot,
Her thoughts have one direction;
"What wondrous beauty I have got!"
You'll find is her reflection.

Tom: "I've lost a dozen pairs of gloves to that girl, and I haven't a son to buy them with."—Dick: "Tell her no one keeps the size small enough for her little hands She'll be just as pleased."

He: "I wish to change this scarf I bought yesterday.'—She: "It is against our rule to change goods."—He: "But my *fiancée* objects to it."—She: "Then change your *fiancee*!"

Maud (reading): "'You ask if I shall love you when you are old, Darling, I shall always love you. I would love you were you a hundred.' Good gracious! how polygamous!'

Mrs. L. (to tipsy husband): "I might have expected this! You were drunk the day of our wedding."—Mr. L.: "Mush been!"

Second Childhood.

[Dr. Newsholme, Brighton's medical officer of health, deprecates the practice of "nipping." He says it is better to get drunk once a fortnight and be a teetotaller in the interval.—*Evening Paper.*]

How terribly insidious are
The habits of the sipper;
To get blind drunk is manlier far
Than to become a *nipper*.

THE MODERN PROMETHEUS: OR, THE BOMBAY CIVIC FATHER IN DIRE STRAITS!

[The finances of the Bombay Municipality have come to grief, owing to the heavy plague expenditure which now reaches Rs. 33,50,000. The Municipal Commissioner has asked the Municipal Standing Committee to raise money by further increase in municipal rates and town duties.]

આ જમાનાનો પ્રોમીથીયુસ ;

અથવા, ગરીબ બીચારા મુંબઇના શેહેરીબાવા ભારી આફતમાં !

[મુંબઇની મયુનીસીપાલીટીની નાણાં સંબંધી હાલત બહુ નબળી થઇ ગઇ છે, કેમકે મરકી પાછળ તેને સાડી ત્રેત્રીસ લાખ રૂપયાનો ખરચ કરવો પડયો છે. મયુનીસીપલ કમીશનરે તે ઉપરથી સ્તેનડીંગ કમીટીને જણાવયું છે કે હાલના છાપાનસ અને ટાઉન ડયુટીના દરમાં વધારો કરીને વધુ નાણાં ઉભાં કરવાં.]

PARSI PUBLIC WRITERS' ASSOCIATION.

THE Parsis are a great and glorious nation. Always advancing, always planning schemes anew. Quite a plethora of associations among them, and still the cry is for more! Marriage Associations, Life Associations, Death Associations, Sun-and-Moon Associations, Planetary Associations, Intercalary Associations, Music Associations, Lecturing Associations &c. &c. are in existence, but the Parsis, besides being everything else, are public writers too—the enlighteners of the benighted masses of India—and isn't it a burning shame that there should be no association to represent these luminaries?

The shame is in a fair way to be wiped out, and Forty public writers (the "Immortals" of Bombay), journalists, historians, essayists, novelists, cribbers and adapters, met together on Queen's Birthday to discuss the momentous question: how to form an association which, while associating the Parsis on one common platform of literary fellowship, should thoroughly and effectually dissociate them from the writers of other nationalities, for however good these may be, the Parsis are leagues ahead of them, and it is still the exclusive Parsis that must lead the way?

MR. "SILVER BEARD."

The assembly fell to discussing the question with ardour, each suggesting a plan tinctured with his own prejudice and passion, until it occurred to one—apparently a poet—to remind his brethren that there was another question, more easy of solution, awaiting discussion. So he said:

"Thus musing on our lot,
A fogified old sinner,
I'm glad to say I got
An appetite for dinner—"

and to dinner they went.

Not the barbarous dinner that the forbears of the Parsis, like the bears that they were, indulged in, off plaintain leaves with dirty hands, but a dinner *à l'anglais* to the clang of plates and clash of knives and forks. A rich spread fit for the gods!

THE Poet said grace :—

"Some hae meat an' canna eat,
An' some wad eat that want it;
But we hae meat an' we can eat,
An' sae Cheesegur be thankit—"

and the gathering "merciless fell like tomahawks to work."

After dinner, speeches, and such speeches! We fear that the warmest words out of our vocabulary will fail to do anything like justice to their combined wit, wisdom, and eloquence. Speeches that would compare most favourably with the best utterances of the proudest orators of ancient and modern times; speeches that Mr. Chamberlain and his brother statesmen might study, and strive to imitate!

Mr. "Silver Beard," the venerable President, in wishing H. M. many happy returns of the day, expatiated on the blessings enjoyed by the Parsis, summing up the situation most tersely in the following happy couplet:

"Two Baronets, two Knights, and two M. P.s
If these don't please, you must be hard to please."

We are not, said Mr. Cheesegur, public purveyor, caterer, lecturer and writer. We are grateful for what we have achieved, and it isn't little that we have achieved. Of other nations it can only be said that their collective prosperity is the result of individual misery. The Parsis are the only people on earth of whom it can be said that their collective prosperity is made up of individual prosperity. Even our beggars are rich! See what our writers have achieved (here Mr. C. pointed to the groaning board) at only Rs. 3 per head! If this be not prosperity, what is? Can England herself show as much? Did ever her literary men feast like this? Did they not rather beg for the crumbs they never got?

"While Butler, needy wretch, was yet alive,
No gen'rous patron would a dinner give:
See him, when starv'd to death, and turn'd to dust,
Presented with a monumental bust.
The poet's fate is here in emblem shown,
He asked for bread, and he receiv'd a stone."

Now, brother artists, I don't know if any of us will ever receive a stone. But I put it to you if you do not think it ever so much better to revel in luxuries while living, than starve only to be perpetuated in marble after death?

When the applause which greeted this sally of wit had died away, Mr. Kabraji rose, "pride in his

"PRIDE IN HIS PORT (WINE) AND RELIANCE IN HIS I."

port (wine) and reliance in his *I*." *I* give you, said he, the Press, the mighty Press, and of all Presses the mightiest, the Parsi Press. For full forty years, ever since *I* was a boy and mocked and ridiculed as such, have *I* held the sceptre of the Fourth Estate—the pen which is mightier than the sword—and various and surprising have been the changes that it has been *my* lot to bring about. In that interval, cherished principles have been killed and buried in untimely graves, superstitions and traditions ruthlessly swept away, glittering idols set up for popular worship, and religion has been made easy. Forty years ago, my brethren, it was criminal for a Parsi to eat out of non-Parsi hands. Now is the Parsi a cosmopolitan, free to roam the tables of the world! Forty years ago, smoking was a deadly sin. Now the Parsi puffs away at his betters. And talking of smoking, here do *I*, the "boy-editor" of forty years ago, smoke the pipe of peace to mankind in general and to my brother editors in particular. Away, galled ink! I'll none of thee. Henceforth, I shall dip my goose-quill only in otto of roses!

With that he extended the hand of fellowship to Mr. Patel of the *Jamé Jamshed*, who responded most cordially. It was a sight to see! The spectacle of two strong men, standing over the newly-made grave of buried differences and pledging undying affection in each other's arms, moved the company to tears. While yet the loving contemporaries were locked in the embrace of after-dinner reconciliation, the poet, extending over them his protecting hand, said:

"Then blessings on the falling out
That all the more endears,
When we fall out with those we love,
And kiss again with tears."

The toast of the reconciled editors having been drunk with enthusiasm, there followed a moment of breathless silence which was at last gently broken by the *frou-frou* of a silk saree, and as if called into being by a magician's wand, there sprung up at the dinner-table a flower of exquisite fragrance, a rose among thistles! Before half-a-dozen words had issued, pearl-like, from Miss Jaiji Dick's lips, the diners felt that they were in the presence of an irresistible power. Here at last was a speech to listen to, a sight to be proud of. And proud the diners appeared to be, though the credit of planting, years ago and amidst unheard-of difficulties and troubles, the rare tree on which our "Dicks" have since blossomed in abundance, did not properly belong to them. They might have drunk to the pioneers! Drunk to the dead ones in solemn silence, to the living in noisy and grateful mirth! But wine is so forgetful! To those who have been accustomed to look upon woman as a curse and a torment, whose only experience of woman's speech has been confined to "curtain lectures," Miss Dick's sweetness shone in the light of a revelation, her flowing periods sounded like the murmur of the gentle brook.

"O Nature! to the Parsi Race,
Continue still these tricks;
Still for editors give us such 'boys,'
And for *men*-tors such 'Dicks.'"

By this time so much of the wine had gone in and so much of the wit had come out that it was thought desirable to disperse, though some of the more familiar spirits—already a little too familiar with the Spirit of the Bottle—were for dancing to the *groanophone* (kindly provided for the occasion) to the tune of

"We won't go home till morning,
Till daylight doth appear."

But the end came at last. Mr. "Boy-Editor" struck up his own masterly rendering of the National Anthem, ably supported by a few wags who put in a variation of their own, with which we close this faithful, though somewhat imperfect, account of an epoch-making event in Parsi History:

"Happy and glorious—
Three half-pints 'mong four of us,
Heaven send no more of us,
God save the Queen!"

FUNNY BITS.

(From various sources.)

WHAT OUR FUNNY MAN HAS TO PUT UP WITH.—Miss Mattinay: "You won't mind my sitting down in my bonnet, Mr. Sparkle, *will* you?"—Sparkle (the well-known comic writer—quoting one of his latest witticisms): "Not at all! It will only flatten it out a little."—Miss Mattinay: "Oh, come now, Mr. Sparkle, I *know* that is not your own. *I saw it in print the other day*!"

The Archbishop of Canterbury advises his clergy to burn their sermons after they have been delivered three times—which would be a kind of flame conclusion to their eloquence. Still, we trust that none of our budding curates will be so cruel to their wakeful congregations as to burn any sermons before they are delivered.

"My friend," said a tramp to his pal, "I have one dark haunting dread, a dull despair, a fateful fear." "Wot?" "That I may some day become mad!" "But then the Coves'll feed ye." "Ah! but think. I have read that maniacs often put forth fearful strength in their frenzies. What an end for me, who, all my life, have never worked!"

Misunderstood!—Mrs. Van de Leur: "By the way, Mr. Fairfax, if any of my son's old boots would be of use to you——"—Mr. Fairfax (interrupting): "Really, madam! The clergy *are* underpaid, but we can——" [Rises to take his leave. But Mrs. Van de Leur was only thinking of the Ragged School.]

Had a Spill—Tomkins: "Has your wife got the bicycle craze?"—Simkins: "Yes, and the bicycle graze."

"I say, waiter, this salmon cutlet isn't half so good as the one I had here last week"—"Can't see why, sir. It's off the same fish!"

NONE BUT THE BRAVE DESERVE THE *FAIR!*

Adoo—Suppose we start a fancy fair in aid of the Parsee Relief Fund?

Aloo—A fancy idea, and to my taste. But if non-Parsees attend and make purchases, will the *Punchayet* accept their money? It will not be Parsee money, you know.

Homloo—Oh! it will not be *parsimony* in any case, for when the Parsees start a fund, it is bound to swell.

ફેનસી ફેર પર ફીદાગીરી?

અદુ-બોલની, આલુ ડીયર, પારસી સંકટ નીવારણ ફંડની મદદમાં આપરે કંઈ નવો તમાસો ઉભો કરયે,—કંઇ એકાદ ફેનસી ફેર ભરયે, તો કેમ? તારો સું વીચાર?

આલુ—તમારો વીચાર તે મારો વીચાર! "ફેનસી ફેર" માટેનો તમારો "આઇદીયા" તો ઘણોજ "ફેનસી" છે, ને મને તો તે ઘણોજ ગમેચ.

અદુ—પણ આપરા કોઇ હજામરા પારસીઓને તે નહીં ગમયો તો?

આલુ—વાતજ તે છેની! એમ સમજો કે ફેનસી ફેરમાં પારસી સીવાય બીજી પરકોમનાઓ આયા તો પછી સું કરસુ? તે લોકો બે દોહોરીયાંની ચીજના બે રૂપયા આપીને તે ખરીદવા માગે તો તમે ને હું તે લોકને કંઇ ના તો કેહેવાનાંજ નથી. પણ પંચાતવારાઓ પંચાતી કરસે તો? ને તેવા પઇસા કબુલ કરવા ના કેહેસે તો? તે લોક જો કદાચ એમ કેહે કે એ તો પરકોમના પઇસા છે તે અમારાથી કબુલ મંજુર રખાય નહીં, તો પછી તમે ને હું સું કરવાનાં ઉતાં જે!

હોમલુ—પણ તેની હમણાથી સાની પંચાતી કરેચ? ફેનસી ફેર ઉભો કર, ને પારસી ફંડમાં તેના પૈસા આપવાના છે એમ જાહેર કર, ને પછી જો કે પારસીઓ તરફથી કેવી ટંકશાલ ચાલેચ તે! તે ટંકશાલ આગલ પંચાતના ત્રસ્ટીઓબી ઘીની માફક જો પીગલી નહી જાય તો મારૂં નામ હોમલુ નહી!

"In my dreams I think of thee," sang the man as he gazed at his cold-pork-and-pickle supper.

"Why should London weigh it?" said the hotel meat contractor, when the honesty of a leg of mutton was doubted.

The boy: "Oh, ma! the elephant is going to die. I gave him a cherry, and he swallowed the stone!"

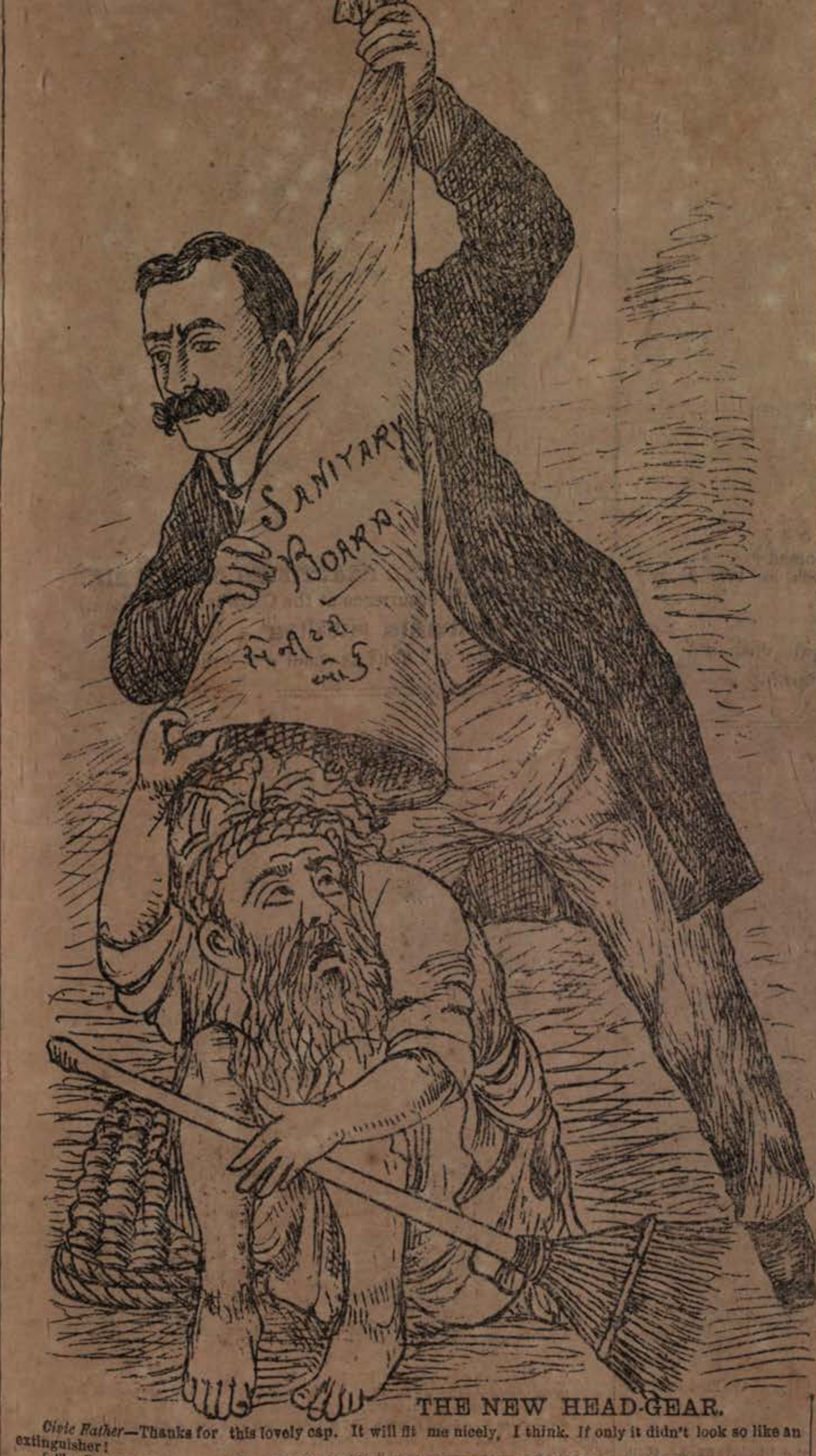

THE JACKDAW.

[Notwithstanding all the efforts of his friends to belaud him as India's representative and champion, Sir M. M. Bhownagree has received the scantiest treatment at the hands of the Native Press and Public.]

મોરનાં પીછામાં.

[હીંદના પ્રતીનીધી અને હીમાયતી તરીકે સર એમ. એમ. ભાવનગરીને છાપરે ચહડાવવાની તેમનાં મીત્રોની સઘળી કોશીશો છતાં, દેશી પ્રજા અને છાપા તરફથી તેમને મુદલ ગણકારવામાં આવતા નથી.]

THE NEW HEAD-GEAR.

Civic Father—Thanks for this lovely cap. It will fit me nicely, I think. *If* only it didn't look so like an extinguisher!

[The Bombay Government has placed the Municipal Commissioner at the head of the plague operations in Bombay, who will be assisted by two Deputy Commissioner, and two Health Officers in the discharge of the ordinary and extra ordinary sanitary work of the city, thus forming a sanitary board as a substitute for the plague Committee which cecases from to-morrow, the Municipal Commissioner assuming the full control of all plague operations.]

નવી ટોપી.

શેહેરીબાવા-બહુ મેહેરબાની થઈ, સાહેબ, આ નવી ટોપી માટે તમારી બહુ મેહેરબાની થઈ. હું ધારૂં છું કે તે મને બરાબર બેસ્તી આવશે. પણ ગુંગળાવી નાખનારાં ધ-કણ જેવી તે નહી દેખાતી હોતે તો કેવું મજેહનું!

[મુંબઈ સરકારે આવતી કાલથી મયુનીસીપલ કમીશનરના હસ્તકમા મુંબઈનું મરકીને લગતું સઘળું કામકાજ મેલ્યું છે. શેહેરની સુખશાંતીના સાધારણ અને અસાધારણ કામ માટે કમીશનરને બે ઉપયુટી કમીશનરો અને બે હેલ્થ આફીસરો મદદ કરશે. આ રીતે પલેગ કમીટીને બદલે એક સેનીટરી બોરડના હાથમાં મરકીનું કામકાજ મેલવા જેવું થશે.]

A FRUITLESS BUTTING!

Poor goatey! He has been at the tree from day to day to get at the fruits, but to no purpose! He may just as well butt and knock till doomsday!

[The controversy about securing stability in Exchange is raging fiercely and a cartload of views is being poured out for the edification of the Fowler Currency Committee.]

ફોકટની ટક્કર!

ગરીબ બીચારો બકરો! તે દીવસોના દીવસો થયા ઝાડ સાથ ટક્કર લડી લડીને જયાં તયાંથી તે ઉપર ટાંગેલાં ફળ મેળવવાની તજવીજ કરે છે, પણ ફોકટ! કદાચ તે કયામતના દહાડા સુધી એવી ટક્કર લડશે તોબી તેનું કાંઈ વળે એમ લાગતુ નથી!

THE COMING ECLIPSE;

or, Is the poor Indian Rupee doomed ?

[The Currency Scheme of the Government of India has been severely condemned in India as well as in England.]

આવતું ગ્રહણ ;

અથવા, ગરીબ બીચારા હીંદી રૂપ્યાની આવી બની કે ?

[હીંદી સરકારે ઉભી કરેલી ચલણને લગતી નવી યોજનાને જેમ હીંદમાં તેમ ઈંગલંડમાં સખત રીતે નાપસંદ કરવામાં આવી છે.]

SHA PONIALAL PRACTISING ON THE BIKE !

(A nightly occurrence at the Chowpatty Sea-Face.)

શા૦ પોણીયાલાલ બાઈસીકલપર પ્રેકટીસ કરે છે !

(ચોપાટીના દરયે કીનારે દર રાતના નજરે પડતો રમુજી દેખાવ.)

" Yes, Shethjee, we barbers have also raised our charges. We have doubled them."

" Why is that ? "

" The force of example, Shethjee. When coolies and khutarawallas earn double wages, why shouldn't we ? We must march with the times, and recoup what we've lost during the plague !"

" હા, શેઠજી, અમે હજામોએ પણ અમારા ભાવ વધારયા છે. અમે પણ એક હજામતના એકને બદલે બે આના કરયા છે ! "

" ને તેમ કરવાનું કારણ ? "

" તો બીજાઓ પોતાના ભાવ વધારે ને અમે કાં રહી જઈયે ? જ્યારે કુલ કરી ને ખટારાવાળાઓ બેવડી કમાણી કરે તયારે અમે કાં ન કરયે ? અમે પણ વખત જોઈનેજ વાત કરયે, ને મરકીમાં જે કાંઈ ખોટ ખમ્યા છે તેનો ખાડો પુરી દઈયે ! "

" Where are you going to, Raghoba ? "

" To my *gaum*, for a third wife ! Lost and burned two during the plague ! "

" Poor fellow ! I pity you ! And your sister, what's she doing ? "

" Keeping home, of course. What else can she do, with her husband dead and gone ? "

" Ah ! what else indeed ! "

" કોઠે ચાલ્લા, રાઘોબા ? "

" ગાંવાત, ત્રીસરી બાયકો કરાયલા ! મરકી મધયે દોન મેલ્યા ને તયાલા સુનાપુર પોંહોંચવલી ! "

" અરરર ! રામ ! રામ ! આની તુમચી બહીન કસી આહે ? "

" આહે, ઘરાત બસલી આહે ! તી કાય કરનાર ? તીચા નવરા મેલ્યા મુળે ત્રી દુસરા કરનાર આહે કાય ? "

" હાય ! હાય ! તી દુસરા નવરા કરનાર નાહીં પણ ઈશ્વરાવર ભરૂસા ઠેઉન બસલી આહે દુસરેં કાય ! "

SPAIN : JUNE, 1898.

"Defiance, Jonathan, defiance till I have strength to hurl it!"

[The Spanish Prime Minister has proclaimed that Spain will fight America to the end.]

સ્પેન : જુન ૧૮૯૮.

"મારા દમમાં જ્યાં સુધી દમ છે, મારી ઘાંટીમાં જ્યાં સુધી પ્રાણ છે, ત્યાં સુધી, જોનેથન, હું તારી સામે મુક્કો ચહડાવીનેજ ઉભી રેહેવાની અને રેહેવાનીજ !"

[સ્પેનના વડા પ્રધાને જાહેર કરયું છે કે છેક અંત સુધી અમેરીકા સામે સ્પેન લડાઇ ચલાવશે.]

NON POSSUMUS!

[Says the *Overland Mail*:—"It is rather too much to expect that the Viceregal Government—whose energies have been so severely taxed to cope with the financial embarrassments consequent on the triple calamities of Famine, Plague and War—can do Justice to the urgent claim of Bombay upon all their administrative and political skill at this crisis. The immense expenditure entailed by the Plague operations is also exciting a strong irritation and discontent in Bombay. If the Viceregal Government cannot afford to render substantial assistance, the Home Treasury ought to come to the rescue." But alas! John Bull is as deaf as a post! The urgent appeals made to him for giving substantial help to India have all proved fruitless, although his treasury is full and the Amendments to the address bearing on the condition of India, moved by Sir William Wedderburn and Mr. Herbert Roberts, have been lost.]

તારૂં કંઈ વળવાનું નહી, બાઈ!

["ઓવરલેંડ મેલ" પત્ર લખે છે કે, "દુકાળ મરકી અને લડાઈનાં ત્રેવડાં આફતોએ વાઈસરાયની સરકારની નાણાં સંબંધી સ્થીતીને એટલા મોટા ગુચવાડામાં મેલી છે કે, મુંબઈને હમણાના સમયે તાકીદે જોઈતી સઘળી મદદ તેને ઈનસાફ મળે એવી રીતે તે આપી શકે એવી વકી રાખવી મુશ્કેલ છે. મરકી દાબી દેવાના કામ પાછળ જે ગંજાવર રકમો ખરચવામાં આવે છે તેથી મુંબઈમાં મજબુત ખીજવાટ અને બેદીલી ઉસ્કેરાવા લાગી છે. વાઈસરાયની સરકાર સંગીન પ્રકારની મદદ આપી શકતી નહી હોય તો, ઈંગલંડની સરકારે પોતાની તીજોરીમાંથી તેને મદદ કરવી જોઈયે.

પણ અફસોસ! જાન બુલ પોતાના કાનમાં ગોયા રૂ દાબી બેઠો છે. હીંદને સંગીન મદદ આપવાને તેને ઘણા આગ્રહ સાથે કરવામાં આવેલી સઘળી અરજ નીષ્ફળ ગઈ છે, તો જોકે તેની તીજોરીમાં નાણાંની રેલછેલ ચાલે છે; અને મદદ આપવાની જે દરખાસ્તો સર વીલ્યમ વેડરબરને અને મીં હરબરટ રાબરટસે આમની સભા મધે આણી

ON THE VERGE!

A TERRIBLE FIGHT—A TERRIBLE FATE!

[The terrible fight with the fiend plague has brought the Civic Father of Bombay to the verge of bankruptcy and ruin.]

છેક કીનારીપર !

એક ભયંકર લડાઇ—એક ભયંકર સરજત!

[મરકી દઈત સાથની ભયંકર લડાઈ કરતાં મુંબઈના શેહેરીબાવા દીવાળાં અને નાદારીની કીનારીપર આવી પડયા છે.]

CHOW-CHOW.

The Ring of Parsi Journalists.

SHENDIARAO writes: "I am glad, dear *Punchobá*, you are no party to the 'unholy compact' and have exposed the extreme, the unmitigated, exclusiveness of the new league, yclept the 'Parsi Writers' Association.' According to the Sage of Cowasjee Patel Street, my *dhoti* and my *shendi* were serious disqualifications for my admission some years ago into a club which bears the honoured name of a statesman whose watchword was sympathy and who hated disunion. In eating, drinking, dancing and frolicking about, in a convivial club, my transparent *digojee* and well-oiled tail of hair may perhaps prove inconvenient appendages and an eyesore to the highly æsthetic natures frequenting that fashionable resort; but can these be in any way a bar against my entry into the domain of journalism? Why am I boycotted? Are not the members of the Mighty League just formed true pillars of the Free Press, unflinching advocates of Freedom and Liberty; and the deadly foes of cliques, castes and sectarianism? Am I, owing to my *shendi* and *dhotur*, incapable of developing the four cardinal virtues of Justice, Courage, Wisdom and Temperance? Or of the three theological virtues of Faith, Hope and Charity? Or of any other special virtues supposed to be the exclusive privilege of independent authors and journalists? Do tell me, *Punchoba*, why should I be considered unworthy of joining this new brotherhood? Alas! *Why*, Oh! *why* did my noble ancestors give shelter to the Parsis in India! You see, *Punchoba*, my heart breaks to think of it, and I cannot help so exclaiming as did recently the voice of Columbus from his tomb when a live shell carrying a burning fuze fell close by: "*Why*, oh *why* did I discover America?"

***

The Honors' List.

ONE should have thought that nothing but joy, pure and simple, was in store for the fortunate recipients of honorific titles, so bountifully showered by an appreciative and beneficent Government on the Queen's Birthday on deserving citizens and public servants: not so, as a rule. The sorrow and agony of those who have been passed over is, perhaps, not so keen after all as the

"*WHY, OH WHY* DID MY *NOBLE ANCESTORS* GIVE SHELTER TO THE PARSIS IN INDIA!"

OUR SERVICES BADLY ASSESSED AND INADEQUATELY REWARDED.

disappointment of some who have got titles but not of the high order which their seductive dreams had led them to expect. Their mighty services to their suffering countrymen and to the State are in their estimation badly assessed and inadequately rewarded. The judge on the bench has fatuously forgotten to consult the suitors before him as to what decision would please them best. The pure 100 touch gold has been wrongly Hall-marked only "96"! The question of grave importance is how are all these depreciated coins going to circulate? Perhaps they had a much higher value

THRICE BLESSED!

before their destiny was in the womb of the future. Has not Carlyle said: "It is one of the comfortablest truths that great men abound, though in the unknown state"? It was the case of the "closed fist" which, according to Indian Wisdom, always holds a lac and a quarter! The Honors' Gazette forced open the palm, and lo and behold, it was empty! Blessed are those who, expecting the humblest distinction, have had the highest bestowed upon them, and thrice blessed are those who, never dreaming or hoping, have had honours thrust upon them! Truly does the Marathi proverb say: "There is no disease like hope." "There is no pain like hope; there is no happiness like absence of hope." This may sound strange to Europeans whose poets take a more cheery view of this virtue; but we Orientals are an imaginative race and prefer to revel in fancies: our hopes are, unlike those of our Aryan brethern living in cooler regions, hot and immoderate: hence destined often to disappointment.

* * *

The ending of the Plague Committee.

IN the Plague Cemetery of Bombay was buried this week a giant, who is said to have succumbed to overfeeding. A great deal was expected of this titan, and he was, with good reason, richly fed these last fifteen months; but they say there was more of it than was good for a healthy longevity. A committee of experts is seriously thinking of exhuming the body shortly for the purpose of carefully dissecting it, and reporting, if possible, on the extraordinary gourmandising properties of the subject.

* * *

ONE-THIRD of a crore of rupees gone from the Municipal Exchequer to feed the giant who palavered with the fiend plague lately in Bombay! There is regret expressed in some quarters that no trophy has been left behind in this great city to point out to an admiring posterity, as a historical record, the piles of money spent. The Fire in London had its monument; let the Plague in Bombay have its column too, erected somewhere in Mandvi or Camathipoora, or wherever the fight with the fiend was of the toughest kind. A few thousands more, laid out in the manner suggested, should not be felt appreciably by the tenderest economic conscience, though, it is true, there are some so indifferent and dead to a proper sense of their own good work in the People's Palace, that they would even go the length of haggling over a paltry sum of Rs. 15,000 for a complete history of their Municipality—for a book speaking out, with the trumpet voice of Fame, all about their own mighty achievements! Oh! for Mecœnas! Oh! for a Bhoja Rajah in these degenerate times!

* * *

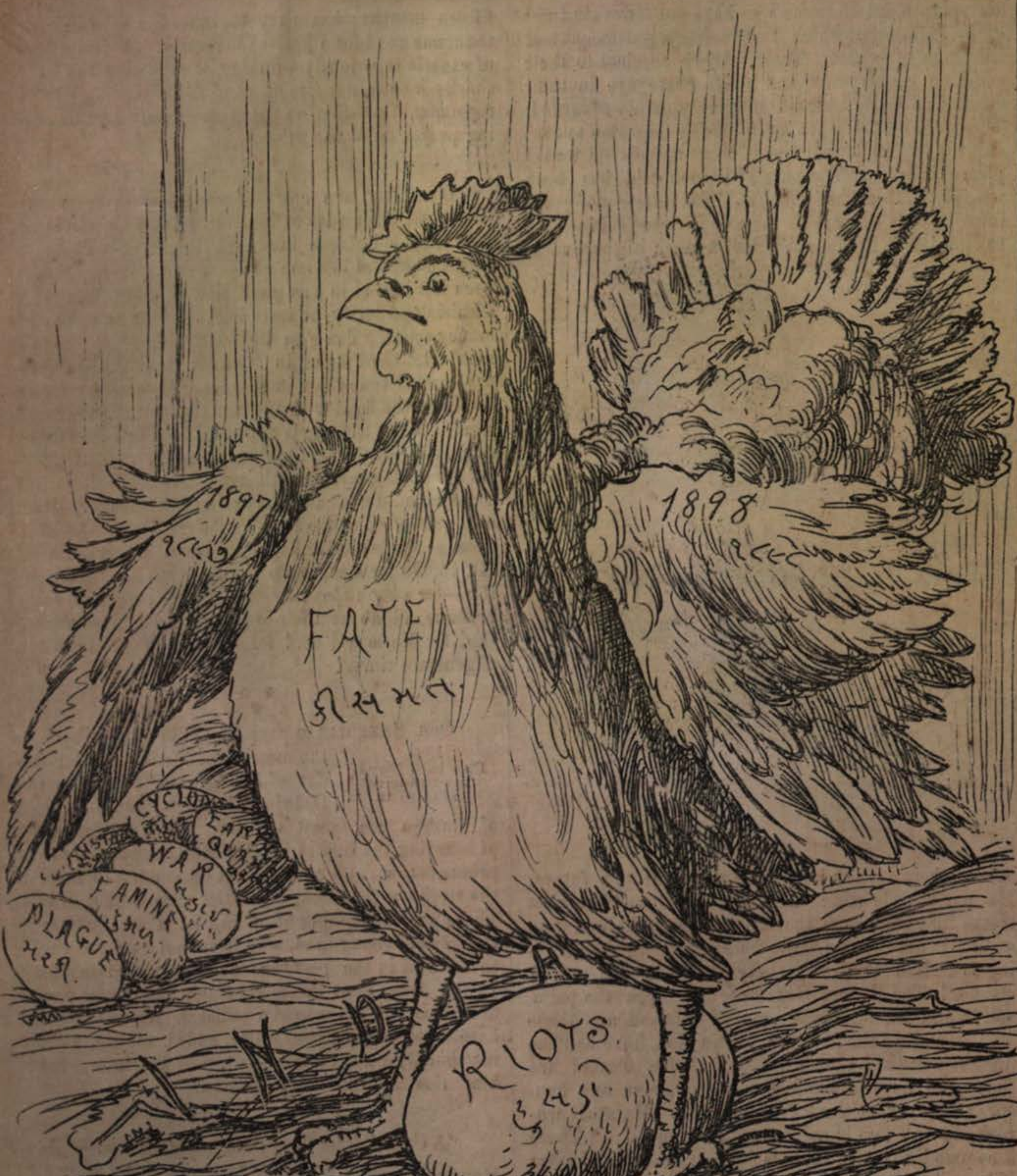
The late Parsi Fouzdar of Bandora.

OUR SHENDIARAO pays the following tribute to the memory of the late Parsi Fouzdar of Bandora:—"Poor Kavasha Dhanjisha had the true-blue blood of Rustom the Great in him. It was nothing short of bearding the lion in his den to insist upon a *taboot* procession, with its concomitant horseplay, to cease at the stroke of the clock, in obedience to higher orders. There was the making of a capital Police officer in this plucky young man, who fell prematurely a victim to overxeal in the performance of an unpleasant duty. In the Army or at Police Headquarters, under proper discipline of his superior officers, Kavasha would have developed qualities which, added to his natural intrepidity, courage and firmness of character, made him rise high in the profession."

* * *

Bandora medical Inspection.

"A CYNIC" from Bandora wrote last week:—"Bandora is going to be saved after all! There is no epidemic here just now, it is true; but the passengers, male and female, who travel by the railway, are going to be made plague-proof once for all by the magic touch of the medical assistants and the nurse at the platform,—who, with the patience and resignation expected only of true saints, are vigorously feeling their abdomens (passengers' abdomens)! Some thousands have been so cured, notwithstanding the idiotic hue and cry raised in the English dailies against this humane effort. Oh! ungrateful Bandora! Even Lourdes, noted for its miracles of healing, envies thy fame!"

YET MORE EGGS!

[After Famine, Plague, War, Earthquake and Cyclone, we have riots, and these have been occurring now and then in some parts of India.]

હજી વધુ ઈંડાં!

[દુકાળ, મરકી, લડાઈ, ધરતીકંપ અને તોફાનોની આફત જાણે પુરતી નહી હોય તેમ તે પછી હુલ્લડોની આફત વરસવા માંડી છે, અને તે હીંદુસ્તાનના કેટલાક ભાગોમાં અવારનવાર થયા કરે છે.]

AT THE GRAVE.

[The Bombay Plague Committee, after an existence of fifteen months, silently passed away on the 6th of June last, having spent during its life-time Rs. 33,50,000 from the Municipal Exchequer. All plague operations once more vest in the Municipal Commissioner of Bombay.]

કબરવાસી થયલી કમીટીની કબર આગળ!

[પંદર માસની હયાતી ભોગવીને અને તે દરમયાન મયુનીસીપલ ટીજોરીમાંથી રૂ ૩૩,૫૦,૦૦૦ નો ખરચ કરીને મુંબઈની પ્લેગ કમીટી ગઈ તા૦ ૬ ઠી જુનથી કબરવાસી થઈ છે, હવે મરકીને લગતું સઘળું કામકાજ એકવાર ફરીથી મયુનીસીપલ કમીશનરને હસ્તક કરવામાં આવયું છે.]

THE PARSEE PUBLIC WRITERS' ASSOCIATION.

DOLEE—Hullo, Solee my boy, how is it you weren't present at the Press Dinner on Queen's Birthday? A jolly meet, I assure you. Good meat, good wine, and goody-goody speeches. We're going to start an association too. You missed a treat, I can tell you. But perhaps you weren't asked

SOLEE—Wasn't I then? Asked and pressed too. But how on earth did you manage to get in? You're not a "writer."

DOLEE—Oh yes, I write the "shipping intelligence," and that is intelligence enough, you'll admit.

SOLEE—Ah! I see. Well, after all I'm not sorry I staid away. And truth to tell, I'm averse to joining your Parsee associations. They die too soon! And you don't even allow one association time for decent burial before you start another! I don't believe in your associations. Don't you remember how one such went some time since for counsel's opinion on a certain question, and hasn't yet returned!

"પારસી જાહેર લેખકો"ની મંડળીના નામપર લખલખાં.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૩ મું.]

THE RODENT AND THE RATE-PAYER.

(A SCENE ON THE WAY DURING THE PLAGUE SEASON.)

[The reckless expenditure of municipal money by the late Bombay Plague Committee has told very heavily on the Municipal Exchequer, the Commissioner being forced to propose an increase in the general tax to its maximum limit.]

મુંબઈના છાપો ભરનારને ભડકાવનારા ઉંદર મામા.

(મરકીની મોસમમાં રસ્તે નજર પડતો એક દેખાવ.)

[મરણ પામેલી મુંબઈની પલેગ કમીટીએ કરેલા ભારે લખલુટ ખરચને લીધે મ્યુનીસીપલ તીજોરીપર બહુજ માઠી અસર થઈ છે, અને તેથી કમીશનરને મીલકતો ઉપરનો છાપો વધતામાં વધતી હદ સુધી વધારવાની સુચના કરવી પડી છે.]

THE MUNICIPAL FINANCIAL CRISIS.

MISS BOMBAY—What! My coffers empty, and I a bankrupt! I who so lately was "phenomenally rich!" And who brought me to this predicament, sir, and how on earth am I to get out of it? M. C.—The plague, ma'm. But if you will just allow me to pick the pocket of the general rate-payer, and to pinch the half-starved poor, the thing may be done!

[Just to tide over the present financial crisis the Municipal Commissioner has proposed to increase the general tax and the town duty on grain.]

મુંબઈની મ્યુનીસીપાલીટીની નાણા સંબંધી બારીક હાલત.

બાઈ મુંબઈ—શું! મારી ટીજોરી ખાલી, અને હું એક નાદાર દીવાલીયણ! હું જે દોલતમાં હમણા સુધી રેલછેલ કરતી હતી તે નાદાર! ને એવી નઠારી સ્થીતીમાં મને કોણ લાવીને નાખી, ને મારે હવે તેમાંથી કેમ નીકલવું, તેનો કંઈ રસ્તો દેખાડશો, સાહેબ? મયુ૦ કમી૦—એ બધી મરકીની મેહરબાન છે, બાઈ સાહેબ! પણ જો મુંબઈના છાપો ભરનારનું ગજવું કાતરવાની તમે મને રજા આપો, ને અરધા ભુખેમરતા ગરીબના પેટપર ચમટો અમલાવવા દેઓ, તો મજેહનો રસ્તો નીકલી જાય!

[મુંબઈની મયુનીસીપાલીટીની થઈ પડેલી નાણાં સંબંધી બારીક હાલતમાંથી નીકળવા માટે મયુનીસીપલ કમીશનરે એવી સુચના કરી છે કે મીલકતો ઉપરના છાપામાં અને અનાજ ઉપરની ટાઉન ડયુટીમાં વધારો કરવો.]

MISS MEHERBANOO ON THE BIKE.

(Learning her first lesson with her cousins as her teachers.)

(*A moonlight night scene on the Kennedy Sea Face.*)

આઇસીકલપર મીસ મેહેરબાનુની સ્વારી.

(ચોપાટીના કેનેડી સી ફેસ આગળ ચાંદરણી રાતનો એક દેખાવ.)

પોતાના કાકાના દીકરાઓ મેહુલ્લી અને બેહુલી જેઓ બાઇકપર સ્વારી કરવામાં ઘણા પાહવરડા ગણાય છે, તેઓ પાસે મીસ મેહેરબાનુ બાઇસીકલપર બેસીને ફરવાનો સરવેથી પેહેલા પાઠ પેહેલી વાર શીખે છે.

The Countess Powski: "How delightful these English springs are!"—Lord Bottler: "Well, really, you know, it is the rubber tyres that make the carriage so easy."

THE POONA SEASON.

Alo—You'll have to go to Government House Parties during the Poona season, and you must learn the use of English shoes, my love. An hour's practice daily will soon make you perfect, and you'll be able to walk like a *Madham*, my own,—my Lila's mother.

Ali—But the shoe pinches so! I wouldn't mind your boots.

Alo—My boots! The idea! The beauty is in the pinching, my dear! The greater the discomfort, the more ladylike you'll look! 'Tis the curse of fashion, and you must put up with it.

પુણાની મોસમમાં.

અલો-જોને આ પુણાની સીઝન મહી અક્ષણે તથાં જઇને રહીશું એટલે ગવંડર શાએ અને તથાંની પારટીઓનાં ઈનવીટેશન આવશે. ને તથાં તને ને મને જવું પડશે, માટે મારા પ્રાણ, તને આ વીલાયતી "શુ" કેમ પેહેરવાં તે બરાબર શીખી લેવું જોઇયે, દરરોજ ઘર મહી એકેક કલાક સુધી એ પેહેરીને પ્રાકટીશ કરીશ તો પછે તને બરાબર આવડી જશે, ને એક મડેમની માફક તું ચાલવા હાલવા શીખીશ હો, મારી લીલાની મા!

અલી-પણ આ મને "શુ" તો ડંખે છે તે! ગમે તો તમારાં પગનાં બુટ મને આલો ને! તે પેહેરીને ચાલવાને મને કાંઇ અગવડ ન પડશે!

અલો-મારા બુટ! અરે મારા પગની બુટ તું પેહેરે! તો પછે? તારા પગ કેવા દેખાશે! એ તો વીલાયતી બુટ ને "શુ" ની ખુબીજ તે ડંખે તે મહી છે! સમજી, મારી લીલાની મા! તારો પગ મોટો સુપડાં જેવો છે, પણ તે નાનો દેખાય તો તું મડમ ને લેડીમાં ખપશેને! માટે તને આ "શુ" ડંખે તો કાંઇ ફીકર નહી, પણ એજ પેહેરીને તને ચાલવું તો પડશે!

CHEAP FAME.

ADI—Whatever shall I do, Ali dear? I feel quite lost in all this mass of public men. Nobody speaks of me nowadays from the platform or in the prints. Nobody even so much as recognises me.

ALI—Nothing easier. Fight with somebody, break your own or his head, get up a police case, and all the papers will mention your name with or without a Mr. Or if you only like fighting with the pen at home, take up a shilling shocker, put Parsi life so-called into it, add a few songs of your own, and they'll dub you a public writer and author, and if you don't mind spending three rupees, you'll be entitled to a place at the Parsi Dinner on Queen's Birthday, and your name will appear in the Papers!

સસ્તી કીરતી ખાટવાનો સુતરો રસ્તો.

[વધુ માટે જુવો પાનુ, ૨૩ મું.]

"TOM-TOM YOURSELF.

Rájeshri Dháktérão—I ought to have been a C.I.E. at least, considering my services! But here I am exactly where I was, not even a Rao Bahadoor!

Mrs. Dh.—All your fault. Why don't you thrust yourself into public notice? Get some friends to write to the papers, and hold you up as a model citizen who did this, that, and the other thing! Or, if friends are wanting, do it yourself. A couple of letters every day under different *noms de plume*, and the people will know where to look for a luminary! The moral of it is, *tom-tom yourself*! And the louder the better!

તુમચા ઢોલ તુમી જ વાજવા!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૩ મું.]

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

MISS COLUMBIA,

as the Champion of Liberty and Humanity.

મી૦ પંચના ફેનસી પોરટ્રેટ.

મીસ કોલમબીયા,

"છુટાપણા" અને "ઈનસાનીયત" ની જબરી હીમાયતી તરીકે.

પારસી જાહેર લેખકોની મંડળીનાં નામપર લખલખાં.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૯ મું.]

દોલી–કેમ બચા સોલી, તું કંઇ રાણીનાં વરસને દાહારે બનાજીના આતસબેહેરામમાં દેખાયો નહી? બધા જાહેર લેખકો હાજર ઉતા ને તેમાં તું નહી તેનું સું કારણ? યાર, દારાસા ચીચગર તે ચીચગર છે હો! એવણુને હસ્તકનુ ખાનું તે ખાનુંજ હો! કેવું સરસ ઉતું, બચા, કે બોલ્યાનીજ વાત નહી! ચાંપવાનુંબી સરસ, ને ઠોકવાનોબી ઘણો સરસ! ને તે પછી જે સ્પીચો થઇ તે તો સરસનો ભાઇ ગુંદરજ હતી હો, બચાજી! જાણે રસ ગળે ને કટકા પરે! જાણે કાકરી ને છરી સાથે કોટી કરે તેવીજ! અમે તો હવે લેખકોની એક મંડળીબી ઉભી કરવાના છઇયે. બચા, તેં નહી આવીને ખરેખરી એક "ત્રીટ" ખોહી. પણ કદાચ તુંને કોઇએ તેરયોબી નહી હોસે કે તારો કોઇએ ભાવબા પુછયો નહી હોસે!

સોલી–કંઇ એવી ખાનબાન ખાતો ના હું! સેવકને તો ખાનાપર આવવાને વરે તેરાંપર તેરાં થયાંતાં, ને ખુબ દબાનપર દબાન ચાલ્યુંતું. પણ હું પુછું કે તું, બચાજી, સાનો અંદર ધુસી ગીયો? તું નહી તનમાં, નહી તેરમાં, નહી છપનનાં મેરમાં, ને તું સાનો "લેખક" તરીકે ધુસયો, તે તો કેહે!

દોલી–એંહેં, બચાજી, તું ચાહે સું પીએચ! તું જાણતો નહી કે હું "શીપીંગ ઇનટેલીજનસ" લખુંચ તે! ને તેવો હું કહરેલ, ઠરેલ, પહરેલ, ફરેલ ને પુરોપાવરડો લખનાર તે વરી જાહેર લેખક નહી તો સું કંઇ જાહેર ઝારૂપુ તારો ગણાઉં?

સોલી–(ગેરવીને) હા ભાઇ હા, હવે હું સમજયો. હવે મારી પકકે પક્કી ખાતરી થઇ કે તું જાહેર ઝારૂબી નહી ને બુતારોબી નહી પણ તું તો જાહેર લેખક છે ખરો. ને તારા તે માનવંતા ઓધા માટે હું તુને મુબારકબાદી આપુંચ, દોસ્ત. પણ–અ–એબી ઠીકજ થયું હો કે હું એવાં ખાનાપર હાજર થવાનું અખારાજ કરી ગીયો તે!

દોલી–કાંય વારૂં, કાંય વારૂં?

સોલી–તો તારી એવી પારસી મંડલીઓને સું કરે! આગ લગારે કે ચુહુલામાં મુકે? ને તેમાં જોડાઇને સું કાંદા કહારે? આજે ઉભી થાય ને કાલે તાકો ધરી કરે, તેવો તારા પારસીઓની મંડલીઓનો બધો રાહધાટ છે! એવી મંડલીઓ ધાનીચનાની માફક ઝપઝપ ઉભીબી થાયચ ને પાછી ઝપોઝપ પોહોરીબી જાયચ! ને નખોડના ગીયા તમે પારસીઓબી એવા છેઓ કે, હજી એકને તો દખમે પોહોંચારતા નથી તેટલાં વરી ઝપ દેતી કે બીજી લાગલી ઉભી કરોચ! અને તેથી બા મને તો પારસીઓની ઉભી કોધેલી મંડલાઓપર હવે જરાકબી વીસવાસ કે ભરોસો નથી!

દોલી–હેંએં, હેંએ? બચા, તું એમ છેકજ ફાસ્ટ ના જાની, ને બધાંને એકસરખી લાકરીએ ના હાંકની તો! તું સું બકેચ તે સમજેચ?

સોલી–એ બકયા ને નહી બકયા! જાણતો નહી, તારી લગનની મોતેબરી જાલવનારી મંડળી પેલા ફુઇ ભત્રીજાનાં લગનપર બારીસ્ટરનું મત લેવા ગીયે વરસની કેઠે ગેઇચ તે તાંહથી હજી સુધી તો પાછી ફરીજ નથી તે! કદાચ તારા બપાવાના બપાવાને ખોદાયજીને ઘેર તેરવા ગેઇ હોસે! એવી તારી પારસી મંડલીઓ! તે ઉભી થાય તારે તો ઢોલતાશા એવા વાગે કે કાનના બેહેરબી ફાટી જાય. ને પછી જઇને કેઠે ઉંધઇ જાય તો એવી ઉંઘઇ જાય કે કેઠે તેનો પતોજ નહી લાગે!

તુમચા ઢોલ તુમીજ વાજવા!

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૨ મું.]

રાજેશ્રી ધાકટેરાવ–કાય હો, "કનસીદરીંગ માઇ સરવીસીસ" મલા કાંહી નાહી તર સી. આઇ. ઇ. ચા ટાઇટલ મીલાયલા પાહીજે હોતા? પણ ત્યા લોકાની કાહીજ માજી પરવા ઠેવલી નાહી આણી નાટ ઇવન એ રાવબહાદુર તરી મી ઝાલોં!

મીસીસ ધાકટેરાવ–હા સધળા તુમચા "ફાલ્ટ" આહે! તુમી "પબ્લીક નોટીસ" મધયેં યાલા કાહીંજ કરીત નાહીં મહણુન ત્યાંત "ફાલ્ટ" કોણાચાં? તુમચાજ! "ગેટ સમ ફ્રેંદસ," આણી ત્યાલાં પેપર મધયેં તુમચ્યા સાઠી કાય કાય બઢાઇ લ્યાહાયલા સાંગા! તુમી કસા "માડલ સીટીઝન" આહે, આણી તુમી કાય કાય કેલે આહે; "એંડ યુ દીડ ધીસ, ધેટ અને ધી અધર થીંગ," તો સધળા સ્ત્રાંગ લેંગવેજ મધયેં "રાઇટ આઉટ" કરાયલા સાંગા! આણી જર તુમચા કોણી તરી ફ્રેંડ હેં કામ કરાયલા નાહી મીળાલા તર "ડુ ઇટ યોરસેલ્ફ"! તયાંત કાય મોઠેં! નીરનરાલે નાંવ ઘાલુન "એવરી દે કપલ આફ લેટરસ" લીહવલા તર "પીપલ વીલ નો" કે તુમચયા સરખા "લ્યુમીનરી" કોઠે ભરૂન બસલેલા આહે તો! હા સધલ્યાચા "મારલ" હીજ કીં તુમચા ઢોલતાશા તુમીજ વાજવાવાં, આણી ફાર જોરાની વાજવલા તર ફાર ચાંગલા! "ટામ ટામ યોરસેલ્ફ, એંડ ધી લાઉડર ધી બેટર!"

સસ્તી કીરતી ખાટવાનો સુતરો રસ્તો.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૨ મું.]

અદી–પણ આલી, તું તો કંઇ રસ્તો દેખાર. હવે હું કરૂં તે સું. કોઇજ હવે તો મારો ભાવ પુછતું નથી. હું જાણું કે કીસ ગણતરીમાં હોઉંજ નહીં તેમ બધા મને વટાવમાં કહારી નાંખેચ! નહી કોઇબી જાહેર સભામાં મારી વાખવાખી ગવાતી, કે નહી કોઇબી પેપરોનાં ભુત્યાંઓમાં મારાં નામનું બાંકું ફુકાતું. જાણે મને કોઇ ઓલખતુંજ હોય નહીની! જાણે કોઇ મને જાણતું કે પીછાનતુંજ નહી હોયની! નહી દારમાં કે નહીં દોધીમાં તેમ હું તો બધો અટવાઇ જાઉંચ!

આલી–ઓવાય, પણ એટલો બધો મદઇને કંઇ અફસોસ કરવાનું કારણ?

અદી–તો જોની, ભાભરભુજાઓ ને ચનેકુરમરીઓ જારે આજે ગામમાં પુંજાયચ ને તે લોકના નામ છાપે છાપે છપાયચ તારે તારો વાહાલો અદી આજે ખુનામાં સબરયા કરેચ! કેહેની, તુંજ કેહેની, કે હું મારી વાખવાખી વધારવા ને ભલે નામ કે ભુરે નામ કોઇબી રીતે જગ જાહેર થવા હવે સું કોટક કરૂં ને સું ઉપાય લેઉં?

આલી–બલા જાણે મારી. તમારા ગમે તે કરો.

અદી–પણ તું સું ધારેચ–તે દાહારે તારો ભઇ કેહેતો તો તેમ કોઇ સાથે કંઇ રસ્તામાં ઉતરીને મરઇ પરૂં?

આલી–(ટકોર કરીને) હા ખરાર, રસ્તો તો તે સેહેલો છે. જો તમે મદઇથી ઘેરમાં ખુને બેસીને કામ થતું નહી હોય ને કોઇબી રીતે જગજાહેર થવું હોય, તો મારો કાલી કેહેતોતો તેમ કોઇ સાથે બાંહે ચહડાવીને ઉતરી પરો, ને તેનું નહી તો તમારૂં માથું ભાંજીને પછી પોલીસમાં જાઓ, એટલે બધાં પેપરોમાં બીજે દહારે તમારૂં નામ આવસે, ને તમે જગજાહેર થઇ જસો! કેમ એ રસ્તો પસંદ છે? તમને પોસાગીર થવા ગમેચ? લુચા લફંગામાં ખપવા ગમેચ?

અદી—અં—અં—પણ—અ—એમ માથાં ભાંગવા—એ—અ—

આલી—જાઓ જાઓ, એવો અમસ્થો અભખરો ના રાખો. મુગા મુગા હારકાં ઘસો, મજુરી કરો, કંઇ પ્રમાણીક કામ ધંધો કરો, ને તેમાં ભેજું રોકો કે પછી એવાં એવાં કોટક ને હંબગ કરવામાં તમારૂં ભેજું દરદી નહી થઇ જાય!

અદી—પણ બીજાઓ અરધીને કામના નહી તે લોકનાં નામ જાહેરમાં આવે ને હું ખુનામાં સબરયા કરૂં તે કેમ ચાલે? તું શું ધારેચ? કંઇ નહી તો હુંબી એકુ જાહેર લેખક થાઉં? બે પાંચ ચરચાપતર લખું, કે કંઇ વારતાનું ભુતયું છપાવી કાહાડૂં? ને તેના મસાલેદાર રીવયુ લેવરાંઉ? એટલે પછી હું બી "પબલીક રાઇટર" ને "આઠર" માં ખપી જવસ!

આલી—હા, જો તમારો અભખરો રેહેતોજ નહી હોય તો પછી એકુ વારતાનું ચીથરૂંજ લખો! એકુ કચરા જેવી અંગ્રેજી વારતાની ચોપરી ચાર આઠ આને વેચાતી લેઓ, ને તેને મરડી મોચરીને પારસી સંસારને બેસતી કરો. તેમાં નહી બને તેવા પારસી બનાવો ઠોકી બેસારો, ને કેમેસચાટકાના લોકોની ને હબસણો ને મુલાટો બઇરીઓની સંસારી હાલતને પારસી બઇરીઓની સંસારી હાલતમાં ઘુસારી આપો. વરી સાથે સાથે અંદર થોરાં તમારાં જોરેલાં કોરાભસર ગાયનો ને ફેરદોસીની બેનબાજીનું ખુન કરે તેવાં બેનોબી ઘુસારજો હં. એમ કરીને એકુ ચીથરૂં તમારૂં બાહાર પરયું કે વાહવાહજી વાહવાહ! બધા તમને જાહેર લેખક ને પુસ્તકકરતામાં ખપાવસે, ને વરી તન રૂપરડી ફેંકી દેસો તો તમને રાણીનાં વરસને દાહારે ખાનું ખાવા તેરસે, ને બીજે દાહારેનાં બધાં પેપરોમાં તમારૂં નામ વાજતેગાજતે છપાસે! કેમ ઠીક કેની?

અદી—હા ડીયર. જો કંઇ નહી તો એ ઉપાય ઠીક છે! કોઇ રીતે નહી તો એ રીતે તો જરા મારો ભાવ પુછાસે!

આપણા ભાષાણ કરતાઓ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૩ મું.]

ધણી—હું તો થોરા વખતમાં "આપરા કુંવારાઓ" ઉપર એક જાહેર "લેકચર" આપવાનો વીચાર રાખુંચ, લવ!

ધણીયાંણી—જાહેર "લેકચર!" એ સું બકોચ, ડીયર? ખરૂં કેહોચ કે અમસ્થી મને બેહેકાવવા ઢોંગ કરોચ?

ધણી—નહીરે મારા લવ, હું તો તદન ખરૂં કેહુંચ. હું જરા કુંવારી છોકરીઓ ને તે લોકની માયજીઓ વચે "પોપયુલર" થવા માંગુચ ને તેથી "અવર બેચેલરસ" ઉપરનું ભાસાણ તઇયાર કરૂંચ.

ધણીયાંણી—પણ એમ "પોપયુલેરીટી" તમે "સીક" કરવા જાઓચ તેમાં તમે કેટલો "રીસ્ક રન" કરોચ તેની કંઇ તમે સુધબુધ રાખીચ કે, ડીયર? હમણા હમણા જાહેર ભાસાણ કરનારાઓના કેવા કેવા વાવટા ઉડેચ ને તે લોકનો કેવો હુરીયો ને ફજેતો થાયચ તેની કંઇ તમને ખબર બબર છે કે નહી! હીસહીસ ને હરધુત, ને બીલારા ને કુત્રા ને મરઘા ને બટકાના આવાજો કહારીને કોઇ લફંગા પોરીયાઓ ભાસાણને ભાંજીને ભુકો કરી નાખેચ તે તો તમે જાણતાજ હોસો.

ધણી—હા, પછી? તેથી તું કેહેવા સું માંગેચ?

ધણીયાંણી—હું તે પરથી એમ કેહેવા માગુંચ કે અપમાનના ને લુચાઇ લફંગાઇના બોલો બોલીને સભાને ગજાવી મેલનારા લુચાઓ આગળ તમે ભાસાણ આપો તેના કરતાં હજી ઘેરમાંજ ભરઇ રેહેવો તે વધારે સારૂં, ને એવાં બેણ કોટકથી તમે જેટલા દુર રેહેવો તેટલું ભલું!

ધણી—અરે તું ગભરા નારે, ડીયર! હું મારા ભાસાણમાં કોઇબી મોટીડાઓને દાખલ કરવાનોજ નથી! હું તો ફકત બઇરાંઓ આગળજ ભાસાણ આપવાનો છેઉં, ને આજના જે પોરીયાઓ પણતાં નથી તે લોકપર ધુમ ઉતરી પરવનો છેઉં, કે જેથી મારીપરથી બધી કુંવારી છોકરીઓ ને તે લોકની માયજીઓ ઓવરઇ પોવરાઇ જસે ને મને તાલી ને ખુશાલીથી ઉલટો બધાવી લેસે!

ઘેરવાળાને ઘેર ઘી કેળાં!

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૧ મું.]

રતુ—ને પછી તમે આપરાં બધાં ભારૂતોપર નોટીસો હજુ ધધરાવી કે નહી, સાપુરશાહ?

સાપુર—નહી, લવ, હજી મોકલાવી નથી. પણ મેં બધી લખીને મારાં ગજવામાં તઇયાર રાખીચ. બધાંપર દોહોડું ભારૂં કીધુંચ. પચાસના પોણોસો ને સાહાઠના નેવું. જોઇયે હવે ઉંઠરો કેહીતર બેસેચ તે!

રતુ—હારે, એમ કરયે નહી તો પછી આપરે કાંહ જઇયે! મુવા મયુનીસીપલવારા આંખ વીચીને ધરોધર બીલ વધારયા જાયચ, પછી આપરે તે સું કરયે!

સાપુર—તે લોક પાંચ વધારે તો આપરે પચાસ વધારીને ઉભા રહીયે,—બાજું સું કરયે વરી! બધાં ભારૂતોને મેં તો નોટીસમાં દમ ભરાવયોચ કે જો વધારે ભારૂં નહી આપવાનાં હોવ તો ઘેર ખાલી કરી ચાલ્યાં જાઓ!

રતુ—પણ તારે નોટીસ કાહારે મોકલવાના છેઓ?

સાપુર—આએ મહીનાની આખેરીએ, પુર ચોમાસાંના ને મારમારના વરસાદમાં! કે જેથી એ લોકને ખાલી કરી જવાનું બી ઘણું ભારી પરે ને આપરાં ઘેરમાં રેહયા વગર એ લોકનો છુટકોજ નહી થાય! એ તો એમ કુનેહથી કામ લઇયે તારેજ કંઇ પાટલો ફાવે હં કે!

રતુ—હારે, એ મુવાંઓ સાથે તો એમજ દગાફટકાથી વાત કરવી જોઇયે. તારેજ મુવાં એ લોકબી તાહારાંગાર પરેચ ને પાધરે પાધરાં ઉતરેચ! ને જોજો હં, એ લોકની મુંદી આપરા હાથમાં આવીચ એટલે તે બરાબર ભચરયા વગર રેહેતાજ ના હં! તમે કંઇ વરી લપસીબપસી જતા ના! સમજ્યાકે, સાપુર ડીયર?

સાપુર—હારે, મારાં લવ, હું તે બધું બરાબર સમજુંચ! તું કાંય અમસ્થી ફકર કરેચ!

રતુ—મુંગા મુંગા તમે ભારૂં વધરાવીને લાંબી મુદતનું બધાં સાથે લખત કરી લેજો, કે જેથી આપુને થોરાં વરસ વેર ભારાંતોરાંની કંઇ પંચાતજ પરે નહી, ને દર મહીને આપુને સું આવસે તેને વરે આપરે પોતે મનમાં નક્કી રહીયે.

સાપુર—હુંબી તેમજ કરવા ધારૂંચ, મારાં જીગર.

રતુ—ને મારા જીવના હાર, આપરી એમ દર મહીને આવક વધસે એમ સમજીને મેં અત્યારથી જરા—અં—અ—અ—મારે વરે ખરચબી કરવા માંડયોચ હં! જોવોની આએ સારી કેવી છે? તમને ગમેચ કે? હું એ પેહેરસ તો કેવી સોભી રેહેવસ હં! નકરી જાણે શેહેનશાહજાદી જેવીજ લાગસ કેની? કેહેવોની, મારા ડીયર!

સાપુર—(સારી જોઇને) અ—અ—હં—હા—અ—અ—છે, ઠીક છે, મજેહની છે. પણ એની કીમત સું?

રતુ—કઇ નહીરે, કંઇ સેહેજ અમસ્થી છે. આપરો પેલો કાપરાઓ આવેચ કેની તેની પાસેથી લીધીચ. તે કેહેતો તો કે એના તો ફકત કંઇ—કેટલા?—મરેરે વીસરીબી ગેઇ!—કંઇ એકસોને હેંસી રૂપયા કે એટલાજ કંઇ થસે!

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, June 9th :—Mr. Barrow, our energetic secretary, the light and delight of our eye, is gone. Not to be left quite in the dark, we have put up another light of surpassing brilliancy, and of proved efficacy in other spheres. My congratulations to Mr. M. N. Wadia on his appointment and to my peers on the happy choice.

Mr. Barrow has been a many-sided man. Not only has he been our light, but he has also been the wheel on which, for weal or woe, through varying fortunes, and through good report and bad, the ponderous machinery of the Municipality has revolved with the least possible friction for a quarter of a century. Ordinary wheels go all the faster for re-tyring. Mr. Wheel Barrow, on the contrary, retires and will move for us no more.

Unless what happened two years ago happens again and Mr. Barrow's "History" repeats itself.

MR. WHEEL BARROW.

Then too Mr. Barrow wanted to retire, and we, the custodians of the Municipal purse not quite shrunk to its present nothingness, who had been paying him more than the regulation salary and a fat extra allowance besides, wanted to prove our high appreciation and deep gratitude by giving him Rs. 18,000 as gratuity and Rs. 2,000 as the purchase-money of a "Record," otherwise called "Compendium," now dignified into a "History," that he has spent the leisure of a life-time to compile for our enlightenment.

Whatever might be thought of the gratuitousness of the proposed gratuity, there could, we felt sure, be no doubt as to its legality, for it was our mighty chief—a mighty limb of the law too—that placed it before us in his most insinuating and taking manner. Fortunately, it failed to take us in, and by an irony of fate it was reserved for a layman to point out to us that the majesty of the law in the person of the great Leo was, like another great personage, nodding. Thus the gratuity-proposition fell to the ground, and Mr. Barrow continued to revolve.

This was two years ago. Now that his mind was again made up and he was resolved to go, what could we do? That we had paid him amply did not matter. We must show our appreciation in an extraordinary manner, or our Anglo-Indian friends, eager to ascribe every vice under the sun to the native mind, would charge us with ingratitude. A nasty charge that must be repelled. But how? Leo stood at a distance, chewing the cud of past defeat on his own ground. And with his example before us, the boldest quailed at the prospect of bringing up the ghost of the gratuity again.

But the cooks of the Standing Committee were equal to the emergency. They put their heads together and set about preparing a fancy dish for which they swore they would make us pay a fancy price. So they took Rs. 2,000 worth of the midnight oil, Rs. 5,000 worth of printer's ink perfumed after Mr. Kabraji's heart, Rs. 4,000 worth of Anglo-Indian sauce, another Rs. 4,000 worth of native appreciation and gratitude, Rs. 6,000 worth— But here the cooks, in commiseration of our "sinking" funds, stopped considerately. More valuable ingredients in the shape of bodily and mental labour &c. &c. &c. had yet to be thrown in, but the cooks wisely desisted and only mixed up what they had brought:—

> " Black spirits and white, red spirits and gray,
> Mingle, mingle, mingle, you that mingle may."

A dish worth Rs. 15,000, and the cooks served it piping hot! But we were wide-awake and gave them as hot as they brought. Some of them had the sense to see what a mess they had perpetrated, and, washing their hands of it, joined them to ours.

We put our united hands up in fear and trembling. On the brink of insolvency, and the sword, that Mr. Khote had borrowed from Damocles, hanging over our heads! The money too, that is to say, what remained of it, held in trust! Could we take it, and

"I OFFER THE DISH. TAKE IT AND BE D—DISHED!"

spend it as if it were our own? We feared the consequences of the proposed loot.

> " He vot prigs vot isn't his'n,
> Ven he's cotch'd must go to pris'n."

To prison! Never fear. Behold, I'm here, said the stout Commissioner of Police. I offer the dish. There's no harm in it. Take it, and be d—dished!

Look at me, said Mr. Kabraji—the C. P. Sage, the "boy-editor" of forty years ago, the "putter-down," like another Sir Peter Laurie, of all nuisances from Congress downwards, the people's friend, the

custodian of their heart and purse—look at me and take courage. If you refuse what we've brought you, you'll miss it all your lives. The printer alone has assessed it at 5,000, and he ought to know the intrinsic value of mental food! Two years ago you feared the law, but we've contrived to over-ride it, the law is such an ass! And do not wonder at our asking

"LOOK AT ME."

Rs. 15,000 for stuff worth only 2,000 a couple of years ago. Remember that wine mellows with age, boys become men, (*A voice*: And men boys again!) and newspaper articles worth only 3*d*., and intrinsically nothing at all, on the day of publication, fetch 6*d*. within a week!

Over-riding the law! A printer the best judge of literary ware! We envied Mr. Kabraji his defiant courage, while we admired his handy-andyish simplicity! But gulls as we are, we are not gulls enough to swallow such clap-trap. And the Head Standing Cook assisted our efforts at resisting this bold attempt on the National Treasury. He said that, though he joined in the cooking of the dish, he never liked the savour of it from the first, and he promised himself—faithful, promising man, the saviour of our purse—that he would warn us at the first opportunity.

Thanks, we cried. And one of us asked: "Why will not Mr. Kabraji and others, who are so fond of the dish, pay for it themselves and make us a present of it? Why don't they open their purse-strings?" But this sort of *argumentum at pocketum* was quietly pocketed by the parties concerned.

"Or if blessings will do," said another, "we'll shower them in plenty on Mr. Barrow's head. And

"THE HEAD STANDING COOK."

blessing is not the oriental mode of rewarding services, as the Anglo-Indian would tauntingly observe, but purely and wholly occidental. The oriental is lavish of money; it is the civilised western that rewards only with thanks. We but follow in this our betters."

"We would, like them, confer titles too," said a third, "if we had the power. But there's no '*Municipal Bahadurship*' at our disposal. We would, if we could, create Mr. Barrow a *N. C. M. R.* (Night Compiler of Municipal Records.)"

But we had no money to give, nor the desire to give it. So we sent the dish back to the Standing cooks with our compliments and our hope that they may be able to digest it. But though somewhat close-fisted, we're generous at heart, and we did not let them go wholly unrewarded for their trouble. We have prepared, and presented them with, two lists, a black list and a white list. My readers will find them in the papers, and though (according to the Sage's dictum) worthless, for they will cost the printer nothing, to the rate-payer they will be more valuable than the richest scrip, for they will enable him to tell his friend from his foe.

"I wouldn't walk with my own brother."—"I'm pretending he's someone else's."—"Pretend he's mine, then, and tell him to come and kiss me."—"I'll tell him to pretend to."

Now summer hats and summer frocks
Absorb the female breast;
And wives become a grievance, for
They have to be re-dressed.

Our Lady Cricketers.—John: "They say that Grace is as good as ever this year."—Dora: "She isn't as good as I am. I hit a ball nearly as high as our house yesterday."—John: "I don't mean your sister Grace. I mean Dr. Grace."—Dora: "Who's she?"

The Manager: "What is the cause of this delay?"—The director: "The tenor refuses to sing because Gounod's name is printed in larger type than his own!"

The swain: "My darling, I have no words to tell you what I think of you!"—The swained: "No matter, but I hope you can manage those necessary to papa!"

MON. BRUIN'S CHINESE PUPPET.

BRUIN—How it dances at my bidding!
[The influence of Russia in China is now paramount.]

મોં૦ બ્રુઇનનું ચીનાઈ રમકડું.

મોં૦ બ્રુઇન–આહાહાહા! કેવું એ મારો હુકમ થતાંજ નાચે છે હં!
[ચીનમાં રૂશયાનો વગજગ હવે સરવોપરી થયો છે.]

FORWARD!

HIND—While I am only forward in my Forward Policy and in every other respect lag woefully behind, here is my rival Jap. going forward at a rattling pace. I am afraid she would soon leave me completely behind her if I don't take time by the forelock and try to keep myself ahead of her!

[The commercial and industrial progress of Japan is a subject which greatly concerns India. During the last few years Japan has taken marvellous strides in Mill and other industries, and her commerce has increased by leaps and bounds.]

આગળ ને આગળજ!

હીંદ—જ્યારે હું મારી સરહદ આગળ વધારવાની રાજનીતીમાંજ આગળ વધું છું ને બીજી બાબતમાં પાછળની પાછળ પડું છું, તયારે આ મારી હરીફ જેપ ખુબ ઝપાટામાં આગળ નીકળી જવા લાગી છે. હું જો વખતને પકડી પાડીને તેણી કરતાં વધારે આગળ નીકળી જવાની કોશેશ નહી કરીશ તો મને ધાસ્તી લાગે છે કે તેણી મને પોતાની ઘણીજ પાછળ પાડી દેશે!

[જેપાનના વેપાર તથા ઉદયોગને લગતા વધારા સાથે હીંદને ઘણું લાગતું વળગતું છે. છેલાં થોડાં વરસમાં જેપાને મીલના અને બીજા ઉદયોગમાં બહુ ચમતકારી વધારો કરી નાખયો છે, અને તેના વેપાર કુદકા અને ભુસકા મારતોજ આગળ વધયો જાય છે.]

BELLEROPHON AND THE MONSTER CHIMÆRA.

[Mr. Dadabhai Naoroji is now engaged in preparing a separate draft report of the Welby Commission, giving facts and figures exposing the falsehood, humbug and cant prevailing in England about the finances of India and the capabilities of the Indian people to bear heavy burdens of taxation.]

"બેલેરોફોન" અને ત્રણ માથાંનો "કીમીરા" રાક્ષસ.

[હીંદની નાણા સંબંધી સ્થીતી અને કરના ભારી બોજા ખમવાની હીંદી લોકોની શકતીના સંબંધમાં જે ખોટારૂં, હંબગ અને ઢોંગી વાતો ઈંગલંડમાં ફેલાવવામાં આવે છે તે આંકડાઓ અને વીગતોથી ઉઘાડી પાડી આપવા માટે વેલબી કમીશનના સંબંધમાં એક જુદો રીપોર્ટ તઈયાર કરવાના કામમાં હીંદના દાદા મીં૰ દાદાભાઈ નવરોજી હમણાં ગુંતાઇ ગયા છે.]

EXCHANGE OF AMENITIES.

(After their lessons in the Music Class.)

GOOLEE—When you're singing, I'm reminded of a cat's mewing!

PEELEE—And I of squeaking of mice when it's your turn!

GOOLEE—But my father calls in a nightingale!

PEELEE—Poor man! Ha d of hearing perhaps! He confounds it with the hooting of the other bird!

એકબીજાની સાકીબાકી.

(મ્યુઝીક કલાસમાં પોતપોતાનું લેસન કરયા પછી.)

ગુલી-તું જારે ગાયચ કેની, પીલી, તારે જાણે બીલાડી મીયાંઊં મીયાંઊં કરતી હોયની તેમ મને લાગેચ.

પીલી-ને તું જારે ગાવા ઉભી રેહેચ કેની, ગુલી, તારે નકરી જાણે ઓરડામાં ચેન ભરઇને કેઠે ચીંઈ ચીંઈ કરતી હોયની તેમ મને તો લાગેચ.

ગુલી-જા જા! તું તો રાણ જુઠી છે. મારા બાવા તો મને વારે ઘરીયે પેટમાં ચાંપીને ને ગાલ પસવારીને કેહેચ કે, "કેવું તું મારૂં મીઠું મધુર બુલબુલ છે! તું ગાયચ તે નકરૂં જાણે બુલબુલ ગાતું હોયની તેમ દેખાયચ!"

પીલી-હારે, તારો બાપ બી ચારો કાનનો બેહેરો બેહેરો હોસે તેથી ઘુવડની ચીસને બુલબુલનો આવાજ સમજીને બધી ભેલમભેલ કરી નાખતો હોસે!

"THOUGH ON PLEASURE SHE WAS BENT, SHE HAD A FRUCAL MIND."

Mr. and Mrs. Shamla Bhat have arranged to give a party to Mr. Ponialal in honour of his being made a Rao Bahadoor.

Mr S. B.—What! You're going to hang these in the compound and light them! Why, the wind and rain will make short work of them, and we shall be short of them too.

Mrs.—Better these than our own costly chandeliers. If the party was going to be paid for by the party honoured, we wouldn't mind making a display at his expense; but here, remember, it is you who have to pay the piper, and the Chinese lanterns are all we can afford to lose.

અલી શામલા ભટાણી મોજની મોજ ને વળી કરકસરની કરકસર કરી જાણે છે!

મી० પોણીઆલાલને રાવબહાદુર બનાવવામાં આવયા તેની ખુશાલીમાં તેમને એક પારટી આપવાનો મી० અને મીસીસ શામલાભટે ઠરાવ કરયો છે.

મી० શામલાભટ-અરે આ શું! આ ચીનાઈ ફાનસ કંપાઉંડમાં લટકાવી તેની રોશની કરવા તું માગે છે! પણ પવનના સપાટા ને વરસાદના ઝપાટામાં તો તે બીગાડીને પાર પડી જશે, ને સામી આપણને ચોટલી થશે!

મીસીસ શામલા ભટાણી-પણ તયારે શું આપણા શ્રીમતી ઝુમર શંગીયે? તે કરતાં તો હંછે આ ચીનાઇ ફાનસ પરવડશે, મારા રામલાના બાપા! જો પારટીનો બધો ખરચ તમારા પોણીયાલાલભાઈ પોતે આપતા હોત તોપછે તેને ખરચે ખલાસી અકલા પરથી બે ચાર ડજન બાડોના ઝુમર મંગાવી ભપકો કરવામાં તમારૂં ને મારૂં કાંઈ જાત નહીં. પણ એ ભાઈ તો એક દમડી તોડશે નહીં, ને બધો ખરચ તમનેજ કરવો પડશે; માટે આ ચીનાઈ કાગળનાં ફાનસથીજ બધું પતાવી દીઓને! બહુ સસ્તામાં તેથી રોશની થશે!

A RIDE THROUGH BOMBAY.

Oh! Pity the lot of the poor rate-payers of Bombay! Worked to death, without the faintest chance of escape from the cracking whip of the cruel rider!

[The rate-payers of Bombay have to bear the brunt of the plague expenditure, which is expected to reach the figure of 33 lacs by September next. Still the cr is more money, more taxes and more loans.]

મુંબઈ શેહેરમાં ફરતી સ્વારી.

અરે! ગરીબ બીચારા મુંબઈના કર ભરનારાઓ ઉપર દયા કરો! કેવું તેઓ પાસ જબરાજબરીનું કામ લેવામાં આવે છે! અને તોપણ તેમની પર સ્વારી કરનાર ઘાતકી સ્વારના ચમચમતા ચાબકના સપાટામાંથી બચવાનો તેઓને સેહેજ પણ લાગ તો દીસતોજ નથી!

[મરકીના ખરચનો બોજો મોટો ભાગે મુંબઈના રેટપેઅરોને ઉપાડવો પડે છે, અને આવતા સપટેમબર માસમાં તેનો આંકડો તેત્રીસ લાખ ઉપર થઇ ડશે, તોપણ હજી વધારે પઇસા લાવો, વધારે કર આપો, અને વધારે લોન કડકાવો, એવાજ પોકાર સંભળાય છે.]

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

SIR JAMES WESTLAND: THE FINANCE MINISTER OF INDIA, ON HIS CURRENCY HOBBY!

[The new Currency Scheme of the Government of India, propounded by Sir James Westland, has been severely and adversely criticised in India and England.]

મી૦ પંચના ફેનસી પોરટ્રેટ.

સર જેમ્સ વેસ્તલેંડ, હીંદનો ખજાનચી, પોતાના "ચલણ" ના ઘોડાપર!

[સર જેમસ વેસ્તલેંડે તઈયાર કરેલી હીંદી સરકારની નવી ચલણને લગતી યોજના સામે હીંદુસ્તાનમાં તેમજ ઈંગલંડમાં બહુ સખત ટીકા કરવામાં આવી છે.]

OUR LECTURERS.

HE.—I'am going to give a lecture on "Our Bachelors" shortly.

SHE—A lecture! Are you serious? Have you forgotten the lecturer's lot? Hissing, and hooting, and cat-calls, and worse still, insult and ruffianism! It's modern manners, and the farthest away from them the better.

HE—But my hearers will be all ladies, and they'll like my attack on the boys who don't marry, and receive me with an ovation.

આ પ ણા ભા ષ ણ કરતાઓ.

[વધુ માટે જુવો, પાનું ૨૪ મું.]

THE CIVIC FATHER'S FAITHFUL DOG.

Dog—Won't you give me this? *C. F.*—Not a morsel, doggie! I myself am bad in want of it, and I can't spare you anything! So sorry!

[The Municipal Corporation has wisely negatived the resolution of the Standing Committee to pay Mr. Barrow, the late Secretary, Rs. 15,000 for a work on the Municipal History of Bombay, which was worth only Rs. 2,000 about a couple of years ago.]

શેહેરી બાવાનો નીમખહલાલ કુત્રો.

કુત્રો-બાવા, આ મને નહી આપો?

શે૦ બા૦-નહી, એમાંનો એક બુકબી નહી! હું પોતે ભુખે મરૂં છું, ને તેમાં તારૂં કાંહ હોજરૂં ભરવા બેસું! બાપુ, માફ કર!

[મુંબઈનો જે મયુનીસીપલ ઈતીહાસ કારપોરેશનના માજી સેક્રેટરી મી૦ બેરોએ તઈયાર કરયો છે, અને જેની કીમત બે વરસ ઉપર માત્ર બે હજાર રૂપયાની આંકવામાં આવી હતી, તેના રૂ ૧૫,૦૦૦ તેને આપવાનો સ્ટાનડીંગ કમીટીએ કરે લો ઠરાવ રદ કરવામાં કારપોરેશને ડાહપણજ ખરચ્યું છે.]

A PEEP IN THE SANCTUM SANCTORUM OF A NATIVE EDITOR.

Poor fellow! A new sword overhead, and a copy of the new Law on his lap! While his own "copy" waits! And the "mightier" sword owns itself buffled!

એક દેશી અધીપતીના ખાનગી ઓરડામાં જરા ડોકયું કરી જુવો.

ગરીબ બીચારો! એક નવી તલવાર તેના માથા પર લટકે છે, ને નવા ફીતુરના કાયદાની "કાપી" (નકલ) તેના ખોળામાં છે! જયારે તેની પોતાની "કાપી" (લખાણ) એમની એમ ટેબલ પર વા ખાતી પડી છે! ખરેજ, સાદી તલવાર કરતાં વધારે બળવાન ગણાતી તલવાર (કલમ) પોતે હાર પામવાની વાત કબુલ કરે છે!

OUR ALMA *MEHTA*

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPOROR FAINEANT.)

Thursday, 16*th June*—On the last occasion, it was seen how

"To read our 'History'
in a nation's *pies*
Our lot forbade."

and how Mr. Mehta—our *alma mater*, the genial mother in the City Father's household who helps us to look after and take care of his belongings, had lost tongue while the *pros* and *cons* of the national loot were being discussed.

The lost tongue would appear to have been found to-day in perfect wagging order, and its sonorous notes, always so welcome and listened to with delight and admiration, in some cases, with envy, again sounded in our defence against no less powerful an opponent than the Government. In the first plague, it will be remembered, they threw us quite into the back-ground, putting outsiders in the front, and over our heads, but like the angelic beings that we were, we submitted without a murmur, partly because there were but few left to murmur (the contagion of fear having spread to the Hall) and those that were left hadn't spirit enough to murmur; partly because (to do

ourselves justice) the stern necessities of the occasion demanded that we should be as little obstructive as possible.

But when people cease to murmur, their silence is apt to be misunderstood. We came to be sat upon. Having no voice in the plague-administration, those that had the voice took care that we should hear it incessantly, and we heard it in repeated demands for money. The inevitable result came, and the worm turned. Turned of course, as only municipal worms can turn, not menacing but suppliant. We went up to the Government. We showed conclusively how the plague-administration had failed in foreign hands. We showed how the plague-deaths had mounted up and our balances had gone down. We cried and prayed for mercy.

The Government brushed away our tears, by means of a conciliatory letter full of kind promises. They admitted that unchecked expenditure was bad in principle, and had, in fact, caused our ruin. They admitted, too, that the foreign agency had failed to show adequate results, and they promised that they would mend matters.

And how have they mended them ? asked Leo with a force and spirit and fearless outspokenness that the pigmies who deride him as the " Parsi Patriot " have yet to show. Why, they have only made them worse, and they have done things they had no right

" BRUSHED AWAY OUR TEARS."

"STANDING ON OUR HEADS!"

"A NOTE OF WAILING."

to do. They have taken from us our Commissioner, and made him independent of us while wholly dependent upon them. Is this how they expect that we shall be able to guard our treasury? If they want the Commissioner to put his hand into our purse, can he say nay? And if he can't, where is our promised security? They have besides made other appointments in violation of the Act, and they have no more right to make such appointments than they have to "create a king." The whole thing is illegal, and if we allow it without protest, we might next be asked to attend these meetings by *standing on our heads!* To persons, accustomed to turning extraordinary somersaults in public, this may be an agreeable and familiar pastime, but for the Corporation it cannot be otherwise than undignified. Therefore, gentlemen, whatever else you may do, I implore you not to stand on your heads.

We agreed that we couldn't well do it, that the feat was beyond us, and we are again going to Government to request that we may be allowed to manage our affairs in our own way, with our heads in their proper places and our hands and feet free to meet the microbe—should he again wriggle himself into our homes—as he deserves to be met.

A Note from the Commissioner! Not a Banknote, which we should very much like to have at any time and more so just now, not an extract from these notes, so cheering in time of plague, but a Note of wailing, of threatened deficit and necessary taxation. We looked at the Note carefully, and happily ended by taking a more comforting view of the situation. But as we sat brooding over our misfortunes, brought on partly by nature and partly by irresponsible meddlers with our finance, we could not help exclaiming with the Poet,

> "A Duke once declared—and most solemnly too—
> That whatever he liked with his own he would do,
> But the son of a duke has gone farther and shown
> He will do what he likes with what isn't his own."

The Lady Typist Again.—Instructor: "Now, Miss Novice, you must touch the keys lightly, but smartly—staccato, you know, only softly. But what on earth are you doing?—you are not supposed to type with your *feet*!"—Miss Novice: "I'm trying to find the soft pedal, sir!"

In financial circles, when a man is unable to raise the wind he tries to do so, strange to say, by flying kites.

THE LION ON THE PATH AGAIN!

[The Hon'ble Mr. Pherozeshah Merwanjee Mehta succeeds the Hon'ble Mr. Rahimtulla Mahomed Sayani as the Bombay representative in the Supreme Legislative Council.]

એકવાર ફરીથી પોતાના પુર બાહારમાં બાહાર પડેલો બહાદુર સીંહ!

હીંદનો વાહાલો અને "હીંદી પંચ" પ્રજાનો સદાનો માનીતો સીંહ પોતાના બહાદુરીભરેલાં બલવંત કામોથી હીંદ અને "હીંદી પંચ" પ્રજાને એકવાર ફરીથી છક કરવાને બાહેર પડયો છે, તેને તેનાં કામોમાં ફતેહ મલો!

[નામદાર વાઈસરાયની ધારાસભામાં મુંબઈ ઇલાકા તરફના પ્રતીનીધી તરીકે આનરેબલ મી॰ રહીમતુલ્લા મહમદ સયાની હમણાં બીરાજે છે તેમની જગાએ આનરેબલ મી॰ ફીરોઝશાહ મેહેરવાનજી મેહેતાને પસંદ કરવામાં આવયા છે.]

JUSTICE.

CIVIC FATHER.—That's fine! Not so much as a hair's difference on one side or the other! Wonderful!

[The Municipal Commissioner of Bombay assumed charge of the plague operations in Bombay from Monday, the 6th June. The Government of Bombay, before abolishing the Plague Committee, issued a resolution in which they praised the respective plague works done by the Corporation as well as by the Committee.]

ઈનસાફ.

શેહેરીબાવા—વાહરે આ કેવું બારીક તોલ! નહી એક કે નહી બીજી બાજુએ એક બાલ બરાબરનોબી ફરક! આહાહાહા! કેવું હેરતભરેલું! કેવું તઅજુબીભરેલું! આહાહાહા!

[સોમવાર તા૦ ૬ઠા જુનને દીવસથી મુંબઈના મયુનીસીપલ કમીશનરે મરકી દાબી દેવાનું કામ પોતાને હસ્તક લીધું છે. પલેગ કમીટીને નાબુદ કરવા આગમજ મુંબઈ સરકારે એક ઠરાવ બાહેર પાડીને કારપોરેશન અને પલેગ કમીટીએ મરકીને લગતાં બજાવેલાં કામોની એકસરખી રીતે બાબજ તારીફ કરી હતી.]

THE HOUSE-OWNER'S HARVEST.

RATOO.—And have all the notices been served to our tenants, dear?

SHAPOOR.—No, love. But got them here ready in my pocket. 50 per cent. extra all round or the fellows must go. And we'll serve them towards the end of the month! In the midst of the rains, when the beggars cannot choose but stay. That's the way to fix them.

RATOO.—And a nice fix they'll find themselves in too! And when they are at our mercy, see that you get them to enter into long leases. That'll give us a long lease of steady income. And-er-er-in anticipation, here's a lovely saree I've gone in for. A thing of beauty and only 180 rupees!

ઘેરવાલાને ઘેર ઘી કેળાં.

[વધુ માટે જુવો પાનું, ૨૪ મું.]

OUT IN THE COLD!

[The Hon'ble Mr. Pherozeshah Merwanji Mehta, who had in the person of Mr. Nowrojee Nusserwanjee Wadia a rival for the seat in the Viceregal Council, scored seven votes, while Mr. Wadia received six. Mr. Mehta has been duly elected, notwithstanding the vapourings of a few who would have been glad to see him out of the Imperial Legislative Council at the sacrifice of public interests.]

ઢારમાં થથરતા બીચારો રહી ગયો!

[વાઈસરાયની ધારાસભા મધેની બેઠક માટે આનરેબલ મી० ફીરોઝશાહ મેહેરવાનજી મેહેતાની સામે મી० નવરોજી નસરવાનજી વાડયા હરીફ તરીકે બહાર પડયા હતા, તેઓ બંનેમાંથી જ્યારે મી० મેહેતાને સાત તયારે મી० વાડયાને છ મત મળયાં હતાં, જેથી મી० મેહેતા વધુ મતે ચુંટી કહડાયા છે. પ્રજાના લાભોને ભોગે વડી ધારાસભામાંથી મી० મેહેતાને બાહેરજ રહેલા જોવાને કેટલાક શખસોએ ફાંફાં મારવામાં અને ધુમાડો કહાડવામાં કાંઈ બાકી રાખયું નથી, તેઓને આથી થોડી નીરાસી નહી મળશે.]

The Derby a few years hence.—Lord Bertie: "Understand, Daisy, you ride to win!"—Daisy: "Leave that to me, dear boy! Ladies first!"

Sound.—Mr. Bunker (to applicant for his daughter's hand): "Is your position sound?"—Applicant: "Decidedly so, sir. I'm a trombone-player."

THE BOMBAY CIVIC FATHER IN ECSTACY

on hearing of the normal health conditions prevailing in the city after many months of misery.

મુંબઈના શેહેરીબાવાના હરખનો કાંઈ સુમારજ નથી,

કારણ કે મહીનાઓને મહીનાઓ સુધી મોહકાન પર મોહકાન વલયા પછી હમણાજ મુંબઈમાં મરણોનું પ્રમાણ ઓછું થઈ હંમેશના ધારા મુજબનું થયલું તેઓએ સાંભળયું છે.

THE WAYS OF THE BOMBAY LANDLORD.

Dády—D—n the Landlord! Says we must pay ten rupees more from next month! Or clear out! That's nice! Because the Municipality would increase the house-tax one or two per cent., the beggar goes and puts up the house-rent twenty-two per cent!

મુંબઈના ઘર વાલાઓનાં ખેણકોટક.

દાદી—નખોડ જાયરે એ કંગાલ ઘેરવાલાનું! નખોડ ગીયો તો નોટીસ ધધરાવી મુકોય કે આવતે મહીનેથી દસ રૂપયા ભારૂં વધારે પરસે! નહી તો ચાલ્યા જઓ! એવું થાય કે એય જઈને એ કંગાલનો ટોટો પીસી મુંકુ! હજી તો મયુનીસીપાલીટીવારા એક કે બે ટકા કર વધારવાના છે, તેટલાં નખોડનો ગીયો એ બારા બેને બદલે બાવીસ ટકા ધધરાવવા નીકલી પરયોય!

HAND IN HAND.

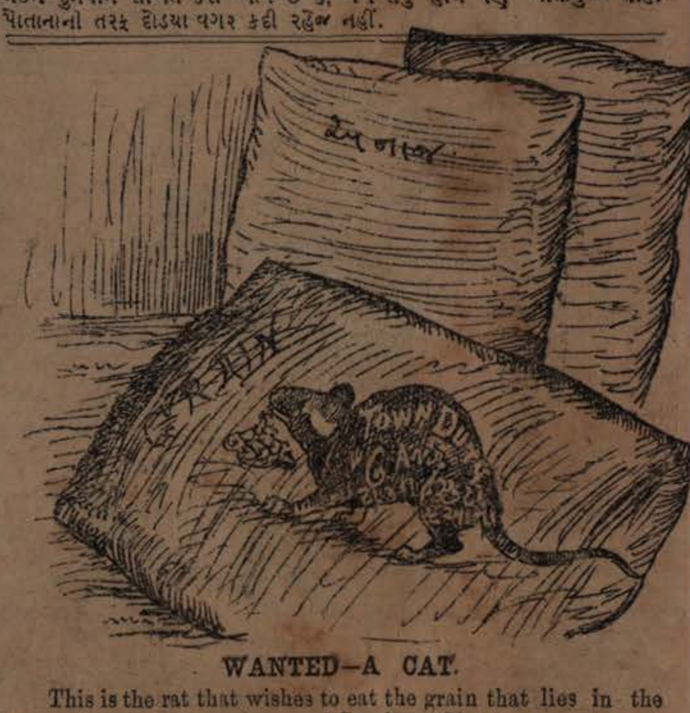
Of one kith and kin, the sisters two go about hand in hand, proving to the world the ancient adage that "Blood is thicker than water."

["The present indications are that in the future amity and peace will prevail between the two nations, and that the cordial relations which now exist between the United States of America and Great Britain will extend wherever there are nations which acknowledge the sovereignty of England."—*Sir Wilfred Laurier in the Dominion House of Commons.*]

હાથમાં હાથ.

એક લોહીની, એક કુટુંબની આ બંને બેહુનો એક બીજાના હાથમાં હાથ લઈને દુનયાને સાબેત કરી આપે છે કે, ગમે તેવું હોય પણ પોતાનુંજ લોહી પોતાનાની તરફ દોડયા વગર કદી રહેજ નહીં.

WANTED—A CAT.

This is the rat that wishes to eat the grain that lies in the house of the half-starved poor of Bombay! Oh! for a cat to eat the rodent in turn!

જોઈયે છે,—એક બીલાડી.

મુંબઈના અરધા ભુખેમરતા ગરીબના ઘેરમાંનો અનાજ ખાઈ જવાને આ ઉંદર તલપીયાં મારે છે! આથી એ ઉંદરનેજ ખાઈ જવા માટે એકુ બીલાડી નીકલી આવે તો કેવું મઝેહતું!

THE MONSOON IN BOMBAY.

SCENE, Scandal Point.
TIME, Sunday evening.

PEELOO-Why, grandpa, there's not a soul here! And nobody to play with! The whole place deserted! And that too on a Sunday evening!

GRANDPA—People don't stir out in the rains, my dear.

PEELOO—(After a pause) Suppose we play together blindman's buff, grandpa! It'll be so jolly!

[*Grandpa dœsn't see it.*]

મુંબઈમાં ચોમાસું.

દેખાવ, સ્કેનડલ પોઈંટ.
વખત, રવીવારની સાંજ.

પીલુ—મોટાબાવા, મોટાબાવા, અરયું હંઈ તો કોઈ કારૂં કુતરૂંબી નહી મલે! તારે હું હવે રમું કોણની સાગે? જાણે નકરૂં સમસાન ને બીઆબાન! ને તેબી વરી આતવાર જેવે દાહારે! એમ કાંય હોસે, મોટાબાવા?

મોટાબાવા—જોની દીકરી, વરસાદમાં લોકો બાહાર ફરવા નથી નીકળતાં!

પીલુ—(જરાવાર રહીને) તારે મોટાબાવા, જો ચાલો, આપરે બે જણા નાસોગોસો રમયે! જો કેવી મજાહ પરસે!

[મોટાબાવાને બુચી પીલુ સાથ એવી મજાહ કરીને પોતાનાં વરસ વેચવા ગમતાં નથી!

A DRESS REHEARSAL,

THAKAR.—When I'll be a Civilian we'll go like this, my dear, and you'll be the admired and envied of all! Isn't it nice and decent, my ownest own?

THAKRANI.—It's good I put the TILAK on my forehead and you retain the pugree, or we might be taken for people from Goa!

એક દરેસ રીહરસલ.

ઠક્કર—જોને મારા પ્રાણ, હું જયારે સનદી નોકરી પસાર કરીશ ને સીવીલીયન થઈશ ત્યારે તું ને હું આ રીતે ભપકો કરીને ફરીશું! તે વેળા તને દેખીને બધી ભાઠીયણીઓ અદેખાઇથી બળી જજી જશે! કેહેને મારી પ્રાણપ્રીયા, કેહેને, આ ઠીક લાગે છે ને? આમ બહુ ભપકો મારે છેને?

ઠકરાંણી—છે તો ઠીક. પણ એ તો સારૂંજ છે કે મારે કપાળે તીલક છે ને તમારે માથે પાઘડી છે, નહીં તો લોકો તો એમજ સમજે કે આ તો ગોવેનાં કોઈ ફરંગી કીસ્તાંઉ હશે!

IF IT WERE BUT TRUE!

Hind—I'm lightly burdened they say! I'm lightly taxed!! I pay only one shilling and nine pence!!! While my sister Britannia pays much more! What a pleasant surprise for me! What news for me! If it were but true!

[Criticising the optimistic view taken by Lord George Hamilton and Sir Henry Fowler about the Indian finances, (the latter remarking that the taxation of India now amounts to one shilling nine pence per head of population) the *Times of India* says that "this method of stating the case does not sufficiently bring into prominence the amazing poverty which prevails among communities in India numbering many millions, nor does it illustrate what is another fact, that the incidence of Indian taxation has been steadily if slowly increasing for some years past."]

જો એ વાત ખરી હોય તો કેવું મજેહનું!

હીંદ—પેલાઓ કહે છે કે મારી પર કરજનો ઘણોજ હલકો બોજો છે! વળી કરનો બોજોબી ઘણોજ હલકો છે!! હું માણસ દીઠ એક શીલીંગ ને નવ પેનસનો ફકત કર આપું છું!!! જ્યારે મારી બેહેન બ્રીટાનયા મારાં કરતાં લગભગ બારગણો વધારે આપે છે! ઓહોહોહોહો! આ કેવી મારે માટે તાજુબીભરેલી વાત! આ મારે માટે કેવી ખુશાલીભરેલી ખબર! આહા, જો એ ખરી હોય તો કેવું મજેહનું! પણ તેમાં સચાઈ છે કે?

[હીંદુસ્તાનની નાણાં સંબંધી સ્થીતી વીષે હીંદી પ્રધાન લારડ જયારજ હેમીલટને તથા માજી પ્રધાન સર હેનરી ફાઉલરે આમની સભામાં ઘણો રંગીન ચીતાર આપયો હતો, અને સર હેનરીએ તો વળી જણાવયું હતું કે હીંદી પ્રજાને માથેના કરનો બોજો માણસ દીઠ ૧ શી૦ ૯ પે૦ જેટલોજ છે. તેમનાં તે ભાષણ ઉપર ટીકા કરતાં "ટાઈમસ આફ ઇનડયા" જણાવે છે કે "હીંદુસ્તાનના કરોડો લોકો વચે અજાએબી ઉતપંન કરે એવી જે નાચારી ચાલે છે તેને જેમ એ ભાષણો મધે પુરતી અગત લાગુ નથી પાડવામાં આવી, તેમ વળી હીંદમાં કરનું પ્રમાણ કદાચ ધીમેથી પણ મકકમપણે છેલ્લાં કેટલાંક વરસ થયાં વધતું જાય છે તે પણ તે મધે દેખાડવામાં આવેલું નહીં જણાતું.]

MUNICIPAL NOTES.

(By a Corporator Fainéant.)

Monday, June 20th, and Thursday, June 23rd—Two years of it running, and still the plague has not ceased to occupy the people's thoughts and influence the deliberations of their representatives. Scarcely a meeting since the memorable day we were shaken from our sleep of fancied security, but the trouble has been before us in one shape or another. The demand for money has been unceasing, until finding ourselves at the end of our resources and the bottom of our treasury, we are driven to the spendthrift's last chance. We are going to borrow 34 lacs, when of course there will be no lack of money. Of all the lessons of the plague, the most impressive and enduring is the one enforcing

"The good old rule, the simple plan,
That they shall take who have the power,
And they shall keep who can."

"THE GREAT SCAVENGER."

Another lesson, said Dr. Sanitation, is that we should, above everything else, keep ourselves and our surroundings clean and sweet. We did that at the first outbreak, and were rewarded with a little breath-

"BURY IT FATHOMS DEEP."

ing time at the end. The great Scavenger himself rested for a while from his grim labours. At the second outbreak, though we had seen the proof of the better we followed the worse with the result that a threatened third recrudescence is on us before we are well out of the second. But do not rake up the past. Bury it fathoms deep, and let our endeavour be to get ahead of the plague instead of allowing it to get ahead of us. In short, concluded Dr. Sanitation, though I say it that should not, our only salvation lies in one word—*Sanitation.*

Welsbach vs. Langner. Literally a burning question, for it related to our incandescent gas lamps, the mantles for which we had been purchasing from the former, and now the latter offered them cheaper. We were all for economy, though Dr. Cow-Horn and the M. C. thought otherwise and notwithstanding that

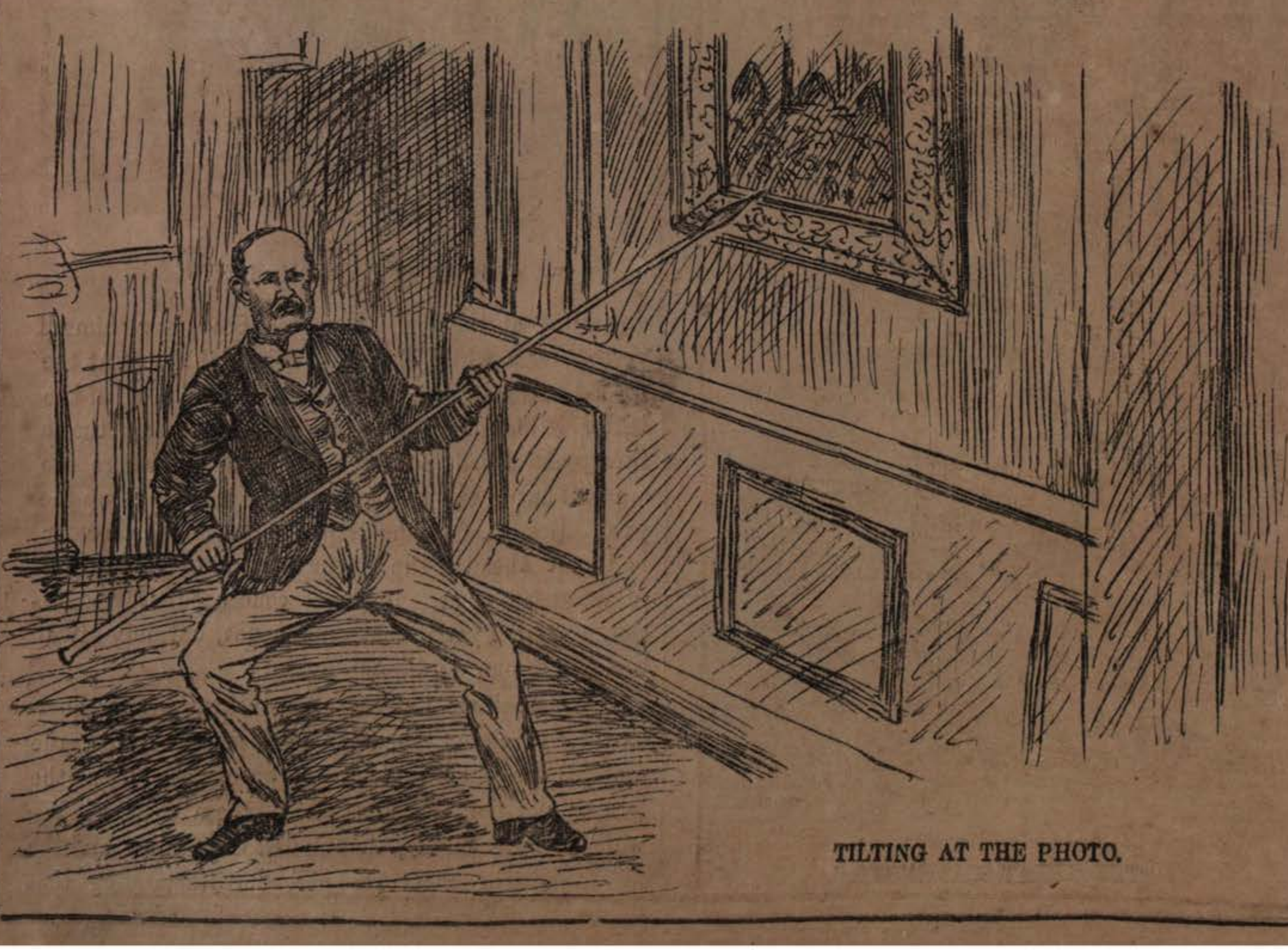

"SEDATE MR. PENDULUM OSCILLATED FURIOUSLY."

Mr. Penny warned us against being "penny wise and pound foolish." And so Mr. Mahler's mantle has fallen on Mr. Langner. For a twelve-month, during which, if sufficient light is thrown on the question, there will be no further wrangling as to which of the two shall be our future enlightener.

That nasty photograph! In an evil hour did Mr. Seraph present the camera at us. In an evil hour did Sir George Cotton conceive the idea of making us a present of the result. Mr. Seraph treated us to tea, Sir George feelingly sang "Auld lang Syne," but though tea is said to be grateful, we were not, for when it was proposed to hang Sir George's kind present in the Hall, the usually sedate Mr. Pendulum oscillated furiously and in his loudest ticks asked: "Do I look like this?" "And I like a leper," asked the valiant P. C., tilting at the photo? And I like Blue-beard," cried a third? "And is this art," asked a fourth, "or is it a heartless joke?"

But the photo was in luck. Though nearly every one interested was down on it, it went steadily up to the hanging line, where Leo fixed it, remarking that people ought not to have yielded to Mr. Seraph's temptation, but once fallen, they cannot choose but take the consequences. The camera never lies, and

TILTING AT THE PHOTO.

it is bad taste to look a gift-horse in the mouth.

So the photo hangs as a scarecrow to warn future councillors off the truthful lens.

The Tramway Co.—a "boon and a blessing to men" who can neither drive, ride, nor bike—came to us for a concession, a remission of the bond it had entered into with us when laying the double track in Girgaum. It forgot for the moment what Shylocks we were, and though the gentle Seraph pleaded, Portia-like, for mercy, all we did was to ask, "Is it so nominated in the Bond?", and to hold out for our pound of flesh.

The **Amalgamated** Cyclists of Bombay—"poor" men who cannot afford the luxury of carriages and are

"GENTLE SERAPH."

IS IT SO NOMINATED IN THE BOND?

therefore reduced to the necessity of investing a few hundreds on wheels—finding themselves unable to pay the tax lately imposed on them, came up with a memorial, headed by the Sage of C. P. Street. Leo gave them a warm welcome but regretted being unable to do anything for them in the middle of the year. They might call again another time, if they chose. But the Sage had prepared a speech, and was not going to be cheated out of it. So, mounted on the hobby-horse, "*Healthy Exercise,*" lately used by Mr. Seraph, he hurled at us deadly weapons out of a bundle of stati-*sticks*, 165 in number, that he carried under his arm! Needless to say that we were not annihilated. On the contrary, we enjoyed ourselves

and laughed inordinately when the Cycle-Champion asked why we did not tax the pedestrians? We promised him we would, as soon as we saw our way. Pedestrians for Pedalists, was a good alternative proposal, somewhat like the Poet's :—

"' A tax upon horses', said Goschen, ' I hope
Will meet with the cordial support of all classes.'
Perhaps so—but think how much wider his scope,
If he only would put a small duty on asses."

THE CHAMPION.

UNITY, FRATERNITY, SYMPATHY.

[In a very gratifying despatch, dated the 26th May last, the Secretary of State conveys to the Viceroy in highly eulogistic terms the appreciation by Her Majesty's Government "of the gallant conduct and admirable qualities of the British and native commissioned, warrant and non-commissioned officers and privates of Her Majesty's forces engaged" in the Tirah Campaign.]

એકદીલી, ભાઈબંધી દીલસોજી.

[હીંદી પ્રધાને નામદાર વાઈસરાય જોગ મોકલાવેલ ગઈ તા૦ ૨૬ મી મેના એક પત્રમાં તીરાહ ખાતે ચડડાઈ લઈ ગયલી નામદાર મહારાણીની લશકરી ફોજનો ભારે વખાણ કરી જણાવયું છે કે, લડાઈમાં અંગ્રેજ તેમજ દેશી લશકરીઓએ અને તેમના અમલદારોએ જે બહાદુરી દેખાડી હતી અને વખાણવા લાયક વરતણુક ચલાવી હતી તેની નામદાર મહારાણીની સરકાર ઘણી કદર બુઝે છે.]

THE COMING STORM.

HIND—Ah! No peace of mind for me! Again the sky seems overcast! They are possibly going to keep my army active for many more months to come! And the bill? Who'll pay it, I wonder, and when and how?

[There is no doubt that the feeling in Upper Punjab is, that a storm is brewing on the Frontier. The bazaars are full of rumours and Government, despite all its endeavours, cannot keep its preparations entirely secret. As we hinted the other day an outbreak will not find either military or civilians unprepared; a good deal is being done quietly and without fuss. Arsenals are busy. If a disturbance happened any moment in Tochi or Bajour, it would surprise but few, and Bajour, if it rose, would very likely carry Swat with it.—*Simla Correspondent of the "Bombay Gazette" June 20th,* 1898.]

આવતું તોફાન.

હીંદ—આહ ! મનની જરા પણ નીરાંત ભોગવવાનું મારી તો સરજતમાંજ લખેલું દીસતું નથી ! વળી પાછું આકાશ ઘેરાઈ આવતું દેખાય છે ! વળી મારાં લશકરને કેટલાક મહીનાઓ સુધી મેહેનતમાં ઉતારવાનું કામ થાય છે ! અને તેના ખરચનો આંકડો ? તે કોણ આપશે, અને કયારે અને કેવી રીતે આપી શકાશે, તે કોઈ કહી શકશે ?

[આ વાતમાં શક નથી કે સરહદ તરફ તોફાનનો પવન ફુંકવા લાગયો છે એમ પંજાબના ઉતર તરફના ભાગમાં માનવામાં આવે છે. બજારમાં ઘણી અફવાઓ ચાલે છે. અને સરકાર ગમે તેવી તજવીઝ કરયા છતાં પોતાની તઈયારીઓ તદન છાની રાખી નહીં શકશે. થોડા દીવસ અગાઉ અમો જણાવી ગયા હતા તેમ તોફાન જાગયું તો તે વેળા માટે લશકરી કે દીવાની ખાતાંના અમલદારો તેની સામે થવા માટે તઈયાર નહી થયલા નહીં જણાશે ; ચુપકીથી અને વગર ધાંધલે ઘણું કામ કરવામાં આવે છે. તોપખાનાંમાં ધમધુકાર કામ ચાલે છે. તોચી કે બાજોરમાં તોફાન કોઈ પણ પળે શુરૂ થયું તો તેથી થોડાઓનેજ અજબ થશે, અને બાજોરમાં તોફાન જાગયું તો તેની સાથેજ સ્વાટમાં પણ તોફાન જાગવાનું.—"મુંબઈ ગેઝેટ" નો સીમલાનો ખબરપત્રી.]

THE SLEEPING BABES! (THE KHOJA CHARITABLE FUNDS.)

KHOJA PUNCHTULLA.—What bright and sparkling cherubs these would be; if they moved about freely. Why don't you let them play, as they ought to? The blood in them will turn to poison, if it does not circulate, and it will be a pity to destroy such valuable lives. Wake them up, sir, for their benefit and for yours.

[There have been more than half a dozen charitable funds raised by the Khoja community within the last few years and amounting to thousands which are lying idle without serving the useful objects for which they were raised.]

ભર ઉંઘમાં પડેલાં બાળકો. (ખોજા કોમનાં કેટલાંક ફંડો.)

ખોજા પંચતુલા—મીયાં, આ બાળકોને એમ ભર ઉંઘમાં પડી રેહેવા દીધાં છે તેને બદલે તેમને ઉઠાડીને છુટથી ફરતાં હરતાં કરો તો તેઓ કેવાં સુંદર ખીલતાં ગુલાબ જેવાં થઇ પડે, તેનો કાંઇ તમે ખયાલ કીધો? તેમને રમવા દોડવા કાં નથી દેતા? જે તેઓનાં શરીરમાંનું લોહી બરાબર ફરશે નહી તો પછી તે ઝેરી થઇ જશે, અને જો એવા કીમતી કુમળા જીવો જો બરબાદ જશે. તો તે ભારે અફસોસ ભરેલુંજ થઇ પડશે! વાસ્તે મીયાં સાહેબ, તેઓને જાગરૂત કરો, તેઓના અને તમારા ફાયદા માટે તેમને જાગરૂત કરો!

[ખોજા કોમે ગયાં થોડા વરસમાં હજારોની રકમનાં કેટલાંક ફંડો ઉભાં કરયાં છે, જે માત્ર એમના એમ આળસુ પડી રહયાં છે, અને જે નેમથી તે ઉભાં કરવામાં આવયાં હતાં તે નેમ મુદલજ તેઓએ પાર પાડી નથી.]

QUEEN ELEANOR AND FAIR ROSAMOND.

Queen Eleanor......The Chairmam of the Standing Committee. Fair Rosamond......The Civic Father of Bombay.

QUEEN ELEANOR—Which will you choose? The dagger or the cup of poison? FAIR ROSAMOND—The cup rather than the dagger!

[In the present embarrassed state of the Municipal Finances the Corporation has adopted the resolution moved by the Chairman of the Standing Committee to raise a full loan for the whole of the plague expenditure (34¼ lacs) for a term of ten years; and a further loan of 8¼ lacs for recoupping the amount originally drawn three years ago from the cash balances to meet temporarily the expenditure incurred in improving the Agripada estate by means of roads, reclamations, &c. This in preference to the proposal of the Municipal Commissioner to increase the general tax and town duty on grain.]

રાણી ઇલીનોર અને ખુબસુરત રોઝામંદ.

રાણી ઇલીનોર..........સ્તેનડીંગ કમીટીના પ્રમુખ. ખુબસુરત રોઝામંદ..........મુંબઈના શેહેરી બાવા.

રાણી ઇલીનોર-બોલ, તું કેવી રીતે મરવાનું પસંદ કરે છે? આગ્મે ખંજરથી કે ઝેરનું પયાલું પીને? ખુબસુરત રોઝામંદ-આહ! ખંજરના કરતાં તો ઝેરનું પયાલું બેહેતર!

[મયુનીસીપાલીટીની નાણાં સંબંધી હમણાની ગુચવાડાભરી સ્થીતીમાં સુધારો આણવાને કારપોરેશને સ્તાનડીંગ કમીટીની ભલામણ ઉપરથી એવો ઠરાવ કરયો છે કે મરકીના ખરચ માટે ૩૪। લાખ રૂપયાની લોન દશ વરસની મુદત માટે, અને તે ઉપરાંત ફાજલ રોકડ પુરાંતમાંથી ત્રણ વરસ અગાઉ ઉચકેલી ૮। લાખ રૂપયાની રકમ પાછી ભરી દેવા અગ્રીપાડાની મીલકતની જામીનગીરી ઉપર તેટલી રકમ જાથુકની લોન તરીકે કાહાડવી.]

THE HEAVY RAINS.

મુંબઇમાં ભારે વરસાદ.

Bachāmae (with the banjo)—Who could have opened heaven's flood-gates like this? Here we are moping at home, I with the banjo, you with your dear *Punch* when we should be out enjoying ourselves. Disgusting weather!

Allamae.—It's all your fault. Don't you know how the sages of old brought down rain from above at will by the music of their voice? Here you're doing the very thing that they did, and you can't blame nature for weeping at the infliction.

બચાંમાય-મરેરે આવો તે કંઇ મુવા વરસાદનો જુલમ હોસે! મુવો તુટી પરેચ ત.રે એક વાગો! ને તેને લીધે ઘેરમાં ભરઈ રેહીને જેમ તેમ આલસ ઉલસમાં દાહાડો પુરો કરવો પરેચ! જેની અતયારે તો આપરે કોણ જાણે સ્કેનડલ પાંઈંટ પર કેવી મોજ કરતા હોતે! તેને બદલે અહીં આએ "બેનજો" સાથે મને બળે કલાક થયા માથું ફોરવા કરવું પરેચ, ને તું તારૂં પયારૂં પંચ લઈને દોરા તાણવા બેઠીચ! મુવા વરસાદનેબી તે સું કેહીંયે જો!

આલાંમાય-એ બધો તારો વાંક છે. તું જાણતી નહી કે આગલા વખતના પંડીતો ને ઉસ્તાદો ગાયન ગાઈને આસમાનપરથી વરસાદને કેવાં હુંડે લાવતાતા તે! આજે તુંબી તેમજ કરવા બેઠીચ! તારા ભેંસ જેવા રાગરા પર મોહો પડીને કુદરત બધી રરારોલ કરી મુકેચ તેમાં તું અજબ સાની થાયચ!

BOMBAY THE BEAUTIFUL.

(After the second recrudescence of the plague is over.)

"At last! A little breathing time! After months upon months of untold misery! May I never again be tormented like this! But the prophets of evil leave me but little hope. One thing, I must improve this short respite, and guard against being caught napping again.

સુંદર મુંબઈ સુંદરી.

(મરકીનો બીજીવારનો હુમલો પુરો થયા પછી.)

"આખરે જરા દમ ખાવાનો વખત મળયો છે! મહીનાઓ ને મહીનાઓ સુધી દુખ અને કંગાલીયતમાં હેરાન અને સરગરદાન થયા પછી જરાક કાંઇ મનને નીરાંત મળી છે! પણ તેટલાં તો મરકીનો ત્રીજો હુમલો આવી લાગવાની વાતો થવા લાગી છે, અને મારી આશા અને ઉમેદ કરરરરરભુઉઉસ થઈ ગયલી જોઉં છું! અરે! અરે!—પણ જે દમ ખાવાને થોડી ઘડી મને મળી છે તેનો મારે સારોજ ઉપયોગ કરવો જોઇશે, કે જેથી કંગાલ દઈતના હુમલા તળે અંચીતી સપડાઈ તો નહીજ જાઉં!"

Doctor: "Have you been treated for this at all?"—Patient: "No, sir, I ain't 'ad a bloomin, drink all the day."

THE AMERICAN AMAZON.

"Peace, and my work in the cause of Liberty and Humanity unfinished! Peace! Yes, in its proper time, and never without honour."

[The Spanish papers discuss the question of peace. The ministerial organ CORREO dwells upon the injury the war is causing to the trade and industry of Spain.—*Reuter's Telegram, London, June 22.*]

અમેરીકન બહાદુર લડવઈયણ.

"શું ? સુલેહ કરૂં ? અને છુટાપણા ને ઇનસાનીયતને ખાતર મેં માથે ઉઠાવેલું કામ અધુરૂં પડતું નાખું ? હા, સુલેહ કરૂં, પણ તે તેના ઘટતા વખતેજ અને માન સાથ કરી શકું તોજ! નહી તો નહીજ!"

[સ્પેનના પત્રો સુલેહ કરવાની બાબત ઉપર તકરાર ચલાવે છે. સ્પેનનાં પ્રધાન મંડળનું વાજીંત્ર "કોરીયો" લડાઇથી સ્પેનના વેપાર અને ઉદયોગને કેટલું નુકસાન થાય છે તે ઉપર લખાણ ચલાવે છે.—રોઇટરનો તાર, લનડન, તા૦ ૨૨ મી જુન.]

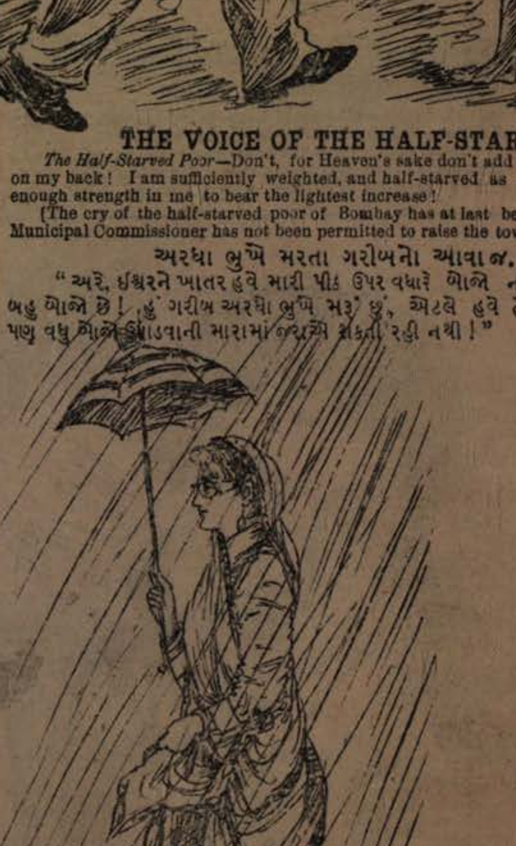
THE VOICE OF THE HALF-STARVED POOR.

The Half-Starved Poor—Don't, for Heaven's sake don't add any more burden on my back! I am sufficiently weighted, and half-starved as I am, there isn't enough strength in me to bear the lightest increase!

[The cry of the half-starved poor of Bombay has at last been heard, and the Municipal Commissioner has not been permitted to raise the town-duty on grain.]

અરધા ભુખે મરતા ગરીબનો આવાજ.

"અરે, ઇશ્વરને ખાતર હવે મારી પીઠ ઉપર વધારે બોજો ના લાધ! મારીપર બહુ બોજો છે! હું ગરીબ અરધો ભુખે મરૂં છું, એટલે હવે તો હલકામાં હલકો પણ વધુ બોજો ઉપાડવાની મારામાં જરાએ શકતી રહી નથી!"

PEEROJA'S PARASOL FOR THE MONSOON.

Too small a protection, if at all, in torrents of rain! And yet this toy or nothing! Not a size bigger! It will be so very unfashionable, and very unladylike!

ચોમાસાં માટેની પીરોજાની રમકડાં જેવી છત્રી.

"બલા જાણે રે મોટી છત્રીનાં ઓઢાંને હાથમાં પકડવાને! તે લઇને કોણ ચાલે! કોઇ કેહેસે કે રાણ ભીલમાં મજુરી કરનારી કોઇ ઘાટણ છે!" અને તેથી પીરોજા પોતાની આ રમકડાંદાર છત્રીનેજ પયારી ગણવાની બાહિંસ કરે છે! પણ પયારી પીરોજા. આ તારી "પેરાસોલ" તારાં કપડાંનો કેવો બચાવ કરે છે તે તો જરા જો! સારી ને ઇજ્જતની પુશાકની કરવા ઉપરાંત લોકો વચ્ચે તે તારી કેવી ફજેતી દેખાડે છે તેનો, વાહાલી પીરોજા, તુને કાંઇ ખયાલ પણ છે?

IN THE AIR!

શેકારી પક્ષીના પંજામાં શેકાર.

THE KING-BIRD OF PREY AND ITS VICTIM.

(A foregone conclusion.)

[After the destrnction of the Spanish fleet in the harbour of Santiago Co'nmander Watson has been appointed to the command of the American squadron which is going to Spain to bombard the Spanish ports.—*Reuter's Telegram.*]

(ભવીષની એક આગાહી.)

[સેનશીયાગોના બંદરમાં સ્પેનીશ કાફલાનો નાશ કરવામાં આવયા પછી સ્પેનનાં બંદરો ઉપર તોપોનો મારો ચલાવવા માટે સ્પેન ખાતે એક અમેરીકન કાફલો મોકલવાનું નક્ષી કરવામાં આવયું છે, જેની સરદારી એડમીરલ વાટસનને આપવામાં આવી છે.-રોઈટરનો તાર.]

CHOW-CHOW.

That Photograph!

JALANDHAR NATH writes: "It is a hopeful sign. We of the Aryan stock are more or less a speculative race given to habits of introspection. We are strong in our intellectual, critical, and logical faculty with a strong belief in discretion and expediency. The emotional side of our nature is, to my mind, not so well developed yet. Demonstrations or outbursts of enthusiasm or of righteous indignation on suitable occasions are therefore rare among us—the emotions lying torpid and the intellect dominating and dissipating the feelings. It may be the intellect rules the world; but take my word, *Puncholia*, the sentiment is no less a mighty factor in the regulation of human affairs.

* * *

"BUT I am straying. I said it was a hopeful sign,—and in this way. You should sometimes feel

RIGHTEOUS INDIGNATION!

indignant and sometimes feel for posterity, and if you find you are no good, you should sometimes honestly tell people so. Well, all these things have happened in our People's Palace. Some of the people's representatives have achieved this moral victory though physically defeated. That photograph in the Municipal Hall has drawn out the emotional virtues of our leaders. At the sight of that photograph which was to immortalize them, some of the most discerning ones did, for once, feel indignant, and threw calculation, logic and expediency aside. They instantly realized how unworthy they were to have their presentiments handed down to a better and wiser generation. They felt how critical posterity would groan and writhe in agony in the presence of that picture: they were indignant: they knew themselves and by their conduct honestly proclaimed the fact to the world. If they did not succeed in excluding that symbol of self-reproach from the People's Palace, it was not their fault. A little more courage on their part would perhaps have done it; but that courage was yet to come. Righteous indignation, and strong emotions must pave the way for it. The emotions are awakening. We have just had an earnest of it, and there is every reason to be hopeful. That photograph may yet turn out to be that "little seed" of mighty potentiality of which the poet has sung.

* * *

"I HAVE been casting about for a parallel in history illustrating an exhibition of courage—the outcome of indignation–in dealing with an unwelcome representation. I have just stumbled across a record. The veracious Mr. Artemus Ward gives an account of how one of his wax figures exhibited at a show at Utica was once outraged. It was the effigy of a historical character noted for stirring up angry feelings in the breasts of the pious. A young man belonging to one of the first families in that city dragged the figure out of the cage by the feet and pounded him as hard as he could. "What under the son are you abowt?" remonstrated the injured Mr. Ward. "What did you bring this pussylanermus cuss here fur?" asked the irate citizen of Utica, and with these words he is said to have "hit the wax figger another tremenjis blow on the hed." "You egrejus ass," argued the poor showman, "that air's a wax figger—a representa shun of the—'......,'. "That's all very well for you to say," roared the young man, "but I tell you, old man, that '......' can't show hisself in Utiky with impunerty," with which observation—so runs the record—he caved in the figure's head.

* * *

"THAT photo in the People's Palace narrowly escaped the fate of Artemus Ward's wax figure, that eventful afternoon. May the *souvenir* long adorn the walls of our Municipal Hall; may no Evil Eye mar the beauty of that group; may no vandal of the Utica type approach that work of art with destruction lurking in his arm!"

A LITTLE MORE COURAGE—AND THE FATE OF THE PHOTO IS SEALED!

THE VAMPIRE AGAIN!

Pouncing upon her for the third time to draw her life-blood!

[The weekly plague statistics of the Bombay Presidency show that the recrudescence of the plague is coming on slowly but surely.]

જીવતું લોહી ચુસનારૂં "વેમપાયર" વાઘલું એકવાર ફરીથી.

ગરીબ બીચારી નીરદોષના શરીરમાંનું જીવતું લોહી ચુસવાને ત્રીજીવાર તે તેણીપર તુટી પડવા આવ્યું છે!

[મુંબઈ ઈલાકાને લગતા મરકીના અઠવાડીક આંકડાઓ ઉપરથી જણાય છે કે મરકીનો નવો હુમલો ધીમે ધીમે પણ ખાત્રીભરેલી રીતે વધારો કરતો જાય છે.]

THE INDIAN HEROES FUND.

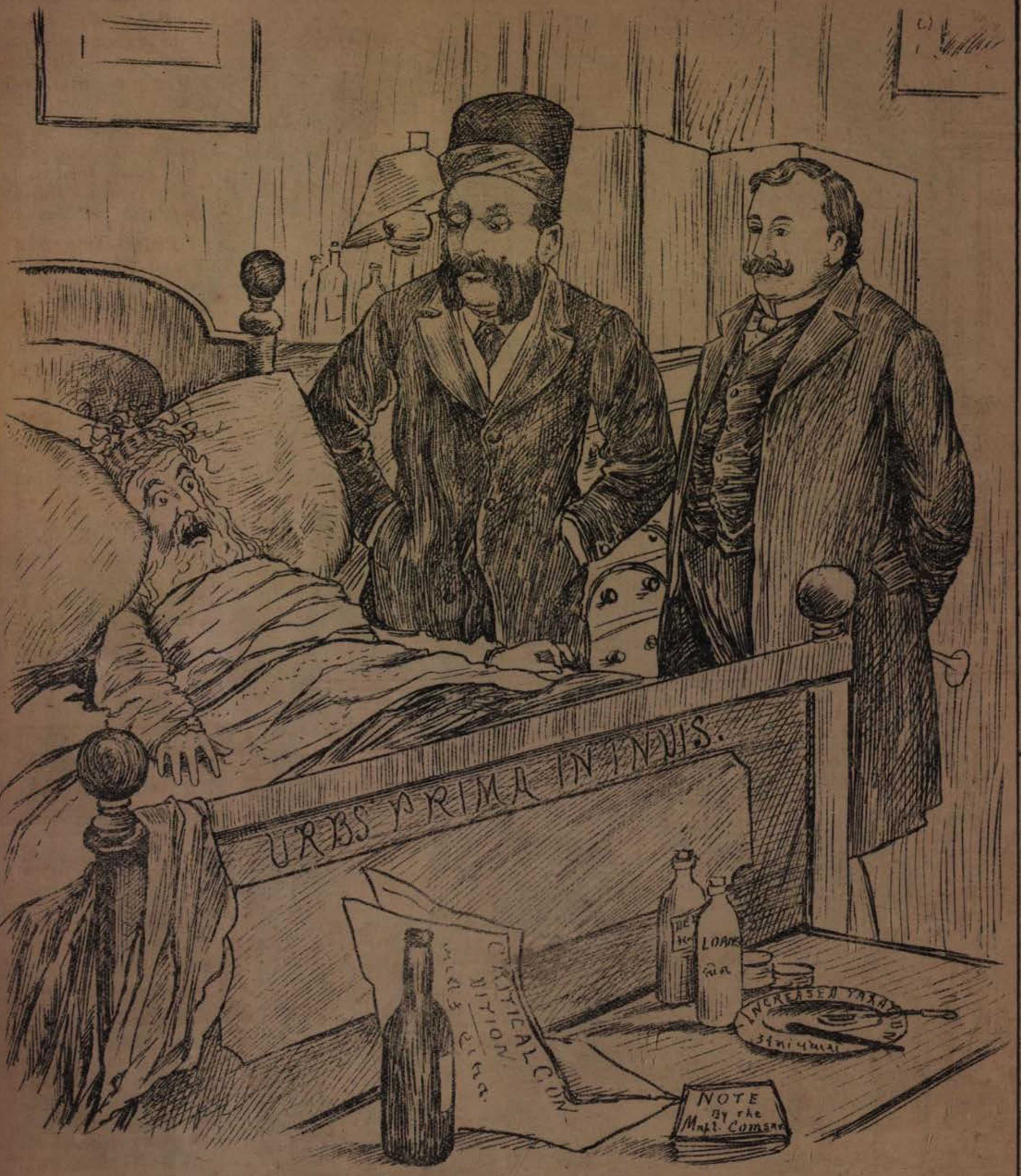
MR. PUNCH.—Very kind of you, Madame, to offer to take the brave little Indian Soldier's boy under your umbrella, He will be grateful for the shelter, I assure you.

[The Government of India have gratefully accepted the offer made by the organisers of the Indian Heroes Fund to assist in providing for the families of native soldiers who lost their lives in the recent frontier operations.]

હીંદી પેહેલવાનોનું ફંડ.

મી० પંચ—બાઈ સાહેબ, તમારી છત્રી તળે બહાદુર હીંદી સેપાહનાં બચાને તમોએ લેવા માંગયો છે, તે માટે તમારી બહુ મેહેરબાની થઈ. ખચીત, તમોએ તેને આપેલા આશરા માટે તે તમારો સદાનો હુશાનમંદજ થઈ રેહશે.

[ઈંગલંડમાં ઉભાં કરવામાં આવેલાં હીંદી પેહેલવાનોનાં ફંડના આગેવાનોએ છેલ્લી સરહદ ઉપરની લડાઈમાં મારયા ગયલા દેશી સેપાહોનાં કુટુંબોને મદદ કરવા માટે કરેલી માંગણી હીંદી સરકારે ઉપકાર સાથ બહાલ રાખી છે.]

WHEN DOCTORS DIFFER.

DR. MEHTA.—Poor fellow! Very badly suffering from inanition! No more drawing of blood, I assure you.

DR. SANDHURST.—Oh, I don't know that. A few more leeches, to suck the plague germ out of him, ought to do him good I think.

[At the meeting of the Corporation held on Thursday last, the Hon'ble Mr. Mehta suggested that the Corporation should hold their hands and make no further payment to the Government on account of plague until the question raised by the Corporation about the distribution of plague expenditure was finally settled.]

જ્યારે ડાકટરો વચ્ચે મતફેર ઉઠે ત્યારે—?

ડાકટર મેહેતા—ગરીબ બીચારો! એનાં શરીરમાં તો લોહીનું એક ટીપુંબી નહી મલે! હું તો ખાતરીથી કહું છું કે, હવે એનાં આંગમાંથી જરાકબી વધુ લોહી કહાડી શકાશે નહી!

ડાકટર સેંડહર્સ્ટ—ઓહ! હું તેમ ધારતો નથી. હું તો ધારૂં છું કે મરકીનાં જંતુઓને એનાં શરીરમાંથી ધાવી કહાડવા માટે થોડી વધારે જળો લગાડવાથી એને ફાયદોજ થશે!

[ગયા ગુરૂવારે મલેલી કારપોરેશનની સભામાં આનરેબલ મી૦ ફીરોઝશાહ મેહેરવાનજી મેહેતાએ સુચના કરી હતી કે, મરકીના ખરચમાં કોણ કોણે કેટલો કેટલો ભાગ આપવો તેને લગતા સવાલનો ફડચો કરવામાં આવે તયાં સુધી મરકીના હીસાબે કારપોરેશને સરકારને વધુ પઇસા કહાડી આપતાં પોતાનો હાથ ખાંચવો.]

SERVED HIM RIGHT.

Peelee.—So he saw you in his aunt's house, and of course fell in love with you. What did he say?

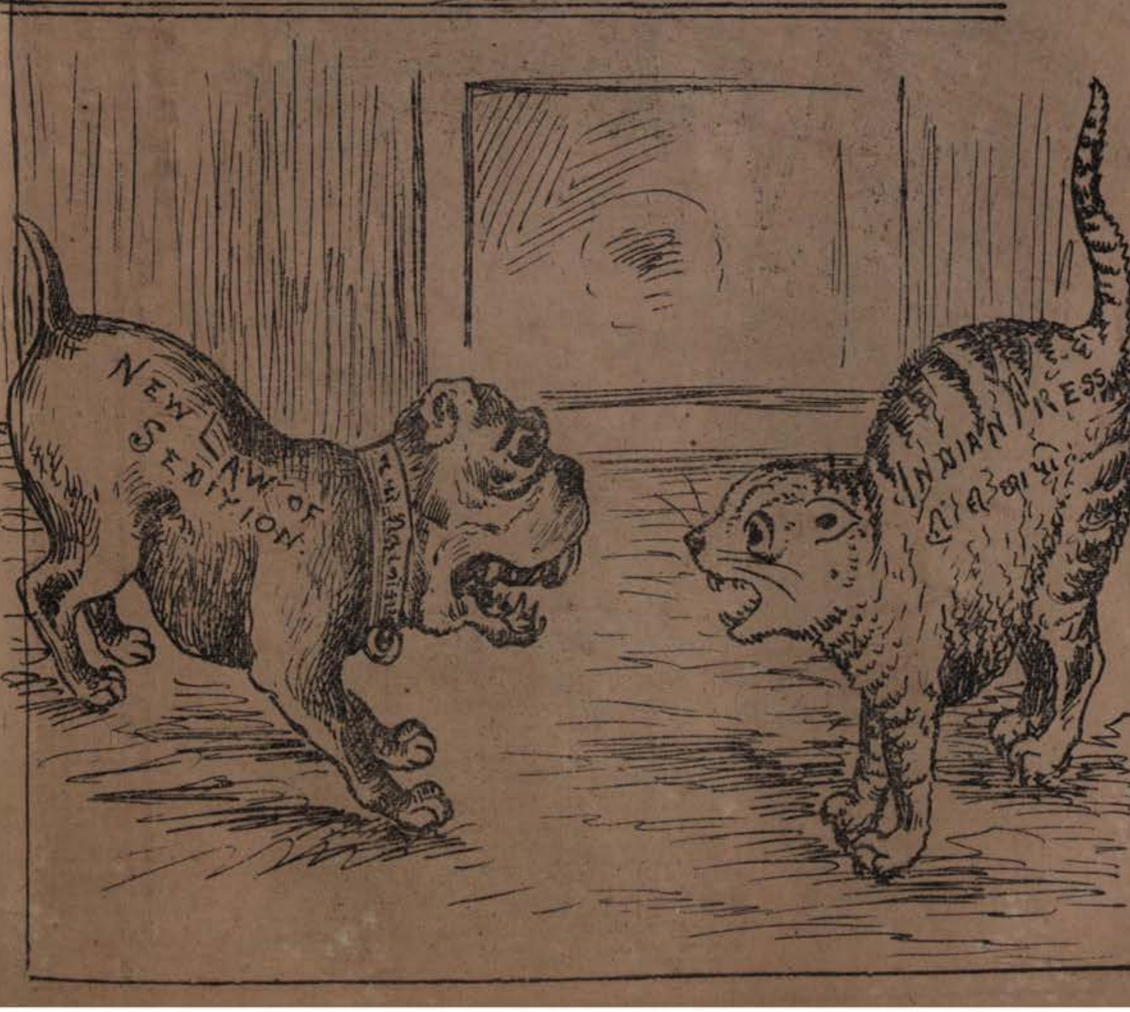
Meheri.—Oh, the old story! The dowry must be raised from 3 to 7,000! Or he wouldn't have me!

Peelee.—Impudent beggar! Money's slave! With a vigilant and ever watchful association too to look after our interests! Scandalous! And did you report him to the association?

Meheri.—Not such a fool! But I reported myself to the aunt's son, a handsome youth, and he is satisfied with my dowry—and my looks which are a fortune in themselves. And the good old aunt is going to give us her blessing at the *Allbless* next month!

લાકડાંના દેવને ખાસ ડાંની પુંજા.

[વધુ માટે જુવો, પાનું ૬૫ મું.]

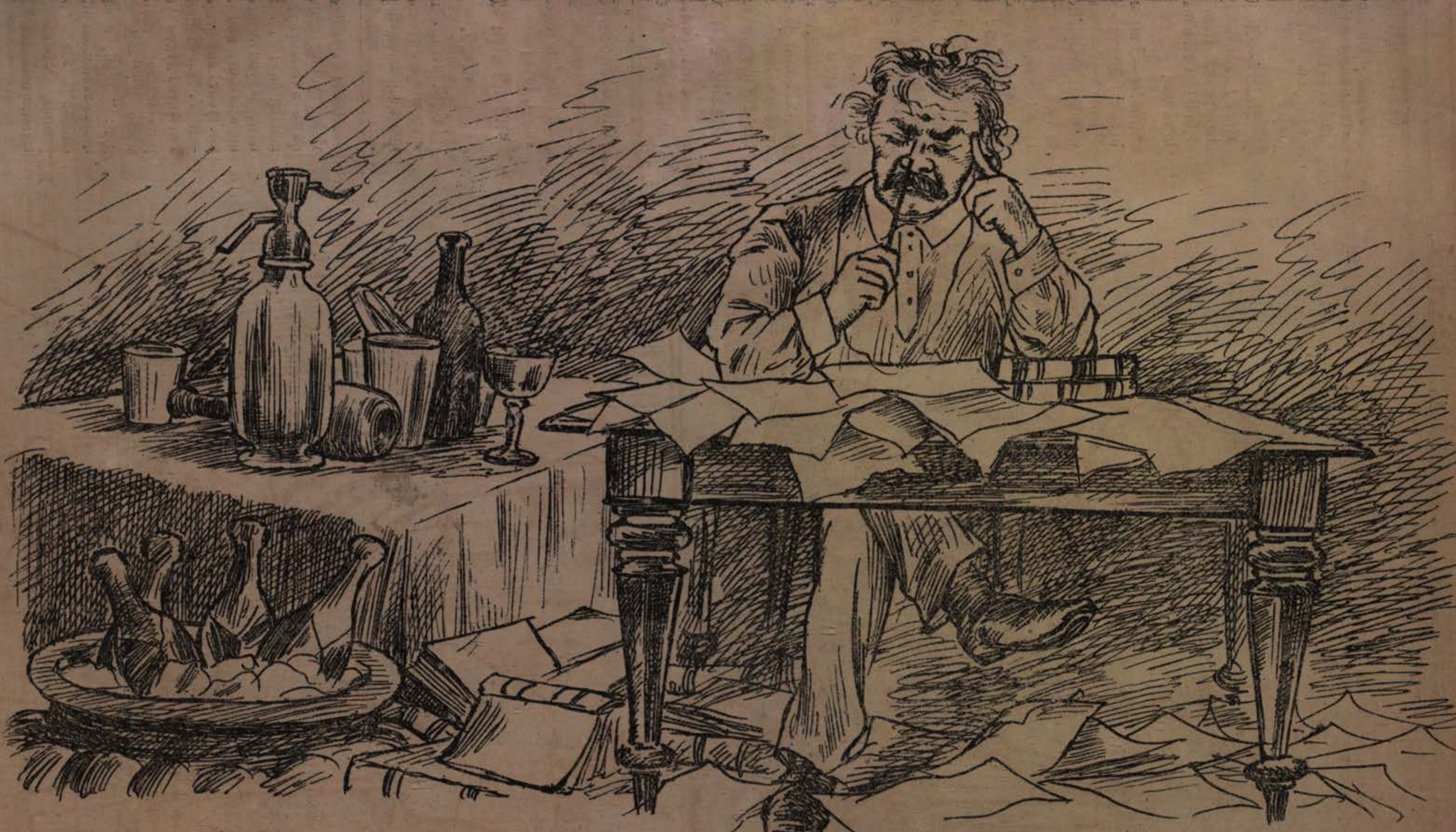
YELPING *VERSUS* MEWING.

[The new Law of Sedition came into force from July 1, 1898.]

ભાઉભાઉ વીરૂધ મીયાંઉ મીયાંઉ.

[ફીતુરને લગતો નવો કાયદો તા० ૧ લી જુલાઈ ૧૮૯૮ ને દીવસ થી અમલમાં આવયો છે.]

Affable stranger (to rising young man, not quite a celebrity, but getting on): "I wonder, now, if you would do me a favour, and spare me your autograph?"—R. Y. M.: "Delighted, I'm sure! Have you a pen—where shall I write it?"—A stranger: "Well, I should like it at the foot of your cheque for twenty pounds. I am your tailor's collector."

THE PLAGUE AGAIN!

Mr. Shendiarao, Secretary, Treasurer, General Manager, &c., &c., of the Spinning and Weaving Commission Company, Unlimited, arms himself against the threatened third recrudescence, and brandishes the brandy bottle in the face of the microbe! Desperate diseases require desperate remedies!

મરકી! વળી પાછી મરકી!

મી૦ શેંડીયારાવ, જેઓ ધી સ્પીનીંગ એંડ વીવીંગ કમીશન કંપની અનલીમીટેડના સેક્રેટરી, ટ્રેઝરર, જનરલ મેનેજર, ઈતયાદી ઈતયાદી, વગેરે વગેરે છે. તેઓ મરકીના ત્રીજીવારના હુમલા સામે થવાને સઘલાં હથીયારોની સામગ્રી તઈયાર રાખે છે, અને મરકીનાં જંતુના માથામાં બબાની બાટલી છુટી મારવાને તેઓ વાન કરે એમ તે તઈયારીઓ ઉપરથી દેખાતું જ નથી! ખરું છે બા, કે જેવાં જોરાવર ને જબરાં દરદ તેવા તેના જોરાવર ને જબરા ઉપાય કરવા જ જોઈયે!

COOL!

HORMUJO—I want to be a barrister and must have 20,000. Ask your father to lend me the sum, or our engagement must cease. I must try elsewhere,

HILLOO—You want to learn law, do you? Well, my father is not likely to give you money and me into the bargain, but he'll give you a taste of the law in a breach of promise suit if you give him the chance. How do you like that?

નવાં અદરાયલાં જોડાં વચે નરમ ઘી જેવી વાત.

હોમલુ-જોની હું તો બારીસ્તર થવા માગુચ ને તેથી મને કંઈ નહી તો નાખી દેતાં વીસ હજાર તો જોઈયેજ જોઈયે. વાસ્તે તું તારા બાપને કેહુ કે એટલા પઈસા મને તોલી દેય, નહી તો પછી મને આપણાં વચેનું કારજ તોરી નાખવું પરસે, ને કોઈ બીજે ઠેકાણે સધર બીલ્લુ સોધવા જવું પરસે!

હીલ્લુ-અંહં, હું સમજી. તમને કાયદા શીખવા ગમેચ કે જઈ! પણ મારા બાવા કંઈ એવા ભોલાભટાક નથી કે તેવણ તમને પોતાની દીકરીની દીકરી આપે ને પરી સાથે સાથે પઈસાની ગાંસરી બી કાહારી આપે હં! વાસ્તે કંઈ સુઝમાં રોજાબોલા બોલતા ના! તમે કાયદાનો અભયાસ કરવા જ આ તો ભલે, પણ તે અગાઉ તેવણ તમને લગનનો કોલ તોરવા મા ટે કાયદો સમજાવી દેસે તે તેનો બરાબર સવાદબી ચખારસે હં! મારા બાવા તો એવાજ ભેજાં કાટેલ છે! વાસ્તે કંઈબી કરો તે સંભાલીને કરજોજી!

THE WAYS OF THE BOMBAY LAND-LORD.

Shamla Bhut, the landlord, believes in economy, and would do all the whitewashing himself.

Mrs. S. B.—What a time you are, my Ramla's father! The Plague's again on the increase, and the tenants want you to look to the gutter too. And you haven't done whitewashing yet!

Mr. S. B.—Oh! my poor back! How it aches! This is as much as a fellow can do. Send the tenants to the gutter, or do you go there yourself! Division of labour, you know!

મુંબઈના ઘરવાલાઓનાં કોટક તો જુવો!

શામલાભટ ઘરવાલા કરકસરના હુનરમાં બહુ પ્રવીન છે, અને તેથી કડયા ને ચુના લગાડનારનો ખરચ બચાવવાને ખાતર પોતાનાં ઘર મહી ચુનો ચોપડવાનું કામ પોતાને હાથેજ કરે છે.

મીસીસ શામલાભટાણી-અરે પણ આ તમને થીયું શું, મારા રામલાના બાપા? સવારની સાંજ પડવા આવી તોએ હજી તમારૂં કામ પુરૂં નથી થીયું! ગાંઠીયો તાવ પાછો ગડગડવા માંડયો છે, તેથી બધાં ભાડુતો ગભરાય છે, અને બુમેબુમ પાડે છે કે ઘરની ગટર ભરાઈ ગઈ છે માટે તે પેહેલાં કાઢવા ઘરવાલાને કહો! પછે તયારે તમે ગટર કયારે કાહડશો ને આ ચુનો લગાડવાનું કયારે પુરૂં કરી રેહેશો!

મી૰ શામલાભટ-અરરરરરરર! આ મારો બરડો બધો ભાગી જાય છે, ને હાડકેહાડકાં કલે છે, ને તને ગટર હજી તો કઢાવવાની છે, કેમ? તારાં ભાડુતો જાય ગટર મહી! નાખ તેમને ગટરમાં, નહી તો તું તે મહી પડ ને ગટર કાઢ! હું ચુનો લગાડું છું તેટલાં તું એટલું ગટર કાઢવાનું પણ કામ ન કરે કે? એટલું કરી નાખ, કે બધું વેહેલું પુરૂં થઈ જાય!

MISS TRUE-REFORM

Rises in revolt against that hypocrite of a reformer, an old fool on the wrong side of fifty, who goes and marries a girl in her teens!

સુધારાની સાચી સાથીનો મીજાસ હાથથી ગયો છે!

જે ડોસવાલુ ઢોંગી સુધારાવાલો, પોતાનો એક પગ સુનાપોરમાં હોવા છતાં, એક નાની આડ વરસની બાલકીને ઘરડેઘડપણ પરણી લાવવાનું હેવાનયતપણું દેખાડે છે, તેની સામે સાચી સુધારાબાઇ પોતાનો ખેદ જાહેર કરવાને જરૂરનું વીચારે છે.

EARLY LESSONS IN DOMESTIC QUARREL'S.

"Aunty dear, don't you think papa is very good to you? To present you with a new pair of stockings! Without letting mama know too! For fear mama might kick up a row! When I'll grow up and be an aunty like you, will my brother also act in the same way? On the sly, and behind his wife's back!"

નરણ ભોજાઇ વચેના કુડલાઓનો પેહેલો પાઠ.

"ફુઇજી, રખે માયજી મરાય તેથી બાવાએ માયજીની હલુસેથી તમને કેવી ઈસ્ટાકીનની જોર લાવી આપી હું! કેવા મારા બાવા મજેહના છે હ! (જરાવાર રહીને) ને વારૂં ફુઇજી, હુંબી તમારી કાની મોટી થઈને ફુઇ થવસ તારે મારો ભઈબી મારી સાથે એમજ કરસે કેની, હું? ને એમ પોતાની બઇરીની હલુસે ને તેની પીઠ પછવારેથી બધું મને લાવી આપસે કેની હું?"

CONSOLING.

PAPA PUNCH.—Don't give way to fear, love! If there's a third recrudescence, they'll take good care of you, I know, and not neglect you as they did during the second. They'll surely remember the lessons they have learnt, and take time by the forelock. They understand now full well that to be forewarned is forearmed.

MISS PARSI BANOO.—Thanks, dear father, for the kind assurance.

દીલાસો.

પપા પંચ-મારી દીકરી, જરાબી બીહ ના. જો મરકીનો હુમલો ત્રીજીવાર આવશે તો હું સારી પેઠે જાણું છું કે હવે તે લોકો તારી સારી સંભાલ ને બરદાસ્ત લેશે અને જેમ ગઈ વેલાએ તુને રખડી રઝડી જવા દીધી તેમ તેઓ કરશે નહી. ગઈ વેલાએ તેઓને તારે માટે જે ધભા પર ધભા ખાવા પડયા છે, જે જે તાન! તપલા ખમવા પડયાં છે, તે તેઓ વીસરી જાય એમ નથી. ખચીત તેઓ વખતસર ચેતી નેજ હવે તો બધું કામ કરશે. માટે તું નીરભયજ રેહેજે!

મીસ પારસી બાનું-મારા વાહાલા બાવાજી, તમે જે આવો દીલાસો ને ખાતરી આપો છો, તેથી મારા જીવને ઘણો સધીયારો ને ધીરજ મલે છે! તમારો બહુજ ઉપકાર થયો, મારા ડીયર પપા!

લાકડાંના દેવને ખાસડાંની પુંજા.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૬૧ મું.]

પીલી–મેહેરી, પણ તે મુવાએ તુને જોવા માગીને પછી ના કાંય કેહયું હોસે?

મેહેરી–જોની, પેહેલાં મારે વાસ્તેની વાત ચરવાઇ તારે એમ ગોઠવણ ઉતી કે તન હજાર સાંબા આપવા.

પીલી–પણ તારે તે મુવાને સું રોગ ભરાયો? તેની માસીને ઘેર તુને દેખારવા લેઇ ગીયાતાં, તાંહ જોઇને પછી એકાએક સું મુવાને ભુત આયો કે એમ ના કેહી બેઠો?

મેહેરી–ના કાંહ કેહયું જે? તે મુવાને તો તન હજાર ઓછા પરયા, તેથી મને જોયા પછી કેહયું જે છોકરી તો મને પસન છે, પણ રૂપયા આજે પેહેરાવો તે અગાઉ મને સાંબા આપવાની રકમ નક્કી કરો! હું તો તન હજાર નહી પણ સાત હજાર લેવસ!

પીલી–આ એ મરેરે મુવો ભીખારડો! મુવાને સાત હજાર રૂપયાને બદલે સાત હજાર વાલકેસરના પથરાપાહાનકા કાંય નહી કપારમાં ઠોકયા! પણ પછી સું થયું?

મેહેરી–પછી સું થાય? માયજીએ સાફ ના કેહયું કે, બા અમે તો ગરીબ માણુસ, તે અમારાથી તો તનબી નહી અપાસે ને સાતબી નહી અપાસે! તમારા ગમે તો હા કેહો ને ગમે તો ના કેહો?

પીલી–પછી? પછી?

મેહેરી–પછી મુવો ના કેહીને ધરધર કરતો દાદરપરથી ઉતરી ગીયો!

પીલી–મરેરે મુવો સોખ! મુવાએ ચાલીચલાવીને માસીને ઘેર તુને જોવા બોલાવી, ને આએ રાતે મુવાએ ફજેતી કીધી! મુવા એવા ભીખારડાઓને તો ખચીત ઉઘારાજ પારવા જોઇયે કે મુવાઓની ગામમાં ફજેતી થાય તો પછી કોઇને એમ દુખ નહી દેય! મરેરે પેલી લગનની મોતેબરી જાળવનારી મંડળીબી સું ઘોરી મરેચ? આવા મુવા ભીખારડાઓ ગામમાં ઉભઇ જાયચ, ને તે તો કોણ જાણે કાંહ મારા બેહેસ્તી બપાવાના બપાવાની ખબર લેવા ગેઇચ તે કેહે તેની ગંધ કે નસલ દેખાતીજ નથી! જો એ મંડળી હજી જીવતી જાગતી હોય, તો એ મુવાની ઢીંગ કાહારીને બધી વાત તેની પરજ લખી મોકલની!

પીલી–હું કંઇ એવાં ઘેલાં ચેરાં કાહારૂં નહી! એક મુવા રજાલા પીજારડાએ ના કેહયું તો હું કંઇ અદરાયા વગર પરી રેહી? એ મુવો રૂપયા પેહેરાવયા વગર ધરધર કરતો ઉતરી ગીયો, પછી એની માસીએ માયજી સાથે વાત કીધી અને પોતાના દીકરા સાથે મારૂ કાજ નકી કીધું. મજેહનો બી. એ. થયલો છે ને હમણા એલ. એલ. બી. ની "સ્ટડી" કરેચ. તેણે મને જોઇને લાગલા રૂપીયાબી પેહેરાવવા કેહયું, ને માયજીને કેહયું કે તમે ગમે તન હજાર આપો કે ના આપો, પણ હું તો પીરોજબઇનો ચેહેરો જોઇનેજ કેહુંચ કે મને તો દુનયાનો ધન ખજાનો મલી ચુકો! મરેરે તે વખતે હું તો બધી લાલ લાલ થઇ ગેઇ!

મેહેરી–શાબાશ અખઇ રહયાને! વર જોઇયે તો એવોજ જોઇયે! ખચીત, પીલી, તું એવા વરને હાથે સુખી થસે હં!

પીલી–મારાં સાસુજીએ પછી મને એકાવન રૂપયા પેહેરાવયા ને બધાં ઓવરઇ પોવરયઇ ગીયાં, ને આવતે મહીનેજ આ લબલેસ બાગમાં વહુ દીકરાંને પાર પાડીને પોતાના "બલેસાંગ" આપવાનાં છે!

તેહેમીના ટપકાની એક કાહાંની.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૭૩ મું.]

માકી–એ આએ તારા હાથમાં ચીથરૂં સાનું છે, તેહેમી?

તેહેમી–એ તો મારો ટપકો છે.

માકી–તારો ટપકો! એ સું બકેચ? તારો તેહેમીનો ટ–પ–કો! તારા બાવા જો હમણા જીવતા હોય ને જાણે તો તો તારો તો ટોટોજ ભચરી મુકે! તારો ટપકો સાનો કરાવી મુઇ? હરવઇ રે તું! તારા બાવાને જે ચીજ પસંદ નહી ઉતી ને જેને તેવણ ધીકારથી જોતાતા, તે ચીજ તું આજને કાલ નક્કી કરાવીને બેઠી!

તેહેમી–જોની ટપકા ને જનમોત્રી ને પતરીકાને નામે મને કંઇ થોરો સુગ નથી! પણ કરૂં સું! જેની સાથે મારૂં કાજ થવાનું છે તેનાં માય બાપ ને ઘેરનાં બીજાં બધાં એવાં વેહેમી મુવાંચ કે રાસ ને દોરડાં દેખારયા વગર તે લોક તો બસ નક્કી કરવાજ ના કેહેચ!

માકી–પણ તેથી સું?

તેહેમી–તેથી વરી સું? માયજીએ મુવા કોઇ અંધારામ જોશી ભટને તેરાવી મંગાવયો ને તેની પાસે આએ ટપકો કરાવયો! અંદર એવી એવી ચીજો મુકીચ કે બસ નહી! બધી હું તો સુધ ચોખી કનયા! ધણીના ઘેરમાં ઉજળુંવાજળું કરી નાખનારી! તેના ઉંબરમાં પગ મુકું, કે તેને ઘેર કાહારૂનનો ખજાનો આવીને પરે! ને સુનાનાં દાદર ને રૂપાંનાં દોરડાં તે વાપરે ને તેને ઘેર સુનાનાં નળયાં ચહરે!

માકી–મરેરે તું કોટકની પારતી! એ સું ઠગાઇ કરવા તું બેઠીચ!

તેહેમી–અરે હજુ આગલ સાંભલ તો ખરી. મારૂં નસીબ એવું જોરાવર છે કે હું તો સેહેનસાહબાનુ થવાનેજ લાયકની છેઉં! હું તો રાજ કરનારી ને મારો વર તો મારા નસીબને જોરેજ સેહેનસાહ ને રાજા થાય ને બધાં રામના રાજ કરે!

માકી–પછી, પછી?

તેહેમી–મારા કરમમાં છોકરાં બચાંનું સુખ તો એવું કે કોઇએ દીઠું નહી હોય તેવું! હું તો સાત દીકરાની માય થવાની! ને ધણીના આવરદા મારા નસીબને જોરે દોહોરસો વરસના થવાના!

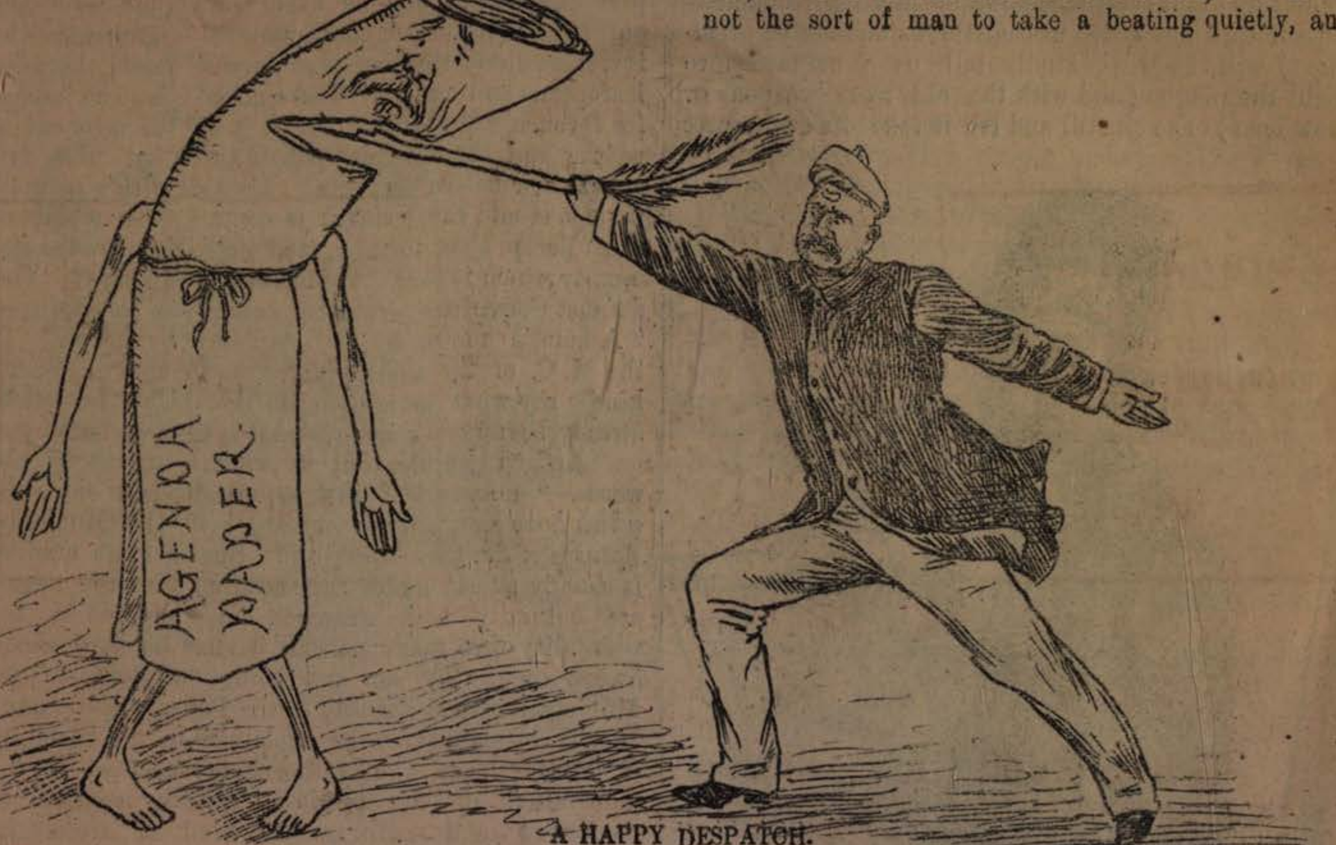
માકી–મરેરે, એ મુવો જોસી કોણ છે જે એવો સરસ ટપકો કરી આપેચ?

તેહેમી–એ બધી માયજીની કલા ને કુનેહનું પરીણામ છે, સમજી! માયજીએ જેમ કેહયું તેમ મુવો જોસી ગોઠવી લાયો, ને મારી તો ખાતરી છે કે જેની સાથે મને અદરાવાનું ચરવાયચ તેના માયબાપ આએ ટપકો હાથમાં લેતાંજ મારી ને તેની રાસ તો એવી સરસ આવેલી જોસે કે મારી સાથે કાજ નક્કી કરી નાખવાને તે મુવાં વેહમીઓ જીવજહમોર કાહારીજ નાખશે, ને કાલે કાજ થતું હોસે તે આજે કરસે!

માકી–એબી મુવાં વેહેમીઓને ઊંધાં નાખવાનો ઠીક રસ્તો છે હં!

તેહેમી–તો એમ કરયા વગર કંઇ છુટકોજ નથીની! જો મુવાંને ખરૂં કહીએચ કે બા અમારે તયાં તો કોઇના ટપકાજ નથી, તો મુવાંઓ તે ઉપરથી હજાર વેહેમ ને વમાસણ લેઇ જાયચ. ને આએ તો છોકરીની ઉમર મોટી હોસે તેથી ટપકો દાબી બેઠાંચ ને એ તો છોકરીના કરમમાં બે વર હોસે તેથી રાસ દેખારવા ના કહેચ, એવા એવા તરેહવાર હુક્કા ઢુક્કા ઉભા કરેચ! પછી તારે બીચારાં મારાં માયજીબી તે સું કરે! મુવાં વેહેમીઓને ઊંધાં નાખવાને વરે આએ રસ્તો સોધી કહારયો!

President wouldn't have him, and Leo—no reproach to his inimitable horsemanship—had to rein in. In fact, he had himself foreseen the check, but he is not the sort of man to take a beating quietly, and

A HAPPY DESPATCH.

he promised us he would call again to decide whether we should not stop signing any more cheques until

A BOLD RIDER.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

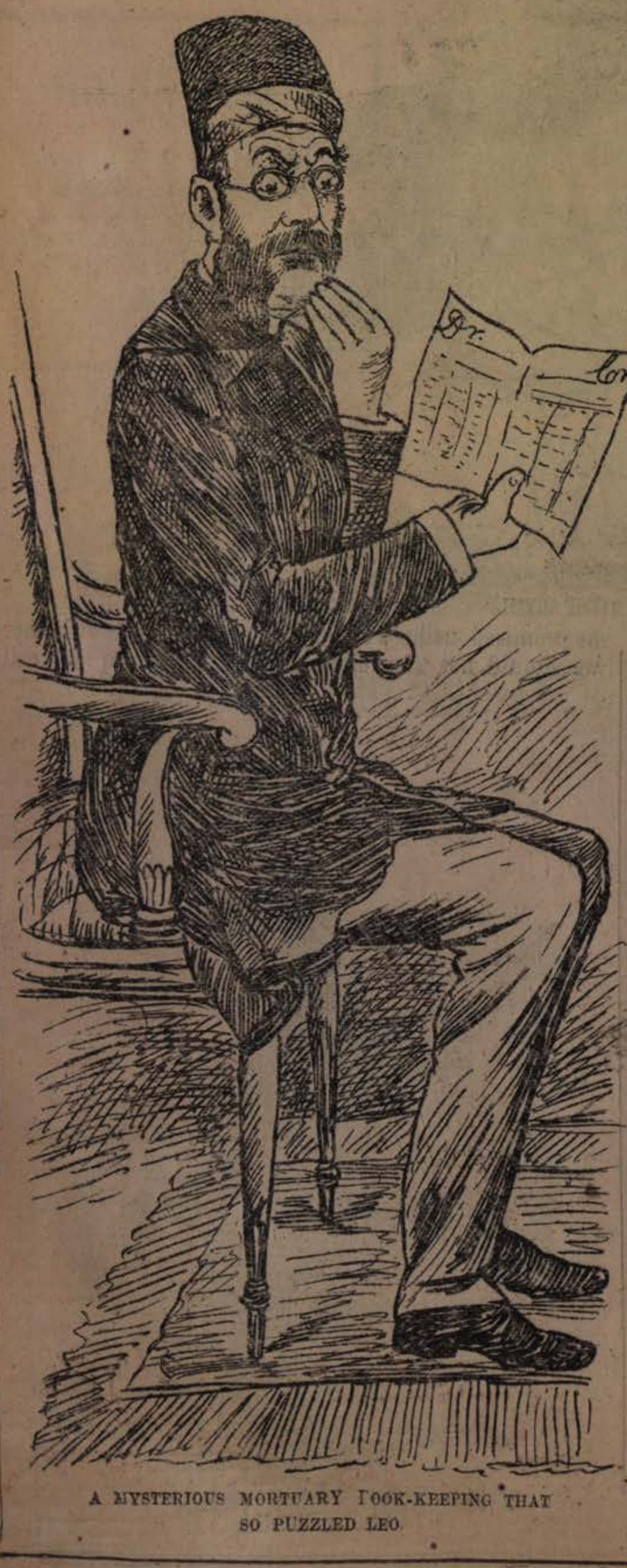
Thursday, 7*th July*:—To our numerous other virtues we added to-day the virtue of despatch, and we finished the agenda at a sitting, which is a different thing from sitting it out till the finish—of the month. A happy despatch, though happily not in the ordinary acceptation of that phrase. For in spite of plague and all other destroying influences operating from within and without, we are still alive and kicking and bound to perpetrate many more happy despatches in the future.

The question of our liability and the plague's *eatability*. An interminable question apparently, for the plague's "appetite grows by what it feeds on." In the earlier stages, we were told that there would only be a recurrence or two and we should see the end of it. Now, the croaking prophets of evil say that we are bound to have years of it, and, asks Leo, how long, gentlemen, shall you go on like this? The Government, while recognising their liability, are still undecided as to what size it shall take. Three years of unbridled expenditure, wholly out of our pockets, and they haven't yet made up their minds! Suppose, says Leo, while they are deliberating, we hold our hands and resist all further calls upon our purse!

A bold "*rider*," dashing right into medias res, and bringing matters to a crisis. But the amiable

the Government signed theirs first.

And, asked Leo, (for it was all Leo today as on most important occasions, however much self-sufficient corporators may strive to be-little his undoubted greatness) will the M. C. kindly tell us if he means to fight the plague (and with the old rusty weapons or new ones) or to sit still and let it take its own course

A MYSTERIOUS MORTUARY BOOK-KEEPING THAT SO PUZZLED LEO.

(in which case, being a coarse vulgar thing, it will of course take the wrong course)? And profiting by past experience, will he avoid the blunders of the past administration, or continue them? Especially the invidious distinction, as regards quarantine, between Europeans and natives? There might be some excuse for favouring the former, for they are the favoured of nature and the microbe passes them by. But how about their native servants? Contact with a plague-patient is said to be risky; is contact wlth a plague-proof person then healthy, and does it confer the immunity which is said to result from inoculation? The defunct Committee evidently believed in the saying—"A man is known by the company he keeps." Is the M. C. of the same opinion? In short, will he kindly say what he is going to do? The plague has already begun work again, and it is time we began too.

And will he also tell us what is meant by the words, "*non-resident and unknown and old cases which have been under inquiry*", in the Municipal Returns of the City Mortality? Such a large number is usually placed under this heading that the people are naturally both surprised and shocked at the possibility of so many persons having no fixed abode except under the sun and being unknown—to the Municipality, and possibly to the Police and to fame! It was attempted to be explained in the Standing Committee that the authorities concerned in the preparation of the precious Return resorted to "debiting and crediting,"—a kind of mysterious mortuary book-keeping that so puzzled Leo and the rest of us that we wanted to be enlightened. When the M. C., with a fine sense of humour, gave us a report by General Health, leaving us to bask in the genial warmth of its lucidity. This is how it began:

"I have the honour to state that by 'non-resident "and unknown' is meant cases that have "either been sent to hospital (*from where*?) "or found in the streets whose place of resi- "dence (*whose? the cases' or the streets'*?) "after long and patient inquiry it has not "been possible to trace. This is the explana- "tion of 'non-resident aud unknown and old "cases which have been under inquiry'—" (*long and patient.*)

"This is the explanation" sounds so like "this is the house (only the long and patient cases or the streets have no houses) that Jack built," that Leo very politely returned the Report and requested the M.C. to favour us with something "*more intelligible*" regarding the City Mortality Returns. Returns! Yes, the City Mortality is bound to return, when the M. C. reports, and with a vengeance seeing how much in earnest the plague is.

Is the aversion to water hereditary? It would seem so. Mr. Acworth's dislike was so pronounced that it earned for him the honoured name of Drinoter. And now his successor wants to curtail the use of water, in fact to set a limit to its use, beyond which limit it would be an abuse to go. It used to be years ago only 20 gallons per head per day. An insufficient quantity, the Head of that distant day thought, and

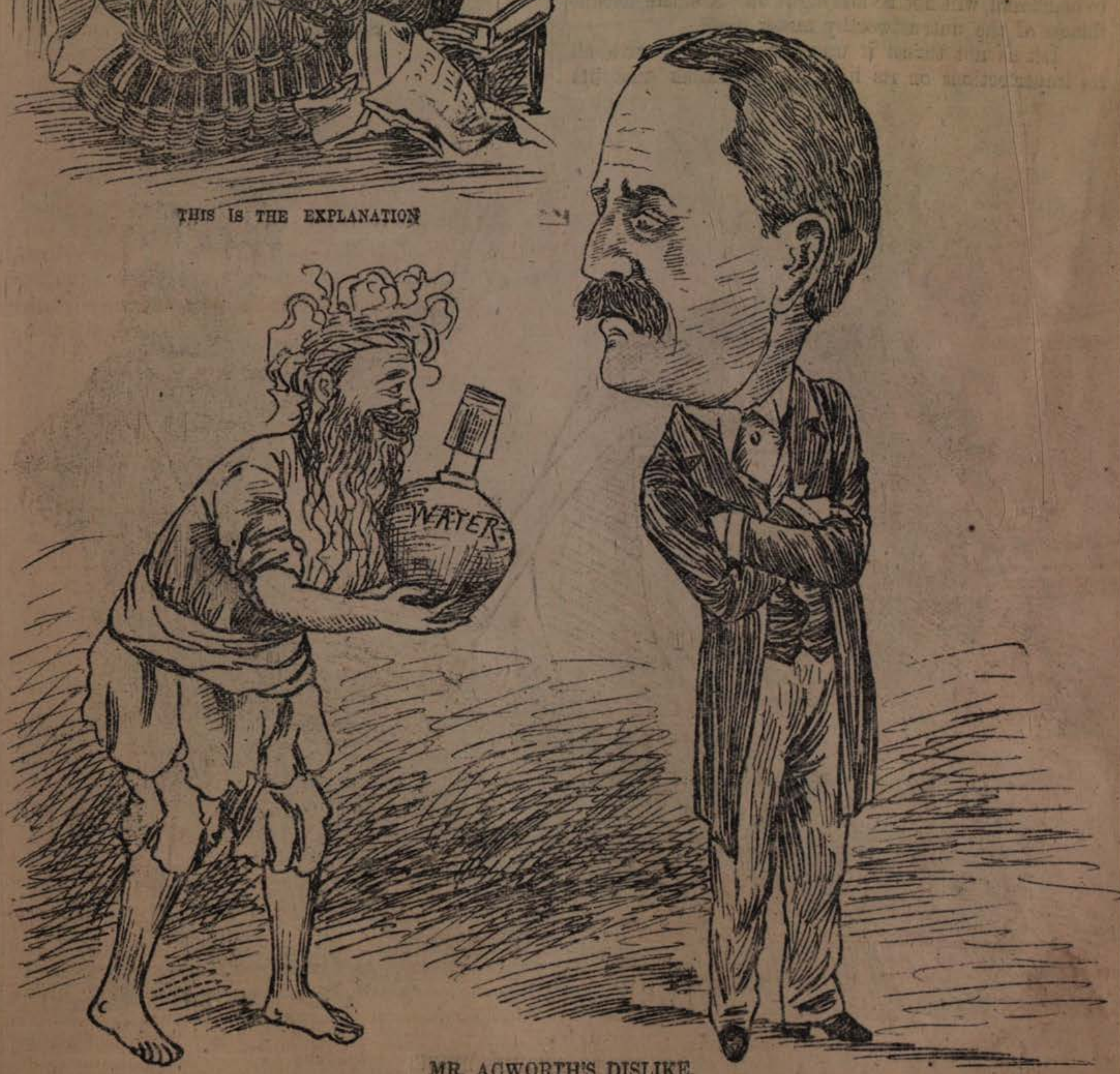

THIS IS THE EXPLANATION.

he almost doubled it. True, the doubling, as concerned most consumers, was only in theory, but there it was. And now Mr. Snow condemns what he calls a fearful waste and formally declares that 13½ gallons would be ample!

The old question of meter again, says Leo, the question which we once set aside, earning for ourselves the condemnation of a certain section of the Press. But who cares for one-sided, irresponsible criticism?

Here let me pause, to take my hat off to the Corporation's Indispensable One and to the people's doughty champion, and congratulate him on his elevation to the Viceregal Council, where he has once fought manfully and will doubtless, when the occasion arises, fight again. He would appear to have committed the irregularity of voting for himself, (an atrocious thing for any man to do), and to have so scandalised the modest persons who never recommend themselves as

MR. ACWORTH'S DISLIKE.

to have forced them, in the unselfish discharge of public duties, to evolve, out of the innermost depth of their unfathomable sapience, a knotty (or naughty ?) question for the Viceroy to solve. But His Excellency has very wisely looked at sterling qualities only, and over the discomfiture of "green-eyed jealousy" I shall therefore, in mercy, draw the veil of forgetfulness.

The old meter system again, said Leo, and although the Press may rant and rave, let us not be carried away by false and specious reasoning into hasty acquiescence. Let us be sure, for instance, that water *is* wasted by the people, and let us understand, if it admits of being understood, the method by which the water engineer has arrived at the quantity wasted.

To thoroughly sift that and other matters, we have gone into committee. I hope the question will receive at its hands the earnest and careful consideration it merits. I hope too that the many evils that the meter carries in its train, especially the temptation to blackmail, will not be lost sight of. Nor the deceitfulness of the untrustworthy meter itself.

Let us not thrust it upon the people "with all its imperfections on its head." Remember that its lying registrations have always been the fruitful source of many a bitter complaint. Let us do nothing in haste that we may have to be sorry for at leisure, nothing to make the people exclaim with the poet :—

"Meter of water, atone !
  Of your cheats we could tell a sad tale.
It seems that remonstrance alone
  To monopoly will not avail.
One must watch thy sly meter instead,
  To prove what its registries mean ;
Or 'twill turn on whilst one is in bed ;
  'Tis the trickiest gauge ever seen.
    Ah ! Meter of water, atone !

Eau-meters may do for the gay,
  The thoughtless, who're all R. A. P. ;
But for that twenty thousand to pay,
  Which I have not consumed, won't suit me.
Oh ! Remember a meter's a snare,
  And though dearly your water you prize,
Have your meter tested with care,
  And perchance it may open your eyes.
    So, meter of water, atone !"

NO HASTY ACQUIESCENCE!

THE GHOST FROM THE CHINESE SEAS!

BOMBAY THE BEAUTIFUL—Awful shadow! How very far, and yet so near! It seems to hover right over my home! Away!

[The plague in Hongkong is raging terribly, and Bombay, the chief centre of trade with China, trembles lest fresh plague germs should be imported into the city from the infected port.]

ચીનના દરયામાં ઉભા થયલા ભુતનો સુંદર મુંબઈ સુંદરીને દેખાતો ઓલો.

મુંબઇ સુંદરી—કેવો ભયંકર ઓલો! કેટલો દુર છે, અને તોપણ કેટલો નજદીક દેખાય છે! તે મારાં ઘર ઉપર જાણે ભમતો હોય તેમ લાગે છે! અરે, નીકળરે અહીંથી!

[હાંગકાંગમાં મરકી ભયંકર રીતે ફાટી નીકળી છે, અને રખે તે બંદરેથી આવતા માલ મારફતે મરકીનાં નવાં જંતુઓની આ શેહેરમાં આયાત થાય તેથી ગરીબ બીચારી મુંબઈ ધુજીધડકી રહી છે.]

REALLY NOW!

Hind.—And if I accept this new currency nostrum that you've been advertising, what good will it do to me pray?

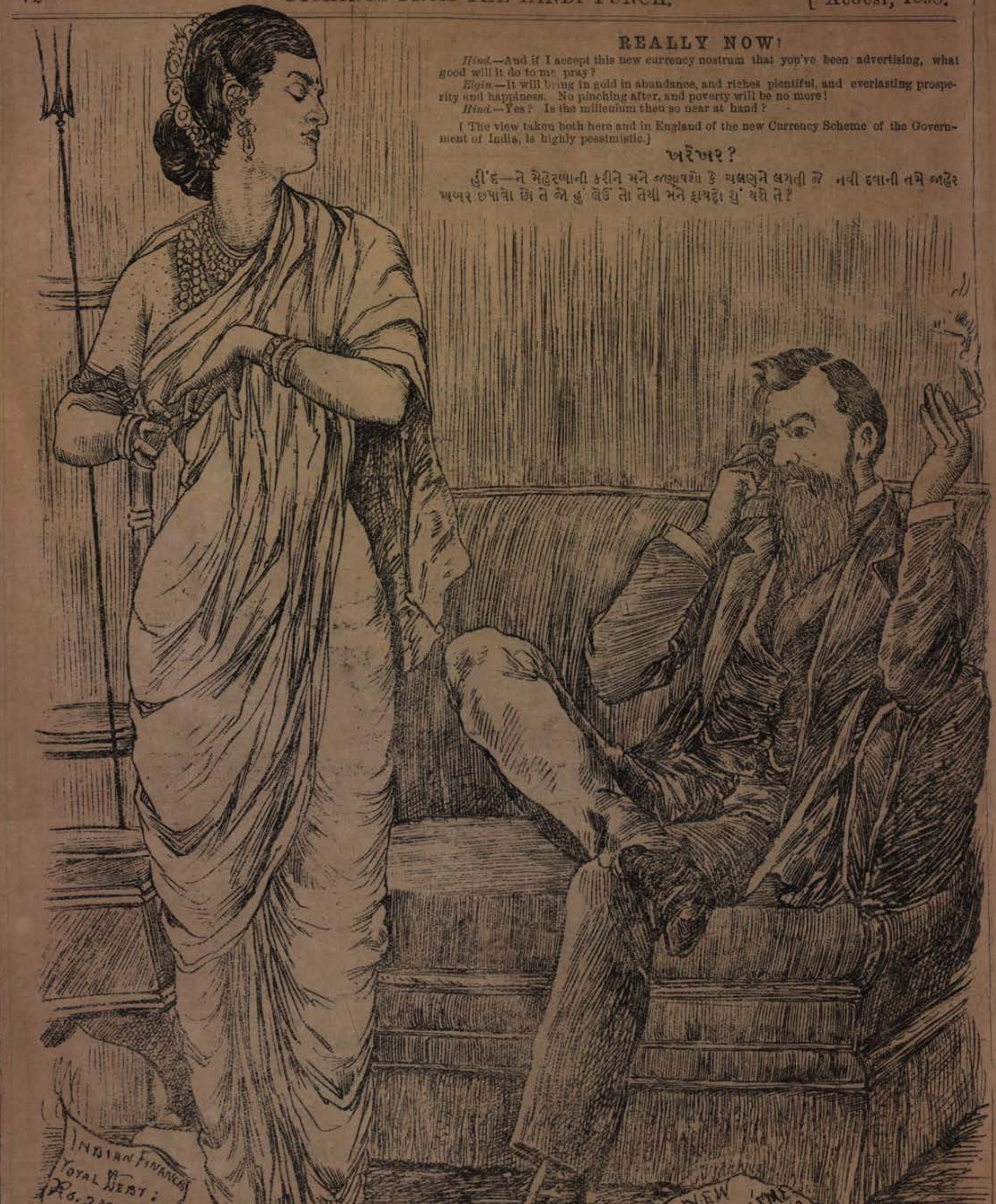
Elgin.—It will bring in gold in abundance, and riches plentiful, and everlasting prosperity and happiness. No pinching after, and poverty will be no more!

Hind.—Yes? Is the millenium then so near at hand?

[The view taken both here and in England of the new Currency Scheme of the Government of India, is highly pessimistic.]

ખરેખર?

હીંદ—ને મેહેરબાની કરીને મને જણાવશો કે ચલણને લગતી જે નવી દવાની તમે જાહેર ખબર છપાવો છો તે જો હું લેઉં તો તેથી મને ફાયદો શું થશે તે?

એલગીન—તેથી સોનાના ઢગના ઢગ આવીને પડશે, દોલતની રેલછેલ થઈ જશે, ને હંમેશનાં સુખ ને આબાદાનીનો તો કાંઈ પારજ રેહેશે નહીં! પછી અરથી અપીને માટે તરફડવું પડશે નહી, ને ગરીબાઈનું તો નામનીશાનજ નાબુદ થઈ જશે!

હીંદ—નહી, નહી? ખરેખર? તયારે શું સતયુગ પાછો આવી લાગો કે?

[હીંદી સરકારની નવી ચલણને લગતી યોજનાના સંબંધમાં આ દેશમાં અને ઇંગલંડમાં જે મત બાંધવામાં આવ્યું છે તે બહુજ નાઉમેદીભરેલું છે.]

THE HOROSCOPE.

MAKI—What's that in your hand ?

TEHEMI—My horoscope !

MAKI—Your horoscope ! What next, I wonder ! Why, your father never believed in horoscopes. He called them horror-scopes !

TEHEMI—No more do I. But the man I want to catch must consult the stars, and to oblige him, ma has had this manufactured on purpose The Joshi has been very kind to me, and has made it quite rosy. A bit of a fraud, I admit, but all's fair in war —and love !

તેહેમીના ટપકાંની કહાંની.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૬૫ મું.]

THE POOR CAT !

[The Hon'ble Mr. Mehta has been gazetted a member of the Viceregal Council, notwithstanding the hue and cry raised by the friends of Mr. N. N. Wadia, the rival candidate, who has been left out.]

ગરીબ બીચારો બીલાડો !

[આનરેબલ મી૦ ફીરોઝશાહ મેહેરવાનજી મેહેતાને વાઇસરાયની ધારાસભાના એક અધીકારી તરીકે હીંદુસ્તાનની સરકારે જાહેર કરયા છે. મી૦ નવરોજી નસરવાનજી વાડયા જેઓ આનરેબલ મી૦ મેહેતાની સામે એક હરીફ ઉમેદવાર તરીકે બાહેર પડયા હતા, અને જેઓ ધારાસભાના મેમબર થતા રહી ગયા છે, તેઓ તરફથી કેટલાક મીત્રોએ થોડી ગડબડ મી૦ મેહેતાની પસંદગી સામે ઉઠાવેલી જોવામાં આવી નથી.]

THE CALUMNIATORS OF THE CONGRESS.

Miss Social Conference.—Cheer up, love—

Miss Congress.—And "don't let your spirits go down," eh? Well, they shan't! Though it must be admitted, my path is beset with difficulties.

Miss S. C.—Never fear! Keep in the straight path, and there's glory at the end of it. Your light is unquenchable, even as the Sun's, and nobody ever yet snuffed *him* with a pair of scissors!

કાનગ્રેસના હેતના કટકા ઓના કટકા.

મીસ સોશીયલ કનફ્રન્સ—મારી સખી, ખુશ ખુશ હાલ ચેહેરે ફરહર અને—

મીસ કાનગ્રેસ—અને "નીરાસ ના થા," એમ કેહેવા તું માંગે છે કે, સખી? હા, હું કદી પણ નીરાસ થઈ શકજ નહી! તો જો કે મારા મારગમાં પરેલી મુશકેલીઓનો કસો પર નથી!

મીસ સો૦ કો૦—તેને માટે તું કદી પણ બીહતી ના. સીધે મારગે બસ તું હમેશ ચાલતી રહે, અને સેવટે ફીરતી તારીજ છે. તારો પ્રકાશ કદી પણ ઝાંખો થવાનો નથી. તે સુરયના પ્રકાશ જેવોજ છે, અને જેમ એક કાતર વડે સુરયની ગુલ કાતરવા જવું જેટલું મુરખાઇભરેલું ગણાય તેટલુંજ મુરખાઇભરેલું તારા પ્રકાશ સામે ધુલ ઉડારવાનું છે!

GIVING IT HOT!

"Oh! Bá-pá-ré-é-é! Oh! Márí nákhio ré-é-é-é! Murdered!"

(The Bombay Government has drafted a Bill to prevent the adulteration of ghee and other food supplies]

મુક્કા પર મુક્કા !

"ઓ! બાપારે એ એ એ! ઓ મારી નાખીઓ રે એ એ એ એ! ઓ ઠાર મુવો રેએએએએ!"

[ઘીમાં તેમજ ખોરાકી ની બીજી જનસોમાં થતી ભેલસેલ અટકાવવા માટે મુંબઈ સરકારે એક કાયદાનો ખરડો ઘડી કહાડયો છે.]

Went Like Clockwork.—Tiller: "I've got a clock that won't go."—Waggle: "You're lucky. I had one that didn't stop—a burglar took it."

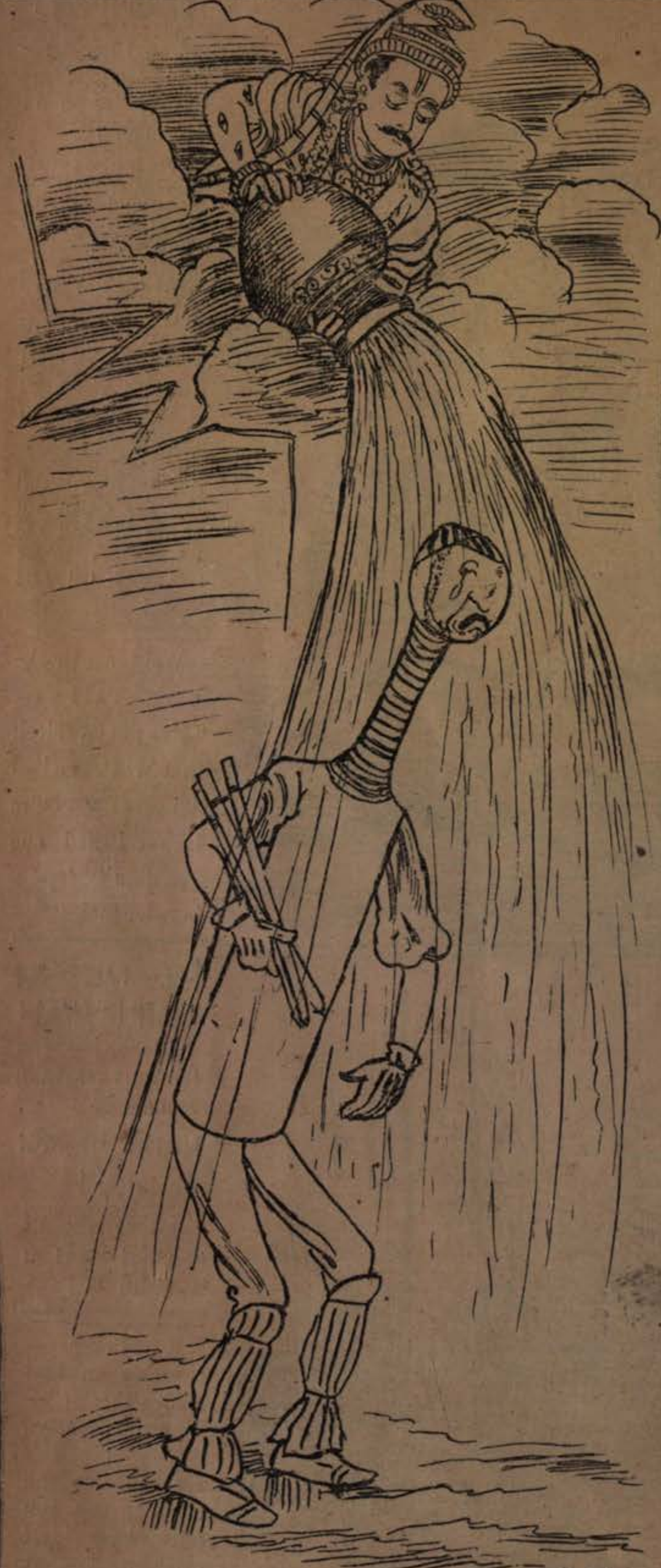
THE DANCE OF DEATH IN CHINA!

[Plague has been fearfully raging in Hongkong.]

ચીનમાં મોહોતનો નાચ !

[હાંગકાંગમાં સરકી હમણા જબરો ત્રાસ વરતાવે છે.]

A Delicacy—(Outside an East End Theatre.)—Inquiring party, "Good graciou's my man, you done mean to say you sell those largt meat pies a penny a piece. Why, whatever do you put inside 'em?"—Vendor: "Well, yer see, my customers ain't ser pertickler abart *that* ser long as the seasoning gives it 'em 'ot!"

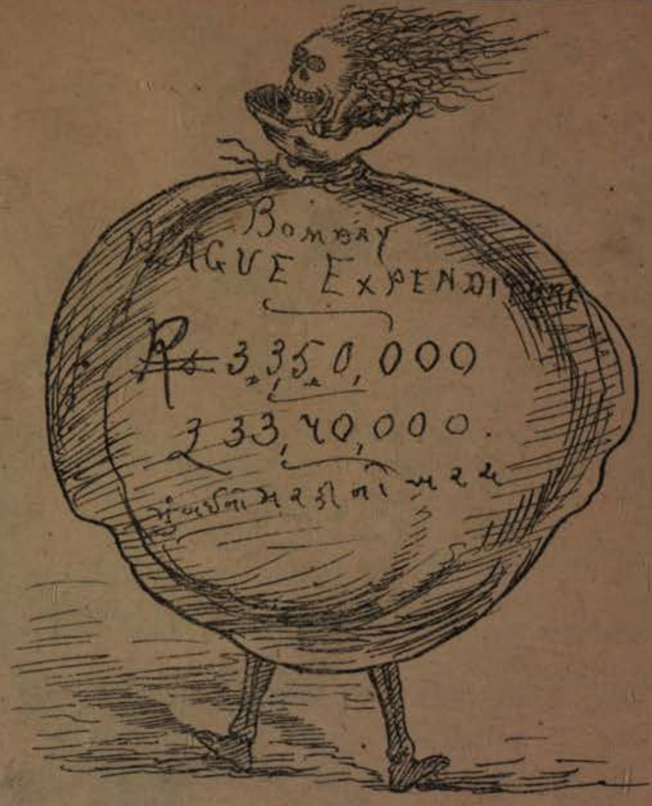

THE CRICKET-MATCH SEASON IN BOMBAY.

A COLD WELCOME BY MEGH RAJ!

મુંબઈમાં ક્રીકેટ મેચની મોસમ.

મેગરાજ તરફથી તેને મળતો થંડો આવકાર!

THE *SWELL* OF THE SEASON.

મરકીની મોસમનો હદ બાહેર ફુગી ગયલો ફુક્કો !

Gool—Going out of Bombay again?

Jar—No. Poor Solee can't afford it. Long as his purse is, the plague is longer, and we're not going to be beggars! We would die first.

ગુલ—વરી તમે લોકો પાછાં મરકીને લીધે મુંબઈથી નાહાસવાનાં કે?

જર—નહી રે! બીચારા સોલી ઘરી ઘરી તે કેટલો ખરચ કરયા કરે! તેવણનાં ગજવામાંના રૂપઇ પુરા થઈ ગીયા, પણ મરકી તો હજી પુરી થતીજ નથી! તેને લીધે ભીખારી અવતાર લઈયે તેના કરતાં તો હજી પેહેલાં મરી જઇયે તે વધારે સારૂં!

TAKING THE H. O. BY THE EAR!

"Your Mortuary Book-keeping is as inexplicable as your prophecies about the plague were two years ago. You had better leave your speculations aside, sir, and give us a plain unvarnished statement of mortuary and plague statistics! Or—or—or—"

[The Hon'ble Mr. Mehta had the other day to criticise at the Corporation meeting the plague statistics supplied by the Health Department in very scathing terms.]

હેલ્થ આફીસરનો કાનચીમટયો!

"જોની બાપુ, મરકીને લગતી જેવી તારી આગાહીઓ ગબરગુંદા ભરેલી હતી તેવોજ આ તારો મરણના આંકડાઓનો જમે ને ઉધારનો હીસાબ છે! વારતે મેહેરબાની કરીને તમારા એવા સટાપંજાના હીસાબ બાજુએ રેહેવા દેઇને અમોને મરકીનાં અને બીજાં દરદથી નીપજતાં મરણોના ચોલ્લા.સાદા ને વગર મરી મસાલાના આંકડા આપો! નહી તો—નહી તો—"

[કારપોરેશનની છેલ્લી સભામાં તનદ રોરતી ખાતાં તરફથી પુરા પાડવામાં આવતા મરકીને લગતા આંકડાઓ ઉપર આનરેબલ મી॰ ફીરોઝશાહ મેહેતાને ઘણી સખત ટીકા કરવી પડી હતી.]

THE METER QUESTION AT HOME.

DINAI—And mama dear, what shall we do if they supply water by meter?

MAMA—Well, you must use it with extreme care, and take your baths alternately instead of every day! And be careful to use only one BUNDA of water where you now use twenty!

PEELEE—That's the greatest zoolum, ma dear! Why, one BUNDA hardly suffices to wash my hands even of a morning!

મીટરને નામનો રડાકુટો.

દીનઈ—પણ મમા, તારે પછી આપરે સુ કરસું? જો પાણી મીટરથી પુરૂં પારવાની વાત નકી થસે તો પછી આપુને તે કેમ પસસે?

મમા—નહી પાલવસે તો સું કરવાની છ ની જે? તોલી જોખીને પાણી વેચાતું આપસે તો પછી આપુનેબી તે તોલી જોખીને જ વાપરવું પરસે તો!

પીલી—ઓ બલા જાણેરે એવી આપદા ખમવાને!

મમા—એ આપદા ને નહી આપદા. તે ખમ્મી ખમવાનીજ તો! હવે તમે બેઉ જણીઓ દરરોજ પંદર પંદર ને વીસ વીસ હાંડે નાહો ચ ને બબે કલાકવેર મોરીમા બેસીને બચકો રાખોચ, તેને બદલે આંતરે આંતરે નાહાવું પરસે, ને ટબ્બા એકેક હાંડો જ!

પીલી—ઓ માય! એ જુલમ કેમ ખમાય! મુવા એક હાંડાએ હું નાહું! બલા જાણે મારી! સહવારના ઉઠીને મોહાનું ધોઉં ચ તારે ફકત મારા હાથ સાબુએ ધોવાને વરે મને એક હાંડો ભરી તો પાણી જોઈ યે!

THE UNFLAGGING FROG.

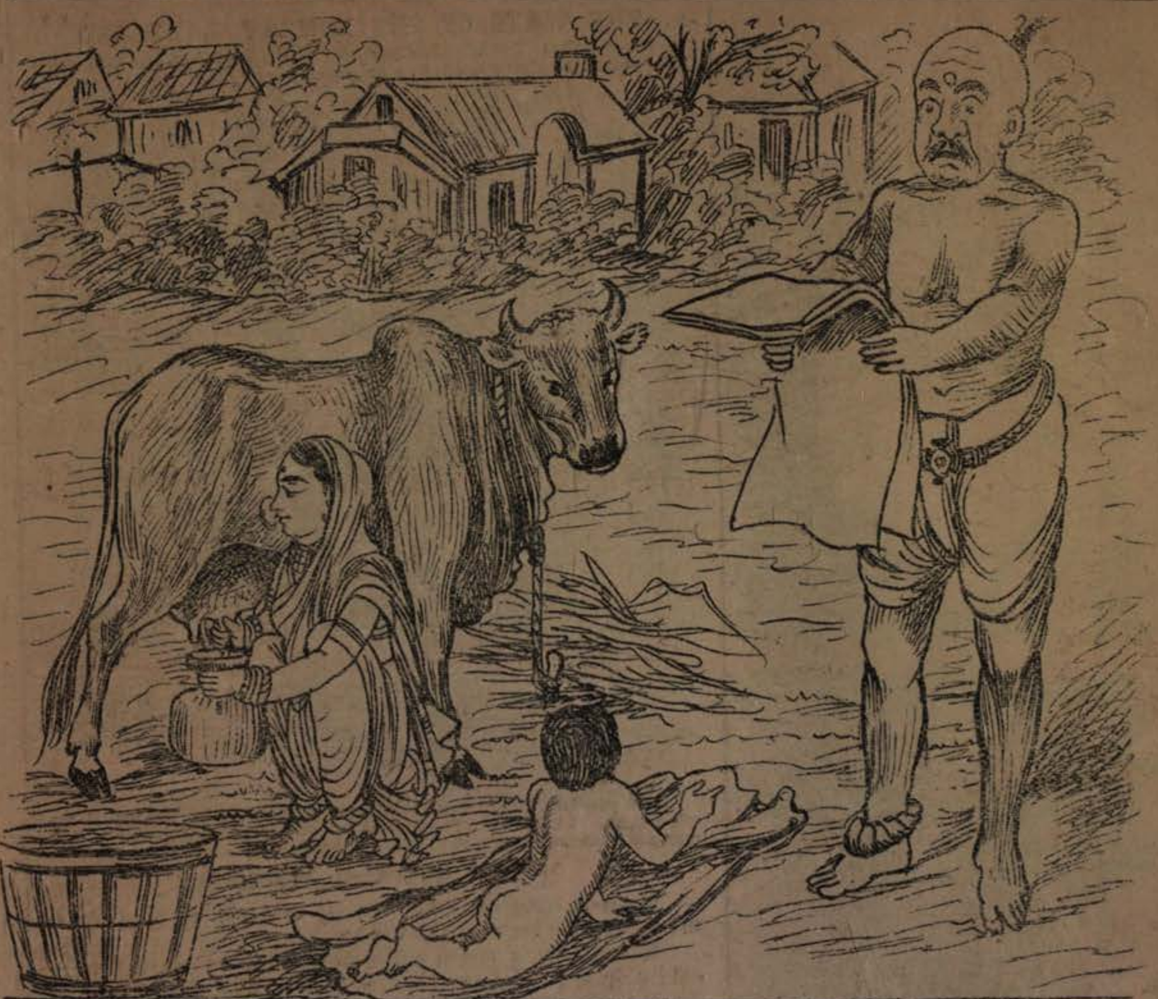
" A Frog may croak under a Flagstone, but croaking will not stir the Flagstone.— *The* (*London*) *Spectator, June* 22."

[Sir M. M. Bhownuggree, speaking in the House of Commons on the East India Loan Bill, fell foul of the Indian Political Associations, because the Government of India had asked them to select native witnesses to give evidence before the Welby Commission.]

ઉતસાહ અને હીમતવાલો દેડકો.

એક દેડકો એક ફરસબંદીની લાદી તળે ઘોંઆ ઘોંઆં કરી શકે; પણ તેની ઘોંઆં ઘોંઆંથી કાંઇ તે લાદીને તે હીલવી શકવાનો નથી.–ધી (લનડન) સ્પેકટેટર, તા૦ ૨૨ મી જુન.

[હીંદી પ્રધાનને ઇંગલંડમાં લોન કહાડવા દેવાને લગતા કાયદાના ખરડા ઉપર આમની સભામાં ચાલેલી તકરાર વેળા સર મંચેરજી મેહેરવાનજી ભાવનગરીએ હીંદી રાજદ્વારી સભાઓને ઉતારી પાડી હતી, કેમકે હીંદી સરકારે તે સભાઓને વેલબી કમીશન હજુર જબાની આપવા માટે દેશી શાક્ષીઓ પસંદ કરવાનું કામ સોંપ્યું હતું.]

PITY THE WOES OF THE POOR MILKMAN!

"GOWLI RAMA—Boo-hoo-oo-oo-oo! What! No more water in milk! Then how the deuce am I to live, and make both ends meet, with milk at two annas a seer!"

[The new Prevention of Adulteration Bill provides for making penal the adulteration of milk.]

ગરીબ બીચારા દુધવાળાના દુખ પર દયા કરો !

ગવલી રામો-બુ-હુ-હુ-હુ-હુ-ઉઉઉ! અ-થ-અ-ઓ-અ-અ-અ મા જી આઈ! કાય? નવીન કાયદયા પાસુન દુધાંત પાણી ટાકાયલા નાહી મીલા યચે! મગ મી ખાઉં કાય, જનવરાલા ખાયાલા દેઉં કાય, આની દોન આનયાલા શેર દુધ વીકત દેઉં તરી કસેં કાય?

[ખોરાકીમાં ભેળસેળ થતી અટકાવવાના નવા કાયદાના ખરડામાં દુધમાં પાણી ભેળવાનાં કામને માટે પણ સજા ઠરાવવામાં આવી છે.]

OVER-FLOWING!

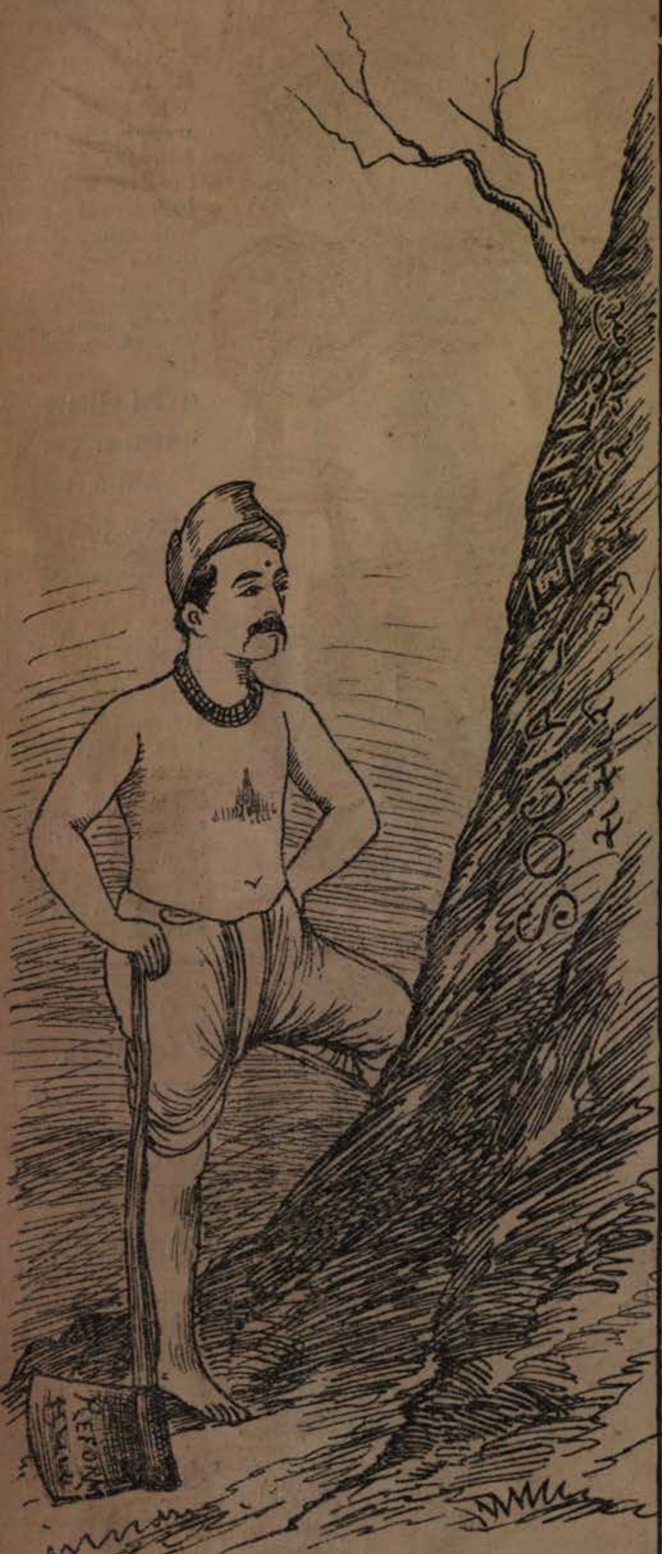
THE RESULTS OF A SUPER-ABUNDANCE OF WATER!

(A sketch by our Municipal Commissioner to be hung up in the Civic Father's Hall.)

ઓહોહોહોહો !
બધું પાણી ઉભરાઈ ઉભરાઈ જાય છે હો !

[પાણીની હદ ઉપરાંતની રેલછેલનું એક પરીણામ !]

(શેહેરીબાવાના દીવાનખાનામાં ટાંગવા માટે આપણા મ્યુનીસીપલ કમીશનરની પીછીએ ચીત્રેલું એક ચીત્ર.)

A WORD TO THE WISE.

MR. PUNCH TO THE YOUNG BOMBAY BHATTIA—Girdle up your loins and go to work with a will, my boy, and success is yours! *If you stand still looking at the thing, afraid to move a muscle, you may stand till Doomsday dumb and still, allowing in the meantime the trunk to take deeper and deeper root.*

[A good deal of controversy is going on in the *Bombay Samarchar*, about some of the social evils prevailing in the Bhattia Community.]

તેજીને એક ટુકારો.

મી૦ પંચ-ચરાવ દોસ્ત! સુકુનો સાવજ થઇને ઉભો ના રેહે, પણ કામે વળગી જા! જો એમ ઉભો રેહુશે તો યુગના યુગ વહી જશે અને આ વરૂક્ષ ઉખેડાઇ જવાને બદલે તે ઉલટી વધારે મજબુત જડ પકડશે!

THE WAYS OF THE BOMBAY LANDLORD.

Tenant—What! You won't do the repairs to the gutter! Must I then suffer these abominable nightly smells on your account!

Landlord—Babs, I know nothing about gutters and repairs! The rent is my sole concern. If the house isn't suitable, you may quit it. Cheap quarters like these are much sought after, and I shan't be long without a tenant!

મુંબઈનાં ઘેરવાળાનાં ખેણકોટકો.

ભાડુત-શું ગટરનું તમે સમારકામ ન કરી આપો! તો પછી શું હું તમારે લીધે આખી આખી રાત આવી દુરગંધમાં સુવું કે?

ઘેરવાળો-બાપુ, હું ગટરબી કંઈ સમજતો નથી ને સમારકામબી સમજતો નથી! હું તો ભાડું લેવાની વાત જાણું. જો તમને આ ઘરમાં રેહેવું પરવડતું ન હોય તો ચાલયા જાઓ. તમારા ભાઈ સો અમને મળશે! ભાડુતો તો સેંકડો મલે છે પણ એવી સસ્તી જગયા કયાં મલે છે જે!

LE MARI DE SA FEMME.

PEELEE—It's raining heavily, and I don't think I shall go to the wedding and the concert. I would rather stay where I am. My fancy gauze sari will then be safe.

PIESI—What a disappointment! It will be such an opportunity lost of showing yourself off as the cleverest and charmingest singer among the Parsis. And your loss will be mine. You won't figure in the fashionable wedding notice in the morning papers, and the advantage of being your husband will be lost to me.

ધણીયાંણીને મસે ધણીના નામના ઢોલ તાસા.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૮૭ મું.]

THE GREAT LADY-ACROBAT,—AS SHE IS REPRESENTED TO THE WORLD OUTSIDE HER OWN HEARTH AND HOME.

[" If the committee will follow me in the figures I have laid before them they will see that during these three years there has been an exceptional loss to the Indian exchequer, in consequence of either the direct or indirect action of famine, plague, earthquake, and war, amounting to no less than the enormous sum of Rs. 24,31,36,000. The deficit is only Rs. 6,09,57,220; therefore we have in this triennial period of exceptional disturbance the satisfaction of knowing that no less a sum than Rs. 18,21,78,780 of the exceptional expenditure has been met by the ordinary revenue without increased taxation. (Hear, hear.) This statement is far more satisfactory than I anticipated it would be possible for me to make."—*Lord George Hamilton in the House of Commons.*]

જબરી કસરતબાજ હીંદી બાનું,—તેણીના ઘરની બાહેર આખી દુન્યા આગલ તેણીને કેવી ચીતારવામાં આવે છે તેનો નમુનો.

[" કમીટી આગલ જે આંકડા મેં રજુ કરયા છે તે ઉપર તમો ધયાન પોહોંચાડશો તો તમને જણાશે કે આ ત્રણ વરસમાં દુકાળ, મરકી, ધરતીકંપ અને લડાઈની સીધી અથવા આડકતરી અસરથી રૂ ૨૪,૩૧,૩૬,૦૦૦ ની ગંજાવર રકમની અસાધારણ મોટી ખોટ હીંદી સરકારની તીજોરીને ગઈ છે. પણ તેટલું છતાં એકંદર હીસાબમાં ખોટ માત્ર રૂ ૬,૦૯,૫૭,૨૨૦ ની જણાય છે; અને તે ઉપરથી આપણને સંતોષ સાથે જોવાનું બને છે કે અસાધારણ મોટી ગડબડનાં આ ત્રણ વરસ મધે જે અસાધારણ મોટો ખરચ માથે આવી પડયો હતો તેમાંથી રૂ ૧૮,૨૧,૭૮,૭૮૦ ની ગંજાવર રકમ કરમાં વધારો કરયા વીના સાધારણ મેહેસુલમાંથીજ મેળવવાને બનયું હતું. (સાંભળો, સાંભળો.) મેં રાખેલી વકી કરતાં આ પ્રમાણે વધારે સંતોષકારક ખોલાસો તમારી આગલ રજુ કરવાને મને બનયું છે."—આમની સભામાં હીંદી પ્રધાને આપેલું ભાષણ.]

THE TROPHY—WHO SHOULD HAVE IT ?

The king-bird of air has the prey under its claws. But his possession does not appear to be undisputed.

[The Phillipine Islands will, it is feared, become a bone of contention between Germany and other European Powers on the one hand and the United States on the other.]

શેકારી ગરૂડનો શેકાર–તેમાં કોણ કોણ ભાગ પડવા માંગે છે?

શેકારી ગરૂડે પોતાના પંજા તળે શેકાર પકડયો છે ખરો, પણ તે તેને એકલાને પચવા દેવામાં આવે એમ લાગતું નથી.

[સ્પેનને તાબેના ફીલીપીનના ટાપુઓના સંબંધમાં એક હાથ ઉપર જરમની અને યુરોપનાં બીજાં રાજ્યો અને બીજા હાથ ઉપર અમેરીકાની સરકાર વચે વાંધો ઉઠયા વગર નહી રેહેશે એવી ફીકર રાખવામાં આવે છે.]

CHOW-CHOW.

In Memoriam.

The Parsis have suffered a sad bereavement. Their acknowledged leader, Sir Jamsetjee Jeejeebhoy, Bart., the third of that beloved and honoured name, has passed away quite unexpectedly and in the prime of life. For a person so highly placed, Sir Jamsetjee's career has been singularly uneventful. If we except one or two public movements of a patriotic character with which he identified himself in his earlier days with commendable zeal and devotion, Sir Jamsetjee may be said to have stood studiously aloof, through necessity, policy or choice, from the many ever-increasing political aspirations of the community that he had been called upon to represent; and although this may have been disappointing to a people whose watch-word is progress and who naturally desire a leader (if one were needed) made of sterner stuff and possessed of broader views, it is not on his political services that Sir Jamsetjee's claim to public gratitude is based. It is based rather on the tact with which he piloted the barque, entrusted to him, through the smoother sea of social life: on his genial and gentle nature: on the zeal which he evinced for the welfare of his co-religionists: and on the traditions of his illustrious house which he kept up and followed to the best of his ability. Disdaining or disliking the stormy scenes of political warfare, he pursued "the noiseless tenor of his way," striving to do good according to his lights and in his own quiet, unostentatious, unobtrusive manner, preserving intact the spotless purity of his name and handing it to his successor as unsullied as when he received it twenty years ago. The Parsis have always been proud to own kinship with that name, rendered illustrious all over the world by the first gentleman who bore it, and so completely have they identified themselves with the fortunes of the family that when five years ago, the hand of Death remorselessly cut down a greener branch, the stricken heart of the people went out, in silent sympathy, to the bereaved nobleman robbed of his only son and heir, even as it now goes out to the mourners left to lament his own untimely end,

In Memoriam.

SIR JAMSETJEE JEEJEEBHOY, BART., C.S.I.

Born, 1851. *Died*, 18*th July*, 1898.

ભલા, રાંક અને મલતાવડા મરહુમ સર જમશેદજી જીજીભાઈની ભલી યાદમાં.

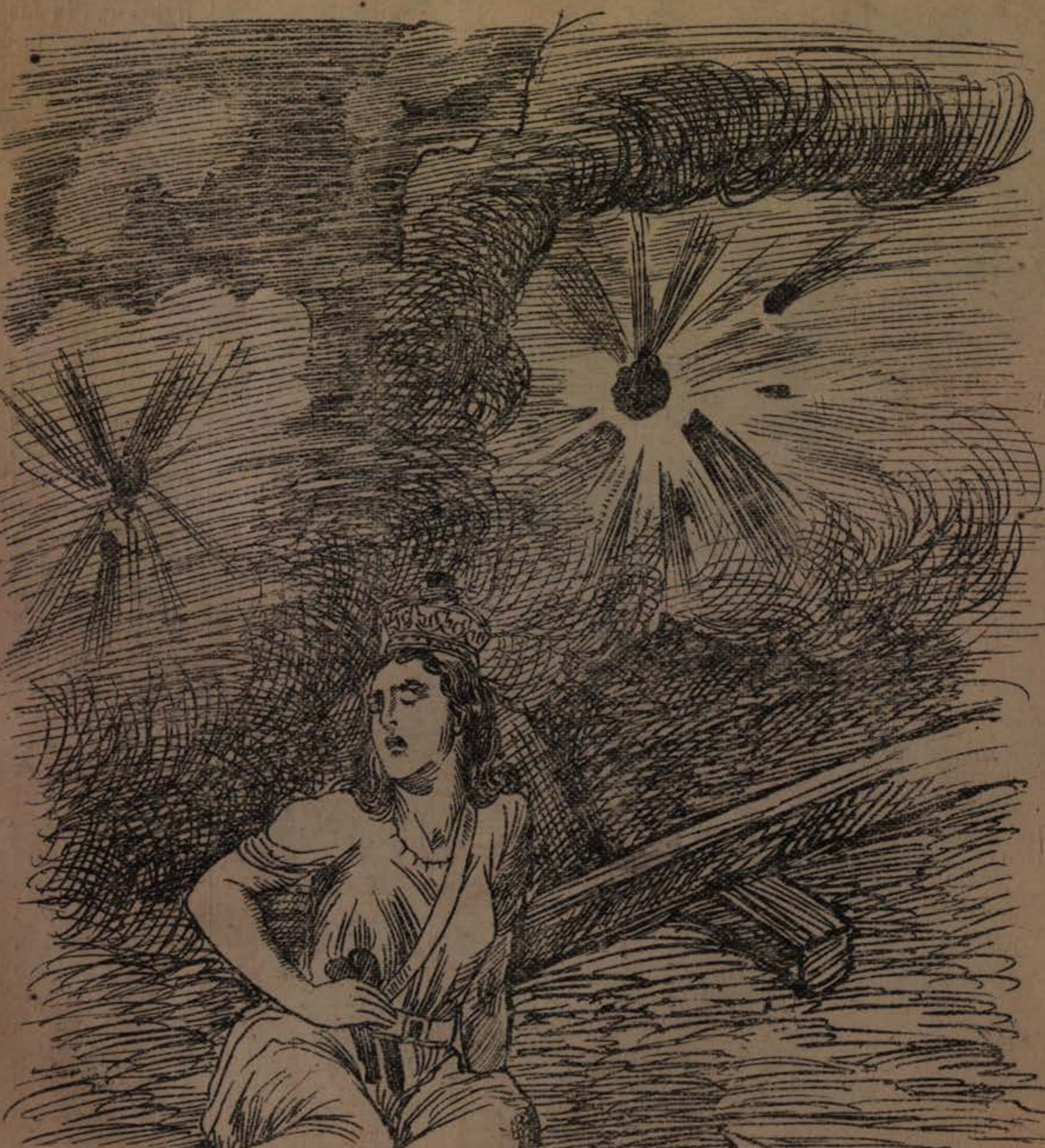
જનમ, ૧૮૫૧. મરણ, તા૦ ૧૮ મી જુલાઈ, ૧૮૯૮.

* * *

Spain and America.

THE old order continually changeth and woe betide the nation that is immobile,—it must stagnate and prepare the way for other races. Chain-bound customs and priest-ridden nations have only the glorious past to point to and dream and boast about. Poor Spain! thy days of adventures, discoveries and colonizing are past. Thou hast, it is true, given a new continent to the world, but it was not for thy children to inherit it. Even the microscopic bit of that vast land which Columbus found in mid-ocean and which remained with the nation as a relic of the past, is slipping away from them. All this because the nation, with all the heroic blood in it, is decaying with inanition and is no match with a younger and healthier race, up-to-date in the arts of both war and peace. At the World's Fair not long since, America honoured the name of Great Columbus: may she now, in the flush of victory, prove equally generous to the race of that immortal discoverer—once the cause of humanity in which she has waged the present war is fully attained.

* * *

POOR SPAIN!

The Cry for Water Meters.

SHENDIA RAO writes: Like the baby in the bath, restless and struggling for that peerless soap, our Municipal Commissioner will not be happy till he gets and scatters water-metres throughout this city. Then the millenium will be attained, and the wasted pipe water that has saturated the soil and which oozes out on the surface of the ground like beads of perspiration on the forehead of one suffering agonies —will subside into the bowels of the earth; then will malaria with its sickly breed disappear and Hygeia once more take her abode with us. The meter, the meter, will do it all! It will, moreover, teach the people habits of thrift. They are just now extravagant mostly in marriage expenses and caste-dinners and in the free use of water. The meter

HE WON'T BE HAPPY TILL HE GETS IT.

will effectively check the latter—a reform badly needed to break the monotony of Social Conference Reports which disclose no stirring revolution in Indian life in the direction of reform. To teach a race the lesson of "waste not, want not" is no mean achievement. Yet another reform must follow in its wake. The people will learn cleanliness. This may sound paradoxical, for, with the advent of meters less water would be consumed and therefore instead of ablutions taking place under a tap with its continuous shower scouring off dirt from the body with the least rubbing possible, the bathing in future will be regulated by the least allowance of water the domestic budget will permit, and soap may thus gradually find its way into Indian households: this may prove the beginning of social and industrial reforms, the end of which cannot be clearly seen at present.

* * *

ONE doubt, however, haunts me: how to meter Meghraj—that greatest of spendthrifts who, in the short space of four months every year, does more to water-log our beautiful city than Tansa, Vehar and Tulsi—all let loose the whole year. How to meter Meghraj is the problem. If he could be got to regulate his bounteous supply in communication with the city-fathers the way would be paved for a great reform with infinite possibilities. The consideration of the water-meter question might perhaps be deferred for a short while till the wishes of Megh-raj are ascertained.

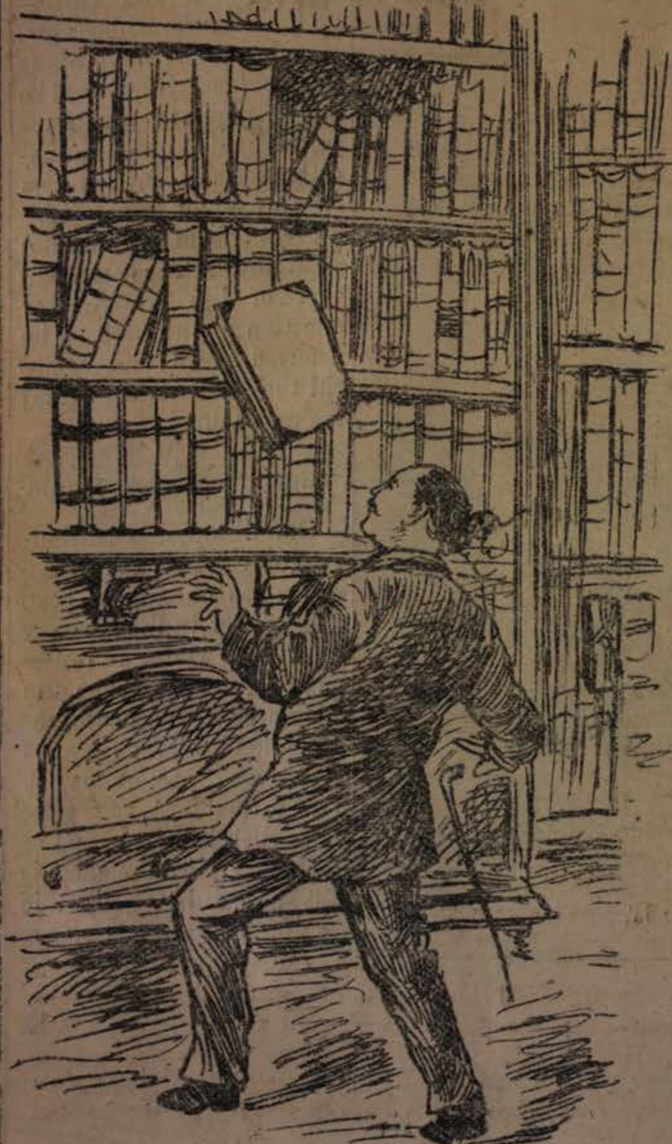
* * *

The battle of the Vernaculars.

OUR Shendiarao continues: The battle of the vernaculars has once more been fought over in the Bombay University Hall and lost—and lost, alas, because the advocates, with a few bright exceptions, were either not very strong, or perhaps not very earnest. A vast store of English literature and of Western arts and sciences is fast accumulating in this country, like water in a large

"WHO DARES METER ME?"

A FAINTING FIT.

reservoir waiting to be distributed over parched tracts; but the conduits are wanting to lead the vital element to the thirsting ground. The Vernaculars are the conduits: true; but is the University really the work-shop to manufacture the mains and pipes to convey to the masses the rich and fertilizing waters of English literature, science and arts? The University artisans may win the honours and perhaps with greater ease; but I doubt whether they will work at the pipes and help in the distributing process. Those who have heretofore worked in this field before were not so "Hall-marked," and there is no guarantee that would-be workers passing through the University mint would do so. With the majority of our crammed graduates the work of disseminating popular knowledge among the masses is a disagreeable business. The bulk of them can not be charged with the extravagance of maintaining a few select books on their shelves. Most of their text-books find their way to the Memon book-sellers of Kalbadevi the moment the ordeal is over and they are free from the trammels of cramming. I once found a youth faint at the sight of a volume in my library, and on being revived said the sight of that book was hateful to him and that his whole academic career had been wrecked whilst cramming its contents! Dear *Punchoba*, our graduates don't love their less fortunate and ignorant neighbours as they do in countries in the far West where night-classes and lectures are so largely conducted by such scholars. Perhaps, it

IN MEMORIAM.

SIR ASMAN JAH BAHADOOR, K.C.I.E.

Born, 1837. *Died*, 16*th July*, 1898.

નીઝામ હૈદરાબાદના માજી પ્રધાન

મરહુમ સર આસમાનજાહ બહાદુર, કે. સી. આઈ. ઈ.

જનમ, ૧૮૩૭, મરણ, તા૰ ૧૬ મી જુલાઈ ૧૮૯૮.

may be, that they don't acknowledge that their ignorant neighbours are really *less fortunate*, and consequently, they are apathetic and see no reason to waste their energies in enlightening them. Test, if you please, our graduates in the highest available standards in Marathi, Gujerati, Canarese or Urdu and let them, if possible, win University honours in those languages—and they will win them I am sure; let a legion of them be let loose out of the University Examination Hall; I assure you, they will never help in gravitating higher knowledge downwards. Other conduits are wanted for that purpose, and they need not be put to the hydraulic pressure test of the University.

ધણીયાંણીને મસે ધણીના નામના ઢોલ તાસા.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૮૦ મું.]

પીલી-મરેરે મુવો વરસાદ ! મુવો તો થોભતાં થોભતો નથી, ને સહવારથી તે હમણા સુધી જરાબી મુવાએ તો આંખ વીચી નથી. તારે હવે હું તો પાછાં કપરાં બદલી નાખુંચ ને લગનમાં જવાનું ને તાંહ ગાવા વજારવામાં ભાગ લેવાનું માંડીજ વારૂંચ. એવા કાદવ કીચલમાં ધકેલા ખાતું કોણ જાય ને આવે, ને નવાં કપરાં કોણ બગારે! મારી નવી સુનામો હોર જેવી ગાજની સારી બધી ખરાબે હાલ થઈ જાય તેના કરતાં હજુ ઘેરમાંજ પરી રેહું તેજ ભલું !

પેસી-ચ-ચ-ચ-ચ-ચ-ચ ! એ તું સું મોહકાન વારેચ ! એમ તું જવાના અખારા કરસે તો તેમાં ખોટ કોણને જવાની છે? હું ને ને મનેજ !

પીલી-પણ આવા વરસાદમાં ધકેલા ખાતાં ને લચકાલોર થઈને જવાનો જીવ રરેચ કે તુટી પરેચ !

પેસી-પણ તું નહી જસે તો પછી પારસીઓમાં તું ઘણીજ સરસ ગાંનારી ને હુશીયાર વજારનારી છે એમ દેખારવાનું જતું રેહેસેની ! ને તારે લીધે મને કેટલું બધું ખોહવાતું થસે !

પીલી-એટલે ? હું નથી જતી તેમાં તમને સું ખોટ જાયચ જે તેની વાત ?

પેસી-મને ખોટ તે કંઇ જેવી તેવી જાયચ ? તું લગનમાં નહી જાય ને તાંહ ગાઈ વજારીને તારૂં નામ નહી કાહારે, તો પછી આવતી કાલનાં પેપરોમાં લગનને લગતાં જે બાંકાઓ છુકાસે તેમાં તારૂં નામ કે તારીફ કંઈજ આવસે નહી ! એટલે પછી તારા જેવી બઇરીનો મારા જેવો વર છે એમ લોકો કાંહાંથી જાણવાનાં ઉતાં ને તારે મસે મારા નામના ઢોલ તાસા કોણ વગારવાનું ઉતું જે !

Incapable.—First man: "Does Swiller make good after-dinner speeches?"—Second ditto: "No; he's generally speechless after dinner."

Polite.—'Bus conductor (to Mr. Grump) "Will you ride outside to oblige a lady, sir?"—Mr. G.: "Hang it all—no! It's my wife!"

Title for Blackmailing Journalists.—The Ring of the Nib-lings.

Why did Sir Tatton marry? For answer, refer to Cupid and Sykes.

FUNNY BITS.

(From various sources.)

"I wish," he said, gaining boldness as he proceeded, "you would be less formal, and call me by my Christian name." "I like your surname so much, I think I prefer it," she said, and she contrived to get a world of meaning into her words. Soon after they fell to discussing the respective merits of the cash and hire systems where furniture is concerned.

DIFFERENT DIETS.

Cricketers.—Batter pudding.
Surgeons.—A cut off the joint.
Barbers.—Jugged hair.
Golfers.—Tees on the green.
Sportsmen.—Game.
The King of Spain.—Peace-pudding.

As the Nose on Her Face.—"So," concluded the advanced woman, after expounding for thirty minutes her objections to man in general for the benefit of the gentleman next her at dinner, "you see I am quite plain." "Yes," answered the horrid man, "I see you are," and the advanced woman was so angry that she ate two courses without saying a word.

Explorer's friend: "Well, I suppose you are arranging before you start for the publication of a book about your travels?"—Explorer: "Certainly."—E. F.: "And have you got your testimonials written for the thined beef, the collapsible boat, and the double-up fire-irons?"—E.: "All done."—"E. F.: "Well good-bye!"

"No," said the fashionable milliner, sadly, as she handed back the sample bonnet which the traveller had been pushing, "it's very pretty, and expensive, and *chic*, and all that, but it'll never do for my customers." "Why, how's that?"—"It's too sensible a shape; they'll never go mad over it."

A Jewel from the Emerald Isle.—Mistress (finding one vase broken); "Good gracious, Bridget, how did you manage to do that?"—Bridget: "Sure, mum, I can't tell yez; but (raising dust-brush) aith, an' I can shew ye wid t'other."

"There's father, and he told us not to come here. What shall we do?"—"I shall tell him that I'm suffering from mental aberration, and don't know where I am."—"Then I shall tell him I came to find him, and that mother sent me."

After Covent Garden.—High-toned critic: "As I was saying, Wagner united dramatic and musical art, and——"—Low-toned auditor (interrupting): "Of course, they were married with the Nibelungen Ring?" [High-toned critic scowls and dries up.]

No "Catch."—Mr. Promote: "Will you marry me, Miss Slangy? I'm a millionaire, you know."—Miss Slangy: "No, thanks. After recent revelations, I'm 'dead off' millionaires!"

Daughter: "Where have sister and George gone?"—Photographic father: "I've sent them into the dark room to develop their affections."

BLINDFOLD.

[It has been decided by a few friends of Sir Dinshaw Maneckji Petit to call a public meeting of the inhabitents of Bombay for erecting a memorial to the late Sir Jamsetji Jeejeebhoy.]

આંધળું ગોવાળું.

[સર દીનશાહ માણેકજી પીટીટના થોડાક મીત્રોએ ઠરાવ કરયો છે કે મરહુમ ત્રીજા સર જમશેદજીની યાદગારી રાખવા માટે મુંબઇના શેહેરીઓની એક જાહેર સભા બોલાવવી.]

CHOW-CHOW.

The Choola Reform.

Mr. Gladstone on the brain.

JALANDHAR NATH writes: It is refreshing to find the "*Sudharak*" ("*the Reformer*" of Poona) discoursing upon the necessity of Hindus improving their *choolás* (hearths) and kitchen utensils. My friend, the late Professor Agarkar, often hit us hard in that journal for our folly in adhering to inconvenient, annoying and harmful old customs round about the hearth. I hope the *Sudharak* will fire away at exposing and ridiculing many more idiotic follies to which our "patriotism," orthodoxy and ignorance yet cling. *Sudharak* took its *avatar* for that object, and may well let politics alone for good. Believe me, *Punchoba*, there is more happiness in store for us Indians if the thousand and one thorns that lie scattered round about the Hindu domestic life were removed, and the mosquitoes of domestic routine and details cleared out of our homes, than if most of the political rights and privileges we are clamouring for were placed within our easy grasp to-day.

* * *

THE late Mr. Gladstone's life, I find (continues our friend J. N.) is read with avidity by young Bombay. Even veteran Hindu lawyers and doctors go in ecstacies over the G. O. M.'s political career. At a

IN A RAGE.

Hindu social club, the other day, I had the good fortune to listen to a lucid, though a rapid, sketch of the great statesman's life, given with spirit, and which held the audience spell-bound :—there was no outward demonstration, for we are by nature meditative and introspective, and don't clap our hands and *hurra*, though when listening to dismal and distressing tales of woe we sometimes involuntarily groan audibly. Yes, we were spell-bound. The address was over at last, when more members dropped in and more of Mr. Gladstone's political triumphs had to be recited. My sleep was much disturbed that night. That lecture, that audience, our aspirations, the portrait of "People's William,"—all these figured in my dream. Methought I saw the whole assembly in the room up and whirling in a frenzy round the majestic and towering figure of Gladstone. That lecture had apparently worked us up. We leaped like frogs to reach the *shoulders of the G. O. M.* There was a halo round his head and the word "Politics" shone brightly within the circle. Gradually the scene faded away, the assembly vanished and the vision changed into Gladstone as a lovely, intelligent, child receiving instruction at his mother's feet !

* * *

I AWOKE: (proceeds J N.) it was day light. The vision undoubtedly had a moral. The seed of that man's greatness was laid by the mother near the hearth when the boy sat on her lap. The beginning of our greatness, similarly, lay that way. I pondered long and was sad. * * * * I entered the cook-room of my hermitage for my cup of coffee:

> " Coffee, which makes the politician wise,
> And see through all things with his half-shut eyes."

(Don't, dear *Punchoba*, misunderstand me: I am no politician. I hate politics; but am partial to coffee—

"NO IRON *CHOOLA* FOR ME!"

my favourite beverage—for its own sake.) The cook-room was filled to suffocation with smoke. Poor Mrs. J. was half blinded and rubbing her eyes and wiping the tears that fell in torrents at the altar of that primitive *choola* of clay. I was moved. I lashed my *shendi* with rage! "For shame, Jalandhar," cried I, "thy heart melts at the misery of others, whilst the wife of thy bosom suffers tortures daily at the shrine of that Aryan *choolá!* And thou continuest indifferent! Thou must revolt and replace that thing of clay by an iron cooking-galley with chimney." "Pray do nothing of the kind," eagerly protested Mrs. J.; "I will have none of your iron *choolá*. Remember the proverb: '*sab ghar mati ke chooley*' (every house has earthen hearths)!" I reasoned that the proverb was meant for the *Satya Yuga*, or golden age, and we were in the iron age of *Kali*. A compromise was, however, soon made, and we have now a combination of an orthodox, *Satya Yuga*, clay *choolá* with a *Kali Yuga* iron hood and chimney, which has stopped the smoke nuisance in my hermitage. Mrs. J. is gradually getting to tolerate the innovation, and the Mrs. Grundys of the neighbourhood are beginning to relent. It is a small domestic reform by the way, and I would ask friend *Sudharak* to peg away at the *choolá*!

A clergyman was leaving his flock, and was present at a farewell meeting, at which a pompous, but nervous, local magnate wished to describe him as "a loving shepherd." What the would-be eulogist actually called him was "a shoving leopard."

THE NAG PANCHMI IN INDIA—"WILL IT BITE?"
SATURDAY, 23rd JULY, 1898.
(*WITH APOLOGIES.*)

હીંદુસ્તાનમાં નાગપંચમી.—"એ કરડશે કે?"
શનીવાર, તા• ૨૩ મી જુલાઇ, ૧૮૯૮.

THE HUMBLE SISTERS BEFORE THE PROUD LADY.

"What! Not recognise us? Ah! Madam, you don't mean to say we must remain strangers to you and not try to show our worth? We are so desirous of cultivating your friendship, and adding, in your genial company, to our literary merits!"

[The Faculty of Arts of the Bombay University has resolved not to recognise the Marathi and the Gujarati languages in the higher examinations of the University.]

તુમાખી બાનુ આગલ બે નમાની બેહેનો.

"શું ? અમને, તમો નહી ઓળખો, ને નહી પીછાનો ? અરે બાઈ. તમે આમ રીસાઈ શું જાઓ છો ? શું તમે આમ અમારી સાથ લોકાઈજ રાખવા માંગો છો ? તયારે શું અમારામાં શુ માલ છે તે તમને અમોએ દેખાડવોજ નહી ? અમને તો તમારી સાથ સહીપણુ વધારવાનું બહુ ભાવે છે, અને તમારી રૂડી સંગતમ અમારા ભેજાનો ભંડાર ખીલવવાની અમને તો બહુ બહુ હોંસ છે !"

[યુનીવરસીટીની ચહડતી સભાઓમાં ગુજરાતી અને મરાઠી ભાષાઓના અભયાસને નહી સ્વીકારવાનો યુનીવરસીટીની આરટસની ફેકલ્ટીએ ઠરાવ કરયો છે.]

MISS BOMBAY'S NEW CAT.

"Mind, you destroy the rats that have been a curse in my house for these two years, and prove yourself a nice dear little pet."

[The work of the new Plague Administration under the supervision of Mr. Snow, the Municipal Commissioner, is being keenly watched by the public of Bombay already threatened with a third recrudescence.]

બાઈ મુંબઈનો નવો બીલાડો.

"જોજે હં, બબે વરસ થયાં જે ઉંદરો મારા ઘરમાં પેધા પડીને મને હેરાન અને સરગરદાન કરે છે, તેઓનો તું ઘાનેઘાન ક્હાડી નાખજે હં! જોઉંછ તો પછી કે તું કેવો મારો માનીતો બીલાડો છે તે!"

[મુંબઈની પ્રજાને મરકીનો ત્રીજી વારનો હુમલો ધુજાવતો હોવાથી, મયુનીસીપલ કમીશનર મી॰ સ્નોની દેખરેખ હેઠળ મરકીનો નવો કારોબાર કેવી રીતે ચલાવવામાં આવે છે, તે મુંબઈની પ્રજા બહુજ બારીક નજરથી જોય છે.]

Mr. SHENDIARAO, J. P.

Mr. Shendiarao—They offer me an evening party in honour of my having been made a J. P. What shall we do, love ?

Mrs. S.—Why, accept it by all means. Who ever refused such kindness.

Mr. S.—But the expenses will have to come out of our pocket ! A dear kindness that !

Mrs. S.—That's the way of the world. Risk nothing, and you get nothing. Only a question of a few hundreds, but think of the puff they'll give you in the morning papers, and that ought to make up for any loss !

મી૦ શેંડીયારાવ, જે. પી.

મી શેંડીયારાવ–મી જે૦ પી૦ ઝાલો ત્યાચા "આનર" મધે માઝા ફ્રૅંડસ મલા એક ઇવનીંગ પાર્ટી દેયલા માંગતો? મગ "વોટ શેલ વી હુ, લવ"?–હં–માઝા પ્રાણ, કાંય કરાવ તે તુ તો સાંગ?

મીસીસ શેંડીયારાવ–કાય કરાવા? વાહ, તો "એકસેપ્ટ" કરાવા દુસરેં કાય? અસા "કાઈંદનેસ" કોણ તરી કોણી દીવસ "રીફ્યુઝ" કેલ આહે કાય તુમી કરનાર?

મી૦ શેંડીયારાવ–પણ ત્યાચા સઘળા "એકસ્પેનસીસ" આપલ્યાજ "પૅકેટ" મધુન દેણ્યાલા પડેલ! તરહી ત્યાચી "કાઈંદનેસ" મલા તો ફાર મહાગ વાટત્યે! "ઇત્સ વેરી ડીયર કાઇંદનેસ!"

મીસીસ શેંડીયારાવ–પણ સઘલી "વરલ્ડ"–સઘલી દુન્યાજ–અસી આલલી આહે ના? "એકસ્પેનસીસ" હોવુન હેવુન કાય હોણાર? ફાર તરી દુહંડ્રેડ, થ્રી હંડ્રેડ–દોનસે, તીનસે–હેંચના? પણ સઘલયા પેપર મધે તુમચ્યા સાઠી જો "પફ" એઈલ તે તુમી "હાઉઝંદ" રૂપયે ખરચલે તરી મીલનાર નાહી, તી કાય તુમી "કનસીદર" નહી કરીત!

A Gentle Hint.—Mr Giglamps (who has been caught by keeper with some fish in his basket under taking size): "Oh —er—well, you see, fact is, my glasses—er—magnify a good deal. Make things look larger than they really are!"—Keeper (about to receive smaller tip than meets the occasion): "Ah! makes yer put down a shillin' when yer means 'alfa-crown, sometimes, I dessay, sir!"

She: "Now, at this corner, you must say 'Good-b y e'" —He' "You say 'Good-bye,: and I'll say 'Good girl.'"

DR. THORBURN'S MIXTURE.

GENERAL FORWARD—D—n the mixture! It savours of Congress ingredients! I would have none of it!

COMPOUNDER OF MISS N. C. CONGRESS—Yes sir, it's prepared exactly on the lines of the Congress Pharmacopœa!

[" In the new famous debate at Simla on the Terah Campaign Mr. Thorburn bluntly declared that money was found for these endless frontier wars by 'starving the civil departments.' * * * These can be little wonder that in the presence of the Viceroy and most of his Councillors, the Financial Commissioner of the Punjaub should speak in terms of glowing indignation against the starvation of the civil administration in order to find the means for frontier wars."—*Bombay Gazette, 29th July.*]

ડાકટર થોબરનની દવા.

જનરલ ફોરવર્ડ—જાહાનમ જાય એ દવા! એમાં તો બધી કાનગ્રેસની દવા નાખેલી હોય એવો એનો સવાદ છે! હું તો એ ફેંકીજ દેઉં! બસ પોલીજ નાખું!

મીસ એન૦ સી૦ કાનગ્રેસનો કમપાઉંડર—હા સાહેબ, તમને ડાકટર થોબરને આપેલી એ દવા બરાબર "કાનગ્રેસ ફારમાકોપીયા" પ્રમાણેજ ઘુંટીઘાટીને બનાવવામાં આવેલી છે, સાહેબ!

["તીરાહ સામે મોકલવામાં આવેલી ચહડાઈને લગતી જાણીતી તકરાર દરમીયાન મી૦ થોબરને ભરભરયા શબ્દોમાં જણાવી દીધું હતું કે દીવાની ખાતાંઓને ભુખે મારવા જેવું કરીને સરહદને લગતી આ હદ વગરની ચડડાઈઓ માટે નાણાંની જોગવાઈ કરવામાં આવે છે... ... દીવાની ખાતાંઓને ભુખે મારવા જેવી આ રીત સામે ઘણા ગુસ્સા સાથે પંજાબનાં નાણાં ખાતાંના વડાએ આ પ્રમાણે પોતાના જે વીચારો વાઈસરાય અને તેના ઘણાખરા સલાહકારોની રૂહબરૂહ જાહેર કરયા તે માટે અજાએ બી ઉપજતી નથી."—મુંબઈ ગેઝટ.]

THE WANING MOON.

Manchi has been giving Tehemi lessons in English. But the grammar beats her, and she turns away from him in disgust.

"If I had known you were going to be so disagreeable, I wouldn't have married you."

"Nor I you, if I had known a little English would so disagree with you."

લગન પછીનું પેહેલું વઘન.

આ હાંસબદન ને ગુલબદન જોડાંએ પરણ્યા પછી પેહેલે મહી ને રામનાં રાજ કરી લીધાં અને ગામના લાડ લડી લીધા. તે પછી મંચીએ તેહેમીને અંગ્રેજી શીખવવા માંડયું છે. પણ માઠાં ભાયગે અંગ્રેજી વયાકરણ જોતાંજ તેહેમીને તાહાડતું લખલખું ભરાય છે, અને તે ઉપરથી મંચી તેનાં ભેજાંને અને બે થડપણાં ને એકહજાર રેસ ભરે છે. આથી લેસનની ચોપડીઓને ટેબલપર પછાડીને તેહેમી મોહું તામડા જેવું થોભરૂં ચહડાવી મંચી સામે પીઠ કરી મીજાસ મરડે છે.

"બલા જાણે મારી એવાં અંગ્રેજીનાં કોટકને! મને નહી ખબર કે તમે એવા કાફર સ્વભાવના ને હાથ બલ્યા છેઓ! નહી તો હું પણતેજ નહી!"

"ને હુંબી જો જાણતે કે આવું સેહેલું અંગ્રેજીબી સીખી નહી સકે એવું તારૂં બોથડ ને આફ્રીકાના જંગલી હબસી જેવું ભેજું છે, તો હું તો પણવાની ખુરસી ઉપર બેઠે શોબી ઉઠી જતે!"

THE CRICKET MA"CH SEASCN IN ECMBAY.

A VFRY HOT HIT!!!

(Sketched on the Cricket Ground by our sportive artist)

મુંબઈમાં ક્રીકેટ મેચની મોસમ.

એક જબરો ગરમાગરમ ફટકો!!!

(અમારા મોજીલા આરટીસ્ટે ક્રીકેટ ગ્રાઉંડ આગલજ ચીત્રી કહાડેલો એક નમુનો.)

THE KETTLE O' FISH FOR THE CIVIC FATHER.

The head butler of the Standing Committee takes it to the table.

[At the meeting of the Standing Committee held on Wednesday last, it was resolved to recommend the Corporation that the modifications in the loan programme for the current official year suggested in para, 3 of the Commissioner's letter be approved and adopted, and that the Commissioner be authorized to make arrangements for the raising of loans, aggregating Rs. 63,00,000, in the manner proposed by him; that the chairman be requested to apply to the Corporation to consider this resolution at their meeting called for 3rd August 1898, as urgent business.]

શેહેરીબાવાની ટેબલ પર જતી વીસરી વાની.

સ્તેનડીંગ કમીટીના હેડ બટલર ટેબલપર મુકવા તે લઈ જાય છે.

[તેંસઠ લાખની સામટી લોન એકદમ કહાડવાની કમીશનરે કારપોરેશન પાસ પરવાનગી માગી છે.]

JACK LEO IN HIGH JINKS.

Dancing a popular naval hornpipe to the tune of £15,000,000.

[In the House of Commons Mr. Goschen introduced the Supplementary Naval Programme which provides for the construction of four new battleships, four cruisers, and twelve torpedo-destroyers at a cost of £8,000,000. With the previous estimate the total expenditure for new ships is now £15,000,000.—*Reuter's Telegram.*]

જેક લીયો ભારી ઉલટમાં.

દોહોડ કરોડ પાઉંડનો ગજવામાં ખણખણાટ કરતો તે કેવો એક લોકપ્રીય " નેવલ હોરનપાઇપ " નાચે છે હં !

[ઈંગલંડની સરકારે હેંશી લાખ પાઉંડને ખરચે નવી મનવારો વગેરે બાંધવાનું નક્કી કીધું છે, જેથી નવાં લડાયક બારકસો પાછળ સઘળો મળી દોહોડ કરોડનો ખરચ તે કરશે.]

A POLITICAL TIFF IN CHINA.

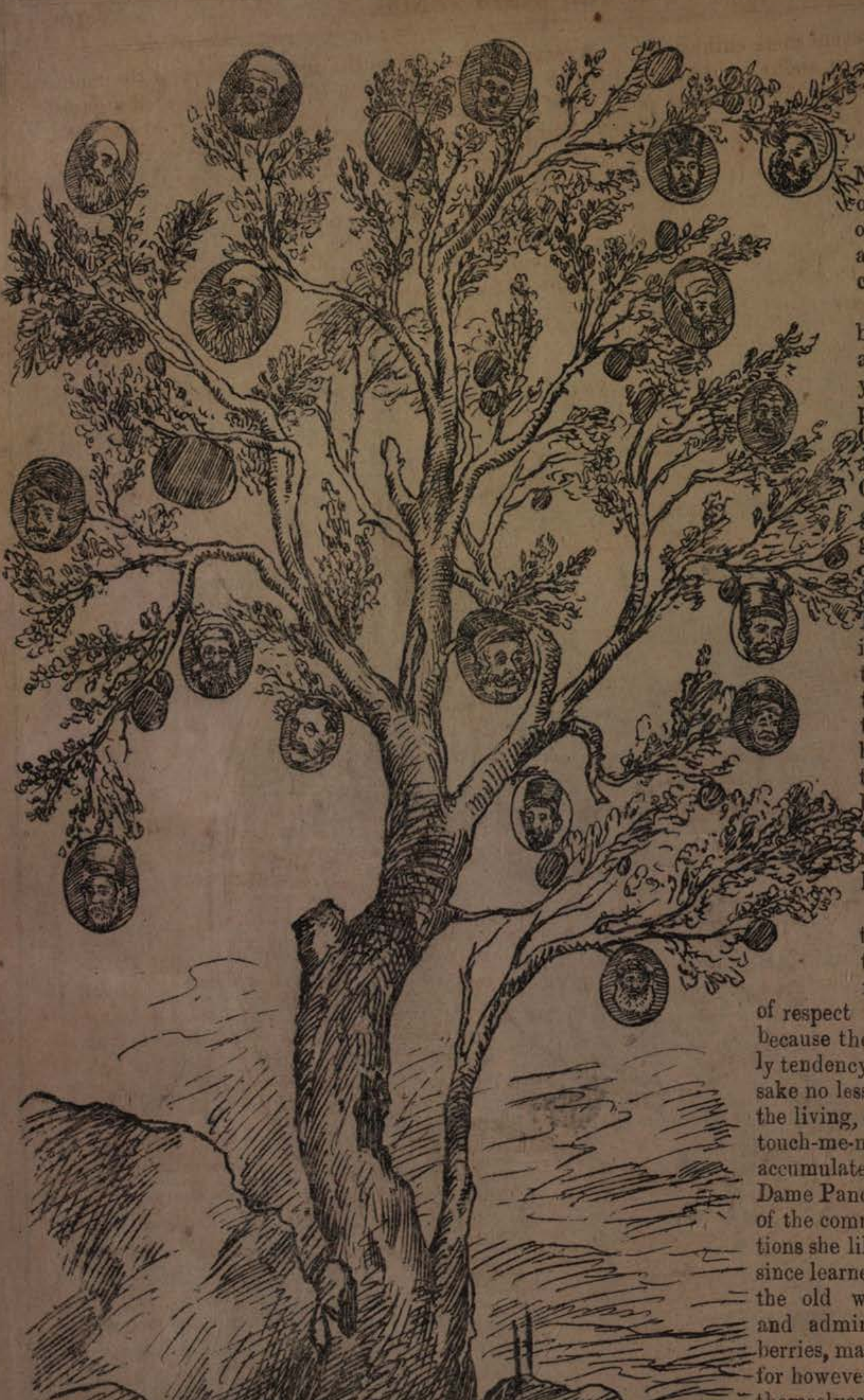
LEO—I'll sit tight and allow no outside interference with my work. BRUIN—I say ditto.

[Reuter, telegraphing from Pecking, says that the present situation is causing great uneasiness. The Chinese regard the issue between Russia and England on the Railway question as being likely to decide the whole future of China.]

ચીનમાં એક રાજદ્વારી પંચાતી.

લીયો—હું તો મજબુત ટાઇટ થઇનેજ બેસવાનો, અને કોઇ પણ બાહારનાને મારા કામ વચે માથું મારવા દેવાનોજ નહીં!
બરૂઇન—સેવક પણ તેમજ કહે છે અને ધારે છે!

[પીકીનથી રોઇટર તાર કરી જણાવે છે કે હમણાના મામલાથી ભારે બેચેની ફેલાઇ છે. ચીનમાં રેલવે બાંધવાના સવાલના સંબંધમાં રૂશીયા અને ઈંગલંડ વચે જે વાંધો પડયો છે તે વાંધો ચીનનું હવે પછીનું આખું ભવીષ નકી કરી નાખશે એમ ચીનાઓ ધારે છે.]

BLOOMING AND BOOMING.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

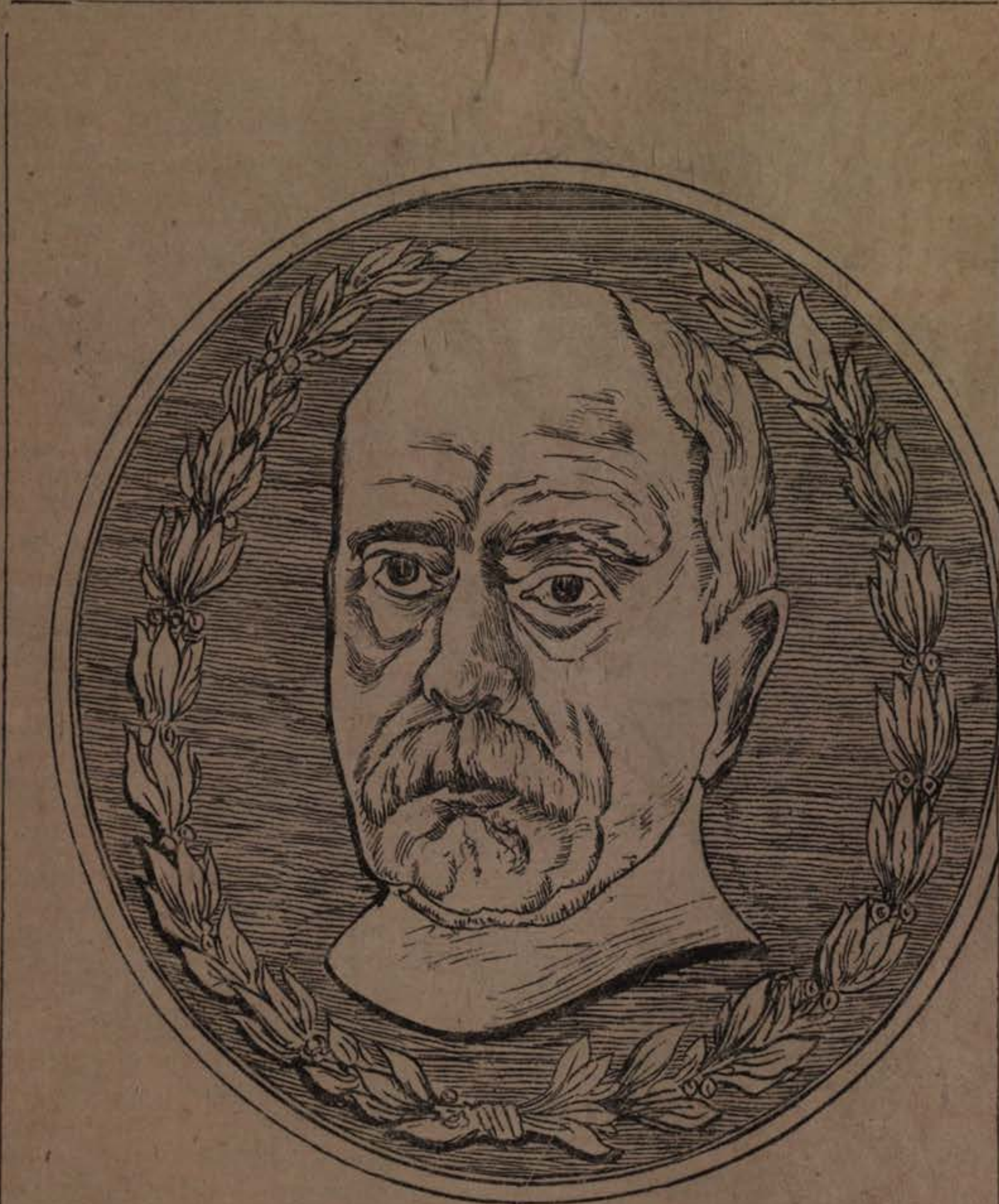
Wednesday, 3rd August:—Not our regular day. Nor our usual business. We only met today to adjourn, as is our practice when death causes a gap in our body.

Sir Jamsetjee Jeejeebhoy, Bart., had been sitting among us for a number of years, trying, as Mr. Sayani put it, to be useful to the Corporation and the City in an unobtruding manner. Courteous, amiable, and gentlemanly, the deceased gentleman, was known all over Bombay, all over India, and in England itself. The sum total of his services, if any, is small, so small that Mr. Sayani did not take up our time to recount them, nor did Mr. Vincent, his seconder. But we felt that, apart from services, an honoured name deserved to be remembered, and we recorded our sense of the loss in a few fitting terms.

Would that our moderation were followed outside the Hall. I wish this, through no jealous feeling but out of respect for the dead. I wish it because there is noticeable an unseemly tendency to overdoing, that for the sake no less of him that is gone than of the living, ought to be checked. That touch-me-not body that guards the accumulated hoards of Parsi charities, Dame Panchayet, may call a meeting of the community and pass what resolutions she likes. The Parsis have long since learned what weight to attach to the old woman's doings. "Friends and admirers," as plentiful as blackberries, may go any lengths they please, for however loudly they may proclaim themselves from the house-tops, if they only have the sense to confine their demonstration within their own narrow limits, their antics, though they may excite pity, can do no possible harm.

Every other movement, beyond the skirts of Dame Panchayet and the circle of friends and admirers, is to be deprecated, and I hope that the usual

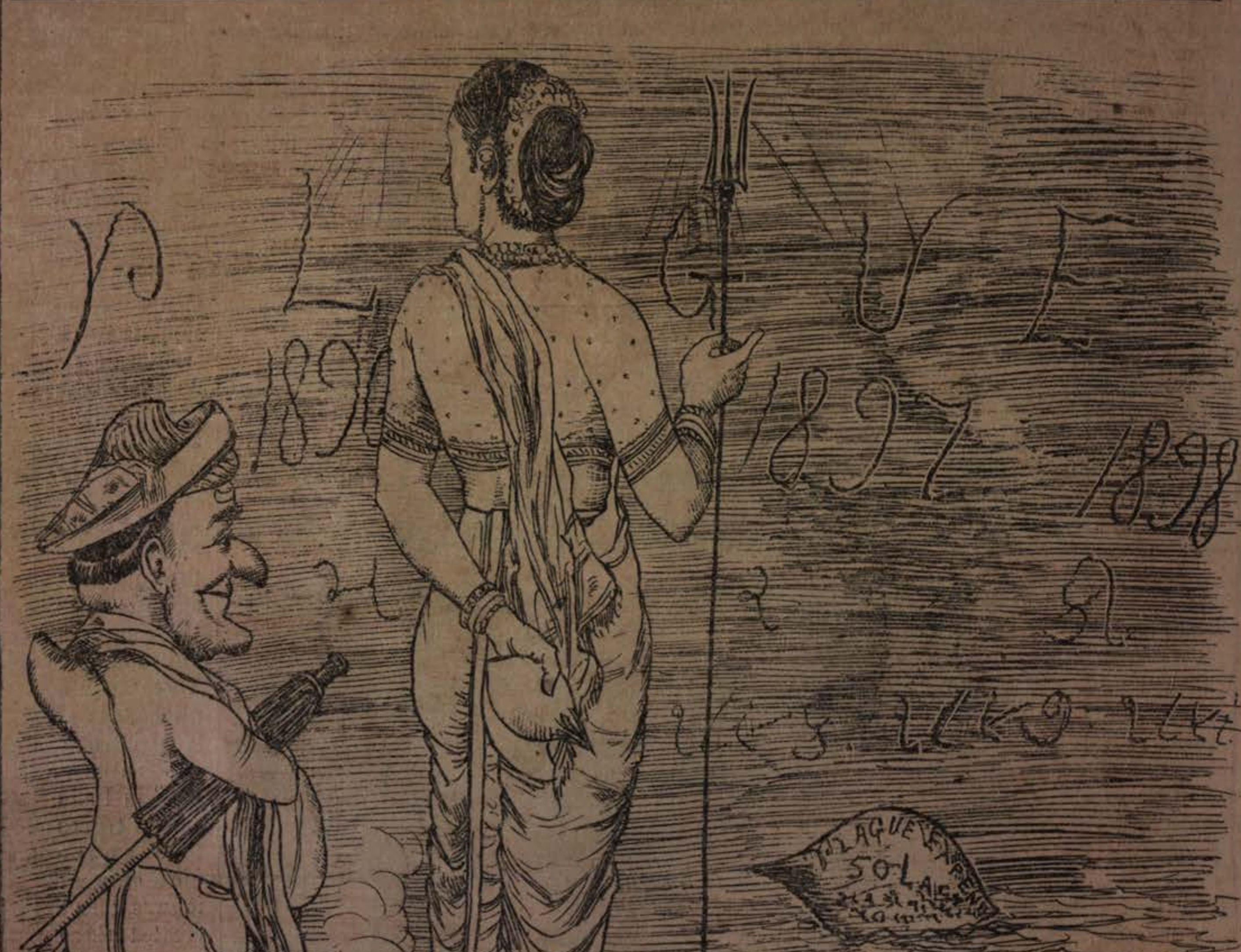
good sense of the Parsis will prevent mere enthusiasts and time-servers from allowing their undue zeal to overstep the bounds of discretion. A public meeting of the nature proposed will only cause people to ask what the immediate subject of it has done to deserve such wide-spread recognition, and where the claims to a lasting memorial only resolve themselves into amiability and the reflected glory of an honoured name, is it the part of wisdom to provoke such an enquiry into those claims as the veriest sycophant, accustomed to blow hot and cold with the same mouth, must find it impossible to answer satisfactorily? It is no reproach to Sir Jamsetjee, any more that it would be to any other man, that he was not able to accomplish more than what he was capable of. Perhaps with riper years, wider experience, and maturer judgment, he might have come to be nearer the "leader" he was expected to be, but if opportunities or abilities were lacking, is it right, I ask again, is it discreet, is it decent, to emphasize the failure in the public manner proposed? Verb. sap.

IN MEMORIAM.

In Memoriam.

IN the fullness of time has passed away from the stage of the civilized world yet another hero—the "man of blood and iron"—who well enacted his allotted part and has left the Fatherland better than he found it. Disintegrated Germany was what this Aryavarta was, before the invaders beyond the mountains swooped down upon it, a house divided against itself. It was then that the hour produced the man. "Unite!" was Bismarck's watchward. It was a difficult task to achieve. The unity, the fusion, was to be not between wax and wax or clay and clay, daintily done by the delicate fingers of women and children. The disunited living atoms of Germany were made of iron and steel and needed the fiery blast and the nasmyth hammer to bring them together to abide in compact cohesion. It was a terrible ordeal, and the "Man of blood and iron" unflinchingly passed the warring elements through it and gave to the country a united nation. Those who glibly talk of "patriotism" and "nationality" in India should try to form some idea of what it was that created those strong sentiments under the moulding hand of that masterful spirit—that builder of German nationality, the late Prince Bismarck, one of the greatest modern statesmen of this century. The man who could thunder forth the memorable words, "Not by speechifying and majorities can the great questions of the time be decided—that was the mistake made in 1848 and 1849—BUT BY BLOOD AND IRON,"—was also the man of peace when the one great object of his life had been attained. The heavy armaments and the Cerberus of Triple Alliance which he was instrumental in posting at the gate of Europa have been in the interests of Peace. May that Peace be long and enduring!

PROPITIATING THE MIGHTY OCEAN.

NARELI POORNIMA (COCOANUT HOLIDAY); INDIA, MONDAY, 1st AUGUST, 1898.

રતનાગર સાગરને શાંત કરવાની ક્રીયા.

નારેલી પુનેમ: હીંદ, સોમવાર, તા૦ ૧ લી આગસ્ત, ૧૮૯૮.

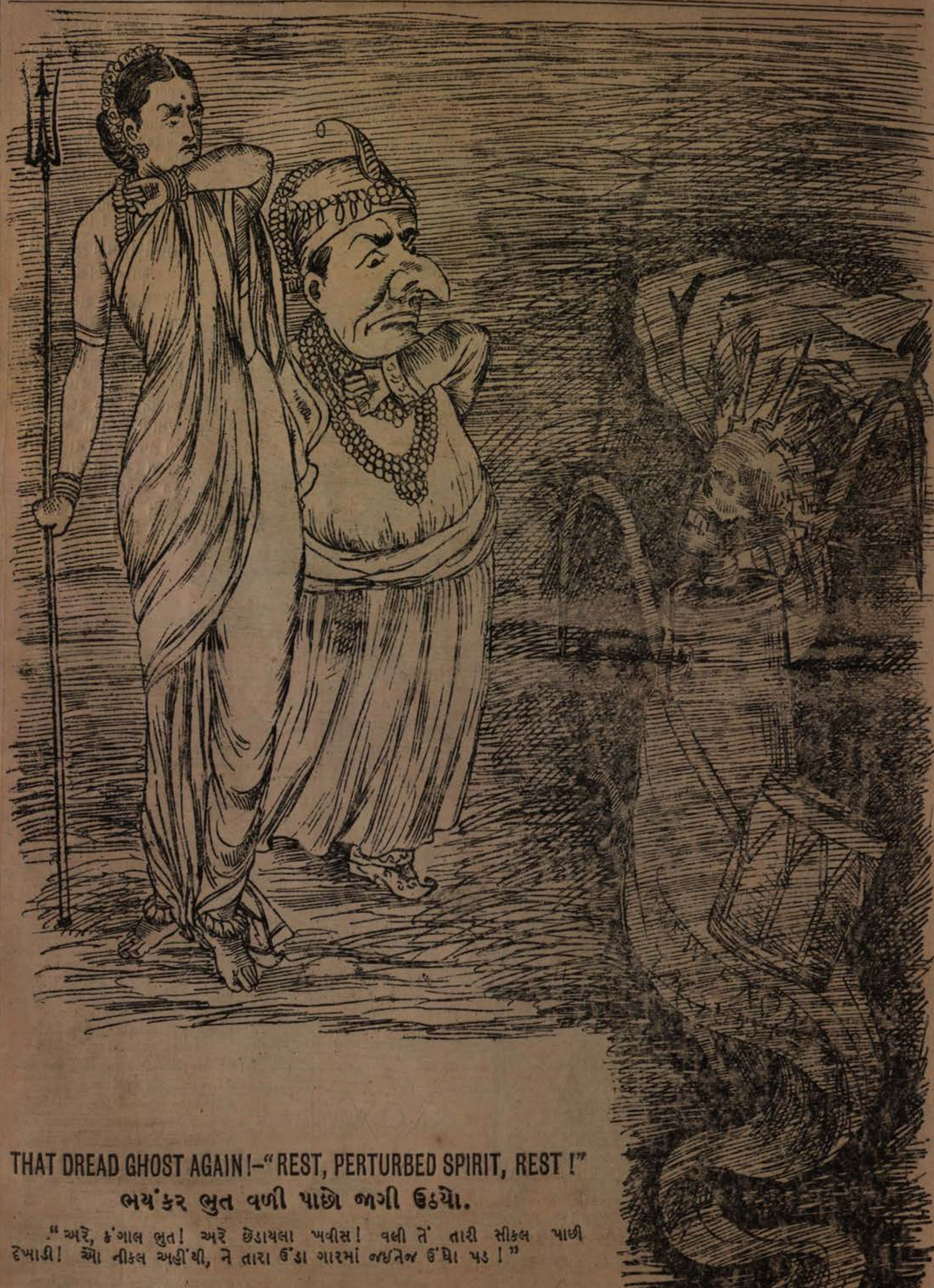

HESITATION.

[It is greatly feared that if India is made to undergo another experiment in its currency on the lines of the new Currency Scheme of the Government of India, it will be the forerunner of a serious financial disaster in the nearest future.]

પાણીમાં પગ મુકવાની આનાકાની.

[હીંદી સરકારે તઈયાર કરેલી ચલણને લગતી યોજના પ્રમાણે જો હીંદુસ્તાનના ચલણના સંબંધમાં વળી કાંઈ નવો અખતરો આ દેશમાં અજમાવી જોવામાં આવશે તો તેથી તેની નાણું સંબંથી સ્થીતી ભારે આફત ભરેલી થઈ પડશે એવો ભય રાખવામાં આવે છે.]

THAT DREAD GHOST AGAIN!—"REST, PERTURBED SPIRIT, REST!"

ભયંકર ભુત વળી પાછો જાગી ઉઠયો.

"અરે, કંગાલ ભુત! અરે છેડાયલા ખવીસ! વલી તેં તારી સીકલ પાછી દેખાડી! ઓ નીકલ અહીંથી, ને તારા ઉંડા ગારમાં જઈનેજ ઉંઘો પડ!"

THE HEAVY RAINS IN BOMBAY.

(*A scene from life near the Bori-Bunder Tramway Junction.*)

મુંબઈમાં પડેલો જબરો વરસાદ.

(બોરીબંદરના ત્રામવે જંકશન આગળનો એક દેખાવ.)

"Clements seems very fond of his wife."—"Does he?"—"Yes, always carries a lock of her hair with him."—"Oh! that's only to compare with the locks of other ladies. If a stray hair of any other lady he may choose to know gets on his coat, then it does not matter."

"My duties are lighter now," remarked the cut tobacco to the foreign cigar.

"Do you believe in living in flats, Mr. Hawke?"—"In living *on* 'em."

The golfer's friend after long drives.—The tea-caddy.

It will not be very remarkable that Spain and America have fought about Cuba. Havana has always been prolific in smoke.

"I got this prize by being first in a mile race."—"Not much to brag of. No policeman could last a mile."

Sea serpents on the American coast are now disguising themselves as Spanish war-vessels

He: "Lord Noodle does not look up to the mark. He fancies that his brain is affected in some way."—She: "Nonsense! I wonder he worries about a little thing like that."

The Voice of Experience.—Uncle Sam (to John Bull:) "Take my tip, John, and always keep your navy ready. I wish I had."

She: "What is the opinion of clergymen in general as to rational dress?"—He: "The cloth is very much divided on the subject."

Employer (referring to clerk's tardy arrival); "Late again!"—Clerk (innocently): "Were you, sir? Never mind: I'm a bit late myself."

"This is a bird, not a centipede, gentlemen," said the lodging-house keeper, when fourteen boarders all asked for a leg of the fowl.

The Heaviest Grain-lighter in the World.—The Wheat-Leiter.

NOT A PIE TO SPARE

Miss Bombay the Beautiful—And pray, when are you going to give the poor Civic Father his due? He says you owe him lacs and lacs for plague charges?

Lord S.—Oh! I have not a pie in my pocket, and the old fellow must wait!

["The revised estimates (of the Bombay Presidency Budget) for last year show that on April 1st last the Treasury for the first time for twenty years was empty, there being no balance in hand."—*Bombay Gazette*, 29 th *July*.]

એક ફુટી બદામની ફાજલ નથી!

મુંબઈ સુંદરી-અને મેહેરબાની કરીને કેહેશો, સાહેબ, કે બીચારા શેહેરીબાવાનું તમ ઉપર નીકળતું લેણું તમે હવે ક્યારે આપશો તે? તે તો કહે છે કે મરકીના ખરચમાં તમારી ઉપર કેટલા કેટલા લાખ રૂપ્યા નીકળે છે?

લૉર્ડ એસ૦-વાત તો ખરી, પણ મારા ગજવામાં એક ફુટી બદામની ફાજલ નથી! તેને કેહો કે, હમણાં જાઓ, પછી વાત!

["મુંબઈ ઈલાકાના આવક ખરચના ગયા વરસના સુધારેલા અડસટા ઉપરથી માલમ પડે છે કે ગયા વીસ વરસમાં પેહેલીવાર ગઈ તા૦ ૧ લી એપ્રીલ ને દને સરકારની તીજોરી તદન ખાલી હતી, અને તેના હાથમાં કશી પણ ફાજલ પુરાંત રહી હતી નહી."-મુંબઈ ગેઝટ, તા૦ ૨૯ મી જુલાઈ.]

FOR THE INDIAN TAX-PAYER.

"Such light burdens! And he can easily bear them, the beggar, all his whinings notwithstanding!"

[The Secretary of State for India is raising a loan of ten million pounds in England, and the Government of India has issued a notification for tenders for a loan of one crore and twenty lacs in India]

હીંદી કર ભરનાર માટે.

" કેવા હલકા હલકા આ કોઠલા છે! બાપડી ફકડીને પણ એટલો બોજો તો એ રડતી સુરત ઉંચકીજ શકશે! "

[ઈંગલંડમાં એક કરોડ પાઉંડની લોન લેવાને હીંદુસ્તાન ખાતાંના પ્રધાને પારલામેંટ પાસેથી સતા લઈ રાખી છે, અને હીંદી સરકારે એક કરોડ વીસ લાખ રૂપયાની લોન આ દેશમાં લેવા માટેનાં ટેંડર માંગયાં છે.]

A Suggestion in Nomenclature.—The old name of "Turnpike Roads" has long ago, with the almost universal disappearance of the ancient turnpikes, become obsolete. Nowadays, bicycles being "always with us," why not for "Turnpike Roads" substitute "Turn-bike Roads"? This ought to suit the "B. B. P.," or, "Bicycling British Public."

THE YANKEE MINSTREL—"I LUB A ENGLISH GAL."

"Oh, Honey, Honey, you're
my pretty little ENGLISH Gal,
Sweeter dan de blossoms dat
are blooming in the spring;
Oh, Honey, Honey, you're
my pretty little ENGLISH Gal,
All de day ob you alone dis
happie darkie sing."

(Plantation Song.)

[The *entente cordiale* between England and America has been fruitful of a good deal of amity and goodwill between the two countries.]

ચેલાતો મીઠીમધના પયારમાં લપટાઈ ગયલો અમેરીકન યાંકી ગવઈયો.

" આહારે મારાં મીઠાં મધ! આહારે મારાં મીઠાં સુગંધી ગુલાબ! બસ તારીને તારી મોહબતનુંજ ગાયન જાણે આખો દહાડો ગાયાજ કરૂં! "

[ઈંગલંડ અને અમેરીકા વચેના વધેલા અખલાસથી બંને દેશો વચેની મીત્રાચારી અને ભલી લાગણીમાં ઘણો વધારો થયો છે.]

PREVENTION [illegible] CURE.

Dr. Makhmar—No pains anywhere, [illegible]?

Piroza—(who believes she is going to [illegible] plague) No, none yet. But who knows what may happen later on.

Dr M.—Yes, we must guard against that, The symptoms are not good. Let me see. You say you can eat heartily, sleep soundly, and can take your usual walks without feeling fatigue.

Piroza—So far. But—

Dr. M.—All right. Here's something that will ward off coming evils,

[Dashes off a harmless prescription for mixture every 3 hours, pills every four hours, and powder and draught at bed-time.

ઈલાજ કરતાં અટકાવ ભલો.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૦૯ મું.]

THE MONSOON LECTURE SEASON.

Sha Ponialal has undertaken to deliver a lecture in connection with the society for the diffusion of ignorance, bigotry and intolerance among his caste people and is having a full dress rehearsal at home with closed doors, safe from his neighbours' prying eyes.

ચોમાસામાં ચાલતી ભાષાણોની ભટાઈ.

શા. પોણીયાલાલે પોતાના નાતીલા ભાઈઓમા અજ્ઞાનપણું અને ધરમાંધપણું ફેલાવવાને ઉભી થયલી મંડલીના સંબંધમાં એક ભાષાણ બોલવાનું માથે લીધું છે, અને તે માટે તેઓ ઘર મકી બારણાં બંધ કરીને "પોપટ-ગોંડો-પાં જરે" નો પાઠ કરે છે, અને રખે અડોસીપાડોસીઓ તેમના ઘેલાં ગાંડા હાવ ભાવ નીહાલીને તેમને દીવાનાશાલામાં મોકલી દેવા નીકલે, તે માટે બારી બારણા આગળથી બંધ રાખે છે!

WANTED—A WIFE.

"[illegible] three and four, while I can't get even one! Here goes, you fat, hulking brute, and I promise you I'll find one at the point of—the pen!"

જોઈયે છે—એક બાયડી.

કુંવારો ભાઠીયો-તો શું તું લક્ષાપતી થીયો માટે ત્રણ ને ચાર બાયડી પરણી બેસે, અને મને તો એકનાએ વાંધા પડે કે, હેંએ! ના, હું તો ખરો કે હવે વધુ વાર તેમ થવાજ ન દેઉં, અને તારા જેવા હેવાન સામે જબરી લડત ચલાઉં! આગલા વખતના રાજાઓ તલવારે લડત ચલાવી બાયડીઓ છીની જતા હતા, તો હું મારી આ કલમની તલવારની તીણી અનીએ તારી સામે લડત ચલાવી બાયડી મેલવું તોજ હું ભાઠીયો કુંવારો ખરો!

THE CHINESE FIEND OF ANARCHY!

[A rebellion of a serious character has broken out in the Southern Provinces of China.]

ચીનમાં આગ, ખુન, કતલ અને બળવાનો પલીદ દઈત!

[ચીનના દક્ષીણ પ્રાંતોમાં બહુ ગંભીર પ્રકારનો બળવો ફાટી નીકળયો છે.]

ઈલાજ કરતાં અટકાવ ભલો–" ઓ માય! મને મરકી થાયચ!"

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૦૮ મું.]

ડાકટર માખમાર–પણ કંઇ તમને બગલમાં કે બીજે કેહે કંઇ દુખેચ?

પીરોજા–(જેણીનાં ભેજાંમાં મરકી લાગુ પડવાનો ખયાલી પવન ભરાયો છે) નહીજી. હમણા સુધી તો કેહે દુખાતું નથી. પણ કોણને ખબર હવે પછી કંઇ દુખારો થાય, ને કંઇ ગાંઠ બાંઠ નીકળે તો.

ડા૦ માખ૦–હા, કંઇ નહી. આપરે તેનો અટકાવ કરશું. વારૂં–અં–અં તમને ભુખ તો બરાબર લાગેચ, ઉંઘબી બરાબર આવેચ, ને બેકબેથી ચોપાટી સુધી દરરોજ લતાર મારી આવોચ તોબી તમને થાક તો મુદલ લાગતી નથીની?

પીરોજા–નહીજી, નથી લાગતી. પણ–પણ–પણ–

ડા૦ માખ૦–કંઇ નહી, કંઇ નહી. તમે જરાકબી મનમાં ફકર ચીંતા રાખતાં ના. આએ હુ દવઇ લખી આપુંચ તેથી કંઇબી દુખ દરદ થવાનું હોસે તો તેનો તાબડતોબ અટકાવ થઇ જસે. (પ્રીસક્રીપશન ચરચર ચીત્રી કહાડીને) જોવની, એક પીવાની દવઇના ચાર ભાગ છે, તે ત્રણ ત્રણ કલાકે લેજો, ને બીજી તમને ચાર ગોલી આપુંચ તે દવઇનો એક ભાગ પીધા પછી એકેક કલાકે થંડાં માટલાંનાં પાણીમાં ગલી જજો. ને રાતનાં સુતી વખતને વરે મેં એક પરીકું ને એક ડ્રાફ્ટ આપેલો છે. તે પરીકું જીભપર મુકીને ઉપરથી ડ્રાફ્ટ સાથે ઓટી જજો. ને પછી જો કંઇ કાલે વધારે બેચેની દેખાય તો ગમે તો હકીકત મોકલજો ને ગમે તો તમેજ પાછાં આવજો.

[વાહરે ડાકટર માખમારની કળા! પીરોજાના ભેજાંનાં ખયાલી દરદ ઉપર તેવણુના જેવી અકસીર દવા તો કોઇજ આપી જાણતું હશે હો. પીવાની દવામાં સોડાવાટર સીવાય બીજું કંઈ નહી! ગોલીમાં અરધો ગ્રેન કવીનીન! પડીકામાં મેદા ખાંડ અને ડ્રાફ્ટમાં સાકરનો સીરો તથા બે આંઊંસ પાણી! કેવી અકસીર દવા! અને તેવી દવા આપીને તેઓ દરદીનું ખયાલી દરદ ખચીતજ સારૂં કરી નાખે છે. એટલુંજ નહીં, પણ સાથે સાથે પોતાનાં ગજવાંનું પણ ભલું કરતા આવે છે, કેમકે તેવણુનો કમપાઊંડર દવાના બાર આના, ગોલીના આઠ આના, પડીકાંના બે આના અને ડ્રાફ્ટના ચાર આના ઓકાવયા વીના મીસ પીરોજાને ડાકટર સાહેબનાં પીઠાંનો ઊંબર ઓલંગવા દેતોજ નથી!

આલબ્લેસ બાગમાં મળેલી પારસીઓની છેલ્લી સભા.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૨૦ મું.]

મેહેર–પણ પછી તમે આલબલેસ બાગમાં જઇને સું ઘોરી આયા તેની તો કંઈ તમે મારી આગળ વાત કીધી નહી કે, મંચી ડીયર? બોલોની, સર જમશેદજીને પારસીઓના વરાવડેરા કરવાની એ મીટીંગમાં સું થયું? બધી મીટીંગનું કામ 'સકસેસફુલી' પસાર થયું કેની?

મંચી–હા, નવાણુ ટકા બાદ બધું 'સકસેસફુલી' પાસ થયું! તાંહ બુમબરાડા ને કીકીયારા પારવાના ને ઢીંગાણા મચાવવાનાં કામને તો ઘણીજ 'સકસેસ' મળી તો ખરી! ને મજાહ તો એવી પરી કે બાપનો જનમમાં તેવી જોયલીબી નહી! આપરેબી બધાઓની સાથે ઢીંગાણું ને તોફાન મચાવવામાં સામેલ થયા, ને ઘાંટાં કાહારી કાહારીને હુત ને ધુત ને હીસ ને હુસ કરીને આખો આલબલેસ બાગ ગજાવી મુકયો! નકરા જાણે તારીખાના ને કલાલખાનામાં બેઠા હોઈયેની તેવી મજાહ પરી!

મેહેર–અરે હરવાયારે તમે! એવી રીતે તારીખાનાના તમાસા કરવાનું વારૂં કંઇ કારણ?

મંચી–એ કારણ ને બારણ! એ તો એકે ઢીંગાણું સરૂ કીધું કે સો જણા તેમાં સામેલ થાય! આપરા પારસી ભાઇના પુત કેવા હોયચ તે જાણેચ કેની? મેંઢાંનું ટોળું! એક કુવામાં પરે તો તેની પાછળ બધા ધરોધર ભુસકા મારે! એ તો આલબલેસ બાગમાં ગીયા ને આતવાર જેવો દાહારો ઉતો તેથી બ ઘરીની મજાહ બધાઓએ કરી લીધી! બીજું કંઈજ નહી!

આપણો તડાકામારૂ ભાઠીયો કુંવારો.

[જુઓ ચીત્ર, પાનું ૧૪૪ મું.]

" બસ તડાકા મારૂં, ધડાકા ચલાઉં, આમ ને તામ કરી નાખવાની હું પર હું લગાઉં, ને ઓલા ને પેલા અગ્રેસર સામે કાદવ ઉડાઉં! પછે જઈને બાયડીનો સ્વપનો જોતો પેઢી જોઉં! કાંઈ ફીકર નહી; હમણા નહી તો કોઈ દીવસે તો એ સ્વપનો ખરો પડશેને!

FUNNY BITS.

(From various sources.)

SEASIDE QUERIES.

Would you get "bled" if you went to *Lancing*?

Don't people *oak*-assionally *pine* for *deal*?

Is the *ma gait* at *Margate* generally stately?

If you got hay fever at Hastings, might you say that the *hay stings*?

Are many people from the *east borne* to East-bourne?

If you met a noisy fellow at Yarmouth, would you say "*Yar! mouth*"?

If you paid your fare to Whitby by means of your jokes, would you get there *bh w (h it*?

Is it *meat* that hungry people should go to *Sandwich*?

Our Young Barbarians.—Oarsman: "I'll tell you what it is, old man; as soon as I go out of training I'm going to have the finest dinner I ever had in my life. I'll have turtle soup, oysters——"—Coach: "*Oysters!* My dear chap, there's no 'R' in the month. You can't eat oysters in August!"—Oarsman: "Oh, can't I, though? O-R-g-u-s-t, August. That's all right."

It has been recorded as a noteworthy incident that a lady was seen walking down Parliament-street one day this week with a small live monkey attached to her chatelaine After all, there is nothing so very novel in a monkey hanging about a girl; sometimes they crowd in dozens, only the ordinary specimen wears a top hat and sucks the handle of a crutch stick.

The report of the British delegates to the Sugar Conference at Brussels is, to say the least of it, far from sweet. The conference has had the Sugar Bounties question on the Brussels carpet for some considerable time, but apparently not one single satisfactory sprout has grown out of the negotiations. It is quite evident that before we can do any good at all we shall have to adopt forcing methods.

Too Exacting.—Parson: "Now, Johnson, I really must insist you pay more attention to the cleanliness of the pony and trap."—Man-of-all-work: "Well, sir, you see, what with 'Orticulter and the cow, I've very little time for 'Ossyculter."

THE NEW CAPTAIN OF THE PARSEE TEAM.

Mr. Parsee Punch,—(To Captain Sir J. J.) Look here, friend, as head of the team lead the Parsees to victory and renown by tact and judgment, and prove yourself worthy of the trust reposed in you.

[Sir Jamsetjee Jeejeebhoy, the fourth Parsee Baronet, has been appointed leader of the Parsees in place of his late brother, the third Baronet, at a meeting of the Pasees held at Albless Baug on Sunday, the 7th August.]

પારસી ટીમનો નવો કેપટન.

મી૦ પારસી પંચ–(કેપટન સર જ. જી. ને) જોજે દોસ્ત, પારસી ટીમના વડા તરીકે કુનેહ કળા અને સારી સમજથી પારસીઓને ફતેહ અને કીરતીના રસ્તે દોરવજે, અને જે વીશ્વાસ તારીપર મેલવામાં આવયો છે તેને તું લાયક છે એમ પુરવાર કરી દેખાડજે.

[રવીવાર તા૦ ૭ મી આગસ્તને દને આલબલેસ બાગમાં મળેલી પારસીઓની એક સભામાં ચોથા સર જમશેદજી જીજીભાઈ બા:રોનેટને પારસી કોમના વડા તરીકે તેમના મરહુમ ભાઈની જગાએ નેમવામાં આવયા હતા.]

CHOW-CHOW.

The late Parsi Baronet.

IN suppressed voices and in whispers the question is asked and discussed: "Where is the propriety of calling a public meeting in memory of the late Sir Jamsetji Jijibhoy? Surely this Baronet's name is not identified with any great movement making for public weal?" Many more such questions are asked in hushed voices to which various reasons, *pro.* and *con.* are given. Mr. *Punch* thinks there are good reasons for keeping green among us the memory of the late Baronet. The speeches at the meeting will no doubt make that clear to the world. Mr. *Punch's* readers are, however, impatient to know what are those points in the career of the deceased which entitle him to this posthumous honour? This

impatience necessitates our anticipating at least a small part of what may come to light at the great meeting. Well, it was the virtue of negation in the deceased—his passivity, *nirvanism*, self-effacement. In this age of obtrusive noise and rage for notoriety, he, the late Baronet, continued calm and cool and followed the noiseless tenor of his ways—the most powerful temptation to rise to a greater height by self-exertion only succeeding feebly in dragging him only a few steps from his cool retreat of negation. Here was an example so rare in a man of position, born in a backward country, to rise to eminence one day by following the beaten path. All this was in his power; but the mad race for still higher eminence did not please him, and he willingly sacrificed that fame of which this degenerate age is so inveterately avid.

* * *

ALL this, of conrse, is granted: at the same time it is asked:—"Where is the glory of all that in a man born to greatness, when this sacrifice is daily made by many a one placed in a lowly position, who with a little trumpetting could rise to the summit of honour and fame?" Mr. *Punch* must answer this objection by repeating a story. Once upon a time, it was very long ago—in the age which produced heroes and heroines, powerful saints and earth-shaking demons; in that golden age when insects, birds, fishes and beasts held converse with mankind—in those distant times there lived a Fakir, a learned but poor man, of intense spiritual nature and undying faith in his Maker. In an evil moment, no doubt led away by the wiles and sophistries of the scheming demons, the thought took possession of him that he should put to test the mercy and goodness of Providence. "If the truly faithful are never forsaken I shall hie myself to the thickest and the darkest jungle and see for myself, whether I, the tried and devoted slave of my Maker, am preserved from starvation and death without human aid." So said the Fakir to himself and he carried into effect his resolution. In the most inaccessible part of a deep forest he took up his abode and lived without food and water. Days and nights rolled on. The pangs of hunger and thirst grew keener and keener. The Fakir vainly hoped for a miraculous succour which came not. He was reduced to a skeleton and knew his end was approaching: he was dying a slow and miserable death! The cave he lived in overlooked a plain. With his fast failing sight he one morning beheld a man seated in the open below, and with upturned face and in a suppliant attitude offering up prayer. There was grace and dignity in the posture of that man. He had apparently wandered much and looked fatigued and emaciated. The Fakir strained his eyes and watched the stranger somewhat closely, and recognized in him the ruling prince of that realm, known far and wide for his piety and justice: he could not account for the monarch appearing in that place and in that condition. Soon, however, he beheld a wonderful phenomenon. The ground first shook a little—the earth always shakes first, you know, when some supernatural feat is going to be performed,—and a thick mist rose, hiding everything and diffusing a sweet fragrance all around; when it cleared away, the scene disclosed to the astonished sight of the famished Fakir, large trays and dishes innumerable of bright gold, laden with the richest viands, spread out before the stranger, who, offering up an earnest prayer, took a hearty meal and departed. Much disheartened and suffering sorely, the Fakir, unable to restrain his bitter feelings at the partiality of Providence in relieving the hunger of the great and starving the poor, he cried: "There is no justice in heaven!" Instantly there appeared before him a good genius, who thus rebuked the doubting ingratiate: "Fool! thou wert a beggar when the thought of putting Providence to test came into thine head; thou art the same now. What was thy sacrifice compared with that of this great monarch, who has been roaming this forest in a Fakir's garb, bent on the same mission as thine? He gave up a kingdom: what sacrifice didst thou make?"

* * *

You thus see, that all things equal, there is a difference between the rich and the poor. When the rich man with larger opportunities for winning fame, prefers self-effacement, the sacrifice is greater compared with that of a poor individual who similarly chooses a passive life of negation. There are few placed in high positions in life who have the inclination to make a sacrifice of this kind, and those who do certainly deserve to have their names honoured. Fame, says the adage, is for him who pursues her not: the late good Baronet was not in the race, and Fame claims him for her own!

FUNNY BITS.

(From various sources.)

Serious Malady from which most of the war correspondents round about Key West are now suffering.—Rumourtism.

Miss S.: "But there are some compensations in war, are there not?"—Mr. B.: "Why, yes. The paper-boys are not *always* shouting 'Winner!'"

"What Maisie Knew."—Kind aunt: "You needn't be afraid of my little pug, Maisie. He won't bite you."—Maisie: "No, auntie. But he might kick!"

Sly.—"Where ignorance is bliss, 'tis folly to be wise." So, doubtless, thinks the spider, as he weaves his web for flies!

Bisley Conundrum.—What is the difference between a rifle that doesn't go off and a bad marksman?—One misses fire, and the other fires amiss.

Those Private Theatricals.—Her *fiancé*: "Eh, I have something to say to you, Mabel. Who was that I saw kissing you on the balcony?"—Mabel: "Oh, that was only Romeo, dear. We were going through our piece for to-morrow night, you know."

"There's a heir in the soup," said the waiter as the proprietor's eldest boy fell in the soup copper.

THE NEW MAHOUT.

MR. HINDI PUNCH—Glad to see you appointed as the new Mahout. My hearty congratulations. The noble docile animal under your charge will require the gentlest touch of this rod to guide him, and so let me present it to you.

[The Right Hon'ble George N. Curzon has been appointed the new Viceroy of India.]

નવો માહવત.

મી૦ હીંદી પંચ—તુને નવા માહવત તરીકે નેમવામાં આવેલો જોઈ હું ખુશી છું, દોસ્ત, અને તે માટે તુને દીલોજાનથી મુબારકબાદી આપું છું. પેલાં અસીલ ગરીબ જાનવરને ચલાવવા માટે આ અંકુશ ઘણીજ નરમાસ અને ધીરજથી તેને લગાડવાની જરૂર છે, અને તેટલા માટે, દોસ્ત, હું તુને એ પરજેંટ કરૂં છું.

[હીંદુસ્તાનના નવા વાઈસરાય તરીકે રાઈટ આનરેબલ જયોરજ એન. કરઝનની નેમણુંક કરવામાં આવી છે.]

THE OSTRICH.

[The *Bombay Gazette* draws the attention of the Bombay Millowners to the necessity of manufacturing cotton goods of fine texture, and says that they should abondon the ostrich-like policy of closing their eyes to danger, and should face the present situation to enable them to hold their own.]

મુંબઈનું શાહમુર્ગ.

[મુંબઈની મીલો સામે ચીન અને બીજે ઠેકાણે જે હરીફાઈઓ વધતી જાય છે તે માટે મીલ ઓનરસ એસોસીએશનની સભામાં તેના ઉપપ્રમુખે જણાવયું હતું કે મુંબઈના મીલ ઉદયોગને તેવી હરીફાઈથી બીવાનું કારણ નથી, પણ મુંબઈ ગેઝટ અત્રેની મીલવાળાઓનું ધયાન ઉંચી જાતનું ઝીણું કાપડ વણવા તરફ ખેંચી જણાવે છે કે શાહમુરગની માફક આવતાં ભય સામે તેઓએ આંખ બંધ રાખીને બેસી નહીં રેહેતાં તેઓએ પોતાનો ટકાવ કરવા માટે તે ભયની સામે બળતવારીથી થવું જોઈયે છે.]

THE PET OF MISS BRITANNIA.

Hind—What! Nothing for my poor starving bullock, m'am? Can't you spare a few crumbs even, m'am?

Britannia—Nothing from me. Not even crumbs! You must feed him yourself.

["The Imperial Government have persistently refused to lend ear to any suggestion that a grant should be made to India on account of the cost of the frontier cam-paign. India afflicted by plague, by famine, by currency and other troubles, has to bear alone the burden of a struggle which was in any case as much an Imperial as an Indian affair. India is part of the British Empire. Egypt, on the other hand, we have pledged ourselves to evacuate—some day. Indian finances are in a state which renders a loan a matter of absolute necessity. Egypt is flourishing and piling up surpluses. Yet the British Government, which refuses to give a penny to afflicted India, makes a present of £798,000 to Egypt."—*Saturday Review.*]

મગરપર મોહીત મીસ બ્રીટાન્યા.

હીંદ—શું! મારા ગરીબડા ભુખે મરતા બલદયા માટે કંઈજ નહી, બાનું? અરે કંઈ બેરોખંબેરો તો તેને માટે બચાવીને આપો, બાઈ?
બ્રીટાન્યા—તારા બલદયા માટે મારી તરફથી કંઈજ મલવાનું નહીં! બેરોખંબેરોબી નહી! તારે પોતેજ તેનું પેટ ભરવું જોઈશે!
[illegible] મરકી, ધરતીકંપ, અને બીજી આફતોથી હેરાન થયલાં હીંદને સરહદ

THE WOES OF THE BRIEFLESS.

Mr. Ponialal the Briefless.—Oh, love, there's that Marwaree beggar again for his money, and I haven't a pie to coax him with. In brief—

Mrs. P.—In brief and out of brief! There's the rub, dear. Suppose you give up this dream of a brief-shower which never comes, and turn your hands to something more lucrative.

Mr. P.—They say :—A lawyer shaves clean. Shall I turn barber?

બીચારા બ્રીફલેસનાં કરમની કાહાંની.

મી૦ પોણીયાલાલ-(જેઓ કાયદા ભણી પાસ થયા છે, પણ આજ સુધીમાં એક દીવસે પણ કોઈનો કજીયો લડવા તેમને બ્રીફ મળી નથી) આહ, વળી ઓલો કંગાળ મારવાડો આવ્યો! વળી તે પોતાના હફતાનો તકાદો કરશે! હવે તેને કેમ ઉડાવી કાઢું? ગજવાં મહી તો રામનું નામ છે, ને એ તો જીવતી જલોની માફક વળગશે તે લોહી પીધા વના અહીંથી ખીસવાનોજ નથી!

મીસીસ પોણીયા-પણ આમ તે દુખનાં દોહેલાંમાં તમો ને હું કેટલા દીવસ કાઢીશું! આજ બ્રીફ મળશે, કાલ મળશે, એવી આશા પર ને આશાપર અધર લટકી રેહેતાં ને તેની રાહ જોતાં જોતાં તો ડોળા તણાઈ આવ્યા, ને મારવાડીઓનાં કરજના કોઠળા માથે ચઢયા! તમે હવે કોર્ટ મહી જડજની સામે ઉભા રહી તડાકા મારવાના ત્રંગો ને કોઠળે કોઠળે રૂપયા કમાવાના હવાઈ કીલ્લા છોડી દઈ કાંઈ નવો ઉદયમ ધંધો પકડો તો ઠીક, કે બે પઈસાનું આપણને મોહું જોવાનું મલે, ને આ દરરોજના મારવાડાઓના ધાસા ને ભુખે મરવાના ગભરાટ મહીથી કાંઈ છુટકો થાય!

મી૦ પોણીયા-હા, હું પણ હવે તેમજ ધારૂં છું. બધા કહે છે કે વકીલ બારીસ્તરોને માથાં બોડી નાખવાનું બહુ સારી રીતે આવડે છે. તો તું શું ધારે છે, મારા પ્રાણ? હું હવે આ કાયદાના પોથા છોડીને બગલ મહી તોબડો મારી હજામનો ધંધો કરૂં?

"Our servant girl's got a ridiculous name."—"What is it?"—"Rose."—"Nothing in that."—"But she won't rise."

Tramp: "I've got small-pox. Give us a bob or I'll touch yer."—Swell: "Do. Put your nose against my fist—like this, and this."

Our Children.—Grand-mamma: "And how did it happen, dear?"—Master Tom (in tears): "It didn't happen. Ma did it on purpose!"

The Next Naval Manœuvre—Jack Tarn (to Welsh miner on strike): "Look here—are you going to give us that coal, or must I fetch it myself?"

Grave Charges Always Met.—Burial fees.

"WILL THE NEW BROOM SWEEP CLEAN?"

[A NOTIFICATION was issued on Friday evening, investing the Municipal Commissioner of Bombay with further powers under the Epidemic Diseases Act; appointing Mr. Du Boulay, I.C.S., to assist him in the management of plague operations, and Brigade-Surgeon-Lieutenant-Colonel J. S. Wilkins, as Special Medical Officer in charge of plague hospitals.]

નવી ઝાડું-તેનાથી મરકી બધી ઝરાઈઝુરાઈ જશે કે ?

[મુંબઈ સરકારે ગઈ પરમ દને રાતના એક જાહેર નામુ કહાડી મુંબઈના મયુનીસીપલ કમીશનરને એપીદેમાક એકટની રૂહે કેટલીક નવી સતા આપી છે, અને તેને મરકીનાં કામમાં મદદ કરવા માટે મી૦ ડુબોલેની મદદનીસ કમીશનર તરીકે અને મરકીની આસ્પીટલો વગેરેપર દેખરેખ રાખવા માટે ડાકટર વીલકીનસની ખાસ મેડીકલ આફીસર તરીકે નેમણુંક કરી છે.]

THE PARSEE-PRESI CRICKET MATCH—SECOND DAY.

PEELEE—I don't think we shall go to-day. So trying to sit out eight mortal hours.
POOTLEE.—Yes, and all things considered, best learn the evil news at home.

પારસી-પ્રેસી ક્રીકેટ મેચનો બીજો દીવસ.

પીલી-બલા જાણે, આજે પાછું કોણ મેચ જોવા જાય. સાત સાત આઠ આઠ કલાક વેર પુર સીપર અત્રંગને અત્રંગ બેસી રેહેતાં બધો બરડો બેવર થઇ જાયચ ને કમર ફાટી જાયચ!

પુતલી-હારે. ને પુરસીઓમાં માફ્ર એટલા કકરી જાયચ કે મુવા ખસ ખાઇજ નાખેચ. ને વરી આજે તાંહ જઇને નકામો છવ બારવો પરસે. પારસીઓ હારવાના તો નકીજ છે, પછી ઘેરમાંજ રેહીયેની, કે જરા છવ ઓછો ખરે!

GONE FOR WOOL, &c.

(Returning from a Parsee meeting in the near future.)

નજદીકનાં ભવીષની એક પારસી સભામાંથી કેવા અવતારે ઘેર પાછું ફરવું પડશે તેનો એક ચીતાર.

"This is a genuine Land-seer," murmured the estate agent, as the client agreed to look over the farm.

THE PARSEE MEETING AT ALLBLESS BAUG.

MEHER.—You haven't yet told me what you did at that solemn meeting of yours? It was a success, of course?

MANCHI.—Yes, a howling success. 'Twas a bear-garden. And I used my voice to the best advantage. You should have heard us curse and swear and hiss and hoot!

MEHER.—Why did you do that? You went to hear.

MANCHI.—Well, I can't say why, but I followed the rest, you know. I suppose we did it for the fun of the thing! Such lark!

આલબ્લેસ બાગમાં મળેલી પારસીઓની છેલ્લી સભા.

[વધુ માટે જુવો, પાનું ૧૦૯ મું.]

"WON'T YOU WALK, MY DARLING!"

CIVIC FATHER.—Tin.-ting-ting! Ding-ding-ding! Come on, my dear, come down, and take your first steps! It's high time you began to walk!

But the poor baby, with all its blooming freshness, won't stir, and as some prophets of ill-omen say, a time may perhaps come when the Civic Father, instead of ringing a joy-bell, may have to sound the death-knell!

[The *Advocate of India* says that the City Improvement Trust Bill has been shelved by the Government of India on grave financial considerations, while the *Bombay Gazette* informs its readers that the Bill has not yet received the sanction which is needed for it to become an Act, because numerous references have been made to Bombay by the Government of India on matters of small detail.]

"ચાઆઆલ, ચાઆ આલ કરની, મારાં કચકલાં!"

શેહેરીબાવા-તીંગ-તીંગ-તીંગ! દીંગ-દીંગ-દીંગ! ઉતર મારાં કચક, હવે તું હેઠે ઉતર ને ચાલ ચાલ કર! હવે ચાલતાં શીખવાનોજ તારો વખત છે!

પણ ગરીબ બીચારૂં બુચું, ગમે તેવું આસુદું દેખાય છે તો પણ જરાકબી હીલવા માંગતું નથી, અને કેટલાક અપશુકનયાઓ કહે છે તેમ કદાચ એવો વખતબી આવે કે જયારે એ ખુબસુરત બાળક આગળ શેહેરીબાવાને ખુશાલીના ઘંગ વગાડવાને બદલે મોહોતનાં ઘંટ વગાડવાની ફરજ પડે!

MUNICIPAL NOTES.

(By a Corporator Fainéant.)

Thursday, 4th August:—Leo was fairly roused. My readers will remember that the other day, when his "bold rider" was reined in, he said he would return. Well, he did return today, and proved his indispens-ability for the hundreth time to the admiration of gaping corporators.

The plague-charges have, even more than the plague itself, been our sorest trouble. Forced to pay in the first instance, we have paid—paid not only for our own sins, but also for others' sins, and now when it is high time that the charges should be divided and other parties should pay up their share, they won't. It is but a drop in the ocean, (O! shun it not, tiny though it be) that we are ever likely to recover, but where, asked Leo, Oh! where is even that drop? It has been falling ever since we began to

"MERE LAMBS IN THE PRESENCE OF THE MIGHTY ROARER."

look and hope for it, but it has not fallen yet, and there comes instead a letter which "no fellah can understand."

Mr. Seraph remarked that this was a "reflection on the Government." But if he would cast on it the reflection of his keen intellect so as to make it lucid, we should be obliged. All the same, remarked Leo, it was an "ingeniously drawn-up" document, and the "beauty" of it was where the Government, while admitting their liability up to a certain point (a purely geometrical point as compared with the enormous hoards that are piled on our back), wanted to defer

SIN-BAD'S LOAD.

payment until the accounts of the late Plague Committee were put in order, which will probably be until the sun shall rise in the west! And look here, gentlemen, when the positions are reversed, when the Government are the creditors and we the debtors (as not unfrequently happens), there is not a moment's delay,

THE LOYAL SAGE.

and whether we admit our liability or not, the fiat goes forth that we must pay up forthwith even, if need be, under protest! And another thing, gentlemen. Whether a certain amount remains due *to* or *by* us, it is always *we* who must bear the accruing interest! A heads-you-lose-tails-I-win sort of arrangement, which it is barely to our interest to put

" AS A CHILD TO ITS PARENT."

powerful bodies, wouldn't hear of it. On principle he agreed with Leo, but was it prudent? Principle was all very well, but everything, even principle, in its own proper time and place.

Mr. Cuffe, who might have been expected to fight it out, though he "sympathised" with Leo, wouldn't go anything like his length. No fisticuffs here. Once more, he said, let us go to Government as a child to its parent. Let us tell them that, though it was right and proper to wait until past accounts had been put in order, the delay was calculated to ruin the Municipality. Will the Government kindly pay, "subject to future audit"?

The loyal Sage too threw his immense weight on the side of the conciliators. All right, said Leo, I have often enough bided my time. I can bide it once more. If it suits the Corporation to go, with Mr. Cuffe, on bended knees, I'll not object, though I deny that a "suppliant attitude" is either necessary, or fair to the great interests confided to us as custodians of the ratepayers' money. I hope Mr. Cuffe may prove to be a true prophet, and that his "great faith" may be justified. If not, you may want to come to me again, and then my proposition, which so frightens you just now, will be more than ever necessary. For the moment, down, gentlemen, down on your knees with Mr. Cuffe. And when you're tired of the suppliant knee, come again to me.

up with any longer. Therefore, concluded Leo, let us ask the M. C. to make no further payments for plague expenditure until the old accounts are settled.

A daring idea which only a Leo could conceive, and a Leo formulate! The rest of the assembly stood *bouche-beante* at its astounding audacity, mere lambs in the presence of the mightly roarer! All except the veritable lamb, Mr. Dew, who essayed to echo the roar.

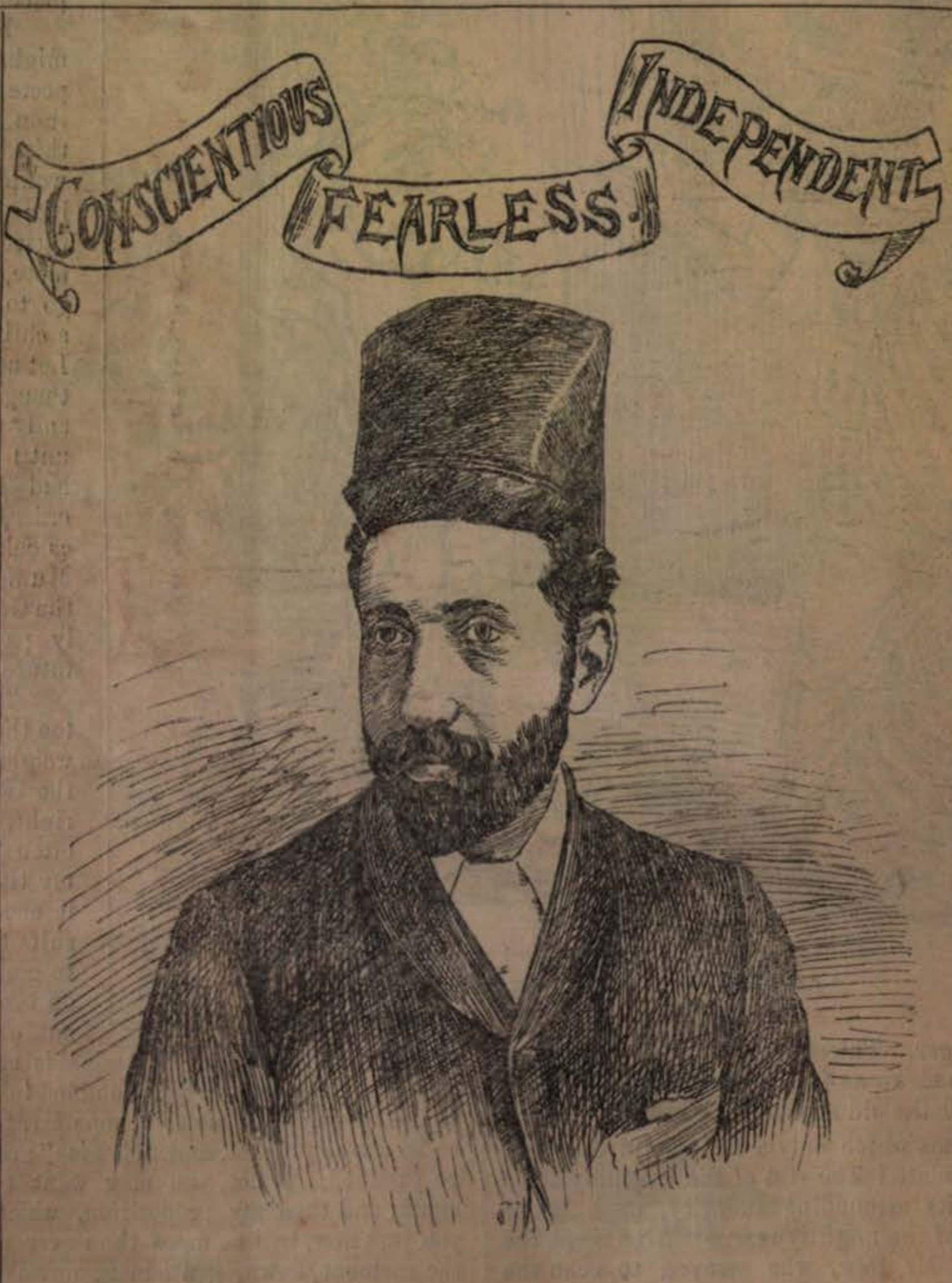
When at last the others, recovering from the first shock, found voice, they deprecated the idea. The idea! Fancy showing such defiance to such a powerful body as the Government! Was that the way of beggars? Was it not the very worst policy possible to "throw down the gauntlet in that particular manner"?

Mr. Roughton, rough enough at times on less

Just Like Him.—A politician who had not seen another politician, bearing the reputation of being a "turncoat," for some time, made inquiries about him, and was told "he has gone over to the great majority." "Just like the artful fellow!" was the politician's comment. "Trust him for being on the winning side!"

Dr. K. N. Bahadurji.

A brilliant career, full of performance as of promise, has been abruptly cut off, and Bombay mourns the untimely loss of one of her brightest sons—a man of exceptional abilities, untiring energy, fearless independence, and unflagging zeal for the good of the people among whom his lot was cast. Few men have risen to such eminence at his age and in such a short space of time; and Dr. Bahadurji's public career of but ten fleeting years—like a meteor-flash no sooner seen than gone—affords abundant evidence of the amount of good that earnestness and a single eye to duty can achieve even in a decade, though much must necessarily remain unaccomplished. His performances, whether in his own chosen walk or in the other walks of life in which he found time to move, have been as honourable to himself as useful to the people to whom he belonged, and give no uncertain glimpse of what he would have done in the future, if the future had not been so ruthlessly closed against him. Wedded to a noble profession—the noblest perhaps that man can follow—of which he was at once the apostle and the ornament, he spent his brief span in the effort to cure or alleviate the many "ills that flesh is heir to," and it is impossible to over-estimate or forget his disinterested services to his own community in the perilous times of the first plague, and since up to almost the moment of his sad end, when the dread of contagion had sufficed to snap the cherished ties of relationship and humanity, and when so-called doctors had fled in unworthy and unprofessional panic. One trembles to think of how the Parsis would have fared without a special hospital for themselves, and it is not the least of his services that he not only made it a possibility and a fact but kept it up to the last, working in it, with a few daring spirits like himself, night and day, without any reward save that of duty done, in the very jaws of death. To say that Dr. Bahadurji had his faults is only to say that he was human, but if faults he had, they were the faults of inexperience and of ardent and impetuous youth, faults that so "leaned to virtue's side" that they might well have been overlooked. As a matter of fact, they were not overlooked while he lived, but the revulsion set in at the moment of death and has continued ever since (so true it is that the "good we never miss we rarely prize"), changing the momentary forgetfulness of priceless services in the cause of suffering humanity into a feeling of deep and abiding gratitude. Much as we deplore the premature end of such a career of usefulness, we feel melancholy satisfaction in the reflection that Dr. Bahadurji's was a life to have lived, and (but that it came all too soon) a death to have died.

THE COMING STORM.

HIND.—Would that it may blow over, or,—or—I fear worst results for me and mine!

[The clouds in the Far East become more gloomy every day. The concentration of first-class cruisers and battleships on the China station is proceeding quietly, the Admiralty having taken care to keep thirty-five of Her Majesty's ships, more formidable in number, armament and steam power than those of the Russian, the French, or the German, at the station. If, however, war breaks out, India will suffer immensely, as her volume of trade with China is by no means meagre.]

ઘેરાઈ રહેલું તોફાન.

હીંદ—આહ! કેહું છું ઇચ્છું છું કે વાદળાં વીખેરાઈને તોફાન ઉપડી જાય, નહી તો—નહી તો,—મને ને મારાં બચ્ચાંઓને બહુ ભયંકર પરીણામો સોસવાં પડવાનો મને તો ભય લાગે છે!

[illegible]

THE SIR J. J. MEMORIAL MEETING.

She.—So that much talked—of public meeting is not coming off, after all ?
He.—No. A good sign, a sign of returning reason.

મરહુમ ત્રીજા સર જ૦ જી૦ની યાદગારીની જાહેર સભા સુઈ ગઈ.

આલાં-સું કેહોય તમે, અદી ડીયર ? સર જમશેદજીને વરે પબલીક મીટીંગ બોલાવવાનું સું ખરેખર માંડી વારયું ?

અદી-હા, આલાં ડીયર, ખરેખર માંડી વાળયું.

આલાં-ગરીબ બીચારાઓએ તારે પેહેલાં તરાકા ને ધરાકા મારીને નકામો પોતાનો ને બીજાંનો ફજેતા કીધો !

અદી-હા, કીધો તો ખરો. પણ જાની હજુ સારાં નસીબ કે એટલું ટુકમાં જ પતી ગીયું, ને જતી રહેલી સુધબુધ એટલી જલદી પાછી ઠેકાણે આવી ગેઈ !

THE DEMON BUBO DEFIED BY THE BOMBAY KHOJA.

[Out of 3,814 Khojas inoculated with Professor Haffkine's serum only 3 died of plague, while out of 9,516 uninoculated Khojas 77 died of the same dire disease.]

મુંબઈના ખોજાભાઈ દઈત મરકી સામે મુકકો ચહડાવીને ઉભા છે.

[પ્રોફેસર હાફકીનની દવા મેલાવનારા ૩૮૧૪ ખોજાઓમાંના જયારે ત્રણજ જણ મરકીથી પટકાઈ પડી મરણ પામયા હતા, તયારે તે દવા નહીં મેલવનારા ૯૫૧૬ ખોજાઓમાંના ૭૭ જણ તે રોગના ભોગ થઈ પડયા હતા.]

Q. : Why should barristers like cats ? A. : Because anything in the *fee-line* has an attraction for them.

THE TATTERED UMBRELLA.

CIVIC FATHER,—Ah! My precious umbrella! Its irretrievably torn! Gone for good! And I mustn't hope to see the like of it again! At least not for years! Not till the cursed demon Bubo continues to haunt me.

[At the meeting of the Bombay Municipal Corporation, held on Wednesday last, the modified loan proposals made by the Commissioner, under which Rs, 49 lakhs are to be raised, were sanctioned in accordance with the recommendation of the Standing Committee.]

ફાટી તુટી ગયલી છત્રી.

શેહેરી બાવા—આહ! કેવી મારી કીમતી છત્રી! ને તેના કેવા હાલહવાલ! મને નહી લાગતું કે એ પાછી સાંધી શકાય! એ તો હંમેશની રદ થઈ! હંમેશની ગઈ! અને એવી બીજી છત્રી મેળવવાની આશા તો મારે કાંઇ નહી તો વરસોના વરસો સુધી તો રાખવીજ નહી! અને જયાં સુધી દઇત મરકી મારો પીછો નહી છોડે ત્યાં સુધી તો કદીજ નહી!

[ગયા બુધવારે મ્યુનીસીપલ કારપોરેશનની સભાએ નવી લોન કહડાવવાની કમીશનરે સુધારેલી યોજના પ્રમાણે ઓગણપચાસ લાખ રૂપયાની લોન હાલ તુરત કહડાવવાનો

QUITE FIT FOR THE PINJRAPOLE.

NOTE BY MR. PUNCH.—My friends. unless you take up spirit and put a lot of spirit in him, and take proper care of him and see to his feeding, I'm afraid he won't grow up to be a spirited horse fit for the Charity Race! Under his present condition, he seems more *fit for the Pinjrapole than for the Race-course.*

[It is a matter of regret that some of Khoja charitable funds, started some years ago, have not been put into proper shape, so as to satisfy the aims and objects for which they were started.]

પાંજરાપોળમાં મોકલવા લાયકનું ઘોડું.

મી૦ પંચ તરફની નોંધ-મારા દોસ્તો, તમે પોતે તેજી થઈને જયાં સુધી એનામાં તેજી લાવશો નહી, ને એની બરાબર સંભાળ લઈ એના ખાવાપીવાની તજવીજ રાખશો નહી, તયાં સુધી મને નહી લાગતું કે "સખાવતની રારત" માં દોડવા લાયક એક તેજી ઘોડો એ થઈ શકે! એની હમણાની હાલત જોતાં તો શરતના રસ્તાપર જવાના કરતાં એ પાંજરાપોળમાં જવાને વધારે લાયક દેખાય છે!

[આ બહુ દલગીરીની બીના છે કે, ખોજા કોમમાં થોડાંક વરસ ઉપર ઉભાં કરવામાં આવેલાં કેટલાંક સખાવતના ફંડો જે નેમથી ઉભાં કરવામાં આવયાં હતાં તે નેમ પાર પાડવા માટે તેમને ઘટતાં રૂપમાં હજી સુધી લાગતાવળગતાઓ તરફથી મેલવામાં નથી આવયાં.]

MUSIC HATH CHARMS, &c.

Pherose—(Fiance) Ah! When I hear you play, an inexpressible feeling creeps on me! Something like a painful sensation all over the body.

Peelee—(Fiancee) Perhaps because you have no ear for music!

Pherose—Or can it be owing to your third rate instrument bought at an auction sale for a song!

ગાયનમાં અજબ કરામત છે.

ફીરોઝ-(અદરાયલો) જોની પીલી ડીયર, જારેબી તુને પીઆનો વગારતી સાંભરૂંચ તારે મારાં આખા દીલમાં કંઈ નહી સમજ પરે એવો ઝણઝણાટ થઈ આવેચ! જાણે કંઈ મને દુખી આવતું હોયની તે કંઈ થાયચ!

પીલી-(અદરાયલી) પણ તેનું કદાચ એ કારણ હોસે કે તમને મયુઝીકનો "ટેસ્ત" જ નહી હોસે, અથવા મયુઝીકને એપ્રીશીએટ કરવાના તમારા કાન નહી હોસે.

ફીરોઝ-અથવા કદાચ એમ તો નહી હોય કે તુટેલા તારના, વગર ટયુન કીધેલા, ને ખરખર દરદર પીઆનો લીલાંઉમાં પચીસ તીસ રૂપરડીમાં ઘણા વેચાઈ જાયચ, તેવો એકાદ તારા બાવા ઉઠાવી લાવેલા હોય ને તેને લીધે મને જરાજરામાં દુખી વીચી આવતું હોય!

[પીલીનાં સાડાબાર! તેણી અદરાયા પછી તેણીના બાવા જમાઈને ભપકો દેખાડવા આ ખરચ:ખરખર પયાનો ઉઠાવી લાવયા છે!]

IN MEMORIAM.

Manek—Alas! Poor Dr. Bahadurji is dead! Cut off in the prime of life!

Keki (a doctor)—Yes, what a life and what an end! Whom the gods love die young. How I wish his mantle would fall on me, or on some other of my Parsi brothers. A Bahadurji, however, is not duplicated in a hurry.

Manek—That's a pity. And now when we most want him, he is no more.

ભલાની ભલી યાદમાં.

માણેક—અફસોસ! બીચારા ડાકટર બહાદુરજી આખરે ગુજરી ગીયા! જુવાન જોત, ભર જુવાનીમાં ચાલી ગીયા!

કેકી–(એક ડાકટર) હા! સું તેવણુની જીંદગી ને સું તેનો છેડો! એ તો એમજ છે કે જે ખોદાના ઘણા પયારા ને માનીતા હોય તે લોકને તે પોતાની પાસે જલદીજ તેરી લેચ! આહા, હું કેવું ઇછુંચ કે હું બીજો બહાદુરજી થાઉં, અથવા મારા બીજા પારસી બીરાદર ડાકટરોમાંથી કોઈ તેવણુના જેવો ઉગી નીકળે! પણ મને નહી લાગતું કે એવો કોઇ બીજો બહાદુરજી હમણા ને હમણા નીકળી સકે!

માણેક–સું આપરા લોકનાં નસીબ છે! જારે તે બીચારાની આપુને હમણા ઘણીજ જરૂર છે, તારેજ તે આપુને છોરીને ચાલી ગીયો! અરે ખોદા! એમાંબી કોણ જાણે સું તારો ભેદ ને ભરમ હોસે!

Mabel: "Did you know Maud was in mourning?"—Ethel: "No; who has she lost?"—Mabel: "I don't know, but it must be a near relation, for she's even changed her tabby cat for a black one."

Sir R. Henn Collins, Lord Justice of Appeal, humorously professed the other day to see a distinct connection between law and music, and remarked: "What, after all, is law but music, in its highest sense?" His lordship mentioned a lute, but methinks in his own mind he must have considered a lyre a more representative instrument of the law.

Irritating.—Superstishus: "When one's nose itches, what is it a sign of?"—Kommunsense: "That it wants scratching."

GAMERA OBSCURA.

Men marvelled whither he was gone;
Small wonder, for I swear
That all the time the valiant Don
Was neither here nor there.

Smackowner to fisher-boy: "I'm sorry to hear you were the worse for liquor last night, Sam: you take after your father."—Sam: "No, sir, I don't; father never leaves none to take."

THE MODERN SEMIRAMIS: OR, THE QUEEN OF THE DECCAN.

(With apologies to J. G. M. Arnott.)

[Semiramis, afterwards Queen of Assyria, was exposed in a desert by her mother ; but her life was preserved by doves for one whole year.—*Classical Dictionary.*]

[In answer to an interpellation of the Hon'ble Mr. Pherozeshah M. Mehta, Sir Charles Ollivant said that Government are consitdering he propriety of altogether relieving the Poona Municipality of the expenditure of the Punitive Police Force, imposed on the City of Poona on account of the murders of the Jubilee night.]

આ જમાનાની સેમીરામીસ; અથવા, દખણની રાણી.

સેમીરામીસ, જેણી પાછળથી એસીરીયાની રાણી થઈ હતી, તેણીને એક જંગલમાં તેણીની મા નાખી આવી હતી; પણ એક આખાં વરસ સુધી તેણીની જીંદગી કબુતરોએ બચાવી હતી.–કલાસીકલ ડીક્ષનરી.

[આનરેબલ મીં૰ ફીરોઝશાહ મેહેરવાનજી મેહેતાએ પુછેલા એક સવાલનો જવાબ અપતાં સર ચારલ્સ આલીવંટે મુંબઈની ધારાસભામાં જણાવયું છે કે, જુબીલીની રાતે પુણા ખાતે કરવામાં આવેલાં ખુનો ઉપરથી પુણા શેહેરમાં રાખવામાં આવેલી વધુ પોલીસ ફોજનો જે ખરચ પુણા મયુનીસીપાલીટીને માથે નાખવામાં આવયો છે, તે ખરચમાંથી મયુનીસીપાલીટીને તદન જ મુકત કરવાની બાબતમાં સરકાર વીચાર ચલાવે છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Monday, 8th August:—It took Leo's breath away. And well it might, the matter was so serious. Our halalcore system is very far from being perfect, and the outside opinion is that it is rotten to the core. Complaints about a certain highly objectionable practice have been loud and thick, but we managed to sprinkle a little rose-water as a temporary, though extremely doubtful, relief, until Mr. Saldanha (all honour to him) came to confront us with undeniable facts and figures, when seeing that our rose-water will not

MR. ROUGHTON THOUGHT OTHERWISE.

avail, we referred the complaint to General Health, and it is our dear General's report that took away Leo's breath.

The General says in effect that it is impossible to watch the doings of every halalcore in the city, there is such a large army of them, and that to do so would require another equally large army of supervisors!

What "utter helplessness"! What "impotence"! In the experienced head of a large department too! If a general in the army were to utter such imbecility! Why, if you want a supervisor for each halalcore, you will next want a supervisor to watch every supervisor! And then where shall we stop? Quis custodiet ipsos custodes?

Best to record Mr. Saldanha's letter, and request

"WHO SAYS THAT THEY WERE BETTER IN THE OLDEN TIMES?"

the M. C. to take prompt measures to obviate the nuisance, and let Mr. Saldanha be so informed.

Very sensible this, but Mr. Roughton thought otherwise and suggested that Mr. Saldanha's letter and Dr. Weir's report should be recorded side by side and the former informed that the nuisance complained of *must recur from time to time until the system of disposing of the nightsoil was thoroughly revised*! Until the Greek Calends!! Pleasant for Mr. Saldanha! Ha! Ha!!

People ought to be thankful that things are no worse. And who says, asked Mr. Vincent, that they were better in the olden times, when Mr. Crawford was M. C. and Dr. Hewlett was H. O.? Ho, ho, my friend, is it you dare contradict me? Well, I pity you. You can know nothing of the olden times, you know. They were rocking you in your cradle then!

But stop, cries Dr. Ismail J. Mahomed, here's something in the report that would be incredible if

IN AMAZEMENT.

one didn't see it in black and white! The H. O. in all seriousness says :—

"All night-soil passes into the pipe sewers through gully traps, and though the halalkhores do this act improperly, inasmuch as it is against orders, *yet the practice is not so detrimental to public health as supposed.*"

Good gracious! We rubbed our eyes, and opened them to see, and saw in black and white: "Not so detrimental to public health as supposed!" Good mother Hygeia! Can this be? Dr. Ismail put up his hands in amazement, and asked if it was possible for a person in the position of the Health Officer of a large city to perpetrate an absurdity for which a raw student of sanitation would be flogged! I wonder, says the Doctor, what was the state of his mind(and of his olfactory nerves) when the H.O. wrote that precious sentence?

No, no, we said, this must not be. Let Mr. Roughton, if he likes, wait for his improved system. Let Mr. Vincent rock himself in the delusion that things are no worse than in times of old. Let the General commit himself to absurdities. Mr. Saldanha is right and his complaint must be looked into at once. Let the M. C. look to it.

The Commissioner came to us with an old relic—a stone bearing date **1783** and set up on a frame. Would we keep it?

A stone, and we have so many of our own! Not so old perhaps, but still time-worn, "the fragments,

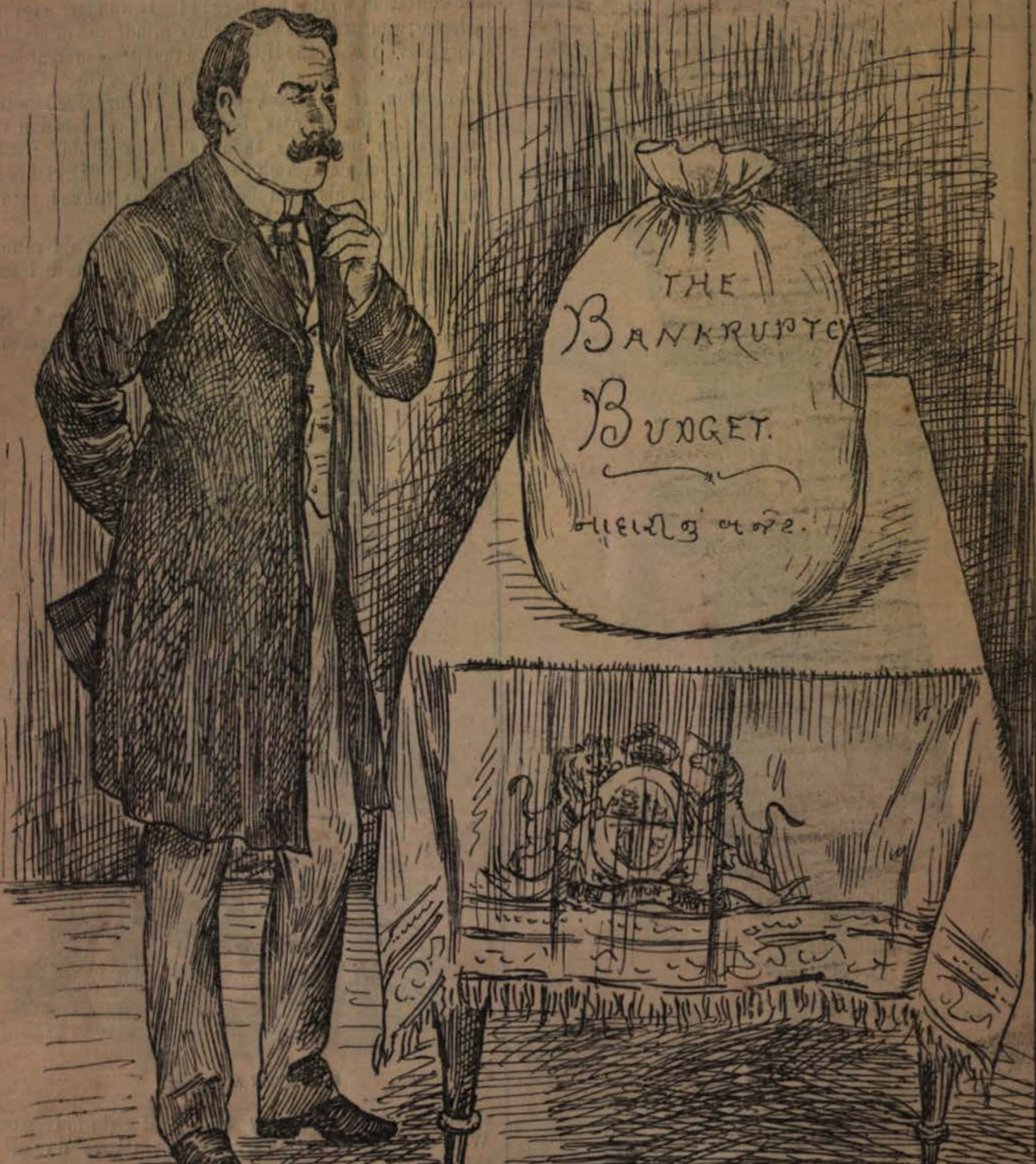

SANITATION AT SCHOOL.

scraps, the bits and greasy relics" of a glorious past. With so many of our own, what should we do with this stone?

Not here, if you please, said Leo. The Albert Museum is the place for it. Rather the Royal Asiatic Society, suggested the Sage, and we let the Sage have his way.

Tuesday, 16th August :—A special meeting for a special business. But we did not transact it. As has unhappily happened often enough of late, Death claimed urgency, and Leo, in a few chosen words, expressed our sense of our last great loss. Another of our shining lights has been quenched. So many gone, one after another, and such a void. Javerilal, Dharamsi, Bomaster; and now Bahadurji, *Bahadur* in name and deed, nipped in the bud.

"AH! WHO COULD HAVE FORESEEN THIS!"

[The Hon'ble Mr. James, in presenting the Budget at the meeting of the Legislative Council last week, called it "an object of melancholy contemplation". The Hon'ble Mr. Dajee Abajee Khare and the Hon'ble Mr. Pherozeshah Merwanjee Mehta, sympathising with the Government, called it a Bankruptcy Budget.]

"અરે! કોણે એવી વકી રાખી હતી!"

[મુંબઈની ધારાસભાની ગયા અઠવાડયામાં થયલી બેઠક વેળા મુંબઈ ઈલાકાનું આવક ખરચનું બજેટ આનરેબલ મી૰ જેમસે રજુ કરયું હતું, તેમ કરતાં "ઉદાસીભરેલા વીચાર કરાવનારી એક બાબત" તરીકે તેને ઓળખાવયું હતું. આનરેબલ મી૰ દાજી આબાજી ખરેએ અને આનરેબલ મી૰ ફીરોઝશાહ મેહેરવાનજી મેહેતા એ સરકારની થઈ પડેલી નાણા સંબંધી નઠારી હાલત માટે દીલસોજી દેખાડી તેને "નાદારીનું એક બજેટ" જણાવયું હતું.]

HIND TO THE NEW VICEROY.

HIND.—Grow up to be as tall as one of these three—particularly the one on your right,—as noble, as high-minded, as evenly just and generous, and a nation's gratitude will be yours, my dear Curzon!

નવા વાઈસરાયને હીંદ તરફના બે શબ્દો.

હીંદ—આ ત્રણમાંના કોઈ પણ એકના જેટલી ઉંચાઈએ પોંહોંચવા નીકળજે—અકસર કરીને તારી જમણી બાજુવાળાના જેટલો થજે—તેમના જેટલો ઉમરાવ દીલનો, મોટાં મનનો, એકસરખો ઇનસાફી અને ઉદાર થજે, અને યાદ રાખજે, મારા પ્યારા કરઝન, કે આખી હીંદી પ્રજા તુને પોતાનાં ખરાં જીગરના ઉપકારથી વધાવી લેશે!

OH! THE TIMES!

Boochee—And will there be a public meeting, aunty dear, for good Dr. Bahadurji?

Aunty—I'm afraid not, my child. Other considerations than those of duty govern public meetings. And then the Shettias, they say, don't like one for our dear, departed friend!

Boochee—Who are these Shettias? Perhaps they never saw kind Dr. B. as we saw him. But why not let the Shettias alone?

Aunty—That's it. Why not let them alone? But some of our fussy busy-bodies, much as they admired the noble doctor, love the Shettias—and their money—more, and they would rather neglect the dead than brave the living. It's one of those things you'll learn later on, my love. It's the curse of life, this base, servile flattery, this homage to wealth rather than to departed worth.

અરે! જમાના!

બુચી—તે માસીજી, આપરા ડાકટર
બાધુરજી કેવા બીચારા ભલા ને સારા ઉતા,
તેવણને વરે જાહેર સભા મલવાની છે કે?

માસીજી—હું નહી ધારતી. મુંબઈમાં
તો જાહેર સભાઓ બોલાવવાનાં કામ
માં તરેહવાર બેણકોટક પરેચ દીકરી.
તેમાં ખરેખરી ફરજ બજાવવાને બદલે
બીજા એક હજાર ને એક વીચાર કર
વા પરેચ ને વધનપર વધન નરેચ. કો
ઇને કંઇ ઓછું પરેલું હોય તો તે
કેહેસે કે મીટીંગ નહી ભરાય. ને કોઇને
કંઇ આગલા પાછલા રૂઠાકુઠા ને વાંધા
વીસટી હોય, તો તે કેહેસે કે મીટીંગ
સાની ભરે ને ફંડ સાના કરે. તેથી જો
બે પાંચ સરા માણસો કોઇ લાય
કને વરે મીટીંગ બોલાવવા માંગે
તો બે પાંચ બીજાઓ તેની વચે ન
વમા ઘરાની માફક આરા પરીને
તેના કકરાબુકલા કરી નાખે. એવાં બે
ણકોટક બીચારા બાધુરજીને વરેની મી
ટીંગનાં કામમાંથી પરતાં દેખું. કેહેચ
કેહેજે જે આપરા શેઠીયાઓને બાધુર
જીને વરે જાહેર સભા ભરવાની વાત
સાંભળવાજ ગમતી નથી. તે લોકો બો
લેચ કે બાધુરજીએ એટલું બધું તે સું
ધોરીને ધચ કીધું જે એને વરે પબ
લીક મીટીંગ કરયે? પારસીઓની ઇસ્પી
ટાલમાં બાધુરજીએ કામ કીધું તો પાર
સીઓની મીટીંગ ભરીને એનો અમે
ઉપકાર માન્યોતો કેની? તારે પછી
નવી મીટીંગ સાની ભરયે? એમ બો
લીને શેઠીયાઓ બધી વાત સુવારી ના
ખવા માંગેચ.

બુચી—એ હરવાયા એવા તે કીયા
શેઠીયાઓ છે? હું તો જાણુચ કે બી
ચારા બાધુરજીને આપરે જોયા ને વા
પરયા તેમ એ લોકોએ જોયાજ નહી
હોસે. પણ તારે શેઠીયાઓને પરતા નાખી
ને બીજાઓ કાંય નહી સભા ભરતા?

માસીજી—વાત તો ખરી. કાય નહી
એ લોકને પરતા નાખીને બીજાઓ સ
ભા ભરતા, એ વાત તો સતર આના
ની છે. પણ મોહકાન એમ છે કે જેમાં
તેમાં માથું ખોસનારાઓ ડાકટર
બાધુરજીના કામને વખાણેચ ને ચા
હેચ તો ખરા, પણસાથે સાથે તે
લોકને શેઠીયાઓ—ને તેઓના પઇ
સા—વધારે વાહાલા છે, ને તેથી જી
વતાંઓની સામે થવા કરતાં મુવેલાં
ઓને પરતાં નાખવામાં તેઓ વધા
રે ડાહપણ ને દુનયાદારી સમજેચ. એ
તો, દીકરી, તું મોટી થસે કેની તારે તુને
એ બધી વાતની બરાબર સમજ પરસે.
સાંઇ ગયા સાંઇની સરમ સાથે લેતા ગયા.
આએ ખુસામતખોરી દુનયાનો એ તો
ધારો છે કે પઇસાની પુંજા કરવી ને ખરી
લાયકાતને પરતી નાખવી. એવી નીચ
ગોલામગીરીની ને ખુસામતની આ દુન
યા છે તો ખરી!

THE GIANT ABKARI DEFIED FOR ONCE!

"Oh! Here come a couple of monsters, more powerful than myself, to deprive me of my morsel!"

[Owing to famine and plague the Abkari revenue for 1896-97 shows a loss of Rs. 1,61,000, to the Bombay Government.]

અબકારી રાક્ષસ એકવાર આજેજ થયો ખરો!

"ઓહોહો! અહીં તો કેઠા મારૂં માથું ભાંગી નાખે એવા મારા કરતાં વધારે જબરા બળવાન દઇતો નીકળી આવ્યા છે, અને મારો નવાલો હાઉ કરી ચાલ્યા છે!"

[દુકાળ અને મરકીને લીધે મુંબઈ સરકારની ૧૮૯૬-૯૭ ની અબકારી મેહેસુલમાં રૂ ૧,૬૧,૦૦૦ નો ઘટાડો થયો છે.]

BETWEEN SCYLLA AND CHARYBDIS.

Poor Jehangir! He has taken his wife and sister for a walk. It comes on to rain quite unexpectedly, and in order to be just to all parties, places himself in the middle, holding a 24-inch umbrella overhead, and as much over the other heads as it can cover!

બે બલાઓની વચ્ચે.

ગરીબ બીચારો જેહાંગીર! પોતાની બઈરી ને બેહેનને લેઈને તે સવારના પોહોરમાં ફરવા નીકળયો, તેટલાં અદેખો વરસાદ એકાએક તુટી પડયો. હવે? તેણે કોણને છત્રી ઓઢાડવી? બેહેનને કે બઈરીને? બે બલાઓ વચ્ચે હેવો બીચારો ફસી પડયો છે! પણ કોઈને વધતું કે કોઈને ઓછું પડે નહીં તેનો નીકાલ લાવવા અને પોતાની ઈનસાફી અને અપક્ષ બુધી દેખડવા આપણા મી૦ જેહાંગીર ઝટ ઉપાય શોધી કહાડે છે; અને બેન ને બઈરીની વચ્ચે પોતે ચાલીને પોતાની ચોવીસ ઈંચની છત્રી પોતાના માથાપર ઉઘાડી બેનને ને બઈરીને એકસરખી રીતે તે ઓઢાડવાની અને તેમને વરસાદમાં તરબોર થતી બચાવવાની જબરી કોશેશ કરે છે! કેવો ઇનસાફી વર! કેવો ઈનસાફી ભાઈ!

Fair lady (trying to be deeply, interested in the music): Can you tell me who is singing now?"—Little Mr. Simpson (hot and exhausted with the crush): "Well I don't *exactly* know—but I *rather* think it's a *man*." [Doubts whether, to be precise, he should not add "or woman," but conversation collapses.]

KICKED OUT!

"Ah! You good-for-nothing! Get out from here, will you? I'll tolerate no such mischief-maker in my household.

[It is a foregone conclusion that the deliberations of the committee of the Corporation on the question of supplying water to the public by mete will end in the meter being thrown out.]

આર લાત ને કહાડ બાહાર!

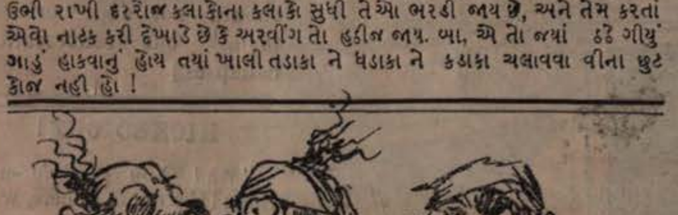
"આહ! બસ નીકળ અહીંથી! તારા જેવો કંગાલ મારા ઘરમાં નુકસાન અને હેરાન કરવા મને નહી જોઈયે!"

[મુંબઈની પ્રજાને મીતરથી માપીને પાણી વેચવાને લગતા સવાલ ઉપર કારપોરેશનની કમીટી જે તકરાર ચલાવે છે, તેનું પરીણામ મીતરને મુંબઈમાંથી હાંકી કહાડવામાંજ આવશે, એ નક્કી છે.]

Mr. Tingoojee, B.A., LL.B., hopes to attend and make his mark at one of the memorial meetings that have latterly become so cheap, and taking time by the forelock, prepares a speech full of soft platitudes which he recites for hours daily before Mrs. T. as audience with dramatic effect! The more slender the subject, the wider the scope of rambling eloquence.

યાદગારીની સભાઓ હમણા ઘણી સસ્તી થઈ પડી છે, તેવી એક સભામાં પોતાનું નામ અને કામ કહાડવાની મી૦ ઠીંગુજી, બી૦ એ૦, એલ૦ એલ૦ બી૦, આશા રાખતા હોવાથી તેઓએ વખતસર ચેતી એક ભાષાણ ભોંસવાને તઈયાર કરયું છે, જેમાં નરમાનરમ માખણ અને મીઠાસ સીવાય બીજું કાંઈ ભરયું નથી. આ ભાષાણ પોતાની મીસીસને પોતાના સુવાના ઓરડામાં તમાસગીર તરીકે ઉભી રાખી હરરોજ કલાકોના કલાકો સુધી તેઓ ભરડી જાય છે, અને તેમ કરતાં એવો નાટક કરી દેખાડે છે કે અરવીંગ તો હડીજ જાય. બા, એ તો જયાં ઠઠે ગીયું ગાડું હાકવાનું હોય તયાં ખાલી તડાકા ને ધડાકા ને કડાકા ચલાવવા વીના છુટકોજ નહી હો!

A SKIT FOR THE EDIFICATION OF THE WATER-WORKS DEPARTMENT.

Without previous notice, the water-works ceased to play last week, and certain streets, where the supply was suddenly cut off, were in no humour for play. The tenants, from the basement to the fifth floor, had by no means a merry time of it. They discussed rather warmly the relative advantages of the different floors as regards a stinted water-supply. From words, the transition to blows was the work of a minute, and here's the striking result!

મુંબઈના પાણી ખાતાંનાં અભ્યાસ માટે.

ગયે અઠવાડયે કાંઈ પણ ખબર આપયા વીના મુંબઈનાં પાણી ખાતાંએ કેટલાક મોહોલ્લાઓમાં પાણી પુરૂં પાડવાનું બંધ કરી નાખયું, અને લોકો સુકાયલાં હોટ અને વકાસેલાં ડાચાં સાથ પાણીની રાહ જોતાં બેઠા. તેટલાં કેઈ કેઈ ઘરનાં ભોંય તળયે નળ ટપક ટપક થવા માંડયો, જે ઉપરથી ઉપરનાં માળનાં ભાડુતોએ નીચેનાં ભાડુતોને નળ બંધ કરવાને તકાદો કીધો. તકાદા ઉપરથી તેઓ હાથ ઓલાકી ઉપર આવી લાગાં અને તેનું સુંદર અદભત પરીણામ જોઈ લેઓ!

THAT BRAGGART OF A BHATTIA BACHELOR!

"I'll boast and brag, and bring down thunder and lightning, and hurl anathmas against this, that, and the other leader, and then go to sleep to dream of a wife! Some day, the dream may come true. In the meantime, if the substance eludes my grasp, the shadow will serve to keep up my spirit.

આપણો તડાકામારૂ ભાઠીયો કુંવારો.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૦૯ મું.]

THE WAIL OF THE ASS.

"When almost anything, even soft amiability suffices for a memorial, why, I wonder, are my claims overlooked?"

ગધેડાજીની પોક.

"અરે આ શો જુલમ! હમણા જયારે યાદગારીનો સ્તંભ ઉભો કરવા માટે કાંઈ પણ રૂકુ કુકું કામ પુરતું ગણાય છે, અને તમો નરમાનરમ ને નમાના હોવો તો તમારી યાદગારી રહી જાય છે, ત્યારે પછે હું અજબ થાઉં છું કે જાહેર યાદગારી રખાવવાના મારા હક અને દાવાને કાં બાજુમાં નાખવામાં આવતા હશે? શું મારામાં થોડા ઉંચા ગુણો છે?"

"POVERTY IN."

CHOW-CHOW.

IT is said when poverty enters in at the door love flies out at the window. Something very near like it has come to pass in our Legislative Council Hall—the "arena," the "circus," the abode so long of all gaiety and felicity, where hon'ble members gleefully rode their hobbies,—some franticaly, others with moderation and some again with "animated" moderation. With plague and famine depleting the Treasury, a dismal tone has been imparted to the chamber, and in place of pleasantries, words full of dismal, doleful, regret, sympathy and condolence have been heard of late within the Council Hall.

Legislative Council: Doleful Proceedings.

***

SHOULD the Czar's devout wish for peace and for a general and simultaneous disarmament in Europe ever come to be consummated, what a bright opening for humanity would it create ! The whole energy now locked up in engines of destruction would be set free to help peaceful industry aud human happiness. It is too dazzling a hope, however, to be looked into steadily.

The Czar on Disarmament.

***

PRINCE RANJITSINGHJI arrives here this morning and will spend the next few days in the week in the city. Mr. *Punch* accords the Prince a cordial welcome. "Lion of the Battle-Field"—that's what the name implies. The "Battle-Field" has

Prince Ranjitsinghji.

been denied him by destiny for the moment; but a Lion he is all the same on the Field of Peaceful Sport—winning plaudits all round, drawing the hearts of the rulers and the ruled together, and awakening curiosity and interest about India among the masses of civilized nations, East and West. Hind is proud of her Rajput Prince of cricket fame!

***

Mr. Tilak's Photos.

A TELEGRAM from Poona, published in the *Bombay Gazette*, announces the news that during the Ganpati procession on Monday last Mr. Tilak's photographs were distributed amongst the crowd, but the police snatched away all the photos they could: "the cause for so doing," adds the correspondent, "is not known." It is easy to conjecture it: in the interests of public peace and the good name the city has lately acquired after her past misfortunes the precaution was most necessary. A little damping of enthusiasm on excitable occasions is not altogether to be deprecated. *Punch* is much concerned for the delicate reputation of Poona, and is beholden to the local Police for the above service.

THE TROUBLES OF A HINDU REFORMER.

(A comedy in four parts.)

I.

atherF(A reformer) —How does our school fare? Do your pupils love you, *Beta*?

Daughter—They dote on me, father: this week we have had fifteen girls. By the bye, is it true, *Báppá*, that you are seriously thinking of remarrying?

Father—Yes, *Bètà*, for the good cause of progress; but why do you ask?

Daughter—We are reformers, *Báppá*, and I was wondering where you could find a suitable partner.

Father—Don't be uneasy, *Dikra*! It is an effort, perhaps a startling experiment, but we shall need your help, child, to ensure success. Instruction and good training work wonders.

II.

Telegram in the dailies—"Immense success of widow remarriage. Hall crammed to suffocation. Bridegroom past fifty, but looks much younger. A thorough go-ahead reformer. Bride a child widow of ten years, but looks much older, a bright, intelligent creature. ....General opinion, many more such marriages shortly to follow. The high prices in Matrimorial Market steadily declining."

III

Teacher to pupil—Mother dear, you have again neglected your lessons. I cannot spare the rod longer. (*Lifts up the cane.*)

Pupil—Hold! Has it come to this now, daughter dear? Is the indignity of sitting on a bench whole day whilst you occupy the chair not enough for the cause of reform? I can bear this no more. [*Exit.*]

IV.

Wife—Is it thus, my lord, in the world of reform—the daughter caning the mother in a public school?

Daughter—*Bappa*! This is awful! My filial duty and my duty as school-mistress clash every hour of the day, and all discipline is at an end. Either let us shut up our school, or my young mother continue illiterate!

Reformer (soliloq:)—*Bapre*! I am in a dilemma! —A startling experiment indeed. Perhaps I am attempting too much. Female Education, Widow Remarriage, and cheapening the price of brides! But we are an enterprising race and must not despair. (*Lowly*) Ladies, give me time to reflect. We shall

soon arrive at a satisfactory solution. Our cause is great and every obstacle must be surmounted.

GADHEKI TEJI;

OR, CHANGING AN ASS INTO A HORSE.

[*Scene:—Interior of a third class railway carriage. Nearly full of passengers. Mostly Brahmin priests. An old man asks leave to enter.*

Chorus of Brahmins. (Opposing)—No room here! Who are you? Your name?

Passenger (Suppliantly)—They call me Gangnak, most worthy sirs!

Chorus of B.—That's a Mahar! Away, you unclean thing! The compartment is full.

[*Exit poor Mahar. A young man in Goanese attire rushes in and the train moves.*

First Brahmin (To new comer)—Be comfortable, saheb: there is ample room here—between us. Your name, saheb?

New comer—Abhimanyu Nehemiah Nebuchadnezzer.

Second Brahmin (Whispers into the ears of the first Brahmin)—We are undone! Polluted! Must undergo a penance!

First B.—How? He is a Christian?

Second B.—He is a Mahar converted judging from the peculiar name adopted.

First B.—But he is not an *ati Shudra* Hindu now, but a baptized Christian of the faith of the ruling race, and in European dress besides. There is no uncleanliness in him. Be easy of mind!

"OH! WHERE HAVE ALL THE *LADDOOS* GONE!"

(*A picture from Poona of the Ganpati Festival.*)

["It is impossible to attack the Budget Statement of our Local Government for the current year, when the member in charge of the Finance Department himself appeared in sack-cloth and ashes and bitterly complained of the helpless condition, bordering upon bankruptcy, to which the Provincial Government had been reduced by the will of their masters at Simla."—*Indian Spectator*.]

" અરે ! પણ આ થાલ મધેના બધા લાડવા ગયા કયાં ? "

(ગણપતીના તેહેવારનું પુણેથી આવેલું એક ચીત્ર.)

[ચાલુ વરસનાં મુંબઈ સરકારનાં આવક જાવકનાં બજેટ ઉપર હુમલા કરવાનું અશકય થઈ પડયું છે, કેમકે સરકારના ખજાનચીએ પોતે ભારે અફસોસ સાથ કડવી ફરયાદ કીધી હતી કે હીંદી સરકારને લીધે સ્થાનીક સરકારની હાલત લગભગ નાદાર થઈ પડી છે.-ઈનડીયન સ્પેકટેટર.]

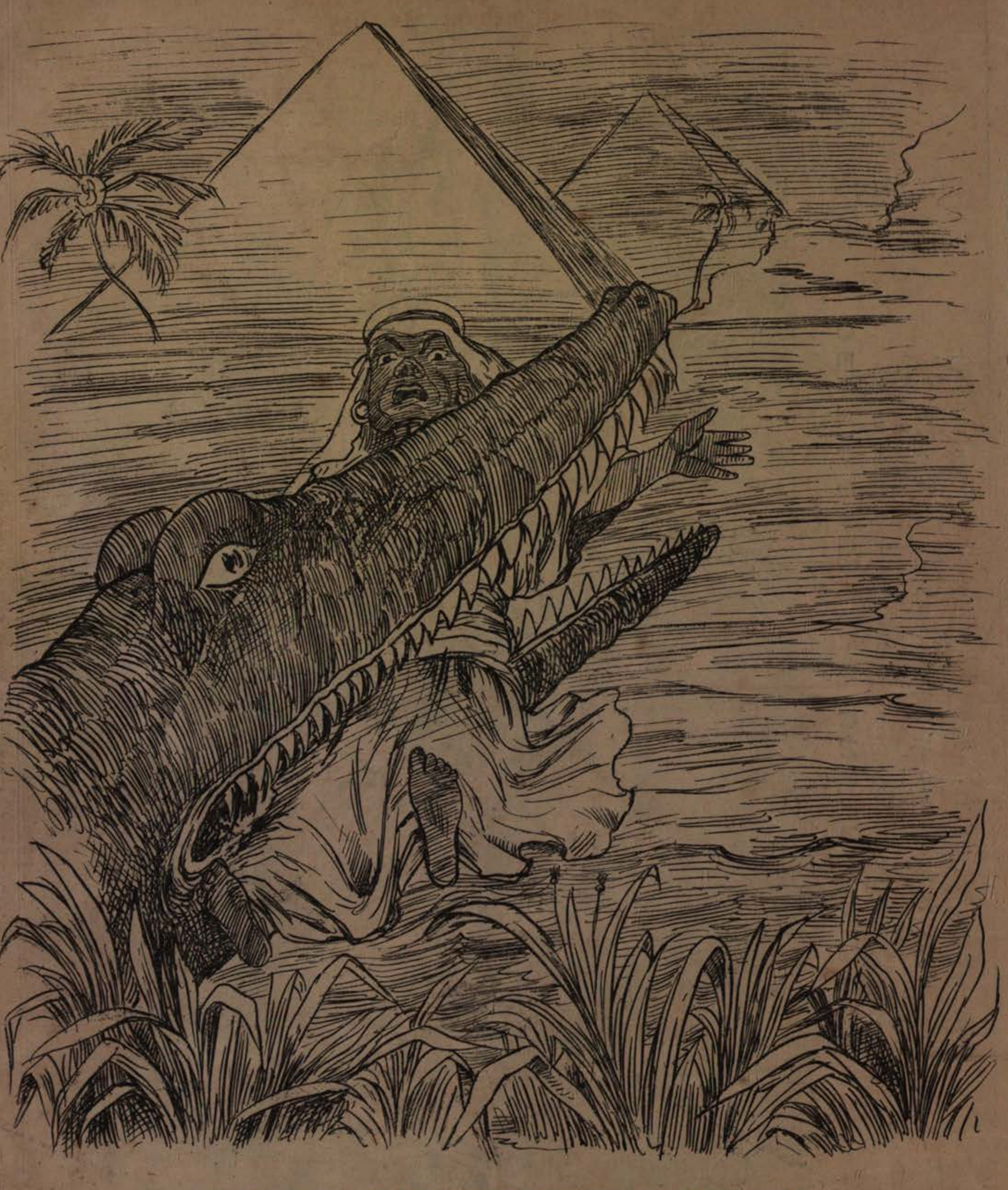

DEATH STEALING UNDER THE BED.

[The third epidemic of plague is quietly stealing upon Bombay.]

સુંદર મુંબઈ સુંદરીનાં બીછાનાં તળે ભરાયલો ચોર.

[મુંબઈમાં મરકીનો ત્રીજીવારનો ઉપદ્રવ ગુપચુપ ધીમે ધીમે પાછો ચાલુ થઈ ચુકયો છે.]

THE NILE CROCODILE AND ITS VICTIM.

(AN HISTORICAL EVENT FORETOLD BY OUR ARTIST.)

[The gunboats have reconnoitred and located the Dervish position at Kerreri close to Omdurman. The advance guard of 21st Lancers 200 strong touched this outpost, when the enemy assumed a bellicose attitude, beat their drums and waved their banners. The gunboats subsequently shelled the position.—*Reuter's Telegram.*]

નીલનાં સુસવાટનાં જબરાં જડબાં વચ્ચે.

એક ઈતીહાસીક બનાવની અમારા આરટીસ્ટે કરેલી આગાહી.

[ખારટુમ ઉપર ઈજીપતની સરકારે મોકલાવેલી ચઢાઈના સંબંધમાં ખબર મળી છે કે નાઈલ નદીમાં ફરતી ગનબોટોએ તપાસ ચલાવી દરવીશોએ ઓમડરમાનની નજદીકમાં આવેલાં કેરેરી નામનાં મથક ખાતે મુકામ કીધો છે એવી બાતમી મેળવી છે. ૨૧ મી લાનસરસ ટુકડીના ૨૦૦ સેપાહો એ મથક આગલ જઈ પહોંચયા તે વેળા દરવીશોએ પોતાના ઢોલો વગાડી તથા વાવટાઓ ઉડાવી લડાઈ માટે પોતે તઈયાર હોય એવી ધામધુમ કરી મેલી હતી. પાછળથી ગનબોટોએ એ મથક ઉપર તોપોનો મારો ચલાવયો હતો."-તાર.]

A PEEP INTO THE NEAR FUTURE.

નજદીકનાં ભવીષ્યમાં એક ડોકયું.

(What should the poor Bhattia bachelor do if he can't get a girl to share his fortune.)

Let him marry the poor widow, and thus put an end at once to his own and the poor young widow's miseries.

(જો કુંવારા ભાઠીયાને પરણવાને બાયડી ન મળે તો તેણે શું કરવું ?)

ખાપુ, ગરીબ બીચારી નીરદોષ વીધવાને પરણી જા, અને તેમ કરીને તારા પોતાના અને ગરીબ જુવાન વીધવાના સંકટોનો તાબડતોબ છેડો લાવી મેલ !

THE CIVIC FATHER IN SULKS

MR. PUNCH.—Well, old friend, what's the matter? Why are you so sulky?

CIVIC FATHER—I'm on the way to insolvency, Mr. *Punch*! I who was so phenomenally rich! A veritable Crœsus!

MR. PUNCH—Sorry to hear it. But why not curtail the salaries of all your high officers, to begin with?

C. F.—Ah! Ther's the rub! I wish my officers would let me do it. When I want to touch them, they point to the petty penman and the puny peon!

ધુકરાયલા ધુમાયલા શેહેરીબાવા.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૫૫ મું.]

A WORD OF ENCOURAGEMENT.

MISS PARSEE CHARITY.—(To the poor ailing Parsee girl) Don't be afraid, my dear. You'll have my full support at all times and whenever you need it! I'll always be at your back!

[In view of the third epidemic of plague, the Trustees of the Parsee Panchayat Funds have made new arrangements about the Parsee Fever Hospital.]

સધીયારાના બે બોલ.

પારસી સખાવતબાનુ—(ગરીબ દુખી પારસી બાનુને) કંઇબી ગભરાતી ના હં, માય. હું તારી આગલની આગલજ છેઉં, અને જ્યારે બી તુને જોઇસે ત્યારે હું તુને મદદ કરવા હાજરજ રેહેવસ! ફકત મને હાંક મારજે અને હું તારી આગલ દોડી આવસ!

[મરકીનો ત્રીજીવારનો હુમલો શુરૂ થઇ ચુકેલો હોવાથી પારસી આસ્પીટલને લગતી કેટલીક નવી ગોઠવણો પારસી પંચાયત ફંડના ત્રસ્તીઓએ કરી છે.]

MONEY MAKES THE MARE GO.

MEHERI—What a fool! Sapal has gone and married that lame and squint-eyed Kooblee! The fellow must be mad.

JARI—Not mad but wise. He has married Kooblee's fortune—a cool twenty thousand—left her by her mother. Kooblee may be lame, but 'tis money makes her go, you know.

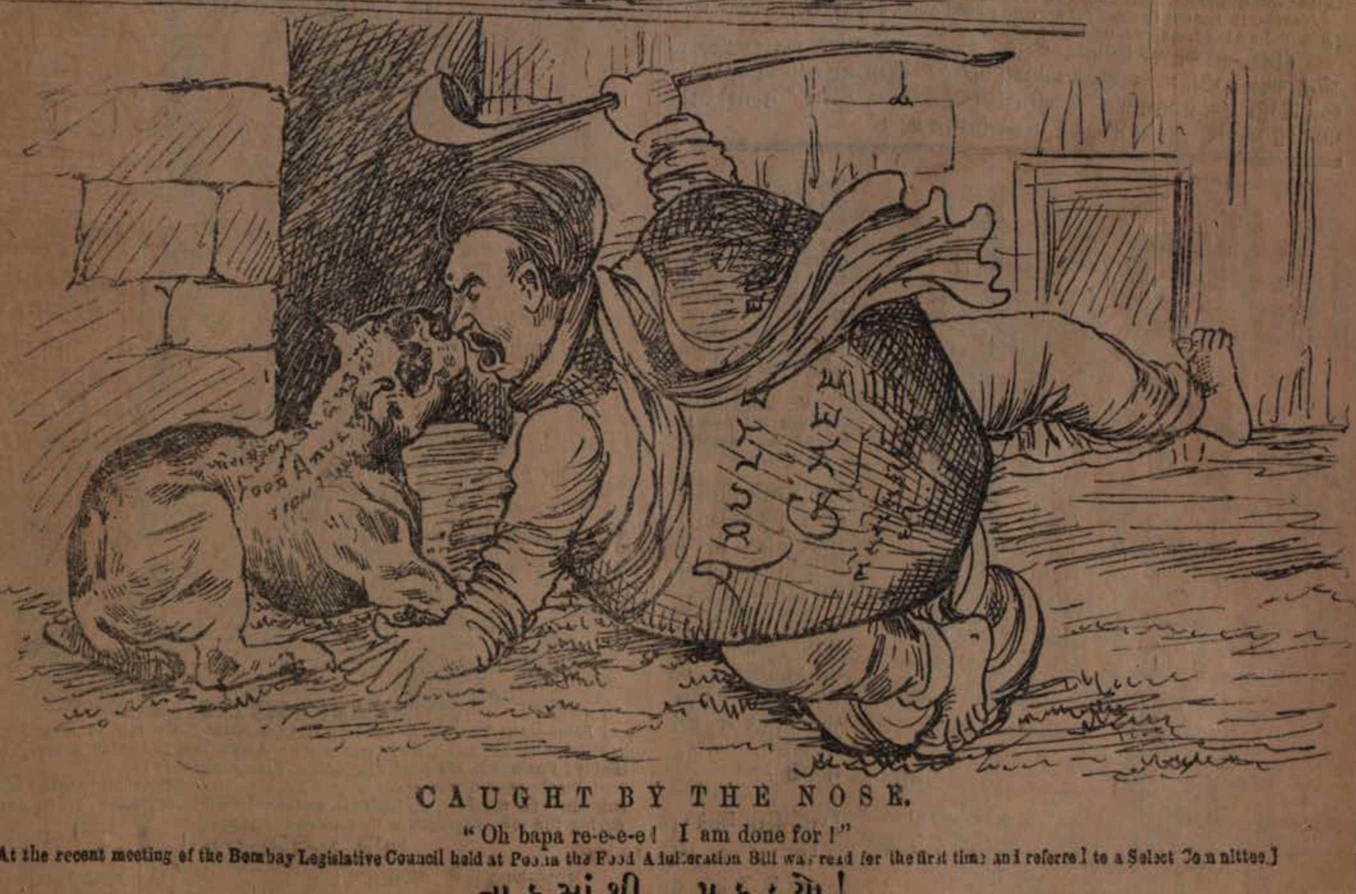
MEHERI—And Kooblee's sisters? Has their mother left them nothing?

JARI—Their good looks only. But money's of course better. For while they sulk at home, limping Kooblee wins the race.

લંગડી ઘોડી ને લાલ લગામ.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૫૫ મું.]

"Yes, sir, I am a public man."—"Might I—er—ask the name of your public house?"

CAUGHT BY THE NOSE.

"Oh bapa re-e-e-e! I am done for!"

[At the recent meeting of the Bombay Legislative Council held at Poona the Food Adulteration Bill was read for the first time and referred to a Select Committee.]

નાકમાંથી પકડયો!

"ઓ બાપા રેએએએ! ઓ મારો જીવ ગયો રેએએએ!"

[મુંબઇની ધારાસભાની પુના ખાતે થયલી બેઠક વેળા ખોરાકીમાં ભેળસેળ થતી અટકાવવાના કાયદાનો ખરડો પેહેલીવાર વાંચીને સીલેક્ટ કમીટીને સોંપવામાં આવયો હતો.]

Dinai—So the Shethias have come round after all? And we are going to hold a meeting this month for kind Dr. Bahadurji. *Dolee*—Yes, love, all owing to the powerful Press. Mr. Punch and others have made themselves heard.

Dinai—All honour to them for serving a good cause, and to the Shethias too for withdrawing from an untenable position.

દીનઈ–તારે આખરે શેઠીયાઓ "રાઉંડ" આયા ખરા કે? ને બહાદુરજીને વાસ્તેની પબ્લીક મીટીંગ "અરેંજ" થઇ ચુકી ખરી? દોલી–હા, લવ. એ બધા પ્રેસના ને મી૦ પંચના પરતાપ હં. દીનઈ–"ઓલ ઓનર ટુ ધેમ." ને વારૂં શેઠીયાઓબી આખરે સમજ્યા તે માટે તે લોકનેબી માન ઘટેચ.

Mr. and Mrs. Jones have gone to Poona for the season, leaving their home in charge of their Suratee Lalia boy. He improves the occasion by riding his master's bike morning, noon and night on the Beach.

Mr. Jones on his return will have to send his machine for repair.

મી૦ અને મીસીસ જોન્સ પુણે "સીઝન" ગુજારવા ગયાં છે, અને ઘરમાં પોતાના સુરતી લાલીયા રામલાને મેલી ગયાં છે. તે મવલો પોતાના શેઠની બાઈસીકલ પર સવાર થઈ સહવાર સાંજ બપોર ને રાત પેટ ભરતી મજાહ મારે છે!

[બાઈસીકલ એવી ખરયા ખરખર થઈ ગઈ છે કે તેને ઈસ્પીટાલમાં મોકલયા વીના મી૦ જોન્સનો છુટકો રેહેવાનો નથી?]

THANKSGIVING!

Poona—Ah! I have suffered long and patiently. My fair fame and name have been hacked and hewed mercilessly! And at last! Justice comes to me tardily! For which, Merciful Providence, I am grateful to thee!

[Sir Charles Ollivant gave a certificate to the unfortunate capital of the Dekkan, "for the patience, fortitude, and good order" displayed by its citizens during the severe epidemics they passed through.]

અંતે સત્યનો જય!

પુણા–આહ! મેં લાંબા વખત સુધી ઘણું ખમયું છે! મારા સુંદર નામને, મારી કીરતીને નીરદયપણે કલંક લગાડવામાં કાંઈ બાકી રાખવામાં નથી આવયું! પણ અંતે સતયનો જય! બહુ અસુરેથી પણ અંતે મને નયાય મળયો છે! જે માટે, ઓ દીનદયાળ, પરમ કરૂપાળું, હું તારીજ ઉપકારી થઈ છું!

[સર ચારલ્સ આલીવંટ અને નામદાર ગવરનરે પુણા શેહેરને અંતે ઈનસાફ આપીને વધારાની પોલીસનો ખરચ તેને માથેથી કહાડી નાખવાનો વીચાર જણાવયો છે.]

ધુકરાયલા કુજરાયલા આપણા શેહેરીબાવા.

(જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૫૧ મું.)

મી૦ પંચ–કેમ દોસ્ત, શું છે? કઈ એટલો બધો મુજવા ચલો ને ધુકરાયલો કેમ? કંઇ બરીયલ છાનું થઇને ઉભોચ?

શેહેરીબાવા–તો શું કરૂં, મી૦ પંચ. હું દીવાળીઓ થઈ ગયો છું. હું નાદાર દેવાદાર ગણાવા લાગયો છું. મારી આબરૂં અને આંટ ઢીલી પડી ગઈ છે. હું જે એકવાર લક્ષાપતી ને કરોડપતી ગણાતો હતો, જેની પાસે ધનના ચરૂના ચરૂ પડી રહેલા કહેવાતા હતા,–એવો જે હું એકવારનો તાલેવંત ધણી, તે આજે તદન ભીખારી હાલતમાં આવી પડયો છું!

મી૦ પંચ–એ સાંભલી ખરેજ હું દલગીર છું, શેહેરી બાવા. પણ તયારે તમો તમારા લખલુટ ખરચ ઓછા કરે.ની? કાંઇ કાપકુપની કાતર ચલાવોની? કાંઈ—કાંઈ––

શેહેરીબાવા–આહ! હું કીયા ખરચ ઓછા કરૂં અને કીયા નહી, તે હું જાણતો નથી, મી૦ પંચ.

મી૦ પંચ–તો હું તમોને રસ્તો દેખાડું. તમારા બધા મોટા ઓધેદારોના પગાર ઉપર સારો જેવો વેતરો મુકીને કાપકુપની શુરૂઆત તમો કાં નથી કરતા? હું ધારૂં છું કે ખરચ ઓછો કરવા માટે એ રસ્તે શુરૂઆત કરવી ઠીક પડશે.

શેહેરીબાવા–ઠીક પડશે?–ઠીક પડશે?–અરે! અરે! હું ઈછું છું કે હું તેમ કરી શકું. પણ–પણ–મને તેમ કોઇ કરવાજ દેતું નથી તે?

મી૦ પંચ–તમો પોતે ઈનતેજાર અને તતપર રહો, તો હું ધારૂં છું કે કામ સરંજામ ઉતરી શકશે.

શેહેરીબાવા–આહ, મારી ઇનતેજારીનો કસો પાર નથી, મી૦ પંચ. ખાતરી રાખજો કે મારા ઘરના લખલુટ ખરચને ઓછા કરવાને હું પોતે થોડી ઇછા ધરાવતો નથી. પણ–પણ–જો મારા ઓધેદારોનાં ગજવાંને જરા હું આંગલી લગાડવા જાઉં છું તો તેઓ મારી સામે નાકનાં નસકોરાં ચહડાવે છે, અને મારા હાથને ઝટક મારીને પોતાના ગજવાં આગળથી તેને ખીસાડી નાખે છે. હું જો તેમને કહું કે, બાપુ તમે કંઇ ખરચ ઓછા કરવાની વાત કરો અને તેને માટે કંઈ રસ્તો કહાડો, તો તેઓ ધીરેથી બે ચાર ગરીબ કંગાલ પટાવાળાઓને લાત મારી હાંકી મેલવા નીકળશે, અથવા કોઈ બીચારા કંગાલ કારકુનો, જેઓ સહવારથી સાંજ સુધી ઘસડઓરો કરી બરડો ને ગરદન એક કરી નાખતા હશે, તેમના પેટ પર લાત મુકવાની વાત કરશે! તયારે હવે કહો મને, મી૦ પંચ, કે હું કીયો રસ્તો લેઉ?

મી૦ પંચ–તમારા પોતાના લાભ, તમારી પોતાની આંટ અને તમારી પોતાની હાલત તરફ જોઇ, મી૦ શેહેરીબાવા, તમે અપક્ષપાતપણે કોઈનાંબી મોહોડાં રાખયા વીના મક્કમ ઠરાવથી એકવાર કામ લેવો, અને પછી હું જોવા માગું છું કે તમો તેમાં કેવી રીતે નીષફળ ઉતરો છો તે. હું તો નહી ધારતો કે એકવાર તમો સંપુરણ ઠરાવથી તમારા લખલુટપણાને જો કાપી કહાડવા નીકળો તો તેમાં તમોને ફતેહ નહી મળે. બાકી પેલા સાહેબ ગુસ્સે થશે અને પેલા ભાઈ નારાજ થશે, પેલા બરા સારાબને તો રાજી રાખવાજ જોઈયે, ને પેલા કાકા તો કામના છે માટે તેમને છેડાય નહી, એવા ઢીલાપણાથી જયાંસુધી તમો વરતશો તયાંસુધી મને નહી લાગતું કે તમારી હાલતમાં સુધારો થાય.

લંગડી ઘોડી ને લાલ લગામ.

[જુવો ચીત્ર પાનું ૧૫૩ મું.]

મેહેરી–મરેરે આએ વાંચયું કે? પેલા ગધેરા જેવા સપલે જોયું કે ગધાપણું કીધું તે? હરવાયોરે એ!

જરી–ઓવાય એટલું બધું સું છે? સાનું ગધાપણું કીધું?

મેહેરી–હરવાયો તો કેહો જઈને પેલી લુલી લંગરી ને કાંણી કોચી કુબલી સાથે પરણી આયો દેખું! એ કંઈ મેડ બેડ થઈ ગીયોતો કે સું? હું તો નહીં ધારતી કે એ ભેજા થી ખીસી ગીયો નહી હોય તાંહ સુધી એવું પગલું ભરે!

જરી–એ મેડબી નથી ને ઘેલોબી નથી. એ તો ડાહયો દોહોરો છે, સમજી. એ કાંહ કુબલીને પણયોચ જે તેની વાત. એ તો કુબલીના પઇસાને પણયોચ!

મેહેરી–ઓ બલા જાણેરે! એવા પઇસાને આગ લાગે! એવા લુલી લંગરી ને કાણી કોચીને પઈસાને વરે પણીયો તેના કરતાં હજુ ભીખ કાંય નહી માંગી?

જરી–તું ગમે તે બક, પણ સપલ તો વીસ હજારની થમણીવારી બઈરીનો વર થયોચ! એ કુબલી લંગરી ને કાણી હોવાથી તો એની માય બધી દીકરીઓને બાજુએ નાખીને પોતાનો મહીરાં તરફનો બધો વારસો એનેજ આપી ગેઈ તે જાણેચ કેની?

મેહેરી–ને બીજી દીકરીઓને તારે સું આપયું?

જરી–વરી આપે સું–તે લોકનું રૂપ રંગ છે તે! બીજું કંઈ નહીં.

મેહેરી–જો રાણુ માય જેવી માયે બેહેસ્તમાં જવાનો રસ્તો સોધીયો તે! માયે તો બેઉ આંખ સરખીજ રાખવી જોઇયે. પણ કુબલીની માયની તો એક આંખ જાણે ફુટી ગેપલીજ દેખાયચ.

જરી–તેમ તો તેમ, પણ આજ ને કાલ તો માયના પઇસા ઉતા તો લંગરી લુલી દીકરીનોબી ઉઠાવ થઇ ગીયોની! જારે રૂપ રંગની અને સોવામણી છજામણી બેહેનો ઘેરમાં સબરેચ તારે લંગરી લુલી કુબલી સરત જીતી ગેઈ ને સપલ જેવા સીખેલા ભણેલા ને લૉની સ્ટડી કરનારાએ તેને પાર પારી આપી!

મેહેરી–મરેરે, પેલાં લોકો બોલેચ તેમ " બુઢી ઘોરી ને લાલ લગામ " નાં જેવું એ તો થયું!

જરી–હા, એમ કેહેની કે " લંગરી ઘોરી ને લાલ લગામ " જેવું થયું!

વન તેવાં ફુલ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૭૬ મું.]

ગઈ પતેતીને દહાડે પોતાની દીકરી પીરોજાને અદુ અડગરા સાથે અદરાવવાનું બાનુ ગોસસ્પે નક્કી કરયું હતું, અને તેથી રૂપયા પેહેરાવવા માટે પોતાની દીકરીને લેઈને તેઓ પોતાના ધારેલા જમાઇને ઘેર ગયાં. પણ તયાંથી નવા વરસ જેવા સપરમે દહાડે પોતાનો જીવ રંજીદાહ કરી તથા પોતાનું ને દીકરીનું નાક કપાવીને તેમને પાછું ઘેર આવવું પડયું. બંને માય દીકરાં બની ઠનીને ગયાં હતાં. અકસર કરીને બાનુ ગોસસ્પે, રૂસ્તમ પેહેલેવાનની તેમનીજ નામરાસીયણ બેહેસ્તન દીકરીના જેવોજ પોતાની કાઠી હોવાથી, પોતાનો સનગાર ઘણોજ સંભાળથી કીધો હતો. તેઓએ પોતાની સીતોતેર ઈંચના ઘેરાવાની કમરને સાંકડી ને પતલી દેખાડવા માટે લેડલો વાહીટઅવેને તયાંનું એક ટાઇટ તતરબંધ કોરસેટ પેહેડયું હતું, અને ઉપર વળી એક તતરબંધ પટો બાંધયો હતો. છતાં તેઓ બેહેસ્તી રૂસ્તમ પેહેલવાનનાજ જાણે બેટી હોય તેવાં દેખાતાં હતાં; અને તેમની સહીમીત્રાંઓ તેમની પીઠ પછવાડે તો તેમને જુદાંજ નામે ઓળખતી હતી. તેઓ બોલતી હતી કે, " જોઈ કે રાણુ એ ભેંસને! રાણુના દીલપર માસના થેપરા ચહડયાચ કે બલા! જેવુ નામ છે કેની તેવીજ દીલેબી છે! ખદાયજીએબી એકેવગી એ નાતરે ગેઈ પરજ બધી માસ હારકાંની કેઠી રેલછેલ કરી નાખી દેખુ! "

એવી રીતે બનીઠનીને બાનુ ગોસસ્પ પોતાના ધારેલા જમાઈને ઘેર જવા છતાં તેમને નાસીપાસ અને નીરાસ થઈને પાછું ફરવું પડયું તેનું કારણ હતું,. જે જાણવાને બીચારી તવાયલી સુકાયલી ને મરકટીયાલ પીરોજા ઇનતેજાર થઈ પડયાથી, ઘેર આવતાં આવતાં તેણીએ વાત ચલાવી:–

દીકરી પીરોજા–પણ માયજી, છેક છેલ્લી ઘરીએ એ મુવાને સું ભુત ભરઈ ગીયો, ને રૂપયા પેહેરવાની વખતે એ મુવાએ ના સાનું કેહયું? મુવો પેહેલે ધીરથીજ કાંય નહી ભોંસી મુવો કે જેથી તેને ઘેર વેર છેક ચાલી ચલાવીને જઈને આપરે નાક કપાવી હેઠે નહી ઉતરતે!

માયજી બાનુ ગોસસ્પ–એ મરેરે મુવો ધર ભાગો! મુવાએ સપરમે દાહારે આપરા જીવ ખાટા કીધા! એ મુવાની માય માસી ને બેહેન બાઇના જીવ મારીજ કાની એમ રહમસ થાયરે!

દીકરી–પણ તમે એમ ગાર દેવાનું છોરીને ખરી વાત કરોની! એ તમને ટીકીટીકીને સાનું જોતોતો ને પછી સાનું ના કેહી

મુવો ? મુવો કંઇ તમારી બમારી સાથે પણ્વા બાણ્વાનો ઉતો કે તમને ડોરો ખોભી ખોભીને મુવો એબલગામણો એમ જોવા ઉભો!

માયજી–બધો મારો ઉતરતો ઘરો આપુ એ મુવાને તે, પેહેલાં તુને જોઈને તો કંઇ ભોંસી મુવોજ નહી, પણ પછી કોણ જાણે સું ભુત ભરઇ ગીયો તે અંદર જઈને પોતાની માયને તેરી ને પછી મને તેરી, ને જાણે માયની સાથે વાત કરવા લાગો. મુવો તો કેહે કેહેજે જો "કોણને ખબર છોકરીબી પોતાની માયના જેવી એક બે વરસમાં જાડી પારી ભેંસ જેવી થઈ ગેઈ તો? મને તો ભેંસ જેવો નહી પણ પતલી સરોવરના સોટા જેવી બઈરી જોઇયેચ! તેથી હું તો એવી ભેંસ માયની છોકરીને નહી પરણું!" તું પરણતો જાય નરખમાં તે! મને તો એવું થઇ આયું કે તેજ વખતે જાણે મુવાને ઘરરરરર કરતા કટકા મોરૂં. પણ લોહીનો ગોટ ગરીને મુંગી મુંગી ઉભીજ રહી. પછી મુવાએ પોતાની આઈમાઇનાં વરી નવાં કોટક પારીયાં ને નીરજ ગારયાં. મુવો તો પછી કમરે બેઉ હાથ દેઈને મારી સાંબે આવીને ઉભો ને મને ઉપરથી તે હેઠે સુધી ડોરો ખોભી ખોભીને જોવા લાગો. તેથી મારો તો એવો પીતો ઉછરી આયો કે જાણે ઓય મુવાના ડોરાજ કાહારી લેઉં ને મારા પગ તરે ભચરૂં!

દીકરી–ઓ એ મરેરે મુવો! પણ–અ–અ–માયજી, તમેબી બસ આંગજ વધારી જાણ્યું કે? તમારા મ.યખાવાબી સું ઉજબખ હોસે કે તેનો ઉપાયબી નહી કીધો? હું તો બાવાને કેહુંચ કે કાલથી મારે વરે ઉપાય કરે. કોણને ખબર કબી આગળ ચાલતાં તમારાજ જેવી થઈ ગેઇ તો! હું બસ એકજ વખત કાલથી ભોનું ખાવા માંડુંચ, કે જેથી તમારી કાની હું બધી આંગે ફેલાઈ નહી જાઉં ને ભેંસ ને પારીમાં નહી ખપું!

અમારા ડાકટર માખમાર એક નવો સફો ફેરવે છે.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૮૧ મું.]

મીસીસ પોણીયાદાષ (તવંગ શેઠનાં શેઠાણી)–જુઓને ડાકટર, આ મને આંખ મહી દુખારો થાય છે. રાત્રે દુરનું કાંઈજ દીસતું નથી. માટે મારે શું કરવું? એકાદ આંખના ડાકટરને તયાં જાઉં ને તેને દેખાડી ઉપાય કરાઉં?

ડાકટર માખમાર–આંખના ડાકટરને તયાં જાઓ! તો પછે, શેઠાણી બાઈ, તમે મને શું કાંઈ હજામડો બજામડો સમજો છો કે? પછે હું આટલાં આટલાં વરસ સુધી કોલેજમાં રહી ડાકટરપણું શીખયો તે કાંઈ હજામત કરી કે? હું પણ આંખના દરદ જોઉં છું, પારખું છું, ને તેમના ઉપાય કરૂં છું. જોઉં વારૂં તમારી આંખ—

[આંખ તપાસે છે. તેની "ફી" રૂપયાં પાંચ! આઠ આનાનો ચસમો આપે છે. તેનો ભાવ રૂપયા દસ!!! અને શેઠ પોણ્યાદાષનાં શેઠાણી બાઈને બીજું કાંઈ દેખાતું નથા તો આટલું તો ખચીતજ દેખાય છે કે, તેમના પઈસા ડાકટરનાં ખીસામાં ચાલ્યા જય છે!

બહાદુરજીની યાદગારીની સભા પછી.

[જુઓ ચીત્ર, પાનું ૧૮૩ મું.]

"ને તમે આલબલેસ બાગમાં જઈને સું કરી આયા?"

"બેહેસ્તી બહાદુરને ઘટતું માન આપયું, તેની યાદગારી રાખવાનો ઠરાવ કીધો, ને આપરા પારસી સીંહ બચ્ચા ને કાનગ્રેસ લીડર ફીરોઝશાહ મેહેતાને ખુશાલીના આવાજે અને તાલીઓના ગગડાટે વધાવી લીધો!"

"નહી, નહી? ખરેખર? હું તો ધારતીતી કે પારસીઓ કાનગ્રેસની કસી પરવાહજ કરતા નથી, ને એ એમ સું થઈ ગીયું! પણ સભામાં કાનગ્રેસની વીરૂધવાળાઓબી ઉતા કે નહી?"

"હા, કોઈ કોઈ ઉતા!"

"તારે તો તે બીચારાઓના જીવ તમે બાળી જાળીને ખાક રાખ કીધા હોસે! એ બીચારી બુઢીયાં કોલાઇ ફુઈઓથી તો ફીરોઝશાહને આપેલું માન ખમાતાં ખમાયુંજ નહી હોસે!"

FUNNY BITS.

(From various sources.)

We have often been twitted by Continental nations for the uninteresting way in which our food is prepared. However, the German Emperor appreciates us; he is travelling with an English Cook.

Farmer's wife: "Bless your life, sir! Fresh eggs! There is not such a thing in the country."—Lady cyclist (in bloomers and smoking cigarette): "Why?"—Farmer's wife: "Because the hens are all actin' very queer of late, sir! they do nothin' from morn till night but flyin' on the paling and learnin' to crow!"

The last rose of some her was lying neglected and lone on the Strand pavement yesterday, but nobody rose to the occasion.

On the Southwold Sands.—Muriel: "What a very pretty lady that was we passed just now!"—Aunt: "Is she the prettiest you have ever seen. Muriel?"—Muriel (after a moment's reflection): "Oh, not so pretty as you, auntie dear!"—Aunt: "Let us come up on the front, dear I will buy those longpromised caramels now."

We are not very pleased with the German custom of flying their war pigeons from Dover, but we prefer the German pigeon to the German crow.

At Slocum-cum-Podger.—John: "Hast 'eard 'ow the war do be gitting on, Silas?"—Silas: "Aye, theer be some talk about peace, but a feller as calls 'isself Yaller Jack seems ter be causing a dooce of a trouble, so I onderstand."

London and Edinburgh intend to erect public memorials to Mr. Gladstone. So far as Dublin is concerned the matter may be said to be *in statu quo.*

The inquisitive: "And do you really love him? Would you die for him?"—The engaged: "Certainly not! Why, it would break his heart if anything were to happen to me!"

A Revolting Case.—Mutiny.

The newspaper heading, "Court and Society," has of late obtained a new significance, and some up-to-date editors are using the stereotyped heading, "Bankruptcy Court and Society."

The Sultan, it would seem, thinks that Constantinople is not big enough to contain himself and the Kaiser at the same time. He is having some of the streets widened for the Emperor's visit.

A Pronounced Opinion.—"Yes," quoth the learned traveller, "London is the healthiest city in the world." "I have observed," remarked the fool, "that the air seems to soot everybody."

Patron: "How long have you been here, waiter?"—Waiter: "Ten days, sir."—Patron: "Send another waiter to me, then. This steak was ordered before your time."

The British Farmer.—You farmers are in luck's way this year—magnificent hay crop, grand harvest, good prices; nothing to grumble at now."—"Don't know so much about that. Main poor year for mushrooms!"

"MANY HAPPY RETURNS OF THE DAY!"

[Mr. Dadabhai Naoroji, the Grand Old Man of India, completed his 73rd year and celebrated his 74th birthday on Sunday, the 4th Sept.]

હીંદના દાદાને પંચ દાદાની મુબારકબાદી.

"જુગ જુગ જીવજો અને એવી વધુ સાલગરેહની તમ હીંદના દાદાને મુબારકબાદીઓ ઇછવા માટે તમારા સેવક હીંદી પંચ અને તેમની પંચ પ્રજાને ભાગયસાલી કરજો!"

[હીંદના દાદા મી૦ દાદાભાઈ નવરોજીનું તોંતેરમું વરસ ખલાસ થયું છે, અને રવીવાર તા૦ ૪ થી સપટેમબરનો દીવસ તેમની ચુમોતેરમી વરસગાંઠના સુભ દીવસ તરીકે પસાર થયો છે.]

Bai Dinbai N. M. Petit.

DEATH follows closely on the heels of Death. What sad losses, and within how short a time. Sir Jamsetjee Jeejeebhoy, amiable and unostentatious; Dr. Bahadurji, earnest and unselfish worker in the people's cause; and now Bai Dinbai Petit whose familiar name has been for the last decade a synonym for everything that is good, noble, and generous in womanhood—all these have unhappily passed away. Descended from a stock whose watchword is charity, wedded to a husband who knew how to give out of his superfluity to the poor and the needy, herself overflowing with the milk of human kindness, Bai Dinbai used her splendid opportunities with honour to herself and advantage to the public, especially to her own community, to whom the loss of such a benefactress is well-nigh irreparable. No earthly titles decked her in life, for the stream of her munificence, though copious and unceasing, ran noiselessly away from the din and stir of this blatant world; but she, the Queen of Charity, wore nevertheless a diadem, wrought with her own fair hands, with undimmed lustre to the last. Used to the domestic privacy of a Parsi lady of the old school, she withdrew yet more within herself when the budding flower of her hope, her only son and heir, the type of a true nobleman, was mown down by the Reaper's thoughtless scythe; and when again, a later blow, aimed at the stricken heart, made her desolate though rich, she knew how to justify her husband's far-seeing faith in her generous instincts by using the millions of which he left her sole and uncontrolled mistress, only as means to an end—nursing the while her own solitary grief (and she nursed it with all a wife's and a mother's unwavering devotion) in order the better to understand and assuage the wider grief of the widow and the orphan cast adrift on the world's bleak shore. Having been smitten herself, she strove to pour the hallowed balm of consolation on troubled hearts.

" So doth the fragrant sandal-bough
In meek forgiveness to its doom;
And o'er the axe at every blow,
Sheds in abundance rich perfume."

To Prince Ranjitsinhji.

BAITING your honour, Prince, though yours is a batting honour, you have writ your name so large (*Punch* does not wish to quarrel with your spelling it in 12 letters, though if it had been shorter by one, he might have called it a good eleven) you have writ your name so large that not only the cricketing world that runs but all the world besides may read it. *Punch* has therefore nothing to say to you that you have not heard said over and over again in every *maidan* where you have carried your bat. Your top-scores, so far removed from duck's eggs, have made you *facile princeps*, a *dux* of cricketers. By your difficult catches you have caught the world's more difficult applause. Cricket-songs have been chirped in honour of your will-o-the-wisp like handling of the willow. Though

In Memoriam.

BAI DINBAI NUSSERWANJEE MANECKJEE PETIT.

Born, 12th July, 1831. Died 2nd Sept., 1898.

" And so to live that when the Sun
Of our existence sinks to rest,
We may, with conscious duty done,
Abide for ever with the blest."

ભલાં બાઈની ભલી યાદમા.

બાઈ દીનબાઈ નસરવાનજી માણેકજી પીટીટ.

જનમ, તા૦ ૧૨મી જુલાઈ ૧૮૩૧. મરણ, તા૦ ૨જી સપટેંબર ૧૮૯૮.

"અને એવી રીતે જીંદગી ગુજારજે કે જ્યારે આપણી હયાતીનો સુરજ અસ્ત પામે, તયારે આપણે આપણી ફરજ ખરી રીતે અદા કરી છે એવા દીલના ખરા સધયારા સાથે પેલી દુનયાનાં હમેશના સુખમાં સઘળા સુખીઓ સાથ જ ઈને વસીયે."

as a leather-hunter you have a reputation for sticking in to the last, you have wisely decided that you have not Crispin's call for sticking to your last. Your Jubilee-Book has furnished those who could not know you from cover to slip in the field of cricket, an opportunity of knowing you at least from cover to cover in the student's bower. You have covered yourself with all this glory in foreign lands, kindly sparing your country the trouble of finding you out, and now that you have come to your native shores to crown your reputation, *Punch*, in heartily welcoming you on behalf of your fellow-countrymen, imitates your own generosity and spares you the infliction of a pun on your much *bat*-tered name.

Mr. Tilak.

WE are glad to be able to inform our readers that Mr. Tilak, who was sentenced this time last year to 18 months' rigorous imprisonment, has been released somewhat before his time. The Government would appear to have exercised their noble prerogative of mercy, and we must say that the prerogative could not have been exercised in favour of a worthier object. The day of Mr. Tilak's release has been celebrated as a holiday by his own countrymen in Poona, and there have been demonstrations, respectable and subdued, in his honour both there and in Bombay. In an unpretentious little house in the native town, tenanted by Hindus, we noticed signs of unwonted excitement on the morning of the release. On the top of the house was hoisted the familiar sign of the silk *saree* and the brass *lota*, the house itself was gaily decorated, and on the outer verandah, in full view of the passers-by were a small picture of Mr. Tilak and a larger one of Her Majesty, both garlanded with flowers. We knew at once what it all meant, but an unsophisticated Hindu female wanted to know why the *saree* was put up so very much out of season. And the reply from within the house was:—"Don't you know the good news; Tilak saheb has been released, and it is this our *gracious mother* that has done it."

This, in all genuineness, is an incident that fell within our observation—a significant incident that tells its own simple tale, a typical incident too of the people's implicit faith in the power and clemency of the Government. It shows that the wild charge of widespread disaffection and disloyalty, recklessly hurled against the people *en masse* from time to time by a certain class of Anglo-Indians and by some half-caste natives cast in Anglo-Indian moulds, is as malicious as it is untrue, and mischievous too. It shows further that, with Nations as with individuals, a little kindness always goes a very long way. We are lucky that the bad taste—to call it by no stronger term—which gloats over people's misfortunes and insists upon its pound of flesh, is confined to a narrow clique; and that it is not of hysterical shriekers, who indulge in silly exhibitions of such bad taste, that the Government is made. We share with Mr. Tilak the joy that he must naturally feel on his restoration to freedom, and we add our voice to the people's in acknowledging the clemency of the Government in removing a man of his habits, pursuits, and tastes from unworthy and uncongenial surroundings.

THE BAT OF THE CRICKET SEASON.

Her mother thought it was time to talk to him. "You see, a man can marry so easily nowadays," she said, "when he can get everything on the instalment system—house, furniture, in fact, everything he wants." "And supposing you don't like the things?" he said. "Then you stop paying for them," she explained, "and they go back." "I think," he said dreamily, "I'll marry Mary on the instalment system, and then——" But there are some hopes of his ultimate recovery, so no more need be said.

Scarcely Correct.—Lord Greenpark (to Mr. de la Bourse, who has asked him to lunch at the City Athenæum Club): "Are there any lady members?" —Mr. de la B.: "Good Heavens, no! The aprons belong only to the parent institution in Pall Mall. (After a slight pause) But the Old Lady of Threadneedle-street is, of course, an honorary member."

In the Smoke-room.—First non-City man: "What does 'Bank-rate unchanged' mean?"—Second ditto: "Don't know exactly; but if the money goes out of the Bank as fast as it does out of *my* bank, the sooner there's a stop the better; otherwise there'll be no change at all soon." [Sighs, and calls for something iced.]

A PEOPLE'S GRATITUDE.

Ramabai—Why are the people worshipping that picture of Maharani Victoria?

Ramrao—It's all due to her, the gracious lady. It's woman's mission to be kind, and it's she that pours blessings on us. The mother strikes, and the mother soothes. Tilak Saheb has been let off!

[The portrait of Her Majesty the Queen was worshipped by a lot of Hindus on the day Mr. Bal Gangadhar Tilak was released.]

પ્રજાનાં અંતકરણનો ઉભરો.

રમાબાઈ-એ આજે છે શું? બધાં લોકો માહરાણી વીકટોરીયાની સબીની શાની પુંજા કરે છે?

રામરાવ-તો તુને ખબર નથી? તીલક સાહેબ છુટી ગયા! એ બધા આ માયાળુ માતુશ્રી વીકટોરીયાના પ્રતાપ! પરમેશ્વરને ઘરથીજ સ્ત્રી પોતાનું કામ માયા અને દયા દેખાડવાનું લેતી આવી છે, અને તેના આશીશ તે સરવે ઉપર ઉતારે છે. એ તો મા હોય તે મારે પણ, અને વળી પેટમાં ચાંપે પણ. તીલક સાહેબ ઉપર માતુશ્રીએ મેહેરબાની અને દયા દેખાડી, તે માટે એ માતુશ્રીની આજે બધા પુંજા કરે છે!

[મીં० બાળ ગંગાધર તીલકને તુરંગમાંથી છોડી મેલવામાં આવયા તે દીવસની ખુશાલીમાં ઘણા હીંદુઓએ નામદાર મહારાણી વીકટોરીયાની સબીની પુંજા કરી હતી.]

WELCOME TO THE PRINCE.

HINDI PUNCH—Welcome, Prince! Renowned wielder of the willow, flower of Rajput chivalry, welcome! PLAY YOURSELF into the hearts and affections of nations to the glory of your motherland!

[Prince Ranjitsingjee, the renowned cricketer, was given a hearty reception in Bombay.]

ભલે પધારયા કુમાર શ્રી રણજીત !

હીંદી પંચ—ભલે પધારયા કુમાર! ક્રીકેટના રણમાં જીત મેળવનારા રણજીત, રજપુત શુરવીરપણાના મઘમઘતા પુષ્પ, તમે ભલે પધારયા મારી પંચ પ્રજાને દવાર! પૃથ્વીની પ્રજાઓનાં દીલ અને મોહબત સદા જીતી લેંતા રેહેજો અને તમારી હીંદ માતાની કીરતી વધારતા રેહેજો!

[જાણીતા ક્રીકેટર કુમાર શ્રી રણજીતસીંગજીને મુંબઈમાં દીલોજાની ભરેલો આવકાર આપવામાં આવયો છે.]

IN THE NAME OF HIND!

THE GRAND OLD BAIRAGI OF HIND AT THE SHRINE ONCE MORE.

[Private letters from England state that Mr. Dadabhai Naorojee, having finished his labours in connection with the Welby Commission, is now actively engaged in securing a constituency for himself at the next General Election.]

હીંદ માતાના નામપર દાન કરો!

હીંદના મહાન વેરાગી પવીત્ર સ્થળ આગળ એકવાર ફરીથી!

આપો, સાહેબ, હીંદ માતાના નામપર મને દાન આપો!

[ઈંગલંડથી મળેલાં ખાનગી પત્રો ઉપરથી જણાય છે કે વેલબી કમીશનને લગતું પોતા હસ્તકનું કામ પુરું કરી મી૦ દાદાભાઈ નવરોજી હવે પરવારયા છે, અને ઈંગલંડની પારલામેંટની આવતી ચુંટણી વેળા આમની સભામાં પોતા માટે પાછી બેઠક મેળવવાનાં કામને લગતી તઈયારીઓ કરવા પર તેઓ લાગી ગયા છે.]

THE RANJITSINGHJEE WEEK IN BOMBAY.

MANGAL—Tut, tut, tut! Prince Ranjitsingji is indisposed and can't attend the party! And what's worse, no ladies invited! All my money on your toilet wasted!

HARKOOVAR—No ladies! Is that the Hindoo idea of chivalry? And how will Ranjitsing himself like a bear garden, bare of the flowers of the land? You men may *run* about him, but who will *sing* him in?

રણજીતસીંગજીનું મુંબઈમાં એક અઠવાડયું.

મંગલ—ચ-ચ-ચ-ચ-ચ-ચ! આ રણજીતસીંગજી તો સીક પડી ગયા છે. ને, તેથી પ્પારટીમાં આવવાના નથી! ને વળી અધુરામાં પુરૂં તો એ છે કે, પારટીમાં કોઈ પણ બાયડાંઓને તેડયાં નથી! જેથી આ તને વેલાતી ફાસીનનો સનગાર કરાવવાનો મારો બધો ખરચ નકામો ગયો! પઈસા પાણીમાં અને મેહેનત બધી બરબાદ!

હરકુવર—શું કહો છો! બાયડાંઓને તેડયાં નથી! બલ્યારે આપણા હીંદુઓ! તેમને બાયડાંઓ તરફના માન અને સભયતા તે કયારે આવડશે, ને બાયડાંઓ પર જીવ પ્રાણ કહાડી નાખવાનું તે તેઓ કયારે શીખશે? પણ હું આમ પુછું કે બાયડાંઓ નહી હશે અને ભાયડાઓજ એકઠા મળશે, તો પછે પારટી દેખાશે કેવી? જાણે સમશાન જેવીજ કેને? અમ બાયડાંઓ વીના, અમ પુષ્પાવતીઓ વીના, પારટી શોભેજ શેની? તમે ભાયડાઓ ભલે રનજીતસીંગ આગલ દોડો અને દમકયા કરો, પણ તેને ગીતડાં ગાઈને આવકાર કોણ દેશે, તેનો કાંઈ વીચાર કરયો?

FOOLS MAKE FEASTS, &c,

DR. MAKHMAR—(Having prescribed mixture, pills, powder and draft to rich patient suffering from imaginary ills) You must be very careful, my dear sir. In these nasty days the slightest indisposition, and one goes off like a shot! Be very particular in your diet, and if it's only a flea-bite, call in medical aid. You can't call us in too often. I'll again take you in to-day in the course of my rounds, to see if you're coming 'round nicely. Thank you—

[*Pockets fee, and looks forward for more.*

મુરખાઓ ભોજન કરે અને ડાહયાઓ જમે.

ડાકટર માખમાર—(શા૦ તવંગરદાસ, જે અને ખયાલી દુઃખ દરદો વારંવાર થઈ આવે છે તેમને માટે પીવાની દવા, ગળવાની ગોળી, પડીકાં અને દરાફટ લખી આપીને) જોવની સાહેબ, તમોએ તો બહુજ સંભાળભરેલા રહેવું હો! આ મરકીના દીવસોમાં તો લોકો સેહેજ માંદા પડે છે, ને સુનાપીર ચાલયા જાય છે! આજે આટલે ને કાલે રામબોલો! માટે ખાવાપીવામા બહુ સંભાળ રાખજો, ને કાંઈ ફીકર નહી, સેહેજ મછર કે કીડી ચટકો મારે તોપણ તુરત ડાકટરને દોડતો તેડાવી મંગાવજો! ચુકશો ના હો! દીવસ બહુજ ખરાબ છે, માટે-અ-અ-હું સાંજના ઘરાકે.માં ફરવા નીકળીશ તે વેળા તમોને પાછો જોતો જઈશ, અને દવા લીધાથી તમારી હાલત કેવી થઈ છે તે જોઈને પછે જરૂર હશે તો દવા બદલી આપીશ. ચાલો સાહેબજી!

[ગજવામાં ખણણણણણણ દેતાં કે પાંચ રૂપયા સેરવી દય છે, અને એવા બીજા કેટલા પાંચ સેરવવાના મળશે તેનો ખયાલ કરતા દાદર ઉતરે છે!

"NOTHING FOR YOU, SIR!"

Civic Father—I am starving, sir! Can't you spare me a morsel, just a little bit, out of this pudding!

Lord Sandhurst—Can't for the present! There are others who perforce have taken away good slices, and I must be sparing in its use.

[According to the Budget Statement made in the Bombay Legislative Conncil the other day, the Bombay Government suffered a loss of Rs. 12,05,000 in their revenue owing to the prevalence of famine in 1896-97.]

"કંઈ નહીં, બા, તારે માટે કંઈ નહીં!"

શેહેરીબાવા—અરે સાહેબ, હું ભુખે મરૂં છું! તો આએ પુડીંગમાંથી એક નાનો સરખો નવાલો,—એક સેહેજ ટુકડો,—તો મને આપો?

લારડ સેંડહરસ્ટ—નહી બા, હમણા નહી! જોતો નહી, બીજાઓ જોરજુલમથી એમાંની સ્લાઈસો કાપીને ગરપ કરી ગયા છે તે! પછી હું તુને તે કાંહથી આપું! ઘણીજ કરકસરથી ને સંભાળીનેજ મારે તો એ ચલાવવું જોઈશે.

[મુંબઈની ધારાસભામાં રજુ કરવામાં આવેલાં બજેટ પ્રમાણે ૧૮૯૬-૯૭ માં ચાલેલા દુકાળને લીધે મુંબઈ સરકારને પોતાની મેહેસુલમાં રૂ ૧૨,૦૫,૦૦૦ ની ખોટ ગઈ હતી.]

THERE'S THE RUB.

Mrs. Karkabaloo—Why didn't you try to get into the Parsi Hospital? As head of such an establishment, there's fame to win.

Dr. K.—Thank you. I don't like the drudgery of it. Nor its danger. And fame doesn't come to every one. Besides, we're neither relatives nor friends of the Trustees.

ખાતજ કેઠી એસ છે બા !

મીસીસ કરકાબા લુ-પણ તમે કાંય નહી પારસી આસ્પીટલમાં ઘુસયા ? તેના હેડ તરીકે તમારૂં નામનું નામ થતે ને વરી આપરૂં સાથે લાગુ કામનું કામ્બી થતે.

ડાકટર કરકાબાલુ-એવી પીરા ને પંચાતીમાં પરવાનું બા આપરૂં કામ નહી ! એક તે વરી વહીતરૂં ને પહીતરૂં કરવાનું ને વરી જીવ સીકેનો સીકે ટાંગવાનો ! ને કેણને ખબર કદાચ તેમાં જસ મળે કે જુતયાંબી મલે ! ને એમ કબારગી જુતીયાંનીબી દરકાર આપરે નહી કરયે, પણ કંઈ ત્રસ્તીઓ તારા ને મારા સગાવાહલા કે દોસ્ત આસનાવ છે કે તેની પાસ !

COME A CROPPER.

"Ah, you nasty donkey! You won't allow me to ride you, eh! Whenever I approach you, you bray and kick and bite like Barney of Wilson's Circus fame!"

[The native papers continue to publish cases of old Hindus on the wrong side of forty and fifty marrying girls of ten and twelve. The Hindu reformer seems to be nowhere, his cry about caste reforms being a cry in the wilderness.

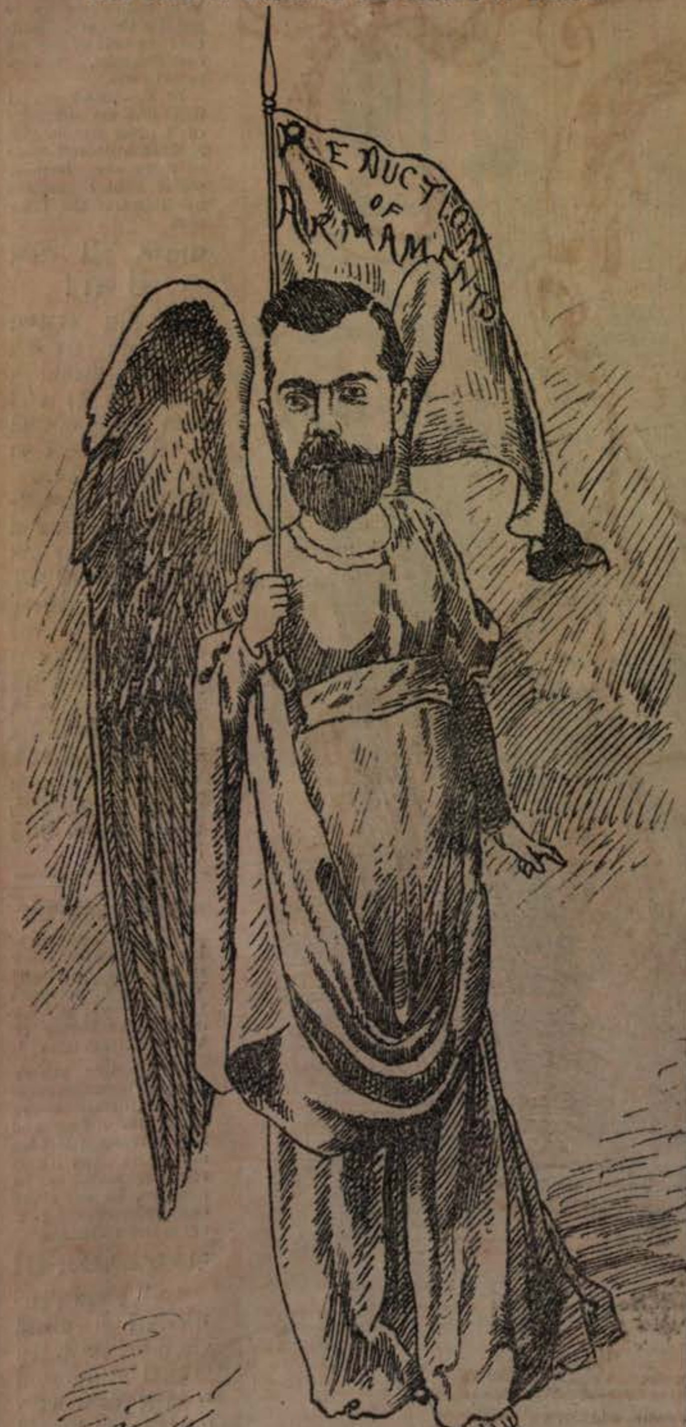
સજજડ પછડાયો !

"અરે, કંગાલ ગધેડા ! અને તયારે બેસવા નથી દેતો, હેં એ ! હજી તો બેસવા સ્વારી કરવાની તજવીજ કરૂં છું તેટલા મહીજનું કરડવા અને પાછળથી પછાડી ઝારવા આવે છે, અને ઓલા વીલસનના સરકસ માહેલાં ગધેડાની રીતી વાપરી બતાવે છે !"

[ચલીસ અને પચાસ પરસના ઘરડા હીંદુઓએ દસ અને બાર વરસની બાળકીઓ સાથે લગ્ન કરવાના દાખલા દેશી પત્રોમાં અવારનવાર પ્રગટ થતા જ રહે છે. તેવા વખતમાં હીંદુ સુધારાનું કાંઈ ટટુ ચાલતું દેખાતું નથી, કેમકે નાત સુધારા માટે તે જે બરાડ મારે છે તે જાણે બીઆબાન જંગલમાં તે મારતો હોય તેમ દીસે છે.]

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

THE CZAR OF RUSSIA AS THE ANGEL OF PEACE.

[The Czar of Russia has issued a manifesto to all the Powers proposing to call a conference for discussing the question of reducing their heavy armaments.—

મીૢ પંચના ફેન્સી પોરટ્રેટ.

સુલેહના ફરેસ્તાના વેશમાં રૂશ્યાનો શેહેનશાહ.

[યુરોપના સઘળાં મોટા રાજ્યો જોગ રૂશયાના શેહેનશાહે એક જાહેરનામું કહાડી તેમનું એક કનફરનસ ભેગું કરવાની દરખાસ્ત કીધી છે, અને યુરોપયન રાજ્યો જે ભારે લશકરી બોજા તળે કચડાઈ જાય છે તેમાંથી તેમનો છુટકો કરવા અને લશકર ઓછાં કરવાની બાબત ઉપર તકરાર ચલાવવાની સુચના કરી છે.]

MANCHI.—(With an eye to economy)—Hard times, Meheri dear. The plague's still with us, and we must save up for emergencies.

MEHERI.—O, yes. Quite right, love. I admire your fore-thought. Suppose you make a beginning and dismiss your barber? That'll be 12 annas a month. A small beginning, but it will go a long way. You can shave yourself, you know,—or I'll try and shave you clean!

(*Goes off to the milliner for a new dress for herself for the Pateti.*)

મંચી—(પપેટીનાં નવાં કપડાં અપાવવાના ખરચમાંથી બચી જવાની તાલમે લથી) જો મેહેરી, હમણા વખત ઘણોજ બારીક ચાલેચ, ને મરકી કંઈ મરતી નથી, વાસ્તે આપરે કંઈબી બચાવયે તો સારૂં કે અરીભીરીએ કામ લાગે.

મેહેરી—હા, તેમ કરોની. હું કાંહ ના કેહુંચ જે. લાવોની આપરે કાલથી ખરચ ઘટાડી નાખયે. પેહેલાં તમે તમારા ભગલા હજામને કાહારી મુકો કે જે મહીને દાહાડે બાર આના બચયા તે ખરા. તેને કાહાડીને તમારા હાથે તમે દાહારી બોરવા માંડો,—નહી તો કેહેતા હોય તો હું તમારી હજામત કરી નાખુંછ!

[અને તેટલું છતાં પપેટીનાં નવાં કપરાં લેવા તો મેહેરી કાપડયાની દુકાને મંચીને લઈ જાય છેજ.]

Sir Charles Frederick Farran.

WE deeply regret the death, in the midst of an honourable and useful career, of Sir C. F. Farran, Chief Justice of the Bombay Presidency. Sir Charles had been ailing for some time, but the knowledge of his illness having been kept strictly quiet, the news of his passing away was received by the public with shocked surprise. It was in the early sixties that Sir Charles, then plain Mr. Farran and comparatively but little known, came among us to practise at the bar, with what signal success is best evidenced by the fact that at his early death he had attained to the highest judicial position in the land. The large number that followed his remains to their last resting-place testified most eloquently to the esteem in which he was universally held and to the place he occupied in the thoughts not only of his friends and of those who came into close contact with him as counsel and suitors, but also of the larger outside public who only knew him by name and fame. The sympathetic and touching notices that have appeared in the Press, and the feeling words that have fallen from his brother-judges and from members of the bar, prove conclusively that, in the time allowed him for the exercise of his undoubted talents, he had happily succeeded in discharging the onerous duties of his exalted office in a way to give general satisfaction. The loss of such a man—an able advocate, and a calm, clear, and conscientious judge,—is a distinct loss to the country. We deplore it as such, offering our sincere condolence to those who were not by to hear the last parting words and to whom the loss is irreparable.

Friday, 9th September, 1898.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Monday, 5th September—When Mr. Snow first came among us, I said: " In the midst of summer we are in snow." It was the summer of our prosperity, our heart light and our purse heavy. It is now the " winter of our discontent," our heart heavy and our purse light, and Mr. Snow is not with us. Gone when we want him most, but happily only for a short holiday, and we hope he will soon return, for whether in rain or in sunshine, in happiness or in misery, we should like to be in snow and with Snow. This, however, though a natural enough desire (for our experience of Snow has been of the mildest) ought not to prevent our welcoming Mr. Harvey, *pro. tem.*—R. V., Right Velcome.

THREATENING NOTICE.

Threatening. Not the new M.C., not the plague, not the weather, not the croaking prophets of evil, not Death itself—so very busy of late and promiscuous in its slaughter—but a letter from the Government through their solicitor threatening to take us, the city Corporation, into the court if we did not comply with a certain demand within " one month next after the date of the leaving of this notice at the Municipal Offices! " The demand refers to two plots of ground in front of the Custom House, coloured *green* and *pink* for identification in the plan accompanying the notice, and we must give up the green one first, the Government reserving the customary right to call up the pink after. And (the notice goes on to say) the plaintiff—if there be a tiff between us—will be the Secretary of State in India in Council, and his attorney will be Mr. E. F. Nicholson who will turn up in the nick of time, when we want him, at his office at the old Secretariat, Apollo Street, Fort.

Great Apollo! *Fort-iter in re*! What a bolt from the blue! Although it is all green and pink! And the solicitor, if we don't give up peaceful possession of the two pieces of ground, will "make the green one red" a battle between the Secretary of State and ourselves.

If the notice had come from any other quarter than the old Secretariat, we should have asked, in regard to the green ground, if people saw any green in our eyes? And in regard to the pink ground, and

POLICE CHARGES WILL RUN.

MR. VINCENT IN WONDER.

other matters generally, we should have said that the notice was not quite the pink of politeness we were used to.

Coming from the old Secretariat, the notice was not treated by us in a mocking spirit. All the same, we received it, as Leo remarked, with an easy conscience, for we had always sought to avoid, as far as it could be reasonably avoided, any attitude of hostility to the Government. Here, however, is a clear case, and we have reason to think that the green and pink plots belong to us. So, as we too happen to have a solicitor, we are going to ask him to advise us, and to defend, if necessary. It will be solicitor to solicitor. Let us hope it will be *suaviter in modo* too, and that the plots in question, losing party-colours, will become *"one white."*

We are in the position of the party who pays in an emergency in the first instance and finds it hard to recover. We have seen how the Government have put us off. And now the Port Trust too puts us off, not with a distant promise to look forward to and trust, but with positive denial. Since it was our Commissioner, said Leo, that sent us to the Trust, let us hear first what he has to say in regard to to the position taken up by that body.

Money-charges are so hard to recover or adjust. There are the Police charges, which form a moot point between the Government and ourselves. Tired of writing and reading replies and writing again, we proposed the appointment of a committee composed of the representatives of both sides to arrive at a settlement. And now the Government in effect say that they are not prepared to go into the question! So that the Police charges will run, and with them the question how they are to be paid, for ever.

But with a population thinned by the plague, asked Mr. Roughton, is it not time that the Police itself were thinned?

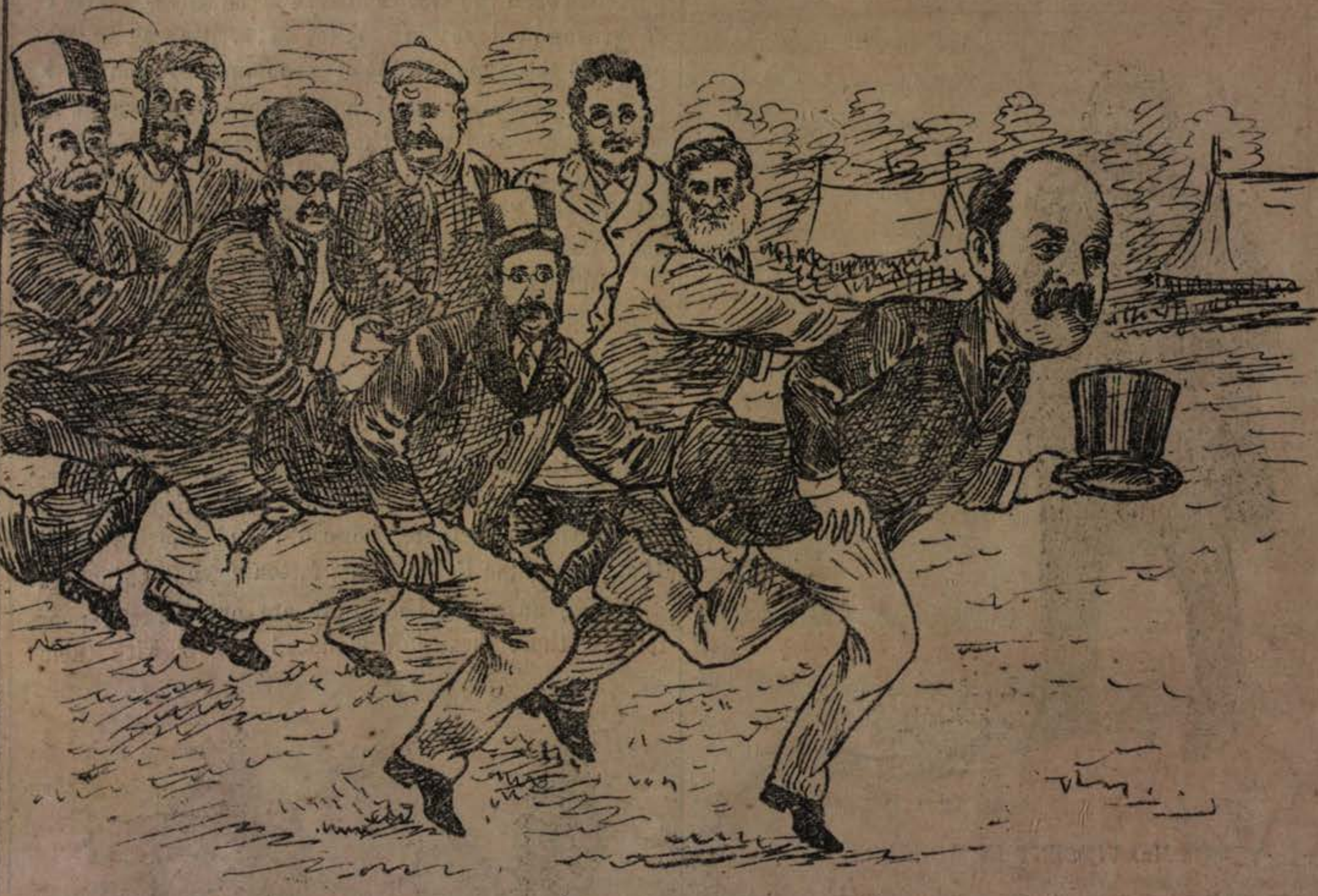
What a question, said Mr. Vincent, the Head of the Police, in wonder! The population was not thinned at all. It was the Police that was thinned by overwork, and when the people wanted a policeman here and a policeman there, he could find one nowhere. If anything, the Police wants fattening, not thinning.

Yes, answered Leo, they are overworked, poor fellows, those beautiful mounted *sowars* with their

THINNING *VS.* FATTENING.

graceful extinguishers overhead, who run to and fro in hot haste, heaven only knows, on what errands of supernal-sowarnal-grace!

WE RAN TO THE CRICKET FIELD.

Here we broke up. Not because it was the dinner-hour, but because it was time to play. Though business-men, we do unbend at times, and so with Mr. Roughton as captain, we ran to the cricket-field, crying as we ran :—

Run, Councillors, run,
For Runjeet they are roaring ;
Sing, Councillors, sing,
'Tis Runjeet that is scoring."

And as we neared the field, we added :—

" Gee, Councillors, gee,
Ranjeet at home is snoring."

SPEED THE PARTING GUEST.

"I have done the State some service, and they know 't."
—" Othello," Act v., Scene 2.

Mr. Punch (with real emotion, to retiring American Ambassador) :—"Good-bye, your Excellency, and good luck go with you. You won't forget us on the other side ? "

Not Meat.—Customer : " Have you got anything cold to eat, waiter ? "—Facetious waiter. " Yes sir ; we've got some cold bread and cheese."

Bounce.—Chinese bathing man : " Yes, Mrs. Sorlsbury, I promised you : but, you see, Mrs. Rusher, she insisted on having that machine, and you weren't here, so what could I do ? "

"RANJEET AT HOME IS SNORING."

THE PET OF THE MAID OF MAHARASHTRA.

"So glad you're out of the cage at last! You will sing in harmony now, won't you?"

[The clemency shown by the Bombay Government towards Mr. Bal Gangadhar Tilak, has given great satisfaction all round.]

માહારાષ્ટરની પુત્રીનું પ્યારૂં પંખેરૂં.

"આહ! આખરે તું પીંજરાંમાંથી બાહાર નીકળ્યું હં? તે જોઈ મને કેવો આનંદ થાય છે! હવે તું સુંદર રાગ અને ફાગ ગાશે કેની? અને ભાઇબંધી ને એકદીલીના ગાયન લલકારશે કેની, હં?"

[મી૦ બાળ ગંગાધર તીલકને તુરંગમાંથી છોડી મેલવાને મુંબઈ સરકારે

THE NIGHT OF BETHNAL GREEN.

"I will take some savage woman, she shall rear my dusky race,"

* * * * * *

"Not with blinded eyesight poring over miserable books."—*Locksley Hall.*

["Sir M. M Bhownagree merely performed the feat of talking for three quarters of an hour without saying anything except, indeed, that he was a 'product' of higher education in India, a statement which, if it were accurate, would undoubtedly be injurious. * * * * It might be seen that the whole point of Sir M. M. Bhownagree's amendment was, not indeed to advocate technical education, but to throw discredit upon higher education."—*India.*]

બેઠનૉલ ગ્રીનના "નાઈટ"

"બસ કોઈ એવી જંગલી બઈરીને પરણું કે જે મારી કાલી પ્રજાને ઉઘારે * * * * (અને) કંગાલ ચોપડીઓમાં માથું ખોસી રાખીને પોતાની આંખોને આંધળી નહી કરે."—લોક્સલી હોલ.

["સર મનચેરજી મેહેરવાનજી ભાવનગરીએ કંઈ પણ જાણવા જેવું જણાવયા વીના પોણો કલાક સુધી તાહેલું કરવાનું પરાક્રમ કરી બતાવયું હતું. તેઓએ [illegible] કે તેઓ હીંદમાંની ઉંચી કેળવણીના એક "પેદાશ" છે, જે વાત ખરી હોય તો બેશક નુકસાનકારક થઈ પડશે ... ... સર મનચેરજી [illegible] કેળવણીને [illegible] લાવવાની હતી."—"ઇનડયા."]

A WORD TO THE WISE.

Poonabai—After all, myself again! Calumny, slander, unworthy imputations and insinuations—and the resultant misery! All over now, and good fortune smiles upon me once more. And the Governor Saheb and the Councillor Saheb too smile and sympathise. And poor Tilak is free. And I'm free to enjoy myself.

Maharashtrabai—God bless you, my child! Let the past be a lesson to you and to everybody else all round.

તેજીને ટુકારો.

પુણાબાઈ—આહ, આખરે હું પાછી જેવી હતી તેવીજ થઈ! જે નીંદા, નાલેસી, નાલાયક બોહતાનો અને તોહમતોની એક વરસ દહાડો સુધી હું ભોગ થઈ, અને તેને લીધે જે તરેહવાર દુખ અને સંકટ મેં સેહેવયાં, તે સઘળું આખરે ખલાસ થયું, અને એકવાર પાછી ભાગયદેવી મારી પર પ્રસન થઈ છે! વળી ગવરનર સાહેબ અને કાઉનસીલર સાહેબ પણ મારી પર પ્રસન થઈ મારી તરફ દીલસોજી દેખાડવા લાગયા છે, ગરીબ બીચારા તીલકને પણ છોડી મુકયો છે, અને હું પણ એકવાર ફરીથી આનંદ અને મોજમાં મજાહ મારવાને છુટી થઈ છું!

મહારાષટરબાઈ—ઈશ્વર તારૂં કલ્યાણ કરો, મારાં બચ્ચાં! જે ગઈગુજરી બની છે તે ઉપરથી, મારાં બચ્ચાં, તું તેમજ બીજાં સઘળાંઓ રૂડો ધડો લેજો, એટલુંજ હું ઇછું છું.

CAUGHT!

Policeman Civic Father—Ah you mischievous urchins! You've been very troublesome of late! I must take you up, and see to your better behaviour in the future! You're registered in my books, and mind, you give a good account of yourselves, Or I'll know the reason why.

[The question of registration of births and deaths has been brought before the Corporation by Dr. N. N Katrak.]

સપડાયાં!

સીપાઈદાદા શેહેરીબાવા–આહ, તોફાની પોરયાઓ! હમણા હમણાં તમે બેઉએ ઘણું આછું મસ્તી તોફાન કરવા માંડ્યું છે, માટે મારે તમારી ખબર લેવીજ જોઈશે, અને તમારી સારી ચાલના જામીન લીધા વગર હું તમને છોડવાનોજ નથી! મારી ચોપડીમાં તમારાં નામ નોંધેલાં છે, અને જોજો, તમે સારી રીતે ચાલજો, નહી તો હું તમોને ફેંટમાંથી પકડયા વગર નથી રેહેવાનો!

[ડાક્ટર એન. એન. કાત્રક જનમ મરણની નોંધને લગતો સવાલ કારપોરેશન હજુર લાવયા છે.]

AMATEUR PHOTOGRAPHY.

(*A New Year Incident.*)

Their cousin Fakirji, an amateur photographer, has made them a Pateti present in the shape of a cabinet photo of themselves taken by him the previous week:—

Amy—How beautifully mixed up That daub in the centre, does it stand for you, I wonder!

Tehemi—Possibly. And you, where are you, dear?

Amy—Nowhere, apparently. Perhaps on your left. Something struggling into view, but out of sight.

Tehemi—That's it. Out of sight out of mind. The brute has revenged himself. You refused him, and he wants to show he has forgotten you!

પતેતીને આગળે અઠવાડએ ફકીરજી ભાઈએ પોતાની પીત્રણીની પોતાને હાથે સબી પાડી. એ ભાઈ કાંઈ ધંધાદારી ફોટોગ્રાફર નથી, પણ શોખને આતર તેઓ ફોટોગ્રાફી શીખયા છે, ને તેમાં નામદારી ને કીરતી એકઠી કરવા પડી ગયા છે. તેવણે પોતાની વહાલી પીત્રણોની પાડેલી સબી મોટી ઉકમાઈથી પતેતીના પ્રરજેંટ તરીકે ચોઓ ઉપર મોકલી આપી, જે જોઈને તેઓનો જીવ ખપરમે દહાડે ઊભરો કહુરી એ :–

એમી–અરેરે એ બધુ કેવું છબર કરી નાખ્યુંચ! આએ વચમાં મોટું ધાભું જેવું છે તે તું કે?

તેહેમી–હા, એમજ લાગેચ. પણ તારી સુરત સીકલ કાંહ ભરીચ? તે ફોટોમાં કંઈ પરેલી દેખાયચ કે?

એમી–ભલા જાણે તે તો કંઈ માલમ પરતીજ નહીં? પણ કદાચ તારી સબીની ડાભી બાજુપર એ ધાભું છે તે હું હોવસ! જાણે કંઈ વાદળમાંથી બહાર નીકળવાને વરે ચાંદ ફાંફાં મારતો હોય ની ને તોબી તે દેખાયજ નહી, તેમ કંઈ મારી સબી પરેલી લાગેચ!

તેહેમી–હા, મનેબી તેમજ લાગેચ. એ તો જે નજરથી દુર તે તન મનથીબી દુર. એ ફકરી મુવેલા ફકીરે બરાબર પોતાનું વેર લીધેલું લાગેચ. તેં એની સાથે પરણવાને વરે ના કેહયું, તેથી હવે એ દેખારવા માંગેચ કે એ તુને ભુલી ગીયોચ, ને જેમ નજર આગળથી તેમજ દીલમાંથીબી તુને દુર કરી નાખીચ!

ON THE NEW YEAR'S MORN.

THE PARSEE NEW YEAR, YEZDEZARDI 1268; THURSDAY, 15TH SEPTEMBER, 1898.

Miss Parsee Banoo—Delighted to see you, my dear! You're welcome, quite welcome!

નવાં વરસની સહવારના પોહોરમાં.

પારસી નવું વરસ, યઝદેઝરદી, ૧૨૬૮: ગુરૂવાર, તા૦ ૧૫ મી સપટેમબર ૧૮૯૮.

પારસીબાનુ--આહ, મારાં વાહલાં કચકલાં, તુને જોઈને મારો જીવ કેવો હરખાઈ જાય છે! મારો હરખ સમાયો જતો નથી! આવ, મારાં કચક, આવ. તારાં પનોતાં પગલાંને હું દુધે ને ચોકે વધાવી લેઉં! તું મારાં ઘેરમાં પનોતું થઈને રેહેજે, ને સુખ ને સંતોષ પાંથરી લીલાં લેહેર કરજે!

ONWARD!

THE SPIRIT OF PARSEEISM ON THE WHEEL OF PROGRESS.

[The chief events of the Parsee year which terminated on Wednesday last show that the Parsee community gave in charity twelve lacs of rupees and that it has kept itself on the path of progress.]

આગળને આગળજ!

વધારાનાં પઈડાં ઉપર પારસીપણું.

[ગયું પારસી વરસ જે ગયા બુધવારે પુરું થયું છે તેમાં બનેલા મુખ્ય બનાવો ઉપર નજર કરતાં માલમ પડે છે કે પારસી ટોળાએ એ વરસમાં બાર લાખ રૂપયા સખાવતમાં આપયા હતા, અને તેણે સુધારા વધારાના મારગ ઉપરજ ચાલવા માંડયું હતું.]

COMING EVENTS, &c.

[The mother had arranged to betroth her daughter on Pateti Day. They are returning from the house of the intended fiance, who has refused.]

DAUGHTER—And why did he refuse, ma dear?

MOTHER—The fool said he feared you would grow stout! And then gave me such a look, I felt inclined to tear his eyes out.

વન તેવાં ફળ.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૫૫ મું.]

A BUMPER TO THE NEW YEAR.

"Health and Happiness! Light and Love! Mirth and Merriment! Good Luck and Grace!"

"સાલ મુબારક!"

"કુલ ખલકને તનદરોસ્તી ને રંજ્ય રોજી! ખુશાખુશાલી ને ચેહેલ મેહેલ! મૈહેર મોહબ્બત ને સુખસંપજ! ખીલતું નસીબ ને બુલંદ સેતારો! નવું સાલ કુલ ખલકને મુબારક!"

THE NEW PLAGUE MIXTURE.

(COMPOUNDED BY SANDHURST AND CO.)

[The Bombay Government have resolved to do away with passes and quarantine camps, which have proved very harassing to the people at large.]

મરકીની નવી દવા.

ઘુંટીઘાટીને તઈયાર કરનાર,

સેંડહર્સ્ટ અને કંપની.

[પાસ આપવાની રૂઢી અને કવારનટાઇનની છાવણીઓ કહાડી નાખવાનો મુંબઈ સરકારે ઠરાવ કરયો છે, કેમકે તે પ્રજાને બહુ હેરાનગતીમાં મેલનારાં સાધન માલમ પડયાં છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Monday, 12th September :—The dead are not our only trouble, though in a sense they are our sorest trouble. The living too cause us no small annoyance. The dead, when they go out, omit to inform us; the living, to announce themselves when they come in.

I can understand the concern about the dead. Their exit, and the manner of it—whether helped out by nature or by the doctor's friendly art, whether due to medicaments or the heart's failure—assist us in finding out our defects, in regulating the city's sanitation, and in making us almost as free from death as Eden was before the Fall.

But why bother the tiny thing that is just beginning to draw breath, perhaps like a bubble only to burst as soon as blown! As if it wasn't enough of a trouble to come into this weary world of sin and woe, we must insist upon every little new-comer to come and report itself:

> "This is my birth day ; as this very day
> Was Cassius born * * * * * "

I confess I don't see the fun of it. Nor yet the crying necessity, though babies, when they first see the light, will cry by way perhaps of a protest against any undue interference by the municipality. We have a law to enforce registration, but we have let it lie dormant as something "more honoured in the breach than in the observance."

"A STARING DISPARITY."

But, said Dr. Sanitation, let us enforce it. I have been noticing, since 1873, a staring disparity between births and deaths. Why, why is this?

As if, mockingly replied Mr. Roughton, it followed of course that because there was a certain number of people in the city, there should also be a certain number of births!

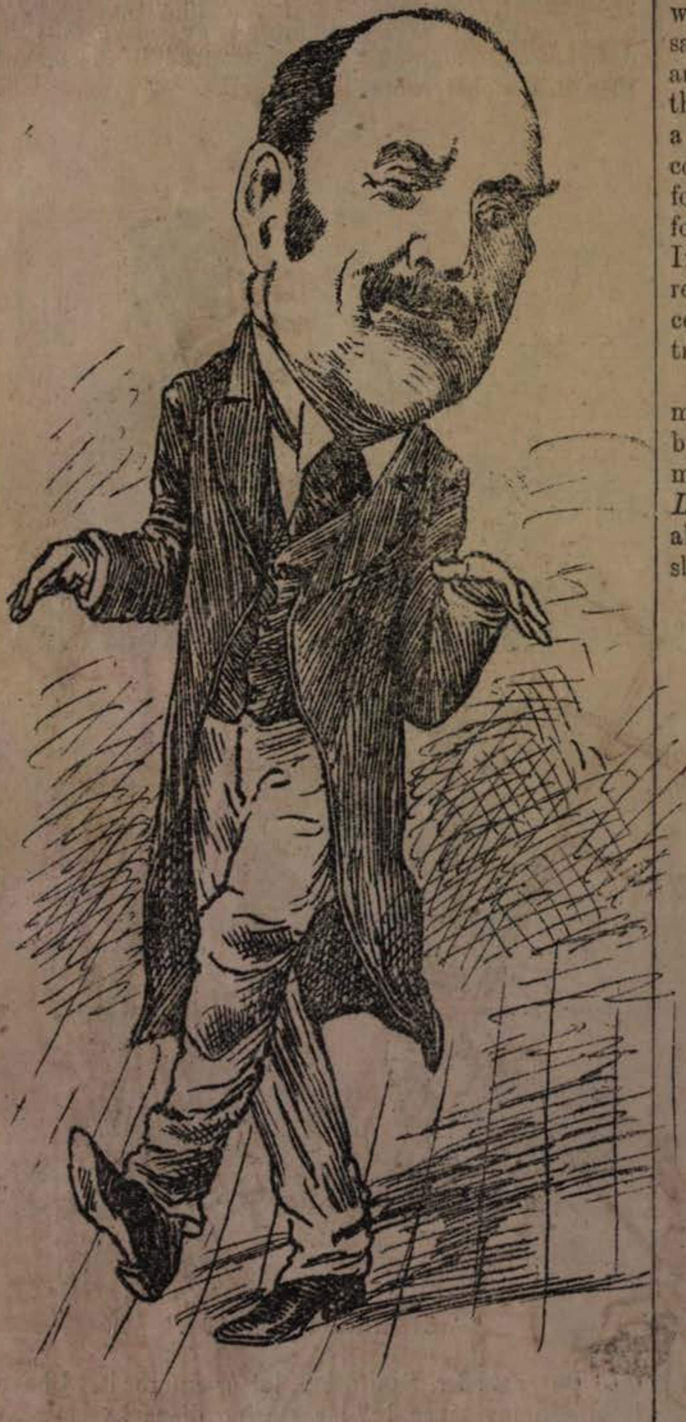
And, pursued the Doctor heedless of the interruption, I have further observed that many more come to be vaccinated than are born!

I am not sure if this bull caused laughter. Now that I see it on paper I own it looks foolish. But there must have been a deeper meaning in it than appears on the surface. Else why should Mr. Seraph, the most knowing seraph going, have tried to explain the seeming absurdity?

It appears that the women of the lower classes, anxious to give to their native countries the honour

"LET US ENFORCE IT!"

"MOCKINGLY REPLIED MR. ROUGHTON."

of being the birth-places of their offspring, take themselves away in time. Who knows but that the coming strangers may have the stuff in them

"The applause of listening senates to command,
The threats of pain and ruin to despise,
To scatter plenty o'er a smiling land,
And read their history in a nation's eyes"—

and must Bombay win the cheap glory of having produced such prodigies? So the women go, and when they return with their charge—in most cases, "inglorious Miltons" though scarcely "mute"—they go for vaccination, and thus it is that vaccination shows larger returns than births do.

A satisfactory explanation of the state of affairs, and interesting too, being a necessary condition of the women's going away. But the Doctor was hard to satisfy. So, while some suggested one remedy and some another, we decided to see what the M. C. had to say. In the meantime, what does Dr. Sanitation say to offering a small reward to any informant bringing us the welcome news of a fresh birth? It will be a nice berth for some, I know, this chance of earning, say a pice for every female, and a couple for every male, child. If the people don't or won't understand the value of registration as Dr. S. understands it, they will most certainly understand the value of money. Shall we try money, Dr. S., that is, of course when we have it?

"From slaughter to a throne"—the throne of mercy on which the Civic Father sits, or is supposed by Mr. Labhshanker Lakshmidas to sit. This gentleman is not only a compound of *Labh* (profit) and *Lakshmi* (money), but he so overflows with mercy also that he comes to us to beg that we will contrive to slaughter animals for food more humanely. Slaughter

"THE LOUDEST LOYALIST."

"THE CHARMER OF ANTS."

humanely! You will next ask us to insult with urbanity, and abuse with politeness! We cut the matter short,

"And shut the gates of mercy on *the kine*"—

or, were just shutting them when, the humane element preponderating, we thought we might appoint a committee to see if more humanity was possible, without our absolutely turning vegetarians. There may be two opinions regarding modes of slaughter. We may be, as some say, already quite as humane as we can be; there may be room for improvement as others say. But why compel those, on whom the knife has yet to descend, to see how dreadfully it works on their fellows? Why not, it may be asked? And where is the harm? The lamb sees, but knows not.

"The lamb thy riot dooms to bleed today,
Had he thy reason, would he skip and play?"

Perhaps not. And yet, if he skips and plays, he also bleats and weeps. Who can say that he sees, but knows not? Why then embitter unnecessarily his few remaining moments by making him feel beforehand and by proxy the pain of being slaughtered—humanely slaughtered, if you like that salve to your conscience? A small enclosure for those whose hour has come, and another for those who

"THE PUTTER-DOWN OF CONGRESS."

"HERE LAMBS BLEAT AND LIONS ROAR."

are waiting for theirs. Surely this is not much to ask nor much to grant. Grant but that mercy, and then, if you must kill, you may.

On the motion of the loudest loyalist among us (the C. P. Sage, the charmer of ants, the putter-down of Congresses and Congress-wallas,) we are going to present an address of welcome to the Viceroy-elect, the Right Hon'ble George Nathaniel Curzon, much travelled, deeply read, of wide knowledge, and though young in years, in experience old. It is only right that a fitting reception should be accorded to such an exalted personage. Only let us not perpetrate the oft repeated unwisdom of casting the future career of a new ruler from personal or family antecedents. We shall soon know what our address is like. In the meantime, here is a small one from me, drafted by Faith, illuminated by Hope, and casketed in Sincerity:—

"Welcome, welcome, to India's shore!
Here lambs bleat and lions roar,
Here plague kills and money flows o'er,
And tiffs unpleasant are in store.
Much as you've seen, you'll see yet more;
Be friends indeed like some of yore,
Teach us the higher western lore,
Heed not the ravings of a bore,
The empty sound, the mad furor;
Live, and let live, *con amor*."

A Hundred Up.—Tommy (reading daily paper): "What's a centenarian, Bill?"—Bill (promptly): "A cricketer, of course, who makes a hundred runs." —Tommy: "You don't say so! *I* thought he was called a centurion."

BHOWNAGREESM.—"ભાવનગરીઝમ."

Cousin Manek—Pray now what have you been doing since you opened—I mean, joined—the bar?

Cousin Kavas—ah! fairly well. The gown gives one an important look. As for business, I'm trying to see if I can't catch an heiress!

Manek—Good. I think Bhownuggree is right after all. if now you had been a mason or a smith! But no. You must turn to books, and there you are! A briefless, starving, two-penny-half-penny bar-man,-barrister, I mean!

કાકાની માણેક-પણ હું એમ પુછું, કાવસ, કે તેં "બાર" "ઓપન" કીધું,-આઈ મીન તું "બાર" માં "જોઈન" થયા પછી તું હવે શું ઘારેચ? કંઈ કામકાજ કરેચબરેચ, કે રોટલા ખાઈને ઓટલા ભાંજેચ? કાકાનો કાવસ-હારે, બેરીસ્તરનો જભો પેહેરીને ફરૂંચ હરૂચ તેથી મારો ભપકો તો ઘણો મારેચ! ને કામમાં કામ તો હાલ તરત એજ શોધુંજ કે એકુ સધર છાંદાવાળી બીહ્લુ હાથ આવી જાય તો તેની સાથે પરણી જાઊં કે પીરા પતે!

માણેક-ઠીક, કાઉ, ઠીક. તેં તારે વરે કામ તો ઠીક શોધી કાહરયુંચ હ! હું તો ધારૂંચ કે બીજાઓ ગમે તે બકે, પણ આખર કરે ભાવનગરીજ ખરો છે. હજી તું એકુ કડીયો કે સુંથાર લુહુવાડ કાંય નહી થયો? તો પછી એમ ફાંફાં તો મારવાં નહી પરતે? પણ નહી, તુને તો બરક ને મીલટન વાંચવા જોઈયે ને લા બુકસની સ્ટડી કરવી જોઈયે! ને તે કરીને મેળવયું શું? થયો તારે તો એક બ્રીફલેસ, ભુખે મરતો, બે બદામનો "બાર-મેન"-આઇ મીન બેરીસ્તર થયો, કે જેને કોઈ દોહોરીયાંના ચનાબા નહી આપે!

TURNING A NEW LEAF.

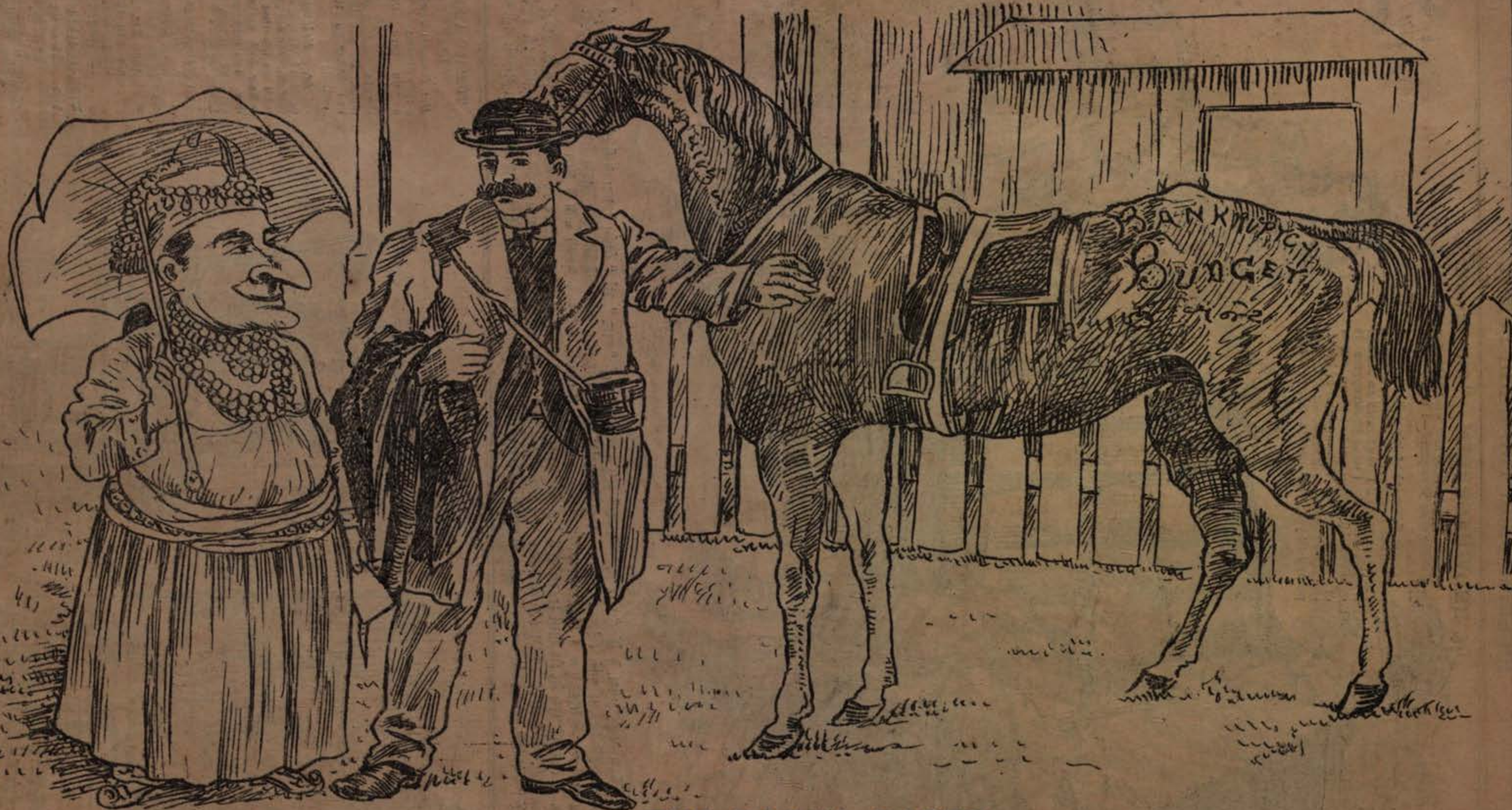
Mrs. Poniadas—(wife of a rich Shethia) —I feel a pain here, Doctor. Right in the eye, Can't see at a distance in the night, Do you think I had better go to an oculist?

Dr, Makhmar—An occulist? Why, my dear madam, who am I then? "All the ills that flesh is heir to," are in my line. You may say I am an oculist born! Let us see——

(Sees—charge, Rs, 5, Gives specs worth a shilling—charge, Rs, 10!!! And Mrs, P.,—if she can see nothing else, sees the money gone!!!

અમારા ડાકટર માખમાર એક નવો સફો ફેરવે છે.

[વધુ માટે જુઓ પાનુ ૧૫૬ મું.]

THE POONA RACES.

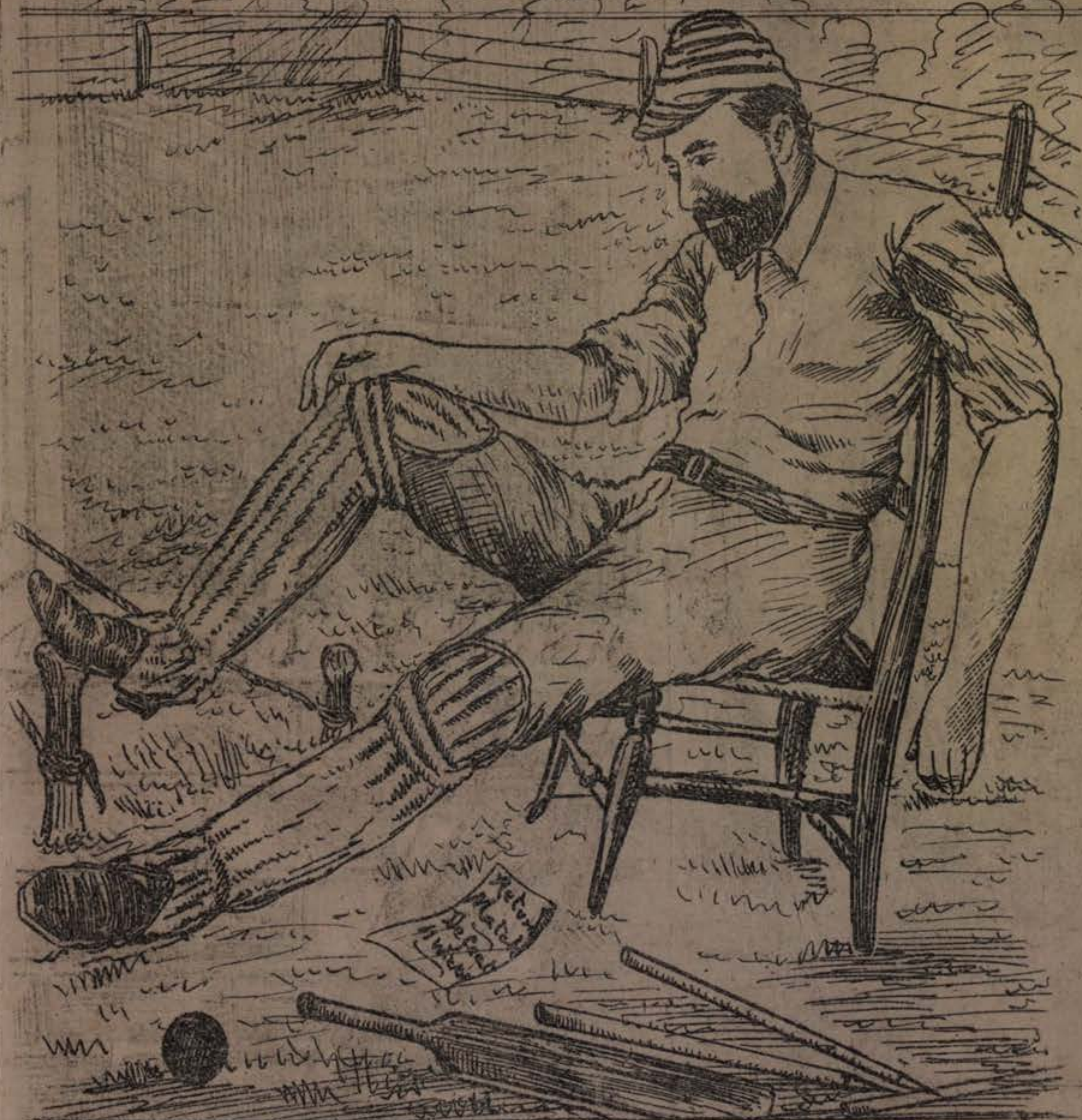
THE OWNER OF THE "BANKRUPTCY BUDGET"—I knew there wasn't any chance for him, so didn't put him forward as the favourite, Mr. Punch. Next year, I hope to win,—accidents and unforeseen events and b d time always excepted!

[The Poona Races have been the event of the Poona Season this week, the race for the Governor's cup having been run on Thursday last.]

પુણાની ઘોડદોડની શરત.

"બેનક્રપતસી બજેટ" ઘોડાના માલેક—હું જાણતો હતોજ કે એને માટે આએ વખતે શરતમાં કંઈ "ચાનસ"જ નથી, જેથી મેં એને "ફેવરીટ" તરીકે આગળ મુકયોજ નહી, મીο પંચ. તોબી આવતે વરસ હું જીતવાની આશા રાખું છું, દોસ્ત—પણ અલબતા કંઈ અકસ્માત નહી થાય, કંઈ નહી ધારેલું બની નહી જાય ને ખરાબ વખત નહી આવે તો મને આવતે વરસ જીતવાની આશા છે!

[પુણાની મોસમમાં આ અઠવાડયાંનો મુખ્ય બનાવ ઘોડદોડની શરતોનો પસાર થયો છે, જે શરતોમાં નામદાર ગવરનરે ભેટ આપેલાં "કપ" માટેની શરત ગયા ગુરૂવારે થઈ હતી.]

THE PARSEE CRICKETER IN SULKS!

"A sorry defeat in Bombay, and a crushing one in Poona! I think I've lost my mettle! My prestige is gone! My calibre blunted! And the sterner stuff, of which I presumed I was made, has melted away!"

Voice of Mr. Punch—Ah! You lazy sluggard! It's all the fruit of your own supineness, your own presumption! Be up and doing, gather strength by constant practice, in a scientific way too! Or,—or—

[The Parsees received a crushing defeat at the hands of the Presidency at Poona.]

કુજરાયલો ધુકરાયલો પારસી ક્રીકેટર.

"મુંબઈમાં સારી પેઠે ચંપો થયો, ને વળી પુના માંબી નહી ખાધેલો એવો જબરો માર મેં ખાધો! મને તો લાગે છે કે મારૂં પાણી હવે જતું રહયું છે! મેં મેળવેલાં નામ અને કીરતી ધુલમાં ગયાં છે! મારો દમ સાહાસ સઘળો નીકળી ગયો છે! અને હું જે મતમાં એમજ પવન રાખનો હતો કે મારા જેવો કોઈ નહી. તે મારો પવન હવામાં પીગળી ગયો છે!"

મી॰ પંચનો આવાજ—આહ! એઈ આળસુ આદ્મ! એ બધી તારી આળસાઈની, તારી પોતાની હેંકરાઈ ને તેહેંકરાઈ ને પત્રાછની મોહકાન છે! ચાલ ઊઠ, ને બરાબર "પ્રેકટીસ" કર, અને તેવી તો કલા લગાવવાની રીતે નહી હો! તે દહાડા તો વીસરી જા, ને બરાબર "સાયનટીફીકલી" "પ્રેકટીસ" ચલાવ! નહી તો,—નહી તો—

[પ્રેસડેનસીના અંગ્રેજ ક્રીકેટરોને હાથે પારસીઓએ પુણા ખાતે જબરી હાર ખાધી છે.]

AFTER THE BAHADURJI MEMORIAL MEETING.

"And what did you do at the Albless Baug?"

"Honoured the dead in suitable terms, resolved to keep his memory green, and gave ringing cheers for MEHTA, the Parsi Lion and Congress leader!"

"Yes? But I thought the Parsis didn't care for the Congress. And weren't the anti congress men there too? Why, you must have burned their little hearts to cinders. Poor old aunties!

બહાદુરજીની યાદગારીની સભા પછી.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૨૨ મું.]

YOUNG WIDOWS AFTER REMARRIAGE.

Gujarati Bai—Will you accept my son as your daughter's husband ?

Dakshini Bai—Ah ! I wish I could ! But is the alliance possible ? Can a Gujarati marry a Dakshini ? It will be a jackal wooing a lioness !

[It is an open secret that the Hindu reformers who have married widows find it very difficult to get their sons and daughters settled in life, owing to their being kept out of the caste on account of their remarriage.]

જુવાન હીંદુ વીધવાઓએ પુનરવીવાહ કરયા પછી.

ગુજરાતીબાઈ-કેમ તમારી શી મરજી છે ? મારા દીકરા સાથ તમારી દીકરીના વીવાહ કરશો ?

દક્ષીણીબાઈ-આહ, હું ઈછું છું કે હું તેમ કરી શકું ! પણ એવાં લગન થઈ શકે કે ? અને એક ગુજરાતીથી એક દક્ષીણી સાથ પરણી શકાય કે ? તે તો એક શીઆલે એક સીંહણ સાથ પરણવા માંગવા જેવું જ થાય !

[આ વાત છુપી રહીં નથી કે જે હીંદુ સુધારાવાળાઓએ પુનરલગન કરયાં છે, તેઓને નયાત બાહેર કહડેલા હોવાથી તેમને પોતાના દીકરા દીકરીને પરણાવવાની બહુજ મુશકેલી નડે છે.]

KICKING THE LADDER.

["Mur. Souttar knows more of India, her circumstances and traditions than the bumptious Parsi, who presented the pitiable and unedifying spectacle of a man kicking the ladder by which he had climbed to prominence. Sir M. M. Bhownugree is by no means a presentable type of cultured Indian, and all that he has in his present position he owes to the system of education which he now denounces with all the violence and bitterness of one who has suffered most by it. "—*Hindu.*]

જે નીસરણીએ ઉપર ચહડયા તેજ નીસરણીને હવે લાત મારી નાખી દેઓ !

[" હીંદ, તેની સ્થીતી અને તેની દંત કથાઓ વીષે આ ધાંધલીયો પારસી જે કાંઈ જાણે છે તેનાં કરતાં મી૦ સાઉટર વધારે જાણે છે. એક માણસ જે નીસરણીથી પોતે ઉપર ચહડી પ્રજા વચ્ચે જાણમાં આવયો હોય, તેજ નીસરણીને લાત મારીને ઉડાડી નાખવાનો જેવો દલગીરીભરેલો અને નઠારો દેખાવ કરે તેવો દેખાવ આ ધાંધલીયા પારસીએ કરયો હતો. સર એમ. એમ. ભાવનગરી એક કેળવાયલા હીંદીનો ખચીત નમુનેદાર નમુનો તો નથીજ, છતાં તેઓ હાલ જે સ્થીતી ભોગવે છે તે માટે, જે કેળવણીની રૂઢીને તેઓ ભારે જોરા અને કડવાસથી હમણા વખોડી કાહાડે છે, તેજ રૂઢીને તેઓ આભારી છે "-હીંદુ.]

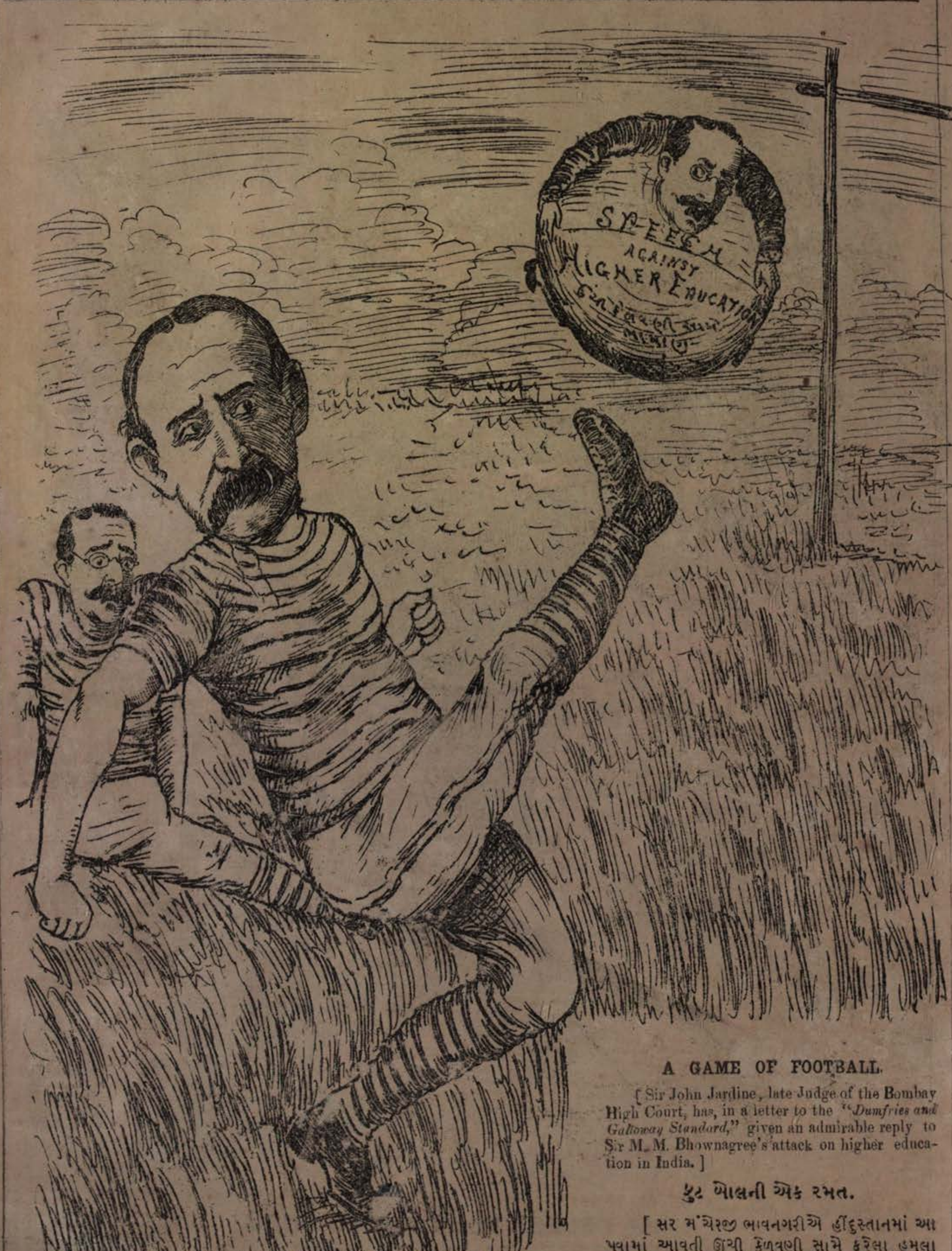

THE CELESTIAL IN A MAD FURY!

[Peking telegrams state that the Emperor's reforming adviser has been banished, and that the Empress Dowager has resumed complete sway. This means that all reforms in China have been abandoned.]

ઘેલા ગુસ્સામાં આવી ગયલો "આકાશી ચીનો!"

[પીકીંગથી મળેલા તાર સમાચાર ઉપરથી જણાય છે કે ચીનમાં સુધારા દાખલ કરવા માટે શેહેનશાહને જે ધણી સલાહ આપતો હતો તેને દેશનીકાલ કરવામાં આવ્યો છે, અને ચીનની વીધવા શેહેનશાહબાનુએ રાજનો સઘળો કારોબાર પોતાને હસ્તક લીધો છે. આનો અરથ એટલોજ થાય છે કે ચીનમાં સુધારા દાખલ કર વાનું કામ તદનજ તજી દેવામાં આવ્યું છે.]

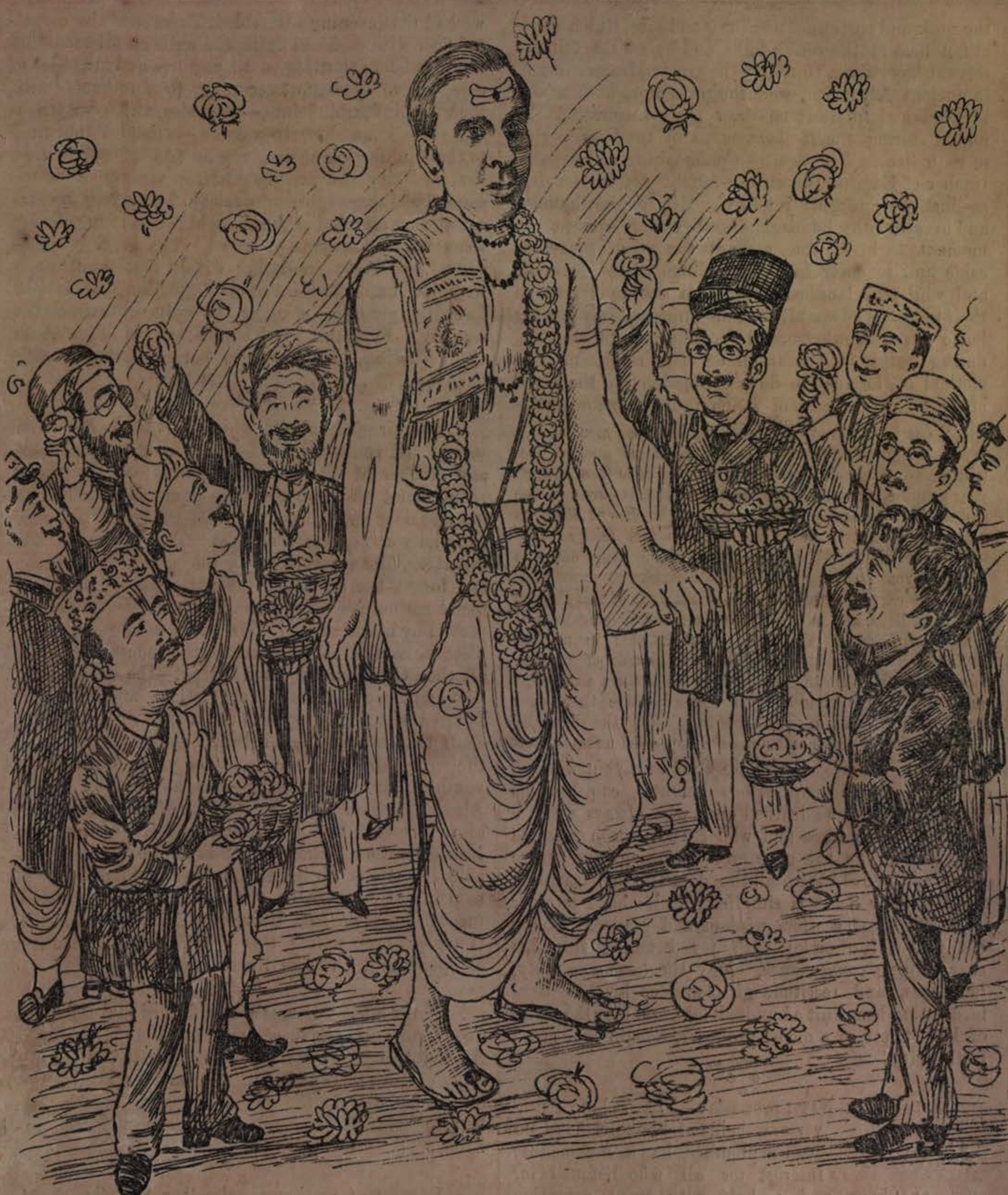

A GAME OF FOOTBALL.

[Sir John Jardine, late Judge of the Bombay High Court, has, in a letter to the *"Dumfries and Galloway Standard,"* given an admirable reply to Sir M. M. Bhownagree's attack on higher education in India.]

ફુટ બોલની એક રમત.

[સર મંચેરજી ભાવનગરીએ હીંદુસ્તાનમાં આપવામાં આવતી ઊંચી કેળવણી સામે કરેલા હુમલાનો મુંબઈની હાઈ કોર્ટના માજી જડજ સર જાન જારડીને "ડમફ્રીઝ એંડ ગેલોવે સ્ટેનડર્ડ" નામનાં પત્રમાં ઘણો સરસ જવાબ આપયો છે.

SCOTT, THE FAVOURITE *GURU.*

CHOW-CHOW.

JALANDHAR NATH writes :—The sentiments of love, esteem and gratitude which prompted the scholars, past and pres't, of Wilson College, to present an address lately to t' Rev. Mr. R. Scott, Professor of English Literature in that Institution, did honour both to the pupils and to their *guru*. The showers of flowers in which this popular teacher was smothered at the entertainment and the frantic manifestations of joy on the part of the pupils, was a sight to see that night. Wherein lay the secret of this magnetic affection? In love, sympathy and humility. Christ,

Address to the Rev. Mr. Scott of Wilson College.

the pink and pattern of meekness and love, had a special fondness for the young folks, and herein this faithful servant has striven to follow the Great Master. Such, in ancient Aryavarta, were the preceptors with whom boarded and from whom drew their inspiration the pupils during the *Brahmacharya* or tutelage period of their lives. Rev Scott—a painstaking and capable teacher of English literature—taught not in the dry-as-dust style of pure intellect. His genial humour and his sympathy for his pupils often made him for the moment to leave the role of the stern preceptor aside and to enter into the feelings of the learners, and whilst he laughed with them and took part in their humours he was all the time imperceptibly driving home sound knowledge and instilling useful and enduring lessons into their minds. The result of this method of instruction finds expression in the words of the address, a copy of which is lying before me :-

"The influence of your teaching has done more than it is easy to express in words, to raise the moral and intellectual tone of the students of the College. You have infused your genuine love and appreciation of all that is pure and true and noble in Literature into successive batches of students during a long course of years; and we feel assured that these impressions, of the intensity of which every one who has been your pupil for any length of time knows something, have been carried by many of the past pupils of this College into their lives, and have helped to refine and elevate their principles of action. You have thus succeeded in making real to many the hidden meaning and power of English Literature, and have thereby conferred on them a priceless gift. But your life has been no less educative than your teaching. We may be permitted to say that the simplicity and sincerity of your character have impressed us most."

You, *Punchoba,* who are known for your wonderful cures by raising uproarious laughter, can have no sympathy for those learned ones who always wear a frown on their faces and who cannot teach wisdom without donning the garb and assuming the grave aspect of the owl. With all the depth of his learning, the Rev. Mr. Scott is simplicity itself: he is humour personified, and scatters wisdom and gladness among his youthful disciples with joy beaming from his ever smiling countenance. May the lessons in piety, meekness, and rectitude of character he has been inculcating bear fruit a hundred-fold, and may the name of Rev. Scott, as a model professor, remain ever green in this city!

***

The Telang Anniversary.

JALANDHAR NATH proceeds:—The Telang Anniversary held at Sanzgiri Hall on 24th September, had a melancholy interest for all who listened for over an hour and a half with rapt attention to the eloquent address of Mr. Justice Ranade. The speaker felt strongly what he said and as he marshalled before our minds' eyes the shades of the departed ones who were contemporaries with the deceased worthy,—Nulkar, Yajanik, Parmanand, Modak, Bhagwat and others—I could not help feeling myself carried back to the time when the genial presence of "K. T. T." enlivened the doings of the Hindu Union Club in the humble room adjoining the Hall wherein we had that evening assembled. There was the carpetted floor with cushions lining the walls on all sides and the members squatting in all postures and attitudes of ease,—or of discomfort according to foreigners with their stiff, inflexible joints,—attitudes, which we Orientals alone know how to assume—attitudes unsuited to those lumbering chairs, benches and sofas; postures, the elasticity and accommodating virtues of which can only be thoroughly appreciated by nervous foreigners who are alarmed at the thought of cramming a small room with an expansive crowd. The *tabak* of *pan-supari* was freely circulating within that small place with its simple appointment of *jhajum* and *takyas.* Even the pictures adorning the walls were from the nursery. Everything was simple and primitive about the gathering, and it was in perfect harmony with our lives.

***

THE air of simplicity which pervaded that room was (J. N. continues) intensified by the appearance and manner of the presiding genius of the place, round about whom an admiring group sat listening to his vivacious and edifying conversation. He was sweet simplicity and grace combined. The *bon mots,* the repartees, the sonorous voice, the merry laugh—who can forget the agreeable moments passed at those social gatherings which Kashinathpant graced and improved by his presence? The scene would be incomplete without Nana Saheb Bapat, the venerable Curator of the Government Book Depôt—the bold man, who had the courage of his convictions, and who never faltered when called upon to call a spade a spade. The chaff that merrily flew between young Telang and the greyhaired veteran—old in years but full of youthful fire and vigour—was a treat in itself. Alas! poor Rao Bahadur Narayan Vishnu Bapat has also followed his youthful friend to eternal rest. How deep the affectionate attachment of the redoubtable Bapat was for his friend Kashinathpant may be seen in the concrete by those who scan the Endowment pages of the local University Calendar. I hope it is not bad form telling this to you; for I believe it is an open secret who that liberal donor was.

***

WHAT a feast of reason and flow of soul was there (J. N. proceeds) in those never-to-be-forgotten days! All that has departed from the Club with the passing away of the gentle magician who exercised his potent charm equally on the gay and the melancholy, the learned and the ignorant, the pious and the unbelievers!

***

I FIND, (continues Jalandhar,) some one is trying to mar the effect of the anniversary address by starting a controversy as to the relative merits of the Telang School of Thought and the Other School of Thought to which reference had been made in the Anniversary Address. The 8-year-old daughter's marriage is again brought to the front to be-little the great man. Oh the Indian daughter! What have we not to suffer on your account? Poor saintly Keshub Chandra Sen, the great religious reformer of India,

wrecked his fame on your account. The Rajput and other warlike races of this country sufferred agonies for your sake until our merciful rulers intervened. Poor, gentle Telang, the pure-minded patriot and scholar, the too loving husband, the affectionate father, and the true friend,—in life they tormented you for the sake of the daughter, and even in your restful abode they will perturb your gentle spirit on that score! The educated Hindus who live a dual life every moment of their existence; who, learned in western lore, often pose before the non-Hindu world as so many Luthers, Hampdens or the Lollards; who at home before their revered elders and illiterate but devoted wives feel how cruel and unjust it is to force their view of things on their unsophisticated and orthodox minds; the educated Hindus, I say, should pause before they pass a hasty judgment on an erring brother.

THE PURE-MINDED PATRIOT AND SCHOLAR.

***

You know my failing, dear *Punchoba* (continues friend J. N.). I am an awful dreamer. Whilst thinking about the address and the controversy I fell asleep and dreamt a dream. It was a fairy I saw in vision, addressing, sternly, a small group of persons—English educated as well as orthodox, but all "literates" in the language of Çensus Reports. An immense crowd was in the background—all "illiterates," happy and indifferent. "Ignorance is bliss" was the legend on a banner carried by one of the crowd.

***

THE *pari* was the Spirit of the Age (proceeds J. N.) and she thus exhorted the men and women in the tiny crowd. "Ye, earnest men, bound to ancient institutions, be not rough on the English educated Reformers, for theirs is the Kingdom of Progress! Ye, honest and sincere Reformers, treat not the orthodox party with contempt, bear with them patiently, for they understand me not—the Spirit of the Age! Ye, hypocrite ones, in both parties, I pity you; nothing but unmitigated loathing and contempt is in reserve for you till you end your ignoble lives! Ye, honest Reformers again, look to the future mothers of India, your Home Rulers; train them now in the way they should go, as ye have been trained yourselves, and they will in good time help you in your higher aims; neglect them now and they will thwart you as ever!"

***

WHAT more I saw and heard is another story . . . . The *pari* lingered long in the midst of the other crowd of millions in the distance. . . . . *Au revoir!*

LICKING RUSSIAN LEATHER!

OR, THE ATTITUDE OF CHINA.

રશીયાનો પગ–ચાટુ !

ચીના ચાઉ હમણા કેવી વલાણુ પકડી બેઠા છે તેનો એક નમુનેદાર ચીતાર.

A PEACE OFFERING.

[The Government of India have addressed all the local Governments on the subject of plague administration, and have laid down new principles on which operations against plague are to be conducted. These principles are generally approved]

હીંદનું મન શાંત કરનારો એક હદીયો.

[મરકીના કારોબાર વીષે હીંદી સરકારે સઘળી સ્થાનીક સરકારો જોગ એક પત્ર લખયો છે, જેમાં મરકી સામે કામ કેવી રીતે લેવું તેને લગતા નવા નીયમો તેણે મુકી આપયા છે. આ નીયમો તરફ સામાનય રીતે પસંદગી બતાવવામાં આવી છે.]

THE LION'S LATEST ACHIEVEMENT.

[The battle of Omdurmaun was fought on the 2nd September, 1898. The British and the Egyptian forces under Sirdar Kitchener routed the Mahadi's army, and took possession of Khartoum, the capital of the Soudan.]

સીંહનું સઉથી છેલ્લું સાહાસ.

[ઓમદરમાનની લડાઈ તા૦ ૨ જી સપટેમબર ૧૮૯૮ ને દને થઈ હતી. તે લડાઈમાં સરદાર કીચનરની સરદારી હેઠળનાં ઇજીપશીયન અને ઈંગ્રેજી લશકરે માહાદીના લશકરનો પરાજય કરી સુદાનનાં રાજધાની શેહેર ખારટુમનો કબજો લીધો હતો.]

"GOD BLESS THE DEAR CHILD!"

(THE MAID OF MAHARASTRA ONCE MORE IN HER ELEMENT.)

She has recovered her spirits and has been very gay and merry and joyful.

"પરમેશ્વર એ પુત્રીનું કલ્યાણ કરો!"

દખણની દુખી થયલી અનાથ અબળામાં તેણીનાં અસલ જોમ અને હેંશ ઉલટ પાછાં આવ્યાં છે, અને અસલ માફક રંગીલી આનંદી અને ખુશમીજાજી થઇને તેણીએ પાછું ફરવા માંડયું છે! પરમેશ્વર એ પુત્રીનું કલ્યાણ કરો!

BHOWNUCREESM.—NO. 2.

MAKI—And so you have given up the idea of joining the law class, and going for the District Pleader's Examination?

MANCHI—Yes, I'm going to follow Bhownugree's advice and eschew law books.

MAKI—And then what are you going to do?

MANCHI—Going to be a shoe-maker. And just to begin from the last rung of the ladder, I intend going from door to door, to mend old shoes and slippers!

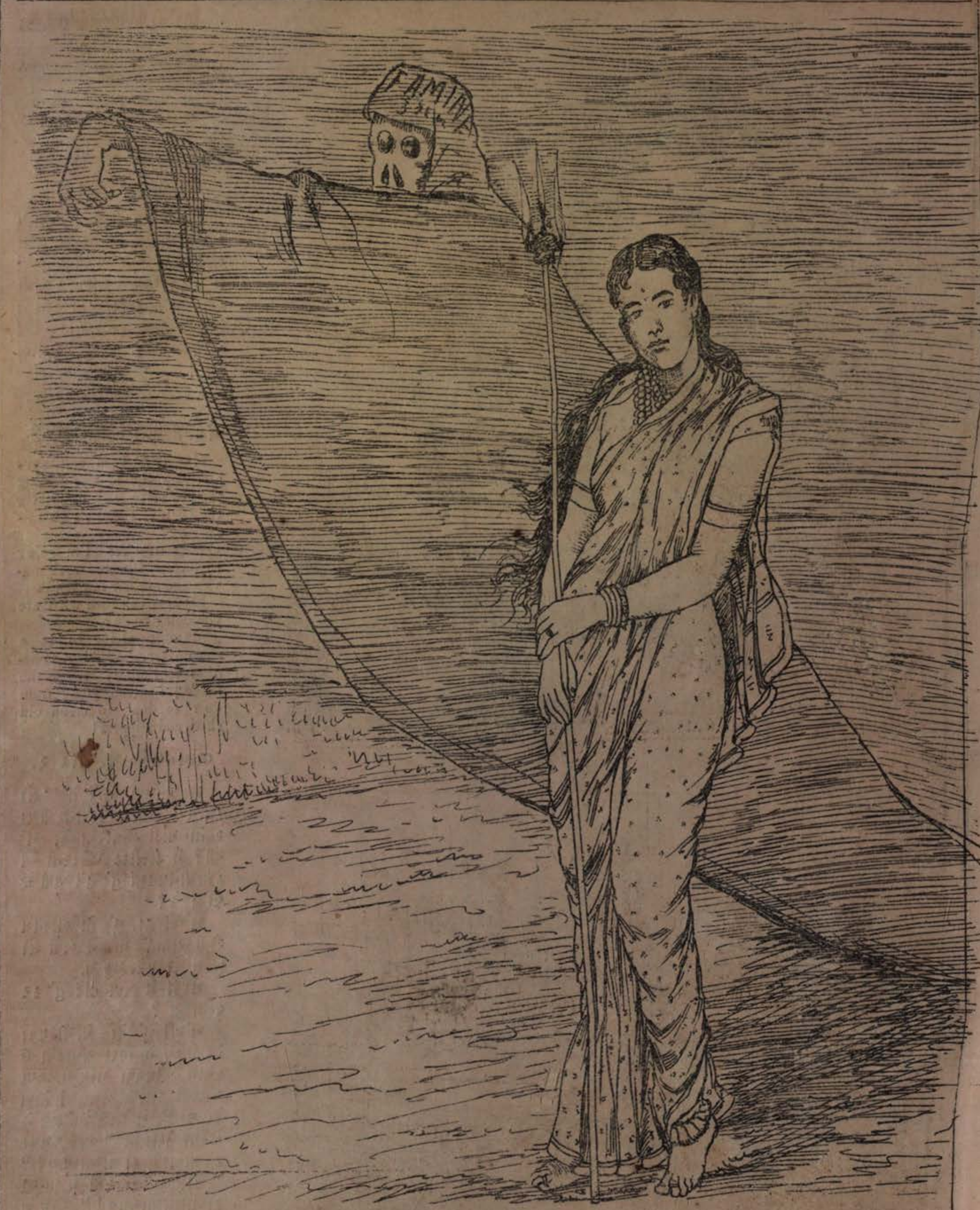
ભાવનગરીઝમ.—નો° ૨.

માકી—પણ તારે તેં 'લૉ કલાસ' 'જોઈન' કરવાનો વીચાર તો માંડીજ વારયો કે, મંચી? ને ડીસ્ત્રીકટ પ્લીડરની એકઝામીનેશનમાં તું હવે નથી જવાનો કે?

મંચી—હા, હું તો ભાવનગરીની સલાહ માનીને બધી લૉ બુકસ પર પુરો મુકુંચ.

માકી—ને પછી તારે તું કરવાનો સું?

મંચી—હું તો મોચી થવાનો છેઉં, ને જોરા સપાટનો ઉદયોગ ખીલવવા માંગુંચ. તેથી આવતી કાલથી બગલમાં તોબરો મારીને મોહોલ્લે મોહોલ્લે ને ઘેરેઘેર ફરસ ને "બાઈ, સપાટ સીયાચી કાઆઆઆય!" "શેઠ, જુટીલા કપી મારાયચી કાઆઆઆઆય!" એમ બુમ મારસ! આખા દાહારામાં જુનાં બુટ સપાટને જે કપી મરઈ ને સોલ મુકાયાં તે ખરાં! કંઈ નહી તો પાંચ પંદર આનાનો ખુરદો તો રોકડો મલસે! વરી કોઈનું ઉધાર સુધાર તો રેહેસે નહી, ને સાથે લાગા કોઇના આપરે ઓસીયાળાબી નહી રેહીસું!

THE LINGERING SHADOW.

[There are still 19,305 persons in receipt of famine relief in the Bombay Presidency.]

પથારી માંડીને પડી રહેલો પલીદ ભયંકર ઓલો.

[મુંબઈ ઈલાકામાં હજી ૧૯,૩૦૫ માણસો દુકાળનું સંકટ ભોગવતાં હોવાથી તેમને સરકાર તરફથી આશ્રો આપવામાં આવે છે.]

MUSIC HATH CHARMS, &C.

HILLOO—What an excruciating din you make while practising!

VILLOO—(*Unpractised wielder of the bow*) Only those who have no ear for music can say so. Players and singers are born, not made. You are born without the gift of music, and so I can't make you understand the real merit of my performance!

[*Fumbles at the violin! And torturer Hilloo for another half hour!*]

ગાયનમાં શું શું કરામત છે.

હીલ્લુ-ઓવાય, પણ તું પ્રેકટીસ કરેચ કે લોકોનાં ભેજાનો ખીમો કરેચ! એ સું બધું માથું ખાઈ જાયચ! બરાબર વજારતી હોય તો વજાર, નહી તો તારી વાયોલીનને ઓય લેઈ જઈને ચુલામાં મુકી આવસ!

વીલ્લુ-(જેને વાયોલીન વગાડવાનું પુરેપાધરૂં થાકતું નથી) એ તો જોની તારા મયુઝીકનાં કાન નથી તેથી તું એમજ બકયા કરવાની! એ કંઈ બેસીને બે ટેભા તોરવાના નથી કે રાંધણીમાં જઈને તપીલીમાં એમ તેમ તવાઠો ફેરવવાનો નથી!.એ તો જેનીપર 'નેચરે' ખરેખરી મેહેરબાની કીધી હોય તેજ ગાઈ ને વજારી સકે. બીચારી તું મયુઝીકનાં બ્રેન વગર જનમેલી, તે તું ગધા કીયા જાણે જાફરાનકી બાત?

[વાયોલીન સાથે પાછાં ફાંફાં મારે છે! અને બીજો અરધો કલાક સુધી હીલ્લુનાં પાકવીને પોરો કરે છે!]

THE POLAR BEAR,

AS IT NOW APPEARS IN THE GREAT EUROPEAN CIRCUS.

["His Imperial Majesty (the Czar of Russia) wished to put a stop, by an appeal to good sense and good feeling everywhere, to the game of 'beggar my neighbour.' He was against new armaments."
—*Daily News.*]

ઉતર ધૃવનું રીછ,

ગ્રેટ યુરોપીયન સરકસમાં કેવા સનગાર સાથ હમણા તે પોતાનો નાચ કરી દેખાડે છે.

["રૂશયાનો શેહેનશાહ સરવેની સારી સમજ અને સારી લાગણીને અરજ કરીને, હમણા દરેક રાજ્યવાળો લશકરી ખરચ કરી પોતાના પાડોશીને ભીખારી બનાવવાનો જે દાવ રમે છે, તે દાવ બંધ પાડવાની ઇછા ધરાવે છે. તે નવાં લશકર અને નવી કીલ્લેબંદીઓની સામે છે."-ડેલી નયુઝ.]

Sister Bachoo—Are you going up for the P. E. again, Baji? *Brother Baji*—Yes, for the sixth time! *Bachoo*—And your son? *Baji*—Oh, he goes for the matric this year! *Bachoo*—And suppose he passes and you're plucked? *Baji*—Well, father and son will both appear together in the P. E. next year!

બેહેન બચુ—તું પી. ઈ. માં પાછો આએ વખતે જવાનો છે કે, બજી? ભાઈ બજી—હા, વરી આએ છઠી વખત પાસો નાખી જોઉંચ. બચુ—ને તારો દીકરો હમણાં સું કરેચ? બજી—એબી આએ વરસે મેત્રીકમાં જાયચ! બચુ—ઓહો! તારે એમ ધારની કે દીકરો પાસ થયો ને તું 'પલક' થયો તો! બજી—તો પછી આવતે વરસ બાપ દીકર બેઉ સાથે પી. ઈ. આપવા જઈસું?

"OH! OH!!"

THE BOMBAY CIVIC AND THE PORT FATHERS after their failures to secure loans in the Bombay Money Market.

"અરે! અરે!!"

મુંબઈના શેહેરીબાવા અને બંદર બાવા,
નાણાં બજારમાંથી લોન કહડાવવામાં પોતાને મળેલી નીષ્ફળતા પછી.

SEEKING TO STEM THE TIDE.

(THE INDIAN DAME PARTINGTON.)

["High education has struck its roots deep in the soil of India, and will flourish even independently of the support of Government. Indeed, Sir M. M. Bhownegree, seeking to stem the tide of high education, reminds one of the frantic efforts of Dame Partington trying to mop back the Atlantic."—*Hindu Patriot.*]

ભરતીનાં પાણી ક્રોઇથી અટકે કે?

પોતાના હાથમાંની ઝાડુએ આ માહાસાગરની ભરતીનાં પાણી અટકાવવાને બીચારી ભોલીભટાક કેવી મીથયા માથાફોડ કરે છે!

["ઊંચ કેળવણીએ હીંદની જુમીમાં પોતાનાં મુળયાં ઊંડાં ખોસ્યાં છે, અને સરકારના આશરા વીના પણ તે આબાદ હાલતમાં ચાલુ રેહેવાની. ખરેખર સર એમ. એમ. ભાવનગરી ઊંચી કેળવણીના રોહ અટકાવવાની જે કોશેશ કરે છે તે ઉપરથી એટલાન્ટીક માહસાગરનાં પાણીને બુતારાએ પાછળ હઠાવવાને ડેમ પારટીંગટને કેવી ઘેલી ગાંડી માથાંફોડ કરી હતી તેની આપણને યાદ આવે છે."—હીંદુ પેત્રીયટ.]

THE GREAT WILARD.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Monday, 3rd October:—

" *Her widening streets on new foundations trust,*" and Bombay will ere long be in the hands of the City Improvement Trust. Trust me, fellow-corporators, the task, if arduous, laborious, herculean, even chimerical, is also honourable and one that will enshrine your names in the grateful memory of generations to come.

" Come one, come four, this Isle shall fly
" From its false base as soon as eye"

can wink, said Leo, the great Wizard, waving his magic wand, and on the instant from among our serried ranks there leapt forth six "trusty and most valiant servitors" ready to leave no stone unturned in the glorious cause of regeneration.

Trust me, you look well, continued Leo. But you're two too many. And though Bombay is going to take the new scheme upon trust, we are not going to do the same by you. For we know how most people fare who take things upon trust. We will approve, before we accept. We'll register your names on slips of paper, hand the slips round, and when the members have done the needful and the slips have come back to us, we shall know how you stand—or fall. Let the slips go round.

Slips! said the horrified Dr. Cow-Horn, always mindful of the dignity of the Corporation, Slips! Has it then slipped from your memory that once upon a time, it might be just such a day as this, Mr. Barrow, our ancient Secretary, handed us a big sheet of paper? And have we so soon degenerated into the littleness of slips? How have we deserved that you should treat us in this slip-shod manner.

Where is the rule sanctioning the election, asked Mr. Roughton and would not wait for an answer? Or rather, he would not let any one answer until counsel had had time to answer.

Take counsel of me, answered Leo, and let the slips go round.

"HORRIFIED!"

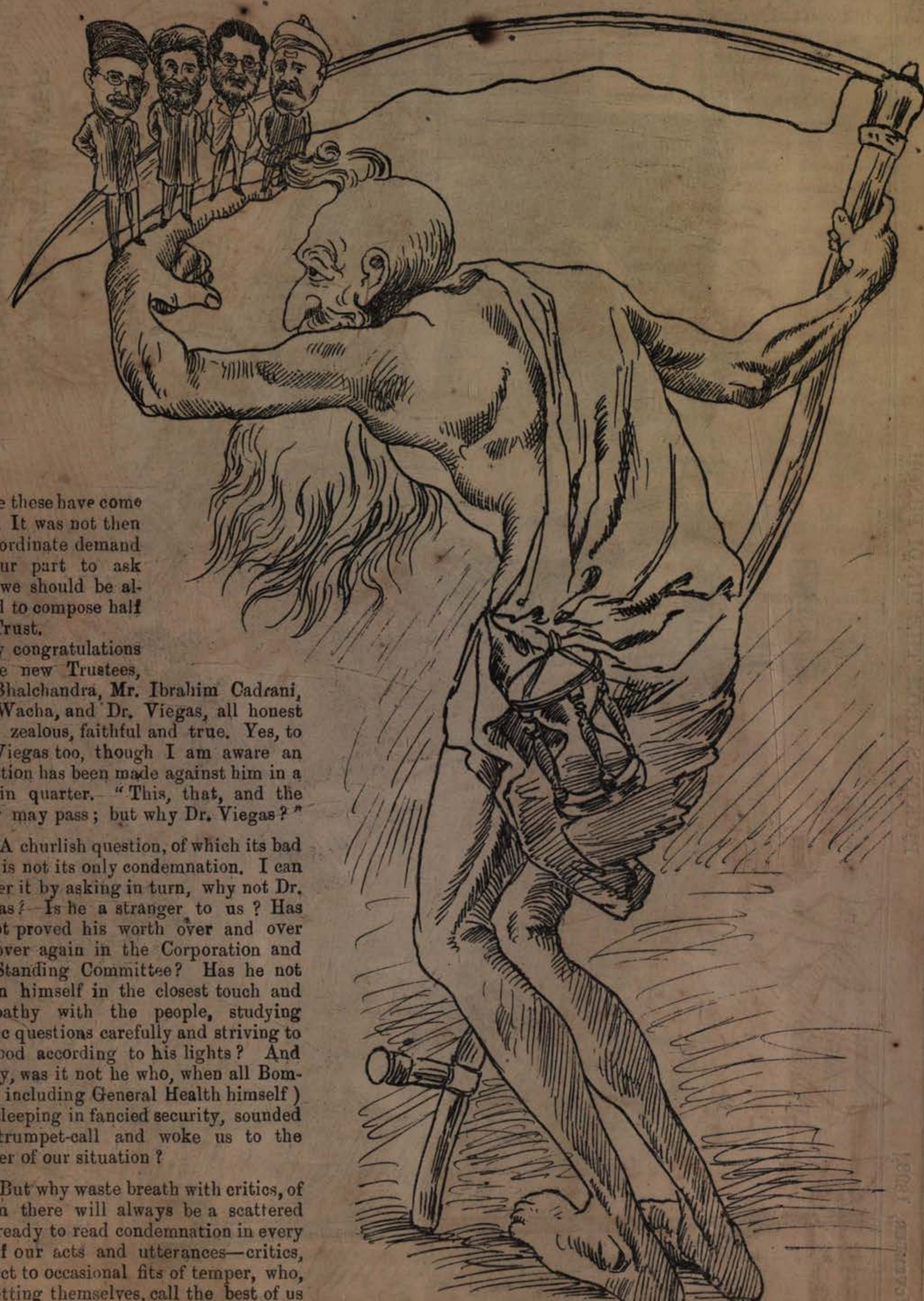
"A PRETTY PICTURE."

The slips went round, Dr. Cow-Horn looking small, and when they returned in due course, the inevitable happened. Six could not get into four seats, and two had of course to stand out.

I'm sorry for these two. Sorry for Mr. Kálábhai, the "Hon'ble member from Surat," who during the short time he has been with us, has honourably striven to win our favour. Still more sorry for Mr. Roughton, than whom it would be hard to find an abler or a more zealous corporator. But we cannot always get what we want.

For what we have got, we are truly thankful. Our choice is fixed:–*Mr. Ibrahim Rahimtoola* (pucka business-man) on the right, *Mr. Dew* (our Finance Minister *par excellence*) on the left, the *Moon* above, and *Gas* below. A pretty picture! A luminous picture.

And one that we are proud of. It is no small satisfaction to us to know that we can show four such men "to sparkle on the stretched fore-finger of Time.", Still greater satisfaction to know that there are more

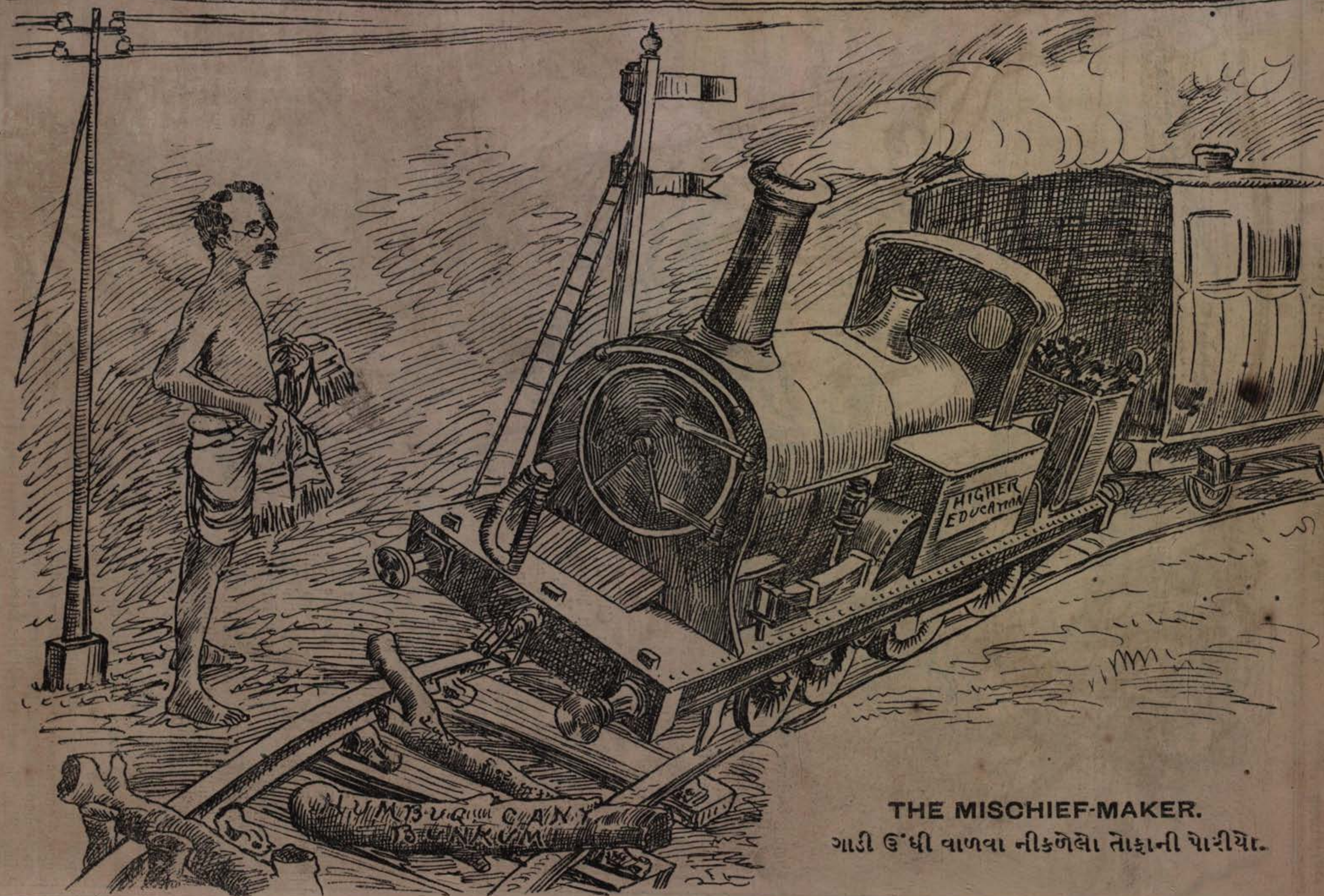
where these have come from. It was not then an inordinate demand on our part to ask that we should be allowed to compose half the Trust.

My congratulations to the new Trustees, Dr. Bhalchandra, Mr. Ibrahim Cadrani, Mr. Wacha, and Dr. Viegas, all honest men, zealous, faithful and true. Yes, to Dr. Viegas too, though I am aware an objection has been made against him in a certain quarter. "This, that, and the other may pass; but why Dr. Viegas?"

A churlish question, of which its bad taste is not its only condemnation. I can answer it by asking in turn, why not Dr. Viegas? Is he a stranger to us? Has he not proved his worth over and over and over again in the Corporation and the Standing Committee? Has he not shown himself in the closest touch and sympathy with the people, studying public questions carefully and striving to do good according to his lights? And finally, was it not he who, when all Bombay (including General Health himself) was sleeping in fancied security, sounded the trumpet-call and woke us to the danger of our situation?

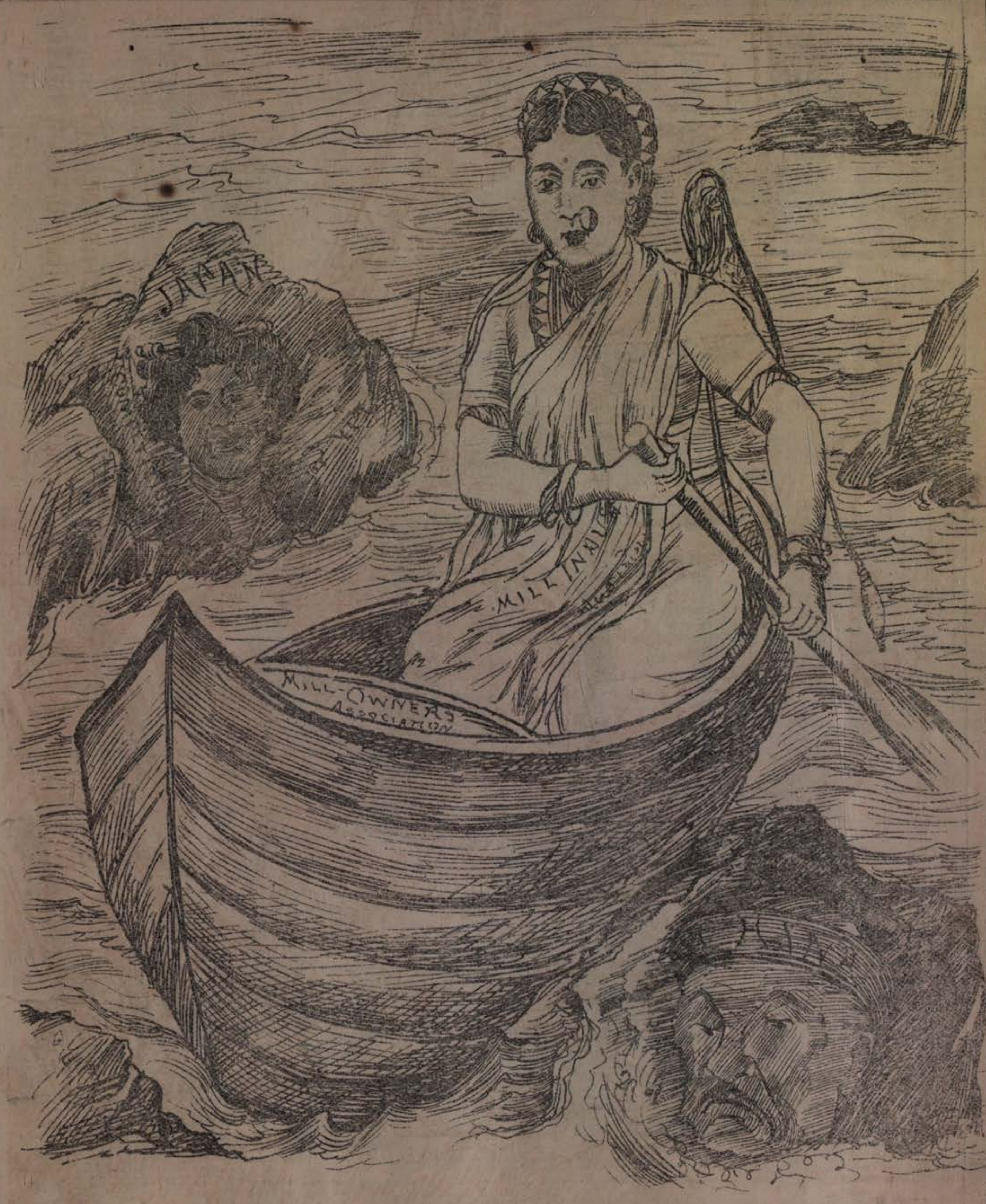
But why waste breath with critics, of whom there will always be a scattered few, ready to read condemnation in every one of our acts and utterances—critics, subject to occasional fits of temper, who, forgetting themselves, call the best of us "idiots" today, and pat us on the back tomorrow?! Never mind, Dr. Viegas, Time tries all. Go in, and don't be put out.

Sparkle on the stretched forefinger of Time."

THE MISCHIEF-MAKER.

ગાડી ઉંધી વાળવા નીકળેલો તોફાની પોરીયો.

WILL SHE CLEAR THE ROCKS?

[The competition of the Japanese and the Chinese Cotton Mills with the Bombay Mills is growing very keen every day, and the stocks of Bombay yarn are accumulating at Hongkong and Shanghai.]

મુંબઈની ગીરણીબાઇ પોતાના માર્ગમાં પડેલા અડક વટાવી જશે કે?

[દીવસેદીવસ મુંબઈની કાપડ સુતરની મીલો સાથની જેપાનીસ અને ચીનાઈ કાપડ સુતરની મીલોની હરીફાઈ વધારે ને વધારે તીક્ષણ થતી જાય છે, અને મુંબઈના સુતરની ગાંસડીઓનો મોટો જથો વગર ઉઠાવ થવે હાંગકાંગ અને શાંગાહીમાં એકઠો થવા માંડયો છે.]

THE BELOVED OF BOMBAY THE BEAUTIFUL.

"Honour to whom honour is due."

[The Bombay Presidency Association has, through the Bombay Government, telegraphed the following resolution to the Secretary of State for India :—"That in referrence to the vacancy of Chief Justice, the Council of the Bombay Presidency Association respectfully beg to bring to the notice of the Secretary of State the high sense entertained of the qualifications for the post of Justice Parsons, whose ability and exemplary impartiality are universally appreciated."]

મુંબઈ સુંદરીની માનીતી મુરતી.

લાયકને લાયક માન.

[હીંદુસ્તાન ખાતાનાં પ્રધાન ઉપર મુંબઈની પ્રેસીડેનસી એસોસીએશને પોતાનો નીચલો ઠરાવ તાર મારફતે મોકલી આપયો છે :-" મુંબઈની હાઈ કોરટના વડા જડજના ખાલી પડેલા ઓધાના સંબંધમાં મુંબઈ પ્રેસીડેનસી એસોસીએશનની કાઉનસીલ, એ ઓધા માટેની મી० જસ્તીસ પારસનસની લાયકાતના સંબંધમાં પ્રજા કેવું ઉંચું મત ધરાવે છે તે હીંદુસ્તાન ખાતાના પ્રધાનની જાણમાં લાવવાની રજા લેય છે.]

THE HINDU UNION CLUB.

Parshotamdass—What's your club doing? Any lectures? Any attempts at cementing the bonds of union—

Madhaerao—Lectures? Yes, by the yard. As for union, we're all united in homage to our great names. But for anything tangible, why, we've done nothing since Telang, the great Rishi, passed away.

Parshotam—But you've giants left yet. One especially, the mightiest perhaps of them all. He surely can take the club in hand and wield it to good purpose. Will he?

Madhaerao—A good idea! Let us think it out while we're smoking.

Parshotam—Yes. And let us hope it will not end in smoke.

હીંદુ યુનીયન કલબ.

પરશોતમદાસ-કેમ માધવરાવ, તારી કલબ કેમ ચાલે છે? કંઈ લકચર એકચર થાય છે કે? ને "યુનીયન" કરવની વાત સારી રીતે ધુમધોકાર ચાલે છે ને?

માધવરાવ લેકચર તો ગજનાં ગજ ભરય એટલા બધા અમે કરયે છે, ને "યુનીયન" કરવાનાં કામમાં તો અમે એવા પાહાવરદા છઈયે કે બસ નહી. અમારાં પોતાનાં નામની પુજા કરવામાં અમારા જેવા એકમત ને એક સંપ બીજા કોણ છે! પણ કંઈ ખરેખરૂં સંગીન કામ કરવાનુ તો ઠંડે ગયું ગડું હો! મહરૂષી તેલંગ બાચાસે ગયો તેની સાથે અમારી કલબનું ગાડુંબી અટકી પડયું છે!

પરશોતમ-પણ તમારી કલબમાં બીજા 'જાયંટ' કની? તેમાં એક તો એવો જબરામાં જબરો છે કે બધાને બાજુએ બેસાડે! ને તે જો ચાહે તો કલબને પોતાના હાથમાં લેઈ તેને ખુબ ખીલવી ન દે?

માધવરાવ-હા, એ "આઈડીઆ" તો ઘણોજ સારો છે. ચાલ આવ. આપણે "સ્મોક" કરતા કરતા તે પર વીચાર કરયે.

પરશોતમ-હા, ચાલ. પણ તેનું પરીણામ "સ્મોક" માં નહી આવે તો સારૂં હો!

First sarcastic party: "Why don't you get your ears trimmed? They are too large for a man!"—Second sarcastic party: "Why don't you get your ears enlarged? They're too small for an ass!"

BHOWNAGREESM.—NO. 3.

Keki—Hullo! You a B. A. and turned barber! What a barbarous idea!

Pesi—What! Haven't you heard of the new cult? Don't you know you must eschew books, and take to trades—shoe-making, farming, shaving, tailoring, or some such thing?

Keki.—And give up Mill?

Pesi—Yes, unless it is a Spinning Mill.

Keki—And Bacon?

Pesi—Bacon too, unless it is salted and smoked.

ભાવનગરીઝમ.-નાο ૩.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૨૦૭ મું.]

OH ! JOY !

[There was decidedly a feeling of joy when Mr. Ibrahim Rahimtulla informed the Corporation on Monday last that the Municipal Commissioner has received an intimation from the Government that Rs. 10,00,000 will be paid to the Municipality by the Imperial Government towards plague charges.]

ઓહોહોહોહોહો ! શું ખુશાલી ! શું હરખ !! શું આનંદ !!!

અધધધધધધધધધ ! આહાહાહાહાહાહાહાહા !

[મરકીના ખરચ માટે હીંદી સરકારે મુંબઈની મયુનીસીપાલીટીને રૂપયા દસ લાખ આપવાનો ઠરાવ કરયો છે એવી મયુનીસીપલ કમીશનરને સરકાર તરફથી મળેલી ખબર વીષે મી૦ ઇબ્રાહીમ રહીમતુલ્લાએ જ્યારે ગયા સોમવારે મળેલી કારપોરેશનને વાકેફ કીધી, તયારે સભામાં ખરેજ ખુશાલી અને સંતોષની લાગણી ફેલાઇ હતી.]

CHARITY BEGINS AT HOME

Mr. Shendiarao—They have started in Poona a Society to prevent cruelty to dumb animals.

Mrs. S.—Good, very good.

Mr. S.—But almost all our Hindu friends have remained aloof, and haven't contributed a pie towards the funds of the Society.

Mrs. S.—Oh! What a shame! Let us set an example, dear. You better send your mite, and—

Mr. *S.*—Er-er-well-er-I can't spare a pie! Must pay my club bill first—for the wines, and whiskies I've consumed, and the cutlets and mutton balls I have swallowed! That comes to a good round sum! You know dear, charity begins at home!

સખાવતીસ પહીલ્યાંને ઘરાતુન સુરવાત કેલી પાહીજે.

મી૦ શેંડીયારાવ-પુણ્યાસ જનાવરાંવર "ક્રૂઅલટી" અટકવી ણ્યા સાઠીં એક સોસાયટી 'સ્તારટ' ઝાલી આહે.

મીસીસ શેંડીયા-ગુદ, વેરી ગુદ. ચાંગલેં. ફારચ ચાંગલેં.

મી૦ શેંડીયા-બટ ઓલ અવર હીંદુ ફ્રેંડસ તયાતુન "અલુફ" રાહીલે આહેત, આણી તયાં ફ્રેંડસ એક સીંગલ દમડી પણ કનત્રીબ્યુટ કેલી નાહીં.

મીસીસ-અરરર! "વાટ એ શેમ!" કીતી શરમેચી ગોષ્ટ આહે! ચલા આપણ તયા લોકાંસ "એકઝામપલ" દાખવું. તુમી તયા ફંડાસ થોડા પઈસા પાઠઉન દયાવા આણી—

મી૦ શેંડીયા-અ-અ-માઝે જવળ તર એક ફુટકી બદામ પણ "સ્પેર" નાહીં! મલા તર પહીલ્યાનેં માઝયા કલબચે બીલ "પે" કરાયલા પાહીજે! જી વાઈન નેં વીસ્કી મી "કનઝ્યુમ" કેલે આહે આણી ચાપ, એંડ કટલેસ એંડ કબાબ મી "સ્વેલો" કેલે આહેત, તયાચે પઈસે અજુન મલા તાલા વયાચે આહેત! આણી તું જાણત આહેસ તર ખરી, લવ. કી "ચેરીટી બીગીનસ એટ હોમ"—સખાવત પહીલ્યાને આપલ્યા ઘરાતુન સુરૂ કેલી પાહીજે.

A PRECAUTION AGAINST INOCULATION.

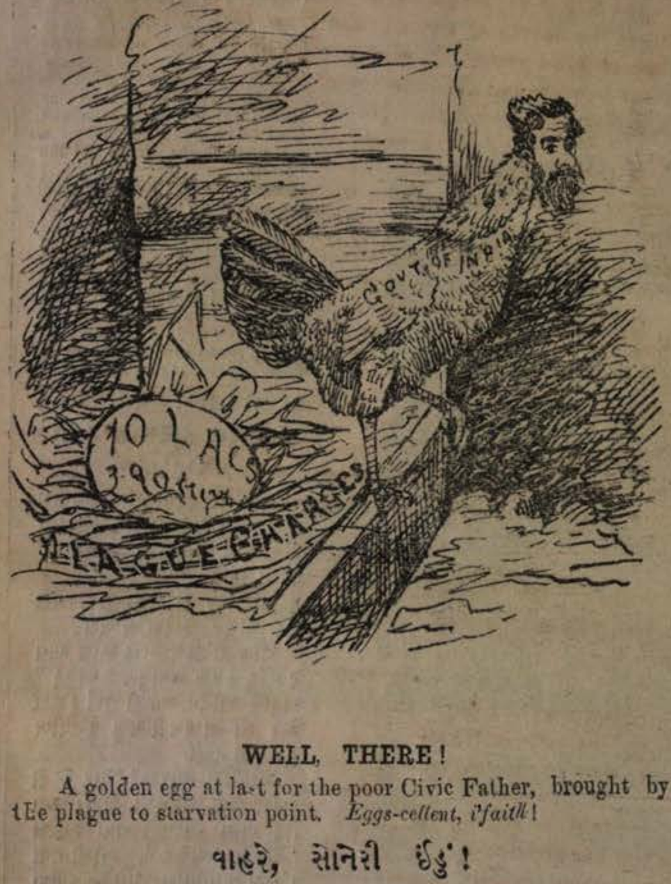
Newly-married Young Wife—But where's the harm in getting oneself inoculated?

Old Fooljee—(Aged 55, married for the third time). And suppose anything unforeseen happens?

Y. W.—Then make all your arrangements complete! Your will and bequests, and all! Your sole executrix, testatrix and heiress being of course my own self, your own dear little wifey!

રસી મેલાવવા આગમજની એક સાવચેતી.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૨૦૭ મું.]

WELL, THERE!

A golden egg at last for the poor Civic Father, brought by the plague to starvation point. *Eggs-cellent, i'faith!*

વાહરે, સોનેરી ઈંડું!

મરકીની મોહોકાનથી ગરીબ બીચારા શેહેરી બાવા ભુખમરાની અની પર છેકજ આવી લાગયા હતા, તેટલાં, યા ખોદા! મરઘાએ તેમને માટે એક અછું સોનેરી ઈંડું મુકી દીધું છે! વાહરે એ ઈંડું! કેવું તે આબાદ વખતસર બાવાને કામે લાગી જશે હેં?

AT LAST!

EVERYTHING COMES TO THE PERSON THAT WANTS.

આખરે બેહેડો પાર!

ઉંદરને પકડુવા માટે મુંબઈનો શેહેરી બીલાડો કંઈ મહીનાના મહીના થયા ફાંફાં પર ફાંફાં મારતો હતો. આખરે તેનો લાગ ફાવયો છે! બા એ તો ધીરજ ધરીને જે થોભે તેનો બેહેડો પાર પડે!

AFTER THE INOCULATION.

Ma—Won't you come out, darling? There's a good baby!

Boochee—Oh, I'm very bad, ma dear. And if you touch me, it will be worse for you. They have put the plague into me, you know.

રસી મુકાવ્યા પછી.

માય-ચાલની આશાં, છોની મારી માવલી? પારણામાંથી બાહાર આવેચ કે?

બુચી-નહીરે માયધી, મને તો તંઈ ધમતુંજ નહી. ને તમે તંઈ મને હાથબાથ લધારતા નાં હં, નહી તો તંઈ ઓરનું દોર થઈ ધયે! મારા હાથની બાધુમાં ડાયતરે ઘઈ તાલે મરતી મુતી તે તમે ધાણોત તેની!

THE NEW PLAGUE RULES.

THAKARANI—Let's go off to Cutch at once, or they may catch us. New rules! Don't you believe it. Suppose the temperature—

THAKAR—Oh, it will put me into a temper, I know, if we're detained! You are right. Let us not risk it.

મરકીના નવા કાયદા કાનુનો.

ઠકરાણી—અરે હેંડો, આપણે કચ્છ નાહાસી જઈયે, નહી તો સપડાઈ જઈશું! એ નવા હુકમ તમે કંઈ માનતા બાનતા નહી. એમ ધારો કે તમને ને મને ૯૮ ને અરધી ડીગ્રીની સેહેજ ઉપર તાવ આવયો ને—

ઠકર—આપણને અટકાવી પાડયાં તો ખચીત રવડી મરીશું! માટે ચાલ, તું કહે છે તેમ નાહાસી જઈયે! તું ગાંસડા પોટલા તઈયાર કર!

ભાવનગરીઝમ.—નાo ૩.

[જુઓ ચીત્ર, પાનું ૨૦૩ મું.]

કેકી–કેમ બચા પેસી, એ આએ સું કોફ્રરન તું લેઈ બે હોસ? તું જારે હજામજ થવાનો ઉતો તારે અમસથો બી. એ. સાનો થઈ મુવો? સું તારોબી "બારબર-રસ" "આઇડીયા" છે હું!

પેસી–પણ તારે તેં હમણા નીકળેલી નવી "કલ્ટ" ની વાત સાંભળી નથી કે? બધા હવે તો કેહેચ કે ચોપરીને બારી મુકો ને કંઈ ધંધધાપા ને ઉદ્યોગ સીખો! ગમે મોચી થાઓ, કે ખેડુત થાઓ, ગમે તો હજામ થાઓ કે દરજી થાઓ, પણ ચોપરીને જહાનમમાં નાંખો ને એવા એવા ઉદ્યોગ ને ધંધો ચલાવો!

કેકી–ને તારે મીલને છોરી દઇયે કે?

પેસી–હાસ તો. એકુ સ્પીનીંગ મીલ સીવાય બીજા મીલને તો હાથજ લમારવો નહીં.

કેકી–ને બેકનનેબી પરતો નાખયે કે?

પેસી–ખચીતજ. આંઠેલું ને સુકવેલું બેકન હોય તે સીવાય બીજા બેકનની તો અરસેબી હવે નહીં જવાનું!

રસી મેલાવવા આગમચની એક સાવચેતી.

[જુઓ ચીત્ર, પાનું ૨૦૫ મું.]

જુવાન જોત ધણીયાંણી–(નવાં પરણી આવેલાં) પણ હું એમ પુછું કે રસી મુકાવવાનાં અરથન સું છે જે?

બુઢા ખખ બુબખજી (ઉમર વરસ ૫૫, ત્રીજી બાયડી પર ણેલા)–પણ કંઇ ઓરનું દોર થઈ ગીયું તો? કંઈ નહી ધારેલું બની ગીયું તો?

જુવાન જોત ધણીયાંણી–ઓ ઓવારૂં ભુસું કંઈ ઓરનું દોર થવાને! જા બા, એવી વખત બેવખત તમે અવર વાણી સું કાહારયા કરતા હોસે જો!

બુબખજી–પણ મારા જાન, મરકીના વખતમાં કોઈનો કંઈ ભરૂસો છે? આજે સાજાતાજા ને રાતામાતા, ને કાલે સહવારે ચોપાટીના દખમે જવું પરે, એવો બધો હમણાનો તો હાલ છે!

જુવાન જોત ધણીયાંણી–બલા જાણેરે તમે એવું અવરયું બોલતાને! પણ–અ–પણ–અ–તારે તો તેની બધી અગાઉથી તઈયારી કરી રાખોની! તમારૂં વીલ કરી રાખો, ને બીજું બધું નામપર ચહરાવવાનું બહરાવવાનું હોય તે નક્કી કરી નાખો! ને તમારી વારેસ વકીલાતણ તો હુંજ એખલી તમારી વાહાલી બઈરી છેઉં, પછી તમને સું ધાસ્તી છે જે! તે બધું પાકું કરીને પછી ગમે તો મરૂં તમે રસી મુકાવો!

FUNNY BITS.

(From various sources.)

Artful.—Kene: "Have you got a tough goose?"—Poulterer (surprisingly): "A tough goose, sir? No, I haven't such a thing in my shop."—Kene: "Then I think I'll venture to purchase a goose."

True Delicacy of feeling.—Mr. Rebohm: "I've heard such a funny story."—Mrs. Dobee: "What is it?"—Mr Rebohm: "Oh! I couldn't tell *you*; but if you won't listen, I'll tell your husband, and he'll tell you."

"What's the matter with the new stage manager?"—"He swore at me for five minutes, and when he'd finished I asked him if he'd mind speaking a little louder. He dropped into a chair, and the girls say that he's broken hearted."

The gentleman (who has been waiting): "It strikes me that the women of the hour are those who promise to be ready in a second!"

The Effect of Habit.—The MacTavish reading the account of the dearth of water in the East End.—A penny for a glass of *aqua pura*! 'Deed, mon, but they'd do well to add whither bawbee and defy these scoundrelly water companies ai' a goblet o' *aqua fortis*! [Illustrates his advice.]

A Captious Suggestion.—There is a movement on foot to supply the troops in India with new headgear in the shape of wideawake hats. They might supply a few Government officials with them at the same time.

Squire: "A good rain, John, always makes things spring out of the ground."—John: "Oi o'pes ut worn't, zur. Oi've got tew woives in ther ground, an' if they was to spring out, Oi'd 'ev a loively toim wi' ther third!"

This is a wide world.—As to De Rougemont and his experiences amongst the blacks in Australia, it seems reasonable to suppose that there was a lively game of *Rouge et Noir*.

She: "Do you mean to tell me that I am the only woman you ever loved?"—He: "Yes. All the rest were girls."

Mistress: "I don't think you need get anything more Mary."—Cook: "Shouldn't I bring a few eggs, mum? Sure, they're nice things to fall back on."

Child (to Johnny Snipple, who has come to the village in top hat and frock coat, prepared to knock 'em): "Please, sir, are you anybody in pertickuler?"

New Adaptation of an old Proverb (apparently acted upon by some company directors).—"*Corruptio Pressimi optima.*"

A deal which John Bull and Uncle Sam could readily settle, notwithstanding Cousin Fritz.—Behring furs in exchange for Philip-pines.

De-Feet-Ed—Never!—Relic of 21st Lancer: "Yes, sir; the Dervishes hacked off my legs, but I let 'em feel my arms!"

A pat Answer.—Gentleman: "How long will the next train be?"—Irish porter: "Tin carriages and an ingin, sorr!"

Like a top.—Mize: "The top av the mornin' to yes, Pat."—Pat (muddled): "Shure, Oi've got it, me boy; me head's goin' round somethin' aw ul!"

The most Wonderful Floral Acrobat (invented by our irrepressible one).—The gymnasturtium.

Woman-Like.—First Miss: "Do you like to see red hair?"—Second ditto: "I do when it's on a rival's head."

He: "I am crazy over music—a real musical crank."—She: "Ah! a Handel."

The football season already seems prosperous, ye footballers are kicking.

Do(e) Lorous.—First tradesman: "How is trade?"—Second ditto: "Stag-nant."—First ditto: "*Deer! deer!* that's very bad, old *buck!*"

CHOW-CHOW.

Mr. Tata—

MR. JAMSHEDJI TATA'S magnificent idea of a post-graduate university has been in people's mouths for some time—the theme of universal and unstinted praise. The scheme is a large one, as is the large-hearted liberality with which it is sought to set it afloat. The scheme is an ambitious one too, which might fail through its very vastness. For although Mr. Tata has, with characteristic generosity, come forward with a princely donation, it is only a fourth perhaps of the sum wanted, and Tata is a plant of rare growth. Look where you will, you will find—not another such, we were going to say, certainly not many such throughout the length

"THE PLANT OF RARE GROWTH."

and breadth of India. Besides, the ideas of charity which govern the average money-giver (mixed up as they usually are with sounds and visions of titles and adulatory fanfares) are radically different from the dominant idea of Mr. Tata's travelled mind. Let us hope, however, that from some hitherto unsuspected quarter the needed supplementary aid may come to make what seems distant and somewhat visionary a near reality and a fact. In the meantime, all honour to Mr. Tata.

* * *

—and his detractors.

WE say all honour to Mr. Tata, though (if a certain local oracle is to be believed) the honour properly belongs to that latter-day Knight, Sir Bethnal Green! It is nothing to this oracle that the scheme had been revolving in Mr. Tata's active mind long before Sir Matriculate (the self-styled "product of higher education") began tilting at imaginary windmills, to the applause of edified and interested partisans. It is nothing that Mr. Tata owes his happy inspiration to that model Governor and Prince

SIR BETHNAL GREEN: "THE HONOUR BELONGS TO ME!!!"

of educationists, Lord Reay, who spoke years before Sir Knight was politically born. It is nothing that while the one is destructive, the other is constructive; that the knight strikes at the root of the tree, which Mr. Tata waters in order that it may flourish and bear fruit. These are minor considerations that do not trouble the oracle's narrow mind, and brushing them pompously aside, he declares that Mr. Tata is only a humble instrument for carrying out Sir Benighted's behests! Can impudence go further? We do not know in what light Mr. Tata himself—"one of the Knight's oldest friends and admirers"—will regard this matter. Perhaps he is too liberal-minded, and too little occupied with personal considerations, to give the petty perversion a moment's thought. To us it seems that a more daring and bare-faced attempt at robbing a man of his just meed of praise was never

"TILTING AT IMAGINARY WINDMILLS."

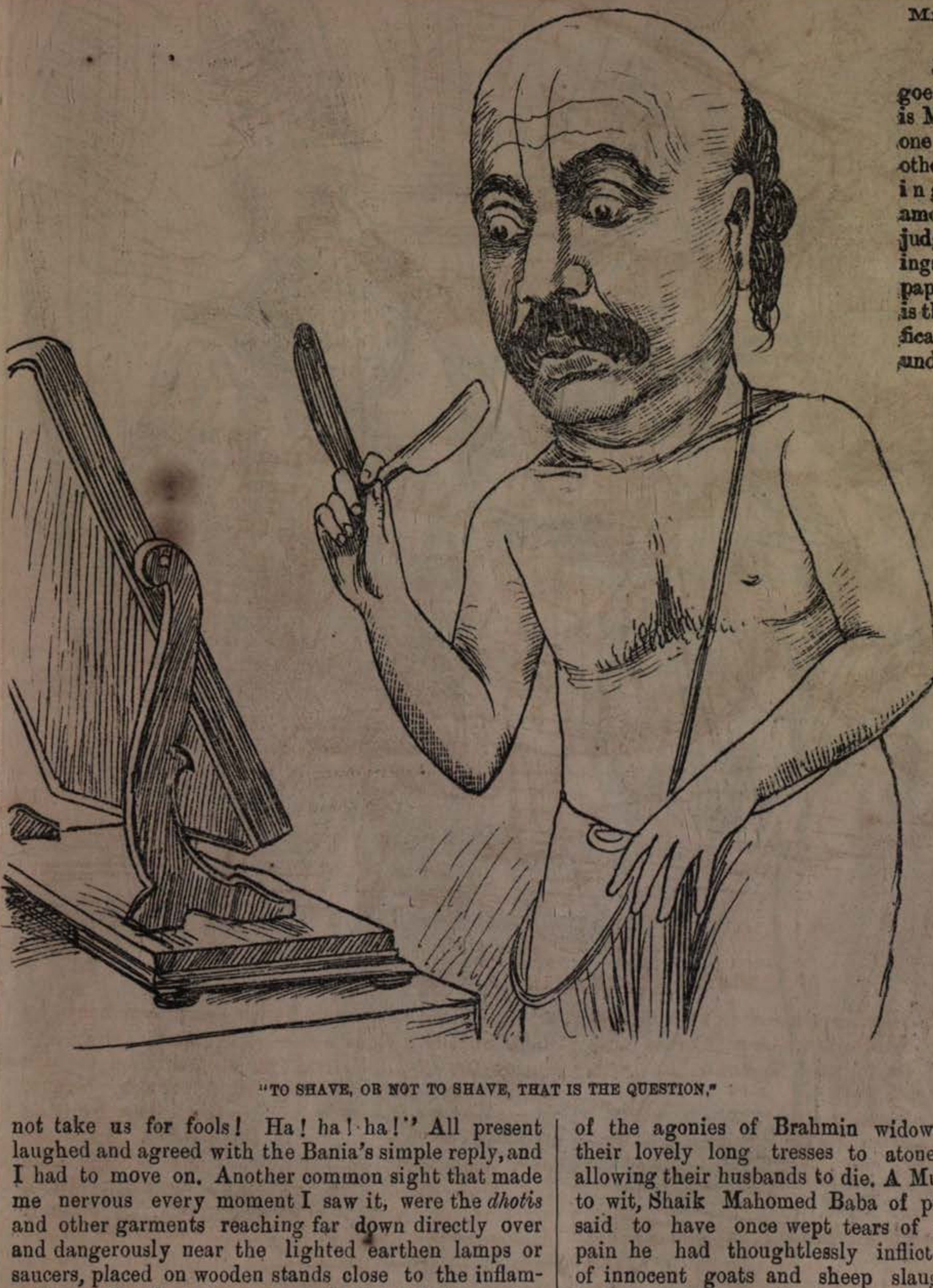
before perpetrated in the fierce search-light of public opinion; and that Sir Bow-Wow-Green's cause must indeed be a shaky one to need bolstering up with the audacity which says:—

"Three cheers for Mr Tata, but
Three times three for Sir Bownugree,
For did the Knight not point the way,
Where would Mr. Tata be!?"

* * *

The Surat Fires.

THE late fire at Surat (writes Jalandhar) has again set people enquiring why this city on the Tapti, of all others in India, falls so often a victim to the devouring element, and why no adequate measures are adopted to prevent the calamity. One might as well ask how peasant Jairam's low hut of dried leaves came to be burnt down, inside of which half a dozen of his children were allowed to romp about with lighted torches in their hands? The Surtis of the lower orders are the unsophisticated children of nature, whom it would have delighted the heart of Jean Jacques Rousseau to see and to embrace. In their simplicity and innocence they fear no danger. I was treated with scant ceremony by these primitive folks one evening many years ago, during the Devali festival, whilst rambling through the bazaar. It served me right though, because I was perhaps wicked enough to teach these guileless children of larger growth the wisdom of the serpent when they were happy in the innocence of the dove. Seeing in a shop an open tin full of kerosine oil, and a naked boy smoking *bidee* in dangerous proximity to it, I remarked to the elderly man in charge—a Bania—how fraught with risk was his conduct in not placing a lid over the open tin and in allowing the urchin to light his *bidee* so near that highly inflammable oil. I drew his attention further to the festoons of crackers and other fire. works exposed for sale; to the tatties and the thin wooden planks, of which the shop was extemporised; and finally to the open kerosine lamp of brass which was being constantly moved about, filling the shop with a thick cloud of black smoke. "Báwá, cease croaking; go your way, and leave us in peace: my shop was ever so, and there are many such in Surat: who ever dreams of the danger you talk about? Do

"TO SHAVE, OR NOT TO SHAVE, THAT IS THE QUESTION."

not take us for fools! Ha! ha! ha!" All present laughed and agreed with the Bania's simple reply, and I had to move on. Another common sight that made me nervous every moment I saw it, were the *dhotis* and other garments reaching far down directly over and dangerously near the lighted earthen lamps or saucers, placed on wooden stands close to the inflammable walls of plastered reeds! Saint Kabir, referring to the uncertainty of life in this frail human body, was wont to say: "In a cage of nine doors there abideth a bird of air. Its stay therein is a wonder, its flight none." When I think of poor, frail Surat, with her more than nine open doors every moment cajolingly inviting *Agni*, the god of Fire, I cannot help being thankful to Providence and to exclaim: "The stay out of the dread god is a wonder, his entrance none."

* * *

Mr. Tilak and his Penance.

JALANDHAR NATH goes on:—No sooner is Mr. Tilak out of one trouble than another faces him, causing him no little amount of anxiety, judging from the writings in the Poona papers. This time it is the penance or purificatory rites to be undergone by him to purge him from the contaminations of jail life. The trouble seems to be about the moustache. To shave it or not to shave it, is the question. Will orthodoxy relent and make a concession in favour of a great favourite in this small matter, and let him keep his moustache? He had to sacrifice it once to atone for the sin of taking tea at the Mission House, Poona, and may have to do it again. In his present sufferings he is exhorted by a paper to think of the agonies of Brahmin widows who part with their lovely long tresses to atone for the sin of allowing their husbands to die. A Mussalman butcher, to wit, Shaik Mahomed Baba of pious memory, is said to have once wept tears of remorse for the pain he had thoughtlessly inflicted on thousands of innocent goats and sheep slaughtered by him; he happened by accident one day to cut his finger, and the intense pain he felt set him a thinking in that wise. He gave up his cruel vocation, turned a Hindu and was canonized as a Saint in Maharastra. The *Sudharak* gives the above as a moral, hoping it might happily prove infectious. If the moustache, however, is to go after all, let it go, I say, for ever, like the scapegoat of the Hebrews, into the wilderness. As with the woman's hair, so with the man's moustache—let it be a perpetual and permanent sacrifice!

THE TWO BOMBAY FATHERS AT LOGGERHEADS.

Civic Father.—And pray sir, will you tell me why you won't pay your fair share for all the plague work I've done for you?

Port Father,—Haven't a pie to spare old fellow! And I never pay for what doesn't concern me! The plague! How on earth would the plague affect me, I should like to know!!

[The refusal of the Port Trust to pay a fair share of the plague charges borne by the Bombay Municipality has been severely criticised by the local press.]

મુંબઈના બે બાવાઓ વચ્ચે આવી બની!

શેહેરીબાવા-પણ ઓઈ કાકા, તું મને કંઈ કારણ સમજાવશે કે, તુને મરકીમાંથી બચાવવા મેં આટલો આટલો મારે માથે જુંબો ઘેંચયો ને ઘસડબોરો કીધો, ને તું હવે મરકીના ખરચમાં ભાગ આપવા સસેકા તીન પાંઉં કાંય કરી જતો હશે?

બંદરબાવા-કાકા મારા, મારી પાસે તો તુને તોલવાની એક ફુટી બદામબી નથી! ને જેમાં મને લાગેવળગે નહી તેમાં હું તો કોઈને એક દોકડોબી પરખાઉં નહી! તું મરકી મરકી શાનો કરી રહયો છે! મને જણાવતો ખરો કે મરકીની સાથે મને શું સનાન સુતક છે તે!

[મુંબઈની મયુનીસીપાલીટીએ મરકી પાછળ કરેલા ખરચમાં ભાગ આપવાને પોર્ટ ટ્રસ્ટે ના પાડી છે, તે માટે મુંબઈના છાપાએ તેની સામે બહુ સખત ટીકા ચલાવી છે.]

ON THE TRAIL.

[" The French papers announce the discovery of a Military Conspiracy to overthrow the present rulers. The conspiracy was not directed against the Presidency, nor in favour of any pretender. The plot was led by a prominent General and was to be executed to-morrow when General Chanoine, Minister of War, was absent from Paris.—*Reuter's Telegram*, London, Oct. 13.]

શેકારનો સુંધાડ!

[ફ્રીયા શેકારની શોધમાં આ શેકારી કુત્રાઓ નીકળયા છે વારૂં? અને શાનો સુંધાડ તેમને આવે છે?

[ફ્રેંચ પત્રો જણાવે છે કે ફ્રાનસના હમણાના રાજકરતાઓની સામે લશકરીઓએ રચેલો એક પ્રપંચ જણાઈ આવયો છે. પ્રપંચની મતલબ પ્રજાસ્તાક રાજ્યને ઉંધું વાળવાની કે કોઈને રાજા તરીકે ગાદી બેસાડવાની નહીં હતી. એક આગેવાન લશકરી અમલદારે તેમાં આગેવાની લીધી હતી, અને લડાઈ ખાતાંનો પ્રધાન પારીસથી શુક્રવારે બાહેર જાય તે પછી તે અમલમાં મેલવાની ગોઠવણ કરવામા આવી હતી.—રોઈટરનો તાર, લંડન, તા૦ ૧૩ મી અકટોબર.]

THE ELIXIR OF LIFE.

Hygeia—It's the only remedy I can recommend, my dear. For the present it's *the* elixir! The only life-preserver against the attacks of that demon Bubo!

[The information that has been gained regarding inoculation against plague by M. Haffkine's methods is all in favour of the efficacy of the system. The Governor-General in Council considers that it has now become possible to agree generally that inoculated persons should be exempted—(a) from segregation, unless they are actually attacked by plague. They will, however, remain liable to evacuate infected houses ; (b) from observation when travelling, subject to disinfection of clothes."—*Resolution of the Government of India.*]

જીવ ઉગારનારૂં અમરત.

હાઈજીયા (સુખશાંતીની દેવી)-ફકત આએ ઉપાય કરવાનીજ હાલ તુરત તો હું તને ભલામણ કરી શકું છું, પ્રીય બેન. હાલ તુરત તો એજ તારી જીંદગી સાચવનારૂ અમરત છે! પેલા કંગાલ દઈત બ્યુબોના જીવલેણ હુમલા સામેનો એકલો એકપુરો બચાવ આ સીસીમાંજ છે!

["મરકીનો રોગ લાગુ પડતો અટકાવવા માટેની મો૦ હાફકીનની દવા અસરકારક હોવાના સંબંધમાં જે ખબર મેળવવામાં આવી છે તે સઘળી તેની તરફેણમાં જાય છે. ગવરનર જેનરલની કાઉનસીલ એવું મત ધરાવે કે, જેઓએ એ દવા મેળાવી હોય તેમના ઉપર મરકીએ હુમલો કરયો નહી હોય તયાં સુધી તેમને અલાહેદુ રહેવાની ફરજમાંથી મોકળા કરવા; પણ મરકીના ઉપદરવવાળા મકાનમાંથી તેમને ખાલી કરાવવાનો સંભવ રહેશે. બીજો હક તેમને છુટથી મુસાફરી કરવા દેવાનો આપવામાં આવશે, પણ તેમનાં લુગડાં જંતુ મારનારી દવાથી પોવાડવાની ફરજ તેમને પાડવામાં આવશે. "—હીંદી સરકારનો ઠરાવ.]

A RAT! A RAT!

HOW MR. RATOOBHOY CHASED AND KILLED A RAT.

(A tale of real life that does not require words.)

ઉંદર! ઉંદર! ધુસ! ધુસ! મારો! મારો!

અમારા મી० રતુભાઇએ એક જબરદસ્ત ઉંદરનો શેકાર કેમ કીધો તેની એક ટુકી ને ટચ કહાંની.

મરકીની મોસમમાં બનેલી આ ખરી કહાંનીને લંબાણથી વરણવવાની કાંઈ પણ જરૂર નથી.

Mrs. Maggett: "Are you ready for dinner, sir?"—Mr. Doubleday: "No, no, don't bother me. I'm deciding what this new peace for Europe will mean, and I'm coming to the conclusion that it will mean that the rest of Europe is to be a peace for Russia."

Sunk in grief.—Lost capital.

THE ANTI-PLAGUE MIXTURE AGAIN!

Manibai—Hullo! Where do you come from? So late, and in this state

Gavgardass—Ah—my dearsh—hic—hic—l' becomes plague-proof! Have taken shomething very eshtrong, that keepsh up spirits in these plaguy days! Hic! Hic!

મરકીને મારી હઠાડવાની જલ્લદ દવા એકવાર ફરીથી.

મણીબાઈ-અરે આ શું તમારો ફજેતો ! છેક અડધી રાત્રે ક્યાંથી આવયા ? ને આમ અંધારી રાત્રે ક્યાં જઈને પડ્યા હતા ? તમારા એ હાલ શું ? નહી પાઘડીનું ઠેકાણું મળે, નહી પછોડીનું ઠેકાણું, કે નહી અંગરખાનું ઠેકાણું ! વળી પગ તો જમીન ઉપર ઠરતાએ ઠરતા નથી ! ને આમ ને તામ ડોળા શેના ખાઓ છો ? શું કાંઈ ડોળતો વા બા થીયો છે કે ?

ગરગરદાસ—અં-અ-આ-જોને ! મ-મ-મા-મા-મારા પ-પ-પ-પરાણ હું-હું તો કે ને તે-તે-તે-મ-મ-મ-મરકીનુ ઓઉષધ ખાઈ આ-આ-આવયો છું ! હવે મ-મને મ-મ-મરકી કદી પણ થાશે નહી, ને-ને-ને તને ક-ક-ક-કોઈ દી પણ ચુડો ને ચાંલ્લો ભ-ભ-ભ-ભાંગવાની ચીંતા ન-ન-નહી રેહેશે ! દ-દ-દ-દવા બહુજ અકશીર ને બહુજ જ-જ-જલ્લદ છે, ને તેથી જરા માથે તેની નીશાં ચ-ચ-ચઢી ગઈ છે ! બ-બ-બ-બાટલી અધીઅરધ ખ-ખ-ખાલી થઈ ગઈ ને એએએ ! ઓઉ ! ઓઉ ! આઆ! આઆ !

[ઓકે છે અને અલીનો શાલ્લો ખરાબ થાય છે.]

PRETTY POLLY!

"Pretty polly! Pretty dear! Good little birdie! Nice birdie! Birdie is satisfied, is it not? The ten-lac frait doesn't often fall in birdie's way, does it now? Glory to the giver, aud sing: 'Improvement! City Improvement!' won't you?"

મુંબઈ સુંદરીના સુંદર પોપટ.

"પો-પ-અ-અ-ટ! પો-પ-અ-અ-ટ! બોલો પોપટજી, બોલોની! લટપટ પંચી ચતુરસ જાણ, બોલો પોપટજી 'સરકાર માબાપની બોલ બાલા!' તેણે આપેલું દસ લાખનું પેર ખાઇને તમે ખુશ ખુશ થયા કેની, પોપટજી? બોલોની, પોપટજી! પેર ખવાડનારનાં ગીત ગાઓની, પોપટજી! ને હવે "સુધારો! શેહેર સુધારો!" નો રાગડો કહાડોની, પોપટજી!"

BHOWNUGREESM. NO. 4.

Soonee.—At home today? No college?

Peelee.—No, and never more. Pa has gone over to the new *Ism*, and has ordered all my books to be burned. He would burn the college too, if he had his way. Oh! I'm so glad! He wants me to take up some industry.

Soonee.—And what is it going to be?

Peelee.—The industry of how to look beautiful and, in the interval, how to slander our neighbours. There will be so much time, now, on one's hands, and—

Soonee.—And the nameless gentleman below.

"finds some mischief still
For idle hands to do."

ભાવનગ્રીઝમ.-નાο ૪.

સુની-કેમ વારૂં, પીલી, આજે તું કંઈ ઘેરમાંજ દેખાયચ? કોલેજમાં નથી ગેઈ સું?

પીલી-નહી, નથી ગેઈ, ને હવે પાછી જવાનીબી નથી. બાવા તો ભાવનગ્રીઝમમાં વટલી ગીયાચ, ને તેથી મને સાફ કેહી મુકયું'ચ કે મારે ચોપરા ને ચોપરીઓનું નામ નીસાન હવે નીવારી મુકવું, ને બધી ચોપરીઓને આગ લગારી ફુંકી દેવી. જો તેવણનું ચાલતું હોય તો તેવણ કોલેજનેબી કાલે આગ લગારે! જાની, હુંબી એ પીરામાંથી છુટવા માટે ઘણીજ ખુસી થઇચ. હવે તો બાવા મને કહેચ કે મારે કંઈ નવો ઉદયોગ ધંધો પકરવો જોઈયે.

સુની-ને તું સું નવો ઉદયોગ ધંધો કરવાની છે જે?

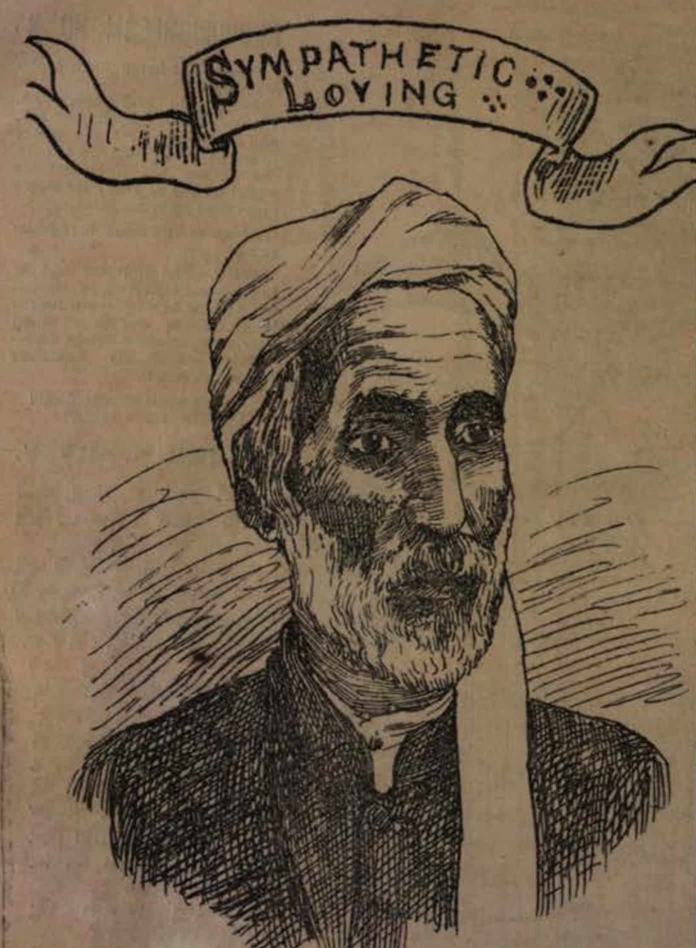
પીલી-વરી સું કરે જે? હું તો કેમ એસફી થવું ને લટકોમટકો કરીને શોભઈતી સાભઈતી થઈને કેમ ફરવું હરવું તે ઉદયોગમાં પેહેલાં તો ગુંતાઈ જવાની છેઉ, ને તેમ કરતાં જે વખત ફાજલ પરસ તેમાં આસેપાસેનાં પરોસીઓની તાતનીંદા ને નાલેસા ને તારી મારીમાં વખત કહારસ! જોની પાસેના મેહેલ્લુની મેહરી રાણુ કેવી એબલગામણી છે! ને પેલી ત્રીજે મારની નજીનું નસકોરૂં જોયુંચ કે કેવું ચહડેલું છે તે? ને પેલી તેની બેન ગુલાનો ઘાટ બરે રાણુનો તે, રાણુ પાઉડર છાંટીને બાહાર નીકરેચ તે એવી એબ લગામણી ને કદર બીહામણી લાગેચ કે બોલયાની વાત નહી!

સુની-ઠીક, તું એવો ઉદયોગ ધંધો ચલાવસે તો દરરોજ આસેપાસે એકેકી આગ લગારસે ને મોહોલો ગાજી રેહેસે! તારા બાવાએબી ચોપરીઓને આગ લગરાવી ને તારે વરે નવો ધંધો ઉદયોગ તો ઠીક સોધી કહારયોચ!

THE HOBBY HORSE.
(*RIDING* IT TO DEATH.)

લાકડાંના ઘોડા પર
ખુચાની સ્વારી!
બીચારા ઘોડાનો કેવો દમે
દમ લઈ નાખે છે હં!!

IN MEMORIAM.

SHAMS—UL—ULEMA PROFESSOR MIRZA HAIRAT.

Late Professor of Persian in the Elphinstone College.

Born, 1836. Died, 11th Oct., 1898.

ભલાની ભલી યાદમાં.

શમશોલ ઓલમા પ્રોફેસર મીરઝાં હયરત,

એલફીનસ્ટન કાલેજના ફારસી ભાષાના માજી પ્રોફેસર.

જનમ, ૧૮૩૬. મરણ, તા૦ ૧૧ મી અકટોબર, ૧૮૯૮.

THE NOISY BRAT.

Mr. Punch—Ah, my dear, your cry, I am afraid, will be like a cry in the wilderness!

[The Anti-vivisection Society of Bombay has sent a memorial to Government against the establishment of a Pasteur Institute in India.]

બુમબરાડા પાડતું પોરીયું.

મી૦ પંચ-બીચારૂં પોરીયું બુમબરાડા તો બહુએ પાડે છે, પણ મને નહી લાગતું કે કોઈ પણ તે સાંભળે ને પોરીયાંની દાદ લેય!

[હીંદુસ્તાનમાં પાસ્તયુર ઇનસ્ટીટયુટ સ્થાપવા સામે મુંબઈના કેટલાક જઈનોએ ઉભી કરેલી પશુ વધ અટકાવનારી મંડળીએ હીંદી સરકારને એક અરજી કરી છે.]

HESITATING.

BOMBAY THE BEAUTIFUL.—Shall I take a plunge? And will the bath do me good, or shall I catch a nasty cold and fever!

[During the Adhik Mas the Hindus promiscuously bathe in the sea,

Various surmises are made about the stringency or otherwise of the New Plague Rules, which the Bombay Government are framing.]

મનમાં ધચુપચુ.

મુંબઈ સુંદરી-પાણીમાં ડુબકી મારૂં કે? ને એમ દરયાના પાણીમાં સ્નાન કરવાથી મને ફાયદો થશે કે ઉલટી મને સરદી થઈને તાવ આવશે?

[અધીક માસમાં હીંદુઓ સ્નાન કરવાને દરરોજ દરયે જાય છે.

મુંબઈ સરકાર મરકીને લગતા જે નવા કાનુનો તઈયાર કરે છે તેમના વીષે તરેહવાર અટકળો પ્રજા વચે ચાલે છે.]

CHOW-CHOW.

Mr. Tata's scheme: The Industrial Regeneration of India.

JALANDHAR NATH proceeds :—At last a fertilizing soil has been found in Mr. J. N. Tata, the merchant prince of Bombay, for the fruitful seed sown by Lord Reay, the great educationist, our whilom Governor of Bombay. The practical suggestions of that far-seeing statesman for developing the resources of the country by training experts in scientific researches bearing on industrial arts, have been taken up in earnest by the Parsi philanthropist, who of all others is, to my mind, the best instrument

THE RISING SUN.

for working out the grand idea, judging from the work already achieved by him in the same direction, albeit on a small scale so far. Other philanthropists of his race have with good results tilled the field of charity before; it remained for Mr. Tata's genius to fall upon a tract literally flowing with milk and honey, if properly explored. His scheme to establish a Teaching University in India, towards which he contributes the munificent sum of Rs. 30 lacs, is a generous tribute to the crying need of the hour. The hour has produced the man—the true benefactor of his age—and it remains to draw other co-workers in the noble cause to explore this more than a mythical El Dorado—more than a modern Klondyke. Every true son of Hind,—Prince or merchant millionaire,—should respond to the call. If in inventions and original researches imagination and persistent application play any part, the sons of Hind are not wanting in those qualities. The guiding hand of Science, backed by wealth, is needed to give them a start. The whole civilized world, now tapping—or more correctly, merely scratching—the hidden and undeveloped resources of India, is anxiously watching to see how the wealthy and patriotic sons of Hind are going to perform their part in this pioneer movement for the Industrial Regeneration of India!

* * *

The Murlis.

JALANDHAR NATH discourses:—The agitation in favour of some practical measures for abolishing the *Murlis*,—or rather for preventing the dedication of female infants to the service of god Khandoba,—does credit to the Christian missionaries. The Penal Code, I am told, is all sufficient to check this sort of recruiting for immoral purposes from the infantile world. The lower classes of the non-*Murli* caste might be deterred by the terrors of law from the practice altogether, and so might the *Murli* sisterhood as far as the minors go; but how is the Penal Code going to rescue the *Murli* maidens, when no longer minors in the eye of law, from the inevitable fate in reserve for them? The same question might be asked of the *Bhavin* and other similar sisterhoods. Alas! The cruel rigidity of caste rules and usages which bind Hindus, high and low, in clasps of steel, will not permit of these unfortunate classes marrying and leading respectable lives, even though so minded under elevating influences. I wonder if that much maligned individual, the Shaitan, in his most vindictive moods, ever exacted a more malignant pledge from a lost soul on this planet. It has been said that immorality in any shape, or harmful habits, are so many instruments invented by Nature for weeding out the unfit and the unworthy. When I think of any one national custom, which neither age nor strange vicissitudes and upheavals can shake or demolish, and round about which are grouped thoughts and actions of baneful import, I wonder how far yet is the day of our final extinction,—how long yet is to be prolonged the survival of the *unfittest?* But these are gloomy and dismal thoughts which I must hasten to dispel. We are exhorted to be hopeful. Peg away, Christian brethren, with gentleness and sympathy! It is a fight in the cause of the poor, the lowly and the fallen, for whom incarnated Budha the Wise, and for whom came, and amidst whom worked Christ, the embodiment of Love!

* * *

The late Pandita Kuvarbai.

JALANDHAR NATH proceeds :—Pandita Shri Hari Kuvarbai, the famous lady Vedantist, popularly known as Majiba, or the honoured mother, an orphan from the age of four and a widow from the age of fifteen, has passed away serenely at Benares at the ripe age of three scores and ten. She hailed from Gujerat. The learned discourse on Rám Gita and other works of this pious lady are well spoken of. Her quiet *ashrama* was the favourite

HOME RULERS AS CONGRESS PLATFORM POLITICIANS.

resort of Pandits and Mahatmas versed in the Shastras. A perusal of her autobiography carries one back to the prehistoric days of the Rishis whose consorts—notably the accomplished Anusuya, Arundhati, Gargi, Lopamudra and Maitreyi,—held discourse with ease on the subtlest points of high religious philosophy. It is the environment, the serene atmosphere of peace, contentment, and holy and elevating associations that produce these gems, these heroines, of whom India is justly proud.

***

Hindu Ladies for Politics.

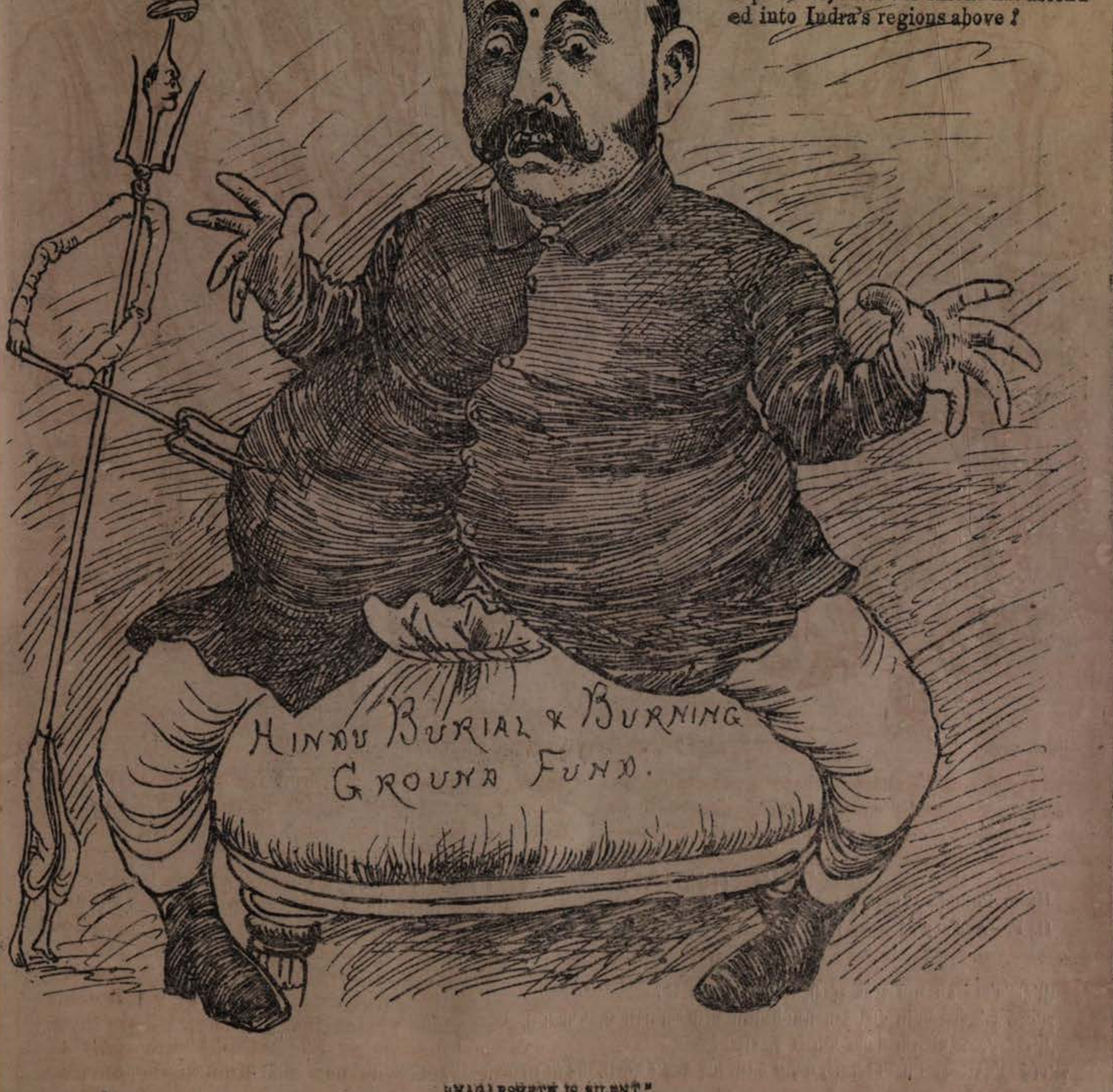
TALKING of environment, (continues friend J. N.) puts me in mind of the recent "remarkable" address by a Hindu lady—also hailing from Gujerat—delivered under the auspices of the "Ladies Social Club" under the presidency of Mrs. Ranade. It is reported that the fair lecturer strongly advocated political reform as the forerunner of social and other reforms! When writing to you the other day, I think I described what I heard the fairy in dreamland say to the Reformers about their fair "Home Rulers." You see here, *Punchoba*, the force of the fairy's exhortation. Would you have your dear "Home Rulers" as Congress platform politicians? The good, gentle souls are ready to help you on that platform. Train them in the way they should go, and they are ready to profit by your teaching. "Politics is the panacea for all the evils from which Hindu Society suffers.

Everything else is perfect." This you tell your women folk, and this they will eloquently preach to their sex! "Tobah! Tobah!!"—as my Moulvie friend exclaimed the other day on hearing about this address.

* * *

JALANDHAR NATH argues:—What a fussy fellow "Trident" must be to rake up that small matter of some fifteen thousand rupees lost by the Bombay Hindu Burning and Burial Ground Committee through the not-to-be-helped death of their Secretary, the late poor Jamnadas Gigabhai. The cheek of "Trident" asking *Nagarshet* Tribhowandas Mangaldas, the honored President of the Committee,—Oliver Twist like,—to *give some more* particulars about the loss! The Nagarshet is rightly silent—as becomes the grave dignity of the President of a place of eternal silence,—the Cremation Ground. In all conscience what would "Trident" have? The money was handed over to the deceased Secretary for providing fuel *departmentally*: it was an investment in firewood for the benefit of weary and spent-up travellers making for a happy bourne; the money was usefully transmuted into firewood,—the food of Agni,—the transmuter of all base mortal remains into the pure etherial element of Great Indra's Home. The published report says as much, though perhaps in a fewer words. What, after all, does "Trident" expect should remain of firewood on the Cremation Ground?—Anything except ashes, after the smoke has ascended into Indra's regions above?

The Bombay Cremation Ground Fund.

"NAGARSHETH IS SILENT."

THE INDIAN PATRIOTS' ALBUM.

HINDI PUNCH—What's this, my dear? BOMBAY THE BEAUTIFUL—That's my Indian Patriots' Album?

H. P.—And any additions? B. B.—O, yes, and a good one too. My benefactor, friend and patriot, Jamsetji Nusserwanjee Tata.

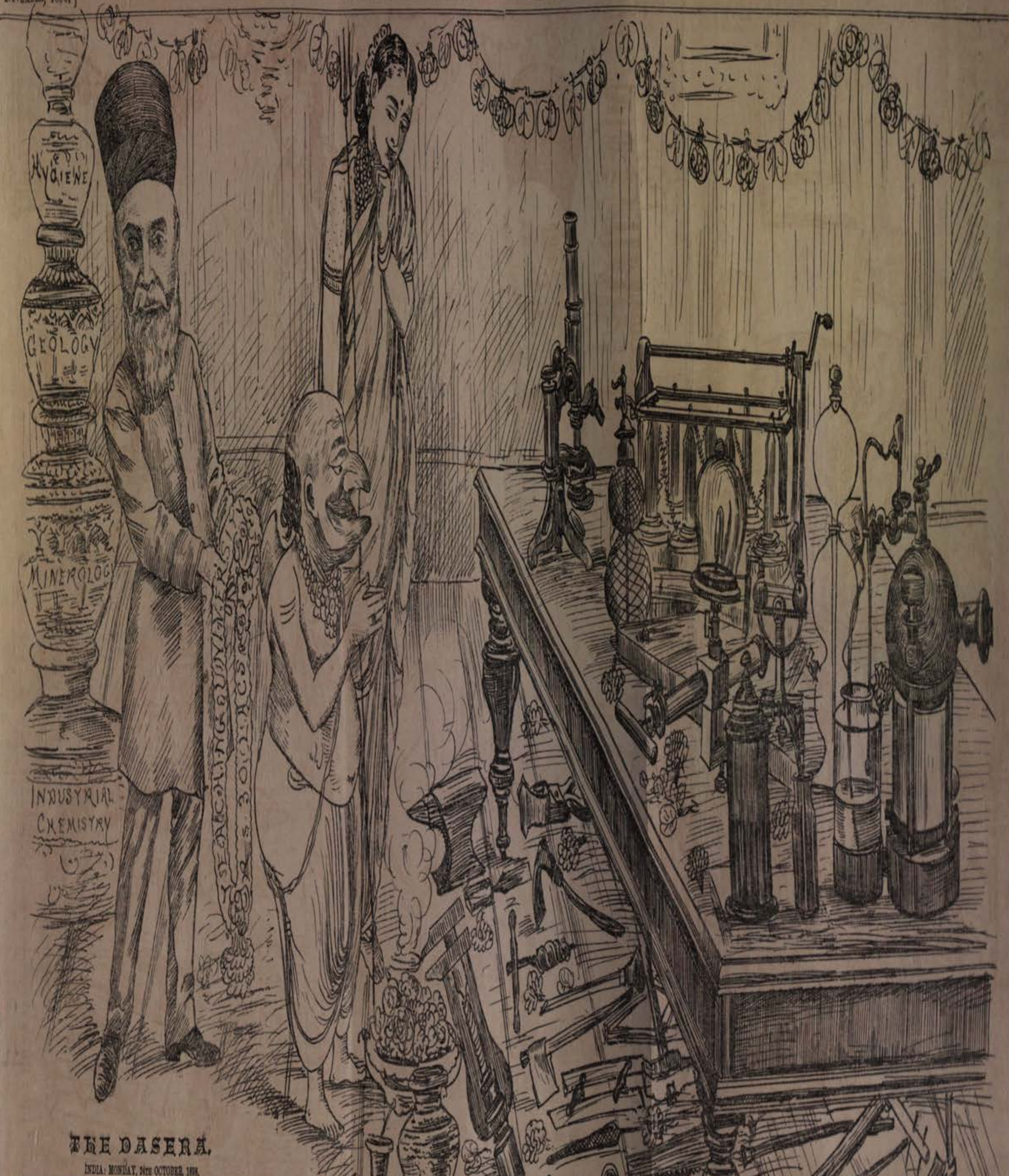
હીંદી દેશાભીમાનીઓની "આલબમ."

હીંદી પંચ—કેમ મારી સુંદર સુંદરી, તું આ શું જોય છે?

મુંબઈ સુંદરી—એ તો હીંદી દેશાભીમાનીઓની મારી આલબમ છે, પપા પંચ.

હીંદી—કંઈ એમાં નવો વધારો થયો છે કે, દીકરી?

મુંબઈ સુંદરી—હા પપા, અને તે પણ ઘણોજ ઉતમ. મારૂં ભલું ઇછનારા, મીત્ર અને દેશાભીમાની જમસેદજી નસરવાનજી તાતાને મેં મારી આલબમમાં ઉમેરયા છે, પપા.

THE DASERA.

INDIA: MONDAY, 24TH OCTOBER, 1898.

The *Simolangan*, or the Day for Crossing the Boundary on the path to Victory in War—and in Peace,—the Day for consecrating and adorning the Sword, the plough and the Artisans' Tools;—the Day reckoned, throughout India, as Auspicious for the Conception and Execution of Great Undertakings!

વીજયા દશમી અથવા દસેરા.

હીંદ : સોમવાર, તા० ૨૪ મી અકટોબર, ૧૮૯૮.

"સીમોલંગન" અથવા દેશની સીમા ઓળાંગીને લડાઇમાં તેમજ સુલેહમાં જય મેળવવા જવાનો દીવસ તે વીજયાદશમનો ! તલવાર, હલ અને કારીગરનાં હથીયારોને સનગારવાનો અને પુંજવાનો દીવસ તે દસેરાનો ! અને મહાન કામો માંડે લેવાનો અને મહાભારત કારયો ઉભાં કરવા માટેનો આખા હીંદમાં ગણાતો શુભ દીવસ તે દસેરાનો !

GIVING THE BLACK EYE!

[Indian coal has been making rapid strides in popular favour, and is being largely used in India and other parts of the world, displacing English coal.]

બે કાલા કોલસાઓ વચ્ચે આવી બની!

[હીંદી કોલસો પ્રજા વચ્ચે વધારે ને વધારે માનીતો થતો જાય છે, અને અંગ્રેજી કોલસાને બદલે તે હીંદુસ્તાનમાં અને દુન્યાના બીજા ભાગોમાં મોટા જથામાં વપરાવા લાગ્યો છે.]

"By Jove, I'm awfully glad to see you here, Miss Brown! When I first came in, I felt quite nervous—everbody looked so awfully clever!"

EXAMPLE BETTER THAN PRECEPT.

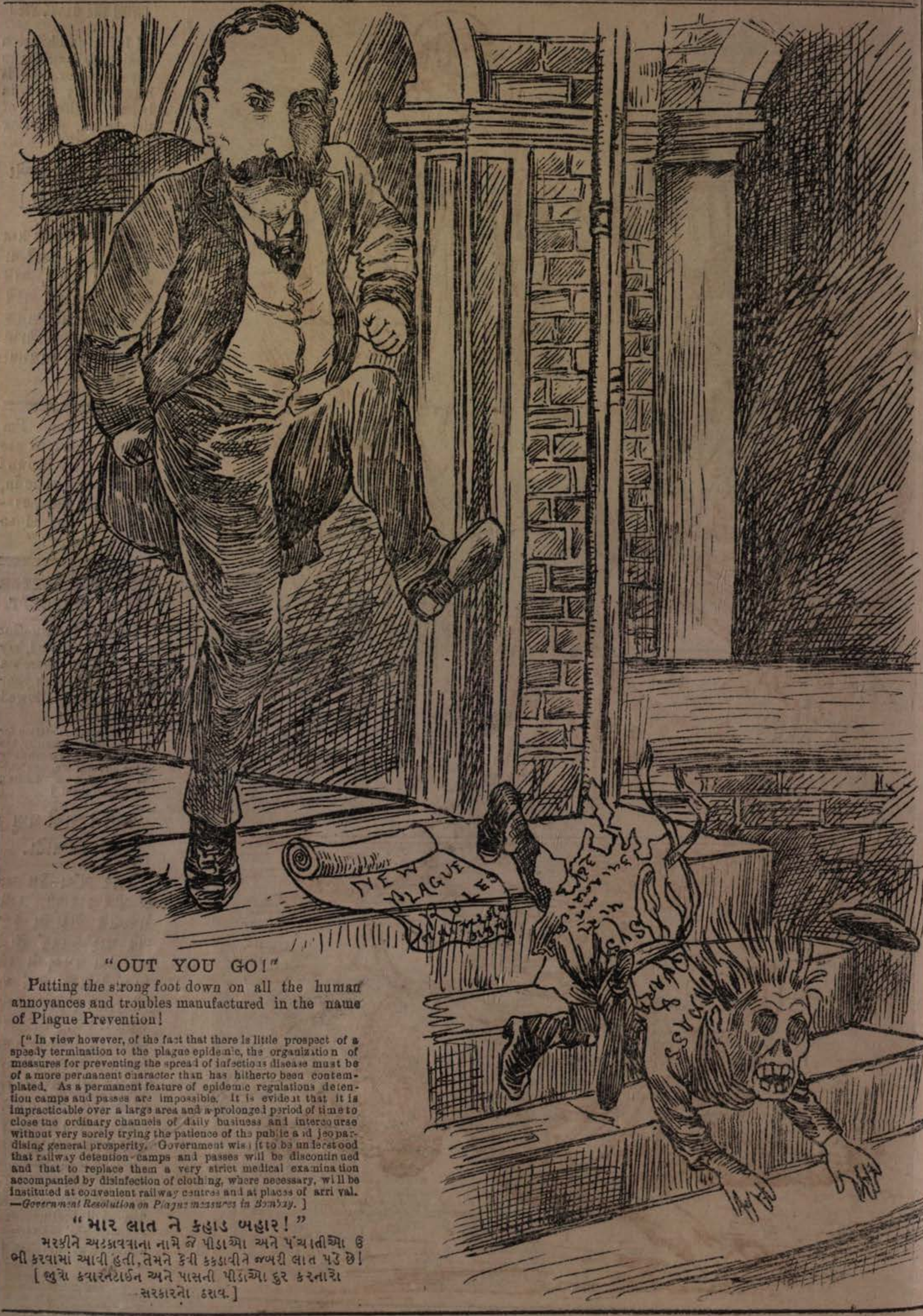
THAKAR PUNCH—Got yourself inoculated, my dear? Well, there's a good girl! I wish your example were followed by your sisters.

[An inoculation station for the Bhattia community has been opened at Ganeshwady in the house of Mr. Lakhmidas Khimjee, a leading Bhattia merchant.]

બોલીને નહી પણ કરીને દેખાડો.

ઠક્કર પંચ-કેમ મારાં પ્રીય ઠકરાણી, રસી મેલાવીને બેઠાં છો કે? બહુ સારૂં કર્યું હો! તમે કેવા સમજુ ને શીયાના દેખાઓ છો! ખચીત, તમારૂં કારય બહુ સ્તુતીપાત્ર છે, અને એવાં સ્તુતીપાત્ર કારયની તમારી બીજી બેનપણીઓ નકલ કરે તો તેમની સ્તુતી કરવાને આ તમારા ઠક્કર પંચ કદી પણ પાછળ પડશે નહી હો!

[જાણીતા આગેવાન ભાટીયા વેપારી મી૰ લખમીદાસ ખીમજીનાં ગણેશવાડીમાં આવેલાં ઘરમાં ભાટીયાઓ માટે રસી મુકાવવાનું એક ખાસ મથક ઉઘાડવામાં આવયું છે.]

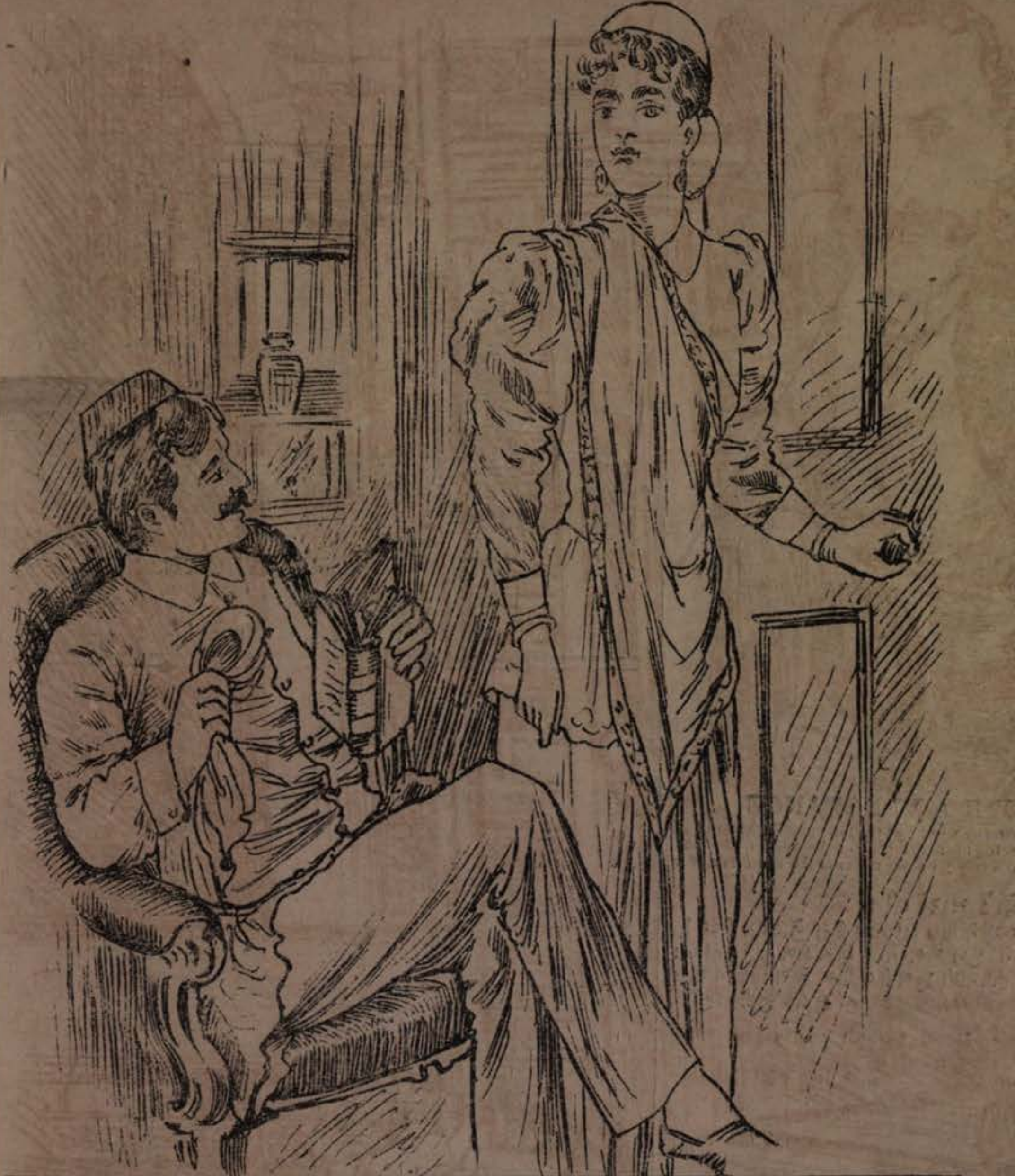
"OUT YOU GO!"

Putting the strong foot down on all the human annoyances and troubles manufactured in the name of Plague Prevention!

["In view however, of the fact that there is little prospect of a speedy termination to the plague epidemic, the organization of measures for preventing the spread of infectious disease must be of a more permanent character than has hitherto been contemplated. As a permanent feature of epidemic regulations detention camps and passes are impossible. It is evident that it is impracticable over a large area and a prolonged period of time to close the ordinary channels of daily business and intercourse without very sorely trying the patience of the public and jeopardising general prosperity. Government wish it to be understood that railway detention-camps and passes will be discontinued and that to replace them a very strict medical examination accompanied by disinfection of clothing, where necessary, will be instituted at convenient railway centres and at places of arrival.
—*Government Resolution on Plague measures in Bombay.*]

"માર લાત ને કહાડ બહાર!"

મરકીને અટકાવવાના નામે જે પીડાઓ અને પંચાતીઓ ઉભી કરવામાં આવી હતી, તેમને કેવી કકડાવીને જબરી લાત પડે છે!
[જુઓ ક્વારનટાઈન અને પાસની પીડાઓ દુર કરનારો સરકારનો ઠરાવ.]

BHOWNUGREESM.—NO. 5.

Méhér—Ah! Lost in thought as usual! Will you then never learn the new religion—to give up books and become practical? What's that you are reading now, I wonder?

Naval—A philosophical work: "*Locke on the Human Understanding.*"

Méhér—That's it. Take my advice, and put a lock on the understanding. It will be a sort of mental lock-jaw, and you'll never want anything after.

Naval—Except a lock of your pretty hair, love.

ભાવનગરીઝમ.-નાં૦ ૫.

મેહેર-ઓવાહ, વરી બસ મુંદી ઓાસીને વાંચવાજ બેઠા કે? બસ ચોપરા ને ચોપરી સાથેજ તમને તો હવેરૂં લાગુંચ! પછી તારે તમે ભાવનગરીઝમ પરમાણે તો ચાલવાનો વીચારજ નહી કરતા કે? ને ચોપરીઓને બારી બોરી મુકવાનાજ નહી કે? વરી સું આએ હાથમાં ચીથરૂં લેઈને બેઠાચ?

નવલ-એ તો "લોક ઓાન ધી હયુમન અનડરસ્તેનડીંગ" છે. મજેહનું ફાઈન "ફીલોસોફીકલ વરક" છે.

મેહેર-અરે હવે તમે એ "લોક" વાંચયો ને નહી વાંચયો. મારૂં માનો તો મુંગા મુંગા એ ચોપરા ચોપરી વાંચવાના માંડી વાળો, ને તમારી "અનડરસ્તેનડીંગ" પર ગોટું જેવું "લોક"જ (તાલું) મારી દેઓ. એટલે પછી તમને કંઇજ બીજી વાતનો વીચાર રેહેસે નહી.

નવલ-"એકસેપ્ત" તારા સુંદર બાલના એક "લોક" નો! ખરૂં કેની, મેહેર?

ON THE WAR PATH.

[" Addressing a meeting at North Shields, Sir Michael Hicks-Beach, Chancellor of the Exchequer, said the Government was animated by a thoroughly friendly spirit for the great French nation, and he hoped and believed that the Fashoda question was capable of a friendly solution, but at the same time England had put her foot down. It would, he said, be a great calamity, if, after eighty years, peace should be disturbed, and we should be launched upon a great war; but, Sir Michael added, we shall not shrink from anything, knowing that the Government is supported by a united people."—*Reuter's Telegram, London, 20th Oct.*]

લડાઈના રસ્તા પર!

["નોરથ શીલડસ ખાતે ભાષણ કરતાં ઈંગલંડના નાણાં ખાતાંના પ્રધાન સર માઇકલ હીકસબીચે જણાવયું હતું કે, બળવંત ફ્રેંચ પ્રજા પ્રતયે સંપુરણ મીત્રાચારીભરેલી લાગણી ધરાવી સરકાર તેની સાથે કામ લે છે. હું આશા રાખું છું અને માનું છું કે ફેશોદાને લગતો સવાલ મીત્રાચારીથી નીવેડો લાવી શકાય એવો છે, તોપણ તેજ વેળાએ મારે જણાવવું જોઈયે કે ઈંગલંડની સરકાર એ બાબતના સબંધમાં શેવટના ઠરાવ ઉપર આવી ચુકી છે. તેણે વધુ જણાવયું હતું કે, એંસી વરસો સુધી સુલેહ જળવાઈ રહેવા પછી તેમાં ખલલ થાય અને આપણને એક મોટી લડાઈમાં ઉતરવું પડે તે બનાવ એક મોટી આફત સરખો ગણાવો જોઈયે. સરકારને એકમત ઉપર આવેલી પ્રજાનો ટેકો છે તે જોતાં ગમે એવી મુશકેલી માથે ઉપાડી લેવાથી સરકાર પાછી હઠશે નહી."—રોઈટરનો તાર, લનડન, તા૦ ૨૦ મી અકટોબર.]

SELF-PRAISE WITH A VENGEANCE.

Homee—And what did your cousin say when he heard of our engagement?

Heera—Oh! that he would like to punch the head of the beggar who had robbed him of the most precious and lovely jewel the mines of the world had ever produced!

મારે મોહોડે મારાં ગીત.

હોમી-તે આપરે અદરાયાં તે જાણીને તારા કાકાનો કાઉ સું બોલયો, ડીયર?

હીરા-તે તો લાલ ને પીળો થઈને બુમ ખભરયો કે જે ચંડાળ ચોરે દુનયાના સઉથી કીમતી ને સુંદર હીરાને મારા હાથમાંથી ખુંચવી લીધોચ, તે ચંડાળ જો મારા હાથમાં આવે તો તેની મુંડીજ છુંદી નાખું!

THE FINISHING STROKE.

સેવટનો ફટકો !

બીચારાને પુરો કરી નાખ્યો હો!

IN MEMORIAM.

PROFESSOR MANILAL NABHUBHAI,

The great Vedantist and Sanscrit Scholar.

Born, 1858. Died, 1st Oct. 1898.

ભલાની ભલી યાદમાં.

પ્રોફેસર મનીલાલ નભુભાઈ દવીવેદી,

જાણીતા વેદાંતી અને સંસ્કૃતના પંડીત.

જનમ, ૧૮૫૮. મરણ, તા૦ ૧ લી અકટોબર, ૧૮૯૮.

THE COMING UNIVERSITY EXAMINATIONS.

Peelee and Pesi are candidates for the coming ordeal. Nice specimens of the influence of brain over body, of mind over matter!

યુનીવરસીટીની નજદીક આવી લાગેલી પરીક્ષાઓ.

પીલી ને પેસી આવતી પરીક્ષા માટે ઉમેદવારો છે, અને તે માટે રાત ને દીવસ તેઓ મીનબતી માફક તવાય છે, અને હુપજેપ કરવાને કશી બાકી રાખતા નથી. તેનાં પરીણામ કેવાં નીપજે છે-શરીર ઉપર ભેજું કેવી અસર કરે છે,-તેના સુંદર નમુના તેઓ પુરા પાડે છે!

CHOW-CHOW.

Mr. Rustom F. Jahangir, Assistant Collector— Mr. Rustom of H. M.'s Custom, deviating for the moment from his customary walk of life, has entered the lists against Lord Roberts in the columns of the London *Times*, and the eyes of the civilised world have been strained to their utmost to witness the gorgeous spectacle of the Parsi pigmy-Goliath championing the cause of his country-men in single combat against the hero of Kandahar. There can be no doubt that Lord Roberts has found "foeman worthy of his steel"—pen, and if he does not look to his laurels, we will not answer for the consequences.

* * *

Collects his forces— It appears that in a book published by him, entitled "Forty-one years

THE PARSI PIGMY GOLIATH.

in India," Lord Roberts has committed the indiscretion of speaking of the Parsis, firstly as "self-appointed agitators" and secondly as aliens, almost as much "aliens as the English," their "religion and customs being as distinct from those of the natives of India as our own."

* * *

Marshals them in battle-array— Now the sting of this remark does not, like the scorpion's, lie in its tail. To persons, hankering after identifying themselves with western civilisation as

THE HERO OF KANDAHAR.

closely as possible, it cannot be otherwise than intensely gratifying to be thus authoritatively differentiated from the natives of India. But "self-appointed agitators" is what Mr. Rustom, Assistant Collector of Custom, cannot swallow, and it is this

"WHAT THE ASSISTANT COLLECTOR OF CUSTOM CANNOT SWALLOW."

bone that he picks with Lord Roberts. Fortunately, there is Mr. Ali Baba who has set it down in black and white that "than the Parsi there is no more loyal subject of the Queen in the whole of her Empire." True that Ali Baba only speaks from an experience of "21 days," while Lord Roberts speaks after "41 years." Though against this length of experience there is this to be said that Lord Roberts may have known the Parsis too long for their good, and we all know that familiarity breeds contempt.

* * *

Or rather in *bottle*-array— BUT really now, can Lord Roberts mean it at all seriously? Does he not know that the Parsis are loyal to the core, every "man, woman, and child" of them all? And that every night of their lives they drink to "Ranee Victoria"? This argument of the bottle, coming from one trained to move in the intricate labyrinth of statistics, ought to compel even Lord Roberts to admit that his remark was hasty and that the Parsis are certainly *lip*-loyal. For have we not Mr. Rustom's word for it that they drink nightly to Ranee Victoria, and if Mr. Rustom of H. M.'s Custom does not know, who should? There are exceptions, Mr. Rustom is obliged to admit, who *don't drink*, but happily not more than can be counted on the fingers of half a hand. We are sorry for these misguided sedition-mongers, and would strongly advise them, if they don't want to be utterly annihilated, to go on bended knees and in sackcloth and ashes to appease the avenging demon roused in Mr. Rustom's patriotic breast. For the moment the little giant imperiously brushes them aside as "more enemies than friends."

* * *

And scatters the enemy. THERE may be two opinions as regards Mr. Rustom's manner of putting things. Custom's records do not require the use of correct or vigorous English, and in the heat of debate the best of us are liable to forget grammar. But all must be unanimous on the point of the Assistant Collector's sincerity, and we have no doubt it will be admitted that the Parsis owe him a "deep debt of gratitude". After the boulder rolled by Sir Matriculate of Bethnal Green, Mr. Rustom's is the biggest load yet piled on the Parsi back. We cheerfully admit the obligation, though we must own to a

LIP-LOYAL.

feeling of fear that if every utterer of soft platitudes were thus allowed a niche in our capacious heart, the sum total of our debt would very soon outgrow the national debt of England. We would advise the Parsis to take time by the forelock, and to begin paying off as much of their liabilities as possible by erecting statues or busts, according to length and value of services, to the most deserving among the defenders of their name and fame.

"ON BENDED KNEES AND IN SACK-CLOTH AND ASHES."

An Unfortunate Remark.—Novice (to host, after walking for two hours under a brilliant sun without seeing a single bird): "Grand day, isn't it?" [N.B.—He only meant to lighten the general depression, but he wasn't invited again.]

The Proof.—"The man appears to be in his right mind," observed the magistrate. "Can you adduce any proof of his insanity?"—"He was seen, your worship, to laugh at an illustrated joke in one of the half-penny comics."—"That will do," said the magistrate, as he made out the order for the lunatic's removal.

Appropriate Chairs for Bookmakers.—"Settles."

Idiomatic.—Englishman: "Yes Blivers is a nice chap, but rather horsey, don't you think? Always wears tight trousers and gaiters and all that sort of thing, you know."—Frenchman: "I do not know. Ze horses do not so vere I come from."

Miss Dorcas: "I did so enjoy your sermon yesterday!"—The Rev. Mr. Longwind: "I am delighted. And in what way did it please you?"—Miss Dorcas: "Well, you see, I've heard it so often that I quite know it, and I didn't feel bound to keep awake!"

CUSTOM-ARY LOYALTY.

From Bombay Customs' rusty corner
The little Parsi chimes
His loud st note of loyal bluster
To ring in London *Times*.

"What ho!" ses he, "Oh! Oh! Lord Roberts,
Why thus insult my race?
Don't you know the Ranee Saheb
Is toasted after grace

By every Parsi man and woman
In nightly hut and hall?
In print, Queen's English tho' we murder,
Lip-loyal are we all.

"Tho' custom-bound, think not, Lord Roberts,
That we are bound by rules;
Our only rule is self-laudation,
All others we call fools.

"We hold in hate the Congress vipers,
For them there is no hope,
More English in this than the English
We gladly give them rope.

"The stars astounded at our courage
In sky careering halt
To see that we dare cook the Congress
With Customs' grateful salt."

THE PHILANTHROPIC EXPLORER.

Mr. J. N. Tata's Scheme to establish a Teaching University in India has been the topic of the month.]

પરોપકારી શોધક.

વરસો સુધી કોઈને નહી હાથ લાગેલી એવી શોધ આ પરગજુ પારસીએ કરીને હીંદનું કલ્યાણ કરવાનો ઝુંડો ઉઠાવ્યો છે.

[હીંદમાં એક ટીચીંગ યુનીવરસીટી સ્થાપવાને લગતી મી૰ જ૰ ન૰ તાતાની યોજના ચાલતા માસની સરવથી અગતની બાબત થઈ પડી છે.]

THE GARDEN (?) OF IND.

HIND—You've been my gardener for five years now, and there isn't the shadow of a fruit or flower tree to be seen! Certainly, it's most disappointing!

GARDENER—Well, m'am, it's no fault of mine! Five years! It's too short a period for a fellow to do anything!

[In the postprandial speech the other day at the United Service Club dinner at Simla, Lord Elgin said that the period of five years is too short within which a Viceroy can leave his mark in India.]

હીંદનો બાગ (?)

હીંદ-બાપુ, પાંચ વરસ થયા તું મારા બાગમાં માલી તરીકે કામ કરે છે, પણ નહીં કંઈ ફળતું કે નહીં કંઈ ફુલતું એકપણ ઝાડ મળે! ખચીત, તારાં કામથી હું ઘણીજ નાઉમેદ થઈ છું!

માલી-પણ બાઇ સાહેબ, તેમાં મારો કંઈ વાંક નથી! ફકત પાંચ વરસમાં તે હું શું કરી શકું! એટલા વખતમાં તો કંઈ પણ કામ થઈ શકેજ નહીં!

[સીમલા ખાતે યુનાઈટેડ સરવીસ કલબે આપેલાં એક ખાનાં ઉપર ભાષણ કરતાં લારડ એલગીને જણાવ્યું હતું કે પાંચ વરસની મુદત એટલી નાની છે કે તેટલા વખતમાં એક વાઈસરાયને પોતાનું નામ અમર રહી જાય એવાં કામ બજાવવાં મુશ્કેલ છે.]

THE GALLIC COCK IN BATTLE ARRAY!

BRITANNIA—I must keep a watchful eye on his pompous strutting and loud crowing!

[Reuter's telegrams of the past week have been full of excitement and war-cry, the relations of France and England being much strained over the Fashoda question.]

લડાઈના બાહારમાં મરઘાજી !

બ્રીટાન્યા—શું એ તોરમાં ને તોરમાં ચાલે છે! ને શું એના કાનના બેહેર ફાડી નાખે તેવી કુકરેકુઉક છે! ખચીત, ખુબ બારીક નજરે એ તમાશો મારે જોવો જોઈશે!

[ગયાં અઠવાડયાંના રોઈટરના તાર ભારે ઉસ્કેરણીભરેલા અને લડાઈના પોકારથી ભરપુરજ હતા, કેમકે ફશોદાને લગતા સવાલના સંબંધમાં ફ્રાનસ અને ઈંગલંડ વચે જબરી ચકમક પડી ગઈ છે.]

THE COW THAT WOULDN'T A MILKING ALLOW.

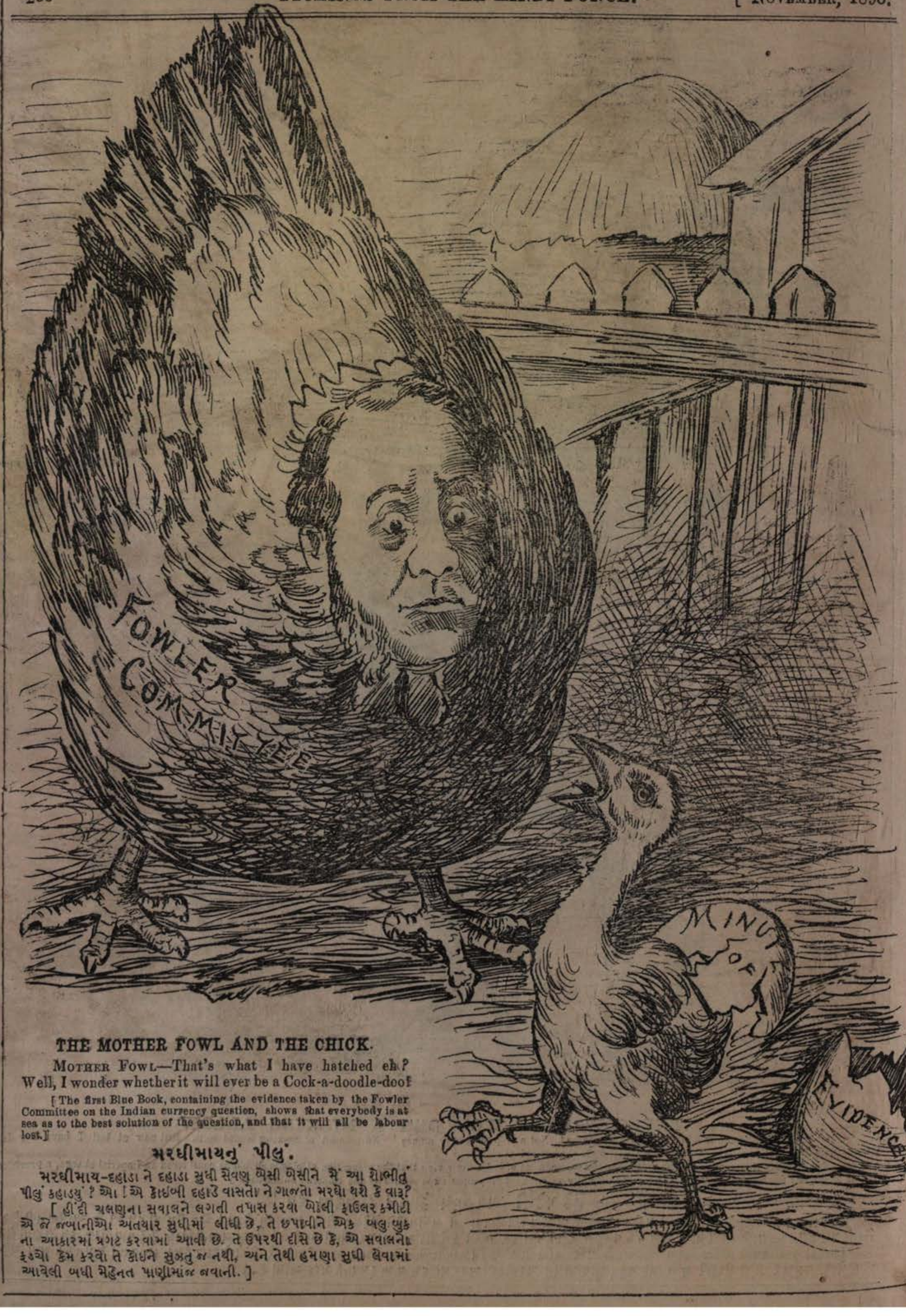
MILKMAN—Wearisome waiting for days and months! Not a drop for love or money! No amount of coaxing would do it. But now at last I have her in a merry mood, and let us milk——that is, make hay while the sun shines!

[The Bombay Government having pressed on the Government of India their view that the prevention of plague should be considered an Imperial charge, a provisional grant of ten lacs has been made to the Bombay Municipality on account of plague expenditure by the Imperial authorities.]

હઠે પડેલી ગાય દુધ કોણને ડોહોવવા દેય !

ગવલી—દહાડા ને દહાડે ને મહીના ને મહીના થયા આએ ગાયને ડોહોવવા મેં મથીમથીને મેહેનત કીધી, પણ બધું ફોકટ! એક ટીપું બી દુધ એ તો આપેજ નહી! ગમે તેટલી પસવારી, પટાવી, ને ગીલી ઘાલી, પણ કંઈ વળયુંજ નહી! પણ હમણા એ કંઈ ઠીક રાહઘાટપર આવી લાગી છે! તેટલાં લાવની જેટલું ડોહોવાય તેટલું દુધ ડોહોવી લેઉં!

[મરકી અટકાવવાને લગતો ખરચ શેહેનશાહી ટીજોરીમાંથી થવો જોઈયે એવો પોતાનો વીચાર મુંબઈ સરકારે હીંદી સરકાર ઉપર ઠસાવવાને મહીનાઓ સુધી મેહેનત કીધા પછી, આખરે હીંદી સરકારે મુંબઈની મયુનીસીપાલીટીને મરકીના ખરચમાં દસ લાખ રૂપયાની મદદ આપી છે.]

THE MOTHER FOWL AND THE CHICK.

MOTHER FOWL—That's what I have hatched eh? Well, I wonder whether it will ever be a Cock-a-doodle-doo!

[The first Blue Book, containing the evidence taken by the Fowler Committee on the Indian currency question, shows that everybody is at sea as to the best solution of the question, and that it will all be labour lost.]

મરઘીમાયનું પીલું.

મરઘીમાય-દહાડા ને દહાડા સુધી સેવણુ બેસી બેસીને મેં આ શોભીતું પીલું કહાડયું ? આ ! એ કોઇબી દહાડે વાસતો ને ગાજતો મરઘો થશે કે વારૂ?

[હીંદી ચલણના સવાલને લગતી તપાસ કરવા બેઠેલી ફાઉલર કમીટીએ જે જબાનીઓ અતયાર સુધીમાં લીધી છે, તે છપાવીને એક બલુ બુકના આકારમાં પ્રગટ કરવામાં આવી છે. તે ઉપરથી દીસે છે કે, એ સવાલનો ફેંસલો કેમ કરવો તે કોઇને સુઝતું જ નથી, અને તેથી હમણા સુધી લેવામાં આવેલી બધી મેહેનત પાણીમાંજ જવાની.]

OH! THE FLOOR!

The floor was all paved with Minton tiles and Mr. Bharambhari had put on a new pair of boots.

Oh, dear! Oh, dear! What a fall was there! And that too on the verandah of Shethjee Lakshapati, just as Mr. and Mrs. Bharambhari are leaving after a return visit!

Note—It was a godsend that there were no servants to help Mr. Bh,—or laugh at.

અરે! તારી લીસી ફરસબંદીનું નખોડ જાયરે!

જમીન પર મીનટનની ફરસબંદીની લાદીઓ જડી લીધેલી હતી. અને મી૦ ભરમભારી નવા કોરાં વેલાતી બુટ પેહેરીને તે ઉપર ચાલતા હતા.

અરે તારૂં નખોદ જાયરે તારૂં! કેમ બીચારો આરયાં થઈ ગીયો! અને તેબી શેઠજી લક્ષાપતીના બંગલાના વરંડા ઉપરજ! હજી તો હમણાજ તેવણુને મુલાકાત આપીને મી૦ અને મીસીસ ભરમભારી પોતાને ઘેર જવા નીકળયાં છે તેટલાં એ શું શેતાન ચરકો થઈ ગયો!

[તાજે કલમ-પણ શુકરાના દાદાર હોરમજદના કે મી૦ ભરમભારીએ આ ઉલગબરડી ખાઈને જમીનને નાકઘસણી કીધી તે વખતે શેઠ લક્ષાપતીના કોઈ નોકરો તયાં હાજર હતા નહી, નહી તો કોણ જાણે તેઓ કેમ કલેજાં ધરીને હસતે અને મી૦ ભરમભારીને પોતાનો આ ફેરતો કેવો ભારી પડી જતે!

CHEAP CREDIT.

SHE—And are you going to take up an inoculation station?

HE—Yes, dear. Very cheap work! No worry! No anxiety! And at the end of the plague an evening party, an address and a present in the bargain for your own dear!

શ્વસ્તી કીરતી.

ધણીઆણી—નંતર તુમી એક ઈનોક્યુલેશન સ્ટેશનચા ચારજ ઘેણાર આહાના?

ધણી—હા ડીયર. "વેરી ચીપ વરક!" કારચ હલકે આણી શ્વસ્તે કામ! નહીં પીડા! નહીં પંચાતી! કીં નાહી કાંઈ જંજાળ! આણી અસેં અસતાં મરકી પુરી ઝાલી કીં થોડયા દોસ્તદારા કડુન એક ઈવનીંગ પારટીચા, માનપત્રાચા વ એકાદ સુંદર પ્રેઝેન્ટચા તુઝા પ્રેણપતીલા તડકા પડેલ તો નીરાળા!

Query by Darby Jones—Why was not the Ayr Race Meeting held in the Isle of Skye?

In Memoriam.

RAO BAHADOOR RANCHHODLALL
CHHOTALALL, C. I. E,

The Pioneer of Mill Industry in Gujerat.

Born, 1823. *Died*, 28*th Oct.*, 1898.

ભલાની ભલી યાદમાં.

રાવબહાદુર રણછોડલાલ છોટાલાલ, સી૦ આઈ૦ ઈ૦,
ગુજરાતમાં મીલ ઉદયોગ દાખલ કરનાર પેહેલા અગ્રેસર.

જનમ, ૧૮૨૩. મરણ, ૨૮ મી અકટોબર, ૧૮૯૮.

Sunday Morning.—Cyclist (to rural policeman): "Nice crowd out this morning."—Rural policeman (who has received a tip): "Yes, an'yer can't do with 'em! If yer 'ollers at 'em, they honly turns round and says, 'Pip pip'!"

A STREET-CRY IN PARSEE LANES.

"A paid highpriest! A paid high-priest for the Shenshai sect of the Parsee—e—e—e—e—e—s!"

A Voice from the street—And what the dickens have you done for your Kadmi sect that you poke your impudent nose into the affairs of the Shenshais, eh?

[A movement to appoint a paid high priest for the Shenshai sept of the Parsee's has been set on foot by Mr. K. R. Kama and a few other busy-bodies. The movement has been highly disapproved by the Shenshai Parsees.]

પારસી મોહોલ્લાઓમાં સંભળાતી બુમ.

"એક પગારદાર દસ્તુઉઉઉર! શેહેનશાહી પારસીઓ માટે એક પગારદાર દસ્તુઉઉઉઉઉઉઉર!"

મોહોલ્લામાંથી એક આવાજ–એઈ કાકા તમે તમારા કદમીઓ માટે પગારદાર દસ્તુર નેમીને શું ધારીને ધચ કરી નાખ્યું કે વરી શેહેનશાહીઓની વચે તમારૂં નાક સોખાઈથી ખોસવા નીકળયા છો, હં?

GOING THE ROUND OF THE PLAGUE DISTRICTS.

[Inoculation is the order of the day in B›mbay. every week a new station being opened for the convenience of the public.]

મરકીના લતાઓ પર દરરોજ દેખાતી સ્વારી.

[મરકીની રસી મુકાવવાનાં કામની હમણા મુંબઈમાં જખરી ધમાલ ચાલે છે, અને દર અઠવાડયે નવાં નવાં રસી મુકવાનાં મથકો જુદે જુદે ઠેકાણે ઉધાડવામાં આવે છે.]

MUSINGS OF BOMBAY THE BEAUTIFUL.

"They say I am getting better! All because the heavy burden of unnecessary fetters has been withdrawn! No doubt it is a great relief to find that the bogeys of "quarantine" and "pass" have been swept away! Still—still—I must wait and watch, and see how long the good result lasts!"

[The mortality in Bombay has been steadily declining since the last three weeks, the deaths during the past week from all causes numbering only 654, while a month ago they stood at 1002.]

મુંબઈ સુંદરીના મનના વીચારો.

"પેલાઓ કહે છે કે હું હમણા ઠીક થતી જાઉં છું! અને તેનું કારણ એ કે મારા ઉપર લાધેલા બીન જરૂરની બેડીઓનો જબરો બોજો કહાડી નાખવામાં આવ્યો છે! ખચીત, "કુવારનટાઈન"ને "પાસ"ના મકાઈબાહુઓને હાંકી કહાડવામાં આવવાથી મારા મનને નીરાંત અને દીલને ધીરજ આવી છે, તેમાં તો કંઈ ફેરજ નહી! તો બી-તોબી-મારે થોભીને જોવું જોઈએ કે કાંહ સુધી એ ઠીક ફેરફાર ચાલુ રહી કેટલોવાર મારી તનદરોસ્તી ટકી રહે છે!"

[ગયાં ત્રણ અઠવાડયાં થયાં મુંબઈમાં મરણો એકસરખી રીતે ઓછાં થતાં જાય છે. ગયે અઠવાડયે જ્યારે સઘળી જાતના રોગોથી મુંબઈમાં ૬૫૪ મરણો થયાં હતાં, ત્યારે એક મહીનાની વાત ઉપર કુલે મરણોનો આંકડો ૧૦૦૨ ઉપર ગયલો દેખાયો હતો.]

MATRIC *VS.* MATRIMONY.

KOOMLEE—Two dozen Parsi girls for the Matric again! Wish we hadn't left off study. Then perhaps there would have been no household drudgery for us.

KOLEE—Perhaps, if we hadn't gone in for matrimony so soon, and thrown ourselves away on so-so husbands. A successful matriculate has so much higher value, and catches a millionaire!

KOOMLEE—And yet, who can say that a millionaire is an unmixed good? A millionaire with gold-dust in his pockets, and saw-dust for brains! Any way, I prefer brains, and perpaps we're well enough off as we are.

"મેત્રીક" ઉપર મતફેર.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૫૧ મું.]

IN THE DEEP DEEP SEA.

Bombay the Beautiful takes a dip as advised by the doctors, for the benefit of her health in general, which has been very poor for the last two years.

[The City Improvement Trust comes into existence this month and begins its work, the constitution of the Board being now complete.]

ઉંડા દરયામાં ડુબકી.

બબે વરસ થયાં મુંબઈ સુંદરીનો દેહ લઠડી ગઇ છે, જેથી ડાકટરોની સલાહ પ્રમાણે પોતાની સામાનય તનદરોસ્તીના ફાયદાને ખાતર એ સુંદર સુંદરીએ દરરોજ દરયાનાં પાણીમાં ડુબકી મારી તરવાની કસરત કરવાનો ઉપાય અજમાવવાનો ઠરાવ રાખ્યો છે.

[મુંબઈ શેહેરનો વીસ્તાર વધારવા અને સુખશાંતી સુધારવાનાં નવાં ત્રસ્ટની બોરડના સઘળા મેમબરોની પસંદગી થઇ ચુકેલી હોવાથી, ચાલતા માસથી તે હસ્તીમાં આવી પોતાનું કામ ચાલુ કરશે.]

AT THE GYMKHANA REGATTA AND VENETIAN *FETE* AT BANDRA.

(1) Mr. and Mrs. Pesiba in a comfortable front seat by the Bandora creek. It was ebb-tide.

(2) The waters begin to rise, evidently in order to enjoy the fete; and Mr. and Mrs. P. have to alter the arrangement of their feet. The wind too begins to blow, and blow it, says Mr. P., we are in for it. It's only meant to accustom us, answers Mrs. P., to the coming roar of the mock-fight.

(3) The waters continue to rise, and Mr. and Mrs. P. rise in proportion. Standing on their chairs, they can see and hear ever so much better—hear the cheers and see the race!

(4) Ebb again. Now for a moment's rest, and they're plump on the chairs that had borrowed a little dirt from their own boots.

(5) In their turn, they borrow from the chairs, and as they go to the station, Mr. P's new suit and Mrs. P's silk saree are a sight to see, compensating the multitude for many a disappointment.

આગલા શનીવારે મી૦ અને મીસીસ પેસીબાએ વાંદરા ખાતે આતશબાજીનો તમાશો કેમ જોયો.

(૧) ઓટ થયલી હોવાથી છેક ખાડીની આગળ આવીને મી૦ અને મીસીસ બેઠાં. (૨) પણ ભરતીનાં પાણી ચહડવા માંડયા અને મી૦ અને મીસીસનાં કોહાંપર ગીલીટ ચહડવા માંડી। અને (૩) પાણી પુરેપુરાં ચહડયાં પછી તેમને નવો ર કાસ કરવો પડયો. (૪) પાણી ઓસરયાથી નીપરાઈ ગયલા પગને જરા આસા એસ મળી. પણ ખુરસી કાદવે ખરડાઈ ગયલી હતી. (૫) જેથી મીસીસની સારી અને મીસ્તરનો ડગલો ઘણી સુંદર તરાંહથી છપાઈ ગયો!

WHAT THE ARMY SURGEON SAYS.

SURGEON LIEUTENANT-COLONEL JOHN BULL—You still require my exclusive treatment, my dear, and you shall have it! I'll see to all your comforts, and shall take care that no French poodles or Russian bears disturb your peace and quiet by their noise and wrangling!

[Notwithstanding all the tactics of the French under cover of the Fashoda question to reopen the question of the evacuation of Egypt by England, the latter has resolved to sit tight and not to unloosen the hold it has obtained over Egypt.]

લશકરી ડાક્ટર શું કહે છે.

સરજન લફ્ટનંટ કરનલ જાન બુલ—હજી ત મને મારી એકલાનીજ સારવાર અને દવાદારૂ જોઈયે છે, અને તે હું તમને આપું છું, બુમી સાહેબ! હું ત મારી દરેકે દરેક સંભાળ લઈશ, અને ફ્રેંચ કુતલયાઓનાં ભોંસવાથી કે રૂશીયન રીછોનાં ઘુરવાથી તમારી શાંતી ને મીઠી ઉંઘમાં કસી ખલલ નહી થાય તેની પણ હુંજ સંભાળ રાખીશ!

PLAGUL *VERSUS* DEWALEE.

Mrs. Shendiarao—Where shall we enjoy the Dewalee this year, dear?

Mr. Shendiarao, (Pleader)—Of course at our own place, my love, with all pomp and splendour. Thank the Marwaree,—the beggar hasn't run away this year, and so I haven't to go and beg! There has been a bumper crop of clients, and I made hay while the sun shone!

मरकी नंतरची तिसरी दिवाळी.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૫૧ મું.]

THE DAY AFTER THE WEDDING.

Naval—What! You can't see in the night?

Najan—No, dear, I can't. My eyes are so bad! You must get me specs!

Naval—Then you should have been using them long since.

Najan—Mother wouldn't allow me to do so—before I was married! And she is not *short-sighted*!

લગન પછી બીજે દહાડે.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૫૨ મું.]

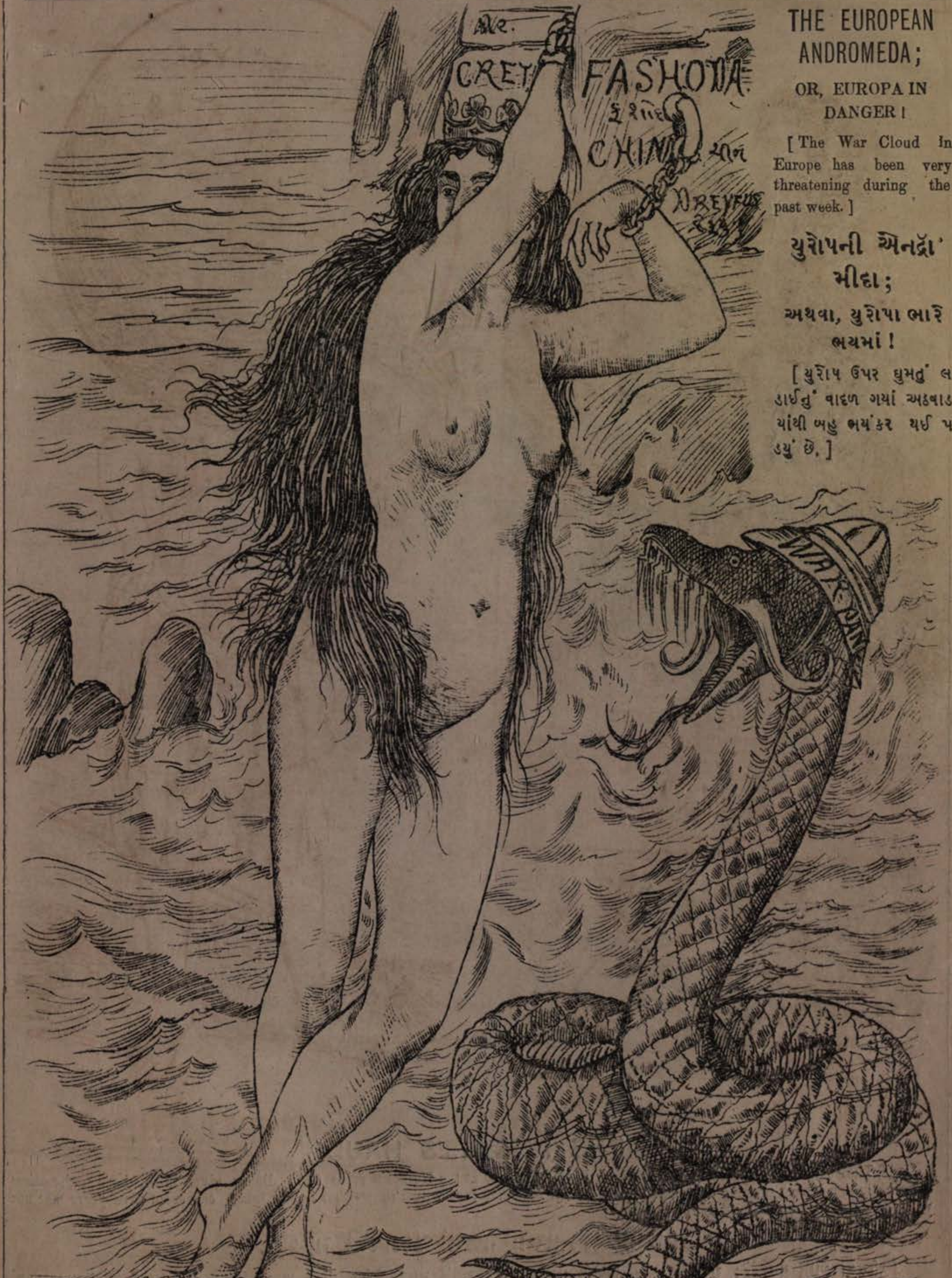
THE MODERN ATLAS.

Ah! Poor man! What a great burden he has to carry, through the sheer carelessness and negligence of the powers that condemn him to such life-long misery from year's end to year's end!

[In the Administration Report of the Bombay Municipality for the past year, the Municipal Commissioner, Mr. Harvey, says that the heads of the different departments very considerably over-estimate their needs. Hence the Municipality pays heavy interest unnecessarily for loans which are generally not used or not wanted for the works for which they are taken.]

આ જમાનાનો ઍટલાસ.

ગરીબ બીચારો ઘરડો! તે બીચારાની પીઠપર આ કેટલો જબરો બોજો! ને તે લાધનારાબી કોણ? આંખ વીચીને યાહોમ ગમે તેમ કામ કરનારા બેદરકાર સાહેબો આ ગરીબ બીચારા ઘરડાને વરસો વરસ આવી કંગાળીયતમાં અને સખત મજુરી ના ઘસડબોરામાં રીબાવી રીબાવીને હેરાન અને સરગરદાન કરે છે!

THE EUROPEAN ANDROMEDA;

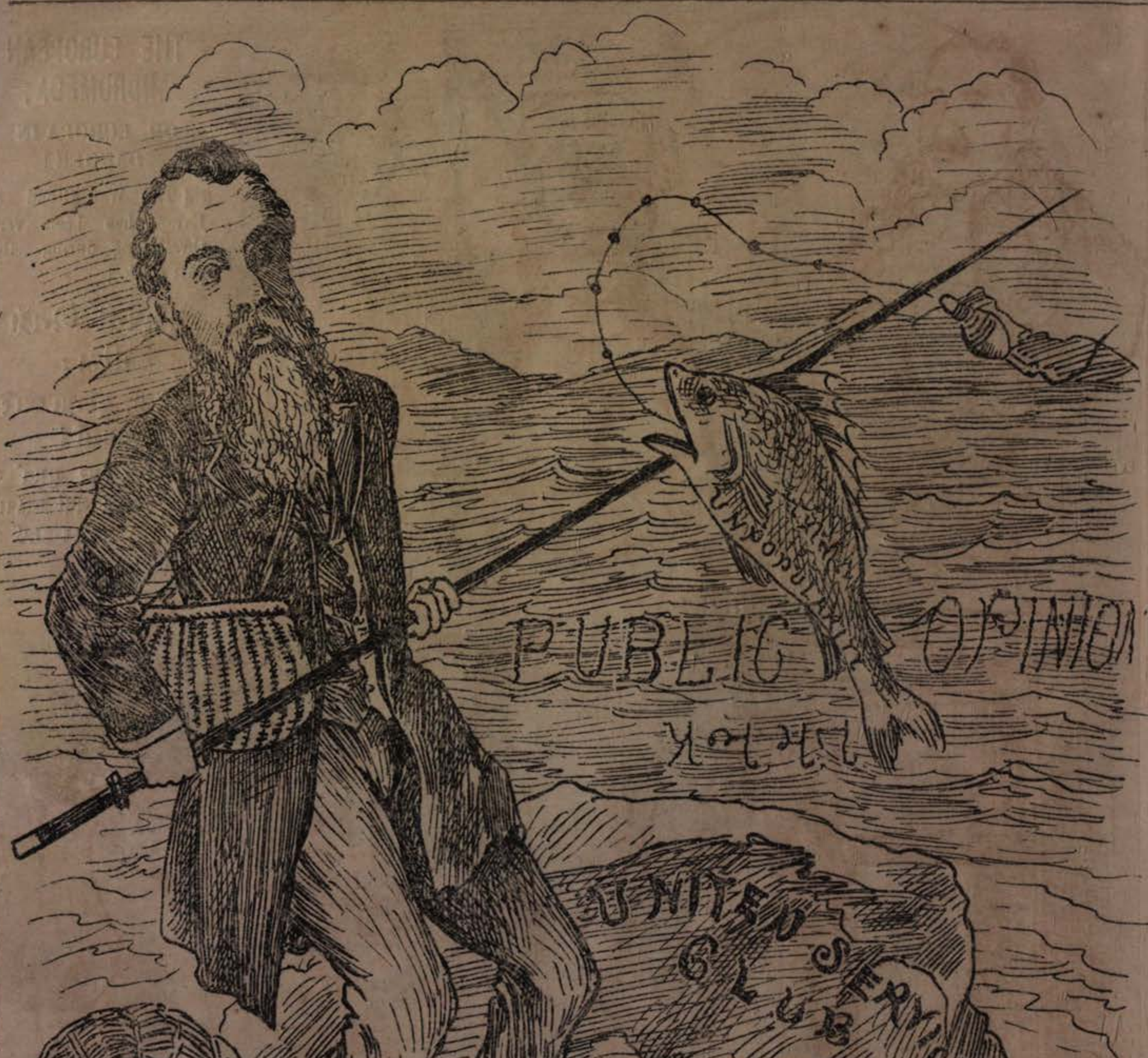
OR, EUROPA IN DANGER!

[The War Cloud in Europe has been very threatening during the past week.]

યુરોપની એનડ્રૉ' મીદા;

અથવા, યુરોપા ભારે ભયમાં !

[યુરોપ ઉપર ઘુમતું લડાઈનું વાદળ ગયાં અઠવાડયાંથી બહુ ભયંકર થઈ પડયું છે.]

THE ANGLER'S HAUL!

[The postprandial speech delivered by H. E. the Viceroy at the United Service Club dinner, given in his honour the other day at Simla, has been severely criticised by the Indian Press ; a fact which shows that Lord Elgin's career of five years has not won the popularity and esteem of the Indians.]

માછલી પકડનારના ગલમાં પકડાયલી માછલી.

[સીમલા ખાતે યુનાઈટેડ સરવીસ કલબ તરફથી નામદાર વાઈસરાયને આપવામાં આવેલાં ખાણા વેળા તે નામદારે જે ભાષણ કરયું હતું તે સામે હીંદી છાપાએ સખત ટીકા કરી છે, જે ઉપરથી દેખાય છે કે પોતાની પાંચ વરસની કારકીરદી દરમ્યાન બજાવેલાં કામો માટે હીંદી પ્રજાની પ્રીતી અને ઉંચું મત મેળવવાને તે નામદાર ભાગયસાળી થયો નથી.]

THE INSTALLATION IN THE TEMPLE OF JUSTICE.

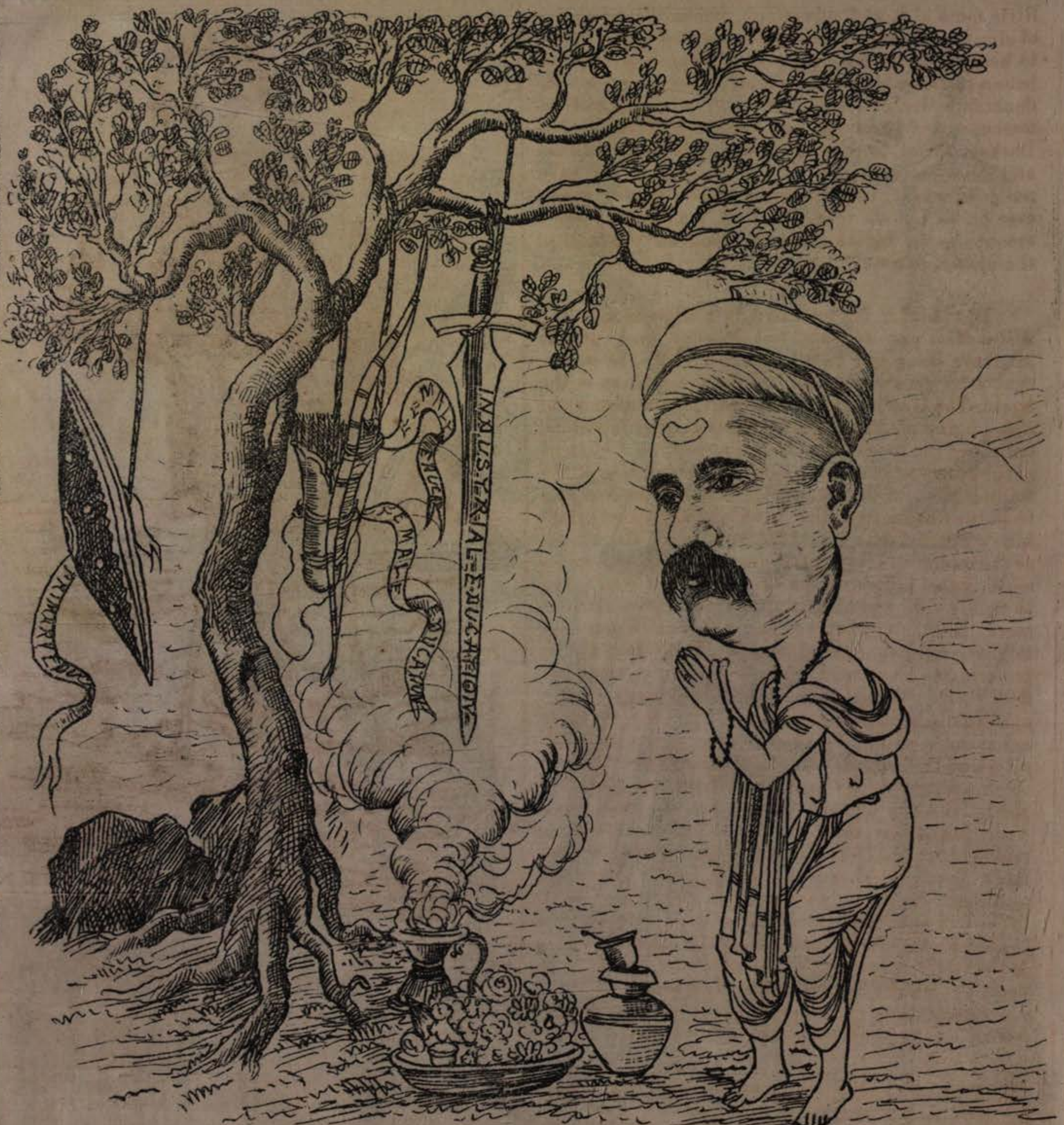
MR. PUNCH S OFFERING ON BEHALF OF THE *PUNCH-PRAJA* OF BOMBAY.

[Sir Louis Kershaw has been appointed the Chief Justice of Bombay in place of the late Sir Charles Farran. Mr. Justice Parsons, who has been an ornament to the bench of the Bombay High Court and has been Acting Chief Justice, hands over the office to Sir Louis Kershaw on the re-opening of the High Court tomorrow.]

ઈનસાફ દેવીના મંદીરમાં નવી સ્થાપના.

મુંબઈની પંચ પ્રજા તરફથી મી૦ પંચની ભેટ.

[મરહુમ સર ચારલસ ફેરનની જગાએ મુંબઈના વડા જડજ તરીકે સર લુઈસ કેરશૉની નેમણુક કરવામાં આવી છે. મી૦ જસ્તીસ પારસનસ, જેઓ મુંબઈની હાઈ કોરટની બેંચના એક સનગાર છે. અને જેઓએ

THE *SHAMI PUJAN* ON THE DASARA DAY.

CHOW-CHOW.

The New Chief Justice of Bombay. "BOMBAY THE BEAUTIFUL" hails with pleasure the appointment of Sir Louis Kershaw as her Chief Justice. Sir Louis is reported to be not quite an admirer of Law's proverbial delay. The sight of a snail or a tortoise—the pets of the bench anfi the bar,—crawling anywhere in the Hall of Justice, is a horror to him. This is a hopeful sign. May Speed progress in Bombay's Hall of Justice under the guidance of Sir Louis Kershaw!

***

The Arya Mitra Mela. JALANDHAR NATH writes:—The *Arya Mitra Mela*—the Assembly of Aryan Friends—is an institution with a mission, though its full purport is not generally known. The mission is in evidence but once a year, to wit, on the Vijaya Dashmi Day,—the Dasara,—the Auspicious Day for "Crossing the Boundary Line" and Beginning Great Undertakings, as you have correctly put it in the legend of your interesting cartoon lately. Yes, the mission is in evidence only once a year. Perhaps it is all for the best, though as far as benighted India is concerned there is, to my mind, not much danger yet of our having a

little more of it with advantage, unless the promoters of similar movements out here have seriously taken to heart poor Mr. Jellyby's doleful warning—" Never have a mission, my dear child." But then the redoubtable Mrs. Jellyby's interest in missions had reference to "telescopic philanthropy" embracing Darkest Africa, to the neglect of her household duties and the consequent ruin of her husband. We have not gone so far yet, though a slight tremor passes over me as I some imes think of my Hindu sisters mounti g the Indian National Congress platform in the distant future.

* * *

BUT this (J. N. proceeds) is a digression. The *Mitra Mela* met as usual last Monday week at the Madhava Baug and heard speeches which, of course, cannot be separated from missions anywhere in the world. The Hon'ble Dr. Bhalchandra, whose genial and encouraging presence lights up every corner he enters, enlivened the proceedings from his seat, as President of the assembly, in a speech befitting the "Bearer of the smiling Moon on the Forehead." "Take up the weapons from the Shami tree, the bows and arrows of Haffkine's Prophylactic," said he, "and cross the boundary to vanquish the greatest enemy now in our midst —the Bubonic Plague. *Pax Britannica* wants you to fight surely, and that is against foes more terrible, more insidious, than those against whom her mighty armaments are directed. These foes she is powerless to overcome! You, my brethren, alone can floor them. Throw off the sleep of lethargy, ignorance and superstition, brace up—I don't say in haste —but do brace up. Tell your sweet partners in life all about the serious campaign before you. Teach them, train them, and let the sword and the shield, the bow and the full quiver be placed upon your persons by their fair hands! Teach them to realize the full significance of your mission, and their parting, cheering words, their blessings, will lead you on to sure victory, and place within your grasp the priceless spoils of war in the shape of your Social and Industrial Regeneration! March in serried ranks, shoulder to shoulder, in perfect *Union!*" That's how I understood him, *Punchoba*, though I may perhaps put it quaintly. It was all feelingly delivered *and was catching.*

* * *

THE pity of it, however, is (continues friend J. N) that such stirring orations by true leaders of society before an immense gathering of this kind are so few, and the greater pity that no working organization upon a suitable scale exists to peg away, always, every day in the year, and bring about palpable results! The pity of it is, we have it only once a year! The "illiterates" have to be approached. Our better-halves have to be enlightened and "subsidized." As it is, the "microscopic minority" of the "literates" have all the stimulation to themselves. Pardon me the use of the now classic expression"—" microscopic minority "—I use it in comparison with the teeming masses of the "illiterates." The literates have the political Indian National Congress, the Social Conference, the social sectarian Clubs, the reformed Religious Samajas—more or less protestant

ON THE TRACK OF AN INVISIBLE FOE.

in character. They have, again, Literary and Scientific Associations, all stimulating and elevating movements in their way, but all for the microscopic literates. The overwhelming mass of the illiterates, swallowing up the bulk of the better-halves of the "literates," surely want something stimulating and elevating. Will our Aryan Friends of the *Mela* expand their programme, meet oftener, and provide the requisite elevating stimulant for those who need them most?

* * *

Dr. Raghvendra Row. JUDGING from the past achievements as a student of Dr. Raghvendra Row, M. D. Lond., Mr. *Punch* has every reason to hope for the best results from his future labours in the field of scientific researches in "Darkest India." He cordially welcomes the young recruit in the, at present, thin rank of scientific explorers born of the soil. Mr. *Punch* congratulates Mr. Tata for his discriminate selection of a highly promising material for use in a sphere which his new

MR. PUNCH DRINKS TO THE HEALTH OF THE SEXAGENARIAN.

MR. PUNCH—Wish you joy on your Diamond Jubilee Day! May you gather strength as you go, and use it with discretion and kindness! May your power for good increase! Do not forget, in the flush of triumph, that a little sympathy with the poor Indian's just aspirations is never thrown away. We saw printed on your office-doors the word—WELCOME. They were glass doors, and CLOSED! Is it too much to expect that the same word is engraven on your heart, but that the heart—unlike the doors—is open?

[The *Times of India* celebrated its Diamond Jubilee on Thursday last.]

સાઠ વરસના બુઝરગ મોટાબાવાની મી૦ પંચ સલામતી ચાહે છે.

મી૦ પંચ—મારા દોસ્ત, તારી દાયમંડ જુબીલીના મહોતસવ માટે સેવક તુને મુબારબાદી ચાહે છે, અને ઇછે છે કે જેમ જેમ તું ઉમરમાં વધતો જાય તેમ તેમ તારાં બળમાં વધારો થાઓ, અને તે બળ તું ડહાપણ અને માયાથી વાપરો! વળી પ્રજાનું ભલું કરવાની તારી શકતીમાં પણ વધારો થાઓ! ઉપરાંત, મારા દોસ્ત, તારી ફતેહના હ વલી જતો ના કે ગરીબડા હીંદીની વાજબી ઉમેદો તરફ દીલસોજી દેખાડેલી વીયરથ નહીં જશે!

[ટાઇમ્સ આફ ઈનડીઆએ પોતાની સાઠ વરસની દાયમંડ જુબીલીનો મોહોતસવ ગયા ગુરૂવાર, તા૦ ૩ જી નવેમબરને દને ધામધુમ સાથ પાળયો હતો.]

grand scheme has in contemplation. Nor must Mr. *Punch* forget to thank the Grocers' Guild of London,—that appreciative and philanthropic body,—which has deputed Dr. Row to undertake the study of the Ætiology of Typhoid Fever in India and the share contributed by soil and water in producing the same. A steadier or more persevering and patient investigator could not have been selected to track and hunt this deadly invisible foe. Dr. Row's countrymen will watch with keen interest the progress of his researches. Mr. *Punch* heartily wishes Dr. Row a successful career—the career of a recluse devoted to scientific researches in the cause of humanity—for alleviating human sufferings: he fondly cherishes the hope that no syren in the shape of political or civic applause may seduce this recluse from his devotion to Medicine and Hygiene, at any rate, till he has fully won his laurels.

* * *

The Diamond Jubilee of the *Times of India*. MR. PUNCH most cordially felicitates his esteemed contemporary of the *Times of India* upon his Diamond Jubilee. The *Times of India* has had a glorious career in the past, and in the domain of journalism in India has proved a force to be reckoned with. It is the force of a nasmyth hammer: may its descent be always so regulated as to crush the hardest flint of oppression and injustice in the land: may it never operate, ever so little, whether in times of panic or tranquillity, in smashing a straw, or in pulverising a wee thing, which may need the most delicate and sympathetic handling! We wish our contemporary a prosperous career in the cause of Right and Justice, irrespective of Creed or Colour!

"મેત્રીક" ઉપર મતફેર.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૪૧ મું.]

કુમલી–લે, કેઠી વરી બે દજન પારસી છોકરીઓ આએ વખતેબી મેત્રીકમાં જવાની દેખું! મરેરે, તારે આપરેજ સીખીયા કેરવાયા વગર કેઠી એવી રેહી ગેઇ કે! આપરેબી સીખવાનું છોરી નહી દીધું હોતે તો કેવુ મજેહનું થતે. પછી ઘેરમાં ઘસરબોરો તો કરવો નહી પરતે!

કાલી–હાસ તો, જો માયજીએ એમ વીરમાં પરીને પરણાવી દીધી નહી હોતે, ને આપરી પાસે બીચારા આપરા જેવા તેવા વરોને કબુલ કરાવયા નહી હોતે, તો વરી ખચીત આપરા કરમમાં ઘસરબોરો નહી જ આવતે! હમણા તો મેત્રીક થયલી છોકરીઓના કેવા ભાવ વધી ગી યાય તે જાણેચ કેની? બધા લખસાપતીઓજ તે લોકને પણવા નીકરેચ!

કુમલી–વાત તો ખરી; પણ લખસાપતી હોય ને માથાંમાં મીઠું કંઈજ નહી હોય તો તેને સું કરે?–ચુલામાં નાખે! લખસાપતી હોય ને ગજવામાં સુનાની ખાણ લેઈને ફરતોબી હોય, પણ માથામાં બધો વેહેર ભરેલો હોય તો તે મુવાને સું ઘેબી કોણ? હું તો તેવા વેહેર ભરેલા માથાંવારાનાં કરતાં જેનાં માથામાં સારૂં મજબુત ઉંચુ ભેજું ભરેલું હોય તેવાનેજ પસંદ કરૂં. ને તેથી ખોદાયજીના આપરે તો લાખ લાખ સુગરાના કરવા જોઇયે કે આપુને એવા સીખેલા કેરવાયલા ને હુશીઆર વર મળયાચ, સમજી!

મરકી નંતરચી તીસરી દીવાળી.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૪૪ મું.]

મીસીસ શેંડીચારાવ–આતાં બોલાનાં, ડીયર, આપણ હયા વેળચી દીવાળી કોઠેં "એનજોય" કરાવયલા જાવયાચેં? ઈકડે મુંબઈ મધયેંચ કીંવા તુમચયા "ફાધર ઈન લો" યાચેકડે?–

મીં० શેંડયા–(એક પલીડર) "આેફકોરસ એટ અવર આેન પલેસ, ડીયર!"–આપલ્યા ઘરા મધયેંચ હયા વેળચી દીવાળી ફારચ ધામધુમીને કરાવયાચી આહે! તો "બેગર" મારવાડીહી હયા વરસાલા "હેંઝન્ટ રન અવે!" ધીસ ઇયર તો મુંબઈ સોડુન પળાલાજ નાહીં, એંડ સો મલા તરી કોણા જવળ જાઉન "બેગ" કરાયલા આણી હાથ ચોળાયલા નકો! હયા વેળી તર કલાયન્ટ લોકાંચા મલા "બમપર કોપ" મીળાલેં આહે, આણી મી તરી ખુબ તડાકા મારૂન ગેલાें આહે! "આઇ મેડ હે વાઇલ ધી સન શોન!"

લગન પછી બીજે દહાડે.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૪૪ મું.]

નવલ–સું તુને રાતનાં બરાબર આંખે ઝારતું નથી કે, ડીયર?

નાજાં–નહી ડીયર, મને બરાબર દેખાતું નથી! મારી આંખ ઘણીજ ખરાબ છે! મારે વાસ્તે તમે કાલનો કાલ ચશમો લાવો તો સારૂં!

નવલ–તારે તું કેટલાં વરસ થયાં ચશમો પેહેરેચ, નાજાં?

નાજાં–નહીરે, બાપ જનમમાં મેં ચશમો સું તે કોઈ દહારે જાણયોજ નથી. માયજીનાં કાલાવાલા કરી કરીને હું મરી ગેઈ પણ તેવણ તો એકનાં બે નહી થયાં, ને ગમે તે થયું પણ મને ચશમો અપાવયોજ નહી. તેવણ તો હંમેસાં એમજ કેહેતાતાં કે કાચી કુમારી છોકરીને ચશમા કેવા પેહેરવાના! જો કોઈ જાણસે બાણસે કે રાણ આંધરી છે ને બરાબર આંખે દેખાતું નથી, તો પછી રાણને વહુ કોણ કરવાનું છે જે! મારાં માયજી ઘણાં સમજુ ને લાંબી નજરના છે. તેવણ કંઈ બીજી છોકરીઓનાં માય જેવાં અનઘડ ને ટુકી નજરનાં નથી, નવલ ડીયર!

નવલ–ખરેખર તારી માય તારાં જેવી ટુકી નજરની તો નથી જ! અને નથી તેથી તો તારા જેવી ચુંચી આંખની ને શોરટ સાઈટની છોકરી મને પેહેરાવી દીધી!

આપણ તો કેહેનેકા, કુચ કરનેકા નહી!

[જુઆે ચીત્ર, પાનું ૨૮૩ મું.]

હરજીવન–આ હું તો આપણા બધા નાતીલાઓને કહીશ કે મરકીમાંથી બચવાના હોવ તો રસી મેળાવો! અને જો ન મેલાવી તો નયાત બાહેર કાઢીશ!

હરકોર–પણ આમ ધામધુમ કરવાની છોડી દીઓ ને પેહેલાં તમેજ રસી મેલાવોને! નાતીલાઓ પુછશે કે તમે રસી મેલાવી કે, તયારે પછે શો જવાબ દેશો? તેઓ તો કેહેશે કે આપ મેલાવો પછે અમે મેલાવીશું, તયારે શું કરશો?

હરજીવન–પણ આપણને મેલાવવાંની જરૂરજ શી છે! આપણે તો મરકી ફાટી કે ઉભી પુછડીએ માથેરાન મહાબલેશ્વર નાહાશી જઇશું! એટલે પછે આપણને રસી ફસી કાંઈ જોઇયે નહી! એ રસી તો આેલા ગરીબ ભીખારડાઓ માટે છે! જેમનાથી ન કેઠે ખસાય કે ન કેઠે જવાય! સમજી મારી પ્રેમકોરની મા? હું અજબ થાઉં છું કે આવી સાદી ને સીધી વાતમાં તું આમ ગભરાઈને વાત કરે છે, ને મને રસી મેળાવવાને શેનો ગભરાવી મારે છે!

મુંબઈનાં ઘરવાળાનાં ખેણ કઉતક તો જુવો.

(જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૮૬ મું.)

હીરજી–હવે કેમ કરયે. ઘેરવારાએ તો ભારૂં વધારયું ને આવતે મહીનેથી આપરાં ગજવામાં મોટું કાનું પરવાનું.

હીરાં–અરે તમે તારે મુંગા મુંગા બેસી રેહેવોરે! એ મુવાને કોડુંજ ના આપો, ને મલવા આવે તારે ઉડાવયા કરો, કે પોતાની મેળે થાકી થાકીને ખુને પરસે!

હીરજી–પણ એ મુંગો પરે તેમ નથીની. એ તો ઘોરા પર ચહરસે ને આપુને ખાલી કરાવવાની ધધરાવીને નોટીસ આપસે!

હીરાં–તો પછી તે મુવાના ઘેર ઉપર કોણ કુતરો થુકવાનું છે જે! આપરે તારે ખાલી કરી જઈસું! એ મુવાના ઘેર પરજ કંઈ આપરે જનમ લીધોચ જે તેની વાત! મુવા ઘેરવારાનું તો એકજ ઘેર, પણ ભારૂતને વરે તો સો ઘેર!

હીરજી–પણ બધા ઘેરવારા હમણા ગધેરાં પર નહી પણ ઘોરા પર ચહરીને બેઠાચ તેની તુંને કાંઈ ખબર છે જે! બધાઓ બસ ભારાં વધારવા માંગેચ, ને તેથી આપુને તે લોક આગળ હાથ જોરવા પરસે!

FOREWARNED IS FOREARMED!

Britannia—Yes, my dear, the world is out of temper, and I don't know what may happen tomorrow. I must keep sharp the points of my trident against all comers! And—particularly for your protection!

[It is rumoured, said the Premier, that we intend to declare a Protectorate over Egypt, but we have no intention of modifying our present position there, with which we are reasonably satisfied, though undoubtedly it is not the same as before the capture of Omdurman.—*Lord Salisbury's Speech at Guildhall.*]

ચેતીને ચાલવામાંજ લાભ!

બ્રીટાનયા—હા ડીયર, બધી દુનયાનોજ સ્વભાવ હમણા બગડી ગયો છે, એટલે પછી તું ને હું શું કરીશું! કાલ કેવી થશે તેની કાંઈ ખબર નથી, માટે આ પણે આપણી સંભાલમાં રહીને ચાલવુંજ ઠીક પડશે. અને તેથી બધી દુનયા સામે લડવાને હું તો મારા ત્રીશુલની અણીઓ બરાબર તીણી કરી રાખું છું! અને-તેમાં ખાસકરીને તારા બચાવને ખાતર મને તે વધારે તીણી રાખવી પડશે!

THINKING OF SOMETHING CHEERFUL AND HOPEFUL.

Hind's Rejuvenating Bath:

JALANDHAR NATH'S GREETINGS.

(*Vide Cartoon.*)

MY heartiest good wishes of the season to you and your gentle readers.

* * * * *

No, I have had no dreams of late, *Punchoba ;* but early this morning I fell into a reverie. Darkness is hateful to me: the only thing in its favour, to my mind, is the opportunity it gives to those glorious orbs high up in the heavens to shine and to shed their soothing influence upon those mortals below who happen to have poetry and spirituality in their nature. These early hours have the most depressing effect upon my nerves. These are the moments, between each complete revolution of this spinning globe, which I dread to be awake in. I was wide-awake and fighting with a host of imaginary evils and wishing for the hopeful Dawn to chase them away.

* * *

I lighted my hooka (continues J. N.) and fell a-thinking of something cheerful and hopeful. That word "Hopeful" had these few days past been uppermost in my thoughts—ever since I heard those memorable words of Mr. Justice Ranade—spoken Rishi-like—at the Hindu Union Club: "We should "be unworthy of ourselves if we are not hopeful with "our traditions which transcend the tradition of "every other nation in the world." In a despondent mood I asked myself not very long since,—why, O why, is this survival of the unfittest prolonged? The question had been anticipated in those prophetic, pregnant words of Rishi Ranade:—"If the miracu-"lous preservation of a few thousand Jews had a "purpose, this more miraculous preservation of one-

RISHI RANADE AND CHELA JALANDHAR.

"fifth of the human race is not due to mere chance. "We are under the severe discipline of a high pur-"pose." I mused long on the text and came to the conclusion that there certainly was no reason to despond but everything to be hopeful for: were not the teeming millions of Hindustan content and hopeful?

* * *

CONTENTMENT and Hopefulness are the talismans which have preserved Hind in health and spirit. I worked myself up into a cheerful mood (proceeds Jalandhar) under the stimulation of the hopeful vision. Lovely and refreshing Dawn was upon the awakening Earth, infusing energy and hope all around, and my fancy gradually led me into the festive regions of Sweet, Smiling, Divali. "Let me," said I, "drown my cares, sorrows and anxieties of the whole year in the waters of Contentment and Hopefulness. Hind, Ancient and yet Ever-Youthful Hind, early this morning takes her annual perfumed bath of renovation—her 'Abhyang Snan'—a potent bath, far more enduring in its preservative power, than that mysterious Bath of Fire which preserved She—the beauteous Ayesha—in all the charms and loveliness of a grand womanhood, for two-and-twenty centuries! Under varying fortunes, under strange viccissitudes—now in the hey-day of prosperity; now

INTO THE FESTIVE REGIONS OF SWEET, SMILING DIVALI.

Mrs. Brown (to Mr. Brown, who has just retired from business, in order to spend the remainder of his days in peace and quiet): "Now that you have no business to attend to, you might take me and the girls to all the picture galleries, and Earl's Court, and the Crystal Palace, and Madame Tussaud's, and the theatres, and the Aquarium, and we might just take a run to the seaside, and between times we want you to help us all to learn to cycle!"

He didn't Mean to Lose That.—"Miffins, the book-keeper tells me that you have lost the key of the safe, and he cannot get at the books."—"Yes, sir, one of them. You gave me two, you remember."—"Yes; I had duplicates made in case of accident. And the other?"—"Oh, sir, I took care of that. I was afraid I might lose one of them, you know."—"And is the other all right?"—"Yes, sir. I put it where there was no danger of its being lost. It is in the safe, sir!"

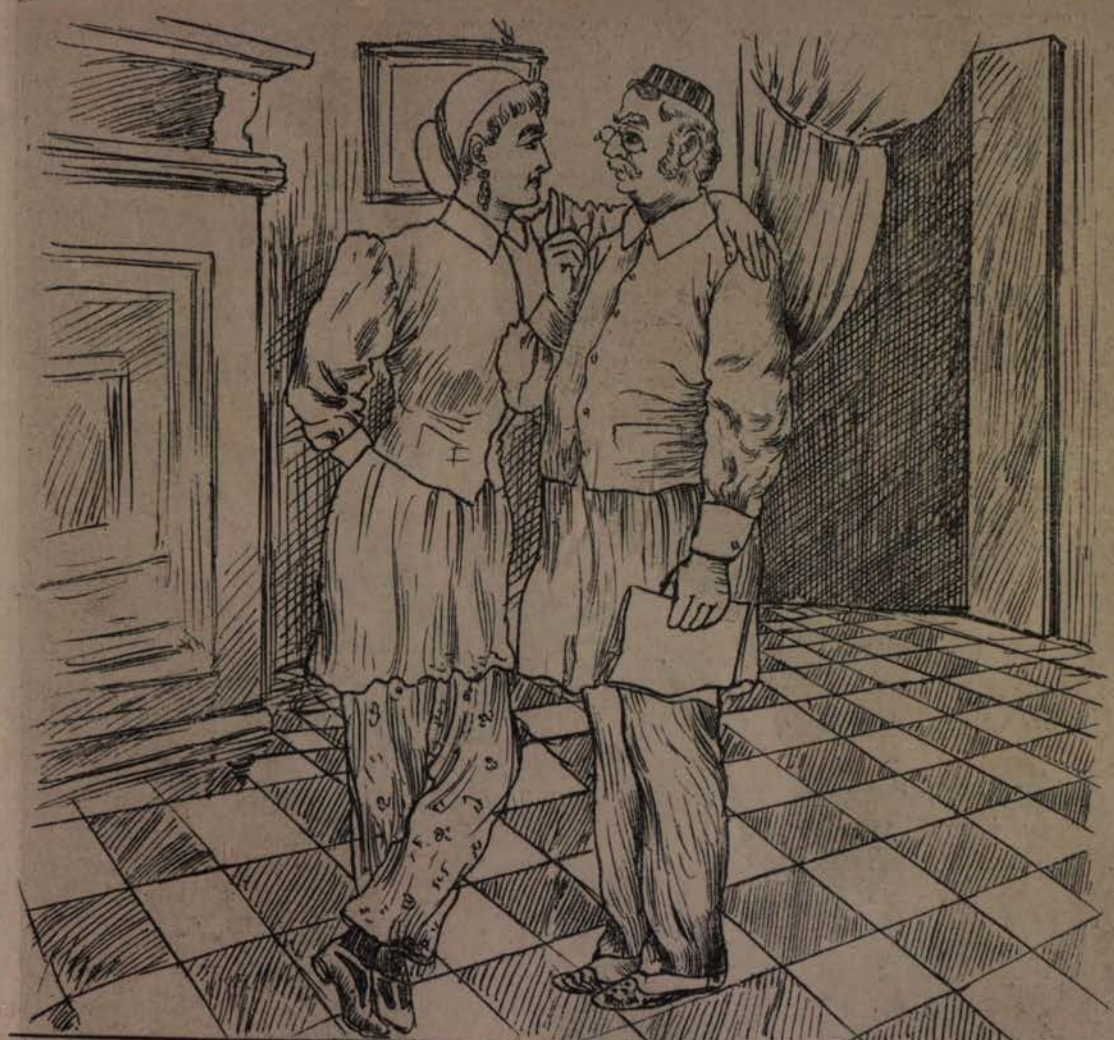
Lady of the house (to bore, who generally calls just as she is about to go shopping): "Won't you let me ring for a little refreshment for you?"—Bore: "I think I'll take a little something just before I go."—Lady of the house: "Oh, then, *do* have it now!"

in the iron grip of adversity; now in full pride and glory; now in the depth of abasement; under varying fortunes," I said, "Hind has been the same: hospitable, gentle, contented and hopeful! Anoint then, thy fair limbs, Mother Hind, with the fragrant ointments, stir up the warm, perfumed, water of Contentment and Hopefulness, and take thy rejuvenating bath—thy Abhyang Snan,—on this auspicious morning of Smiling and Merry Divali! May thy Bath be full of sanctifying grace, and may it prove to all thy children—

A Happy and Prosperous Divali!!

ABHYANG SNAN;
Or, Hind's Ever-renovating Divali Bath.
SUNDAY, 13th NOVEMBER, 1898.
અભ્યંગ સ્નાન ;
અથવા, હીંદબાઈનું આજે દીવાળીના દીવસનું સહુવારના પોહોરનું અંઘોળ.
રવીવાર, તા૦ ૧૩ મી નવેમબર ૧૮૯૮.

THE OLD DOTARD.

Dadiba.—(Recently married for the fourth time; having half a score of grown up children.) And what will you have, my birdie? What will my dovey Dinoo like for the Divali?

Dinoo—Everything that my lovey Dadi calls his own! And if, my love, you would just transfer everything of yours—moveable and immoveable,—in the name of your dear Dinoo, what a pleasant Divali present it would be to your loving wife! Come, dear, perform "pooja" on this Dhanterash day, and let me take care of your wealth for you!

ઘરડે ઘડપણ ચરી ગયલા દાદીબા.

દાદીબા-(જેવણ હમણાજ ચોથી વાર પરણ્યા છે, અને જેમની આગલી બઈરીઓને પેટનાં અરધી કુડી જેટલાં, માથા ઉપર વાળાં દીકરા દીકરીઓ છે.) બોલની, મારાં મીઠાં બુલબુલ,–બોલની મારી પોપટી,–બોલ તુને દીવાળીને વરે સું જોઈસે ? મ રી પયારી દીનુ મડમડીને, મારી વાહાલી જાંગલીને માનો સોખ છે ?

દીનુ-બે મારા વાહાલા જીગર, મારા હેતવંતા દાદાનું પોતાનું હોય, તે વરી મને જોઈયે! મારા જીવ, જે તમારી માલમીલકત છે તે બધી મારાં નામ પર તમે કીધી કે મારે મનસે જાણે મને દુનયા મળી, ને મારા દાદી ડીયરે જાણે મને થાર પાડી! સમજ્યા, મારા જાંગલા? એના જેવી વરી તમારી ડીયર દીનુને દીવારીની બીજી ભેટ કંઈ મળવાની ઉતી જે! વાસ્તે ચાલો, મારા ડીયર, ધનતેરસ છે તેથી તમે ધનની પુજા કરો, ને પછી તમારૂં બધું મને સોંપી દેવો. હું તેની બરાબર સભાળ લેવસ, ને તકેદારી રાખસ. ને જીભરૂં તમુને પછી કોઈ વાતની ચેડ ને જંજાલ કરવી પરસેજ નહી !

WRINGING OUT THE OLD YEAR!

THE BUSY HOUSEWIVES ON THE DIVALI DAY.

જુનાં પુરાંનાં વરસનું પાણી !

દીવાળીના દીવસે ઉદયોગી બની ગયલી ઘર ધણીયાંણીઓ.

WELCOME, SWEET, SMILING DIVALI!
THE MESSENGER OF PEACE ON EARTH AND GOODWILL TO MANKIND!
Sunday, 13th November, 1898.

ભલે આવી હસ્તી રમતી મધુરી મીઠી દીવાળી!
પૃથ્વીપર સુખશાંતી ને સુલેહનો સંદેશો લાવ અને મનુષ્યો માત્રનાં ભલાંનો પેગામ કહાવ!
રવીવાર, તા૦ ૧૩ મી નવેમબર, ૧૮૯૮.

THE BLESSINGS AND CONGRATULATIONS OF THE DIVALI SEASON.

GODDESS DIVALI.—My blessings and congratulations to you, my dear HINDI PUNCH, and through you to your Hindi Punch Prajá! May this Auspicious Day bring to you and your Punch Praja Peace and Plenty, Mirth and Merriment, Victory and Renown, and may all your troubles and anxieties vanish with the vanishing year, which has been to you and yours one of infinite misery and woe!

દીવાળી દેવીના આશીષ અને અભીનંદન.

દીવાળી દેવી—મારા પ્રીય હીંદી પંચ! આજના મારા દીપોત્સવના શુભ દીવસે મારા આશીષ તને સફળ થાઓ, અને તારી મારફતે તારી પ્રીય હીંદી પંચ પ્રજાને હું અભીનંદન દઉં છું, તે તેને શુભ નીવડો! જેમ મારા મહીમાવંતા તેહેવારમાં દીપક મારતા દીવા જહમકે છે, તેમ તારૂં અને તારી પંચ પ્રજાનું ભાગ્ય ઝળકતું રહો! અને સુખ સંતોષ, ખુશાખુશાલી અને પરમઆનંદ, કીરતી અને નામદારીમાં તું અને પંચ પ્રજા સદા નીરગમન કરો! સંતોષમાં સુખી, દોલતમાં આબાદ, ધંધામાં ભરપુર, વેપારમાં ફતેહમંદ, કીરતીમાં બુલંદ, માન આબરૂમાં મહોટા થાતા, અને ઘરબાર તથા સંસારમાં સદા સુખ પામતા રહો, એ મારા આશીષ તને અને તારી પંચ પ્રજાને ફળીભુત થાઓ! તમારૂં સંકટ ટળજો, દુખદરદ તમથી દુર જજો, ફીકર ચીંતા નાશ પામજો, અને જુના વરસનાં આજે પુરા થવા સાથ તમારી ઉપરની સઘળી આફતો અને જંજાળો પણ સદાની પુરી થઈ જજો! તથાસ્તુ!

PEDHI POOJAN.

MR. PUNCH TAKING STOCK, AND BALANCING HIS ACCOUNT.

પેઢી પુંજન.

દીવાળીના દીવસે મી૦ પંચ ચોપડાનાં દફતરો તપાસી જમે ઉધાર પાસાં નકી કરે છે.

An Original Genius.—Miss Byker: "And why are you *walking*, Mr. Quigley?"—Q.: "Walking? Why, because I hear that some f'ler has been saying that there's no originality about me!"

THE DIVALI FIRE BALOON,
દીવાળીની આતશબાજી !
એક સળગી ગયલું બલુન !

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.
LORD CURZON OF KEDLESTON.

[The British mission in India was to maintain by justice what has been won by the sword, and the Viceroy, while upholding the authority of the Queen-Empress, must also regard the feelings and scruples of the natives.—*Lord Curzon's Speech at the Etonian dinner.*]

મી૦ પંચના ફેન્સી પોરટ્રેટ.
હીંદના નવા વાઈસરાય લૉર્ડ કરઝન.

[હીંદુસ્તાનમાં તરવાર વડે જે જીતવામાં આવયું છે તેને ઈનસાફ વડે જાળવી રાખવાનું કામ અંગ્રેજોએ માથે ઊઠાવયું છે, અને હીંદના વાઈસરાયે નામદાર મહારાણીની સતા તયાં ટકાવી રાખવા સાથે તયાંના દેશીઓની ઈછાઓ અને લાગણીઓ તેપણ ધયાનમાં રાખવા જોઈયે છે–લારડ કરઝનનું ભાષણ.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Wednesday, 9th November—A reprehensible waste of time. We met for business, but, on the motion of Mr. Sundernath Khoté, adjourned without transacting any, out of respect to the memory of a deceased member, Mr. J. K. Lingu. All we did was

ILL-ADVISED ?

to pass a resolution expressive of our regret, a copy of the resolution being forwarded to Mr. Lingu's family Everything exactly as happened at the removal of Javerilal, Dharamsi, and Bahdurji !

Against Mr. Lingu personally I have nothing to say. He may have been an amiable man ; during the 12 years that he sat among us, he may have sought too to do his duty according to his lights. But mere amiability, or even the performance of the routine work of his life, does not entitle a man to such a rare honour as is implied by the silent adjournment of a public assembly and the passing of a public expression of regret. Mr. Khote ought to have known that it is the lot of the large majority of us, however honest and true, to pass away "unwept, unhonoured, and unsung" save by the nearest and dearest in the innermost sanctum of the heart ; but if his youth or inexperience was not equal to the comprehension of this simple, every-day truth, his elders in the house ought to have prevented him from allowing mere impulsiveness to out-run better judgment.

Mr. Khote remarked that Mr. Lingu generally voted on the right side. This alone is not much, but one feels constrained to ask by what standard does Mr. Khote distinguish the right from the wrong side of a question ? Is the right side by chance always that on which he, Mr. Sundernath Khote, ranges himself ?

I am anxious to get away from this delicate subject, and will therefore only add that Mr. Khote's motion was ill-advised, and the Corporation still more

"THREATENING DESTRUCTION."

ill-advised in passing it. If the Corporation do not want to stultify themselves or to minimise the value of their resolutions they will do well to reserve rare honours for rare occasions, following in this the

"THE MAJESTY OF THE LAW IS AT ONCE IMPERIOUS AND IMPOLITE."

example of Parliament which, though members are carried away almost daily, only adjourns and passes resolutions of public regret for a Beaconsfield or a Gladstone.

Thursday, 10*th November*.—We appear to have, not seven, but seventy lives. What vicissitudes we have passed through, what calamities braved, what threats survived! Only the other day, it was the Government that came heavily down upon us. Today, it is one of our own body threatening both body and soul with destruction! A pucca lawyer's letter by a pucca lawyer, asking us, without circumlocution or periphrases, without an unnecessary word of even ordinary courtesy, to

> *Take Notice* (the majesty of the Law is at once imperious and impolite) *that I George Woodford Roughton of Bombay attorney of the High Court and a Member of the Municipal Corporation* (so clear cut and defined that there can be no mistake as to who's who) *do hereby under Sec.* 46 *of the Specific Relief Act* '77 (it was hardly a relief to us to read, whatever it may have been to Mr. G. W. R of Bombay &c. &c. &c. to write it) *demand that you do abstain* (what next, I wonder?) *from making a return to Government* (teaching granny &c.) *under Sec.* 7 *of the City of Bombay Improvement Act* 1898 (what an imposing array of acts and sections! But the law is so precise!) *that the following persons have been duly elected under the said C. of B. I. A. as representatives of the Corporation on the Board of the Trustees thereby constituted* (my readers have seen the names set in a luminous picture for them) *and that you do also cause* (some people's, especially lawyers' *demands* are very modest) *an election of members of the Corporation as representatives of the said Corporation upon the said Board of Trustees to be made in accordance with the provisions of Sec.* 6 *of the said C. of B. I. Act.*

Here the ponderous Notice came to a full stop at last, and we found *relief* only at the end, though Mr. G. W. R. of Bombay &c. &c. &c. had very considerately thought of it at the beginning.

It would appear that, not content with requiring us to do this and to do that, Mr. G. W. R. &c. &c. &c. had also, since his disappointment, placed himself in communication with the Government, and the *relief* that we felt at the conclusion of the Notice became full and complete on our learning that they the Government "were not prepared on the information before them to question the validity of the return or to suspend the publication of the names &c. &c."

We were sorry when Mr. G. W. R. failed to be returned. We are doubly sorry for him now. It is certainly annoying to be kept out of what one desires. But on the principle that one good turn deserves another, may we hope that he will try to give himself what *relief* may be found in the reflection that

disappointments are common enough in life, and that we cannot always get what we want.

It never rains but it pours. Pours cats and dogs, fishes rather, for this is a fishy business. Yet another Notice, also from a lawyer but on behalf of an outsider, who, being a strict vegetarian and hating both the sight and smell of fish and other "abominations," naturally objects to our locating a market in the vicinity of his property at the foot of French Bridge. Locating it without leave asked or taken; or if taken, it's only French leave. We are going to do it, that is to say, going to create what Mr. Goculdas Madhowjee, the objector, calls a standing nuisance, on the recommendation of the Standing Committee. We have a fish-market on the Chowpati Seaface, but as it is neither pleasant there nor sightly, we are going to remove it to the disputed site where, according to the Standing Committee, it would not hurt the longest or the most fastidious nose.

Who knows? Mr. Goculdas evidently does not, for he tells us through his solicitors, Messrs. Little & Co., that if we do not change our mind, he will very soon give us a piece of his own, and then there will be no peace for us. We'll be like fish out of water,

"BEGGARS EVERY ONE OF YOU!"

or rather *in* water—boiling hot—and it will be a pretty kettle of fish altogether.

Forcibly reminded of my fast-fading French by the mention of French Bridge, I cried: *"Je m'en fiche*, let Messrs. Little do their worst," and fired by my enthusiasm, my neighbour cried: "Messrs. Little! it matters precious little what they say"—a cry which was soon taken up by the rest of the fish-eating house, until it became a very Billingsgate. "Shall we allow ourselves to be threatened by a millionaire, with a long nose and a longer purse, into compliance with his wishes? And are we such beggars as not to afford the paltry cost of a pitiful law-suit?"

"Beggars every one of you and worse than beggars," cried Mr. Seraph whose gentle mediation went straight to my heart. "Do not allow yourselves to be deluded by Mr. Dew's fanciful description of you as phenomenally rich. Beware of going to court against a Crœsus and so courting disaster. And remember he may not be altogether wrong. It is all very well to twit him with having a long nose, but do not forget that fishes too have a knack of making themselves forcibly felt even at considerable distances, especially when their fine—or finny—odour rides on the wings of the wind. Let us deal fairly and try if we cannot take our fish to another market."

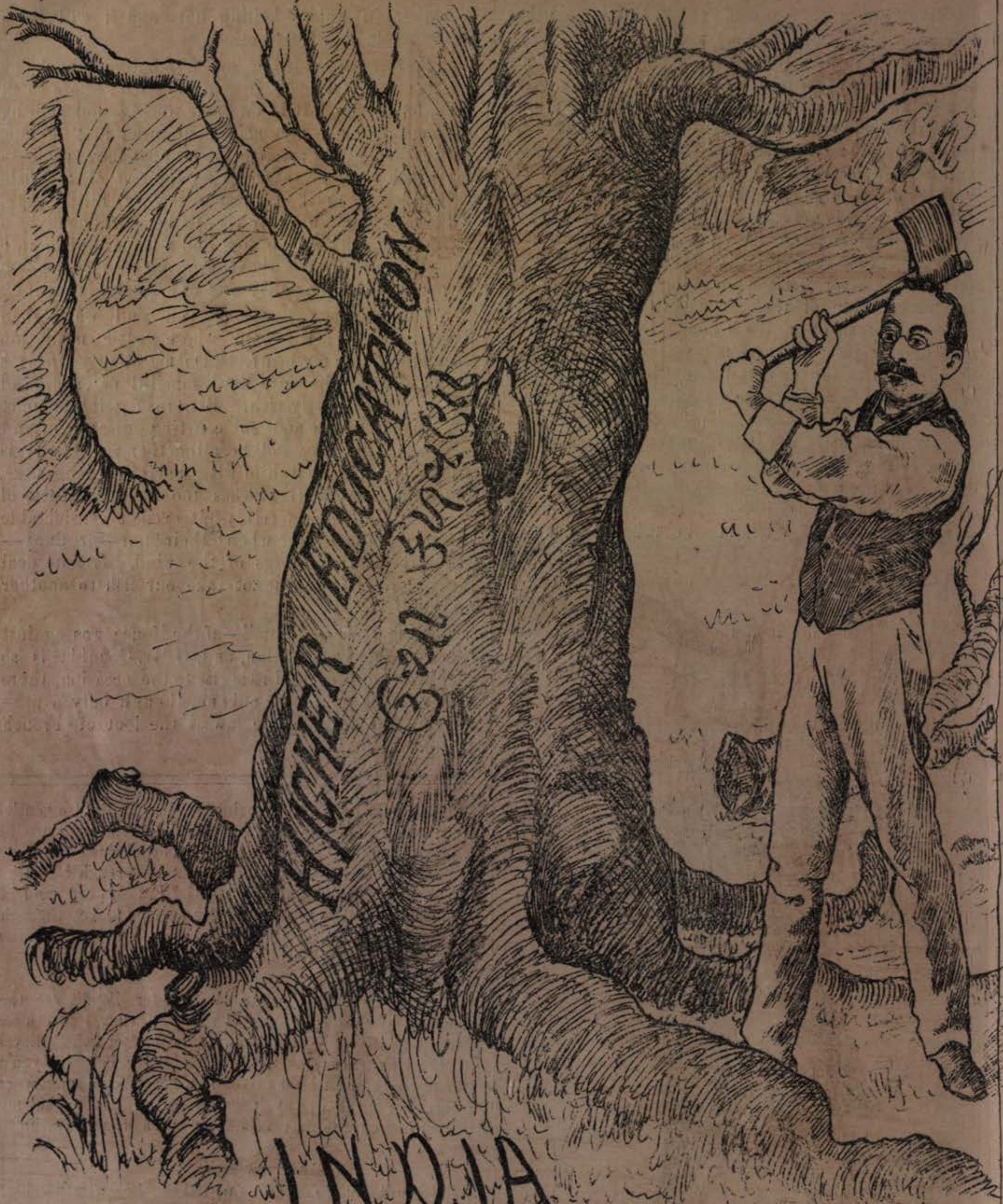
But the sense—of smell—of the House was against this counsel of moderation, and, if Mr. Goculdas is so inclined and Messrs. Little rise to the occasion, there will soon be a picking of bone, though only a fish-bone, in the teeth of the law at the foot of French Bridge.

The Perils of a Conversazione.—Miss Fillip (to gentleman whose name she did not catch when introduced): "Have you read 'A Modern Heliogabalus'?"—He: "Yes, I have."—Miss F.: "All through?"—He: "Yes, from beginning to end."—Miss F.: "Dear me! I wonder you're alive! How did you manage to get through it?"—He (diffidently): "Unfortunately, I wrote it." [Miss F. catches a distant friend's eye.]

Over the Stubble.—Mr. Winchester Poppit (at the luncheon by the coppice): "I must say th t I like to see partridges driven."—Captain Treadfoot Trotter (who believes in shooting over dogs): "No doubt, Mr. Poppit; you'd like to see the poor birds driven in a coach, or a tandem, or a curricle; or, if I may judge by the way you sent my pointer round the last field, ye'd wish to put 'em in a circus!"

Defined.—"My dear," questioned the wife meekly, "what is an 'uxorious man'?" "Maria," answered the encyclopædic spouse, "I am continually astonished by the evidences of your crass ignorance. An uxorious man is one who charges more than the legal rate per cent. for his money."

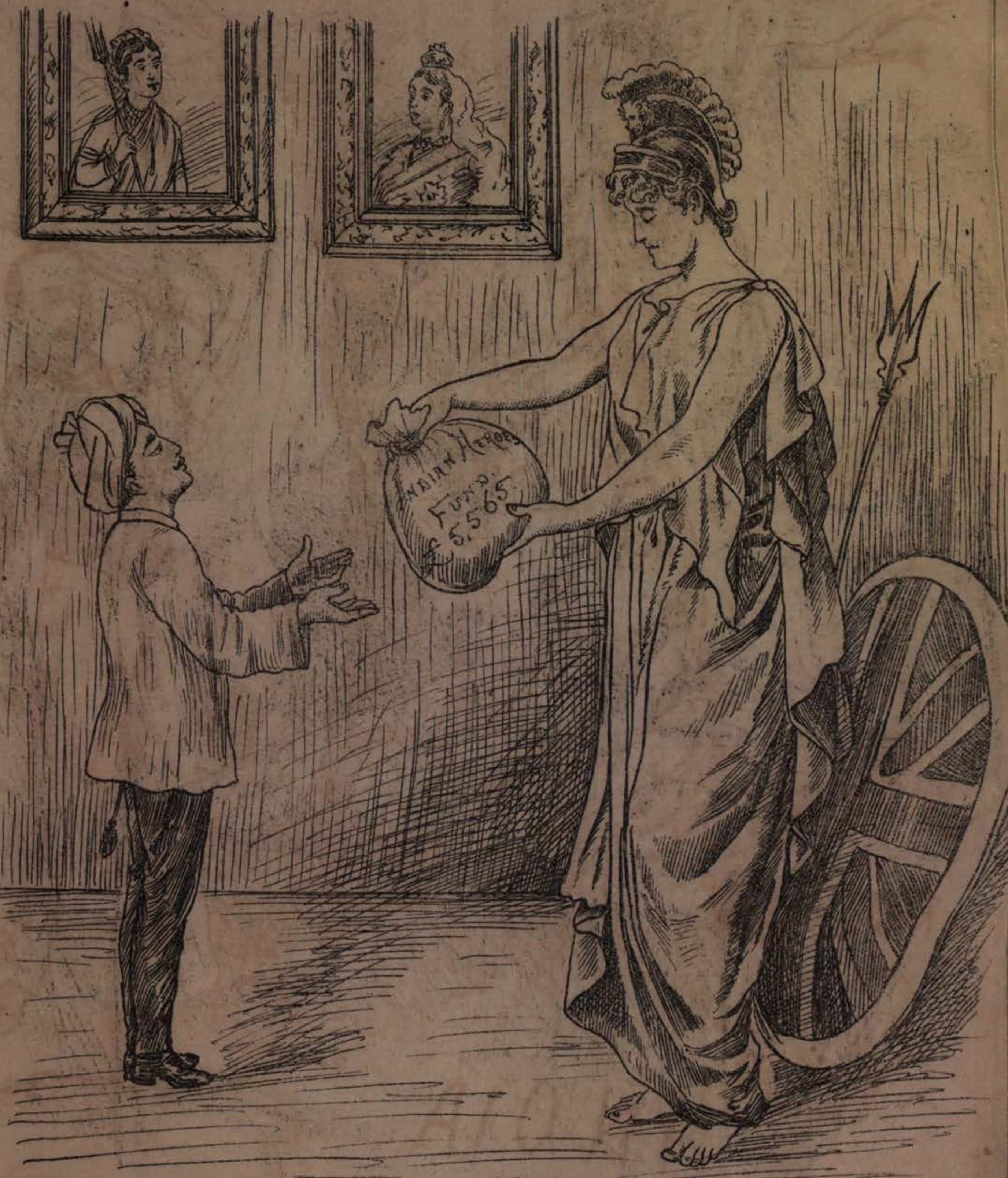
John Bull: "Want to rob me of the fruits of victory, do you? Now, what do you think ought to be done with you?"—Foreign party (up a tree): "Ahem—why, let's negotiate."

THE DISAPPOINTED WOODMAN—A HOPELESS TASK!

નાઉમેદ થયલો કઠીયારો!

"બાપાઆઆઆ.રે! હું તો ધારતો હતો કે ફટાફટ ફટકા મારીને એક પલમાં ઝાડને ઉખેડી નાખીશ, પણ તેનાં મુળ તો એટલાં ઊંડાં દટાયલાં છે કે મારો આખો જનમ રો અટ઼ઈ જશે તે પણ હું નહી ધારતો કે તેની એક ડાખલી પણ હું તોડી શકું!"

THE INDIAN HEROES FUND.

BRITANNIA—A very poor sum, my dear boy, but all the same I make you a present of it with all the love and affection of my heart!

[The Indian Heroes Fund started in England to suitably recognise the valour of these Natives of India who have given their lives and suffered wounds in the late Tirah Campaign, has been closed, the total subscriptions received amounting to £ 5,565, a sum, Lord Curzon says, very far from being commensurate either with the intrinsic merit of the object for which the public aid was invoked, or with the sense of admiration and gratitude that was excited throughout the country for the gallant achievements of our Native soldiers in the Indian frontier campaign of last year.]

હીંદી યોધ્ધાઓ માટેનું ફંડ.

બ્રીટાનયા-ઘણીજ નીરછીર આ રકમ છે, મારા બોય,-આ ઘણીજ નીરછીર રકમ છે, તોપણુ મારાં ખરા જીગરના પયાર અને અંતરના પ્રેમ સાથ હું તે તને સપુરદ કરૂં છું!

[છેલી તીરાહની ચઢાઈમાં માર્યા ગયલા હીંદી લશકરીઓના બચાં છોકરાંઓનાં લાભ માટે ઈંગલંડમાં જે ફંડ ઉભું કરવામાં આવ્યુ હતું, તેમાં ૫૫૬૫ પાઉંડ ભરાયા પછી તે હમણા બંધ કરવામાં આવ્યુ છે.

DIVALI'S LATEST.

Divali.—He'll be the guardian angel of your house, I assure you, such a nice little darling as he is.

Hind.—Who knows? His last two brothers proved to be more curses than blessings. Such awful mischief-makers! And my experience of them is so bitter that I must hesitate to take this one even on your recommendation. But since he is here, I wish him well.

Punch.—That's it, my dear. Hope for the best. [The Hindu New Year, Samvat, 1955, commenced on Monday, 14th Nov., 1898.]

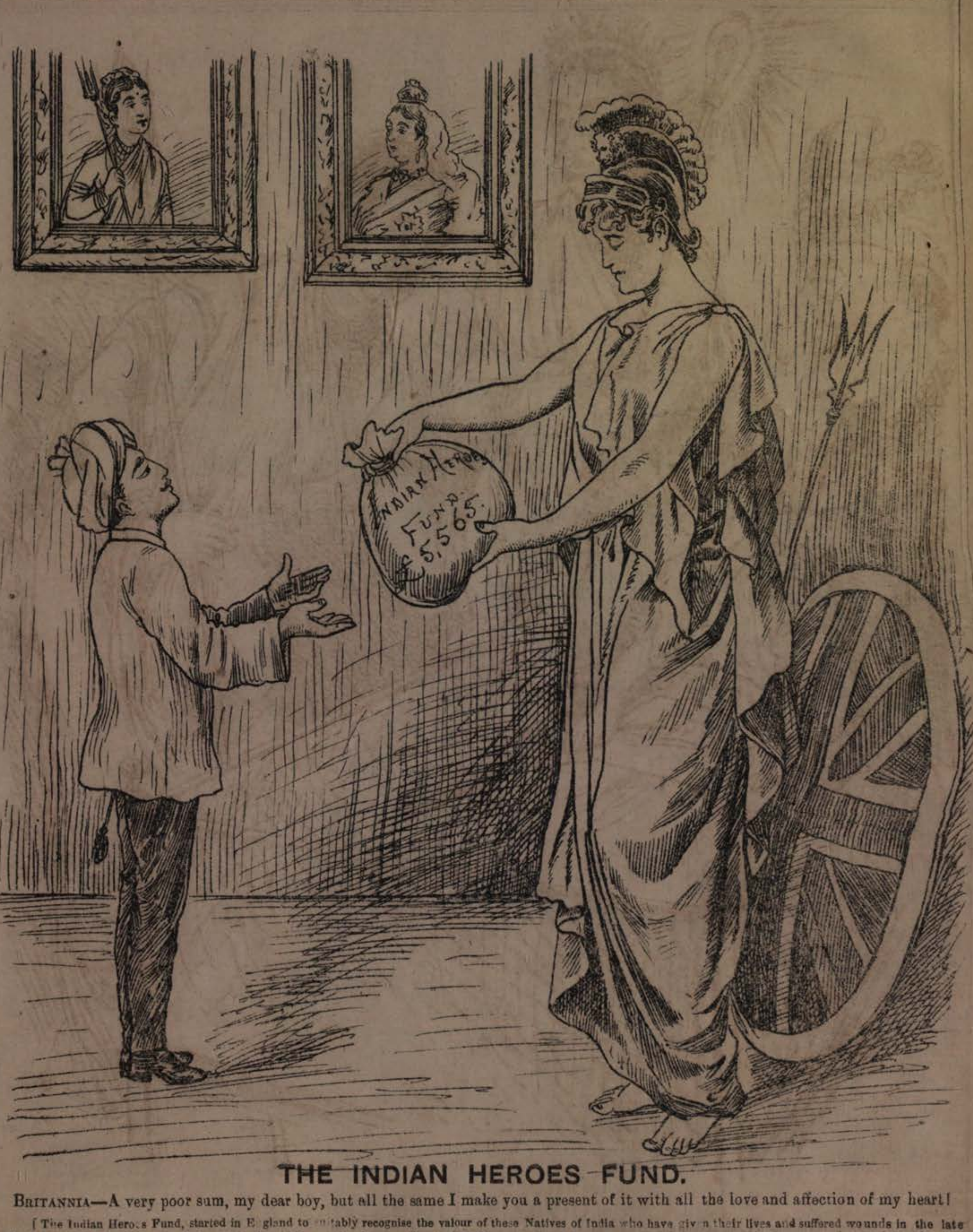
દીવાળી દેવીનો નવો પુત.

દીવાળી–એના ચેનચાળા ને મુખ મુદ્રીકા કેવાં સુંદર છે! તે ઉપરથી હું ખાતરી સાથ કહીશ કે તારા ઘરનો એ નેઘેબાન ફરેશતોજ થઈ પડશે.

હીંદ–તે તો કોણ જાણે! એના છેલા બે ભાઈઓથી હુ ત્રાહે ત્રાહે પામી છું! તેઓ મારા ઘરમાં એવું ભયંકર નુકસાન કરી ગય છે કે મને તેઓ આશીરવાદ ભરેલા થવાને બદલે શ્રાપ ભરેલા થઈ પડયા હતા! અને તેવા મળેલા કડવા અનુભવ પછી આ પોરીયાને તારી ભરભલામણ છતાં મારા ઘરમાં રાખ તાં મને બહુ આંબાકાની લાગે છે! તોપણ હવે જયારે એ આવીને માથે પડયો છે, તયારે એનું ને મારૂ બંનેનું કલયાણ થાય એટલુંજ હું તો ઈછું છું!

પંચ–તદનજ ખરૂં કહયું, પ્રીય, તદનજ ખરૂં કહયું. આશા મોટી ચીજ છે. તેની ઉપર આધાર રાખીને બેસ! તેમાંથી સઉ સારૂંજ થશે!

[સંવત ૧૯૫૫ નું હીંદુ નવું વરસ તા૦ ૧૪ મી નવેમબર ૧૮૯૮ થી શુરૂ થયું છે.]

THE INDIAN HEROES FUND.

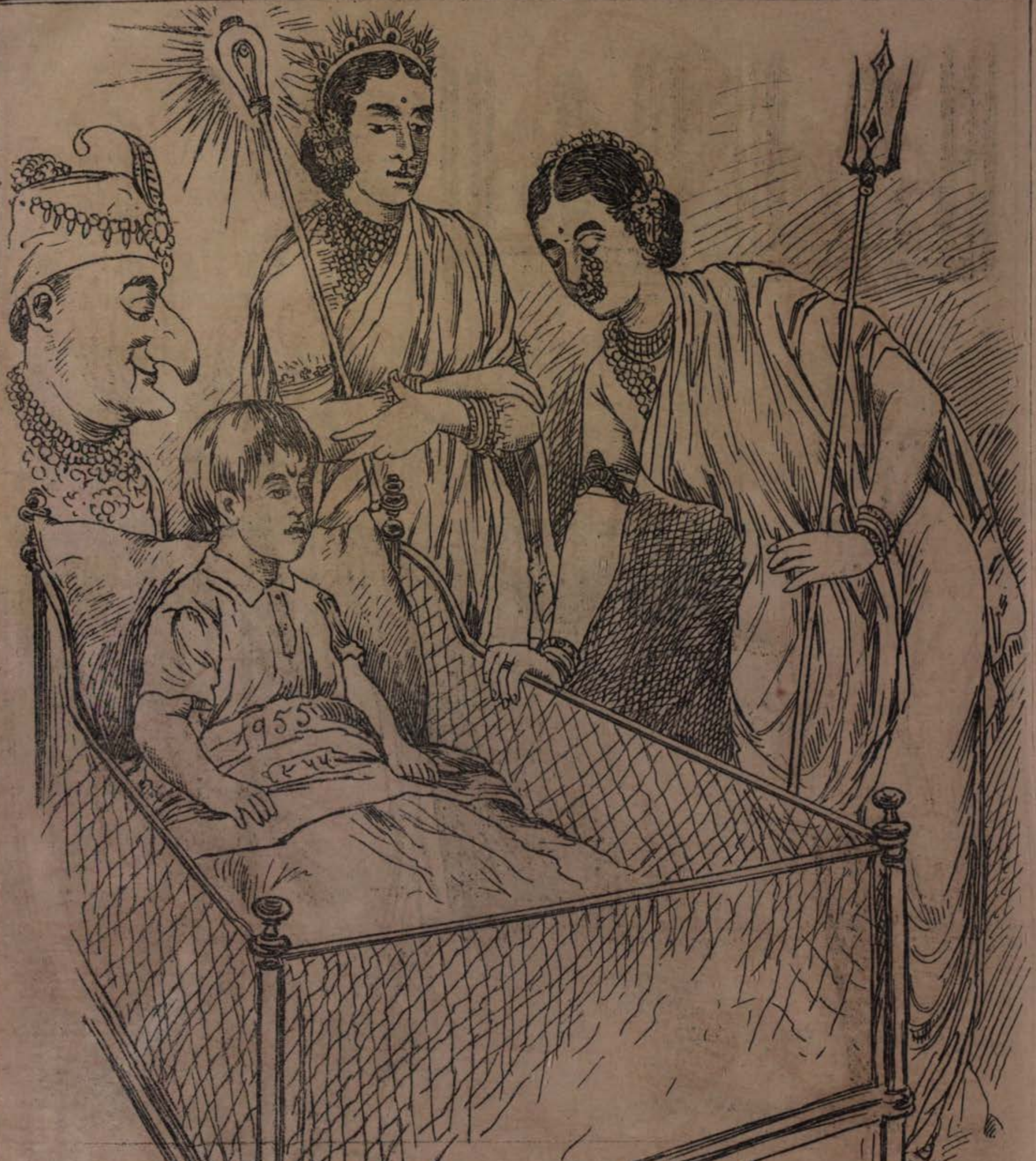
BRITANNIA—A very poor sum, my dear boy, but all the same I make you a present of it with all the love and affection of my heart!

[The Indian Heroes Fund, started in England to suitably recognise the valour of these Natives of India who have given their lives and suffered wounds in the late Tirah Campaign, has been closed, the total subscriptions received amounting to £ 5,565, a sum, Lord Curzon says, very far from being commensurate either with the intrinsic merit of the object for which the public aid was invoked, or with the sense of admiration and gratitude that was excited throughout the country for the gallant achievements of our Native soldiers in the Indian frontier campaign of last year.]

હીંદી યોધ્ધાઓ માટેનું ફંડ.

બ્રીટાનયા-ઘણીજ નીરજીવ આ રકમ છે, મારા બોય,-આ ઘણીજ નીરજીવ રકમ છે, તોપણ મારાં ખરા જીગરના પયાર અને અંતરના પ્રેમ સાથ હું તે તને સપુરદ કરૂં છું!

[છેલી તીરાહની ચઢાઈમાં મારયા ગયલા હીંદી લશકરીઓના બચાં છોકરાંઓનાં લાભ માટે ઈંગલંડમાં જે ફંડ ઉભું કરવામાં આવયુ હતું, તેમાં ૫૫૬૫ પાઉંડ ભરાયા પછી તે હમણા બંધ કરવામાં આવયું છે.

DIVALI'S LATEST.

Divali.—He'll be the guardian angel of your house, I assure you, such a nice little darling as he is.

Hind.—Who knows? His last two brothers proved to be more curses than blessings. Such awful mischief-makers! And my experience of them is so bitter that I must hesitate to take this one even on your recommendation. But since he is here, I wish him well.

Punch.—That's it, my dear. Hope for the best.

[The Hindu New Year, Samvat, 1955, commenced on Monday, 14th Nov., 1898.]

દીવાળી દેવીનો નવો પુત.

દીવાળી—એના ચેનચાળા ને મુખ મુદ્રીકા કેવાં સુંદર છે! તે ઉપરથી હું ખાતરી સાથ કહીશ કે તારા ઘરને એ નેઘેબાન ફરેશતોજ થઈ પડશે.

હીંદ—તે તો કોણ જાણે! એના છેલા બે ભાઈઓથી હું ત્રાહે ત્રાહે પામી છું! તેઓ મારા ઘરમાં એવું ભયંકર નુકસાન કરી ગય છે કે મને તેઓ આશીરવાદ ભરેલા થવાને બદલે શ્રાપ ભરેલા થઈ પડયા હતા! અને તેવા મળેલા કડવા અનુભવ પછી આ પોરીયાને તારી ભરભલામણ છતાં મારા ઘરમાં રાખતા મને બહુ આનાકાની લાગે છે! તોપણ હવે જયારે એ આવીને માથે પડયો છે, તયારે એનું ને મારૂં બંનેનું કલયાણ થાય એટલુંજ હું તો ઈછું છું!

પંચ—તદનજ ખરૂં કહયું, પ્રીય, તદનજ ખરૂં કહયું. આશા મોટી ચીજ છે. તેની ઉપર આધાર રાખીને બેસ! તેમાંથી સઉ સારૂંજ થશે!

THE WAIL OF A MILL AGENT.

" Oh ! Take away ! Take away your Mill ! I don't want its agency !"

[Mr, Jeejeebhoy Framjee Petit has asked the shareholders of the Oriental Mill to pay up the money due to him, and he would give up the agency. Arrangements to transfer the agency to Messrs. J. N. Tata & Co. and Messrs. Readymoney and Co. have so far fallen flat.]

એક મીલ એજંટનો પોકાર.

"બસ! લઈ જાઓ! તમારી આ મીલ લઈ જાઓ! મને તેની એજનસી જોઈતી નથી!"

[મી૦ જીજીભાઈ ફરામજી પીટીટે ઓરીએનટલ મીલના શેરહોલડરોને જણાવ્યું છે કે મારા નીકળતાં નાણાં આપી દેઓ અને હું એજનસી છોડી દઈશ. મે શરસ જે. એન. તાતાની કંપનીને અને મેશરસ રેડીમનીની કંપનીને એજનસી આપવાને લગતી ગોઠવણો અતયાર સુધીમાં તો પાર ઉતરી નથી.]

JOYFUL REFLECTIONS.

HIND.—A true and noble son to conceive such a grand idea! Ah! Would I had more such to gladden my heart and enlighten my home!

[All India has with one voice praised the scheme of Mr. Jamshedjee Nusserwanjee Tata for a Teaching University.]

ખુશહાલીભરેલા ખ્યાલ.

હીંદ–આવો માહભારત ખયાલ જેનાં ભેજાંમાં ઉભો થાય તે ખરેજ મારો ખરો સપુત હોવો જોઇયે ! આહ ! મારાં જીગરને ખુશ કરવા અને મારાં ઘરને પ્રકાશીત બનાવવા એવાજ બીજા વધારે સપુતો હોય તો કેવું મજેહનું !

[હીંદુસ્તાનમાં એક ટીચીંગ યુનીવરસીટી સ્થાપવાને લગતી મી૦ જમશેદજી નસરવાનજી તાતાની યોજનાને આખાં હીંદુસ્તાને એકે અવાજે વખાણી છે.]

NO MORE BEGGING.

"Why not try for the shrievalty? In these hard days of low exchange and dear living, a few thou—"

"A few thou—? I wish the shrievalty carried that. But the beggars have gone and made it honorary, and I'm sure I can do without the honour, such as it may be. Give me money, I say, the honour is bound to follow."

હવે ભીખ માંગવી નહી પડશે!

"પણ તયારે તું શેરીફ કાંય નહી થતો? હમણાના આએ'કરકાકરકીના વખતમાં જે પાંચ દસ હજાર આવી ગીયા તે ખરા!"

"આહ, પાંચ દસ હજાર! હું ઇછુંચ કે શેરીફના ઓહધાની સાથે પાંચ દસ હજારનો લુમકો વીટલાયલો હોતે! પણ નખોડ જાય. પેલા ભીખારડાઓનું તે, તે લોકોએ ઓહદો તો હવે આનરરી કરી નાખ્યોચ, ને તેથી મને તો એવું લુખું સુકું માન જોઇતું નથી! આપુને તો પઇસા જોઈયે! કોઇ પઈસા આપો, ને પછી માન પોતાની મેળે આપુ ને મળયું જસે!

THE WAYS OF THE BOMBAY LANDLORD.

MRS. DINSHA—How hard! The house tax, I see, has been raised three per cent. An unlucky rise for us, isn't it?

MR. D.—Unlucky! Ah, my little simpleton, you don't know our ways. Why, this paltry three per cent. will serve as our pretext for raising rents thirty per cent!

મુંબઈના ઘેરવાળાના ઢોંગધતુરા.

મીસીસ દીનશા-મરેરે એ સું પીરા! વરી મુવા મ્યુનીસીપાલવારાઓ ઘેરવારા પર કર સાનો વધારવા નીકરયાચ! ને તેબી એક બે ને તન ટકા! ભલા જાણેરે! એ ત્રણને નામની બધા ઘેરવાળાના ઘેરમાં તો તાલીયારોર પરસે!

મી૦ દીનશા-અરે કેવી તું ઓલીયન ગપાટ છે! એ કર વધયો તેના તો તું સુગરાના કર ને એમ સમજ કે આપરા જેવા ઘેરવારાને ઘેર એથી તો ઘી કેરાં આયાં! મયુનીસીપાલીટી ત્રણ ટકા કર વધારસે તો આપુને ભારૂતો પર ત્રીસ ટકા ભારૂં ચહરાવવાનું કાંહ નથી આવરતું! તેમ કરવાનું વરી આપુને નવું બાહાનું મળી જસે, ને ત્રણને બદલે ત્રંસનો તરાકો પરસે!

DRAWING IT OUT.

Henry—(The head waiter) I want to get at the contents, but blow it if know how! The bottle defies my utmost efforts, and I never saw one so tightly corked before.

[The work of the Indian Currency Committee has been resumed, and more witnesses have been examined, but the solution of the question seems to be as distant as ever.]

"એ બુચ કેમ કહાડું"?

હેનરી-(હેડ વેટર) અરે નખોડ જયરે આ બાટલીના ભરતાનું! હું બુચ એંચી કહાડવા મથીમથીને મેહેનત કરૂંચ, પણ નખોડ ગીયો તે કોણ જાણે કેમ બેસી ગીયોચ તે નીકલતાં નીકલતો નથી!

[હીંદી ચલણને લગતા સવાલની તપાસ કરનારી કમીટીએ પોતાની બેઠકો પાછી ચાલુ કરી કેટલાક વધુ સાક્ષીઓની જબાની લીધી છે, પણ એ સવાલનો ફડચો તો હજી જયાંનો તયાંજ દુર ને દુર દેખાય છે.]

THE DAY AFTER THE DIVALI.

MR. SHENDIARAO AFTER A NIGHT OF DISSIPATION AT THE CLUB.

દીવાળી પછી બીજે દીવસે.

કલબમાં આખી રાત મોજ મારયા પછી બીજી સહવારે મી० શેંડીયારાવનું કોહું જોવા લાયકજ થઈ પડયું હતું હો!

COMFORTING!

Homee—(After the spill) Don't let yourself be downcast. We've managed to evade that nasty tax, you know, and can afford to spend on repairs. The little saving will be well bestowed.

નરમ ઘી જેવી વાત!

હોમી-(સાઈકલપરથી ગબડી પડયા પછી) અરે દોસ્ત, એમ ગભરઈ સું જ યચ. સાઈકલ ભાંગી તો હવે સું થયું. આપરે મયુનીસીપાલ'ટીને રરાવી અને સાઈકલનો ટેકસ આપવાનો ઉડાવી ગીયાચ, તો તે બચેલા પઈસામાંથી આપે હારકાં પાસરાં સરખાં કરાવી લેઈસું! બીજું સું!

THE M. P.

(Model Parsee.)

Patriot, Reformer, Friend. The Glory of his race, sympathetic, generous, gentle, and kind. Indias's truest and noblest son, and the most loyal subject of Her Gracious Majesty the Queen-Empress. Long life to him, and strength and success in his country's just cause !

[Full-size oil paintings of Mr. Dadabhai Naoroji have been placed in the halls of the four principal Parsee Fire Temples in Bombay. The one in the Wadia Fire Temple was unveiled the other day, in the presence of a large gathering of all classes of Parsis, by the Deputy High Priest, Dustoor Darab Peshotan Sanjana, B A., who, in a few choice words, exhorted his hearers to follow in the footsteps of "our popular Shett Dadabhai Naoroji" and to imitate all his public and private virtues. Mr. K. R. Cama spoke in the same strain on Friday last at the Dadyshett Fire Temple, and called Mr. Dadabhai an "*Asho Nara,*" the Follower of *Asha*, thus paying him the highest compliment that a Parsee can bestow; *Asho Nara*, according to the Avesta, being the possessor of all the virtues that humainty is capable of. The honour done to Mr. Dadabhai is great, and as deserved as great. But the Parsis have done themselves still greater honour, and have at the same time given the lie direct, as publicly and emphatically as possible, to the few howlers in the anti-Congress camp who are trying, in their own venomous manner, to belittle his disinterested efforts and to make out that the Parsis have no sympathy with the legitimate aims and objects of the Indian National Congress, of which he, Mr. Dadabhai,—the Parsi of Parsis,—is the staunchest supporter.]

એમ. પી.—"મૉડલ પારસી"—પારસી એકની કીરતી અને મગરૂરીનો સ્તભ !

ખરો દેશહીતકારી, સાચો સુધારક, અને ભલો મીત્ર ! પોતાની કોમની કીરતીનો સ્તંભ, ખરો દીલસોઝ, ઉદાર મન તથા દેલાવર દીલનો, નરમ હઈડાંનો અને દયાળુ જીગરનો મહાન નર ! હીંદનો અમીરી ખવાસનો ખરો સપુત, અને નામદાર મહા કરૂપાળુ મહારાણીને સરવથી વફાદાર અને વફાદારી ઉપર જાન ફેસા ન કરનારો સેવક ! તું જુગ જુ

ગ જીવજો, અને તારા દેશ અને દેશીઓના લાભની વાજબી લડતોમાં સદા તારૂં કઉવત ટકી રેહેજો અને સદા તુંને તેમાં જય મલજો!

[મી૦ દાદાભાઈ નવરોજીની આખાં કદની ઓઈલ-પેનતીંગની સબીઓ મુંબઈનાં ચારે પારસી આતશબેહેરામો મધે મેલવામાં આવી છે. તેઓ મધેની એક વાહાડયાજીનાં આતશબેહેરામ મધે ઉઘાડવાની કીયા થોડા દીવસનીવાતપર સઘળા વરગના પારસીઓના મેળાવડા સનમુખ નાયબે દસ્તુર દારાબ પેશોતન સનજાણા, બી૦ એ૦ એ કરી હતી. તેમ કરતાં તેઓએ પોતાના યજમાનોને આગ્રહ કરયો હતો કે "આપણા લોક પ્રીય શેઠ દાદાભાઈ નવરોજી" ને પગલે ચાલવું અને તેમના જાહેર તથા ખાનગી સદગુણોની નકલ કરવી. દાદીશેઠનાં આતશબેહેરામ મધે ગયા શુક્રવારે મી૦ દાદાભાઈની સબી ઉઘાડી મેલતાં મી૦ ખ૦ રૂ૦ કામાએ પણ તેજ મતલબનું વીવેચન કરી મી૦ દાદાભાઈને "અશો નર" ની ઉપમાં આપી હતી, અને જણાવવાની જરૂર નથી કે પારસી ધરમ એક માનવીને ચહડતામાં ચહડતો જે ખેતાબ આપી શકે તે "અશો નર" નો છે. મી૦ દાદાભાઈને તે પ્રમણે આપવામાં આવેલું માન મોટું છે; પણ તેવું માન તમને આપીને પારસીઓએ પોતાને ચહડતું માન આપ્યું છે, અને કોનગ્રેસની સામે થનારા જે થોડાક મુઠી ભર ભોંસ્યાંઓ પોતાના ઝેરી પોકારથી મી૦ દાદાભાઈની બીન સ્વારથી સેવાઓને ઉતારી પાડવાની તજવીઝ કરે છે, અને હીંદી નેશનલ કોનગ્રેસ, જેના ચુસ્ત પારસીઓના પારસી મી૦ દાદાભાઈ નવરોજી ચુસ્ત હીમાયતી છે, તેની હક વાજબી નેમ તથા ઉમેદો પ્રતયે પારસીઓ દીલસોઝી નથી ધરાવતા એવી વાતો કરે છે, તેમને તેઓએ ખોટાજ પાડી બતાવયા છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 17th November:

"Ay, Sir; to be honest as this world goes,
Is to be one pick'd out of ten thousand"—

or a hundred thousand. Knowing this great, and (to human vanity somewhat galling) truth, I was not surprised at Mr. C. N. Wadia's remark that all the people in Bombay are not honest. Very few are. Perhaps none, in the rigid moralist's eye (except members of the Municipal Corporation), for who, that is merely human and not a corporator, will or can resist the temptation of doing his neighbour in the eye, if there is a chance? Everywhere, all the world over, it is the same, and the euphemistic world calls it, not dishonesty, but an exercise of ingenuity, and pats the "doer" when he succeeds in evading a tax.

The Bombay Cyclist has just proved his championship in this direction, to our discomfiture, for out of a possible—a probable—four thousand, only four hundred have come forward to own publicly to a clinging fondness for the wheel. This cannot be conducive to our weal, though it doubtless is to that of the Roving Rambler with bell and bugle, who starts off ringing and sounding, perhaps blowing his own trumpet too, if he carries one, snaps his fingers at us, and eludes pursuit.

However creditable this may be to the defaulting cyclist, it cannot be otherwise than the reverse of creditable to our tax-gatherer to so allow himself to be beaten in the race. He evidently does not know his business, and in the attempt to tax others'

"THE BICYCLIST ELUDES PURSUIT."

"REFUSING TO SWALLOW THE PREPOSTEROUS RETURN."

pockets, has only taxed his own energies without bringing in an adequate return.

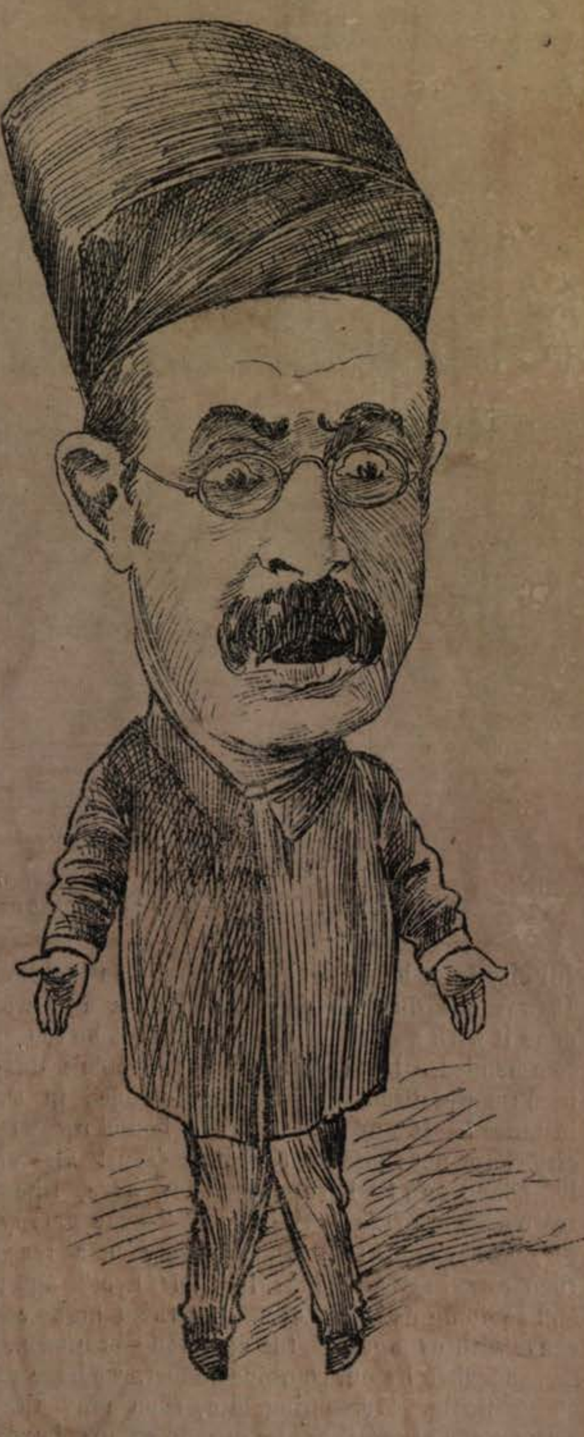
Only 459 cycles! Ridiculous! A return so meagre that all Bombay stares at it, open-mouthed. Our tax-collector must be the greatest simpleton going, or he takes us for gulls and laughs at us in his sleeves. Thanks to Mr. C. N. Wadia, he proved that, gulls though we might be, there were some things that even we could not swallow.

And he firmly refused to swallow the preposterous return. Though there were some who advocated a policy of *laissez-faire*. Mr. Dew, for instance, suggested that it was no use making such a fuss in the very first year of a tax, and that taxes always took a long time to come in. Mr. Dew, as a financier, ought to know, but there is a thing that we happen to know too, and that is, that taxes, if left to take care of themselves, will never come in at all.

Mr. Wadia refused to follow the advice of the let-alonists, even though the formidable Mr. Roughton, who only the other day gave us a taste of a lawyer's notice, shook a full-blown law-suit in our face, held it rather, like Damocles' sword, over our head. A law-suit by a determined cyclist, who evidently does not believe in reciprocity, and though he has the run of our roads, does not want to pay for the use. He neither wears them nor tears, on the contrary it is our roads that tear his tyre, and we must give him marble pavements before he will pay for them. Let the law-suit be decided first, says Mr. Roughton, so that we may know where we are.

I am afraid we shall never know that, or rather we shall soon find ourselves nowhere, if we waited for the issue of every law-suit that may be filed against us, or allowed ourselves to be cowed by every blustering notice that may be fired at us. We have therefore requested the M. C. to keep a sharp look-out for the current quarter of the dying year, and to give the *current* cyclist no quarter.

There may be some excuse for evading a tax, for taxes are always more or less unpopular. But there can be none for evading the payment of a just

"TAXES ALWAYS TAKE A LONG TIME TO COME IN."

liability. And yet that is what the Port Trust has done by means of an elaborate special pleading which our able M. C. has just shown up to be the hollow thing that it is. All the world knows that we have beggared ourselves in the attempt to keep our beauti-

THE LAW'S THREATS.

ful city from being swallowed up by an insidious foe. It was our duty to do it at all costs and we have done it with a self-sacrifice that cannot be too highly commended. But is it less other people's duty too, because we discharged it single-handed in the first instance? If our interests are bound up with the city's, are not those of the Port Trust also similarly bound up? I suppose they have, like us, a reasonable "pride in their *port*"—the bonny port of Bombay—but that cannot surely be a reason for their carrying "defiance in their eye" against us, and so doing us in the eye. Let them make common cause with us against the common—or uncommon—foe, and when by our combined efforts we have succeeded in finally overcoming him, then may the poor, over-taxed City Father, laying down his burden and drowning all his cares,

"Hob-nob with Trustee glass to glass"

of the finest port at the gate of the finest port in the world.

MAKING COMMON CAUSE

DEEDS NOT WORDS.

Hind.—Words of love and sympathy; goods words, if not only words. Will he translate them into deeds? He promises mightily; will he be the model manager in my household that he proclaims himself to be? Doubts will intrude, in spite of me. Once bitten, twice shy. So often disappointed before, it is but natural I should suspend judgment. Words are all very well; so easy to utter them, but deeds—deeds are what I want. Is he as capable of deeds as prolific of words? I'll wait and see. In the meantime, thanks, Curzon. If you prove true, as I hope you may, I'll re-christian you *Curzon-das*, my own *Curzon-das*, a veritable son of Hind!

બોલ નહી પણ કામ જોઈયે.

હીંદ–કરઝન મારે માટે માયા મોહબત અને દીલસોજીના બોલો તો ઘણા ઘણા સારા બોલે છે; પણ તે બોલો પ્રમાણેનાં કામો કરશે? તે કબુલાતો તો ઘણી મોટી મોટી આપે છે: પણ મારા ઘરનો તે નમુનેદાર મેનેજર નીવડશે? આગળ હું એટલી બધીવાર નાસીપાસ થઈ છું કે, ફક્ત બોલોપર અંજાઈ જઈને મારૂં મન આપવાથી [illegible] પણ મને તો કામ—બસ કામજ જોઈયે છે!

THE SLEEPING BEAUTY.

Will the loud blast awake her?

[Loud protests have been heard against the severity of the Latin, Persian and English question papers set at the Matric Examination this year.]

ભર ઉંઘમાં પડેલી સુંદર નાજનીન.

આ રણસીંગડાંના જબરા આવાજથી તે જાગી ઉઠશે વારૂં?

[ચાલતા વરસની મેટ્રીકની પરીક્ષામાં આપવામાં આવેલાં લેટીન, ફારસી અને ઈંગ્રેજીનાં સવાલ પત્રકોની કડાઈ સામે જબરી ફરયાદ ઉઠાવવામાં આવી છે, અને કેટલાક શીક્ષકોએ તો યુનીવરસીટીના

THE MATRIC EXAMINATION PERSIAN PAPER.

Mr Punch—Can it be, my good lady, that you've seen such stuff, and approve of it? Where are your moderators, pray, to supervise and check this reprehensible display of scholastic pedantry and conceit!

Miss Syndicate—My moderators? I never thought of them. Only heard of them once, and I'm sure I don't know where they are. Sleeping perchance, in some out of the way recess of my vast household.

Mr. P.—Wake them up then, ma'm, or (excuse me) I shall have to step in. Such things must not be. Such cruelty to boys must not go unchecked.

[The suggestion of the Senate, made some three years ago to appoint moderators to supervise the work of the examiners, has been pigeon-holed by the Syndicate.

A hue and cry has been raised against the Persian paper set at the Matric Examination this year.]

મેત્રીકની પરીક્ષાનું ફારસી ભાષાનું સવાલ પત્રક.

મી૦ પંચ-અરે બાઈ સાહેબ, આએ શું મોડકાન? આએ પેપર કે પેપરના બાપ? શું તમે પરશીયનનું એ કુવેશચન પેપર પસંદ કીધું છે? એવાં પેપરપર "સુપરવીઝન" કરવાને માટે તમારા "મોદરેટરસ" કયાં ખુનામાં જઈને પડયા છે?

મીસ સીનડીકેટ-મારા મોદરેટરસ? હા,-અ-અ-આગળ એકુ વખત તે લોક વીષે મેં કંઈ સાંભળયું હતું ખરું, પણ મને તો કંઈ ખબરજ નથી કે તે લોકો છે કે નહી, કે કોઠે ભરઇને સુતેલા છે!

મી૦ પંચ-તે લોક સુતેલા હોય તો તેમને જલદીથી જગાડો, બાઈ સાહેબ; નહી તો, મને માફ કરજો. મને વચે આવવું પડશે. આવી બેહાદી, ગરીબ બીચારા છોકરાઓપ-નું આવું ઘાતકીપણું, ખચીત હવે તો અટકવુંજ જોઈએ!

[પરીક્ષકોનાં કામ ઉપર ઉપરીપણું કરવાને "મોદરેટરો" નેમવાની સેનેટે ત્રણ વરસ ઉપર કીધેલી સુચના સીનડીકેટે ખુનામાંજ નાંખી છે.

આ વરસની મેત્રીકની પરીક્ષાના ફારસીના પત્રક સામે જબરો પોકાર ઉઠાવવામાં આવયો છે.]

EXAMPLE *NOT* BETTER THAN PRECEPT.

Harjivan—I'll preach inoculation to all our caste, and outcaste those who don't listen.

Harkore—Not so fast, please. Get yourself inoculated first. They are entitled to claim *that*, as a guarantee of good faith, you know.

Harjivan—Guarantee indeed! Isn't my word guarantee enough! And why need we be inoculated, I wonder, we who can run up to the hills in times of danger? It's the stay-at-home beggars that must guard against plague, not we. I'm surprised at your ignorance.

"આપણ તો કેહેનેકા, કુચ કરનેકા નહી!"

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૫૨ મું.]

MISS CONGRESS' LATEST HAUL.

A FINE FISH FROM THE BAY OF BENGAL.

[Mr. Anand Mohan Bose has been selected as the President of the next Congress to be held at Madras during the Xmas holidays.]

મીસ કાનગ્રેસના ગલમાં પકડાયલી સુંદર માછલી.

બંગાળના ઉપસાગરમાંથી કેવી સરસ માછલી હાથ લાગી ગઈ છે, હેં ?

[આવતા ક્રાસમસના તેહેવારો પર મદરાસ ખાતે મળનારી ચઉદમી નેશનલ કાનગ્રેસના પ્રમુખ તરીકે મી૦ આનંદ મોહન બોસને પસંદ કરવામાં આવયા છે.]

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

MR. JEEJEEBHOY FRAMJEE PETIT AND SIR JEHANGIR COWASJEE JEHANGIR,

the agent and the would-be agent of the Oriental Mills, after the collapse of the agreement for the transference of the Agency.

મી૰ પંચનાં ફેન્સી પોરટ્રેટ.

મી૰ જીજીભાઈ ફ્રામજી પીટીટ અને સર જેહાંગીર કાવસજી જેહાંગીર,

ઓરીએનટલ મીલના હાલના એજંટ અને નવા થવા નીકલેલા એજંટ,

મીલની એજન્સી ત્રાન્સફર કરવાને લગતું તેઓ વચ્ચે થયલું લખત ગબ્બરડી ખાઈ ગયા પછીના તેઓના ચેહેરા.

A MODERN TITANIA.

(With apologies.)

"Let me gently kiss you, my beautiful ass!"

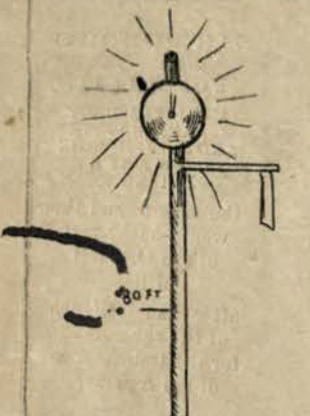
[Kattyawar has latterly become the hot-bed of *khatpat*, the Nagar party taking a lead against the Bania party in several States.]

આ જમાનાની તાઈતેનીયા;

અથવા, ગધેડાના પચારમાં આંધળી થઈ ગયલી સુંદર નાગરાણી.

"આહ! મારા સુંદર સોહામણા ને છબામણા ગધેડા! કેવો તું મને મીઠો મીઠો ને વાહાલો વાહાલો લાગે છે! લાવ, તને એક મીઠું મધુર ચુંબન લઊં!"

[હમણા હમણા કાઠીયાવાડમાં ખટપટનું કામ બહુજ વધી ગયું છે, અને કેટલાંક રાજ્યોમાં નાગરોની પારટીએ વાણીયાઓની પારટી સામે ખુબ જોર મારવા અને ખટપટ ચલાવવા માંડી છે.]

A MUNICIPAL EXHIBITION.

THE BOMBAY CIVIC FATHER AS LAMONT,

THE HUMAN ARROW,

performing his unparalleled Dive from a height of 80 feet to a safety net below. Hope he won't break his neck one of these days!

[The Bombay Municipal Budget Estimates, prepared by the Municipal Commissioner. Mr. Harvey, provide for an increased taxation of three per cent., the whole revenue amounting to 83 lacs and upwards.]

એક મ્યુનીસીપલ તમાશો.

મુંબઈના શેહેરીબાવા

ફ્લાઈંગ જોરદન્સમાંના "માણસાઈ તીર" લેમોન્ટના જીવ ધપકાવનારા ખેલમાં!

હેંસી ફીટની ઊંચાઈએથી હેઠળ રાખેલી જાલીમાં ફદકો મારવાની હેસ્ત કરી બતાવવાને બાવા એ માથે લીધુ છે ઉમેદ છે કે આ ખેલ દેખાડતાં તેમની ગરદનમાં એકાદ દહાડે લચક આવી નહી જશે!

[મયુનીસીપલ કમેશનર મી० હારવીએ તઈયાર કરેલાં મુબઈની મયુનીસીપાલીટીના આવક ખરચના બજેટમાં સામ નય કરમા ત્રણ ટકાનો વધારો કરવામાં આવયો છે અને સઘળા મળીને ૮૩ લાખ કરતાં વધુ રૂપયાની આવક ગણવામાં આવી છે.]

OH! THE BOMBAY LANDLORDS!

HIRJI—Here's a case. Our rent is put up, and next month it will make a pretty big hole in our purse.

HEERA—Oh! Shut it up, and never mind the grasping landlord. Try to put him off, give him the cold shoulder when he calls.

HIRJI—He's sure to make it hot for us. A notice to quit.

HEERA—We shall quit then. I'm sure this is not the only house in Bombay to suit us.

HIRJI—You little know. It's everywhere the same now. The landlords have risen and we must bow to them.

મુંબઈના ઘેરવાળાઓનાં ખેણ કઉતક તો જુવો!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૫૧ મું.]

THE WAIL OF THE LANGUAGES.

"Oh! the Gujrati passage in the English paper! A passage no fellow can hope to pass through! So impassable!"

"And the Persian! Curse the pedantry that thought of it!"

"Nothing to the Latin, I can tell you! A regular let-in for us! I propose rotten eggs all round, though even *that* might not suffice to knock the conceit out of some fellows!"

મેટ્રીકનાં લેનગવેજીસનાં પેપરો ઉપર પેટનો ઉકાળો.

"અરે નખોદ જાયરે ઈંગલીસના પેપરમાં ગુજરાતીનો 'પેસેજ' આપતાનું! એવો 'પેસેજ' નો તોફો છે કે કોઈબી તેમાં પાસ થઈ શકે નહી!

"અને ફારસીના પેપરનું શું ધારયું! પોતાની પીઊનત્રી ને અમે કેવા હુશીયાર ફારસી ખાં છઈયે તે દેખારવા સીવાય બીજું તેમાં શું બલયુંચ તે તો કેહે!"

"અરે પણ લેટીન આગળ તો તે કુચ બીસાદમાં નથી! હું તો ધારૂંચ કે એ બધાઓનાં માથાંમાંનો ફાટો ને પવન કહાડી નાખવા એ લોકને કોહેલાં ઈંડાં સારીપેઠે જમારવાં જોઈયે!"

H - con